

Thiên Kim Làm Vợ Kế

Contents

Thiên Kim Làm Vợ Kế	2
1. Chương 1: Không Thể Không Đi	3
2. Chương 2: Chuyển Đi Đến Đài Châu	5
3. Chương 3: Chọn Người	7
4. Chương 4: Bàn Bạc	10
5. Chương 5: Đại Hôn	12
6. Chương 6: Ra Mắt	15
7. Chương 7: Bọn Nhỏ	17
8. Chương 8: Ăn Cơm	19
9. Chương 9: Tiết Gia	22
10. Chương 10: Các Vị Trưởng Bồi	24
11. Chương 11: Kinh Lý	27
12. Chương 12: Chúng Ta Phải Hướng Về Phía Trước	30
13. Chương 13: Nhập Môn	32
14. Chương 14: Trò Chuyện	35
15. Chương 15: Vải Vóc	37
16. Chương 16: Vú Em	40
17. Chương 17: Làm Thơ	43
18. Chương 18: Viên Thị	45
19. Chương 19: Thông Gia	48
20. Chương 20: Điều Ở Lại Cả Đi	50
21. Chương 21: Tính Toán Của Viên Cô Nương	53
22. Chương 22: Chuyện Của Thảm Gia	54
23. Chương 23: Chứng Cứ	56
24. Chương 24: Chu Tú Tài	59
25. Chương 25: Chàng Phải Tốt Với Thiếp Cả Đời	62
26. Chương 26: Gia Sự	65
27. Chương 27: Lòng Người Khó Dò	68
28. Chương 28: Phản Ứng Của Con Trẻ	71
29. Chương 29: Tiệc Rượu	74
30. Chương 30: Diệc Phong Các	77
31. Chương 31: Mặt Nạ	79
32. Chương 32: Quà Mừng	83
33. Chương 33: Chúc Tết	86
34. Chương 34: Trương Gia	89
35. Chương 35: Ở Lại Nơi Ấy	91
36. Chương 36 : Sáng Tổ Thân Phận	93
37. Chương 37: Chúng Ta Quen Biết Nhau	96
38. Chương 38: Chính Trực	98
39. Chương 39: Thất Sát	101
40. Chương 40: Thay Áo Mới	104

41. Chương 41: Nghiên Cứu Thi Từ	107
42. Chương 42: Mỹ Kiều Nương	110
43. Chương 43: Nhà Chính	113
44. Chương 44: Học Viện	115
45. Chương 45: Lợi Nhuận	118
46. Chương 46: Thiên Tai	121
47. Chương 47: Vay Tiền	124
48. Chương 48: Y Thư	127
49. Chương 49: Xin Từ Chức	129
50. Chương 50: Thiên Tai Nhân Họa	132
51. Chương 51: Hùng Ứng	134
52. Chương 52: Tiết Gia Có Tin Vui	137
53. Chương 53: Thiên Hạ	140
54. Chương 54: Huỳnh Đệ	143
55. Chương 55: Tin Tưởng	145
56. Chương 56: Sinh Con Trai Hay Sinh Con Gái?	148
57. Chương 57: Tiết Minh Hiên Bái Phỏng Diêu Gia	150
58. Chương 58: Hàng Châu	153
59. Chương 59: Nhị Thúc Đến Chơi Nhà	156
60. Chương 60: Xuất Thủ	159
61. Chương 61: Thăng Đường	162
62. Chương 62: Quốc Tử Giám	166
63. Chương 63: Hồi Kinh	168
64. Chương 64: Đối Phương Là Người Của Hoàng Gia	171
65. Chương 65: Gặp Mặt	174
66. Chương 66: Hòa Ly	177
67. Chương 67: Thái Độ Của Ta	179
68. Chương 68: Thọ Thần	182
69. Chương 69: Hoàng Đế	185
70. Chương 70: Hà Tất Phải Làm Khổ Mình	188
71. Chương 71: Nghĩa Phụ	191
72. Chương 72: Đại Kết Cục	193

Thiên Kim Làm Vợ Kế

Giới thiệu

Nhược Thủy là đích nữ trong Diêu gia có quyền thế nhất chốn kinh thành thời đó. Nhưng nàng bị gả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-kim-lam-vo-ke>

1. Chương 1: Không Thể Không Đi

Trong căn phòng xa hoa, ẩm đậm ngập tràn mùi thuốc, một ông lão ngồi bên giường, một tay vuốt râu bạc, tay kia thì chẩn mạch cho thiếu nữ nằm trên giường. Đứng đối diện là đôi vợ chồng già, đó là vợ chồng Thái phó đại nhân đương triều - Diêu Nhập Hoài, nằm trên giường chính là con gái của họ, người gần như được xem là thái tử phi, Diêu Nhược Thủy.

Sau khi vị thái y râu bạc xem mạch giúp Diêu Nhược Thủy còn đang say ngủ, lão bèn thở dài một tiếng. Lão xoay người khẽ nói với vợ chồng Thái phó đứng đợi một bên: “Thái phó đại nhân, hiện tại tính mạng của tiểu thư đã không còn đáng lo ngại, thế nhưng một đao này... Chao ôi, đao này khiến trong bụng tiểu thư bị thương tổn, sau này tiểu thư sẽ không thể thụ thai!”

“Cái gì?!” Nghe thái y nói xong Diêu phu nhân hoảng sợ la lớn, “Thái y, ngài có cách nào để cứu con gái của tôi không? Con bé vẫn chưa thành gia thất, hạnh phúc cả đời của con bé không thể cứ thế mà kết thúc! Thái y, ngài phải dùng thuốc tốt nhất, Diêu phủ chúng tôi không thiếu tiền tài. Tôi chỉ có một mụn con gái, ngài nhất định phải nghĩ cách.” Vừa nói, hai hàng lệ vừa lăn dài trên khuôn mặt Diêu lão phu nhân, sớm đã không còn thấy được khí phái thường ngày.

Thái y kính Diêu lão phu nhân một lạy, lão trầm tư một hồi mới nặng nề nói: “Diêu phu nhân, lương y như từ mẫu. Lão phu hiểu cảm giác của phu nhân lúc này, thân là người đứng đầu thái y viện về mảng này, chuyện hệ trọng liên quan đến hạnh phúc sau này của tiểu thư, lão phu tuyệt không dám tùy tiện đưa ra kết luận. Do lần này thánh thượng biết tiểu thư bị thương bụng trong, nên đã đặc phái lão phu đến chẩn trị. Nếu có một tia hy vọng, lão phu nhất định dốc toàn lực chữa trị cho tiểu thư, nhưng...”

“Ta hiểu rồi, đa tạ Trương thái y, bây giờ xin ngài hãy kê thuốc cho tiểu nữ. Phu nhân, bà đi với tôi.” Diêu thái phó nói xong, lập tức bước ra khỏi phòng, không ngoảnh đầu lại lấy một lần. Diêu phu nhân đảo mắt nhìn Diêu Nhược Thủy, rồi theo Diêu thái phó ra ngoài. Không một ai thấy được những giọt lệ không ngừng tuôn rơi từ khóe mắt Nhược Thủy.

Vợ chồng Diêu thái phó bước vào sảnh chính, ba người con trai cùng các con dâu đều bước ra đón. Hành lễ xong xuôi, lúc an tọa rồi, dâu trưởng mới nhẹ nhàng hỏi đến việc chẩn trị của thái y. Sảnh chính nhất thời lặng ngắt như tờ, tựa như chết lặng. Diêu thái phó giơ tay lên, gõ xuống bàn từng tiếng từng tiếng, nước mắt Diêu phu nhân lăn dài tựa như những hạt trân châu, nhưng chẳng một ai lên tiếng.

Một khắc sau, Diêu thái phó vỗ mạnh lên mặt bàn, lạnh lùng nói: “Lão Tam, đóng cửa lại.” Sau khi một người con trai trẻ tuổi bước ra đóng cửa lại, ánh mắt Diêu thái phó sáng như sao, gánh trên mình trọng trách là chủ sự gia đình, ông buộc phải giải quyết ngay chuyện này. Diêu thái phó nặng nề nói: “Sau khi được thái y chẩn trị, muội muội các con đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng từ này về sau sẽ không thể mang thai.” Trong khoảnh khắc, mọi người đều tròn mắt nhìn Diêu thái phó.

Diêu thái phó tiếp lời: “Các con nghe đây, bây giờ phải lập tức đưa muội muội đi khỏi nơi này. Phi tử trong cung mà không thể sinh nở, ấy là điều tối kỵ của hoàng gia. Giải quyết xong chuyện Nhị vương gia bức vua thoái vị, vị trí thái tử là vấn đề đã đóng thuyền. Với tình hình hiện tại có thể khẳng định rằng vị trí thái tử phi không thể về tay muội muội các con. Nhược Thủy đỡ một đao thay thái tử, hoàng thượng vì muốn bày tỏ ân đức của hoàng gia, nhất định sẽ sắc phong muội muội các con làm trắc phi của thái tử.”

Trong ánh mắt Diêu thái phó lộ rõ sự đau khổ, ông nói: “Thế nhưng sau này Nhược Thủy chẳng thể có con, đưa con bé vào cung chẳng khác nào quăng nó vào ổ sói, nơi ấy chính là chốn lao tù cả đời không thoát ra được. Tình cảm của thái tử kéo dài được bao lâu, không một ai có thể biết. Cho nên chúng ta phải lập tức đưa Nhược Thủy đến một nơi xa, càng xa càng tốt. Khẩn trương tìm cho con bé một gia đình ở nơi ấy, lập tức thành thân!”

“Thế nhưng, phụ thân...” Lão Tam chen ngang, “Không thể tìm nhà nào trong kinh thành uội muội được sao? Cần gì phải đi xa như vậy?”

“Tìm ở kinh thành? Sống dưới chân thiên tử mà hồng nhan chân hơn hoàng thượng sao?” Giọng cố gắng kìm nén tựa như có thể ép Diêu thái phó đến mức không thở nổi. “Ta nào lại không muốn giữ con bé bên mình. Đứa con gái do ta khổ cực nuôi lớn, ta nào lại không muốn thấy cảnh nó xuất giá, đồ cưới trải đỏ suốt mười dặm đường? Nhưng tình thế ép chúng ta đến nước này, chúng ta không còn lựa chọn nào khác.”

Hơn nữa Nhược Thủy vì chờ thái tử mà nay đã mười chín, sau lại không thể sinh con, gả vào chốn công hầu thế gia hay tiến cung thì có gì khác nhau chứ?”

Tất cả mọi người đều cúi đầu, không ai nhận ra rằng chỉ trong nháy mắt thôi mà khuôn mặt Diêu thái phó trông đã già đi rất nhiều. “Dâu út, ta nhớ không nhầm thì thúc thúc con là nhậm chức tri phủ ở Đài Châu có phải không?”

“Dạ phải, phụ thân.” Một cô gái trẻ kính cẩn đáp.

“Sáng sớm ngày mai con hãy mời Nhị ca con đến đây, ta có việc muốn nhờ. Xin nhờ Nhị ca cùng với lão Tam tối ngày mai đưa Nhược Thủy ra khỏi thành, đi đến Đài Châu bằng đường thủy. Sau đó xin nhờ thúc phụ con tìm giúp Nhược Thủy một gia đình. Chuyện này cứ quyết định như vậy. Được rồi, hôm nay các con cũng mệt cả rồi, tất cả về phòng nghỉ ngơi đi. Cụ thể thế nào đêm nay ta sẽ tính kĩ, đợi ngày mai lão Nhị của Chu gia đến rồi bàn sau. Giải tán.” Nói xong, Diêu phu nhân lập tức đỡ Diêu thái phó về phòng.

Khi đôi vợ chồng già về đến phòng, Diêu thái phó mới ngồi lại an ủi Diêu phu nhân: “Đừng khóc, buổi tối bà còn phải đến gặp Nhược Thủy đây, thần sắc bà thế này càng khiến con bé khó chấp nhận.” Diêu phu nhân khóc không thành tiếng nói: “Tôi biết nói thế nào đây?”

“Bà cứ nói thẳng, sớm muộn gì con bé cũng biết thôi. Lát nữa tôi phải biên thư cho thúc phụ Chu gia, nói rõ cho ông ấy biết ý định của bên mình. Nhược Thủy như thế này, tôi sẽ nhờ Chu đại nhân tìm một nhà để con bé gả vào làm vợ kế.”

“Làm vợ kế? Không được, không được.” Diêu phu nhân lập tức phản đối.

“Bà đừng có gấp, cứ nghe tôi nói hết đã. Đúng là làm vợ kế thì địa vị thấp, nhưng tìm một nhà nào đó mà nguyên phối có con nhỏ tuổi, sau khi Nhược Thủy gả vào thì nuôi dưỡng đứa nhỏ ấy thật tốt, đến khi nó trưởng thành cũng coi như là con của mình. Đây mới là điều quan trọng nhất. Bà nhất định phải giải thích rõ ràng với con bé điều này.” Diêu thái phó kiên nhẫn giải thích cho vợ mình.

“Con hiểu, phụ thân.” Một giọng nói yếu ớt vang lên, Diêu thái phó ngược nhìn về phía cửa đã thấy Diêu Nhược Thủy sắc mặt tái nhợt nằm trên ghế tre, đôi mắt rưng rưng nhưng cố làm ra vẻ tươi cười nhìn Diêu thái phó. “Sao con lại xuống giường? Đúng là hồ đồ.” Diêu thái phó vừa giận dữ căn nhắc, vừa đỡ Nhược Thủy lên giường.

“Phụ thân, lúc thái y chẩn bệnh con đã tỉnh. Khi mọi người đóng cửa sảnh chính, con liền sai đám nha hoàn đỡ con đến cửa phòng, thế nên con đã biết, đã biết cả rồi.” Nàng sao lại không biết trong lòng phụ thân mẫu thân luôn suy nghĩ những điều tốt nhất cho nàng, giả như là đáng phụ mẫu thân hẳn đã vì địa vị nương nường trong cung mà sớm đưa con gái vào chốn thị phi ấy. Cho nên nàng quyết định sẽ một lòng nghe theo sự an bài của phụ thân.

“Có ai ngờ được rằng con gái ta lại đến nước này.” Diêu phu nhân không ngờ bà lại có ngày hôm nay. “Nhược Thủy à, chúng ta chỉ có một mụn con gái là con, cũng có thể coi là nuông chiều con từ nhỏ đến lớn. Thế nhưng bây giờ ta lại không thể thay con giữ chặt lấy vị hôn phu, bảo ta làm sao yên tâm đây. Chi bằng ta đi cùng con.” Diêu phu nhân không yên lòng nói.

Diêu thái phó đỡ lời: “Phu nhân à, nếu bà cũng cùng đi, há chẳng khác nào vạch áo cho người xem lưng. Thôi thôi, bà ở đây trò chuyện với con gái, nhắc nhở đôi lời rồi cùng con bé xem xem muốn đem theo vật gì. Nhà con bé gả vào đã xác định là kém hơn hẳn ba đứa con dâu nhà ta, mấy thứ đồ cưới này nọ nếu có thể đổi thành ngân lượng thì đổi ra hết, ắt có lúc cần đến. Con bé đi lần này, chỉ mang theo tám đến mười rương đồ, những thứ màu mè không cần thiết thì không cần đem theo, ngay cả mấy thứ đồng châu, phi thủy này cũng không cần. Nha hoàn, ma ma cũng chỉ đưa theo một, càng nhiều người càng đáng lo ngại.”

Diêu thái phó nói xong một tràng, nước mắt Diêu phu nhân chẳng mất tiền mua đưa nhau tuôn rơi. Đường đường là quan lớn nhất phẩm của triều Đại Ung, là con gái bảo bối của chính thất của Diêu thái phó - cận thân bên cạnh thiên tử, là đứa con gái bà dày công nuôi lớn, thế mà cứ im hơi lặng tiếng ôm theo đồng đồ cưới sơ sài xuất giá như thế sao? Diêu phu nhân như muốn đem hết nước mắt một đời khóc cạn trong hôm nay.

“Mẫu thân, người chớ đau lòng. Con gái người ta có thể xuất giá như thế thì con cũng có thể. Hai người đã

lo nghĩ cho con quá nhiều rồi, con không lo lắng cho bản thân, chỉ sợ vì chuyện của con mà ảnh hưởng đến sức khỏe của hai người. Hàng năm con sẽ đều đặn viết thư về, đợi khi tin đồn trong kinh thành lắng xuống, con sẽ cùng con rể tương lai của hai người quay về.” Nhược Thủy nắm tay Diêu phu nhân nói khẽ.

Diêu thái phó nghe Nhược Thủy nói vậy liền mỉm cười, ý cười đầu tiên xuất hiện trên mặt ông ngày hôm nay: “Con nghĩ được như vậy là tốt rồi, ta sẽ dốc sức sắp xếp ổn thỏa chuyện này. Ta dự định đưa con đến chỗ thúc thúc của Tam tẩu con ở Đài Châu, Chiết Giang. Từ đây xuất phát tầm nửa tháng là đến, tối mai lập tức lên đường, phần còn lại lát nữa mẫu thân sẽ nói kĩ hơn với con. Con với mẫu thân mau về phòng đi, thời gian không còn nhiều, ta phải đi biên thư cho Chu đại nhân.”

2. Chương 2: Chuyển Đi Đến Đài Châu

Diêu phu nhân sai người đưa Nhược Thủy về phòng. Về đến phòng, bà dặn tiểu nha đầu đứng hầu ngoài cửa viện, sai ma ma thân cận đỡ lấy Nhược Thủy, bà cùng bốn nha đầu trong phòng sắp xếp rương hòm. Lấy hòm gỗ lim to nhất trong mười cái ra, bà sai người khấn tụng gom đồ đạc lại, còn bản thân thì bước đến mép giường bàn bạc với Nhược Thủy xem nên đưa ai đi.

“Mẫu thân, con muốn đưa Thanh Tố cùng đi.”

“Ồ, chẳng phải con rất thích Thanh Nhị sao? Sao lại dẫn Thanh Tố đi?” Diêu phu nhân có điều không hiểu.

“Mẫu thân, con bây giờ không thể so với lúc trước. Thanh Nhị nhạy bén, đa nghi. Thanh Tố lại kiên định, vâng lời. Nếu con tiến cung, hẳn sẽ cần người giúp con trụ vững, thăm dò tin tức, những chuyện này thì không ai bằng được Thanh Nhị. Nhưng bây giờ con đi làm vợ kẻ của người ta, nha đầu hồi môn phải là người hiểu biết. Mặt này Thanh Tố tốt hơn Thanh Nhị nhiều.” Tuy sắc mặt Nhược Thủy tái nhợt, nhưng giọng nói lại rất ổn định. Diêu phu nhân xoa đầu Nhược Thủy, cảm thán nói: “Con của ta đã trưởng thành rồi. Được rồi, con đưa theo bà vú và các anh em, có vú theo bên mình con sẽ đỡ thua thiệt hơn.”

Hai mẹ con đang nói chuyện thì Vũ Ngọc Tú, đại tẩu của Nhược Thủy và một tiểu nha đầu đi đến. “Mẫu thân, con đến để xem có giúp được việc gì không.” Nàng ta lấy hộp nữ trang trong tay nha đầu, mở ra nói: “Đây là trang sức con tặng muội muội, chúng con không thể tham gia hôn lễ, nên chỉ có thể chúc muội muội đầu bạc răng long.”

Nhìn hộp gỗ trong tay đại tẩu đầy những trang sức, nào là vàng bạc, ngọc bích bạch ngọc, chỉ có vài món làm bằng san hô nhưng cũng được chế tác rất tinh xảo. Diêu phu nhân thấy vậy gật đầu không ngừng. Trong lòng Nhược Thủy cũng thầm khâm phục, các tẩu tẩu trong nhà quả là mỗi người một vẻ. Đại tẩu Vũ thị, con gái của Lại bộ thượng thư, của hồi môn rất hậu hĩnh, hiện tại đại ca còn là người thay thái tử cầm binh.

Quà cưới dành tặng cho cô em chồng duy nhất này chỉ hộp trang sức nho nhỏ thế thôi, nhưng toàn bộ đều được làm bằng vàng, hơn nữa còn được khảm đầy đồng châu, thậm chí phần nào còn mang theo cả khí phách của chủ nhân. Ấy thế nhưng làm người phải khéo, bây giờ cô em chồng thế này còn tặng đồng châu e là có hơi khoe khoang. Làm người phải nhạy bén, xem xét thời thế, tặng quà cũng phải là thứ thích hợp, về mặt này nàng ta còn phải học hỏi người khác nhiều hơn nữa.

“Ngọc Tú, con tối thật đúng lúc, mau đến thay ta giúp muội muội con thu dọn rương hòm, không thể mang theo tất cả được.” Diêu lão phu nhân căn dặn.

“Mẫu thân cứ yên tâm ở đây trò chuyện với muội muội, để con đi sắp xếp lại rương hòm. Con sẽ phân loại rồi xếp vào trong rương, sau đó chúng ta sẽ bàn bạc lại xem có gì không ổn không.” Nói xong Vũ thị liền sai người bắt đầu kiểm tra, “Y phục, vải vóc đều xếp vào mấy cái rương này, trang sức bây giờ khoan hãy xếp vào, ở kia, ngọc thạch này cũng không mang theo...”

Cuối cùng Diêu phu nhân cũng an tâm căn dặn Nhược Thủy những điều cần lưu ý sau khi kết hôn, để nàng có thể chăm sóc tốt cho cha mẹ chồng, người con dâu sống lâu năm, được rèn luyện nhiều rồi cũng thành

mẹ chồng. Lại nói, còn phải sống hòa thuận với các chị em dâu, gia đình nhỏ chưa chắc đã ít hơn so với gia đình lớn, những tranh cãi về tiền bạc có thể nhường thì cũng nên nhường một bước. Sau bà tiếp tục căn dặn phải nuôi dưỡng con chồng thật chu đáo, dù sao Nhược Thủy cũng chỉ là phận tiểu thiếp.

Bất luận dặn dò bao nhiêu, Diêu phu nhân vẫn cảm thấy còn quá nhiều điều chưa nói hết, Nhược Thủy thấy sắc trời đã chuyển tối mới lắc lắc tay mẫu thân: “Mẫu thân, con đã biết. Cho dù sau này con và phu quân không thể là phu thê kết tóc, đôi bên ân ái không tồn tại hiềm nghi thì cũng có thể là một đôi phu phụ tôn trọng lẫn nhau, tương kính như tân. Chẳng phải mẫu thân đã dặn dò hết thấy rồi đó sao, con cũng lớn rồi mà. Đã muộn rồi, mẫu thân mau đi nghỉ đi, ngày mai còn nhiều việc phải lo.” Diêu phu nhân lại thở dài một tiếng, nói thêm vài câu rồi mới quay về phòng.

Sáng sớm hôm sau khi Nhược Thủy tỉnh lại đã thấy mẫu thân và ba vị tẩu tẩu đang thu dọn đồ đạc. Không rõ họ đã bắt đầu từ khi nào, Nhược Thủy vội vã dùng điểm tâm rồi đi mời Diêu phu nhân và mọi người đến. Nhị tẩu và Tam tẩu cũng đưa đến thêm ít đồ trang sức.

Nhị tẩu đưa đến mấy miếng vàng lá đánh thật dày, bảo rằng không tiện mang theo đồ đạc chi bằng cầm thứ này đến Đài Châu, rồi theo phong tục nơi ấy mà làm mấy món trang sức. Tam tẩu mang đến mười sáu bộ xiêm y tứ quý mới tinh, tất cả đều được sửa lại dựa theo vóc người của Nhược Thủy, vì chuyện này mà người của ba phòng đã làm suốt cả ngày hôm qua. Nhược Thủy luôn miệng tạ ơn. Sau đó Diêu phu nhân lại cầm tay Nhược Thủy dặn dò tới lui.

Trước đại sảnh, Diêu thái phó trò chuyện với con trai thứ ba và Nhị ca của Chu gia, Nhị ca Chu gia cung kính nói với Diêu thái phó: “Bá phụ yên tâm, Nhược Thủy cũng là muội muội của con. Con và Tam đệ sẽ đưa muội muội đến Đài Châu an toàn. Chuyện chọn nhà chồng uội muội đã có Nhị thẩm của con ở Đài Châu lo liệu. Nhị thẩm là người rất cẩn thận, bá phụ đừng quá lo lắng. Hơn nữa con và lão Tam sẽ ở lại đợi muội muội lại mặt xong xuôi mới quay về.”

“Như vậy thì tốt quá, việc này trông cậy cả vào con. Con về nhà thu dọn một ít đồ dùng, tối hôm nay lập tức xuất phát. Thân thể Nhược Thủy còn chưa bình phục hẳn, các con đi bằng đường thủy, ta sẽ sai người phóng ngựa đưa thư đến cho thúc phụ con. Con mau về thu dọn đồ đạc đi.” Diêu thái phó gật đầu căn dặn.

Chớp mắt đã thấy hoàng hôn đến, trước khi khởi hành, Diêu thái phó lén đưa thêm cho Nhược Thủy xấp ngân phiếu mười vạn lượng, còn dặn nàng đừng nói cho bất kì ai hay biết, Nhược Thủy cũng hiểu được đây là tiền phòng thân của mình. Sau đó Nhược Thủy bái biệt mọi người, mang theo mười rương đồ đầy ắp, đương lúc mọi người nước mắt lưng tròng, nàng đã xuống chiếc thuyền khởi hành đến Đài Châu.

-o0o-

Thuyền khách rung rinh, lắc lư trôi theo dòng nước, cảnh sắc hai bên bờ dần lùi về phía sau. “Được rồi, Thanh Tổ, bây giờ không cần phải làm gì cả kéo lát nữa lại văng đầu. Đi gọi Đường ma ma lên đây nói chuyện với ta, ở trên thuyền thật nhàm chán.” Diêu Nhược Thủy cười nói.

“Dạ, tiểu thư.” Một tiểu nha đầu chừng mười bốn, mười lăm tuổi đáp lời, sau mới chạy đi.

Hôm nay đã là ngày thứ năm trên thuyền. Cũng có đôi khi cảnh tượng bị thương ngày hôm ấy như hiện hiện trước mắt Diêu Nhược Thủy.

Diêu gia vốn dĩ đứng đầu trong tứ đại gia tộc của triều Đại Ung, tính đến đời phụ thân nàng đã có hơn trăm năm lịch sử, quá trình cũng có lúc thăng trầm nhưng họ luôn dựa vào tổ huấn của Diêu gia mà cố gắng. Truyền thống của Diêu gia đã có từ đời cha, đời chú, đây cũng chính là động lực thúc đẩy nam nhi Diêu gia luôn hướng về phía trước. Đương thời có câu tục ngữ: Cơ gia thiên hạ, Diêu gia vọng kinh. Bởi vậy có thể thấy được sự ảnh hưởng mà Diêu gia gây dựng giữa chốn kinh thành. Gia đình Diêu thái phó chính là chi chính thống của gia tộc này.

Nhược Thủy và Tam a ca của nàng là thai long phụng, nhưng khi sinh ra sức khỏe lại không được tốt, các lễ nghi như tắm ba ngày hay đầy tháng đều bỏ lỡ. Sau này khi Nhược Thủy vào cung thỉnh an thì quen biết Thái tử Cơ Thoan, cũng có thể nói là hai người cùng nhau trưởng thành. Trong cung cũng tỏ ý muốn Nhược Thủy trở thành thái tử phi, vì thế bèn dốc sức vun vén cho Thái tử và Nhược Thủy. Cho nên từ nhỏ, Diêu Nhược Thủy đã gần như ngầm được quyết định cho vị trí thái tử phi.

Diêu phu nhân cũng theo những tiêu chuẩn của thái tử phi như đoan trang hiền thực, nhã nhặn lịch sự mà dạy dỗ Nhược Thủy. Tính cách Nhược Thủy vốn thích yên tĩnh, hơn nữa, dưới sự chỉ dẫn của Diêu phu nhân, ngoài những lễ hội đặc biệt thì Nhược Thủy hầu như không tham gia vào những hội hè dành cho các vị tiểu thư trong kinh thành. Đó là lý do mà ngoài những gia đình có quan hệ thân thiết với Diêu gia thì hiếm có ai được gặp qua vị thiên kim của chánh thất Thái phó đại nhân.

Đại Ung từ khi khai quốc mới trải qua một đời hoàng đế trị vì, giành được thiên hạ trên lưng ngựa nên con cháu hậu thế cũng muốn noi gương tổ tiên. Sau khi Nhị thái tử mất sớm, ngoại gia không còn hiển hách, thêm vào đó sức khỏe Thái tử lại suy nhược, trong triều như có luồng gió âm ỉ yêu cầu đổi Thái tử, người dự bị chính là Đại hoàng tử dũng mãnh.

Đại hoàng tử xông pha trận mạc, quyền thế ngoại gia được nâng cao, là người được chọn tốt nhất. Thế nhưng trời sinh tính tình Đại hoàng tử dễ bị kích động, thấy Hoàng đế chỉ trọng dụng bản thân đấu tranh anh dũng nhưng chẳng dă động đến việc giao ình vị trí kia. Bản thân anh dũng, cố gắng tiêu diệt địch ở tiền phương, Thái tử yếu đuối núp ở phía sau lại nhận được sự kính trọng của vạn người.

Vì vậy cơn giận hóa thành dã tâm, lại có kẻ giết dây đằng sau, thế nên Đại hoàng tử đã khởi binh tạo phản khi Hoàng đế đưa mọi người đi săn bắn. Hoàng thượng, Thái tử, các vị trọng thần và gia quyến đều bị nhốt bên trong đại doanh. Thế nhưng bản lĩnh của Hoàng đế vẫn cao hơn một bậc, ông đã bày mưu tính kế sẵn. Quân đội Cẩn Vương rất nhanh đã bao vây Đại hoàng tử, kế hoạch tạo phản không thành.

Sau cùng, khi Đại hoàng tử bị áp chế trước mặt mọi người, một người trông coi lại sơ sẩy để Đại hoàng tử rút ra một thanh đoản kiếm đâm về phía Thái tử với tất cả sự căm hờn. Vừa vặn lúc ấy Nhược Thủy lại đứng bên cạnh Thái tử, thấy rõ hành động của Đại hoàng tử, nàng không chút suy nghĩ lao ra chắn trước người Thái tử, thay Thái tử lĩnh trọn một đao. Thanh kiếm cắm giữa bụng Nhược Thủy, máu tươi đầy trên đất, Thái tử vội vàng hét lớn gọi người đến, đây cũng là lần cuối cùng Nhược Thủy nhìn thấy Thái tử.

3. Chương 3: Chọn Người

Diêu Nhược Thủy đã suy nghĩ kĩ càng về chuyện trước kia, bất luận thế nào thì bản thân nàng và Thái tử cũng là một đôi hữu duyên vô phận. Người trước kia bây giờ đã không thể trở thành phu quân của nàng. Suy nghĩ nhiều cũng chỉ phí công, chi bằng tán gẫu giết thời gian.

Chỉ trong chốc lát, Đường ma ma đã đến, trên tay còn bưng thêm một chén canh cá: “Tiểu thư, mau uống chén canh cá này đi, cá mới đánh, tươi lắm đấy.” Đường ma ma vừa cười vừa bưng chén canh bước lại gần.

“Được, ma ma, bà cũng ngồi đi. Tiện thể bây giờ chúng ta cũng đang rảnh rỗi, hay là ma ma nói cho ta biết một chút về chuyện xuất giá đi. Ma ma cũng biết đấy, ôn giá nữ, đề môn thú tức[1]. Đến bây giờ mẫu thân ta cũng chưa từng chỉ dạy qua... Nói như vậy là...”

“Tiểu thư, già biết. Sau khi chúng ta đến Đài Châu, không cần biết gia thế đối phương ra sao, so với Diêu gia mà nói cũng là thấp kém hơn. Hầu môn thế gia tranh giành vị trí kế thừa, tranh giành cơ hội được nở mặt nở mày. Gia tộc nhỏ hơn thì lại tranh giành tài sản, cho nên phải giành cho bằng được vị trí chủ quản trong phủ. Mọi người các phòng đều sống chung một chỗ, các thiếu gia thì có người do phu nhân sinh, có người được cưng chiều nhưng lại do di nương[2] sinh, quan hệ rất phức tạp, lộn xộn. Phu nhân đã dặn lúc này nhất định phải tìm một gia đình đơn giản cho tiểu thư, gia thế không quan trọng, chỉ cần đối phương là người tốt.” Đường ma ma trịnh trọng nói.

Mệnh tiểu thư thật khổ, từ trên mây rơi thẳng xuống nơi không hơn gì vũng bùn này. Đường ma ma huyền thoại nói thêm những chuyện khác. Dọc đường Nhược Thủy cũng trò chuyện với Tam ca, cùng hàn huyên với bà vú vãi nha hoàn, tận hưởng khoảng thời gian thoải mái cuối cùng trước khi xuất giá, chẳng mấy chốc đã qua hơn mười ngày.

“Nhược Thủy, bảo Thanh Tổ chuẩn bị một chút đi, một canh giờ nữa là chúng ta đến nơi rồi.” Tam ca Diêu gia - Diêu Nhược Táp gõ cửa phòng Nhược Thủy nói vọng vào. Nhược Thủy tự mình chỉnh trang lại rồi

bước lên boong thuyền, đã đến ranh giới Đài Châu. Phóng tầm mắt về phía ruộng lúa bát ngát đằng xa, Nhược Thủy đứng ở đầu thuyền một lát thì thành Đài Châu phồn thịnh đã hiện ra trước mắt. Sau khi mọi người xuống thuyền, một người trông như quản gia, dẫn theo một gã sai vặt bước lên nghênh đón, “Nhị thiếu gia, để tiểu nhân thay ngài trông nom mọi việc.”

“Ngô Kha, thúc phụ cũng cho phép ông đến đây sao. Đây là Tam thiếu gia và đại tiểu thư của Diêu gia. Tam đệ, tiểu muội, đây là Ngô Kha, đại quản gia của nhà thúc phụ ta.” Chu Nhị thiếu gia xoay người giới thiệu với hai huynh muội.

“Tiểu nhân xin thỉnh an hai vị.” Ngô Kha vừa cười vừa thỉnh an hai huynh muội họ, hai người cũng mỉm cười rồi gật đầu đáp lễ. “Nhị thiếu gia, ngài dẫn hai vị khách quý lên xe ngựa trước đi, tiểu nhân sẽ sai người đưa đồ đạc đến sau.” Ngô quản gia vừa trò chuyện vừa chỉ huy đám thủ hạ khiêng hòm rương từ trên thuyền xuống.

Chỉ sau một nén nhang, xe ngựa đã đến cửa Chu gia, vừa vào cổng đã nhìn thấy hai cô gái ăn vận gọn gàng vừa cười vừa bước ra đón. Chu Nhị thiếu gia giới thiệu người vận lam y, vóc dáng dong dong cao, khuôn mặt trái xoan chính là Đại biểu tẩu Vương thị của Chu gia, còn người vận lục y, hơi mập mập chính là Nhị biểu tẩu Trình thị.

Sau khi thi lễ, Nhược Thủy theo mọi người đến phòng chính, bái kiến Nhị thúc phụ và Nhị thẩm của Chu gia. Gương mặt Chu đại nhân đầy ý cười, quan tâm hỏi han Diêu Nhược Táp về sức khỏe của mọi người trong Diêu gia, sau lại hỏi bọn họ đi đường có mệt mỏi, vất vả lắm không. Diêu Nhược Táp vốn đã quen với những lời hỏi thăm thân tình này nên cũng rất kiên nhẫn đáp lời từng vấn đề một.

Diêu phu nhân cũng thăm hỏi những điều tương tự, sau mới để Nhược Thủy và các biểu ca biểu tẩu Chu gia trở về phòng, chỉ giữ lại Nhược Táp và Nhị thiếu gia Chu gia ở lại cùng hai người lớn bọn họ bàn bạc về chuyện hôn sự của Nhược Thủy. Tin tức từ Diêu thái phó đã được đưa đến từ bốn ngày trước, sau khi nhận thư, Chu đại nhân tỉ mỉ đọc rồi phân tích ý tứ trong ngoài của bức thư với phu nhân. Chu đại nhân vốn nhờ vào sự đề bạt của huynh đệ trong kinh thành mới có thể làm đến chức vị hiện tại, mà huynh đệ trong kinh thành thuận buồm xuôi gió thăng tiến cũng là nhờ Diêu gia chiếu cố không ít.

Chuyện Diêu gia nhờ cậy bọn họ giúp đỡ có thể nói là trăm năm mới có một lần, bình thường chỉ có bọn họ phải chạy theo nịnh nọt. Vợ chồng Chu đại nhân đã quyết phải chu toàn nhiệm vụ được giao phó lần này, thắt chặt thêm mối thân tình với Diêu gia. Sau khi Chu phu nhân phân tích cặn kẽ xong với lão gia nhà mình, dưới sự ủng hộ tuyệt đối của Chu lão gia, bà gần như thu thập, chọn lựa hết những người góa vợ có gia thế tốt trong phạm vi Đài Châu này. Cuối cùng cũng chọn ra được ba người tương đối tốt.

Người thứ nhất là thiếu gia của Trần gia, Trần gia là đại thế gia ở Chiết Giang, gia thế giàu có, cha mẹ chồng hòa thuận. Khuyết điểm là Trần thiếu gia là con trai độc nhất, nuông chiều từ nhỏ đến nay nên chỉ là một kẻ vô tích sự. Tuổi tác cũng lớn, dưới gối còn có ba con trai một con gái, bốn người thiếp thất.

Người thứ hai là con trai thứ ba của Bàng gia, Tam công tử Bàng gia tuổi trẻ tài cao, hiện đang là cử nhân, dưới gối chỉ có một đứa con trai do nguyên phối sinh ra, thiếp thất cũng có mấy phòng, song đây là con người thẳng thắn, biết đối nhân xử thế, đáng đáp anh tuấn mười phần. Khuyết điểm là mẹ chồng rất nghiêm khắc, chị em dâu cũng không mấy dễ chịu.

Người thứ ba là lão Nhị của Tiết gia, đệ đệ của Tiết tri huyện, cha mẹ mất sớm, gả vào nhà không cần phải hầu hạ mẹ chồng, có ba con trai, một do nguyên phối sinh, một do thông phòng[3] sinh, còn lại là do một thê thiếp sinh, là một người rất kiên định. Khuyết điểm là bản thân anh ta là người buôn bán, Tiết gia lại đại thế gia nhưng anh ta và ca ca lại tách riêng, không có khả năng nhờ cậy vào vinh quang của gia tộc.

Chu phu nhân lần lượt đặt danh thiếp của ba người này lên mặt bàn để Diêu Nhược Táp xem qua. Diêu Nhược Táp nhìn qua một lượt, trong lòng có ý nghiêng về người thứ ba, thế nhưng hắn vẫn muốn nghe ý kiến của trưởng bối, liền khách khí hỏi ý Chu phu nhân.

Chu phu nhân thấy Tam công tử khí thế bức người của Diêu gia lại muốn hỏi ý một phụ nhân như mình, trong lòng không khỏi vui mừng, bà thu lại dáng cười rồi trịnh trọng nói: “Ở đây đều là người trong nhà, nên chúng ta cũng không giấu gì nhau, tiểu thư nhà chúng ta cũng chẳng phải người ham hư danh. Người thứ nhất này nếu không chịu cố gắng thì cha mẹ có nhiều tiền tài hơn cũng mau chóng cạn kiệt. Người thứ

hai mẹ chồng nghiêm khắc như thế, e là tiểu thư nhà chúng ta không chịu nổi. Ngồi thứ ba này tuy gia thế không bằng, nhưng lại tách biệt với ca ca, tiểu thư gả vào cũng coi như là chủ sự một nhà. Hơn nữa nhà này còn muốn cầu cạnh lão gia nhà chúng ta, anh ta nhất định sẽ chiều cố tiểu thư thật tốt. Tam thiếu gia, ngài thấy thế nào?”

Nhược Táp ôm quyền, “Con và muội muội tuổi còn trẻ không hiểu rõ chuyện này, chi bằng tất cả nhờ cậy thúc thúc và thẩm thẩm làm chủ, xin làm phiền hai người.” Chu phu nhân biết đây là biểu thị chọn người này. Điều gia đã đồng ý, bà liền cam đoan rằng buổi chiều sẽ có người đến truyền tin, ngày mai nhận được hồi âm, chứng tỏ chuyện đã thành. Nhược Táp lại bày tỏ lòng biết ơn lần thứ hai.

Xế chiều hôm đó, Chu phu nhân sai người đưa thiệp đến mời Đại nãi nãi^[4] của Tiết gia đến phủ thưởng trà. Lại nói hôm nay chính là ngày nghỉ của quân phủ, khi thiệp của Chu gia được đưa đến, Tiết Đại Thiều đã ở nhà, ông cầm lấy tấm thiệp mời tự hỏi không biết đã xảy ra chuyện gì, sao quan trên lại đột nhiên mời phu nhân ông sang thưởng trà chứ.

Tiết Đại nãi nãi không kịp lo lắng nhiều như thế, quan lớn hơn một cấp cũng đủ đề chết người, huống chi đây lại là hơn vài phẩm. Thái thái^[5] tứ phẩm nhà người ta mời phu nhân thất phẩm nhà ông đến uống trà, ông dám không đi? Lá gan của bà không lớn đến thế, Tiểu Đại Thiều luôn miệng an ủi thê tử, bọn họ muốn nói gì với bà cũng đừng hoảng hốt, đừng sợ, cứ thả lỏng trước đã, quay về rồi chúng ta cùng nhau bàn bạc sau.

Tiết Đại nãi nãi ngồi trên xe suy xét, tính toán hết mọi khả năng. Chuyện mà phụ nữ có thể nói với nhau chỉ có vài chủ đề. Kết hôn? Nhà ta cũng không có mấy người hợp tuổi nhĩ. Cấp thiệp? Không nghe trong nhà nói có ý nạp thiệp mà. Chuyện con trẻ? Con của tri phủ đại nhân chính là Chu gia dòng dõi thư hương, con cái của thiệp thất nhà mình vốn không thể so sánh. Càng đoán càng sai, càng sai lại càng lo sợ. Bà thấp thỏm bước vào cửa Chu gia, bước vào phòng đã thấy Chu phu nhân đang ung dung thưởng trà.

Ban đầu Chu phu nhân hàn huyên vài câu, thấy bầu không khí đã thoải mái hơn, có thể nói vào chuyện chính ngày hôm nay. “Tiết Đại nãi nãi, Nhị thúc nhà bà cũng đã ngoài hai mươi hai rồi nhĩ?” Chu phu nhân khéo léo mào đầu.

“Trí nhớ của phu nhân thật tốt, phải, Nhị thúc nhà tôi năm nay đã ngoài hai mươi hai.” Chuyện của Nhị thúc? Là chuyện làm ăn sao? Những chuyện như thế không phải là chủ yếu nên trực tiếp bàn bạc sao, nếu không thì cũng có thể tìm gặp phu quân bà kia mà.

“Chà, vợ cậu ta cũng đã qua đời bốn, năm năm rồi nhĩ. Cuộc sống này thật quá ngắn ngủi!”

“Dạ phải, Nhị thúc cũng rất đau lòng, cả thê tử và thông phòng đều qua đời vì sinh khó, chỉ còn lại ba thằng con trai do một thiệp thất trông nom.” Nhắc đến thê tử của Nhị thúc để làm gì nhĩ, định nhét người vào cho Nhị thúc sao, là nhắm vào được đường của Nhị thúc sao?

“Ôi chao, thế này thì không được, có khi nào thiệp thất kia mưu toan trèo lên trước không. Đàn ông dù sao cũng phải có một người vợ quản lý mọi việc, chăm sóc con cái, nếu không thì những ngày sau e là không tốt. Tiết Đại nãi nãi nói xem có phải hay không?” Chu phu nhân lại tiến thêm một bước.

“Chu phu nhân nói rất phải, Nhị thúc nhà chúng tôi yêu cầu rất cao, có nói chú ấy bao nhiêu lần cũng không được, cứ nhất định phải tìm một người chưa xuất giá làm vợ kế. Phu nhân cũng biết đấy, ca ca và tẩu tẩu dù sao cũng không phải cha mẹ sinh thành, không thể ép buộc chú ấy.” Tiết Đại nãi nãi vừa cười vừa nói, hạ quyết tâm dù có thế nào cũng phải thay Nhị thúc ngăn chặn chuyện lộn xộn này.

[1] Cao môn giá nữ, đề môn thú tức: nhà quyền quý gả con gái, nhà bình thường cưới con dâu.

[2] Di nương: con cái gọi vợ bé của cha thời xưa.

[3] Thông phòng hay nha đầu thông phòng: trên danh nghĩa là tỳ nữ, là nha đầu hồi môn theo nữ chủ nhân gả vào nhà trai, nhưng trên thực tế là cơ thiệp. Trong chế độ hôn nhân ở Trung Hoa cổ đại, nha đầu thông phòng có địa vị thấp hơn thiệp. Chỉ có nha đầu thông phòng mới được xưng thiệp. Nha đầu thông phòng tính chất không khác gì với thê thiệp nhưng địa vị thì không bằng, chỉ cao hơn nha đầu bình thường. Ví dụ như trong “Hong lâu mộng”, Bình Nhi chính là nha đầu thông phòng của Giả Liễn, Tập Nhân cũng có thể

coi như là nha đầu thông phòng của Bảo Ngọc. Nếu như trong “Kim Bình Mai” thì Xuân Mai trên thực tế chính là nha đầu thông phòng của Phan Kim Liên.

[4] Đại nãi nãi là cách tôi tớ gọi chính thê của chủ nhân ngày xưa. Tiếng địa phương ở những nơi như Lỗ Bặc có thói quen gọi người lớn nhất là Đại nãi nãi, thứ nhì là Nhị nãi nãi, từ đó lần lượt suy ra.

[5] Ở đây bản gốc dùng từ “thái thái”. Ý nghĩa: quan viên bậc trên hoặc người phú quý có quyền thế xưng vợ mình với người khác là “thái thái” hoặc dùng bày tỏ ý tôn kính với vợ người khác, ví dụ như “Thái thái nhà bác đến rồi”.

4. Chương 4: Bàn Bạc

Tiết Đại nãi nãi vừa mới dứt lời, Chu phu nhân ngồi bên cạnh liền vừa cười vừa nói: “Cô nương chưa gả sao, à này, khéo vừa hay nhà tôi lại có một người phù hợp.”

Chu phu nhân ngừng lại một chút, sau khi suy nghĩ mới lên tiếng, “Cô nương này là đích nữ của nhà thông gia với tôi ở kinh thành. Đối với cô nương ấy mà nói thì đây là chuyện đại sự, cho nên mới đến nhà chúng tôi lánh mặt. Phụ thân muốn gả cô ấy đi, cô nương này không tòi, nhả nhận thanh tao lại dịu dàng, thể nhưng đã không còn ít tuổi, lại bị người ta từ hôn, không thể gả cho các công tử chưa vợ. Tôi thấy Nhị thúc nhà bà với cô nương này cũng có duyên phận, muốn tác thành cho họ thành một đôi. Bà thấy thế nào?”

Những lời này khiến Tiết Đại nãi nãi ngây người, xem ra đây là mục đích chính mà Chu phu nhân mời bà đến đây thưởng trà. Biết rõ ý định của đối phương, bà càng thêm bình tĩnh, làm bộ cảm lý trà lên, vừa thưởng thức vừa suy nghĩ kĩ càng, bà nhìn ra được vài điểm quan trọng từ những lời kia.

Đầu tiên, nhà cô nương kia ở kinh thành, còn là thân thích của Chu đại nhân. Ca ca của Chu đại nhân cũng ở trong kinh, có phải cô nương này cũng họ Chu không? Thứ nhì, năm nay đã mười chín, vì có gì mà lớn như vậy còn chưa gả ra ngoài, vì sao lại bị từ hôn, chuyện này phải hỏi rõ. Bà cũng phải hỏi rõ xem vì sao mỗi nhân duyên này lại rớt trúng đầu Nhị thúc nhà bà. Cô nương tốt? Một cô nương tốt sao lại chấp nhận làm vợ kẻ chết.

Nhấp một ngụm rồi đặt ly trà xuống, Tiết Đại nãi nãi mới nhẹ nhàng hỏi: “Cô nương thế này đúng là đáng tiếc, chẳng hay họ nhà mẹ cô nương ấy là gì?”

“À, họ Diêu. Chính là Diêu gia ở kinh thành.” Chu phu nhân có vẻ thờ ơ, lại vừa như mang theo vẻ kiêu ngạo.

Tiết Đại nãi nãi thấy Chu phu nhân cũng không có ý định nói rõ ràng phụ thân của cô nương này là ai, bản thân bà cũng biết đây là chuyện nhà quan, không thể hỏi sâu, nhân gia cũng đã cho bà biết đó là Diêu gia trong kinh thành. Thế nhưng cô nương nhà Diêu gia sao lại gả đến Đài Châu? Dù cô nương có lớn hơn vài tuổi, nhưng nếu là Diêu gia thì cũng có thể gả cho công tử chưa vợ mà. Tiết Đại nãi nãi cất tiếng hỏi về những nghi vấn trong lòng: “Cô nương Diêu gia này vì sao mười chín tuổi còn chưa thành thân, vì sao lại bị từ hôn?”

Chu phu nhân ung dung thưởng thức trà, đạm nhiên lên tiếng: “Ban đầu là vì chờ đợi trai công thành danh toại mới cưới vợ, hai gia đình đều là nhà quan, không ngờ lại xảy ra biến cố. Từ hôn sao, là bởi vì cô nương này bị thương, khi ấy được đại phu chẩn đoán rằng suốt đời này cũng không thể có thai.”

Nghe xong nguyên nhân này, Tiết phu nhân như được khai thông, nhất thời ngộ ra. Không thể mang thai, thì ra là vì nguyên nhân này, hết thấy đều đã được giải thích, không cần tự thân bà lên tiếng hỏi. Tiết Đại nãi nãi mỉm cười nói: “Chu phu nhân, hôn sự của Nhị thúc tôi vô phương làm chủ, để tôi về bàn bạc với nhà đã, phu nhân cũng thấy rồi đây...”

“Đương nhiên, vậy sáng ngày mai phiền bà lại nhà một chuyến nữa.” Nói xong hai người vẫn chưa yên lòng, lại hàn huyên thêm vài câu rồi Tiết Đại nãi nãi mới xin cáo từ, Chu phu nhân cũng không giữ người.

Lúc Tiết Đại nãi nãi về đến nhà, Nhị thiếu gia Tiết gia - Tiết Minh Viễn cũng đã về, đang trò chuyện với Đại thiếu gia Tiết Minh Hiên. Đại nãi nãi vừa bước vào, sắc mặt Tiết Minh Hiên bỗng tốt lên hẳn, vội vàng hỏi han sự tình. Đại nãi nãi vừa ngồi xuống uống miếng nước vừa nói: “Chu phu nhân nói muốn gả một cô nương cho Nhị đệ làm vợ kế.” Bà lập tức thuật lại tất cả những gì Chu phu nhân nói. Nghe xong lời tự thuật của Tiết Đại nãi nãi, Tiết Minh Hiên thoáng nhìn qua đệ đệ nhà mình, lên tiếng hỏi ý Tiết Minh Viễn.

Về mặt Tiết Minh Viễn rất bình tĩnh, nói rằng: “Phỏng chừng mọi chuyện Chu phu nhân nói đều là thật. Nhưng bà ấy lại không muốn cho chúng ta biết cụ thể về chuyện nhà mẹ đẻ của cô nương kia, về mặt này... khó mà nói được bên trong có âm mưu gì hay không.”

“Tôi cũng thấy vậy, nói không chừng Chu đại nhân làm chuyện sai trái ở kinh thành nên muốn để nhà chúng ta gánh thay.” Tiết Đại nãi nãi thả lỏng trước mặt phu quân mình, nói ra nghi vấn canh cánh trong lòng. Tiết Minh Hiên bắt đầu nhìn thê tử nhà mình: “Chắc không đâu, nếu là hư cấu thì cũng không thể động đến Diêu gia. Chuyện cô nương này họ Diêu nhất định là thật.”

“Đệ có cảm giác cô nương này là thứ xuất nhưng được đích mẫu nuôi dưỡng. Chuyện cô nương ấy không thể có mang nhất định là thật, vì lý do này thì từ hôn cũng phải. Chỉ mơ hồ ở chỗ rốt cuộc là con gái phòng nào, vì sao lại bị thương, chẳng phải những điều này mới là quan trọng nhất sao? Cô nương kia chưa chắc có mặt nào không tốt. Huống hồ nếu có thành thân, người nhà cô nương kia nhất định là do Chu gia thay mặt làm chủ, trong tương lai chúng ta cũng không tránh được việc phải cầu cạnh Chu gia giúp đỡ, bản thân cô nương kia không thể có đứa nhỏ, nhất định sẽ đối xử với mấy nhỏ nhà chúng ta thật tốt.” Tiết Minh Viễn bình tĩnh phân tích.

“Minh Viễn, ý đệ là thế nào?” Tiết Minh Hiên nhìn đệ đệ mình.

“Cười.” Minh Viễn vừa cười vừa gật đầu nhìn ca ca mình như muốn trấn an. Đại nãi nãi suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Tấu thấy ý của Chu gia là muốn khẩn trương lo liệu hôn lễ này.”

“Đệ cưới cô nương kia làm vợ kế, cũng chỉ nên lo liệu đơn giản, nếu Chu gia yêu cầu long trọng thì tổn không ít thời gian. Đệ cũng thấy làm đơn giản là được.” Tiết Minh Viễn rất lạc quan nói. “Ca ca, tấu tấu, hai người không cần lo lắng cho đệ, có nhạc gia như Viên gia, thê tử như Viên thị kia, chuyện gì cũng không thể đả kích đệ thêm nữa. Lát nữa đệ sẽ đưa thiệp canh đến để ngày mai tấu tấu cầm đi. Đệ về nội viện trước xem mấy đứa nhỏ một chút.” Nói xong, Tiết Minh Viễn liền đi ra khỏi phòng.

Ngày thứ hai, Tiết Đại nãi nãi cầm thiệp canh của Tiết Minh Viễn đến Chu gia, sau khi khách khí tán thưởng một phen mới lên tiếng: “Đúng là phu nhân đem đến chuyện tốt, Nhị thúc nhà tôi nói cô nương này rất hợp ý chú ấy. Phu nhân nói phải lắm, đúng là ông trời tác hợp cho, hai đứa đúng là duyên tiền định.” Chu phu nhân gật đầu cười, lập tức cầm thiệp canh đối chiếu bát tự, quả nhiên bát tự rất hợp.

Đối chiếu bát tự xong, Chu phu nhân bèn nói: “Nếu mọi sự đã định, bà xem, hôn sự này coi như chúng ta nắm chắc rồi.” Tiết Đại nãi nãi mau miệng nói: “Phải phải, nhất định phải lo liệu cẩn thận.” Thế nên Chu phu nhân tiếp lời: “Vay nửa tháng sau lập tức thành hôn đi thôi!”

Lời này khiến Tiết Đại nãi nãi nhảy dựng. Nửa tháng? Đoán được Chu gia có ý thành thân gấp, nhưng thời gian nửa tháng này, chỉ mấy nghi thức thôi cũng đã mất nửa tháng rồi, thế này thì quá gấp. Tiết Đại nãi nãi e dè nói: “Thời gian như vậy có phải hơi gấp gấp không, đây là chuyện cả đời của cô nương ấy, chúng tôi bên này cũng muốn chuẩn bị thật tốt phòng nghi và những thứ khác.”

Chu phu nhân cười cười nói: “Quả thật hơi khẩn trương, Tam ca của cô nương ấy cũng theo muội muội đến Đài Châu nên nóng lòng quay về. Hơn nữa hôn lễ cũng chỉ là hình thức, quan trọng là cuộc sống sau này. Chúng ta cũng đừng làm quá rườm rà, tất cả cứ giản lược hết.” Diêu Nhược Táp thân mang quan hàm, phải nhanh chóng quay về, nhưng nếu không tận mắt thấy muội muội lại mặt lại thêm lo lắng, nên mong muốn Tiết gia có thể khẩn trương chuẩn bị.

Tiết gia vừa đến đã lập tức thống nhất yêu cầu, Tiết Đại nãi nãi nghe Chu phu nhân nói giản lược hết thấy thì vui vẻ đáp ứng, vốn lo lắng Chu gia chê trách hôn lễ quá đơn giản, nếu Chu gia đã nói vậy thì cũng dễ làm. Tiết Đại nãi nãi hứa hẹn sẽ tận lực chuẩn bị.

Hai nhà lập tức khẩn trương chuẩn bị, gia đình nhà trai do Tiết Đại nãi nãi đại diện, bên nhà gái do Chu phu nhân và hai cô con dâu quán xuyến trong ngoài. Ngày thứ nhất tiểu định, ngày thứ năm đại định,

khoảng giữa phải gấp rút tính trước nơi ở, sắm sửa đồ dùng. Mười hai người đưa sính lễ, so với phong tục nơi này thì cũng không ít. Bởi vì thời gian chuẩn bị hôn lễ eo hẹp, hỉ phục của tân nương cũng làm gấp nên chỉ tạm được, cũng không tệ lắm nhưng những đường may không đồng đều, hoa thêu trên y phục vừa đơn giản lại ít.

Diêu Nhược Táp ngẩn ngơ nhìn rương sính lễ của muội muội, đây là hôn lễ của muội muội sao? Đơn giản thế này, ngay cả sính lễ cũng đơn sơ thế này cũng có thể cưới được muội muội bảo bối như châu như ngọc nhà Diêu gia sao? Năm ấy khi Nhược Táp chuẩn bị sính lễ cưới thê tử, nhạc gia vốn thanh liêm, sợ con dâu vất vả mang theo đồ cưới nên chuẩn bị sính lễ rất ít, nhưng cũng đầy rương y phục sắc sỡ điểm đầy hoa.

Năm ấy Nhược Táp còn cười bảo với muội muội rằng, nếu Thái tử không thêu một con phượng hoàng bằng vàng trên hỉ phục thì Nhược Táp này quyết không gả muội muội cho. Thế nhưng bây giờ... Diêu Nhược Táp thở dài, bước đến trước phòng Nhược Thủy gõ cửa một cái.

5. Chương 5: Đại Hôn

Ở trong phòng, Nhược Thủy đang thu xếp lại mấy rương đồ, mười cái rương này chính là đồ cưới chuẩn bị cho nàng. Vải vóc, y phục, thư họa, còn có cả phần son và mấy thứ vật dụng khác đều đã được xếp gọn trong rương. Trong đồng đồ cưới còn có cả những thứ như dụng cụ giặt tẩy, hẳn là do Tam ca mang tiền đến cậy nhờ Chu gia giúp đỡ. Lúc này, nàng đang sắp xếp mấy thứ đồ trang sức quý và tiền bạc. Chợt nghe thấy có tiếng gõ cửa, nàng vội thu tất cả lại rồi mới để người ngoài cửa bước vào. Vừa nhìn thấy người đến là Tam ca nhà mình, lại tiếp tục lấy ra sửa sang lại.

Nhược Táp vừa bước vào gian phòng đã thấy Nhược Thủy ngồi bên cạnh mấy khay lễ đồ thắm bày đầy những trang sức bên trên. Trên khuôn mặt muội muội hẳn còn như đang mỉm cười thẹn thùng, trong lòng cũng yên tâm vài phần, bèn nói đùa với muội muội: “Loay hoay làm gì vậy, đây đều là thứ đại ca linh về tặng uội mà, lại còn đồ của Nhị tẩu mang từ nhà mẹ đẻ về tặng uội nữa, so qua so lại làm gì. Rủu ra rủu rít, thật là... Tiểu cô nương lúc nào cũng thích hí hoáy mấy chuyện này.”

Nhược Thủy vẫn nhận ra sự khó chịu phảng phất trong giọng nói của Nhược Táp, Tam ca nhà nàng từ nhỏ đã rất yêu thương nàng, dạo trước khi có người đến nhà thăm hỏi, đều là đích thân Tam ca ra mặt để các vị phu nhân quan sát, đánh giá. Thế nhưng sau khi trở về phòng, Tam ca đều chia phần thưởng với nàng. Song nàng đã quyết định, nếu tất cả đã là sự thật không thể thay đổi được, chỉ bằng chấp nhận thì hơn. Không phải lúc này lại muốn nàng giảng đạo ngược lại cho Tam ca nhà mình chứ.

“Tam ca, huynh đã xem qua sính lễ chưa?” Nhược Thủy nhìn Nhược Táp. Nhược Táp khẽ gật đầu. “Tam ca, muội... Muội thấy không có gì là không tốt cả. Thực ra thân phận thế nào thì đồ cưới tương xứng thế nấy, huống chi những thứ kia đã là vật tốt nhất mà Tiết gia có thể chuẩn bị trong khoảng thời gian gấp rút như thế rồi. Nhà bọn họ cũng không phải không có việc gì làm, rảnh rang mà ngồi đó thêu một đồng y phục. Muội sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt, Tam ca không cần quá lo lắng uội. Nhà bên ấy cũng đơn giản, muội không cần ngày ngày thính an, Tam ca không thấy mừng uội sao?” Nhược Thủy nói xong còn nở nụ cười tinh nghịch.

“Từ nhỏ muội đã luôn tìm vui trong gian khổ, tính cách này vẫn còn giữ đến bây giờ, xem ra cũng không tệ.” Nhược Táp cảm khái nói. “Tam ca, chúng ta nào có khổ gì. Muội thấy suy nghĩ nhiều cũng chẳng tốt, thôi thì ít nghĩ ngợi một chút. Chuyện đã không thể thay đổi được chỉ bằng vui vẻ chấp nhận. Tam ca nói vậy nghe cứ như muội là đứa nhỏ được nuôi lớn trong gian khổ ấy.” Nhược Thủy bất mãn nhìn Nhược Táp. “Được rồi, muội chỉ cần nhớ rằng, nếu gặp chuyện ỷ khuất thì vẫn còn nhà ta làm chỗ dựa uội.” Nhược Táp trịnh trọng nói.

Đêm trước ngày đại hôn, Chu phu nhân gọi Nhược Thủy vào phòng mình, sau khi bước vào, Nhược Thủy vừa cười vừa ngồi xuống. Chu phu nhân như định nói gì xong lại thôi, khi Diêu gia biên thư đến đã nói rõ việc chỉ dạy cho tiểu thư những chuyện cần biết trước khi xuất giá đều giao cả cho bà. Qua mấy ngày nay

thấy cô nương này tính tình không tệ, sau cùng cũng chỉ có chút bi thương. Bây giờ và trước đây chênh lệch lớn như vậy, dù sao cũng thấy ai oán vài phần.

Thế nhưng Nhược Thủy lại đang rất nghiêm túc chuẩn bị cho hôn lễ của mình, không oán giận, cũng chẳng khổ tâm. Trong lòng Chu phu nhân không khỏi cảm thán, quả không hổ danh là đích nữ nhà thế gia lâu đời, khí phách không giống với người thường. Hơn nữa đối với những thứ đồ cưới được chuẩn bị cho còn luôn tỏ ý tạ ơn, khiến Chu gia dấu mang trách nhiệm phải giúp đỡ cũng thấy hài lòng. Nhược Thủy thấy Chu phu nhân không nói gì bèn cất tiếng: “Ngày mai tiểu nữ phải xuất giá, không biết phu nhân có chuyện gì cần dặn dạy tiểu nữ?”

Chu phu nhân nói từ chuyện khác trước: “Chuyện này... Phải rồi, chuyện của Tiết gia nhà ta cũng có nghe qua. Phụ mẫu Tiết gia đều đã qua đời, bây giờ chỉ còn hai anh em sống với nhau. Tiết gia ở chỗ chúng ta cũng là một đại gia tộc, làm ăn cũng khá khá, tổ truyền của gia tộc này chính là Nhân An đường. Năm ấy vốn là do phụ thân của hai anh em họ kế thừa tổ nghiệp, nhưng sau khi lão nhân gia tạ thế, sản nghiệp của tổ tiên cũng bị thu lại, sự tình cụ thể người ngoài không ai biết rõ, song ngay lúc ấy hai người bọn họ đã dọn ra ở riêng, bây giờ cũng không thường qua lại với những người trong tộc.”

Chu phu nhân nói xong chuyện của đại gia tộc, tiếp đến là chuyện của gia đình bọn họ: “Lão đại Tiết gia năm nay hai mươi chín tuổi, là Huyện thái gia của chúng ta, phu nhân của đại gia cũng là người dịu dàng, ở chung cũng không tệ, họ có hai người con trai. Người đệ đệ mà con gả cho chính là Tiết Minh Viễn, năm nay hai mươi lăm. Không học cao, năm xưa sau khi rời khỏi nhà liền làm kinh thương giúp huynh trưởng học hành, hai huynh đệ này có thể coi như dựa vào nhau mà trưởng thành. Phải rồi, còn chuyện con cái nữa.”

Đoạn, Chu phu nhân cố ý cúi thấp về phía Nhược Thủy, khẽ nói bên tai: “Phu nhân Nhị gia để lại một đứa nhỏ, năm nay năm tuổi, tên là Tiết Hạo, là con thứ hai. Đứa lớn là do người thiếp tên Mộ Yên sinh ra, tên Tiết Đình, năm nay sáu tuổi. Đứa thứ ba là do một thông phòng sinh, tên Tiết Uyên, cũng mới lên năm. Thím coi con như người nhà nên mới nói lời này, khi con gả vào rồi thì Tiết Hạo sẽ là con ruột của con, đứa bé còn nhỏ cũng dễ nuôi hơn. Nếu không phải vì chuyện con cái, thím cũng sẽ không chọn nhà này.”

Nhược Thủy rất cảm kích Chu phu nhân và những người trên dưới Chu gia, dấu là họ có mục đích với nhà nàng, nhưng trong khoảng thời gian này họ cũng toàn tâm toàn ý muốn tốt cho nàng, vì nàng mà suy nghĩ. Nhược Thủy nắm lấy tay Chu phu nhân, chân thành nói: “Thím, cảm ơn thím và thúc thúc đã bận rộn giúp con mấy ngày nay, phiền thím quá rồi, cả đời này con sẽ không quên đại ân đại đức của thím. Thím và thúc thúc chính là người thân của con ở đây.”

Chu phu nhân nhìn Nhược Thủy, đúng là một tiểu cô nương khiến người ta thương yêu, xuất thân thế gia mà nay cũng rơi vào kết cục này. Danh lợi lắm thì thị phi cũng nhiều, so ra còn không bằng con gái nhà mình tứ bình bát ổn gả ra ngoài. Bà nói: “Sau này có chuyện gì thì cứ về nói với thím, ngày sau nơi này chính là nhà mẹ của con.” Nói đến đây, Chu phu nhân liền đem chuyện hôn lễ, động phòng nói ra một cách rất tự nhiên.

Rất nhanh đã đến ngày đại hôn, hạ nhân hồi môn cũng chỉ có ba người Nhược Thủy đưa từ kinh thành đến, nhà chồng người ít, cũng không cần quá nhiều người hầu. Đám rước dâu nhanh chóng xuất hiện trước cửa Chu phủ, đây cũng là lần đầu tiên Nhược Táp gặp mặt nam nhân sẽ cưới muội muội nhà mình, người trên ngựa đang ôm quyền tạ lễ cùng thân hữu. Nhược Thủy lên kiệu, cảm giác qua nửa canh giờ, sau đó liền bị mời xuống kiệu, lướt qua yên ngựa trạm trở hoa văn, tay bị giấu sau tấm vải điều.

Nàng cầm theo tấm vải điều bước đến gian phòng chính. Khi dừng lại, Nhược Thủy cúi đầu, nàng thấy một đôi giày đỏ bên ngoài tấm khăn hỉ, chính là người này đây, người nàng sẽ ở bên cạnh cả đời. Sau khi bái thiên địa, Nhược Thủy được dẫn ra đằng sau. Ngồi trên giường mới, nàng thấy người bên cạnh cũng một thân trang phục tân lang đỏ thắm, khiến nàng hơi đỏ mặt. Hỉ nương rải trái nhãn và đậu phộng xong bèn mời tân lang vén khăn hỉ.

Khan hỉ được nhẹ nhàng nhắc lên, cảnh vật trước mắt Nhược Thủy bỗng sáng rõ, nàng nheo mắt lại, rồi ngẩng đầu, xoay về phía tân lang. Chỉ thấy vẻ kinh hãi tươi đẹp thoáng qua trong ánh mắt Tiết Minh Viễn, sau đó hắn liền mỉm cười để mặc Nhược Thủy quan sát. Chiều cao không tệ, chỉ hơi béo, không sở hữu dáng vẻ ngọc thụ lâm phong như Tam ca nhà nàng. Khuôn mặt này là đang vui mừng sao, lại còn khể mỉm

cười, không giống như Nhị ca nhà mình, chẳng có chút biểu cảm nào cả. Ánh mắt kiên định, đôi mắt kia lúc này đang nhìn nàng, nghĩ đến đây, gương mặt Nhược Thủy bỗng ửng hồng.

Khi Nhược Thủy thăm quan sát Tiết Minh Viễn, trong lòng Tiết Minh Viễn cũng đang đánh giá tiểu thê tử. Nàng rất xinh đẹp, gương mặt sắc sảo điểm một đôi mắt cười, khi cười lộ lên lại vẽ thành một đường con như vàng trắng non mới nhú. Nàng hơi gầy một chút, sau này hẳn là phải tắm bổ nhiều. Nghe nói là một tiểu thư khuê các, thanh tú nhã nhặn, thoạt nhìn không phải là giả.

Lúc này bên cạnh họ bỗng vang lên tiếng người, hai người đang nhìn nhau như bưng tỉnh, sau khi chúc phúc con đàn cháu đống, uống rượu giao bôi, Tiết Minh Viễn bị mời ra phía nhà trước. Tiết Minh Viễn nói khẽ bên tai nàng rằng sẽ quay lại ngay, khiến Nhược Thủy thả lỏng phần nào, đúng là một người dịu dàng quan tâm. Tiết Minh Viễn lên nhà chính liền bị mọi người chúc rượu, sau đó còn bị Nhược Táp kéo đi hàn huyên hồi lâu.

Trong tân phòng, Nhược Thủy cố chịu đau thực hiện tục chải tóc, sau khi phu nhân chải xong, trong phòng chỉ còn lại Tiết Đại nãi nãi Chung thị, nàng mới chỉ gặp qua khi làm lễ ăn hỏi, dù chưa cùng trò chuyện nhưng cũng coi là quen biết, bèn nhờ cậy giới thiệu một chút về mọi người. Mọi người tới tham dự hôn lễ đều là thân thích, đa phần là thân thích của nhà các thúc thúc của Tiết Minh Viễn, Nhược Thủy cũng là được nói mới biết, Tiết Minh Viễn có đến năm người thúc thúc, đúng là một đại gia tộc.

“Ái chà, gia cụ trong phòng vẫn còn thơm mùi gỗ mới, chắc phải vài ngày nữa mới hết.” Vị phu nhân đang nói chuyện là một người cao gầy, Nhược Thủy nhớ rằng đây là Tam thẩm nương của Tiết Minh Viễn, ý bà ta đang châm chọc Nhược Thủy nóng lòng xuất giá, tình thế hiện tại Nhược Thủy cũng không tiện nói nhiều, cũng không biết quan hệ giữa vị thím này và Tiết Minh Viễn ra sao, thôi thì im lặng là vàng. Nhị thẩm nương nhà Tiết Minh Viễn bồi thêm: “Còn không phải sao, nhưng chắc cũng chuẩn bị vài ngày đấy, thế mới cưới được cho nhà chúng ta một cô cháu dâu mới xinh đẹp nhường này.” Hai vị kia người một câu ta một câu, những người khác trong phòng cũng không nói gì, họ nói một hồi cũng dần im lặng.

Người trong phòng chỉ toàn nói chuyện trong nhà họ, Chung thị bèn mời mọi người đi ra ngoài rồi nhẹ nhàng nói với Nhược Thủy: “Đứng để ý. Ta sẽ sai người mang đến uội chút điểm tâm, cả ngày nay vẫn chưa ăn gì phải không?”

“Cám ơn đại tẩu.” Nhược Thủy cười tạ ơn. “Muội ngồi đây đi, ta ra ngoài trước.” Ma ma thu dọn giường chiếu xong cũng đi ra, trong phòng chỉ còn lại một mình Nhược Thủy ngồi đợi Tiết Minh Viễn quay về.

Tiết Minh Viễn vừa bước vào đã nhìn thấy Nhược Thủy buồn chán một mình, ngón tay đang hí hoáy làm gì đó, động tác trẻ con này của nàng khiến lòng hắn rất vui vẻ. Liền lên tiếng: “Nương tử, phu quân đã về.” Nói xong đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Nhược Thủy cúi gằm xuống, nháy mắt đã lại càng đỏ hơn. Nàng khẽ “ừ” một tiếng nhỏ như muỗi kêu. Trêu đùa nàng thật vui, Tiết Minh Viễn bỗng nổi tánh trẻ con.

“Nương tử một ngày nay vất vả có mệt không, đại nam nhân như ta mà một muốn chết rồi, nương tử mau giúp ta cởi y phục đi chứ.” Mặt Nhược Thủy càng đỏ hơn, chỉ biết ậm ừ, song cũng không nhúc nhích. Tiết Minh Viễn chẳng đợi nàng đến giúp, tự mình cởi bỏ hỉ phục, sau đó nhìn Nhược Thủy, rồi lại nhìn bản thân, chẳng khác nào một ác hổ phạm ăn. Buông màn, độ xuân tiêu.

Sáng ngày thứ hai, khi Nhược Thủy khẽ cựa cựa thức dậy thì Tiết Minh Viễn cũng tỉnh. “Tỉnh rồi sao, nàng cứ ngủ tiếp đi, nhà ta không còn trường bối, không cần dậy sớm như thế.” Tiết Minh Viễn cúi đầu an ủi tiểu thê tử vẫn còn đang trong tâm trạng hỗn loạn. Tiết Minh Viễn bưng tỉnh, Nhược Thủy cũng ngộ ra, nàng đã thành thân. “Đến chỗ ca ca tẩu tẩu cũng không thể chậm trễ, mau dậy thôi.”

“Ta chỉ sợ nàng mệt thôi.” Tiết Minh Viễn tủi thân nói. Hắn nói xong đã thấy gương mặt nàng ửng hồng. Tiểu thê tử hắn vừa cưới vào này đúng là ưa đỏ mặt nhĩ.

6. Chương 6: Ra Mắt

Hai vợ chồng họ trò chuyện một lát đã phá tan bầu không khí ngột ngạt, dù gì đêm qua cũng là lần đầu tiên gặp mặt của đôi bên. Tâm sự xong liền gọi hạ nhân vào hầu hai người rời giường. Người bước vào chính là Thanh Tổ - nha hoàn hồi môn Nhược Thủy đưa từ nhà mẹ đến, Tiết Minh Viễn dặn dò Thanh Tổ hầu hạ Nhược Thủy, sau đó tự mình vận xiêm y một cách thuần thực.

Nhược Thủy tròn mắt ngạc nhiên, có phần ngây ngốc nhìn Tiết Minh Viễn tự mình mặc y phục chỉnh tề, chuyện này không giống với những điều nàng biết trước đây về cuộc sống sinh hoạt hàng ngày. Nghĩ kỹ lại, tự hỏi mình xem có muốn học cách mặc y phục hay không, Nhược Thủy kiên quyết lắc đầu. Dẫu biết cuộc sống trước đây của nàng và phu quân rất khác biệt, thế nhưng cũng không cần phải... Chỉ mong sau này mọi thứ đều giống nhau. Mỗi ngày đều ung dung là tốt rồi, nghĩ vậy nên Nhược Thủy dang hai tay như mọi khi, để Thanh Tổ giúp nàng mặc từng lớp từng lớp áo.

Tiết Minh Viễn mỉm cười nhìn tiểu thê tử đang ngồi vẽ lông mày đằng kia, nói: “Đêm qua nghe Tam cữu ca[1] bảo nàng từng bị thương, giờ còn chưa khỏe hẳn, không biết là đang dùng thuốc gì? Nhà ta mở tiệm thuốc, được thảo không thiếu.”

Nhược Thủy lơ đãng đáp: “Ban đầu sẽ uống thuốc mang từ nhà đến, sau khi uống hết thì ngừng rồi tìm đại phu xem qua.” Tiết Minh Viễn cau mày nói: “Cái kiểu này nha, lúc còn trẻ ỷ sức khỏe còn tốt không buồn đến đại phu, khi về già thì ai nấy đều kéo đến đây cả.” Nhược Thủy cười bảo: “Thực sự không sao mà, vết thương đã lành rồi, cũng không còn đau nữa. Nhà ta mua bán dược liệu, nói vậy chàng cũng biết bắt mạch xem bệnh?”

Tiết Minh Viễn có hơi xấu hổ đáp: “Trước đây là cha ta, khi đó cha được xưng tụng là Tiết thần y. Ta học nghề không tinh, khi còn nhỏ lại ham chơi, cứ nghĩ là sau này từ từ học. Đến sau khi cha ta qua đời, việc trong nhà bẽ bộn, ta muốn học cũng chẳng còn cơ hội. Bù lại ta thừa hưởng khả năng nhận biết dược liệu của phụ thân, có thể nói học một biết mười, người bình thường muốn gặt ta cũng không phải dễ.” Nhược Thủy cũng biết hôm nay không có nhiều thời gian, cũng không phải dịp tốt để trò chuyện, bèn mỉm cười nói: “Khi nào rảnh rồi chàng hãy kể chút chuyện trong nhà cho thiếp cùng biết.” Tiết Minh Viễn mỉm cười gật đầu.

Vào lúc hai vợ chồng họ đang tán gẫu bên này, thì bên kia cũng có người hai người đang trò chuyện. Ở phía Tây thiên viện, thiếp thất Mộ Yên mặc chiếc áo khoác màu hồng nhạt, vừa soi gương vừa ướm hết đôi khuyên này đến đôi khuyên khác vào tai mình, ma ma bên cạnh thì xu nịnh: “Di nương đeo gì trông cũng đẹp cả.”

Mộ Yên cười lạnh nói: “Đẹp? Đẹp thì có ích gì, đẹp cũng chẳng lên được nhà chính.” Câu nói này khiến ma ma khựng lại. Mộ Yên cũng biết rằng số thiếp có thể phù chính sau khi chính thất qua đời không nhiều, đa số đều cho rằng đây là chuyện làm bại hoại gia phong, cho nên mới có câu một ngày làm thiếp, cả đời làm thiếp.

Khi ấy, Mộ Yên được nạp vào Tiết gia chưa được mấy ngày thì nữ chủ nhân Viên thị đã được gả vào. Thế nhưng tình cảm giữa Viên thị và Tiết Minh Viễn không mấy tốt đẹp, đây chính là cơ hội trời ban, Mộ Yên dùng chút thủ đoạn nho nhỏ, tận dụng thời cơ này hạ sinh con trưởng. Sau khi Viên thị qua đời, Mộ Yên ngấm ngấm trở thành nữ chủ nhân trong phủ. Ai mà ngờ được rằng đột nhiên nói cưới vợ kế liền cưới, lại còn là một cô gái gia thế không rõ ràng.

Mộ Yên nhìn khuôn mặt trẻ trung trong gương, khe hé đôi môi đỏ mọng nói: “Thấm Mộ Yên ta vốn không phải người dễ dàng chịu thua, vợ cả nguyên phối ta còn không sợ, ngại gì một ả vợ kế nho nhỏ như người, tốt nhất chớ chọc vào lão nương!” Sau đó quay đầu mỉm cười nói: “Nhờ ma ma đưa đại thiếu gia đến đây, ta muốn nhanh chóng đến thỉnh an phu nhân, không thể chậm trễ.”

Người lớn không vui thì trẻ con sẽ hài lòng sao? Dĩ nhiên là không rồi, có mẹ kế như trong truyện cổ tích nào ai mà vui cho được. Thứ nam Tiết Hạo lết xệt bước đi phía trước, kéo tam nam Tiết Uyên theo phía sau, trong cái miệng nhỏ nhắn khẽ lầm bầm: “Một người đáng ghét đã đủ lắm rồi, giờ lại thêm một người.” Tiết Uyên hé miệng gọi khe: “Ca, đệ muốn ăn bánh đậu đỏ. Hôm qua đệ thấy phòng bếp có làm, nhưng trong phòng đệ lại không có.”

Tiết Hạo chẳng ngoảnh lại, chỉ nói: “Trong phòng huynh cũng không có, chuyện này cũng chẳng phải lần một lần hai, lần trước huynh nói phòng bếp chưa đưa canh ngân nhĩ hạt sen đến cho chúng ta, nhưng cha không tin, còn nói huynh muốn ăn nên nói dối gạt người. Giờ thì ta biết rồi, hai chúng ta thấy món gì ngon thì cứ lấy ăn ngay.”

Những người vừa nói ban nãy đều đã tề tựu đông đủ ở chính đường. Huynh trưởng thay cha, trưởng tẩu thay mẹ. Cha mẹ Tiết Minh Viễn đều đã về với tiên tổ, Nhược Thủy chỉ cần dâng trà cho đại ca đại tẩu là được. Nhược Thủy được người khác nói cho nàng biết một số chuyện, cứ tưởng rằng hôm nay sẽ bị đại tẩu Chung thị gây khó dễ. Kết quả là Chung thị chỉ cười vui vẻ nhận trà, còn bảo rằng “sau này đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy”.

Thế nhưng đại ca Tiết Minh Hiên lại làm mặt lạnh, cất tiếng bảo: “Là phụ nữ thì phải giữ nghiêm phẩm hạnh, giúp chồng dạy con, từ nay về sau Tiết gia mới là nhà của muội.” Chung thị nghe vậy liền khẽ hắng giọng, lúc này Tiết Minh Hiên mới yên lặng nhận lấy ly trà. Nàng đã làm chuyện gì khiến Tiết Minh Hiên không hài lòng sao? Nhược Thủy nghĩ mãi không ra.

Sau khi dâng trà cho Tiết Minh Hiên và Chung thị xong liền đến phiên Thẩm Mộ Yên và bọn nhỏ kính trà Nhược Thủy. Tối ngày hôm qua là đại hôn, toàn thân Nhược Thủy tẩn mác cảm giác thẹn thùng, khi này kính trà cho trưởng bối lại tỏ vẻ dịu dàng kính cẩn. Thẩm Mộ Yên vừa cúi đầu vừa len lén quan sát Nhược Thủy, trong lòng cho rằng người mới tới là một vị tiểu thư khuê các đầu gối bèn mừng thầm. Song, khi Nhược Thủy an tọa, phách toát ra từ nàng lập tức thay đổi, ngay đến cả Tiết Minh Hiên tung hoành chốn quan trường cũng không dám liếc mắt, khí phách xung quanh người nàng không phải thứ mà nhà bá tánh bình thường có thể dưỡng thành.

Thẩm Mộ Yên lấy lại bình tĩnh, nàng ta chợt nhớ lại lúc dâng trà cho Viên thị khi vừa nhập phủ, mặc dù khi ấy Viên thị không có được loại khí phách này nhưng cũng là một tiểu thư khuê các đoan trang. Bản thân nàng ta khiếp đảm run rẩy dâng trà cho Viên thị, song nàng ta vĩnh viễn cũng không quên được ánh mắt khinh thường xen lẫn oán hận cùng thứ khí phách toát ra từ người ả Viên thị kia. Nàng ta thấy không thoải mái, lập tức tự trấn an bản thân. Rốt cuộc cũng chỉ là thứ thùng rỗng kêu to, trái già non hột mà thôi.

Thẩm Mộ Yên bước lên trước quỳ xuống, mỉm cười nói: “Thiếp Thẩm thị Mộ Yên xin kính trà phu nhân.” Trước ánh mắt của tất cả mọi người, Nhược Thủy nở nụ cười nhẹ như gió, nhận lấy ly trà từ tay Thẩm Mộ Yên nhấp một ngụm, sau bèn kéo tay Thẩm thị, nhẹ nhàng cúi người, thân thiết nói nhỏ rằng: “Muội muội không cần khách khí như vậy, muội muội vì phu quân khai chi tán diệp, sinh được một bé trai, về lý nên là ta cảm tạ muội muội mới phải.”

Nói xong, Nhược Thủy trên dưới quan sát kỹ càng Thẩm Mộ Yên: “Trước đây một mình muội muội hầu hạ phu quân lâu như vậy, thật là mệt mỏi muội muội, phu quân cũng chẳng biết động lòng, xem kìa, khiến muội muội vất vả đến như thế này. Yên tâm, nỗi vất vả của muội muội ta ghi tạc trong lòng, sau này nhất định sẽ cảm tạ muội thật tốt. Từ nay về sau chúng ta như tỷ muội, muội muội nói xem có được không?”

Khi nói những lời này, ánh mắt Nhược Thủy rất chân thành, dáng vẻ thành khẩn, giọng nói rất dịu dàng, đây chính là phiên bản tiêu chuẩn của hình mẫu phụ nữ dịu dàng hiền thực, bất cứ ai cũng không tìm ra được một chút khuyết điểm nào. Thế nhưng chư vị nghe rồi thử ngẫm mà xem, dường như hàm ý bao công sức trước kia của Thẩm Mộ Yên đều đổ sông đổ bể, tất cả đều về tay Nhược Thủy. Để ý kỹ hơn chút nữa, nói Thẩm Mộ Yên vất vả, ý là ngẫm chê bai Thẩm Mộ Yên đã lớn tuổi, nhan sắc tàn phai.

Không thể không nói tới trọng điểm, trọng điểm nhất là khi Nhược Thủy thao thao một tràng này Thẩm Mộ Yên vẫn đang quỳ, liên tục quỳ dưới chân Nhược Thủy, bị Nhược Thủy nắm lấy đôi bàn tay ngay ngắn mà quỳ! Nhược Thủy truyền đạt đến mọi người một ám hiệu rõ ràng, cô đã là phận thiếp, bây giờ ở trước mặt tôi cô phải quỳ cho tôi! Thẩm Mộ Yên bị một tràng kia chặn họng, chỉ biết há hốc mồm, không biết phải trả lời làm sao.

Không chỉ có Thẩm Mộ Yên bị kinh hãi, những người còn lại cũng cùng cảnh ngộ, thế mới có câu chân nhân bất lộ tướng. Thẩm Mộ Yên lắp bắp trả lời: “Tỷ... Tỷ tỷ.” Nhược Thủy vui vẻ mà rằng: “Thế mới phải, sau này chúng ta đã là người một nhà.” Về mặt nàng hân hoan như thật lòng vui mừng vì mình có thêm một muội muội. Tiết Minh Viễn ngồi bên cạnh nhìn Nhược Thủy mỉm cười, trong ánh mắt như có điều suy

nghĩ.

Những thứ trước đây Nhược Thủy học là cái gì chứ, nàng chính là học những thứ căn bản nhất: làm cách nào để biến tần phi của thái tử thành tỷ muội của mình, làm thế nào để không đổ kị không ghen ghét, làm sao biểu lộ sự vui mừng khi đón tiếp một cô gái sắp sửa cùng nàng chia sẻ phu quân. Thế nhưng nào ai hay biết rằng, đằng sau mặt nạ tươi rười rạc rỡ kia chính là khuôn mặt bị thương? Nhược Thủy tự an ủi mình, chỉ có một một người phụ nữ mà thôi, so với dự tính trước kia chẳng phải tốt hơn nhiều rồi sao.

Sau Thảm Mộ Yên liền đến lượt bọn nhỏ ra mắt Nhược Thủy. Người thứ nhất bước lên chính là Tiết Đình - con trai của Thảm Mộ Yên, một cậu bé mới sáu tuổi nhưng đã mập đến có bụng.

[1] Tam cữu ca: cách gọi anh em bên vợ.

7. Chương 7: Bọn Nhỏ

Đến lượt đám nhỏ kính trà, bước lên đầu tiên chính là cậu cả Tiết Đình, bé trai này mới sáu tuổi nhưng đã có bụng nhỏ tròn ồm. Nhược Thủy quan sát Tiết Đình, sau lại nhìn Tiết Hạo đứng dưới một chút.

Trình tự kính trà này nói đúng thì cũng đúng, trường ầu thứ tự trước sau. Nhưng nếu nói không đúng thì cũng thật không đúng, đích thứ đương nhiên có sự khác biệt, không có thứ đạo lý nào lại đặt con vợ cả sau con vợ lẽ cả. Song, Nhược Thủy nhận thấy mọi người đều coi đây là chuyện bình thường, nàng rất nhạy bén, chẳng nói gì mà tiếp tục giữ nét mặt tươi cười như hoa nhìn xuống bên dưới.

Tiết Đình đứng đỉnh bước lên phía trước, được bà vú hướng dẫn khấu đầu, dâng trà cho Nhược Thủy. Nhược Thủy cười rồi kéo đứa bé lại hỏi: “Là Đình nhi phải không, con đọc sách gì? Thích ăn cái gì nhất nào?” Tiết Đình ngọt ngào nói rằng: “Thích ăn bánh ngọt.” Nhược Thủy cười cười nói: “Đứa bé này cũng rất thực tế, chỉ nghe mỗi một câu sau.”

Thảm Mộ Yên đứng bên cạnh cung kính nói: “Đại công tử đã học xong Mông cầu, đang học Thiên tự văn.” Nhược Thủy làm như không nghe thấy, tiếp tục cười hỏi, “Nào, Đình nhi ngoan, nói mẫu thân nghe con đang đọc sách gì?” Tiết Đình chẳng nói lời nào, chỉ vụng vụng trong lòng Nhược Thủy, Nhược Thủy vừa cười vừa hỏi lại một lần, Tiết Đình đột nhiên đổi tính, cúi kính gào lên: “Phiền chết được, chẳng phải người ta đã nói là đang đọc Thiên tự văn sao sao? Bộ không nghe thấy à, đúng là đần độn!”

Lời vừa thốt ra, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía họ, Thảm Mộ Yên sợ hãi, vội quỳ sụp xuống đất. Nháy mắt, không khí trong phòng trở nên ngưng ngùn, dù Nhược Thủy đã gả vào, thế nhưng hiện tại trong lòng mọi người, chẳng ai coi nàng là người của Tiết gia. Chẳng riêng gì Tiết gia, những nhà khác cũng đều như vậy cả, bằng không sao người ta lại nói vợ mới ra oai phủ đầu chứ, chứ vị có ai thấy phối ngẫu ra oai phủ đầu chưa?

Nói đi nói lại thì tình cảm giữa con người với nhau phải từ từ gây dựng, không thể yêu cầu người ta vừa gặp mình đã thân thiết như tìm được người thân thất lạc từ kiếp trước. Đó cũng là lý do mà lúc này Nhược Thủy cố tình lưu lại một ấn tượng hoàn mỹ trong lòng người nhà Tiết gia, lúc mọi người gặp nhau lần đầu tiên là khoảng thời gian vui vẻ, thuận hòa. Nhược Thủy tươi cười nói: “Ta nói đứa nhỏ này rất thực tế, suy nghĩ gì, nói điều gì cũng rất thẳng thắn nhỉ.”

Những lời này của Nhược Thủy đã khéo thu vén một màn kia, mọi người cũng đều hưởng ứng theo. Màn đầu tiên này rốt cuộc cũng qua. Vú em vội vàng kéo Tiết Đình lại bên cạnh mình, tiếp theo đến lượt cậu hai Tiết Hạo. Tiết Hạo hơi gầy, vừa gầy lại vừa nhỏ con, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo như đang gắng gượng. Dưới sự hướng dẫn của bà vú, sau khi kính trà xong, Nhược Thủy cũng như lúc này, kéo đứa nhỏ lại phía mình. Không giống khi Tiết Đình ngồi trong lòng Nhược Thủy giây dựa không yên, cơ thể nhỏ bé của Tiết Hạo chỉ như hơi chống cự lại Nhược Thủy, toàn thân cứng đờ như không quen bị người ta ôm ấp. Nhược

Thủy vẫn lại vừa cười vừa hỏi hai câu khi nãy: “Nào, nói mẫu thân nghe con đi học thế nào? Thường ngày thích ăn món gì nào?”

Tiết Hạo khẽ nhích khỏi người Nhược Thủy, sau đó mới lên tiếng: “Con chưa học vỡ lòng, thường ngày thích ăn thịt.” Nhược Thủy hơi ngẩn ra, nàng nhớ rõ hai đứa nhỏ chỉ vênh nhau vài tháng, sao một đứa đã học xong Mông cầu mà đứa kia còn chưa học vỡ lòng? Tiết Minh Viễn nhìn ra được sự nghi hoặc của Nhược Thủy, bèn cất tiếng: “Hạo nhi còn nhỏ, đợi khi lên tám rồi học luôn là được.”

Thấy Tiết Minh Viễn mở lời, Thẩm Mộ Yên đứng bên cạnh liền bồi thêm: “Nhị công tử hiếu động, không chịu ngồi yên trên ghế, gia nói đợi nhị công tử lớn hơn một chút rồi học cũng được.” Tiết Hạo nghe thấy vậy bèn trợn mắt nhìn Thẩm Mộ Yên, nét mặt của đứa nhỏ này nào giấu diếm được ai, việc này cứ thế mà lọt hết vào mắt mọi người. Thẩm Mộ Yên liền cúi đầu, ra chiều oan ức.

Nhược Thủy ráng nhẫn nại, khi nãy nàng có thể khiển trách Thẩm Mộ Yên nói leo, thế nhưng mới ngày đầu tiên cũng không nên để lại cho người ta ấn tượng quá mạnh mẽ, dù sao đây cũng không phải trong cung. Nhược Thủy gật đầu, trong lòng nàng ngầm hiểu có những chuyện sau này phải hỏi thăm một chút, lời Tiết Minh Viễn nói chưa chắc đã là thật, bởi chàng cũng có thể bị người ta lừa phỉnh.

Sau đó là cậu ba Tiết Uyên hiền lành, nụ cười hơi ngây ngô, bảo gì thì làm nấy. Nhược Thủy rất thích đứa nhỏ hơi ngốc nghếch này, cười tươi tắn kéo nó vào lòng, hỏi lại những câu ban nãy. Quả nhiên Tiết Uyên cũng chưa học vỡ lòng, thích ăn nhất là quả táo. Vừa vặn trong sân phòng có bày táo cầu bình an, Nhược Thủy bèn sai người mang đến một trái, nhét vào đôi bàn tay mập mạp của Tiết Uyên. Tiết Uyên đón lấy trái táo bằng hai tay, lí nhí nói tiếng cảm ơn như con mèo nhỏ, sau đó lại nhìn trái nhìn phải một chút chứ không ăn.

Cuối cùng mấy cậu con trai của Tiết Minh Hiền kính trà cho thím nên không cần quỳ. Nhược Thủy từ nhỏ đã thuộc lòng thi thư, lời nói văn nhã êm tai, đại tẩu Chung thị thấy vậy rất hài lòng, tuy rằng không hiểu rõ ý tứ trong câu thơ nhưng bản thân thấy được chân mày phu quân dần dần giãn ra, còn khen thi từ rất đẹp, rất xuôi tai!

Màn gặp mặt hỗn loạn kết thúc, Nhược Thủy theo Tiết Minh Viễn đi dâng nén nhang cho cha mẹ chồng. Sau đó dâng hương làm lễ chấp thiếp với Viên thị - nguyên phối của Tiết Minh Viễn. Tiết Minh Viễn thấy khi Nhược Thủy dâng hương cho Viên thị động tác chuẩn mực không chút sai sót, ý cười trên khuôn mặt càng nồng đậm, nàng thê tử này của y quả không đơn giản. Mà ngay lúc này, trong lòng Nhược Thủy cũng không có lấy một chút khó chịu gì, bởi lẽ so đo với người đã khuất thật vô nghĩa, dù thế nào nàng cũng không thắng được.

Chuyện hôm nay đến đây coi như đã ổn thỏa, trận đầu đã đánh xong, ngày mai lại đến nghi thức ra mắt nhà họ Tiết. Tiết Minh Viễn đưa Nhược Thủy về phòng, vừa đi vừa trò chuyện: “Ngày hôm nay quá vất vả rồi, nàng mau về nghỉ ngơi một chút. Tuy chúng ta sống cùng đại ca đại tẩu nhưng không ăn chung, trong viện ta có nhà bếp riêng. Vì hỷ sự nên kinh thương đã trễ nải vài ngày, có vài chuyện phải xử lý gấp, ta đến đằng trước một lát sẽ quay lại ngay.”

Nhược Thủy cười nói: “Không cần gấp, chính sự quan trọng hơn. Chàng đi mau đi, cơm chín rồi thiếp sẽ phái người đến gọi chàng.” Tiết Minh Viễn cong khóe môi nở nụ cười, cất tiếng bảo: “Được, được, vậy ta đi nhé. Phải rồi, lời của Đình nhi nàng chớ để trong lòng, đứa bé này tuy hơi tùy hứng nhưng bản chất rất tốt, sau này nàng sẽ hiểu.”

Nhược Thủy lắc đầu nói: “Sao thiếp lại đi so đo với một đứa bé chứ, chẳng phải người ta vẫn thường nói ‘đồng ngôn vô ký’ đó sao.” Tiết Minh Viễn cười bảo: “Ta đi đây, có việc gì nàng cứ sai người đến thư phòng tìm ta.” Nhược Thủy liếc nhìn Tiết Minh Viễn bằng đôi mắt quyến rũ, rồi mới xoay người rời đi. Tiết Minh Viễn cười khẽ rồi cũng quay đầu.

Sau khi Nhược Thủy trở về phòng, mấy đứa nhỏ cũng được đưa về phòng mình, Tiết Uyên cầm trái táo đến phòng Tiết Hạo, bà vú bổ ra làm hai phần, chia cho hai huynh đệ cùng ngồi ăn trên bậc cửa. Tiết Uyên nói: “Đệ thấy mẫu thân rất tốt, có phải sau này có chuyện gì chúng ta đều có thể nói với người không?” Tiết Hạo phản bác lại: “Đệ xem, di nương ở trước mặt phụ thân đối xử với chúng ta không tốt sao, thế nhưng khi phụ thân quay lưng thì đối xử với hai ta như thế nào? Vú nói như vậy gọi là người hai mặt đó!”

“... Sau này không ai có thể làm chỗ dựa cho chúng ta, vì chúng ta đứng ra làm chủ sao?” Khuôn mặt nhỏ của Tiết Uyên cúi gầm, ủy khuất nói. Tiết Hạo choàng tay ôm lấy đệ đệ của mình bảo rằng: “Đợi sau này ca thi đậu trạng nguyên làm quan lớn, ca sẽ làm chỗ dựa cho đệ, làm chủ cho đệ. Khi ấy đệ muốn ăn cái gì thì ăn, muốn chơi cái gì thì chơi!”

Tiết Uyên cười nói: “Ca, huynh học xong Thiên văn tự rồi sao?” Tiết Hạo kinh thường nói: “Xong từ lâu rồi, ta bắt đầu xem đến Đồng tử tu tri. Có điều ta nghe Hồ Tử nhà hàng xóm bảo khi đọc xong Đồng tử tu tri nên đọc tiểu học thư, nhưng vú không biết nhiều chữ đến thế... Vậy nếu không thành ta lại phải chờ đến tám tuổi sao?” Tiết Uyên cũng học nhíu mày theo Tiết Hạo, miệng thì thầm nói: “Phải, đúng là khó ha.”

Lúc Chung thị trở về phòng liền ngồi xuống giường nhỏ, vừa cười vừa khen ngợi Nhược Thủy: “Đấy ông xem, Chu phu nhân đúng là không nói dối. Tôi thấy Nhược Thủy đúng là cô nương nhà Diêu gia rồi, ông coi đó, toàn thân khí phái, lời nói ra cũng không giống người thường. Trông lại thái độ không thèm để ý đến tiểu thiếp của muội ấy mà xem, đó chính là khí phách của cô nương nhà thế gia. Hôn sự này chẳng phải quá chính xác rồi sao.”

Tiết Minh Hiên mỉm cười nói: “Quả đúng là giống cô nương con nhà gia thế lớn, kiến thức thực không tồi.” Nói xong, Tiết Minh Viễn khẽ thở dài một tiếng: “Thế nhưng đệ muội đúng là thuộc lâu rất nhiều thi thư, những lời muội ấy nói hôm nay xuất phát từ điển cổ mà tôi lại không nhớ rõ. Nhưng bà nhìn lại Tiết Minh Viễn nhà mình mà xem, chú ấy nào có cơ hội đọc thi thư, bây giờ có học cũng tốn thời gian, sao có thể xuất khẩu thành thơ chứ. Tôi chỉ sợ Tiết Minh Viễn nhà mình không hòa hợp nổi với vị đệ muội bụng đầy kinh luân kia.”

Chung thị thấy phu quân mình tự trách bèn lên tiếng khuyên nhủ: “Chuyện của vợ chồng chú ấy ông quản làm gì. Hơn nữa làm gì có đôi vợ chồng nào nằng một câu từ, ta một câu thơ chứ. Tôi một chữ cũng không biết, ông lại là quan to tiến sĩ do hoàng thượng thân phong, nào có vấn đề gì đâu.” Tiết Minh Viễn cười lắc đầu, làm sao có thể giống như được chứ, thế nhưng bản thân quan tâm chuyện này cũng chẳng ích gì.

Rốt cuộc vì sao hai huynh đệ Tiết gia một người làm tiến sĩ còn người kia chỉ đọc vài quyển sách chứ? Đây chính là chuyện mà Đường ma ma đang cùng Nhược Thủy tìm hiểu. Hôm nay Đường ma ma không theo Nhược Thủy lên nhà trên mà làm theo kế hoạch hai người thảo luận từ trước, nhiệm vụ của bà chính là trà trộn vào đám tôi tớ ở Tiết gia.

Dù gì cũng là ma ma của bà chủ mới, mọi người đều nể mặt vài phần. Đường ma ma cũng không kiêu ngạo, đem những thứ nhỏ nhỏ mang từ kinh thành ra phát ọi người. Chẳng mấy mà mọi người đều đã quen mặt, cũng nghe ngóng được một vài chuyện, lúc này bà đang ở trong phòng báo lại với Nhược Thủy.

8. Chương 8: Ăn Cơm

Sau khi Nhược Thủy quay về phòng, thay xiêm y thường ngày rồi mới ngồi xuống giường nhỏ cất tiếng hỏi: “Đường ma ma đã về rồi sao?” Vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần, Đường ma ma mang theo vẻ mặt đầy ý cười hành lễ nói: “Có lão nô đây, nãi nãi đã về rồi sao?”

Đoạn, Đường ma ma ngược mắt ra hiệu cho Thanh Tổ, Thanh Tổ tuân mệnh xoay người bước ra cửa vừa hóng gió vừa canh chừng. Nhược Thủy nhướn cười, để Đường ma ma ngồi xuống mới hỏi: “Hôm nay khi ma ma nói chuyện với bọn họ đã nghe được chuyện gì?”

Đường ma ma suy nghĩ một lát mới thưa: “Chúng ta vừa mới đến, người ta vẫn còn dè chừng. Nhưng có một số chuyện khác bọn họ cũng rất vui vẻ nói cho cho lão nô biết. Ví dụ như người nhà họ Tiết vốn ở Đài Châu, là đại gia tộc mấy đời làm kinh thương, cũng có người nói họ có chỗ đứng không nhỏ trong thương hội Chiết Giang. Dòng trên chỉ có một người làm đến tú tài, chính là Tam thúc của nhị gia. Thế nhưng bọn họ không nói nhiều lắm về chuyện của Tiết gia, dù có phần tự hào nhưng không định tiết lộ sâu thêm.”

Nhược Thủy gật đầu nói: “Chuyện của bọn gia không thể tránh khỏi việc dính dáng đến những thứ ngầm ngầm xấu xa bên trong, giống như trước đây, dù Chu phu nhân có hỏi thăm ra sao cũng không tài nào biết

được nguyên do vì sao sau khi cha chồng qua đời, phu quân và đại ca là dọn ra ngoài. Những chuyện này đều là bí mật không tiện công khai trong gia tộc, người ngoài dù có tìm trăm phương nghìn kế cũng không biết được nội tình, thế nhưng chỉ cần chúng ta trở thành người trong nhà, qua một thời gian nữa thì dù không muốn biết chúng ta cũng sẽ biết. Vì thế không cần gấp, tạm thời biết đại khái như thế là được.”

Đường ma ma tán thưởng nói: “Tiểu thư đúng là thông minh.” Nhược Thủy bèn cười bảo: “Lại gọi thế rồi, trong mắt ma ma ta mãi chỉ là một cô bé chưa lớn nhĩ.” Đường ma ma vừa cười vừa làm bộ đánh vào miệng mình một cái, sau mới nói: “Miệng lão nô gọi đã quen, nhất thời chưa đổi được, đáng đánh. Bọn họ còn kể rất nhiều chuyện khi đại gia và nhị gia đã ra ở riêng.” Những chuyện này khiến Nhược Thủy hứng thú, nàng cười nói: “Đây mới là chuyện quan trọng, mau nói nào.”

Đường ma ma rằng: “Khi bọn họ rời khỏi Tiết gia đã là chuyện mười năm trước, năm ấy nhị gia mới mười lăm tuổi, đại gia mới chỉ mười chín. Khi đó đại gia muốn đi thi tú tài, nhưng trong nhà không còn bao nhiêu bạc. Nhị gia bèn gác việc đèn sách lại, tiếp quản việc kinh thương của gia đình. Có người nói khi ấy trong nhà khó khăn, ấy thế mà nhị gia đem toàn bộ tiền bạc kiếm được dành cả cho việc học hành của đại gia, về sau khi đại gia vào kinh đi thi còn lấy hết ngân lượng trong nhà mang theo người.” Nhược Thủy nghe đến đây, đôi mắt nàng mở lớn, tròn xoe.

Đường ma ma tiếp tục nói: “Sau này đại gia thi đậu tiến sĩ, khi thi đình còn đứng thứ nhì, lúc này trong nhà mới ổn định lại. Mười năm vất vả, nhị gia cũng đã phát triển từ ba cửa tiệm lên hơn mười tiệm, đến cả đất bên ngoài cũng có. À, phải rồi, nhà Đại nãi nãi cũng làm kinh thương, sau khi bọn họ tách khỏi Tiết gia không lâu thì Đại nãi nãi được gả vào, ban nãy đám hạ nhân còn tán thưởng Đại nãi nãi là người thấu tình đạt lý, không có lòng tham luyến này nọ. Chuyện về Đích nãi nãi của nhị gia bọn họ cũng không chịu mở miệng, lão nô nhắc đến vài lần đều bị họ gạt đi, một mực che giấu.”

Nhược Thủy gật gật đầu: “Hỏi thăm cũng được không ít chuyện, ta cứ thắc mắc vì sao đại ca lại rậm rập nghe lời đại tẩu, hôm nay chỉ cần một ánh mắt của đại tẩu đã khiến đại ca không nói gì nữa, hóa ra là có nguyên nhân sâu xa này. Hơn nữa tuy đại ca làm quan nhưng một phòng, một tiểu thiếp cũng không có, có thể thấy được tình cảm dành cho đại tẩu sâu đậm nhường nào. Còn về chuyện nguyên phối của nhị gia, bên này ta sẽ hỏi lại. Ma ma ở đằng sau tranh thủ hỏi một chút về ba đứa nhỏ kia, nhất là cách cư xử thường ngày của Tiết Hạo và Tiết Uyên.” Đường ma ma vội vàng gật đầu đáp “ạ”.

Bên này Nhược Thủy trò chuyện với Đường ma ma một hồi thì hạ nhân bên kia đã đến báo cơm tối đã chuẩn bị xong, hỏi xem phải bày ở nơi nào. Nhược Thủy vừa trả lời rằng dọn ra chính đường, vừa sai người đi gọi Tiết Minh Viễn và ba đứa nhỏ. Khi Nhược Thủy đến chính đường đã thấy ba đứa nhỏ ngồi bên bàn, Tiết Đình quỳ trên ghế ngắm nghía các món ăn trên bàn, lẩm bẩm “ngon, ngon” trong miệng. Tiết Hạo và Tiết Uyên thì chẳng chú ý, chỉ ngồi đó cười hì hì với nhau.

Khi Nhược Thủy ngồi xuống, ba đứa nhỏ trầm hẩn, Nhược Thủy bèn cười hỏi: “Có mấy món các con thích ăn không?” Nàng đang trò chuyện với bọn nhỏ thì Tiết Minh Viễn đã bước vào. Thấy Nhược Thủy cười đùa nói chuyện với ba đứa nhỏ thì không kìm được nụ cười, cố ý lớn tiếng nói: “Thơm quá đi thôi, nhất định là có món thịt xào mà ta thích ăn.” Nói xong liền ngồi xuống.

Mọi người đã đông đủ, Tiết Minh Viễn cầm đũa và bát lên cười bảo: “Mọi người cũng đói rồi, mau ăn cơm thôi.” Tiết Hạo và Tiết Đình vừa nghe xong đã đồng thanh nói: “Mời phụ thân ăn cơm, mời mẫu thân ăn cơm.” Sau đó mới cầm bát lên. Nhược Thủy thấy bọn nhỏ rất ngoan ngoãn, lễ phép bèn mỉm cười gấp một gấp thức ăn, bắt đầu ăn cơm. Mới đưa một miếng vào miệng nàng chợt nhận ra có điều bất ổn, Tiết Đình chỉ ngồi trên ghế nhìn quanh chứ không ăn cơm.

Nhược Thủy cười hỏi: “Sao Đình nhi lại không ăn cơm?” Đầu nàng hơi nghiêng về phía Tiết Minh Viễn, hỏi: “Có phải Đình nhi không quen dùng đũa không?” Tiết Minh Viễn khẽ cau mày nói: “Đình nhi, đừng chơi nữa, ăn cơm ngoan đi.” Tiết Đình bướng bỉnh nói: “Di nương đâu? Con đợi di nương đến cùng ăn cơm.”

Nhược Thủy ngăn người, vốn dĩ nàng muốn cùng Tiết Minh Viễn và ba đứa nhỏ ăn một bữa thật ngon, thất chặt thêm tình cảm nên không có ý định gọi Thăm Mộ Yên đến. Nhược Thủy nhìn Tiết Đình, vừa cười vừa bảo: “Di nương sẽ ăn ở trong phòng, Đình nhi ăn cơm với phụ thân này, còn có cả mẫu thân nữa, như thế không vui hơn sao?”

Tiết Đình ngang ngược mà rằng: “Con phải cùng ăn với di nương, di nương cũng có thể cùng ngồi ăn với

phụ thân, con muốn di nương!” Tiết Minh Viễn quát lớn: “Ăn cơm ngoan đi!” Trái lại, Tiết Đình còn dám nói thẳng mặt với Tiết Minh Viễn: “Con muốn di nương.” Khi hai người một câu lại một câu, Tiết Hạo và Tiết Uyên vẫn lẳng lẳng ngồi ăn một bên, không chút biến sắc.

Nhược Thủy nhìn hai cha con bọn họ tranh cãi, trong lòng đang thầm tính toán xem rốt cuộc nên để Tiết Đình về phòng ăn cơm hay là gọi Thắm Mộ Yên đến. Thở dài một hơi, Nhược Thủy mỉm cười nói với cả hai: “Đi gọi Thắm di nương đến đây.” Sau đó Nhược Thủy mới nói với Tiết Đình: “Lát nữa di nương sẽ đến, con ngồi ngoan trên ghế đi.” Tiết Đình ngồi trên ghế lắc lư đôi chân, thoáng lóe nhìn Nhược Thủy rồi xoay mặt sang hướng khác.

Tiết Minh Viễn nghe Nhược Thủy căn dặn hạ nhân như thế bèn lên tiếng, dường như có ý trách cứ: “Trẻ con ồn ào mà thôi, dạy dỗ lại là được mà. Nếu nó bướng bỉnh mà nàng còn nuông theo sau này nó lại được nước làm tôi, thế thì...” Tiết Minh Viễn còn chưa dứt lời thì Thắm Mộ Yên đã lao vào phòng, sau khi vào thì cười rất tươi, nói: “Thiếp thân thỉnh an gia và nãi nãi.”

Tiết Đình vừa nhìn thấy Thắm Mộ Yên đến đã vui vẻ nói: “Di nương, di nương. Di nương mau lại đây.” Thắm Mộ Yên nghe thấy Tiết Đình gọi mình liền cười cười bước lại. Trên đường đến chính đường nàng ta cũng đã nghe hạ nhân thuật sơ lại chuyện đã xảy ra, vợ kế chính là vợ kế, làm mẹ kế dễ dàng như thế sao? Dù là một đứa nhỏ cũng phải lấy lòng mới hòng an ổn. Dù người có là chính thê thì sao chứ, ta có con trai, ta cũng có thể ngồi bàn lớn ăn cơm.

Thắm Mộ Yên bên này mỉm cười tiến lại thì Nhược Thủy bên kia cũng mỉm cười nói: “Ta thấy muội muội vất vả cả ngày nên muốn để muội muội nghỉ ngơi một chút. Thế nhưng Đình Nhi nói không có muội chăm sóc sẽ không ăn cơm. Người đâu, mang một đôi đĩa chia thức ăn đến cho Thắm di nương!” Dáng vẻ tươi cười trên khuôn mặt Thắm Mộ Yên đông cứng lại, chia thức ăn? Không phải là gọi nàng ta đến ngồi cùng sao? Không phải là gọi nàng ta đến cùng ăn cơm sao? Thế nào lại thành chia thức ăn! Thanh Tổ mỉm cười đưa đôi đĩa đến, nhẹ nhàng đặt vào tay Thắm Mộ Yên, nói rằng: “Di nương cầm cho chắc.”

Thắm Mộ Yên cầm đôi đĩa trong tay, lúng túng nhìn xung quanh. Tiết Minh Viễn có phần khó xử, y cũng hiểu sai rồi, lại còn nói ra mấy lời khi này. Nhược Thủy nhìn Tiết Minh Viễn cười cười, dường như chưa hề nghe những lời ban nãy, lên tiếng nói: “Phu quân, chúng ta ăn cơm thôi.” Tiết Minh Viễn vội vàng mà rằng: “Ăn cơm, ăn cơm.”

Tiết Đình không cam lòng, ý ta không phải như thế mà, liền gọi thẳng: “Di nương ngồi xuống ăn đi.” Nhược Thủy nhìn thẳng vào mắt Tiết Đình nói: “Di nương không thể cùng ngồi ăn. Bởi vì di nương chỉ là phận thiếp, thiếp thì không có tư cách ngồi bàn lớn ăn cơm. Đây là quy củ, cũng giống như mỗi buổi sáng Đình nhi đều phải đến thỉnh an phụ thân và mẫu thân vậy. Đình nhi phải làm một đứa bé nghe lời hiểu chuyện, giữ phép tắc, có như vậy gia mới thương Đình nhi, có hiểu không?” Sau đó Nhược Thủy cứ mỉm cười nhìn Tiết Đình chằm chằm như thế. Sau cùng Tiết Đình cũng không vờ vĩnh đòi Thắm Mộ Yên ngồi xuống nữa, bắt đầu ăn cơm.

Nhược Thủy tin chắc rằng Tiết Đình tuy còn nhỏ nhưng rất thông minh, thực ra chuyện gì thẳng bé cũng biết cả. Nó biết chuyện nào là tốt, chuyện nào là xấu, thẳng bé làm bộ ngu ngơ chỉ vì nó hiểu kỳ mà thôi, không phải vì nó không hiểu. Mượn chuyện lần này, Tiết Đình hẳn cũng rõ ràng rằng Thắm Mộ Yên không thể ngồi chung bàn, Nhược Thủy không tin trước đây khi còn cùng ăn cơm với đại ca đại tẩu, Thắm Mộ Yên kia dám lên ngồi cùng. Thế nhưng đứa bé này cứ tưởng rằng có thể dùng cách của mình để Thắm Mộ Yên đạt được mục đích ngồi vào bàn lớn dùng cơm.

Sau khi dùng cơm xong, mặt Thắm Mộ Yên lúc đỏ ửng khi lại trắng nhợt, thế nhưng điều khiến Tiết Đình ngạc nhiên là dường như Tiết Hạo và Tiết Uyên rất vui vẻ. Chẳng mấy sau khi cơm nước xong, Tiết Uyên còn chủ động trò chuyện với Nhược Thủy, “Mẫu thân, lát nữa con có thể ăn một trái táo không?” Đôi mắt trong veo của Tiết Uyên ngược nhìn Nhược Thủy, khuôn mặt nhỏ tròn trịa hết như trái táo. Nhược Thủy cố ý trêu đùa Tiết Uyên, bèn nhún mày nói: “Chuyện này thì...”

Quả nhiên vẻ khổ sở nhanh chóng xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ của Tiết Uyên, Nhược Thủy cười nói: “Sau khi ăn xong, một canh giờ sau mới được ăn nữa. Nhưng không được ăn nhiều đâu nhé, không thì lúc ngủ sẽ khó chịu đấy.” Nụ cười tức thì hiện lên trên khóe môi Tiết Uyên: “Con sẽ chia một nửa cho nhị ca.” Nói xong, cậu bé liền quay đầu bảo với bà vú đứng đằng sau: “Mẫu thân nói được ăn, vú mau chọn cho con một

quả to nhất rồi bỏ làm đôi! Phải là quả to nhất đấy nhé!” Khiến mọi người vui vẻ cười ha ha.

Dùng cơm xong, Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy người trước kẻ sau cùng nhau tản bộ trong vườn hoa. Tiết Minh Viễn suy nghĩ hồi lâu, sau cùng cũng lên tiếng đưa ra một nhận xét nhỏ về chuyện ban nãy.

9. Chương 9: Tiết Gia

Dùng cơm xong, Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy người trước kẻ sau cùng nhau tản bộ trong vườn hoa. Tiết Minh Viễn suy nghĩ hồi lâu, sau cùng mới lên tiếng: “Ta cứ nghĩ nàng chưa từng nuôi con nên không hiểu tính cách con trẻ, thế mà trái lại, nàng còn hiểu nhiều hơn ta, dạy dỗ rất có phương pháp. Tốt, tốt lắm.”

Nhược Thủy cười nói: “Con chúng ta đều là những đứa bé hiểu chuyện, song chúng còn nhỏ, có một số việc chúng ta phải uốn nắn từ từ. Chàng đó, khi bọn chúng phạm sai lầm thì chàng chỉ trách phạt, không nói cho chúng hiểu thế nào mới là đúng, nếu lần sau chúng làm sai kiểu khác, chàng lại trách phạt, thế chẳng phải là một vòng luẩn quẩn sao.”

Tiết Minh Viễn vừa nghe vừa gật gù, liên tục tán thưởng: “Nương tử nói phải lắm, giao bọn nhỏ cho nàng quả không sai!” Nhược Thủy khẽ cười bảo: “Khi còn ở nhà mẹ, thiếp nhìn các tẩu tẩu dạy dỗ bọn trẻ mà học theo, phu quân không trách thiếp hôm nay quá nghiêm khắc là thiếp mừng rồi.” Tiết Minh Viễn vội vàng lắc đầu: “Không trách không trách, sao có thể trách nàng chứ.”

Nhân nói đến nhà mẹ của Nhược Thủy, Tiết Minh Viễn bèn dò hỏi: “Phải rồi, người đưa dâu trong ngày đại hôn chính là tam ca của nàng phải không, hôm ấy đông quá, ta và cửu huynh vừa uống vài chén vừa trò chuyện. Ta nghe nói cửu huynh làm quan trong kinh, không biết khi nào phải quay về, sẵn tiện bên này ta cũng đang định cuối tháng đưa một số hàng vào kinh, nếu tiện thì để cửu huynh đi bằng thuyền của nhà mình đi, vậy cũng an toàn.”

Nhắc đến chuyện trong nhà, Nhược Thủy thật có hơi đau lòng, cứ như vậy xuất giá, không biết giờ này ở nhà mẫu thân đã khóc đến thế nào rồi, còn cả phụ thân nữa, năm nay cũng đã ngoài năm mươi, vì nàng mà cả tháng nay đồn đáo khắp kinh thành nhằm chu toàn mọi chuyện. Phụ mẫu nuôi nàng lớn đến thế này, hôm nay không trả lễ được một lạy, còn đến nơi đất khách, mặc phụ mẫu vì mình bồn tẩu khắp nơi. Nghĩ đến đây, đôi mắt Nhược Thủy ửng hồng.

Tiết Minh Viễn vừa bắt gặp ánh mắt mờ sương của Nhược Thủy, nháy mắt chân tay đã tê cứng, vội nói: “Nương tử chớ thương tâm, đợi sau này có thời gian chúng ta nhất định sẽ vào kinh thăm viếng, đến lúc đó sẽ được gặp nhạc phụ nhạc mẫu.” Nhược Thủy thổ thổ nói: “Sau khi lại mặt xong xuôi, tối chiều tam ca sẽ ngồi thuyền đi. Vì chuyện của thiếp mà tam ca đã tốn không ít thời gian, không thể trì hoãn thêm nữa.”

Tiết Minh Viễn thấy Nhược Thủy vừa nhắc đến chuyện trong nhà đã rơi lệ, y biết vì Nhược Thủy không thể sinh nở nên bị phụ gia từ hôn, chuyện từ hôn tổn hại không nhỏ đến thanh danh của một cô gái, cũng có những người vì thế mà tự vẫn. Tiết Minh Viễn cho là mình đã gợi lên chuyện đau lòng của Nhược Thủy, cảm thấy vì lý do này mà Nhược Thủy chịu không ít thiệt thòi, y quyết định sau này sẽ không nhắc lại chuyện từ hôn này nữa. Dù sao khi tân hôn Nhược Thủy vẫn có lạc hồng, tư thái của Nhược Thủy vừa nhìn qua đã biết xuất thân từ nhà đại gia, hẳn là nàng không muốn nhắc lại chuyện không vui nên mới khóc như vậy, y lại còn muốn rạch vào vết sẹo này một lần nữa sao, tuyệt nhiên vạn lần không muốn!

Vì vậy Tiết Minh Viễn bèn lãng sang chuyện khác: “Vay ngày mốt, khi đến lại mặt chúng ta có thể gặp cửu huynh rồi. À phải, ngày mai chúng ta sẽ gặp người trong họ, có một số việc ta muốn bàn trước với nàng.” Nhược Thủy khẽ đáp: “Dạ, chàng cứ nói, thiếp xin nghe.”

Tiết Minh Viễn lên tiếng: “Thực ra cũng rất đơn giản, trước khi tổ phụ qua đời đã phân chia việc nhà, cha ta thừa kế gia nghiệp của Tiết gia, trở thành gia chủ nhà họ Tiết. Vốn dĩ sau khi tổ phụ qua đời, mọi người trong nhà nên ở riêng, thế nhưng các thúc thúc không muốn dọn ra ngoài, nên phụ thân cũng không cưỡng ép. Mười năm trước, sau khi phụ thân qua đời, vốn là nên để đại ca kế thừa gia nghiệp. Song các thúc thúc đều không đồng ý, tìm đủ thứ lý do, họ không chỉ đoạt lấy sản nghiệp của tổ phụ mà còn chiếm luôn cả tâm

huyết mà phụ thân khổ công gầy dựng. Ta và ca ca giận quá, lập tức mang theo đồ cưới của mẫu thân dọn ra ngoài.”

Tiết Minh Viễn ngược nhìn bầu trời mịt mờ, “Dù sao cũng đã là chuyện của mười năm trước, bây giờ chúng ta cũng không lui tới bên kia, cùng lắm thì đến lễ mừng năm mới sẽ đưa sang chút quà. Nhưng nàng gả vào Tiết gia, phải bước vào từ đường mới coi là danh chính ngôn thuận, thế nên ngày mai chúng ta phải sang bên đó một chuyến. Nếu ngày mai họ có nói điều gì không dễ nghe thì nàng cứ coi như không nghe thấy là được rồi. Dù sao họ cũng chẳng bao giờ nói mấy lời êm ả.”

Nhược Thủy mỉm cười nói: “Phu quân yên tâm, thiếp thân biết phải làm thế nào.” Qua lời kể của Tiết Minh Viễn, nàng có thể đoán ra được hai huynh đệ Tiết Minh Viễn vẫn chưa đoạn tuyệt hẳn mọi quan hệ với Tiết gia, cũng phải thôi, dù gì Tiết Minh Hiên cũng còn đang lẩn lộn giữa chốn quan trường. Thế mới biết mặt mũi họ cũng còn dày lắm, khó xé rách lắm.

Rạng sáng ngày hôm sau, sau khi dùng cơm xong, Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn theo đại ca đại tẩu về gặp người nhà Tiết gia. Người nhà Tiết gia sống ở phía Bắc phủ Đài Châu, có hào nước vây xung quanh, tòa nhà nguy nga dùng gạch mài nước xây thành tường. Xe ngựa dừng lại trước căn nhà rộng lớn, xe vừa dừng thì cửa hông Tiết phủ liền mở ra, một gia đình bước lại, vẻ mặt tươi cười bảo: “Đại gia, Đại nãi nãi, Nhị gia, Nhị nãi nãi đã về. Các lão gia và các thái thái đang chờ.”

Đoạn, gã sai vặt kia toan dẫn bốn người nhà Tiết Minh Hiên vào bằng cửa hông, Tiết Minh Viễn thấy vậy bèn chau mày, nương tử của y lần đầu vào bốn gia sao có thể đi bằng cửa hông vào chứ? Tiết Minh Hiên ở bên cạnh cũng lên tiếng: “Mở cửa chính ra.” Gã sai vặt cười bảo: “Ồ hay, đại gia ngài cũng biết quy củ nhà chúng ta rồi mà, chỉ có mừng một, hoặc quan viên cấp tam phẩm trở lên đến nhà mới mở cửa chính, ngài thế này... Đừng làm tiểu nhân khó xử mà. Hơn nữa các lão gia và thái thái đều đang ở chính đường chờ mọi người, mở cửa chính cũng tốn không ít thời gian, để bậc trưởng bối chờ đợi e là không tốt. Ngài nói xem có phải không?”

Đối với chuyện này, Nhược Thủy không chút lưỡng lự, một số chuyện đặc biệt, tùy người mà đối xử đôi khi cũng cần thiết, nhưng cái thứ tiểu nhân cáo mượn oai hùm này thì chẳng cần phải khách khí. Nhược Thủy đang đứng sau lưng Tiết Minh Viễn bèn lên tiếng: “Người nói sai rồi, không phải chúng ta cố tình để trưởng bối chờ mà là người không chu toàn bổn phận, phí thời gian giữ chân chúng ta lại chỗ này. Ta là Nhị nãi nãi ngồi kiệu tám người khiêng, đường hoàng gả vào cửa lớn nhà Tiết gia, thiếp long phượng, lễ thư uyển ương ta đều có đủ.”

Vừa nói, Nhược Thủy vừa bước ra từ sau lưng Tiết Minh Viễn, mỉm cười tiếp lời: “Lần đầu tiên bước vào bốn gia, Tiết gia lại đối đãi ta bằng lễ của thiếp thất, bắt ta vào từ cửa hông, chẳng lẽ là không muốn thừa nhận hôn thư mà quan phủ cấp cho sao?” Gã sai vặt kia nào dám đảm đương tội danh này, vội vàng nói: “Không phải, đương nhiên là không phải rồi.”

Nhược Thủy lại nói tiếp: “Ta cũng thấy không phải, chỉ là người quên chưa mở cửa chính ra thôi. Chúng ta thân là con cháu của Tiết gia, đương nhiên giờ nào phút nào cũng đặt danh tiếng của Tiết gia ở vị trí cao nhất. Thế nên chúng ta cho người thời gian bù đắp sai lầm của mình, người còn không mau sửa đổi?” Gã sai vặt không dám nhiều lời, một mực khom người, vung tay sai đám người bên trong mở cửa lớn ra.

Một cánh cửa của cửa lớn nhà Tiết gia phải hai người đàn ông cường tráng mới đẩy nổi, tổ tiên xây cửa lớn nặng nề cốt giữ chân người ngoài nhưng cũng chẳng giữ được chân người trong nhà. Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn hai chữ “Tiết phủ” viết bằng thư pháp với bút pháp mạnh mẽ đầy khí lực trên tấm bảng lớn, Nhược Thủy hít sâu một hơi rồi theo Tiết Minh Viễn bước vào cửa lớn nhà họ Tiết.

Lịch sử Tiết gia cũng hơn trăm năm, dù là huy hoàng hay gian nan cũng đã đều trải qua. Bản trạch của Tiết gia cũng đã qua mấy đời tu sửa, chúng hậu bối từng chút từng chút hoàn thành mong ước của tổ tiên. Bố cục hiện tại của Tiết phủ tựa như thế rồng bay, đằng sau cửa lớn vững chãi là vòi nước, giếng nước hai phía Đông - Tây như đôi mắt, bên cạnh còn trồng thêm cây nhãn, đường trong phủ từ nam chí bắc tựa như thân rồng, đá cuội trên đường như vẩy rồng, các nhánh nhỏ là chân rồng, phía bức tường xa xa có rặng cây bách sau phủ chính là đuôi rồng. Tất cả thể hiện mơ ước của tổ tiên Tiết gia, mong hậu nhân có thể đưa Tiết gia đạt đến thế cục rồng cuộn hổ ngồi trong thương giới.

Nhược Thủy bước theo Tiết Minh Viễn, đi qua con đường nhỏ đã thấy chính đường nhà họ Tiết, bên trong

chính đường có không ít người. Tiết Minh Viễn nhẹ nhàng nắm lấy tay Nhược Thủy, một động tác nho nhỏ này thôi cũng khiến Nhược Thủy rất hài lòng, đời người nào có mấy lần trải qua quyết định sinh tử, chỉ cần một tình tiết này thôi cũng đủ biết chàng là người tốt.

Sau khi bước vào chính đường, ngồi ở vị trí đầu tiên chính là đôi vợ chồng giữ cương vị gia chủ, Nhị thúc và Nhị thẩm của Tiết Minh Viễn. Nhược Thủy vừa bước vào liền đứng ngay chính giữa, chẳng rõ là ai lắm bầm một câu này, “Làm vợ kẻ thôi mà, được hoan nghênh lắm sao mà phải dùng đến nghi thức chính thất như thế.” Giọng nói sắc lẹm, đoán chừng là của một phụ nhân còn trẻ.

Sắc mặt Tiết Minh Viễn không đổi, nói rằng: “Để Nhị thúc, Nhị thẩm đợi lâu.” Nét mặt hai vị ngồi trên kia như bị ai thiếu bạc, có đoán cũng không đoán ra là họ có vẻ mặt thế này. Nhị thẩm của Tiết Minh Viễn cất tiếng: “Chờ các vị đã lâu, trước tiên là kính trà nhĩ.” Tiết Minh Viễn không phản đối, chỉ nhẹ gật đầu.

Hạ nhân mang đến hai tấm đệm đặt trước mặt hai người, một tiểu nha đầu bưng trà lên, Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy mỗi người nhận lấy một chén. Nhược Thủy định bụng đợi Tiết Minh Viễn quỳ xuống rồi nàng mới quỳ, mẫu thân từng dạy thân làm thê tử phải giữ thể diện cho phu quân. Thế nhưng điều khiến Nhược Thủy quá đỗi ngạc nhiên chính là Tiết Minh Viễn không hề quỳ, ở trước mặt bao người, chàng chỉ khom lưng nói: “Cháu xin kính trà Nhị thúc.” Nhược Thủy vội thay đổi phản ứng, làm y hệt như Tiết Minh Viễn, nàng rằng: “Cháu dâu xin kính trà Nhị thúc.”

Nhị thúc của Tiết Minh Viễn không nhận ly trà ngay mà nhìn Tiết Minh Viễn chằm chằm, trong ánh mắt không hề che giấu sự chán ghét, Tiết Minh Viễn chỉ mỉm cười nhìn lại. Sau cùng, Nhị thúc của Tiết Minh Viễn cũng nhận lấy ly trà, chậm rãi uống, cổ tình kéo dài thời gian dâng trà của Nhược Thủy.

Nhược Thủy mỉm cười ngoài mặt nhưng trong lòng lại thầm nhủ: Chỉ là dâng một ly trà thôi mà, mình đã được tập luyện không biết bao lần rồi. Trước đây mình còn luyện đến độ giữ tư thế dâng trà tiêu chuẩn suốt nửa canh giờ mà vẫn giữ được nụ cười trên mặt, như thế mới tạm coi là đạt chuẩn! Lúc ấy lo sợ khi tiến cung bị các vị nương nương làm khó, không ngờ lúc này lại hữu dụng. Hơn nữa, quy củ của Nhược Thủy nàng ngay đến những ma ma nghiêm khắc nhất trong cung cũng chẳng thể bắt lỗi.

Trà của Tiết gia là hàng cực phẩm, song trà ngon lại không thể uống nhiều, trước nay chẳng ai lại muốn uống cạn một ly trà cả. Nhị thúc của Tiết Minh Viễn uống hết một ly trà đặc thì bắt đầu say, bắt đầu buồn nôn. Sau khi đặt ly trà Tiết Minh Viễn dâng xuống để nhận lấy chén khác từ tay Nhược Thủy, ông ta mới phát hiện nụ cười ban nãy vẫn còn nguyên trên mặt Nhược Thủy còn Nhị thúc ông ta lại khổ sở hơn cả khi nàng vừa mới bước vào!

10. Chương 10: Các Vị Trưởng Bối

Gia chủ của Tiết gia hiện tại chính là Nhị thúc. Năm nay ông ta chừng bốn mươi sáu, bốn mươi bảy tuổi, vóc dáng gầy còm, hoàn toàn trái ngược với Tiết Minh Viễn. Đôi mắt híp nho nhỏ nhìn Tiết Minh Viễn với vẻ tức giận, thậm chí còn khinh thường không buồn nhìn đến Nhược Thủy lấy một lần.

Đằng sau gia chủ Tiết gia được mọi người kính trọng chính là Nhị thẩm của Tiết Minh Viễn. Nhị thẩm của y ngồi ở đó làm ra vẻ chủ mẫu trong nhà, nhìn hai người với vẻ cao ngạo lạnh lùng, tự nhĩ là tôn quý, mấy ả thị thiếp đứng sau đều còn rất trẻ. Nhị thẩm của y cũng chẳng nói nhiều, lạnh lùng nhận lấy ly trà, nhấp một ngụm rồi đặt xuống. Tiếp theo, Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy cùng kính trà cho các vị trưởng bối khác, bắt đầu từ phía bên trái.

Nếu kính trà cho đương gia đã không quỳ thì sau đó càng không cần quỳ, thêm vào đó đám hạ nhân cũng rất biết ý mà không kê đệm lót nữa. Vạn nhất Tiết Minh Viễn có kích động quỳ xuống dâng trà cho ai, thế thì cũng chẳng khác nào giáng cho Nhị thúc y một cái bạt tai. Nhị thúc kia chẳng thể nổi nóng với Tiết Minh Viễn, song trút giận lên đám hạ nhân thì có thể. Cho nên bọn họ không bảo mà cùng tự bảo vệ bản thân mình, đứng bất động một bên vờ như câm điếc.

Người kế tiếp chính là Tam thúc của Tiết Minh Viễn, đây cũng là người đầu tiên có vẻ mặt tươi cười từ lúc Nhược Thủy bước chân vào nơi này, thật lòng mà nói thì Tiết Minh Viễn trông rất giống Tam thúc của y, hai người đều hơi mập mạp. Trước đây Tam thúc y thi đỗ cử nhân nhưng sau khi vào kinh lại trượt mấy lần, đến bây giờ cũng vẫn chỉ là một cử nhân. Hiện tại ông ta đang làm thầy dạy ở phủ Đài Châu, nhờ vào gia thế nên cũng coi như là một văn nhân nổi danh ở đất Đài Châu này.

Khi đứng đối diện với Tam thúc, vẻ mặt Tiết Minh Viễn mới giãn ra, dầu không vui vẻ ra mặt nhưng cũng hiền hòa đi không ít. Tiết Minh Viễn cất giọng nói: “Cháu xin kính trà Tam thúc.” Nhược Thủy cũng mỉm cười nói: “Cháu dâu xin kính trà Tam thúc.”

Tam thúc của y nhận lấy ly trà nhấp một ngụm, sau mỉm cười nói: “Chúc hai con sớm sinh quý tử, bách niên giai lão.” Lời mừng này khiến hai người hơi ngẩn ra, Tiết Minh Viễn nhanh nhạy cười đáp: “Đa tạ Tam thúc.” Nhược Thủy cũng tạ ơn theo phu quân.

Nhược Thủy chắc chắn rằng Tiết Minh Viễn biết chuyện nàng không thể sinh nở, phản ứng lúc này của chàng cũng đã tỏ rõ rằng chàng không muốn để người khác biết chuyện nàng không thể sinh con, Nhược Thủy thầm ghi nhớ chuyện này trong lòng. Thực ra bản thân Nhược Thủy cũng không muốn để người khác biết, dù gì cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp, giả như họ hay chuyện nhất định sẽ truy vấn nguyên nhân là vì đâu. Nếu như thế, lúc ấy phải đối đáp ra sao, Nhược Thủy thực không biết. Quyết định này của Tiết Minh Viễn đúng là hợp tình hợp lý, khiến Nhược Thủy khẽ nở nụ cười ngọt ngào trong lòng, hai người họ đúng là một đôi ăn ý.

Tiếp theo chính là Tam thẩm, người phụ nữ lên tiếng đầu tiên vào hôm Nhược Thủy động phòng, cũng là người thốt ra những lời chẳng mấy hay ho. Người ta thường bảo “tương do tâm sinh, cảnh tùy tâm chuyển”, lời này quả không sai, vừa nhìn thấy đôi mắt hình tam giác, đôi môi mỏng quẹt của Tam thẩm đã lập tức cảm thấy một thứ cảm giác chanh chua. Tam thẩm nhận lấy ly trà, cười lạnh lùng nhấp một ngụm rồi để xuống.

Tứ thúc và Ngũ thúc đều tách khỏi nhà chính đến nơi khác làm kinh thương, coi như đã tách biệt, họ chỉ đến dự một chút lúc hôn lễ của hai người, khuya đêm đó lại lên đường rời khỏi. Kế đến chính là Lục thúc, vị Lục thúc này cũng còn trẻ, thoát nhìn tuổi tác có lẽ không hơn Tiết Minh Viễn là bao, thân vận phục màu xanh nhạt, khi ngồi rất có dáng tiên phong đạo cốt. Lục thẩm hờ hững ngồi bên cạnh, chẳng giống như Nhị phu nhân và Tam phu nhân sống lưng lúc nào cũng thẳng tắp.

Nhược Thủy chú ý đến chiếc quạt tròn trên tay Lục thẩm, bên trên có viết mấy câu thơ do đích thân Lục thẩm chấp bút, cạnh bên còn họa vài đóa hoa xuân. Trên tóc cũng không cài trang sức vàng bạc gì mà chỉ có một ít bích ngọc và phỉ thúy. Thoạt nhìn không ai nghĩ đây là một phụ nhân đã xuất giá, mà trông giống như một cô gái khuê các đầy ý họa tình thơ hơn.

Khi Lục thúc của Tiết Minh Viễn nhận lấy ly trà, trên mặt cũng khẽ mỉm cười nhưng chẳng nói gì. Khi Lục thẩm của y nhận lấy ly trà từ tay Nhược Thủy thì nhìn vào bên trong, chưa ngẩng đầu đã khẽ khàng hỏi: “Cô cũng biết chữ sao?” Nhược Thủy mỉm cười đáp: “Cũng biết một chút.” Lục thẩm có vẻ hứng thú, ung dung ngẩng đầu rồi mới hỏi: “À, vậy cô biết ngâm thơ vẽ tranh chứ?”

Nhược Thủy cung kính đáp: “Thơ thì không giỏi, dù trước đây khi còn ở nhà cũng thường cùng các huynh đệ tỷ muội làm thử mấy bài.” Nhược Thủy thực sự không thích cách nói chuyện của vị Lục thẩm Tiết gia này, dường như mỗi chữ đều kéo dài lê thê, lại còn có cả âm đuôi. Nhưng nàng cũng đành kiên nhẫn lắng nghe. Lục thẩm nghe Nhược Thủy nói vậy bèn gật đầu: “Nếu ban đầu có học thì sau khi lập gia đình cũng không nên bỏ quên. Về mặt này ta cũng biết chút ít, có thời gian thì cứ đến, ta sẽ chỉ cho cô một chút. Một cô gái có học thức, có hiểu biết vừa có thể làm chuyện lớn cũng vừa có thể chu toàn đức hạnh. Song chỉ nên đọc kinh sử điển tịch, chớ đọc mấy thứ tiểu thuyết ba xu, kích động tà tâm, thậm chí còn lấy văn chương làm kiểu mẫu, gây chuyện gièm pha...”

Những lời này của Lục thẩm thoạt tiên sẽ không nhìn ra là có ý tứ gì, Nhược Thủy chỉ mỉm cười lắng nghe, thế nhưng có người lại không nhìn được, Nhị thẩm thẳng thừng nói: “Lục đệ muội, biết là muội yêu mến cháu dâu, sau này sẽ để cháu dâu đến viện hai người tâm sự tri kỷ. Hôm nay để hai đứa chúng nó làm quen với các huynh đệ trước đã.” Lục thẩm bĩu môi, liếc mắt nói: “Mau đi gặp các huynh đệ khác đi.”

Sau khi kính trà các trưởng bối xong thì đến lượt chào hỏi các huynh đệ cùng thế hệ với Tiết Minh Viễn

ở phía bên phải. Người ngồi đầu tiên chính là đích trưởng tử của Nhị thúc, đúng là y khuôn mẫu của Nhị thúc mà đúc ra, vóc dáng gầy gò nhưng có phần tháo vát. Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy chấp tay với các huynh đệ. Sau đó lần lượt đến con trai thứ ba của Nhị thúc, một con trai của Tam thúc và hai người con của Lục thúc, một đứa lên bảy còn đứa kia mới chỉ lên năm.

Ra lễ xong, Nhị thúc mới cất tiếng: “Đều đã biết nhau cả rồi, lát nữa mọi người cùng vào từ đường. Trước lúc đó thì ta còn có chuyện muốn hỏi cháu dâu, hôn sự này cũng quá vội vàng, khi đó ta còn ở bên ngoài nên chưa kịp hỏi đến. Nay có một số việc muốn hiểu rõ hơn, gia thế của nhà cháu dâu chúng ta biết quá ít, một lát nữa biết ăn nói thế nào với tổ tông?”

Nhị thắm thấy Nhị thúc nhắc đến chuyện này bèn vội vã nói: “Có ai nói không phải đâu, Minh Viễn cháu cũng quá hấp tấp rồi, cưới vợ là chuyện vui của hai họ, trong nhà chưa tỏ tường cháu đã đồng ý, vạn nhất bị người ta lừa thì biết làm sao? Còn nữa, cháu gấp gáp làm gì chứ, chẳng phải thím đã nói sẽ giúp cháu chọn một vài cô nương sao, nhưng vì chưa thấy ai vừa ý nên thím không muốn giới thiệu mấy cô nương linh tinh kia, sớm biết yêu cầu của cháu thấp như thế thì thím đã lo xong xuôi rồi!”

Tam thắm cũng lên tiếng đồng tình: “Phải đó, chuyện hôn sự này quá gấp gáp rồi, cũng chẳng thèm hỏi qua ý kiến của trưởng bối. Dù gì chúng ta cũng từng trải hơn cháu, cháu đó, từ nhỏ đã bú sữa bình không vâng lời.” Ngay lúc này, Tam thúc hắng giọng một tiếng, Tam thắm chẳng quay đầu lại mà chỉ huých tay sang phía Tam thúc. Tam thúc lắc đầu không nói gì.

Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy vẫn giữ nguyên khuôn mặt mỉm cười đứng giữa chính đường, Tiết Minh Viễn thấy mọi người đã yên lặng cả mới lên tiếng nói: “Cháu đã hỏi thăm rõ ràng, nhà mẹ nàng chính là Diêu gia trọng vọng chốn kinh thành, hôn lễ tuy hơi vội vã nhưng cũng đã hỏi qua người mai mối, Diêu thị chính là thê tử mà cháu dùng kiệu tám người khiêng, cưới hỏi đằng hoàng vào phủ. Những thuyện này thúc phụ và các thím không cần lo lắng.”

Nhị thắm ngồi trên không hài lòng nói: “Diêu gia? Diêu gia nào chứ? Trong kinh có đến mấy nhà họ Diêu, ngay cả Đài Châu chúng ta cũng có không ít! Diêu cũng chẳng phải quốc tính, chẳng phải hoàng thân quốc thích. Chúng ta cũng đều là vì muốn tốt cho người, quan tâm người nên mới muốn tìm nhạc gia có thể giúp ích đó.”

Tiết Minh Viễn đột nhiên mỉm cười, cất tiếng bảo: “Nhị thắm nói rất có lý, song chuyện hôn sự này do phu nhân của phủ đài Chu đại nhân mai mối, chẳng phải Nhị thắm luôn giữ mối giao hảo với Chu phu nhân đó sao? Nếu Nhị thắm lo lắng, vậy phiền Nhị thắm thay cháu hỏi lại Chu phu nhân vậy.” Nhị thắm trừng mắt nhìn Tiết Minh Viễn, chẳng nói gì thêm. Tiết Minh Viễn vừa mỉm cười vừa gật đầu với Nhị thắm của y. Những lời này không phải Tiết Minh Viễn nói riêng với Nhị thắm mà cũng là nói với tất cả mọi người ở đây, có hậu thuẫn là Chu phu nhân, sẽ chẳng còn ai dám phản nài.

Rốt cuộc Nhị thúc cũng chịu yên lặng, cũng biết nên thưa với tổ tông ở từ đường ra sao. Nhược Thủy theo sau Tiết Minh Viễn cùng một đám nam tử khác vào từ đường. Cả từ đường được bao phủ bởi một vẻ trang nghiêm lạ thường, kể thừa những giá trị lịch sử từ lâu đời. Nhược Thủy nhìn những linh bài của các bậc tiền bối nhà họ Tiết được bày biện bên trên, nàng thành kính thấp một nén nhang, trong lòng thầm khẩn cầu tổ tiên Tiết gia phù hộ cho cuộc sống tương lai của nàng được thuận lợi, suôn sẻ.

Một khi bước vào từ đường là đã trở thành phụ nhân của Tiết gia. Thăm bái xong cả từ đường cũng đã đến gần trưa, Nhược Thủy lo rằng sẽ phải khốn khổ ở lại đây dùng cơm. Nào ngờ sau khi bước ra khỏi từ đường, Tiết Minh Viễn liền quay sang chấp tay nói với Nhị thúc: “Trong nhà còn có một số việc, thăm từ đường xong cháu sẽ đưa Diêu thị về trước.”

Nhị thúc y cũng chẳng có ý giữ người, trái lại Tam thúc đã lên tiếng: “Cũng gần đến giờ cơm rồi, lâu lắm cháu mới về nhà một lần, chi bằng ăn bữa cơm trước đã.” Tiết Minh Viễn nhìn Nhị thúc, Nhị thúc y một câu cũng chẳng mở lời, Tiết Minh Viễn bèn mỉm cười bảo: “Cháu xin cáo từ, sau này có dịp sẽ lại về thỉnh an các vị thúc thúc thím thím.”

Nói xong y liền dẫn theo Nhược Thủy xoay người rời đi. Lần họp mặt gia tộc này đúng là khiến Nhược Thủy được mở mang tầm mắt, cuộc gặp này đúng là vượt quá sức tưởng tượng của nàng. Thế nhưng gió không vào nhà trống, nếu quả của hiện tại như thế này thì hẳn là vì trước đã được trông như thế. Khi xe ngựa khởi hành, Tiết Minh Viễn bèn thở dài một hơi, lắc đầu một cái rất khẽ.

Nhược Thủy lên tiếng hỏi: “Phu quân, vì sao hôm nay chỉ có mấy người chúng ta, còn những người khác đâu? Tổ phụ không có huynh đệ sao?” Tiết Minh Viễn trả lời: “Tổ tiên Tiết gia ở bên ngoài buôn bán quanh năm, không nhiều con nối dòng. Đến đời tổ phụ chỉ có hai huynh đệ, nhà chúng ta bên này là dòng chính. Còn có một thúc gia hiện đang ở Giang Tây, cách nơi này khá xa nên không thường lui tới.”

Nhược Thủy gật đầu, cười nói: “Thiếp thấy Tam thúc đối xử với chúng ta rất tốt nhỉ.” Ông cũng là người duy nhất chúc phúc cho hôn sự của họ. Tiết Minh Viễn gật đầu nói: “Tam thúc là người đọc sách, cũng có người cũng đọc sách nhưng miệng lưỡi chua cay, tanh hôi, tin tưởng tất cả đạo lý trong lời dạy của thánh nhân, song chẳng thể thay đổi.” Suy nghĩ một lát, Tiết Minh Viễn mới tiếp lời: “Thực ra người hiểu ta rõ nhất là Tứ thúc, bây giờ Tứ thúc và Tứ thẩm đang ở Hàng Châu lo việc buôn bán, một thời gian nữa cũng vừa hay ta có việc phải đến Hàng Châu một chuyến, hai chúng ta cùng đi!”

Nhược Thủy vừa cười vừa gật đầu, dù sao hôm nay cũng rảnh rỗi không việc gì làm, thêm vào chuyện gặp mặt hôm nay, Tiết Minh Viễn bèn kể hết một lượt về mối quan hệ giữa các huynh đệ trong Tiết gia. Thêm một người là thêm một chuyện, huynh đệ đồng lòng thì không nói, nếu khó khăn thì lại càng khó khăn gấp bội phần. Nhất là khi bọn họ có thể cùng chung hoạn nạn nhưng lại khó chia sẻ phú quý. Sáu huynh đệ Tiết gia, mỗi người đều có một quá khứ riêng, có những toan tính của riêng mình.

11. Chương 11: Kinh Lý

Nhược Thủy là cô gái được nuôi dưỡng trong một gia tộc lớn, sao nàng có thể không biết cái gì gọi là thế gia? Đó chính là đặt lợi ích của gia tộc ở vị trí cao nhất, vì gia tộc mà hi sinh lợi ích của bản thân. Không hề cảm thấy uất ức, bởi vì nếu hi sinh lợi ích cá nhân mà có thể bảo vệ gia tộc thì biết đâu chừng, sau này người trong gia tộc sẽ cứu lại mình một mạng. Giả như gia tộc sụp đổ, ỏ rơi trứng nào còn lành lặn, đến khi ấy mỗi người đều không thể sống yên lành qua ngày.

Thế nhưng sau khi nghe qua sự tình trong nhà Tiết Minh Viễn, Nhược Thủy càng lấy làm ngạc nhiên, thì ra lại có người có thể làm những chuyện như vậy. Cha chồng nàng là con trưởng của tổ phụ, sau khi tổ mẫu qua đời, tổ phụ cưới một người phụ nữ làm vợ kế, sinh được hai người con là Nhị thúc và Lục thúc, hai người họ cũng có thể coi như là con trai trưởng. Từ Tam thúc đến Ngũ thúc đều là thứ xuất, song tổ phụ lại kiên định cho rằng người có thể giữ vững Tiết gia chính là cha chồng nàng, cho dù khi ấy những kẻ khác lời ra tiếng vào không ngớt, nhưng cũng chẳng lay chuyển được ước nguyện ban đầu của tổ phụ.

Sau khi tổ phụ qua đời, sản nghiệp quả thực đến tay cha chồng tiếp quản, cha chồng nàng cũng là người tài giỏi, vừa xem bệnh vừa buôn bán. Đáng tiếc ông lại sớm qua đời. Sau khi cha chồng mất, chuyện kế thừa sản nghiệp của bốn gia trở thành một vấn đề lớn. Có người nói chắc là con trai của ông sẽ kế nghiệp, cũng có người phản đối, rằng phải tìm người đồng đại, để con trai trưởng là Nhị thúc kế nghiệp. Khi đó Tiết Minh Viễn còn đang đi học, Tiết Minh Viễn vẫn còn ngây thơ chưa màng thế sự.

Mẹ kế của cha chồng nàng bèn liên thủ với con trai mình chiếm đoạt hết tài sản của ông. Nhị thúc là người nắm đầu lúc ấy, vì mưu đồ chiếm gọn Tiết gia mà không niệm tình thân, thẳng tay với cả hai đứa cháu còn rất nhỏ. Ông ta không chỉ đoạt lấy sản nghiệp của tổ tiên nhà họ Tiết, mà còn chiếm phần lớn gia sản mà cha chồng nàng gầy dựng nên. Khi ấy chỉ có Tứ thúc của Tiết Minh Viễn vì bất bình mà đứng ra nói lời công đạo, có thể mới giữ được chút tài sản ít ỏi của mẫu thân hai anh em họ.

Tiết Minh Viễn và Tiết Minh Viễn mang theo đồ cưới của mẫu thân rời khỏi Tiết gia, mẹ kế của cha chồng nàng cũng qua đời không lâu sau đó. Sau khi mẫu thân mất, Nhị thúc càng thêm quá đáng, không màng đến tình cảm mà chỉ nhắm vào lợi ích của mình. Lấy lý do Tứ thúc và Ngũ thúc là con thứ xuất của tổ phụ mà đuổi họ ra ngoài. Trong khi đó, Tam thúc cũng là con thứ xuất, nhưng vì khi ấy Tam thúc đã làm đến cử nhân nên ông ta trở mặt ngọt ngào, bảo rằng huynh đệ phải giúp đỡ lẫn nhau. Hơn nữa Tam thẩm cũng không muốn dọn ra ngoài, sau cùng chỉ mình Tam thúc ở lại.

Đối với Lục thúc - đệ đệ duy nhất của Nhị thúc, mỗi tháng Nhị thúc đều đặn phát cho Lục thúc một khoản tiền, nhưng không chỉ dạy, cũng không để Lục thúc va chạm với chuyện kinh thương. Chính vì thế, ông ta

đã biến đệ đệ mình thành một kẻ chỉ biết đùa gió treu trăng, chẳng màng chuyện thế tục, còn tìm ình một tiên nữ không vương bụi trần là Lục phẩm, hai người cứ thế ở nhà đợi người nuôi.

Nhược Thủy cũng đã đại khái hiểu được tình hình hiện tại của Tiết gia, quả thật quá hỗn loạn. Nhị thúc cũng thật độc ác, vì tiền tài mà chiếm đoạt cơ nghiệp của ca ca mình, đuổi đệ đệ ra khỏi nhà, đệ đệ ruột thì nuôi dưỡng thành thứ bỏ đi.

Tiết Minh Viễn mỉm cười nói: “Đại gia tộc nhiều người nên cũng nhiều chuyện, bên ngoài thì phong thái cực độ, thực ra nổi khổ bên trong thì chỉ mình mình biết.”

Nhược Thủy vừa cười vừa gật đầu tán thành, phải lắm, chẳng phải bản thân nàng chính là một ví dụ tốt đó sao. Hai người ngồi xe ngựa quay về nhà nhưng vẫn chưa được nghỉ ngơi, ngày mai là ngày Nhược Thủy lại mặt sau ba ngày xuất giá, phải bắt tay vào chuẩn bị lễ hồi môn ngay mới kịp.

Tiết Minh Viễn đến thư phòng xem sổ sách, Nhược Thủy nhìn đám gia nhân đem từng thứ từng thứ ra, sau lại cầm danh mục quà lễ kiểm tra cẩn kẽ. Chỉ một lát sau, Nhược Thủy đã thấy Tiết Minh Viễn từ bên kia bước đến, nàng bèn cười hỏi: “Chàng xem sổ sách xong nhanh vậy sao?”

Tiết Minh Viễn vừa cười vừa lắc đầu nói: “Nào có nhanh như vậy, ta đến là có chuyện muốn nói. Ngày mai chẳng phải là ngày chúng ta quay về Chu gia sao, vậy những thứ này hẳn là lễ vật dành tặng Chu gia rồi. Tối mai Tam cữu huynh hồi kinh, cũng nên tặng nhạc phụ nhạc mẫu một ít lễ vật, coi như là tâm ý của chúng ta.”

Nhược Thủy nghe xong liền mỉm cười: “Vẫn là phu quân suy nghĩ chu đáo.”

Tiết Minh Viễn đắc ý ngửa đầu cười bảo: “Đương nhiên rồi, dù gì tuổi tác phu quân cũng lớn hơn nàng nhiều, hiển nhiên là chu đáo hơn!”

Nhược Thủy dịu dàng cười bảo: “Phải phải, phu quân anh minh thần võ, thiếp thân đành chịu thua.”

Tiết Minh Viễn bị Nhược Thủy chọc cười, bèn nghiêm nghị nói: “Vậy nhạc phụ nhạc mẫu thích gì nhỉ? Ta sẽ dặn quản gia chuẩn bị một ít tơ lụa Hàng Châu, còn có rượu vàng Thiệu Hưng, rồi cả chân giò hun khói Kim Hoa. Nàng nghĩ xem nên thêm thứ gì nữa.”

Nhược Thủy nghiêng đầu suy nghĩ một lát, kết quả là nàng cũng không biết phải thêm thứ gì. Nàng chỉ nhớ phụ thân nàng thích uống trà, cái thú này ngay cả hoàng thượng cũng biết, do vậy mỗi lần có trà tiến cống nhất định không thể thiếu phần của nhà nàng. Nhược Thủy trầm ngâm nói: “Vậy tặng một ít đặc sản Đài Châu đi, phụ thân mẫu thân ở kinh thành chắc cũng thấy mới lạ.”

Tiết Minh Viễn mỉm cười nói: “Khoản tiền bạc cũng không thể thiếu, bằng không nhạc phụ nhạc mẫu còn tưởng nàng ở bên này chịu khổ cực lại càng thêm lo lắng. Ta nhớ trong kho thuốc có mấy cây huyền sâm tương đối tốt, một lát ta sẽ đi xem sao.”

Nhược Thủy vội lắc đầu: “Thật sự không cần đâu mà.” Đừng nói là huyền sâm, đến cả sâm đã thành hình người cũng không phải thứ hiếm có ở Diêu gia. Thế nhưng đối với nhà của nàng bây giờ thì mấy thứ tốt như huyền sâm lại rất quan trọng.

Tiết Minh Viễn thấy Nhược Thủy không giống như cố tình làm bộ, y bỗng nhớ đến chuyện mấy hôm trước khi vừa nhắc đến chuyện nhà mẹ, Nhược Thủy đã đau lòng khiến y không khỏi ảo não. Diêu gia này chắc là một nhánh của Diêu gia trọng vọng chốn kinh thành, nếu Nhược Thủy không phải là gái chưa chồng hoặc không phải thứ nữ, có lẽ nhà nàng đã vì quyền quý mà gả con gái mình ột người quyền quý khác, cũng có khi Nhược Thủy vừa sinh ra đã được giao cho chính thất nuôi dưỡng.

Phỏng chừng sau khi Nhược Thủy bị thương, bị nhà quyền quý kia hồi hôn khiến gia tộc bị người ta dòm ngó chế nhạo nên nàng mới bắt đầu lánh mặt đến Đài Châu. Không chừng di nương của Nhược Thủy vẫn còn ở Diêu gia, có thể không còn được sủng ái nên Nhược Thủy mới lo lắng cho di nương nàng, ấy thế nên khi vừa nhắc đến nhà mẹ đẻ nàng đã đau lòng đến rơi lệ. Tiết Minh Viễn càng nghĩ càng thấy suy nghĩ của mình có căn cứ, càng cảm thấy cuối cùng y đã hiểu rõ sự tình.

Tiết Minh Viễn mỉm cười nhìn Nhược Thủy, y nói: “Dù thế nào cũng phải đưa về lễ tương xứng, bằng không sau này lại khó ăn nói. Ừm... Nếu nàng muốn gửi cho nhạc mẫu thứ gì thì cứ bọc thành một bao, ta phái

người vào kinh gửi riêng đến tận cửa.”

Nhược Thủy có điều không hiểu, lễ vật tặng mẫu thân sao còn phải gói riêng làm gì? Nhưng dù có thế nào thì Tiết Minh Viễn cũng là một người đàn ông có trách nhiệm, quan tâm lo lắng đến cả thể diện của thê tử ở nhà mẹ đẻ. Nhược Thủy vừa cười vừa nói tạ ơn, tuy nhiên sau đó lại thở dài một tiếng rất khẽ, thể diện là cái gì chứ? Thứ này nàng đã vứt bỏ từ lâu, cũng chẳng cần đến nữa.

Cô dâu mới sau ba ngày sẽ lại mặt, sáng sớm hôm sau, Tiết Minh Viễn đưa Nhược Thủy về Chu gia. Chu phu nhân vừa nhìn thấy Nhược Thủy đã tỉ mỉ hỏi han nọ kia, giống như vừa gặp lại cô con gái cưng vừa xuất giá vậy, chỉ sợ rằng Nhược Thủy phải chịu khổ. Diêu Nhược Táp và Chu đại nhân hàn huyên với Tiết Minh Viễn ở phía trước, cũng có thể coi đây là lần đầu tiên Tiết Minh Viễn tiếp xúc với Chu đại nhân ở khoảng cách gần như vậy.

Dù sao y cũng là thương nhân rong ruổi từ nam chí bắc suốt mười năm ròng, từ lâu đã luyện được vẻ mặt khéo léo, hiếm khi để lộ khuyết điểm. Diêu Nhược Táp nhìn muội phu nhà mình bình tĩnh, tỉnh táo trả lời Chu đại nhân từng vấn đề một, thỉnh thoảng còn chêm vào thêm mấy câu chuyện tiểu lâm thì hài lòng gật gù. Lên tiếng nói: “Thức phụ cứ trò chuyện với muội phu, con sang chỗ thăm thăm xem muội muội thế nào.”

Sau khi Diêu Nhược Táp sang đến, Chu phu nhân liền dẫn mọi người đi hết, để hai huynh muội có thời gian tâm sự. Diêu Nhược Táp thấy muội muội mình đã chải sang kiểu tóc dành cho phụ nhân, trong lòng có phần cảm khái, quan tâm hỏi: “Gả sang bên ấy thế nào, muội phu có đối xử tốt với muội không? Chị em dâu có hòa thuận không? Mấy đứa nhỏ có nghe lời không?”

Nhược Thủy nhìn thẳng vào mắt ca ca mình, kiên định nói: “Ca ca, muội rất tốt, muội cũng tin rằng ngày sau sẽ càng viên mãn!”

Diêu Nhược Táp nhìn muội muội mình rồi gật đầu, y nói: “Đây là thư mà phụ thân và mẫu thân gửi uội. Bên trong nói hoàng gia không truy cứu chuyện của muội nữa vì sang năm thái tử sẽ cử hành đại hôn, người được chọn chính là con gái thứ ba của Hộ quốc tướng quân Quan đại nhân. Dù sao thì việc hay cũng không còn liên quan đến muội, dầu có cũng chỉ là câu chuyện phiếm khi rồi rỗi mà thôi.”

Nhược Thủy cười nói: “Bình biến lần này cũng may nhờ Quan đại nhân dẫn quân đội Cần Vương vào kinh nên hoàng thượng và thái tử mới thoát được nguy hiểm. Bây giờ cưới tiểu thư Quan gia, như vậy cũng coi như là để thái tử báo ân, cũng vừa là tấm gương cho thế nhân.”

Diêu Nhược Táp cười lạnh nói: “Phải, cứu một mạng người cũng không được nói ra. Đại hoàng tử đâm thái tử một đao chính là muốn thí huynh sát quân, hoàng gia đã hạ lệnh cấm, không một ai được nhắc lại. Đại hoàng tử chỉ bị buộc tội đoạt vị, tội danh thí huynh sát quân chưa từng nghe nhắc đến. Nói cách khác, công lao cứu giá của muội cũng bị phủ nhận hết thảy, tất cả những người liên quan đến việc này đều làm như chưa từng xảy ra.”

Nhược Thủy nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Thế chẳng phải đúng như chúng ta mong muốn rồi sao. Nếu như việc này truyền đến tai người người trong thiên hạ, đối với hoàng thượng mà nói sẽ để lại vết nhơ trong trang sử. Trước tiên là đại hoàng tử cuồng vọng đoạt quyền, thứ nữa là chẳng màng đến huynh đệ tình thâm. Hoàng thượng hẳn không mong muốn người trong thiên hạ biết ngài đã nuôi lớn một thái tử vì quyền lực mà ngay đến tình thân cũng không màng.”

Diêu Nhược Táp gật đầu nói: “Đúng lắm, việc này muội cũng không nên để trong lòng. Muội cứ ở bên này khoảng ba năm thì có thể quang minh chính đại hồi kinh rồi. Đến khi ấy cả nhà muội chuyển cả vào kinh đi, chúng ta cũng thuận tiện chăm sóc muội, Minh Viễn có Diêu gia làm chỗ dựa vững chắc thì việc buôn bán cũng dễ dàng hơn.”

Nhược Thủy cười bảo: “Chuyện tương lai để sau hẵng nói. Biết được trong kinh yên ổn muội cũng an lòng. Sau khi huynh trở về nhất định phải thay muội nói lại với mẫu thân, để mẫu thân biết rằng muội ở đây rất tốt.”

Diêu Nhược Táp và Nhược Thủy bên này vừa nói xong thì bên ngoài cũng truyền vào tiếng mời ra dùng cơm, vì buổi tối Diêu Nhược Táp còn phải lên đường nên chỉ uống một chút rượu. Sau khi ăn xong, Tiết Minh Viễn đưa Nhược Thủy về nhà, trước khi Diêu Nhược Táp đi còn đưa cho Tiết Minh Viễn một phong

thư, khê dặn rằng: “Đây là danh thiếp của Trần đại nhân - Tuần phủ Chiết giang. Ông ấy là bạn cũ của nhà chúng ta, nếu có chuyện gì khẩn cấp không kịp báo vào kinh thì hãy cầm thư này đến Hàng Châu tìm gặp ông ấy.”

Tiết Minh Viễn cẩn thận nhận lấy, cái gọi là quan tam phẩm trước cửa tể tướng, dù sao cũng là người của Diêu gia, quả thực quen biết không ít người quyền quý. Thực ra Tiết Minh Viễn cũng có phần hoài nghi, thế nhưng đây cũng là một lựa chọn, có thể giữ lấy làm đường lui, nào ai biết được đám mây nào có mưa chứ.

Không phải vì Tiết Minh Viễn thanh cao nên không muốn cạy thế tấm danh thiếp để này lấy lòng Trần đại nhân, mà vì y cảm thấy mình không đủ tư cách. Kết quả là y đã bỏ lỡ một cơ hội có thể biết chính xác gia thế của Nhược Thủy, sự hiểu lầm ngọt ngào này vẫn còn kéo dài mãi về sau.

12. Chương 12: Chúng Ta Phải Hướng Về Phía Trước

Sau khi trải qua ba ngày đầu với biết bao nhiêu quy củ của hôn sự, Nhược Thủy đã chính thức trở thành Tiết gia phụ. Trải qua ba ngày ngắn ngủi cùng nhau, hai người họ cũng coi như thân thuộc hơn một chút, bắt đầu có cảm giác như người trong nhà. Tuy nói Tiết Minh Viễn và ca ca cùng ở trong tòa nhà lớn, nhưng thật ra mỗi người ở riêng một bên, ở giữa được ngăn cách bằng Nguyệt Lượng môn, thông sang hai phía, đám hạ nhân cũng rất tự giác rạch ròi chuyện này, không một ai chạy loạn. Kỳ thực hai nhà coi như ở riêng, phân gia chứ không phân phủ.

Sau khi tiễn Diêu Nhược Táp hồi kinh vào tối hôm qua, hôm nay sau khi thức dậy, nếp sinh hoạt đã bắt đầu trở lại bình thường, dần dần đi vào quỹ đạo. Tiết Minh Viễn bảo muốn đi thăm mấy cửa hàng, trước khi đi còn gọi đám hạ nhân trong nhà đến ra mắt tân chủ mẫu.

Kể dưới trong nhà cũng không nhiều, năm ấy, khi hai huynh đệ rời khỏi Tiết gia, phần lớn người đưa theo đều là đại chương quỹ của các cửa hàng, người làm đều để lại ở bốn gia. Về sau, khi có thêm chủ tử thì hạ nhân cũng dần được thêm vào. Trước hết phải kể đến ma ma quản gia - Trương Hiến gia, sau là người chịu trách nhiệm thu chi - Tề tiên sinh. Ba vị công tử mỗi người có một vú em và hai ả nha hoàn, riêng Thẩm Mộ Yên cũng có hai ả nha hoàn. Trong nhà còn có một số nha đầu sai vặt, một số người ở nhà bếp, thêu thùa hai người và một số kẻ khác. Dù không nhiều nhưng nhân số cũng đến tầm ba mươi người.

Sau khi bọn hạ nhân bái kiến tân chủ mẫu xong, Tiết Minh Viễn rời khỏi nhà, Nhược Thủy dịu dàng thay Tiết Minh Viễn chỉnh trang y phục, tiễn y xuất môn. Tiết Minh Viễn nhìn Nhược Thủy nói: “Ta sẽ về trước giờ cơm tối, nhưng dù thế nào cũng là nhà buôn bán, cũng có khi phải xã giao ở ngoài, cho nên sau này cũng có lúc ta không thể về nhà dùng cơm.” Nhược Thủy thấy chuyện này rất bình thường, đàn ông vốn cần phải giao tế xã giao, huống thi Tiết Minh Viễn lại là người làm ăn, càng không tránh khỏi chuyện phải giao thiệp với đủ hạng người.

Tiết Minh Viễn thấy Nhược Thủy không ngăn đầu lên, tưởng rằng đã làm thê tử không vui, vội vã nói thêm: “Một tháng đầu này ta sẽ cố gắng về nhà mỗi tối, dù sao hai chúng ta cũng vừa mới kết hôn, ta biết, ta nhớ rõ mà.” Nói xong, y có vẻ khẩn trương nhìn Nhược Thủy, khiến nàng bật cười, lên tiếng bảo: “Thiếp có nói không phải đâu, chàng nhớ kỹ xuất bên tiền tài là thứ ngoài thân, không nên vì nó mà gặp nguy hiểm. Còn nữa, chàng uống ít rượu một chút, tránh tổn hại đến sức khỏe.”

Tiết Minh Viễn thấy Nhược Thủy thấu tình đạt lý như vậy thì không khỏi mừng rỡ, những lời kia vừa nghe đã thấy ấm lòng, bèn bước đến bên cạnh Nhược Thủy, ghé vào tai nàng nói khẽ: “Trước đây ta uống rượu cũng nhiều, có hại sức hay không tối nay nàng giúp vi phu kiểm tra một chút có được không?” Tiết Minh Viễn thấy Nhược Thủy đỏ mặt, tâm tình y bỗng tốt lên hẳn, ngày thứ ba sau khi kết hôn, Tiết Minh Viễn ra ngoài với tâm trạng vui vẻ. Nhược Thủy thở mạnh, trừng mắt nhìn bóng lưng Tiết Minh Viễn dần xa, khê mắng một câu: Ác nhân! Rồi tự mình bật cười.

So với ba trăm người tôi tớ ở Diêu gia, ba mươi người ở Tiết gia không phải con số lớn. Vì thế cho nên Nhược Thủy quyết định tìm hiểu rõ ràng chuyện của từng người, hiện tại nàng cũng quá nhàn rồi mà! Sau khi trò chuyện nàng đã thu được không ít chuyện, cũng sơ lược biết rằng, ví dụ như ma ma quản gia Trương Hiến gia lên vị trí này sau khi Viên thị qua đời, quả nhiên là người lên lút lui tới với Thấm Mộ Yên, còn rất mật thiết; Thấm Mộ Yên chỉ là một ả thiếp, cũng không đưa bất kì ai vào phủ, như vậy hẳn là sau khi Viên thị qua đời mới liên hợp với nhau, còn chuyện trước đây khi Viên thị còn sống có liên kết hay không thì không thể biết được.

Nàng cũng biết được thêm một số chuyện ngoài dự liệu, ví dụ như chuyện vú em của Tiết Uyên chính là mẹ ruột của nha hoàn bên cạnh Thấm Mộ Yên; còn người đứng đầu nhà bếp đã giữ vị trí này từ khi Viên thị còn là đương gia, con trai của bà ta làm tiểu nhị ở một cửa hàng của gia đình, có người bảo là rất xuất sắc.

Từ những việc này, Nhược Thủy cũng biết được đại khái tình cảnh trong nhà, cũng không khác với suy nghĩ của nàng là bao. Thấm Mộ Yên là nữ chủ ẩn hình phía sau, khi chiếm được ưu thế bèn an bài của mình, vua nào triều thần nấy, đáng tiếc nàng ta đưa quá ít người đến, nếu có thể đem hết người nhà đến, coi như toàn bộ gánh hát đều thay người cả rồi.

Còn một chuyện khiến Nhược Thủy cảm thấy kì lạ, chính là về vị thê tử nguyên phối Viên thị của Tiết Minh Viễn, rốt cuộc nàng ta là người thế nào? Giữ địa vị ra sao trong lòng Tiết Minh Viễn? Nhược Thủy muốn hỏi, thế nhưng suy cho cùng hai người đều không phải vợ chồng son, ai mà không có quá khứ chứ.

Giống như bản thân đang đây, dù cho thái tử chỉ chiếm một vị trí nhỏ bé trong lòng, nhưng năm ấy hai người đã cùng nhau vui cười, mắng nhau khi tức giận, thúc ngựa bôn ba, cùng nhau đấu thơ, vừa uống rượu vừa ca hát. Như vậy thì Tiết Minh Viễn và Viên thị - người đã sinh một cậu con trai cho chàng hãn cũng có kỷ niệm xưa, nhưng nàng chưa tiện hỏi đến, chẳng những khiến nàng không được tự nhiên mà còn chẳng giúp ích gì. Chỉ cần từ nay về sau, lòng Tiết Minh Viễn có mình nàng ngự trị là tốt rồi.

Chuyện này tạm gác qua một bên, Nhược Thủy sai Đường ma ma đến gặp Trương Hiến gia, dặn bà ta đem sổ sách đến cho nàng đích thân xem qua, còn dặn với nhà bếp rằng hôm nay nàng muốn ăn hạnh đào sên đường như khi còn ở kinh thành, khi bánh được bưng lên thì gọi tất cả bọn nhỏ lên cùng ăn.

Đường ma ma đến nhà bếp theo lời dặn của Nhược Thủy, trong nhà bếp có năm người, ba người nấu ăn, hai tiểu nha đầu làm công việc rửa chén, dọn dẹp. Khi Đường ma ma đến cũng là lúc nhà bếp đang chuẩn bị làm bữa trưa, vừa thấy Đường ma ma đã có vài người nịnh nọt nói: “Ồ kìa, sao ma ma lại đích thân xuống đây, có chuyện gì cứ sai một tiểu nha đầu đi đánh tiếng là được rồi.” Đường ma ma cũng vừa cười vừa nói: “Nếu không phải là chuyện của Nhị nãi nãi tôi cũng không nhọc thân chạy xuống đây đâu.”

“À, ra là chuyện của Nhị nãi nãi, vậy ma ma mau nói đi.” Quản sự nhà bếp Sầm An gia vốn đang ngồi cắn hạt dưa bên cạnh, vừa nghe thấy là do Nhược Thủy căn dặn liền vội đứng lên cười to. Đường ma ma cười bảo: “Không cần lão tử tử phải nhúng tay đâu, Nhị nãi nãi muốn chút hạnh đào sên đường của quê nhà, thứ này cũng dễ làm, mọi người có ai rảnh rỗi thì giúp một chút là được rồi.” Sầm An gia cũng sờ trong giấy lát, sau lại vừa cười vừa nói: “Không dám không dám, chúng tôi làm ngay đây, làm xong sẽ đưa sang chỗ Nhị nãi nãi ngay.”

Đường ma ma cười nói: “Không cần gấp thế đâu, lo xong bữa trưa rồi làm cũng được. Vậy không phiền mọi người nữa nhé, tôi đi trước.” Đường ma ma đi rồi, mấy người trong nhà bếp đều nhìn Sầm An gia, Sầm An gia chau mày nói: “Còn đứng đấy làm gì, lát nữa mà muộn bữa trưa cứ chờ mà ăn mất ngủ nhé.” Mấy người kia bèn bĩu môi, tản ra làm chuyện của mình.

Sầm An gia bên này cũng mở tủ chứa nguyên liệu nấu ăn ra, lấy những nguyên liệu cần thiết để làm món hạnh đào sên đường, một nắm hạnh đào này, nửa chén mật, mấy muỗng đường, vừa nhìn sơ qua nguyên liệu cũng biết đây là món điểm tâm dễ làm, tuy không phải món ăn vặt rẻ tiền nhưng cũng chẳng phải thứ quá cầu kỳ. Đây là lần đầu tiên Nhị nãi nãi sai bà làm thứ gì, Sầm An gia đương nhiên dốc sức hoàn thành.

Thế nhưng Sầm An gia nghĩ mãi cũng không nghĩ ra dụng ý của Nhược Thủy khi muốn bà làm món này, chẳng lẽ muốn qua món điểm tâm này mà đánh giá tay nghề của bà sao? Sầm An gia vừa thì thầm trong lòng rằng Nhược Thủy chưa từng thấy qua phổ lớn, cũng không thể hiện ra bản thân có chút tài nghệ gì, vừa cẩn thận làm thành món điểm tâm hạnh đào sên đường thật ngon.

13. Chương 13: Nhập Môn

Sau giờ cơm trưa, món hạnh đào sên đường được đưa đến phòng Nhược Thủy. Lúc này, Nhược Thủy đang trò chuyện với ba đứa nhỏ, vừa hay điểm tâm cũng đã bùng đến nơi. Nhược Thủy ném thử trước một miếng, nàng nói: “Tay nghề không tồi, hương vị cũng giống như ở quê ta.” Nàng vừa cười vừa nói với mấy đứa bé kia: “Mau lại đây nào, hôm nay nhà bếp làm điểm tâm của quê hương mẫu thân nên mẫu thân gọi các con đến ném thử.” Ba đứa nhỏ vây quanh chiếc bàn lớn, tò mò nhìn món hạnh nhân trên bàn, mỗi đứa với tay lấy một tiếng.

Nhược Thủy cười cười hỏi: “Ăn có ngon không?” Tiết Hạo và Tiết Uyên vừa cười vừa nói: “Ngon lắm ạ! Rất ngọt!” Tiết Uyên còn bồi thêm: “Quả hạnh đào cũng rất thơm!” Trong khi đó, Tiết Đình lại lắc đầu nói như ông cụ non: “Có hơi ngọt quá, hơn nữa chỉ có một vị ngọt thôi. Quả hạnh đào cũng chưa được nghiên kỹ, vị ngọt còn chỏi với đường.”

Nhược Thủy khen gọi: “Chà, Đình nhi quả là biết thưởng thức, mẫu thân cũng nên học hỏi.” Tiết Đình kiêu ngạo mà rằng: “Con ăn xong điểm tâm rồi, nếu mẫu thân không còn chuyện gì thì con về học bài đây.” Nhược Thủy gật đầu nói: “Được, con về phòng đi.” Chuyện ta cần biết cũng đã biết, giữ con lại cũng không để làm gì, hiển nhiên con có thể đi.

Hạnh đào sên đường chỉ là món ăn vặt thông thường, trong kinh thành, dù là đầu đường hay cuối ngõ đều có tiểu thương bán món ngọt này, gia đình bình thường cũng hay mua ấy đứa trẻ trong nhà. Khẩu vị người ta thường rất kén chọn, cũng giống như Nhược Thủy vậy, nàng vốn quen dùng điểm tâm mà ngự trù cẩn thận chuẩn bị nên cũng cảm thấy món hạnh đào này không đạt tiêu chuẩn.

Dù là nàng cảm thấy món này quá ngọt quá thơm. Nhưng trái lại với Tiết Đình kén cá chọn canh, Tiết Hạo và Tiết Uyên lại cảm thấy rất ngon. Điều này khiến Nhược Thủy càng thêm khẳng định suy đoán trước kia của nàng, đứa nhỏ không mẹ giống như cây cỏ dại vậy. Vào lúc kính trà Nhược Thủy đã bắt đầu hoài nghi, con vợ kế lấy thân phận con trai trưởng bước lên trước không nói, nhưng hai đứa nhỏ hơn thì đến vỗ lòng cũng còn chưa học. Hành động này rõ ràng là cố ý chèn ép Tiết Hạo và Tiết Uyên, cùng với một số biểu hiện khác, Nhược Thủy càng dám chắc rằng từ trước đến nay Tiết Đình là đứa bé được cưng chiều nhất trong nhà.

Tiết Minh Viễn lo việc làm ăn, hẳn là không mấy rõ ràng chuyện trong nhà, y thấy bọn nhỏ được ăn no mặc ấm không bệnh tật, thì cho là chúng đang sống tốt. Trái lại y không thấy được rằng hai đứa nhỏ kia bị người ta ức hiếp cỡ nào, trong khi chúng chỉ mới lên năm.

Tiết Đình dẫn theo tiểu nha hoàn hùng dũng oai vệ đầy khí phách hiên ngang bước đi. Tiết Đình về phòng cũng tốt, nàng càng dễ nói chuyện với hai đứa nhỏ còn lại. Thấy Tiết Hạo và Tiết Uyên vẫn ngồi yên vị cúi đầu ăn, Nhược Thủy bèn cười nói: “Ăn từ từ thôi, dù thứ này có ngon cũng không nên ăn nhiều kéo bị khó cổ, mau uống miếng trà đi.”

Hai đứa nhỏ nghe vậy bèn ăn nốt miếng điểm tâm trong tay rồi thôi hẳn, uống chút trà rồi lại ngồi cúi đầu, nghịch nghịch hai bàn tay nhỏ. Nhược Thủy vươn tay định nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiết Hạo, song khi vừa chớm chạm đến, cậu bé đã vội rút tay lại theo bản năng. Nhược Thủy sững sờ giây lát, nàng cố gắng trấn tĩnh lại rồi mới bắt chuyện với hai đứa nhóc kia.

Nhược Thủy cười hỏi, “Bình thường con ở nhà làm gì vậy?”

Tiết Hạo lí nhí thưa: “Dạ chơi.”

Nhược Thủy nhìn về phía Tiết Uyên, nàng hỏi: “Còn Uyên nhi thì sao?”

Tiết Uyên khẽ đáp lời: “Dạ cùng chơi với ca ca.”

Nhược Thủy ngẩn người, là bản thân hai đứa con trai này của nàng có tâm lý chống đối, là chúng đang chống đối với thân phận mẹ kế của nàng? Hay là chúng không tin tưởng người lớn đây? Nhược Thủy lại hỏi tiếp: “Vậy chỉ có hai con chơi với nhau thôi sao? Gần nhà chúng ta có mấy bạn nhỏ trạc tuổi hai con

không, nhiều người chơi sẽ càng vui hơn.” Tiết Hạo đáp: “Dạ có, nhưng buổi sáng chúng nó đều đến trường học, chỉ có gần tối mới về chơi cùng chúng con.”

Nhược Thủy cười nói: “Các con thấy không, mấy bạn ai cũng đi học, hai con cũng có thể đi học mà. Có phải tại trước đây hai đứa bú đờng bình nghịch ngợm nên mới không được đi học không? Sau này không được thế nữa nhé.” Tiết Hạo tức giận nói: “Không phải vậy đâu!” Nhược Thủy lại vừa cười vừa nói: “Thế sao, thế là vì cái gì chứ? Nói ầu thân nghe xem nào.”

Tiết Hạo nghiêng đầu không nói, đôi mắt to tròn của Tiết Uyên khê chớp, cái miệng nhỏ cũng ngậm chặt lại. Nhược Thủy nở nụ cười: “Được rồi, vậy nói ầu thân biết hai con có muốn đến trường không? Nếu muốn thì hôm nay mẫu thân sẽ nói với phụ thân các con, mời thầy dạy cho hai đứa.” Tiết Hạo nghe xong những lời này, đầu nhỏ của cậu bé ngẩng phắt lên, nhìn chằm chằm Nhược Thủy nói: “Mẫu thân không được lừa chúng con.” Nhược Thủy cười bảo: “Ừ, mẫu thân không gạt các con.”

Tiết Hạo cúi đầu đáp: “Con muốn đi học, nhưng lại không muốn theo học thầy dạy của đại ca.” Nhược Thủy bèn cười nói: “Đương nhiên là sẽ mời thầy khác cho các con, trình độ ba đứa không giống nhau, chúng ta cũng không phải không mời nổi một thầy giáo khác.” Lúc này Tiết Hạo mới cười cười, Nhược Thủy vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Tiết Hạo, lần này cậu bé không còn né tránh nàng nữa.

Sau khi trò chuyện với bọn nhỏ, vào giờ cơm tối, Nhược Thủy lại đem vấn đề này bàn bạc với Tiết Minh Viễn. Nàng nói: “Phu quân, thiếp thấy Hạo nhi và Uyên nhi đều đã lên năm, mỗi ngày ở nhà chơi đùa cũng không phải chuyện tốt, chi bằng chàng mời cho chúng một thầy dạy võ lòng.”

Tiết Minh Viễn không hề suy nghĩ đã lên tiếng: “Hai đứa nó bú đờng bình chẳng chịu ngồi yên, đến tuổi thì vào trường học là được rồi. Võ lòng sớm cũng chưa chắc đã tốt hơn.” Nhược Thủy cười nói: “Nào có đứa trẻ nào không bú đờng bình chứ, học võ lòng trước hết là vì tri thức, sau còn là rèn tính tình.”

Tiết Minh Viễn nói: “Nàng không biết đấy thôi, nửa năm trước ta cũng đã cho bọn nó đến đọc sách cùng Đình nhi, thế nhưng thầy giáo nói bọn chúng không thích đọc sách, chẳng chịu ngồi yên, bắt học thuộc cũng không chịu học, ngay cả bài văn thầy dặn làm cũng chẳng hoàn thành đúng thời hạn. Lúc đó ta thấy chúng còn nhỏ như vậy, đọc sách e cũng là việc quá vất vả, nếu không thích thì không cần đọc nữa. Ta cũng không mong chúng thi đậu trạng nguyên này kia, biết chữ hiểu đạo lý là được rồi, đợi đến khi bọn chúng tám tuổi rồi bàn tiếp.”

Nhược Thủy chớp mắt bảo: “Thế nhưng chẳng phải đã qua nửa năm rồi sao? Hai đứa nó cũng đã trưởng thành hơn rồi, chúng thấy chúng bạn đều đọc sách nên cũng muốn đọc mà.” Tiết Minh Viễn thấy Nhược Thủy kiên trì như thế, hơn nữa chuyện này cũng không phải chuyện xấu nên đành nói rằng: “Cũng không phải gì ghê gớm, vậy ngày mai cho bọn chúng đến học cùng Đình nhi vậy.” Nhược Thủy vội vàng nói: “Thiếp thấy vậy không ổn. Khả năng của chúng không giống nhau, để hai đứa cùng học với Đình nhi, chàng nói xem thầy giáo nên dạy ai cho ai? Dạy đứa lớn thì hai đứa nhỏ nghe không hiểu, dạy đứa nhỏ thì lại làm trễ nải việc học của đứa lớn.”

Tiết Minh Viễn hỏi: “Nhưng ta thấy những nhà khác đều là một thầy dạy nhiều trò như vậy mà?” Nhược Thủy thầm nhủ trong lòng: nào phải thiếp không biết một thầy có thể dạy nhiều đứa nhỏ, nhưng các con đã nói rõ rằng chúng không muốn cùng học với đại ca, thiếp còn cách nào chứ. Nhược Thủy bèn cười nói: “Đúng là như thế, nhưng như vậy chưa chắc kết quả học tập của bọn chúng đã tốt. Hơn nữa không phải nhà chúng ta không đủ khả năng mời hai thầy dạy, bọn Hạo nhi đã xin chúng ta mời một thầy dạy võ lòng, không cần phải là đại văn hào gì, một tháng cũng tốn không quá năm lượng bạc.”

Tiết Minh Viễn cười bảo: “Ấy, sao nương tử lại nhắc đến tiền bạc rồi. Được được, tất cả đều là chuyện nhỏ, ta chỉ thuận miệng nói vậy mà thôi.”

Chuyện này cứ thế được quyết định, cách làm việc của Tiết Minh Viễn quả khiến người ta có cảm giác mạnh mẽ như sấm nổ, vừa nói hôm trước thì hôm sau đã tìm ngay một thầy dạy võ lòng cho hai cậu ấm nhà mình. Vị tú tài này họ Chu, gia cảnh bần hàn, về lý sau khi đậu tú tài phải chuyên tâm ôn tập cho kỳ thi phủ xét cử nhân mới phải, thế nhưng Chu tú tài lại phải tự mình kiếm tiền trang trải học phí lẫn phí ăn phí ở. Công việc dạy võ lòng này quả là một nguồn sống tốt, bao ăn bao ở, việc nhẹ dễ dàng, Chu tú tài liền vui vẻ tiếp nhận.

Trước tiên Chu tú tài đến ra mắt gia chủ, sau là để tiện cho hai đứa nhỏ ra mắt thầy dạy mình. Chu tú tài biết mình đến dạy võ lòng cho con trai ông chủ, mặc dù gia chủ là nhà thương gia nhưng trong lòng Chu tú tài lại thấy không đáng, song cũng đành cúi đầu trước đồng bạc trắng sáng trước mặt. Chu tú tài cũng chuẩn bị kĩ càng, đem theo cả sách võ lòng, định bụng sẽ dạy ngay. Chu tú tài diện bộ y phục tốt nhất, gọn gàng sạch sẽ, cầm theo vài quyển sách đến gõ cửa lớn nhà Tiết gia.

Bước qua mái hiên dài, Nhượng Thủy dắt theo hai cậu nhỏ đợi ở bên trong, thấy Chu tú tài vừa bước vào cửa lớn đã vội kéo Tiết Hạo và Tiết Uyên đứng lên hành lễ nghênh tiếp. Nhượng Thủy vận một bộ xiêm y màu xanh nhạt, làn váy uyển chuyển theo hình chim công bằng kim tuyến, ống tay điểm vài đám mây, trước ngực là miếng gấm màu vàng nhạt. Nàng đứng ở nơi ấy cười niềm nở đón Chu tú tài. Chu tú tài lập tức bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc, y cảm thấy như mỹ nhân trong thơ ca, tranh vẽ đang sống dậy, trong đầu chỉ còn văng vẳng một ý thơ: “Tú là y thường chiếu mộ xuân, xúc kim khổng tước ngân kỳ lân.”

Dịch thơ:

Áo là, xiêm vóc, ánh xuân lồng

Bạc dúc kỳ lân, vàng dát công.

Trích trong bài Lệ nhân hành – Đỗ Phủ

Nhượng Tống dịch

Nhượng Thủy thấy Chu tú tài đứng lặng thì cho là y hồi hộp, bèn mỉm cười dịu dàng gọi một tiếng: “Chu tiên sinh?” Lúc này, Chu tú tài mới vội vàng bước đến, đáp lễ: “Tiết phu nhân.”

Nhượng Thủy vừa cười vừa nói: “Bọn nhỏ sau này đều nhờ cậy Chu tiên sinh quan tâm.” Chu tú tài vội vàng đáp: “Tiết phu nhân khách khí rồi.” Sau y lấy mấy quyển sách đã chuẩn bị sẵn ra, Nhượng Thủy thoáng thấy vậy bèn vội sai kẻ dưới đi chuẩn bị ngay. Hai đứa nhỏ làm lễ ra mắt Chu tú tài, sau đó Nhượng Thủy cùng bàn bạc với Chu tú tài về việc dọn vào Tiết gia, ngày mai sẽ chính thức bắt đầu.

Tiết Hạo thấy thầy dạy đã tới, lúc này mới tin rằng Nhượng Thủy quả thật không có gạt mình, cậu bé bỗng cảm thấy thân thiết với nàng hơn. Bà vú của Tiết Hạo thấy cuối cùng cũng có một người thực lòng muốn dạy dỗ Tiết Hạo thì không khỏi xúc động, xúc động đến rơi lệ, Tiết Hạo bèn lấy tay áo lau nước mắt cho bà vú. Tiết Hạo không được coi trọng, bản thân bà cũng chỉ là một kẻ ăn người ở, bà nhìn thấy đứa bé này từ lúc mới sinh đến khi trưởng thành, bản thân lại chẳng giúp được bao nhiêu, đã thế, Thẩm di nương còn bắt bà đi làm những chuyện bên ngoài, hầu như không có thời gian chăm sóc Tiết Hạo.

Bà vú của Tiết Hạo ngồi xổm trên đất, khe khẽ dặn dò: “Hạo nhi nhất định phải nhớ kỹ lời vú nói, từ giờ con nhất định phải khiến Nhị nãi nãi thương con, thương nhất là con, chỉ có vậy con mới được sống tốt hơn. Đứa bé đáng thương, đến tận bây giờ cũng chưa từng một lần nhìn thấy mặt mẹ ruột mình!” Vú em nói đoạn bèn ôm chầm lấy Tiết Hạo gào khóc, đến Tiết Hạo cũng khóc theo. Một lúc sau, bà mới bình tĩnh lại, giúp Tiết Hạo chuẩn bị dụng cụ học tập cho ngày mai. Bà vú này theo chân Viên thị vào phủ, từ nhỏ đã trông nom Tiết Hạo, hiển nhiên là thật lòng yêu thương cậu bé.

Trong phòng nọ, vú em của Tiết Uyên thì đang cắn hạt dưa, thị giương mắt nhìn Tiết Uyên theo tiểu nha đầu chuẩn bị dụng cụ học tập, sau mới lên tiếng: “Cũng chỉ hứng thú mấy ngày đầu thôi, hai người chuẩn bị nhiều đồ như vậy để làm gì, thật rồi hơi! Người đọc sách nhiều vô số, nhưng có mấy ai được làm quan chứ.” Tiểu nha đầu bên kia bèn cãi lại: “Ma ma ngồi chơi còn chưa đủ sao còn phải nói mát. Ma ma cũng nên vận động một chút đi.” Ma ma bèn kêu lên: “Ồ kìa, mạnh miệng gớm, còn dám nói đến ta! Ta có ngày nào rảnh rồi chứ, buổi tối còn không cho người ta nghỉ ngơi, ta hỏi người rốt cuộc chủ tử của người là ai? Muốn bỏ lên giường làm nhị chủ tử hăng còn sớm lắm!”

Tiểu nha đầu tuy giận nhưng không dám cãi lại, vành mắt ửng hồng, Tiết Uyên quay đầu nhìn ma ma nói: “Vú à, nhị chủ tử là gì?” Bà vú biết mình lỡ miệng bèn hừ lạnh rồi xoay người bước ra ngoài. Tiết Uyên kéo tay nha đầu kia nói: “Hong Loan tỷ tỷ, đừng khóc.” Hong Loan khẽ nói: “Hừ, hạng người này sớm muộn

cũng bị báo ứng! Còn cho rằng Thẩm đi nương là đương gia sao, ta thấy Nhị nãi nãi toàn thân đầy khí phách, đến hai Thẩm đi nương cũng không bị được.”

Nàng ta vừa nói xong đã nghe thấy Nhược Thủy đánh tiếng cho gọi Tiết Uyên sang bên kia, Hồng Loan vội chỉnh trang y phục cho Tiết Uyên rồi dẫn cậu bé đi.

14. Chương 14: Trò Chuyện

Khi Tiết Uyên đến phòng Nhược Thủy, nàng bèn cười hỏi: “Uyên nhi ở trong phòng đang làm gì?” Tiết Uyên lễ phép đáp: “Dạ, con đang sắp xếp đồ dùng học tập cho ngày mai.” Nhược Thủy cười nói: “Ấy chà, con làm sao tự tìm được đồ tốt chứ. Mẫu thân có mang từ bên nhà đến hai cái nghiên mực, lát nữa lấy cho con với Nhị ca dùng. Người tên Hồng Loan phải không?”

Hồng Loan lập tức cúi đầu trả lời: “Dạ bẩm Nhị nãi nãi, nô tỳ chính là Hồng Loan.” Nhược Thủy cười nói: “Nề nếp không tệ, Thanh Tổ, em đưa Hồng Loan đến kho phòng tìm hai cái nghiên mực xem ta để ở chỗ nào.” Thanh Tổ mỉm cười nói: “Nãi nãi không cần phải bận tâm, hai chúng em sẽ đi tìm một chút. Hồng Loan muội muội cũng lại giúp ta một tay chứ.” Nói xong, Thanh Tổ bèn nắm tay kéo Hồng Loan đi, trong phòng chỉ còn Nhược Thủy và Tiết Uyên bé nhỏ.

Thanh Tổ kéo tay dắt Hồng Loan đi đến sương phòng phía tây, hai phòng vách bên cạnh sương phòng cũng là kho chứa đồ cưới của Nhược Thủy. Thanh Tổ lấy chìa khóa mở cửa, Hồng Loan thấy có mấy cái giá bày ngang dọc bên trong, bên trên xếp đầy những rương rất ngay ngắn, ba ngăn tủ bằng gỗ sẫm màu thì chẳng biết xếp gì bên trong. Thanh Tổ vừa bước vào sương phòng đã đem một cái ghế đến cho Hồng Loan, nàng ta cười bảo: “Muội muội ngồi đi, đồ dùng của nãi nãi cũng nhiều, nhất thời ta không nhớ ra đã để đâu, muội muội đừng nóng lòng để ta tìm một lát.”

Hồng Loan nghe vậy bèn ngoan ngoãn ngồi xuống, khẽ cười rồi ngó nghiêng. Thanh Tổ thoáng nhìn lướt qua cũng khẽ gật đầu, sau cất tiếng nói chuyện phiếm mấy câu như hỏi xem nàng ta bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu. Thanh Tổ giữ chân Hồng Loan bên này để Nhược Thủy có thời gian trò chuyện thoải mái với Tiết Uyên bên kia.

Nược Thủy thấy trong phòng không còn ai, nàng bèn nhón lấy một nắm hạt thông đặt vào tay Tiết Uyên, vừa cười vừa nói: “Uyên nhi đang làm gì trong phòng?” Tiết Uyên cười đáp: “Con chuẩn bị đồ dùng mai học với Hồng Loan tỷ tỷ.” Nói xong, cậu bé lập tức bỏ hạt thông vào miệng. Nhược Thủy nhấp một ngụm trà nói: “Ta nghe phụ thân các con nói, con với Nhị ca trước đây từng học cùng với Đại ca, nhưng trong lớp lại phá phách, nghịch ngợm phải không? Nói ầu thân nghe xem nào.” Tiết Uyên lí nhí nói: “Chúng con không có.”

Nược Thủy nói tiếp: “Con không định nói với mẫu thân sao? Vậy thì trước kia, các con không chịu học thuộc bài là vì khó quá không hiểu được hay là vì nhiều quá thuộc không nổi?” Tiết Uyên bĩu môi nhưng chẳng nói gì. Nhược Thủy cười cười, tiếp tục hỏi: “Vậy còn bài văn thầy dặn làm, là con quên không làm hay ham chơi chưa kịp viết? Con nói ầu thân nghe một chút, con không nói làm sao mẫu thân biết được nguyên nhân. Mà nếu không biết nguyên nhân, mẫu thân sẽ tự đoán mò đấy.”

Tiết Uyên tức giận nói: “Chúng con có nói cũng chẳng ai tin, ai cũng nghĩ là tụi con nói dối cả!” Nhược Thủy thu lại nụ cười vốn dĩ, nghiêm túc nói: “Uyên nhi nói mẫu thân sẽ tin, chỉ cần con chịu nói, mẫu thân sẽ tin.” Tiết Uyên vừa định lên tiếng thì Nhược Thủy đã nhẹ nhàng dùng một ngón tay che ngang cái miệng nhỏ của cậu bé, nàng bảo: “Thế Uyên nhi đã nghe qua chuyện sỏi đến chưa, nói dối sau cùng chỉ làm hại bản thân thôi. Cho nên chúng ta phải có chịu trách nhiệm với những lời mình nói ra.”

Nược Thủy khôi phục lại dáng vẻ tươi cười, nhẹ nhàng hỏi: “Bây giờ Uyên nhi có thể nói ầu thân biết rốt cuộc là vì sao không?” Tiết Uyên bỏ mấy hạt thông còn trong tay lên bàn, nghiêm trang nói: “Thực ra có khi thầy không dặn con và Nhị ca học thuộc hay làm văn gì hết, thế mà hôm sau thầy lại bảo đã nói từ hôm trước. Sau còn mách với phụ thân, đến cả Đại ca cũng nói huynh ấy có nghe thầy dặn như vậy, phụ

thân hay chuyện liên mạng chúng con. Mặc kệ chúng con có giải thích thế nào cũng không có ai tin cả, cũng chẳng một ai quan tâm.”

Tiết Uyên càng nói càng tủi thân, nước mắt lưng tròng, cuối cùng òa lên khóc lớn. Nhược Thủy đau lòng kéo Tiết Uyên sát vào mình, vỗ về sau lưng cậu bé, dịu dàng an ủi: “Đừng khóc, ngoan nào, mẫu thân tin hai con. Hai con đều là cục cưng ngoan của mẫu thân, đừng khóc nữa nào.” Cuối cùng cũng có ngày một vòng tay ấm áp xuất hiện để Tiết Uyên dựa vào, cậu bé nép sát vào lòng Nhược Thủy, vùi mặt ôm nàng thật chặt.

Nhược Thủy mỉm cười nói: “Vị thầy giáo kia vẫn đang dạy Đại ca của con sao?” Tiết Uyên gật đầu. “Được rồi, mẫu thân hiểu rồi. Ô kìa, sao Thanh Tổ tỷ tỷ và Hồng Loan tỷ tỷ vẫn còn chưa quay lại nhỉ, tìm mãi mà không xong. Mẫu thân gọi bà vú đến đón con về trước nhé. Đợi khi hai tỷ tỷ tìm thấy rồi ta sẽ dẫn Hồng Loan tỷ mang về cho con, có được không?” Nhược Thủy dỗ ngọt.

Tiết Uyên lại lắc đầu nói: “Con ở đây chờ Hồng Loan tỷ tỷ với mẫu thân rồi cùng về.” Những lời này khiến Nhược Thủy ngẩn ra, lẽ ra đối với mấy đứa nhỏ, bà vú phải là người thân thiết nhất bên cạnh sau thân mẫu mới phải. Sao đứa nhỏ này lại không gần gũi với bà vú chứ? Đến đây, nàng chợt nhớ ra vú em của Tiết Uyên chính là mẹ ruột của nha hoàn hầu hạ Thẩm Mộ Yên, thì ra ngọn nguồn là đây. Nhược Thủy lại hỏi Tiết Uyên thêm một số chuyện khác, đúng lúc này thì Thanh Tổ dẫn Hồng Loan cầm nghiên mực quay về, Nhược Thủy bèn thả người đi.

Việc ngày hôm nay vốn chỉ là cái cớ Nhược Thủy bày ra để có thể riêng tư nói chuyện với Tiết Uyên, so với Tiết Hạo cùng tuổi nhưng trưởng thành sớm thì Tiết Uyên tính tình đơn thuần này dễ dàng trò chuyện hơn, đứa bé ở nơi ít người cũng dễ buông lỏng cảnh giác hơn. Nhược Thủy khẽ thở dài, hẳn là Thẩm Mộ Uyên giở thủ đoạn lừa bịp người khác, chiêu này cũng chẳng mới lạ gì. Nhưng đối phương lại là hai đứa trẻ không có lực bật trả, thế có phải là quá hèn hạ rồi không.

Hơn nữa Tiết Đình cũng hòa theo gạt người, rốt cuộc trong đầu đứa nhỏ này suy nghĩ cái gì? Bản thân nó hiểu được cái lợi cái hại của việc này, hay chỉ đơn thuần cảm thấy chơi như vậy rất vui? Nhược Thủy chau mày liễu, những chuyện khác nàng chẳng buồn bận tâm, đơn giản là thấy chiêu gỡ chiêu mà thôi. Còn đứa nhỏ Tiết Đình kia đúng là có điểm không trong sáng. Để xem xét rồi hẵng nói sau.

Hôm nay Tiết Minh Viễn vẫn về sớm như trước, cười hỏi xem Nhược Thủy ở nhà làm gì. Nhược Thủy vừa giúp Tiết Minh Viễn thay y phục vừa cười đáp, “Hôm nay gặp mặt Chu tú tài chàng gọi đến, học vấn ra sao thì chưa rõ nhưng ít ra tiên sinh ấy cũng coi trọng công việc này, hôm nay còn cố ý đem sách học đến, thiếp thấy rất tốt.”

Tiết Minh Viễn thấy Nhược Thủy hài lòng, bèn vừa cười vừa đáp lại: “Người ta gọi đến nào có sai được, mặc dù tính tình có hơi cổ hủ. Phải rồi, cũng sắp đến cuối thu, tuy không lạnh như trong kinh thành, không cần mặc xiêm y bằng da nhưng vẫn cần đến áo bông. Đồ nàng mang đến cũng không nhiều lắm, vừa hay lúc này may thêm vài món, ta thấy nàng mặc màu đỏ rất đẹp, làm thêm vài món màu đỏ đi thôi.”

Nhược Thủy nghe xong bèn bật cười, sau lại vờ như hờn giận: “Nào có ai thường ngày cũng mặc màu đỏ chứ?” Tiết Minh Viễn cười nói: “Đẹp thì mặc thôi, để ý đến người ta làm gì, bọn họ thích nói sao thì cứ để họ nói.” Nhược Thủy nghe vậy bèn dịu lại, những lời này cũng rất giống nguyên tắc làm việc thường ngày của Tiết Minh Viễn. Kính trà không khấu đầu là một ví dụ, người nghiêm khắc coi đây là không theo nề nếp, nhưng Nhược Thủy lại thấy chàng làm việc rất thật lòng, cả đời ung dung tự tại. Quy củ đều do người định, cũng là những thứ những người đang sống dùng để làm khó nhau.

Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy trò chuyện bên này thì Thẩm Mộ Yên bên kia cũng hay tin Tiết Hạo và Tiết Uyên được mời thầy dạy riêng. Nàng ta chẳng sợ người khác biết chuyện trước đây nàng ta sai khiến thầy dạy của Tiết Đình vu cáo hãm hại Tiết Hạo và Tiết Uyên, chuyện này chỉ là lời nói suông, không bằng không có, dù là ai cũng không nắm được nhược điểm của nàng ta. Chỉ cần hai người chết cũng không nhận thì ai mà buột tội được chứ.

Những chuyện mà bản thân nàng ta vất vả lại bị Nhược Thủy hóa giải trong mấy ngày ngắn ngủi, trong lòng thực sự rất tức giận. Mấy năm nay cũng coi như nàng ta thuận lợi hành động phía sau, phá hỏng hình tượng của Tiết Hạo và Tiết Uyên bằng nhiều cách, khiến Tiết Minh Viễn cảm thấy không thể trọng dụng hai đứa con này, hồng nắm chắc vị trí người thừa kế sản nghiệp sẽ về tay Tiết Đình con nàng ta.

Không được, không thể ngồi chờ chết thế này, nỗ lực nhiều năm của bản thân không thể cứ thế tan thành mây khói. Thắm Mộ Yên sai người gọi ma ma quản gia Trương Hiến đến, chẳng biết hai người nhỏ to với nhau những chuyện gì.

Sáng ngày hôm sau, hai bên đã bắt đầu đi học. Nhược Thủy dẫn nhà bếp làm chút điểm tâm, lần lượt đem đến từng phòng. Trước tiên đương nhiên là bên chỗ Tiết Hạo và Tiết Uyên, hai đứa nhỏ đang ngồi viết chữ. Nhược Thủy vừa cười vừa bảo: “Học đã lâu rồi, mau lại nghỉ ngơi một lát. Chu tiên sinh, ngài cũng đến ném thử điểm tâm nhà chúng ta đi.” Chu tú tài vừa thấy Nhược Thủy đã đỏ mặt, đứng lên thi lễ tự cho là mình tiêu sái, mỉm cười đáp: “Đa tạ Tiết phu nhân.”

Nhược Thủy cười đáp lễ rồi xoay người đi xem hai cậu con trai viết chữ. Vừa nhìn qua chữ viết, tuy rằng có hơi xiêu vẹo nhưng cũng không phải đứa nhỏ nào vừa cầm bút đã viết ra được. Nhược Thủy xoa đầu hai con nói: “Học được gì, nắm chắc rồi thì nói với thầy, không nhất thiết phải mỗi ngày học từng này từng này, chẳng phải thánh nhân đã nói học cũng phải tùy khả năng mà dạy sao?”

Thăm bên này xong, Nhược Thủy dẫn theo người đến bên chỗ Tiết Đình. Tiết Hạo và Tiết Uyên học ở sương phòng trong viện của hai đứa, chỗ Tiết Đình học lại là phòng bên cạnh thư phòng của Tiết Minh Viễn. Vốn dĩ đây mới là phòng học của bọn nhỏ, nhưng vì Tiết Đình đã chiếm trước, nên bọn Tiết Hạo đành tìm một gian phòng khác.

Thầy dạy Tiết đình chính là một vị cử nhân họ Tào, vào kinh liên tục mấy năm nhưng đều thất bại, lại không có tiền tài quyền thế như Tiết gia nên không thể vớt vát lấy một chức quan nhỏ. Sau cùng để nuôi sống gia đình đành đi làm thầy dạy học. Học vấn của bản thân không thể nói là quá tốt nhưng đa phần đều dạy vỡ lòng cho con cái của các gia đình giàu có. Nhà này vài đứa, nhà kia vài đứa.

Nhược Thủy thấy Tào tiên sinh đang chau mày dạy Tiết Đình học thuộc lòng, không giống với dáng vẻ hăng hái đặc hữu của một thanh niên như Chu tú tài, dường như đây chỉ là vì miếng cơm manh áo. Nhược Thủy lắc đầu, nài nỉ bước đến gõ cửa nói: “Làm phiền rồi, tiên sinh vất vả quá, thầy trò học cũng đã lâu, nên nghỉ ngơi một lát chứ nhỉ.” Theo lời Nhược Thủy, hạ nhân cũng đã bưng điểm tâm và trà lên bày ra, Tào tiên sinh chấp tay, sau mới buông sách bốc lấy một miếng bánh.

Tiết Đình bên kia cũng đã dùng xong điểm tâm, Nhược Thủy cầm lấy tờ giấy viết chữ của Tiết Đình lên nhìn những con chữ chỉ chít bên trên, nài nỉ cười hỏi: “Đình nhi đã học xong Thiên tự văn, vậy mẫu thân hỏi con, ‘Võng đàm bỉ đoản, mỹ thị kỷ trường. Tín sử khả phục, khí dục nan lượng’, những lời này giải thích thế nào?” Bàn tay đang cầm điểm tâm của Tào tiên sinh hơi run lên, ông ngẩng đầu đã bắt gặp nụ cười đầy thâm ý của Nhược Thủy.

Dịch nghĩa:

Đừng đi bàn tán điểm yếu của người khác, cũng đừng ý mình có điểm mạnh mà không có chí tiến thủ.

Những lời thành thực phải khảo nghiệm qua thời gian; còn trình độ quá lớn khiến người ta khó mà đánh giá được.

Không rõ dịch giả

15. Chương 15: Vải Vóc

Tiết Đình thấy Nhược Thủy muốn thử mình, mà đứa trẻ nào cũng đều có lòng háo thắng, huống chi Thắm Mộ Yên vẫn luôn nói này nói kia trước mặt Tiết Đình, đương nhiên cậu bé cũng muốn khoe khoang một phen, cơ thể nhỏ bé uốn lên, đầu gật gù đắc ý nói rằng: “Câu này ý nói chớ nên bàn tán về khuyết điểm của người khác, cũng đừng ý vào ưu điểm của mình mà tự cao tự đại. Lại nói nếu đã trải qua thời gian thử thách thì tính tình sẽ độ lượng hơn.”

Nhược Thủy cười khen ngợi: “Đình nhi thuộc bài quá, thầy dạy con rất tốt. Nhưng có tri thức, hiểu lễ nghĩa thì không chỉ học thuộc kinh thư mà được, cái quan trọng là học phải hiểu mới là hay. Châm ngôn luôn răn dạy cái miệng là thứ gây họa sát thân, lưỡi chính là con dao chém mình, không thể tùy tiện nói

năng lung tung.” Nói đoạn, Nhược Thủy mới cười nhìn Tào tiên sinh, nàng hỏi: “Tiên sinh thấy ta nói có phải không?”

Tào tiên sinh nghe Nhược Thủy nói vậy liền toát mồ hôi hột, khẽ khàng đáp: “Phu nhân nói rất phải.” Nhược Thủy gật đầu, ngoảnh lại nhìn đồ dùng, sách vở bày biện trên bàn của Tiết Đình một chút, dặn dò Tiết Đình vài câu rồi xoay người rời đi. Lúc này, Tào tiên sinh mới lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán, thời gian còn lại cho Tiết Đình vừa học thuộc lòng vừa viết chính tả hai lần coi như xong buổi học hôm nay.

Tào tiên sinh cũng chợt dạ, chuyện y làm trong lòng y đương nhiên biết rõ, huống chi y lại vu cáo Tiết Hạo và Tiết Uyên trước mặt Tiết Minh Viễn không chỉ một lần, hai lần. Khi đó, Tiết Hạo và Tiết Uyên vừa học vỡ lòng, Tiết Minh Viễn đưa cả hai cậu con trai đến cho Tào tiên sinh cùng dạy với Tiết Đình, tiền công hiển nhiên cũng nhiều hơn. Thế nhưng Thẩm di nương lại muốn trừ dập hai đứa bé kia, bèn đến tìm Tào tiên sinh, bày kế hồng đạt được mục đích.

Ban đầu Tào tiên sinh có phần do dự, dù gì chúng cũng chỉ là trẻ con. Thế nhưng trước là Thẩm Mộ Yên lập tức quăng ra năm mươi lạng bạc, số tiền đó phải hai năm làm lụng y mới có thể kiếm được, hơn nữa Thẩm Mộ Yên còn nói nếu không nhận dạy hai đứa nhỏ kia, mỗi tháng thị còn cho thêm tiền; thứ nữa Thẩm Mộ Yên cũng nói, hai đứa bé trai kia tuổi còn nhỏ, lại rất quậy phá, thị không muốn để chúng quấy rối việc học của con trai mình, cao hơn nữa, thị còn muốn để hai đứa học vỡ lòng thật muộn, cũng chẳng muốn cho chúng đến trường học.

Tào tiên sinh lừa mình dối người, tự trấn an bản thân rằng chỉ cần nói mấy câu là dễ dàng bỏ túi một đồng bạc, đối với hai đứa nhỏ kia cũng không ảnh hưởng gì nhiều, chẳng phải chỉ là vỡ lòng muộn hơn thôi sao. Vì thế nên y đã theo lời Thẩm Mộ Yên mà làm, khi thu bài văn của hai đứa bé, hay nói cho bọn chúng biết phải thuộc lòng cái gì đều là lúc chỉ có ba người. Sau đó khi Tiết Minh Viễn hỏi thăm bài vở của con cái, y liền nhân cơ hội mách tội, vu oan.

Điều ngoài dự liệu của Tào tiên sinh chính là việc Tiết Đình lại đứng ngoài tiếp tay, nghiêm túc nói rằng nó cũng nghe thấy như vậy. Sau đó, khi Tiết Hạo và Tiết Uyên bị mắng thì nó lại rất vui vẻ. Khi ấy Tào tiên sinh cảm thấy rằng việc xấu xa Thẩm Mộ Yên làm thế nào cũng báo ứng lên Tiết Đình, còn nhỏ như vậy đã biết nói dối không chớp mắt. Tuy vậy nhưng bản thân y lại không thể vạch trần, càng không thể uốn nắn đứa bé này, như vậy có khác nào thừa nhận mình cũng đang nói láo?

Quả nhiên chỉ sau vài lần, Tiết Minh Viễn đã gọi Tiết Hạo và Tiết Uyên quay về. Tào tiên sinh cũng tự nói với mình rằng chuyện này đã là quá khứ, song trong lòng vẫn thấy bất an. Hôm nay, Tiết phu nhân mượn Thiên tự văn là để cảnh cáo y, hay là để thử tài Tiết Đình? Tào tiên sinh thở dài một hơi, lòng dạ độc ác, tiền bạc bất chính kiếm được nào có thể an ổn.

Nhược Thủy cũng biết chuyện này không thể làm sáng tỏ, song nàng cũng không muốn truy cứu Tào tiên sinh, ông ta và hai đứa con trai nàng không oán không thù, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ hãm hại chúng. Người khiến ông ta làm như vậy, không còn nghi ngờ gì, chính là kẻ được lợi duy nhất - Thẩm Mộ Yên. Chuyện này cứ ghi nhớ trước đã, sau này tất có tính toán.

Chuyện học hành của bọn nhỏ trước tạm cứ như vậy, thầy dạy có được hay không để sau hẵng nói. Vấn đề tiếp theo chính là hạ nhân bên cạnh bọn nhỏ, chuyện này có lẽ cũng liên quan đến những chuyện khác trong nhà. Sau khi Nhược Thủy quay về phòng, nàng lấy sổ sách mấy ngày nay ra đặt lên bàn, nhẹ nhàng gõ gõ tay. Sổ thu chi, chuyện này không thành vấn đề, nếu sổ sách của nhà kinh thương có vấn đề gì chắc khiến người ta cười đến rụng răng mất. Một quyển khác dùng để ghi chép lại những đồ dùng trong nhà kho, đồ đạc có hơi lộn xộn một chút.

Song chuyện này cũng không có vấn đề gì, chỉ cần sắp xếp lại là được, còn lại không cần lo lắng. Nhược Thủy xem xét sổ sách kỹ càng từ trên xuống dưới, có thể nói là rất rõ ràng, mỗi khoản đều có ghi chép chi tiết. Thế nhưng từ dụng cụ đến ăn mặc của Tiết Đình đều tốt hơn một bậc so với Tiết Hạo và Tiết Uyên, nói đâu xa, nhìn đồ dùng trên bàn của Tiết Đình mà nàng thấy hôm nay là biết, chỉ là một đứa bé mà dùng bút lông làm từ lông sói, còn Tiết Hạo và Tiết Uyên chỉ dùng bút lông cừu. Xem ra trước kia khi Thẩm Mộ Yên quản lý Tiết gia đã thu không ít thứ về viện của mình.

Hơn nữa Đường ma ma cũng nghe ngóng được rằng, Thẩm Mộ Yên này rất hào phóng vun tiền lời kéo hạ nhân, số tiền này nàng ta lấy ở đâu ra chứ? Chuyện này phải tra xét kỹ càng. Nhược Thủy suy nghĩ một

lát, vừa lật thêm vài trang sổ sách đã đứng bật dậy nói: “Thanh Tổ, đi gọi vài người theo ta đến viện của bọn nhỏ một chút.” Nói xong, Nhược Thủy đưa theo ba nha đầu và hai ma ma bước vào viện của bọn nhỏ.

Trước tiên là đến gian của Tiết Hạo, vú em của Tiết Hạo đang ở trong phòng dọn dẹp, tiểu nha đầu ở bên cạnh lúi rúi trò chuyện, hai người vừa nhìn thấy Nhược Thủy bước đến bèn vội vàng hành lễ. Sau khi ngồi xuống, Nhược Thủy vừa cười vừa bảo: “Bận rộn nhỉ. Giờ đã sang mùa rồi, cũng nên làm thêm vài bộ quần áo, ta nghĩ trẻ con rất mau lớn, không nên áp theo lệ cũ, thiếu cái gì thì ta làm cái đấy, chia nhỏ ra làm nhanh hơn là nguyên bộ.”

Vú em ở bên cạnh cất tiếng: “Nhị nãi nãi nói phải.” Nhược Thủy gật gật đầu: “Vây phiền các vị đem quần áo của Hạo nhi ra đây, Thanh Tổ, em giúp ta ghi chép lại, mỗi loại vài món. Tuổi tác ma ma cũng đã cao, chớ nên vất vả theo mấy nha hoàn trẻ tuổi, mau lại đây trò chuyện cùng ta.” Vú em vội vàng vàng nói: “Lão nô đứng đây là được rồi.”

Nhược Thủy cười nói: “Lúc trước Giang ma ma theo thái thái vào Tiết gia, ma ma chính là lão nhân. Ta vừa gả vào vài ngày, có một số việc chưa được rõ ràng, ma ma hãy nói lại cho ta hay, ta xem sổ sách thấy mỗi quý đều phát quần áo, còn phát thêm mấy xấp vải, chuyện này là thế nào nhỉ?” Giang ma ma đáp: “Chính là mỗi quý làm hai bộ quần áo, còn mấy xấp vải thì phát cho người trong phòng, nói là thiếu thứ gì thì làm thứ ấy.” Nhược Thủy cười bảo: “Sao có thể thiếu cái gì chứ, làm giày hay vớ đã có vải thừa, chưa từng nghe qua phải dùng đến vải bố thô. Mọi người dùng làm gì?”

Giang ma ma đáp: “Đúng như nãi nãi nói, nhưng cũng không phải là không dùng được. Có khi thì làm cho Đình nhi thêm bộ quần áo, số còn dư thì giữ lại.” Nhược Thủy hỏi: “Chỗ thừa để ở đâu? Ta muốn xem xem là loại vải gì, dùng có tốt hay không.” Giang ma ma cười bảo: “Để lão nô đi lấy cho nãi nãi xem, bên ngoài còn hai xấp, vải thừa thì bỏ trong rương. Lão nô đi lấy xấp bên ngoài cho nãi nãi xem trước.” Đoạn, Giang ma ma xoay người đi lấy vải.

Nhân lúc này, Nhược Thủy đứng dậy xem qua mấy bộ quần áo của Tiết Hạo, tất cả đều được giặt phơi rất sạch sẽ, xếp gấp rất gọn gàng. Một nửa trong số đó cũng không tệ, song đều rất cũ, một nửa kia mới hơn nhưng chất vải lại không tốt lắm. Nhược Thủy lướt tay qua, quần áo cho trẻ con phải dùng loại vải mềm, thông thoáng thấm mồ hôi, bên ngoài tốt nhất phải nhẵn mịn. Số quần áo mới trông tuy đẹp nhưng không thấm mồ hôi lại nóng bức, rất dễ hư hỏng. Nhược Thủy nhíu mày, sao có thể mua thứ vải này chứ.

Xem xong chỗ quần áo, Nhược Thủy lướt nhìn qua cách bài trí trong phòng, trên giường có đặt con cạp vải, một đồng kiếm gỗ nhỏ chắt ở góc tường. Đây là phòng của Hạo nhi, trong lòng Nhược Thủy vẫn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì, nhưng nghĩ mãi không ra. Phải rồi! Đồ dùng của Viên thị! Từ khi nàng bước vào phủ đến nay, ngoại trừ bài vị thì không thấy bất kì đồ đạc gì của Viên thị, dù gì trong phòng Hạo nhi cũng phải có đồ dùng của mẹ ruột chứ.

Nói cách khác, đồ cưới của Viên thị ở đâu? Lúc nàng ở nhà kho cũng không tìm thấy, chẳng lẽ Tiết Minh Viễn cố tình, chẳng lẽ là sợ nàng có ý đồ gì sao? Nhược Thủy cố bình tĩnh lại, vấn đề này nàng phải đích thân hỏi Tiết Minh Viễn.

Giang ma ma cũng đã đem vải đến, cười nói: “Nãi nãi xem trước hai xấp này, lão nô sẽ đi lấy số còn dư.” Nhược Thủy vung tay cản lại: “Không cần, ta chỉ xem một chút thôi.” Sau đó nàng lướt tay qua xấp vải, loại này chính là thứ làm ra mấy bộ quần áo mới, trông cũng khá nhưng không dùng được. Xem ra vải được phân xuống các phòng đều là một thứ này.

Nhược Thủy trêu đùa nói: “Ta thấy Hạo nhi có mấy bộ giống chất liệu này, đường may cũng không khéo, không giống xiêm y do phòng thêu thừa làm, là ai làm vậy?” Một tiểu nha đầu bên cạnh lập tức đáp lời: “Là nô tỳ làm.” Nhược Thủy chỉ tay vào tiểu nha đầu nọ, cười bảo: “Làm không tốt bằng người ta, thêu thừa không tốt cần thận sau này không ai thèm rước!” Mặt tiểu nha đầu kia đỏ rần, cúi đầu lí nhí “Nhị nãi nãi”.

Nhược Thủy lại quay sang hỏi Giang ma ma: “Trong rương còn bao nhiêu vải như thế này?” Giang ma ma suy nghĩ một chút rồi thưa: “Có lẽ còn khoảng mười xấp nữa, cụ thể thế nào lão nô phải xem qua mới biết được.” Nhược Thủy gật đầu, nàng cười nói: “Thanh Tổ, ghi chép xong chưa?”

Thanh Tổ cầm tờ giấy đưa đến cho Nhược Thủy. Nàng không xem mà gấp lại, đứng lên bước ra ngoài vừa

nói: “Xong rồi, giờ chúng ta đến phòng của Uyên nhi. Vắt vả ọi người rồi, lát nữa nhớ giúp ta thu dọn lại quần áo trong phòng.”

Nhược Thủy bước đến gian phòng của Tiết Uyên, trong phòng chỉ có một vú em đang ngủ trên giường. Nhược Thủy sai một ma ma bước đến đánh thức vú em của Tiết Uyên, cất tiếng mắng mỏ: “Trời còn sáng đã nằm ngay đơ!”

Vú em nọ giật mình tỉnh lại, vừa thấy Nhược Thủy bèn quỳ xuống hành lễ. Nhược Thủy cũng không để ý đến, sau khi ngồi xuống liền hỏi: “Hong Loan đâu?” Vú em vừa cười vừa đáp: “Nào ai biết nha đầu chết tiệt kia đi đâu chứ, nãi nãi có việc gì cứ dặn dò lão nô là được.” Nhược Thủy cười lạnh nói: “Thân là ma ma trong phòng này, nha đầu đi đâu cũng không biết! Ta sao dám dặn dò bà chuyện gì chứ. Thanh Tổ, mau đi xem xem Hong Loan đang ở làm gì.”

Không bao lâu sau, Thanh Tổ đã đưa Hong Loan về, Hong Loan bước vào hành lễ: “Nô tỳ đang giúp phòng bếp thái rau ạ.” Nhược Thủy thở dài, sao hạ nhân trong cái nhà này không lo làm tốt chuyện của mình mà cứ thích chạy lung tung lo chuyện bao đồng vậy nhỉ. Người trong phòng Tiết Hạo thì giành làm việc của phòng thêu thùa, người trong phòng Tiết Uyên còn khá hơn, lại xuống tận bếp thái rau.

16. Chương 16: Vú Em

Nhược Thủy không hỏi Hong Loan mà bảo thẳng nàng ta mang quần áo của Tiết Uyên ra. Trong phòng Tiết Uyên lúc này còn có hai tiểu nha đầu nữa cũng giúp Hong Loan soạn y phục. Nhược Thủy lật đồng hồ ra, phát hiện đường chỉ may không khác gì với đồng quần áo của Tiết Hạo, toàn là những thứ thường mặc, bị giặt đến bạc màu. Quần áo cũng được làm từ vải thừa không hơn gì của Tiết Hạo, Nhược Thủy nhẹ nhàng vuốt bộ quần áo, xoay người nói với Hong Loan rằng: “Chẳng phải từ trước đến nay thường phát vải may sao, ta thấy chỗ quần áo này đều sắp hỏng cả rồi. Bên này còn bao nhiêu vải người mau lấy cả ra đây.”

Trong lòng Nhược Thủy rất hiếu kỳ, vì sao phát xuống nhiều mà thứ nào cũng không tốt, hẳn là có kẻ tẩy máy tay chân ăn bớt một khoản. Nàng còn đang suy nghĩ về vấn đề này, khi ngẩng đầu lên vẫn thấy Hong Loan đứng yên một chỗ, không nhúc nhích.

Nhược Thủy cau mày nói: “Sao còn đứng đó? Mau lấy vải ra đây.” Hong Loan lập tức quỳ xuống: “Bẩm Nhị nãi nãi, những thứ như vải vóc đều do ma ma giữ, nô tỳ không biết được để ở chỗ nào.” Nhược Thủy nhìn về phía bà vú, mỉm cười nói: “Ta nói lại với vú một lần nữa, mau đem vải thừa của Uyên nhi ra đây ngay cho ta!”

Bà vú càng thêm hoảng loạn, khúm núm đáp: “Lão nô đi tìm, lão nô sẽ đi tìm ngay.” Nói xong bèn đi tìm lung tung khắp phòng. Nhược Thủy thấy có điểm kỳ lạ bèn đi đến ngồi xuống bên cạnh bàn, cất tiếng nói với Hong Loan: “Đứng lên đi, đã đến giờ dùng trà rồi, thế này xem ra bà vú còn phải tìm một hồi.”

Hong Loan nhanh nhẹn bưng trà đến, sau đó ngoan ngoãn đứng sang một bên. Nhược Thủy thấy vú em đằng kia nhễ nhãi mồ hôi, thì thoáng lại lấy tay quạt mát. Một lát sau, bà vú vẫn chưa tìm ra được một mẫu vải nào, thì đứng trước mặt Nhược Thủy khẽ nói: “Nhị nãi nãi, lão nô vừa nhớ ra hôm ấy lão nô thấy vải không dùng được, có thì cũng chỉ cho người trong phủ làm xiêm áo, còn không thì đem bán bù vào sinh hoạt hằng ngày của thiếu gia.”

Bán thì cũng có thể, nhưng khoản tiền này vào túi ai thì không biết được. Đúng là nhỏ củ cải phải dính đất. Nhược Thủy cười lạnh nói: “Ai cho phép người tùy tiện quyết định được làm gì với đồ dùng của thiếu gia, là kẻ nào cho phép? Được, người nói người cho người ta, vậy cho ai, ấy xấp, hoa văn thế nào? Nếu như bán thì bán đi đâu, bán mấy xấp, bán bao nhiêu tiền, tiền bán được dùng vào việc gì? Từng cái từng cái phải nói rõ cho ta biết. Có điều ta thấy người ở đây chắc nghĩ không thông, mau đến gian của ta từ từ mà nghĩ, khi nào nghĩ thông suốt mới được quay về.”

Đường ma ma được lệnh, đưa bà vú của Tiết Uyên đi ngay, thị ta ôm đầu không nói gì. Xong phòng này là đến chỗ Tiết Đình. Tiết Hạo và Tiết Uyên ở phía trước hậu viện, còn Tiết Đình lại ở trong viện của

Thẩm Mộ Yên. Nhược Thủy đưa người đến viện của Thẩm Mộ Yên. Thẩm Mộ Yên đứng ở cửa phòng, thấy Nhược Thủy giống như muốn đến gây chuyện, ả ta bèn nhìn nàng bằng ánh mắt đề phòng.

Nhược Thủy khinh thường thoáng lướt qua Thẩm Mộ Yên, sau mới khẽ cất tiếng cười nói: “Muội muội đang nghỉ ngơi à.” Thẩm Mộ Yên gật đầu với vẻ cảnh giác, lên tiếng bảo: “Vất vả tỹ tỹ đến tận đây, mau vào phòng ngồi đi.” Nhược Thủy lắc đầu nói: “Không cần, ta đến phòng Đình nhi có việc, muội muội không có việc gì thì cứ ở phòng nghỉ ngơi đi.”

Thẩm Mộ Yên nhìn thấy con trai đang ngồi trong phòng mình thì yên tâm hơn, vội vã cười cười bước đến: “Nào có chuyện tỹ tỹ bận rộn mà muội muội lại ngồi chơi. Tỹ tỹ có việc gì cần xin cứ căn dặn.” Nói xong, Thẩm Mộ Yên thay Nhược Thủy xốc tấm màn che cửa phòng Tiết Đình lên, sau đó mỉm cười nhìn Nhược Thủy. Nhược Thủy cũng không ngăn cản nàng ta, nàng hơi mỉm cười rồi bước vào trong. Y phục của Tiết Đình quả đúng như dự liệu của Nhược Thủy, chất liệu vải tốt hơn, vừa nhìn qua đã thấy quần áo của Tiết Hạo không thể bằng, đường may cũng rất khéo léo, hẳn là do phòng thêu thùa làm ra.

Nhược Thủy khoan chưa dả động đến vấn đề này, nàng dặn Thanh Tố ghi chép lại, sau đó sai người đi lấy vải vóc trong phòng ra. Thẩm Mộ Yên hơi bất ngờ, ả ta lúng túng vừa cười vừa nói: “À, vải à, vải đều dùng hết rồi mà.”

Nhược Thủy nhìn Thẩm Mộ Yên, nàng hỏi: “Trên sổ sách có ghi lại mỗi quý đều phát hai xấp vải xuống các phòng, không tính tháng này thì tháng trước đã phát hai xấp màu xanh lá đậm. Nếu như đã làm thành xiêm áo thì lấy xiêm áo ra. Nếu còn chưa làm kịp thì mang vải ra đây. Ta chỉ muốn xem thử một chút, muội muội nói xem có được không?”

Thẩm Mộ Yên nói không nên lời, ả nắm chặt chiếc khăn trong tay. Nhược Thủy vỗ bàn một cái: “Cầm ra ngay! Hôm nay ta nói khó nghe lắm sao mà có quá nhiều kẻ không hiểu!” Tiểu nha đầu trong phòng Tiết Đình thấy Nhược Thủy nổi giận bèn liếc mắt qua Thẩm Mộ Yên, lòng nơm nớp lo sợ, cúi đầu không dám nói gì. Thẩm Mộ Yên cắn răng ngẩng đầu nói: “Bẩm Nhị nãi nãi, y phục của Đình nhi không nhiều, bộ quần áo dùng loại vải kia thì tháng trước đã hỏng mất nên vứt đi rồi. Số vải còn thừa muội muội bán đi lấy chút tiền mua vài loại thuốc tẩm bổ cho Đình nhi.”

Thực ra nếu khi này vú em của Tiết Uyên nói như vậy, Nhược Thủy cũng sẽ không trách tội, dù lời của bà ta chất chứa dối gian. Thế nhưng vú em có nói vậy cũng không thành vấn đề, bởi vì bà ta chỉ là kẻ ăn người ở, người mang tội chính là kẻ chủ tử đứng đầu tùy tiện kia, thế nhưng bà ta vẫn nghĩ đến mặt mũi của chủ nhân. Trái lại, lời của Thẩm Mộ Yên nói ra không thể chấp nhận được, lúc đó ai là quản gia của nhà họ Tiết chứ, chính là ả ta mà. Đây há chẳng phải là giở trò gian trá hay sao.

Nhược Thủy nhìn Thẩm Mộ Yên rồi cười, nàng nói: “Muội muội nói vậy tỹ tỹ đã hiểu, trẻ con cần phải tẩm bổ nhiều. Nào, muội muội nói xem một ít vải kia bán được bao nhiêu tiền, trong đầu tỹ tỹ đã có một con số rồi.” Thẩm Mộ Yên sưng sờ, nàng ta không ngờ Nhược Thủy lại truy hỏi vấn đề này, lí nhí đáp: “Một xấp vải bán được khoảng hai lượng.” Nhược Thủy gật đầu đáp: “Được rồi, ta đã biết. Thanh Tố, nhớ cho kĩ đấy. Chúng ta đi.”

Nhược Thủy đi rồi, đại a đầu bên cạnh Thẩm Mộ Yên lo lắng nói: “Di nương, Nhị nãi nãi làm vậy là có ý gì?” Thẩm Mộ Yên luống cuống đáp: “Còn cái gì nữa, hẳn cô ta đã phát hiện ra chuyện gì rồi. Lúc trước ta đã nói làm vậy quá gai mắt, mẹ ta lại chỉ nghe lời chị dâu, cứ nói dù sao cũng chẳng có ai tra đến. Giờ này hay rồi, Tiết thị này vừa vào cửa vài ngày đã dò ra đến đây.”

Nha đầu kia vội vàng nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?” Thẩm Mộ Yên thở phào một cái, nàng ta đáp: “Còn có thể làm sao, cùng lắm cũng chỉ nói ta quản chuyện nhà không nghiêm chứ ta nào có tự do buông thả, không lý nào lại đuổi ta ra ngoài. Hơn nữa một tháng nay tân hôn Nhị gia cũng chưa đến phòng ta, tháng sau khi Nhị gia đến ta dỗ ngọt vài câu là được. Đường bòn rút này bị chặn rồi, phải tìm cách khác thôi.”

Nhược Thủy đã quay về phòng, bà vú của Tiết Uyên đang quỳ giữa sân dưới sự giám sát của Đường ma ma. Bà vú tuy muốn nói, nhưng con số này quá lớn, có muốn cũng không cách nào làm cho tròn bởi số bạc trong phòng chẳng là bao, bảo cho người khác thì lời dối gian kia nào có khớp với người ta. Bà vú nóng lòng vô cùng, Nhược Thủy từ tốn cười hỏi: “Suy nghĩ kĩ xem số vải kia đã đi đâu? Nhớ cho kĩ, ta muốn biết rõ từng chuyện từng chuyện một. Nếu nói cho người khác thì viết lại màu sắc, hoa văn và số lượng, ta đi tìm người nọ đối chất. Nếu như bán thì mau khai sổ lượng...”

Không đợi Nhược Thủy nói xong, vú em đã khấu đầu lia lịa trên mặt đất, vừa khóc vừa nói: “Nhị nãi nãi đừng nói nữa, lão nô biết sai rồi, lão nô biết sai rồi, lão nô không nên nổi lòng tham. Xin Nhị nãi nãi niệm tình lão nô nuôi lớn thiếu gia mà tha thứ cho lão nô lần này.” Nhược Thủy nào có quan tâm đến những giọt nước mắt giả dối kia, nàng xoay người bảo: “Tuổi tác ma ma cũng đã lớn, đã đến lúc nên về nhà hưởng phúc rồi. Đưa hai mươi lượng bạc a ma dưỡng già, tiền ma ma rời phủ.”

Tin vú em của Tiết Uyên bị đuổi chỉ trong nháy mắt đã truyền khắp Tiết phủ, có người nói Nhược Thủy xuống tay không nể mặt, cũng có người gọi đây là giải quyết dứt khoát. Hạ nhân nói thế nào có thể ảnh hưởng đến chủ tử sao? Nhược Thủy xử trí có đầu có đuôi, hơn nữa nàng cũng chỉ gấp gấp lo chuyện Tiết Hạo và Tiết Uyên, những chuyện còn lại Nhược Thủy không gấp, không gấp.

Sau khi về phòng, Nhược Thủy bèn lấy sổ sách ra xem nơi xuất xứ của vải vóc trong phủ, quả nhiên tất cả đều được mua từ một tiệm tên là Cẩm Tú các. Hơn nữa với cái giá hai lượng một xấp mà Thẩm Mộ Yên nói, khi mua vào mỗi xấp lại đến bốn lượng. Nhắm mắt mở mắt đã lỗ một nửa, Tiết Minh Viễn sung túc bao năm nên coi tiền như cỏ rác sao. Song bây giờ vẫn chưa thể kết luận gì, chỉ có thể nói Thẩm Mộ Yên quản chuyện nhà không nghiêm, sau khi tra rõ sẽ xem xét kỹ càng hơn.

Tối hôm ấy, sau khi Tiết Minh Viễn về phủ, Nhược Thủy kể lại chuyện của bà vú, chỉ nói sơ lược là lấy đồ dùng của chủ tử bán đi. Tiết Minh Viễn cũng không tức giận, trái lại thở dài nói: “Lúc trước ta luôn bận rộn chuyện làm ăn, vướng chân vướng tay nên không chu toàn chuyện trong nhà. Bọn nhỏ cũng không được chăm nom tốt, ta biết Mộ Yên nhất định không đối xử với Hạo nhi và Uyên nhi tốt như với Đình nhi, dù sao cũng không phải mẹ đẻ của bọn chúng. Thế nhưng mỗi ngày về nhà đều thấy Hạo nhi và Uyên nhi vui đùa tinh nghịch, ta cũng an tâm phần nào. Không phải chỉ mất ít tiền sao, người không việc gì là tốt rồi.”

Nhược Thủy rất muốn nói, không phải, bọn chúng cũng bị người ta ức hiếp. Song nghĩ thế nào lại thôi, Tiết Minh Viễn cũng không sung sướng gì, cũng không phải chàng ở bên ngoài rượu chè lu bù. Chàng cũng vì Tiết gia mà cố gắng nên nàng bèn lên tiếng an ủi: “Sau này việc trong nhà cứ giao cho thiếp, chàng ở ngoài dốc sức làm ăn là được rồi.” Tiết Minh Viễn nhìn Nhược Thủy, định nói điều gì nhưng kìm lại, suy nghĩ một lát mới bảo: “Nàng gả vào đã lâu, nàng... Những ngày qua nàng có hài lòng không?”

Nhược Thủy tròn mắt, sao lại đột nhiên nói ra những lời này, nàng cười hỏi: “Mấy hôm nay phu quân nghĩ gì thế, sao tự nhiên lại hỏi thiếp chuyện này?” Tiết Minh Viễn nhìn nàng mà rằng: “Hôm nay Cố huynh đệ đưa đệ muội đến tiệm nhà ta. Cố huynh đệ thành thân trước chúng ta, hôm nay hai người họ đi Quê Lâm du ngoạn. Ta thấy bọn họ mới nhớ ra hai ta cũng đang tân hôn, vậy mà mấy hôm này nàng chưa được tận hưởng những ngày vui của tân nương mới gả. Nàng vừa gả vào đã tắt bật quan tâm đến đám nhỏ, lo chuyện nhà cửa. Ta đây cũng quên bẵng đi chuyện hai ta vừa thành thân vài ngày, bận rộn đến quên hết cả sự đời.”

Nói đến đây, Tiết Minh Viễn nhìn Nhược Thủy với vẻ không cam tâm: “Chẳng hiểu sao ta lại cảm thấy rất quen thuộc khi ở bên nàng, cứ như chúng ta đã là phu thê từ rất lâu rồi, cho nên ta mới quên rằng chúng ta chỉ vừa mới thành thân.” Nhược Thủy nghe xong liền cười ngọt ngào nói với Tiết Minh Viễn: “Viện có.”

Tiết Minh Viễn chỉ cười: “Không phải, không phải thế đâu. Ta đã hoãn lại công việc ngày mai, ngày mai chúng ta cùng đến ngoại ô du ngoạn, chỉ hai chúng ta.” Nhược Thủy cười nói: “Tháng tám thơm mùi hương hoa quế, lúc này cũng vừa đúng dịp.”

Rạng sáng ngày hôm sau, sau khi đưa mấy đứa nhỏ vào lớp, hai người lập tức xuất phát.

[1] Chỉ chuyện không viên mãn, liên lụy đến kẻ khác. Chỉ việc một kẻ phạm tội sa lưới, kéo theo những kẻ liên đới bị bại lộ.

17. Chương 17: Làm Thơ

“Mặc tiện tam xuân đào dữ lý, quế hoa thành thực hưởng thu vinh.” Hoa quế biểu trưng cho sự tốt đẹp, cát tường, tháng ba cũng chính là lúc hoa quế nở rộ. Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn vừa đến vùng ngoại ô đã thấy trước cổng rừng hoa có mấy chiếc xe ngựa đậu lại, không biết là nhà vị nào cũng cùng đi du ngoạn. Ngoài ra còn có mấy sinh đồ tốp năm tốp ba đi vào trong.

Dịch nghĩa: Chớ mong xuân tháng ba có đào có mận, chỉ riêng hoa quế rực rỡ tựa thu vàng

Tiết Minh Viễn dẫn phu xe chạy thẳng vào trong, tìm một nơi cho hạ nhân nghỉ lại trong lúc chờ đợi, còn y đưa Nhược Thủy vào rừng hoa quế dạo chơi. Nhược Thủy chậm rãi bước theo bóng lưng Tiết Minh Viễn, y muốn tìm chuyện gì đó nói với nàng. Nói chuyện con cái và chuyện nhà, không thể, ra ngoài cốt là để giải sầu mà; nói chuyện làm ăn thì nàng không hiểu, bàn thơ thì hần vô năng; vậy chỉ bằng nói một số chuyện khi còn nhỏ, cũng là một cách tốt để hiểu nhau hơn.

Tiết Minh Viễn cười nói: “Nàng lớn lên ở kinh thành nhỉ? Trước đây có từng thấy hoa quế chưa?” Nhược Thủy ngược nhìn rừng quế nở rộ trước mặt, nàng hít một hơi thật sâu rồi nói: “Đây là lần đầu tiên thiếp được ngắm hoa quế đẹp đến vậy. Thiếp từ nhỏ đã lớn lên ở kinh thành, khi còn bé có một khoảng thời gian sức khỏe không được tốt nên rất nhiều nơi trong kinh thiếp cũng chưa từng đặt chân đến. Hồi còn nhỏ thiếp thích đi chơi nhưng song thân lại không thích thế. Muốn ngắm phố xá náo nhiệt vào rằm tháng giêng, muốn ngắm cảnh trạng nguyên vinh quy bái tổ cũng đều không được.”

Tiết Minh Viễn cười nói: “Tiểu cô nương nào chẳng thế, con gái nào có thể so với con trai, đều bị giữ rịt trong nhà từ nhỏ. Ngũ muội muội và Lục muội muội nhà Tứ thúc ta cũng vậy, khi ta đến luôn mang theo những thứ nhỏ nhỏ cho bọn họ chơi. Từ lúc ấy cha ta đã nói ta có tài kinh thương thiên bẩm, ta mua đồ chơi về liền bán lại mắc hơn cho bọn họ, dù sao tiền xài vặt của họ cũng chẳng có chỗ dùng.”

Nhược Thủy cười hì hì, nàng bảo: “Có ai đời ca ca mà lại thế, hần là hai vị muội muội ghét chàng đến chết mất thôi. Ba ca ca của thiếp từ nhỏ đã bị muội bắt nạt. Mẫu thân không cho thiếp ăn đồ ngoài đường, bọn họ bèn lén mua về, thế nhưng lần nào cũng bị phụ thân phát hiện, sau đó mọi người đều bị phạt chép sách.”

Họ vừa nói vừa bước gần đến chỗ cây cầu vắt ngang, Tiết Minh Viễn xoay người lại nắm lấy tay Nhược Thủy một cách tự nhiên, dắt nàng cùng sang bờ bên kia. Phàm là nữ nhi ai cũng dễ bị những quan tâm nho nhỏ này khiến cho cảm động, Nhược Thủy cũng không ngoại lệ, mặc cho Tiết Minh Viễn nắm lấy bàn tay nhỏ kéo đi.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, chợt nghe thấy có tiếng người gọi từ đằng xa: “Minh Viễn huynh, Minh Viễn huynh.” Nhược Thủy nhìn về phía tiếng gọi phát ra, một nhóm người ngồi trong đình nhỏ bên cạnh sườn núi đang ra sức vẫy tay với hai người bọn họ, Tiết Minh Viễn ngẩng đầu lên nhìn lướt qua, sau mới khẽ bảo: “Trong đình có mấy công tử nhà quan, chúng ta qua bên ấy chào hỏi một chút.”

Tiết Minh Viễn dẫn Nhược Thủy vào đình, trong đình có nam có nữ, khoảng mười mấy người chia ra ngồi ở hai bên. Tiết Minh Viễn vừa bước vào đã xưng huynh gọi đệ cùng đám người nọ, hàn huyên liên hồi, đây là lần đầu tiên Nhược Thủy thấy dáng vẻ này của Tiết Minh Viễn. Khi ở nhà, Tiết Minh Viễn có khi ngẩn ngơ, có lúc cợt nhả, khi lại đặc ý, nhìn chung từ nhà bước ra ngoài đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Tiết Minh Viễn của lúc này vừa khéo léo lại biết đẩy đưa, hót trái nịnh phải, hần đây mới là Tiết Minh Viễn đầy tài năng, phát triển gia nghiệp từ mười năm trước. Một người vừa cười vừa nói: “Minh Viễn huynh thật có nhã hứng, còn dẫn theo phu nhân ra ngoài du ngoạn.” Tiết Minh Viễn cười nói: “Ta đưa bà xã ra ngoài giải sầu một chút, tránh uống phí phong cảnh đẹp thế này. Cũng may có mấy vị huynh đài tài hoa biết thưởng thức, nên mới không phụ cảnh đẹp chốn đây.”

Tiết Minh Viễn giới thiệu một chút về Nhược Thủy, hôm nay phần lớn đều là con cháu nhà quan dẫn theo gia quyến, một đám người cùng tụ họp lại đây ngắm cảnh, đoán chừng lát nữa còn muốn ra ngoài dùng cơm. Trong số những người này, Tiết Minh Viễn cẩn thận trong đối đáp nhất chính là vị công tử nhà Đồng tri

Thành đại nhân. Vẽ hào hoa phong nhã của Thành công tử không lán át nổi khí thế kiêu ngạo, dường như người ta cũng không định che giấu.

Sau khi giới thiệu xong, Nhược Thủy ngồi xuống bên cạnh đám nữ quyến, trong số họ có ba vị phu nhân và một người là muội muội của Thành công tử. Năm người ngồi ở một bên đình, một vị phu nhân mặt tròn trịa cười nói: “Nghe nói Tiết phu nhân gả từ kinh thành đến đây nhỉ? Đúng là xa thật, thế đã quen với cuộc sống ở nơi này chưa?” Nhược Thủy khẽ cười đáp: “Cũng đã quen, bên này ấm áp hơn so với trong kinh, cũng không khô hanh như bên ấy.”

Một vị phu nhân khác vội bồi thêm: “Mùa đông trong kinh rất lạnh, nhưng lần trước khi ta vào kinh làm khách ở nhà cữu cữu ta, mùa đông ai nấy đều nhóm lửa sưởi ấm, có nhà còn có bếp sưởi trong phòng.” Một người khác cũng nói: “Tôi cũng biết, tôi cũng biết. Thế nhưng phòng chúng ta quá nóng, chỉ có thể đặt một chậu than mà thôi. Lần trước tôi có lấy một ít than ngân sương, dùng cũng tốt lắm...”

Mấy phụ nhân ríu rít trò chuyện với nhau về những thứ lặt vặt trong gia đình, Thành cô nương lại không tham gia bàn luận, có lẽ thấy rằng những chuyện sinh hoạt đời thường này quá chán ngán. Thấy Nhược Thủy là vợ một thương nhân, Thành cô nương cảm thấy thân phận mình không giống với Nhược Thủy, cũng không muốn lại gần hàn huyên. Một lúc sau, Thành cô nương ngao ngán nói: “Bên kia làm thơ chắc vui hơn, tôi sang bên ấy một lát, các vị ở chơi.” Nói xong lập tức đứng dậy đi về phía đối diện.

Khi Thành cô nương vừa rời khỏi, mấy vị phu nhân thở phào một hơi, dường như tươi tắn lên hẳn, vị phu nhân mặt tròn ghé vào tai Nhược Thủy nói nhỏ rằng: “Khi còn con gái ai mà chẳng làm ra vẻ đại tiểu thư thanh tú, sau khi thành thân rồi chẳng phải đều lụi lụi với củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm, trà sao.” Chuyện này là thứ gắn kết mọi người phụ nữ một cách tốt nhất. Một người khác bĩu môi nói khẽ: “Tôi thấy hai người mới đỗ cử nhân đều mắt cao hơn đầu, cho là năm sau mình nhất định có thể leo lên cung vàng điện ngọc, có lẽ ý định mai mối uội muội lần này của Thành công tử xôi hỏng bỏng không rồi.”

Nhược Thủy thì thầm hỏi: “Hóa ra hôm nay đến vì mai mối cho Thành cô nương sao?” Phu nhân mặt tròn gật gật đầu nói: “Thành đại thân thấy hai vị cử nhân này gia thế lẫn học vấn đều không tệ, lại chưa thành thân nên có ý nhắm làm con rể phò mã cho cô nương nhà ấy. Cũng vì thế mà hôm nay mới tìm cơ hội để hai vị cử nhân gặp gỡ, cũng nhân cơ hội thể hiện chút tài hoa của Thành cô nương. Thế nhưng hai vị cử nhân kia cũng thấy mình không tồi, tôi thấy phần nhiều là không thành rồi.”

Đang trò chuyện chợt nghe thấy mấy người bên kia gọi họ sang, sau khi Nhược Thủy đi qua thì nghe thấy Thành công tử nói rằng: “Chỉ chúng ta làm thơ thì không có ý nghĩa, tiền triều còn có tứ đại nữ thi nhân, dầu vắn khản cũng chẳng thua kém đáng mấy râu. Chi bằng mấy phụ nhân cũng làm vài bài thơ vịnh cảnh nhỉ.” Nhược Thủy thấy Tiết Minh Viễn lo lắng nhìn mình, không phải là sợ nàng không biết làm thơ chứ? Tiết Minh Viễn hỏi bằng ánh mắt, Nhược Thủy hồi đáp bằng một nụ cười trấn an, lúc này Tiết Minh Viễn mới gật đầu.

Song, một người khác bên cạnh lại nói: “Chẳng phải ai nấy đều muốn chiêm ngưỡng tài thi họa song tuyệt của Thành cô nương sao, nếu Tiết phu nhân không biết làm thơ, vậy không ngại giúp Thành cô nương mài mực chứ. Đợi Thành cô nương làm xong thì coi như là của hai người làm cũng không sao.” Mọi người lúc này mới chợt nhớ ra phụ quân của Nhược Thủy là người không biết làm thơ, ai nấy đều gật đầu phụ họa, tự cho là đúng khi đẩy Nhược Thủy xuống thấp một bậc.

Nhược Thủy nhìn về phía người vừa lên tiếng, y đang liếc mắt nhìn Tiết Minh Viễn với vẻ khinh thường. Thành cô nương ở bên cạnh nói như không hề gì: “Nếu vậy đành làm phiên Tiết phu nhân.” Nhược Thủy còn chưa lên tiếng, những người khác đã an bài hết thấy thay nàng. Tiết Minh Viễn rất tin ở Nhược Thủy, y cười nói: “Chẳng qua chỉ là góp vui một chút, có câu thả con săn sắt, bắt con cá rô, cứ để bà xã nhà tại hạ làm thử một bài trước đã rồi hẵng thưởng thức đến những tuyệt phẩm khác của các vị.”

Nhược Thủy ngấm rùng quẻ bặt ngàn phía sau Tiết Minh Viễn, nàng suy nghĩ một lát rồi viết liền một mạch. Thành cô nương tò mò đứng phía sau nàng, sau khi Nhược Thủy viết xong thì nét mặt nàng ta chuyển thành vẻ kinh ngạc, chăm chăm nhìn Nhược Thủy với vẻ không dám tin.

Tiết Minh Viễn bước lại gần, thoáng nhìn rồi vui vẻ cầm lên, háng giọng đọc: “Bất thị nhân gian chủng, di tông nguyệt lý lai, nghiêm hàn hương nhất điểm, xuy đặc mẫn sơn khai.” Sau đó y buông tờ giấy xuống,

mỉm cười nói: “Các vị huynh đệ đều biết đối với thơ từ ta không mấy hiểu biết, có ai bình luận một chút không?”

Một sinh đồ nghe xong bài thơ liền mau miệng nói: “Thơ hay, thơ hay. Hoa quế trên cung trăng tỏa hương xuống hạ giới, khiến ngọn núi bạt ngàn này khắp nơi đều là quế hoa. Bài thơ này không có một từ hoa quế nào, cũng không có một từ nào dùng miêu tả hoa quế. Tài nghệ của phu nhân quả vượt trội hơn người.” Bên này đang nói thơ, bên kia lại luận chữ, “Chữ của Tiết phu nhân cũng rất đẹp, thái bút sinh phương, mặc hương hàm tố. Rất hiếm khi thấy được bút pháp luyện riêng cho tú nữ.” Lúc này, mọi người đều tán thưởng Nhược Thủy không ngớt, cũng nhìn nàng với con mắt khác. Những người đứng bên ngoài định khiêu khích châm chọc cũng thốt ra được lời định nói.

Những người làm thơ viết chữ tiếp theo so ra đều kém Nhược Thủy, mọi người chỉ thuận miệng khen ngợi vài câu. Cái gì mà thả con săn sắt, bắt con cá rô chứ, giờ khắc này chẳng khác nào thiếu gấm phải chấp vải thô. Sau cùng, mọi người nhất trí quyết định thơ của Nhược Thủy là hay nhất. Sau khi hội thơ xong xuôi, Tiết Minh Viễn cười nói: “Chư vị đều tán dương bà xã ta đúng là may mắn, một lát nữa xin để tại hạ mời khách, chúng ta đến Quảng Nguyên lầu dùng bữa cơm chứ nhỉ.”

Quảng Nguyên lầu là lầu lớn nhất ở Đài Châu, vậy coi như là quá hào phóng rồi. Những người nọ cũng không từ chối, ai nấy đều cảm thấy chuyện Tiết Minh Viễn phải mời khách là đương nhiên, mọi người lũ lượt kéo nhau ra ngoài, tản về xe ngựa mỗi nhà. Khi Tiết Minh Viễn đỡ Nhược Thủy lên xe ngựa nhà mình, y vẫn còn hân hoan đắm chìm trong những lời tán dương của mọi người dành cho nàng, thế nên vừa cười vừa nói: “Hằng Nga cô nương xin chậm chậm một chút, đợi ta một chút đi mà.”

Nhược Thủy cười duyên dáng, nàng bảo: “Chàng không phải người anh tuấn vĩ đại, cùng lắm chỉ có thể là con thỏ mập mập trong lòng Hằng Nga.” Tiết Minh Viễn gật đầu đáp: “Được, thỏ thì thỏ, Hằng Nga tỷ tỷ mau ôm ta.” Nói xong y liền lao vào lòng Nhược Thủy, đôi vợ chồng son đang vui đùa thì chợt nghe thấy tiếng chân ngựa dừng lại bên cạnh xe nhà mình.

Tiết Minh Viễn vén màn xe lên, thì ra là hạ nhân Tiết gia, người nọ xuống ngựa khẽ bẩm: “Nhị gia, cữu lão gia ở Hàng Châu dẫn theo di ba đến.” Tiết Minh Viễn vừa nghe xong liền nhíu mày hỏi: “Lại đến làm gì?” Phản ứng đầu tiên của Nhược Thủy là muốn hỏi xem nhà mình còn có ai ở Hàng Châu, vị cữu lão gia này là từ đâu đến. Sau nàng mới giật mình, đây hẳn là người nhà của Viên thị rồi. Không lý nào lại là đến để chúc mừng tân hôn của bọn họ chứ?

Tiết Minh Viễn thở dài một hơi, lát sau mới nói với Nhược Thủy: “Nương tử, khách đến nhà, chúng ta mau về thôi. Ta đi nói với đám Thành huynh một tiếng.” Tiết Minh Viễn xuống xe đi đến bên xe ngựa của Thành gia, ngắn gọn thuật lại ngọn nguồn, vừa cười vừa nói: “Chúng ta không đi được rồi, để tạ lỗi bữa cơm này tại hạ sẽ lo liệu hết, xin Thành huynh nói lại với chư vị như thế.” Khách sáo vài câu, Tiết Minh Viễn xoay người trở lại, chợt nghe phía sau có tiếng nhỏ to rằng: “Tiết phu nhân tài mạo song toàn mà lại gả ột người đầy hơi tiền, đúng là trời cao quen thói phụ người hồng nhan.”

Tiết Minh Viễn nghe vậy bỗng khựng lại, hai vai hơi nhấp nhô một chút, lấy lại được bình tĩnh rồi mới bước về phía xe ngựa nhà mình.

18. Chương 18: Viên Thị

Tiết Minh Viễn nghe vậy bỗng khựng lại, hai vai hơi nhấp nhô một chút, lấy lại được bình tĩnh rồi mới bước về phía xe ngựa nhà mình. Y vừa cười vừa nói với Nhược Thủy: “Xong cả rồi, chúng ta về nhà thôi. Hôm nay vốn là nói đưa nàng đi giải khuây, không ngờ lại gặp họ nên phải thết đãi. Có làm nàng phiền lòng không?”

Nhược Thủy lắc đầu nói: “Quan hệ với nhà quan được tốt thì việc làm ăn của chàng càng thuận lợi hơn.” Tiết Minh Viễn nói: “Ta không cần bọn họ cho ta điều gì, chỉ mong quan gia đừng gây chuyện với mình là

phúc lắm rồi. Ở Đài Châu này có ca ca, còn có Chu đại nhân, trên dưới rõ ràng tất việc buôn bán cũng xuôi chèo mát mái, chỉ có điều không kiếm được nhiều thôi.”

Nhược Thủy cười bảo: “Hàng năm có biết bao nhiêu người ôm mộng, mang theo vạn lượng bạc trắng vào kinh hồng kiếm chút lời lãi chút kiêu hãnh, sau cùng cũng trắng tay trở về. Thế cho nên chúng ta cứ an an ổn ổn là tốt rồi. Phải rồi, khách đến nhà mình là ai vậy?” Tiết Minh Viễn cắt hứng nói: “Là đại ca và tam muội nhà họ Viên, không biết lần này bọn họ lại đến làm gì.”

Nhược Thủy chợt nhớ ra điều khúc mắc trong lòng nàng, thấy đây cũng là lúc thích hợp bèn lên tiếng hỏi: “Nhắc đến tỷ tỷ, thiếp mới nhớ đến một chuyện. Lần trước khi Trương Hiến đưa sổ sách nhà ta đến, thiếp không thấy có đồ cưới của tỷ tỷ. Nếu như do phu quân an bài thì không sao, chỉ sợ đám người dưới tay mấy tay chân, thế nên thiếp muốn hỏi xem có phải những thứ này đều ở chỗ chàng?”

Tiết Minh Viễn cười lạnh lùng: “Khi Viên thị qua đời, đồ cưới đã bị Viên gia thu lại, nào có còn món gì.” Cái gì?! Thu lại đồ cưới?! Sự thật này khiến Nhược Thủy thẳng thốt, dù rằng đã mừng tượng ra rất nhiều tình huống giải thích cho chuyện này, nhưng thứ lý do này khiến Nhược Thủy không thể không cảm thấy bất ngờ. Tình huống đau lòng nhất là Tiết Minh Viễn còn phòng bị Nhược Thủy, sợ rằng nàng sẽ chiếm đoạt đồ cưới của Viên thị nên giấu đi. Tình huống cực đoan nhất là Thẩm Mộ Yên tấy máu đến món này. Đương nhiên tình huống bình thường nhất chính là Tiết Minh Viễn lỡ quên mất. Vốn dĩ Nhược Thủy không chuẩn bị tâm lý, cũng không ngờ rằng lại có cả chuyện nhà mẹ đẻ thu hồi đồ cưới về.

Chuyện này trong ấn tượng của Nhược Thủy chỉ là nghe nói qua chứ chưa từng thấy bất kì nhà nào làm việc này. Đồ cưới của cô nương đã xuất giá thu về nhà mẹ đẻ có khác nào hòa ly, chỉ khi cô nương được gả vào bỏ đi thì mới có thể mang theo đồ cưới về nhà mẹ thôi. Thế nhưng khả năng xảy ra tình huống này là rất thấp, dù gì hôn nhân cũng là chuyện tốt chấp nối cho hai họ, dẫu bình thường có bảo rằng người buôn bán không mấy thấu tình đạt lý, nhưng dù cô nương kia có qua đời, cô gia khi gặp phụ mẫu cô nương ấy cũng phải gọi hai tiếng nhạc phụ, nhạc mẫu. Sau đó hai nhà còn phải qua lại, nào có thể thất lễ.

Tình huống này của Tiết gia đúng là kì cục, Viên thị còn có một con trai là Tiết Hạo, đồ cưới này phải để dành lại cho Tiết Hạo chứ. Viên gia khi ấy chắc là điên rồi, còn mặt dày đòi lấy lại về mình? Về mặt Nhược Thủy tựa như bị sét đánh nhưng lại khiến lòng Tiết Minh Viễn thấy vui vui, ít nhất cũng có một người đồng cảm với những gì mà y trải qua. Tiết Minh Viễn cười nói: “Nàng chớ há miệng lớn như thế, cẩn thận kéo có con gì bay vào đó!”

Nhược Thủy trừng mắt nhìn Tiết Minh Viễn, y còn nói ra được những lời trẻ con đó sao. Nhược Thủy hỏi: “Hạo nhi có biết chuyện này không?” Nhà ngoại thẳng bẻ hăn là không còn quan tâm đến thằng cháu này. Tiết Minh Viễn lắc đầu, y nói: “Lúc ấy Hạo nhi còn nhỏ nên không cho nó biết. Bây giờ không sao cả rồi, ta kể cho nàng nghe một số chuyện trước kia.”

Và thế là trên đường về, Tiết Minh Viễn thuật lại những chuyện giữa y và Viên thị trong quá khứ. Trước đây Nhược Thủy cứ nghĩ nên vợ nên chồng tất nhớ nhau muôn đời không quên, bởi lẽ hai người đã cùng trải qua những ngày niên thiếu hồn nhiên rồi đến những ngày cùng nhau gánh vác trách nhiệm gia đình, sau này nhớ lại những lần cãi nhau cũng rất thú vị, cũng có thể hiểu nhau hơn. Thế nhưng, Nhược Thủy vừa nghe mới hay, thì ra trên thế gian này thật sự có điều đáng giận như thế này.

Nhà họ Viên ở Hàng Châu, cũng là nhà làm kinh thương. Năm ấy khi Tiết Minh Viễn mở rộng việc buôn bán đến Hàng Châu cũng là lúc Tứ thúc của y rời khỏi Tiết gia, có muốn giúp y cũng không thể. Lúc đó Tiết Minh Viễn nhắm trúng một chỗ để đặt cửa tiệm, song ông chủ kia tìm mọi cách làm khó để người từ nơi khác đến, sau cùng, Viên phụ - một người lão làng trong thương hội - nhìn không vừa mắt mới đứng ra nói mấy câu công đạo. Nhờ sự giúp đỡ của Viên phụ mọi chuyện mới êm xuôi, Viên phụ rất có lòng lại nhiệt tình, sẵn lòng dẫn dắt hậu bối, giúp Tiết Minh Viễn không ít chuyện.

Tiết Minh Viễn cũng rất cảm kích vị tiền bối không quản ngại giúp mình, Viên phụ thấy Tiết Minh Viễn vẫn chưa thành thân, Nhị cô nương nhà lão lại chưa gả, lão thật sự rất thích tên tiểu tử Tiết Minh Viễn này, hơn nữa Tiết Minh Viễn còn có một ca ca làm đến tiến sĩ, gia thế không tồi nên có lòng muốn kết thân. Sau khi Tiết Minh Viễn nghe nhân gia nói về chuyện này mới thưa rằng gia nghiệp vừa mới bắt đầu, điều kiện của nhà y cũng không quá tốt, sợ rằng ủy khuất cô nương Viên gia. Viên phụ sung sướng bảo không hề gì, sau đó đều sẽ ổn cả, con gái nhà lão sẽ mang theo nhiều của hồi môn gả vào, không cần phải lo lắng.

Tiết Minh Viễn cũng nhờ người thăm hỏi về cô nương nhà họ Viên, không có tiếng xấu nào, là một cô gái rất bình thường. Có phẩm đức thiện lương, hiếu thuận của một cô gái, cũng có những khuyết điểm nhỏ như thích đồ tốt này nọ. Sau khi thưa chuyện với Tiết Minh Viễn, ca ca của y cũng thấy y đã đến tuổi kết hôn, chuyện Viên gia là thương gia đúng là không tốt, mặc dù Tiết Minh Viễn là quan lại nhưng Tiết Minh Viễn lại là lái buôn. Sau một hồi cùng nhau bàn bạc, cả hai người đều đồng ý.

Viên thị nở mày nở mặt từ hàng Châu gả vào Tiết gia, thế nhưng sau khi thành thân, những thói xấu của Viên thị chẳng mấy chốc đã lộ ra mặt. Đầu tiên là khắt khe với Thấm Mộ Yên, Tiết Minh Viễn hiểu chuyện này nên sau đó cũng ít lui tới phòng Thấm Mộ Yên. Sau đó không lâu Viên thị biết được Thấm Mộ Yên đã mang thai, thị ta tìm mọi cách làm khó dễ, khiến Thấm Mộ Yên suýt nữa xảy thai.

Tiếp đó Viên thị bắt đầu lạnh nhạt với Tiết Minh Viễn, từ chuyện Tiết Minh Viễn không hiểu thơ từ ca phú, không biết lãng mạn thưởng trăng, lại còn gì những chuyện xã giao mà thường xuyên về khuya, thị nói Tiết Minh Viễn không quan tâm đến cái nhà này rồi oán giận đủ kiểu, lúc nào cũng trách móc Tiết Minh Viễn. Ban đầu Tiết Minh Viễn cũng cố gắng lắng nghe, cố gắng nhẫn nhịn hòng xoa dịu Viên thị, thế nhưng cứ như vậy mãi thì ai chịu cho nổi. Trong khi đó Thấm Mộ Yên lại dịu dàng ý tứ, chẳng mấy chốc Tiết Minh Viễn đã thấy phiền chán vợ cả Viên thị.

Viên thị bắt đầu làm loạn trong nhà, vừa thấy Tiết Minh Viễn là lớn tiếng mắng nhiếc. Nào là y ưu ái tiểu thiếp, lạnh nhạt chính thê, không còn luân thường đạo lý, phụ lòng người tốt, trách y đã quên mất trước đây gia phụ thị ta đã giúp đỡ ra sao! Nào là y không học vấn, không nghề nghiệp, việc buôn bán thì có gì hay, ở bên ngoài cũng chỉ làm một kẻ phục tùng không hơn không kém, trách y không có tiền đồ! Trong lời trách mắng không có lấy một chút tình cảm, lòng Tiết Minh Viễn cũng ngày càng lạnh lẽo, nể mặt Viên phụ nên mới không hừ thê.

Khi đó Viên phụ cũng sang khuyên nhủ Viên thị nhẫn nhịn mà sống. Tiết Minh Viễn không tài không cán nhưng có thể cho thị ta một cuộc sống tốt. Song Viên thị không nghe, khi thị ta mang thai Tiết Hạo lại càng không muốn nhìn thấy Thấm Mộ Yên, bèn dấm dúi nha đầu hồi môn của mình cho Tiết Minh Viễn. Tiết Minh Viễn thấy Viên thị mang thai, những tưởng thị ta sẽ an phận nhưng nào có ngờ...

Khi nha đầu kia cũng mang thai, Viên thị lại nổi cơn tam bành, lần này tựa như đã giận quá hóa điên, vừa đánh vừa mắng chửi nha đầu kia. Đến lúc này, Tiết Minh Viễn không còn chịu nổi nữa, hôm nào cũng tối mịt mới bước chân về nhà. Thế rồi một lần nọ, Viên thị đứng trong sân chống nạnh mắng nhiếc nha đầu kia đã không cẩn thận làm động thai khí, khiến Tiết Hạo bị sinh non. Suốt một tháng trời thị ta không hồi phục, thêm vào đó vì thường xuyên tức giận nên gây hại đến thân thể, Tiết Hạo chưa đầy một tuổi thị ta đã qua đời.

Số mệnh nha đầu kia còn thảm hơn, khi mang thai Tiết Uyên luôn khóc lóc sụt sùi, khi sinh lại bị băng huyết, vài ngày sau cũng qua đời. Những chuyện này khiến Tiết Minh Viễn chịu đủ kích không nhỏ, có đạo y còn rất ghét về nhà. Sau khi Viên thị mất, không lâu sau Viên phụ cũng qua đời. Nhà họ Viên do ca ca của Viên thị đảm đương, ca ca thị biết của hồi môn trước đây của thị rất hậu, dấy lên ý nghĩ muốn thu hết tất cả về tay.

Tiết Minh Viễn cũng không ngờ Viên gia có thể làm những chuyện này, những thứ này đều là của Tiết Hạo mới đúng. Song Viên gia đã mở lời, Tiết Minh Viễn cũng không thể giữ khư khư không buông bằng không thì tiếng xấu nuốt trọn đồ cưới của thê tử sẽ truyền ra ngoài, Tiết Minh Viễn cũng có nỗi khổ không nói được thành lời. Tuy nhiên cũng từ đây, mối hằn cằn giữa Tiết Minh Viễn và Viên thị cũng không còn. Lần này ngoài ca ca của Viên thị còn có tam muội cũng cùng đến. Đã thế mà họ còn dám bước vào cửa Tiết gia sao?

Nhược Thủy nghe xong bèn an ủi Tiết Minh Viễn: “Nếu không có chuyện giữa tỷ tỷ và chàng thì bây giờ thiếp cũng đâu được gả vào nhà họ Tiết chứ. Huống chi thiếp thấy dường như Hạo nhi đã quên hết những chuyện không vui.” Tiết Minh Viễn nhìn Nhược Thủy mà rằng: “Cũng vì nàng nên ta rất lo lắng, sợ rằng nàng cũng không chấp nhận được chuyện ta phải giao tế bên ngoài. Nhưng làm ăn chính là như vậy, hạng người nào cũng phải thân sơ, trên dưới đều phải thu xếp cả. Bình thường thì chẳng cần gì, đến khi xảy ra chuyện e là muốn lo cũng không kịp nữa rồi.”

Nhược Thủy kéo tay Tiết Minh Viễn nắm chặt, nàng nói: “Thiếp biết chàng làm mọi chuyện cũng là vì gia

đình, mong chúng ta có những ngày tháng sung túc hơn. Nào ai lại không muốn thanh thoi, không muốn ngồi nhà uống trà, vui đùa cùng con trẻ, nào ai lại muốn hạ mình, quy phục làm tiểu nhân trước mặt người ta. Chỉ cần chàng để ý đến sức khỏe của mình, không uống quá nhiều rượu là tốt rồi.” Tiết Minh Viễn gật đầu, cảm động nói: “Ta biết ta biết, bây giờ cũng đã tốt lên nhiều, chuyện buôn bán cũng đã vào guồng. Đường nhập hàng ổn định, người làm cũng đã tuyển xong.” Nói đoạn, Tiết Minh Viễn chuyển sang nói chuyện làm ăn của nhà mình hiện tại với Nhược Thủy khiến nàng rất vui mừng, đây là lần đầu tiên Tiết Minh Viễn mở lời với nàng về chuyện buôn bán, lúc này đây Tiết Minh Viễn mới thực sự xem nàng là người một nhà.

Vừa hàn huyên vài câu đã về đến nhà, Tiết Minh Viễn xuống xe ngựa trước, sau đó xoay người lại đỡ Nhược Thủy. Nhược Thủy vừa cười vừa nắm lấy tay Tiết Minh Viễn bước xuống, đập vào mắt là một tiểu cô nương thân vận phần y thêu hoa chi chít đủ loại, đồ trang sức bằng vàng lấp lánh rực rỡ dưới ánh dương. Thị ta cất tiếng: “Tỷ phu, huynh đã về rồi.” Tiết Minh Viễn vừa nhìn thấy tiểu cô nương nọ bèn mỉm cười đáp lễ: “Muội đã đến rồi. Phải rồi, Nhược Thủy, đây là muội muội của Thẩm Mộ Yên.” Tiểu cô nương kia cười tươi tán rôi hành lễ: “Thỉnh an Nhị nãi nãi.” Sau đó riu rít trò chuyện với Tiết Minh Viễn.

Nhược Thủy thấy ánh mắt của tiểu cô nương kia khi nhìn Tiết Minh Viễn rất không bình thường. Ôi, sao kẻ nào kẻ nấy đều tụ lại đây, hôm nay là ngày gì vậy, chớp mắt yêu ma quỷ quái đồng loạt xuất hiện! Không biết tỷ tỷ đây cảm tình thần Chung Quỷ[1] sao, đúng là không sợ chết.

[1] Thần chung quỷ: vị thần có thể đánh quỷ trong truyền thuyết, dân gian xưa thường treo ảnh của thần, cho rằng có thể trừ được tà ma.

19. Chương 19: Thông Gia

Tiểu cô nương nhà họ Thẩm khoác lên nụ cười xinh đẹp, toàn thân lấp lánh ánh kim như sợ rằng kẻ khác không biết nhà cô ta giàu có. Tiểu cô nương nọ đứng bên cạnh Tiết Minh Viễn một tiếng tỷ phu, hai tiếng cũng tỷ phu, Nhược Thủy thấy vậy bèn mỉm cười, chỉ có cô nương nhà họ Diêu mới được phép gọi Tiết Minh Viễn hai tiếng “tỷ phu”, muốn trở thành khuê nữ Diêu gia, e là tư cách cô ta còn chưa đủ!

Nhược Thủy vừa cười vừa bước đến nắm lấy tay tiểu cô nương kia, nàng nói: “Năm nay muội muội bao nhiêu tuổi? Dung mạo quả là xinh đẹp.” Tiểu cô nương nọ quay sang cười ngọt ngào với Tiết Minh Viễn, sau mới khẽ khàng nói: “Mười bảy.” Nhược Thủy quan sát từ đầu đến chân rồi bảo: “Mau gả ra ngoài đi thôi, không biết ai có phúc rước được cô nương đẹp tựa tiên trên trời như muội muội.”

Tiểu cô nương liếc nhìn Nhược Thủy, Nhược Thủy nở nụ cười chân thành rồi lại lên tiếng: “Lần sau muội muội đến không cần cất công ra tận ngoài này đợi chúng ta về, cứ vào thẳng trong phủ thăm tỷ tỷ của muội là được rồi. Tuy rằng tỷ tỷ của muội chỉ là phận thiếp nhưng ta cũng không coi muội là người ngoài. Muội đó, không cần giữ lễ người nhà thiếp nhất gì đâu, dù sao cũng không cần câu nệ lễ nghĩa như là thông gia nhà chính. Tiêt gia cũng không phải nơi không thấu tình đạt lý, sau này muội gọi ta một tiếng tỷ, gọi Nhị gia một tiếng tỷ phu là được.”

Những lời này khiến gương mặt của tiểu cô nương đỏ ửng sau biến thành trắng bệch. Nhược Thủy nắm tiểu cô nương đang suy ngẫm lại những lời nàng vừa nói, tỷ tỷ của người chỉ là một thiếp thất, chỗ có mà giả bộ thân thích trước mặt ta. Nhược Thủy cười nói: “Đi nào, vào phủ thôi.” Đoạn, Nhược Thủy bước đến bên cạnh Tiết Minh Viễn, sóng đôi cùng y bước vào Tiêt phủ, Thẩm cô nương muốn tiến lên cũng không có chỗ, nên đành đi sau hai người chẳng khác nào một tiểu nha hoàn.

Nhược Thủy cảm thấy tiểu nha đầu này hẳn là không đến một mình, nào có mấy tiểu cô nương mới bấy nhiêu tuổi đã tự tiện đi lại lung tung. Tiết Minh Viễn dẫn Nhược Thủy đến sảnh chính, bên trong có hai nhóm người đang ngồi đợi rất thần nhiên, không chút lo âu. Nhóm thứ nhất gồm hai người phụ nữ, một già

một trẻ, ăn vận không khác gì so với tiểu cô nương kia. Quả nhiên không sai, tiểu cô nương ta vòng ra phía sau hai người kia, gọi người già một tiếng mẹ, xem ra đây là người nhà của Thẩm Mộ Yên.

Một nhóm khác chính là người từ nhà mẹ Viên thị, một người đàn ông ngồi đằng đó với vẻ không thoải mái, bên cạnh là một cô gái không hơn kém nàng mấy tuổi, đang cúi đầu ngồi di chân qua lại một bên. Nhà bên này ăn vận cũng xa hoa nhưng so ra thì khiêm tốn hơn, không bằng được bên kia. Trên xiêm áo chỉ thêu hoa văn màu tối, chất liệu y phục không tệ, trên người cũng đeo trang sức, tuy không nhiều nhưng đều là thứ quý giá. Một miếng ngọc bội trên người người đàn ông kia thôi ước chừng đã hơn cả đồng vàng vòng lỏng lẻo của Thẩm cô nương.

Người đàn ông kia vừa thấy Tiết Minh Viễn bước vào bèn nói ngay: “Mấy năm nay Tiết gia không có người coi sóc, khiến cái nhà này thê không ra thê, thiếp chẳng phải thiếp. Trong nhà không còn quy củ nghiêm chỉnh gì hết cả, kẻ nào cũng có thể bước vào chính đường sao.”

Thẩm lão nương phía đối diện bĩu môi mà rằng: “Phải, người nào cũng ngồi được ở chính đường này hết. Đến ngày hôm nay thì nhà bên kia cũng chẳng còn quan hệ thân thích gì với Tiết gia, ấy thế mà cũng đưa cả khuê nữ vào nhà cơ đấy. Đã lớn như vậy mà còn chưa tìm được nhà nào để gả vào!” Giọng điệu của Thẩm lão nương quả là chua ngoa, bản thân không có học thức cũng chẳng buồn vờ vĩnh, nói năng thẳng như ruột ngựa, chẳng nề mặt ai.

Một câu châm chọc khiến dì ba nhà họ Viên tức giận ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy tức giận, nàng ta nói: “Đây là nhà tỷ tỷ ta, sao ta không thể đến chứ. Cô nương nhà bà cũng đến đó thôi, tự mình là thông gia song cũng chỉ là muội muội của thê thiếp, may phước tỷ phu tốt bụng mới không đuổi các người ra khỏi cửa.” Cô nương nhà họ Thẩm không chịu lép vế, nói lại rằng: “Tỷ tỷ của ta ấy thế mà lại là một người thiếp đằng hoàng, giữ trọn tam tòng tứ đức, kính trọng người trên hầu hạ Nhị gia. Tỷ tỷ ta chưa từng làm những chuyện đâm thọc sau lưng người khác!”

Đôi bên chẳng ai nhường ai, Nhược Thủy chứng kiến một màn này lại thấy hứng khởi không thôi. Văn vẻ mà nói thì là tọa sơn quan hổ đấu, ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi. Thô tục mà nói thì là đôi bên đánh nhau, đánh đến mẻ đầu chó mới hả dạ!

Nhược Thủy phần nào nhìn ra được rằng, hai nhà này đều chướng mắt, chẳng ưa gì nhau. Đường như đôi bên đều muốn tìm cách tiếp cận Tiết Minh Viễn, đều cảm thấy chuyện nhà mình danh chính ngôn thuận là điều hiển nhiên. Viên gia cho rằng nhà bên ấy mới là nhạc gia chính thức của Tiết Minh Viễn, chướng mắt người nhà của thiếp thất họ Thẩm. Thẩm gia bên này thì ỷ vào Thẩm Mộ Yên làm chủ nhân ngầm trong nhà nhiều năm, Viên cô nương kia qua đời đã lâu cho nên bọn họ mới là thông gia đích thực của nhà họ Tiết. Tuy cả hai nhà đều coi Nhược Thủy như người vô hình, song nàng thấy vậy còn lấy làm vui.

Tiết Minh Viễn nhìn sắc mặt Viên gia, đứng một bên nghe không lọt tai nên bèn ngồi vào chủ vị, nói rằng: “Không biết hôm nay cửu huynh đến phủ vì việc gì?” Tiết Minh Viễn hỏi thẳng thừng như vậy khiến đại cửu ca nhà họ Viên hơi lúng túng, lát sau bình tĩnh lại mới lên tiếng: “Nghe nói muội tể vừa cưới thê thất nên cố ý đưa lễ mừng đến.” Nói đoạn y lấy ra lễ vật đặt lên bàn rồi đẩy về phía trước tổ thành ý.

Sau đó nói tiếp: “Đây là chuyện thứ nhất, chuyện thứ hai là đến thăm Hạo nhi một chút. Ta biết muội tể vẫn chưa quên chuyện năm xưa, năm ấy gia đạo họ Viên gặp khó khăn, bắt đắc dĩ mới phải thu lại đồ cưới của muội muội. Tuy thế nhưng Hạo nhi vĩnh viễn là cháu ngoại của Viên gia, máu mủ tình thâm nào có ai thay đổi được. Bây giờ tình hình nhà bên này đã khá hơn, đây là năm trăm lượng bạc, coi như chút tâm ý của cửu cửu ta dành cho Hạo nhi.” Đại cửu ca Viên gia lại lấy một sấp ngân phiếu từ trong ngực ra đặt bên trên lễ vật ban này.

Viên gia làm thế này rõ ràng là muốn đánh bài tình cảm, muốn chuyện năm xưa cứ thế vùi lấp đi, muốn Tiết Minh Viễn coi như chưa từng xảy ra, thân thiết giữa hai nhà vẫn được duy trì. Tiết Minh Viễn lạnh nhạt cười, nhân gia ngài nào phải là vua chúa thần tiên, nhân gia nói hướng đông thì ta phải đi hướng đông, nhân gia nói chuyện này đã qua thì có thể cho qua sao? Nhà ta nào có thiếu năm trăm lượng này của nhân gia ngài chứ.

Tiết Minh Viễn cất tiếng: “Đã là chuyện xưa, cửu huynh còn nhắc lại làm gì. Hạo nhi vẫn khỏe, khi nào rảnh rồi ta sẽ đưa thằng bé đến thăm ông bà ngoại. Quà cưới của cửu huynh ta cũng không khách khí. Còn số bạc này xin cửu huynh cầm về cho, bằng không khi thằng bé hỏi đến ta cũng không biết phải giải thích

thế nào. Hạo nhi chỉ biết mẫu thân nó qua đời, song mẹ ruột không để lại bất kì vật gì cho nó cả, nếu lỡ sau này có hỏi đến chuyện mẹ nó ta cũng không thể giấu. Xin cữu huynh hiểu cho tâm tư của một người cha, sau này Hạo nhi lớn hơn ta nhất định sẽ đưa thẳng bé đến Hàng Châu một chuyến.”

Lời của Tiết Minh Viễn nuốt nà như vãi bông nhưng đã thẳng thắn nói cho Viên gia hay rằng nhà ngoại Tiết Hạo ở kinh thành. Trước đây dù là một món đồ của Viên thị cũng không để lại, bây giờ mới muốn nhận thân thiết với Hạo nhi, trễ rồi. Đại cữu ca Viên gia vừa nghe xong đã liếc nhìn muội muội y, sau mới thở dài nói: “Muội tể nói rất phải, thế nhưng tình hình năm ấy quả thật đã dồn Viên gia vào đường cùng. Chúng ta cũng đừng nhắc chuyện khi ấy nữa, vốn có một việc cữu huynh muốn nói với muội tể nhưng mãi mà chưa có dịp. Chúng ta vốn có tập tục nếu sau khi trưởng nữ đã xuất giá qua đời thì thứ nữ tục phối làm vợ kế.”

Đại cữu ca nhà họ Viên nhìn Tiết Minh Viễn một chút rồi nói tiếp: “Ta chính là muốn gả tiểu muội vào Tiết gia, đồ cưới cũng theo đó gửi vào. Chúng ta hiểu rõ, hơn nữa tiểu muội còn là dì ruột của Hạo nhi, đương nhiên sẽ đối xử tốt với nó, sẽ không xảy ra chuyện mẹ kế ngược đại con của nguyên phối. Không ngờ lại bỏ lỡ cả chuyện tốt này.”

20. Chương 20: Đề Ở Lại Cả Đi

Đại cữu ca nhà họ Viên hồi hã nói, một câu lại một câu bốn gia muốn gả muội muội vào nhà họ Tiết. Nhược Thủy cảm thấy vị đại cữu ca này đúng là kỳ lạ, cứ mãi đắm chìm trong thế giới của riêng mình, coi nàng là người vô hình. Tiết Minh Viễn ngồi phía bên kia nhíu mày nói: “Những lời này của cữu huynh không cần phải nói nữa rồi, nay ta đã cưới vợ. Đa tạ cữu huynh cất công đưa dì ba từ Hàng Châu đến mừng tân hôn.”

Đại cữu ca Viên gia vừa nghe thấy vậy bèn liếc mắt nhìn tiểu muội nhà mình, sau đó quay sang Tiết Minh Viễn mà rằng: “Không sao, đều là người trong nhà cả, không cần khách khí. Lần này ta đến đây bàn chuyện làm ăn, trên người không mang theo nhiều ngân lượng, ở nhà trọ cũng không tiện nên muốn ở đây như trước kia không biết có được hay không. Nhớ mới nhớ, phòng cho khách ở đây cũng giống ở nhà Viên gia ta. Nói đến đây chắc muội tể vẫn còn nhớ những ngày tháng vui vẻ khi còn ở Hàng Châu nhỉ.”

Tiết Minh Viễn trầm tư một hồi, trước đây khi y vừa đến Hàng Châu vẫn luôn ở nhờ khách phòng của nhà họ Viên. Sau khi thành thân, Viên thị bố trí trong nhà theo thói quen, cho nên có sự tương đồng giữa hai nhà. Tiết Minh Viễn cân nhắc ý là để Nhược Thủy biết rằng phải nhượng bộ để hai người kia ở lại, điều gắn kết duy nhất Viên gia còn có thể nhắc đến lúc này chính là sự giúp đỡ trước đây và quan hệ với Tiết Hạo.

Thực ra nếu người nhà họ Viên vẫn giữ hòa khí với Tiết gia, thì với tính cách của Tiết Minh Viễn dám chừng vẫn sẽ coi Viên gia là thân thích, song Viên gia lại quá tuyệt tình, không chừa lấy một đường lui, đến khi gặp chuyện mới vội vàng đến bái phật. Không biết vị trí bấp bênh của Viên gia trong thương hội Hàng Châu còn giữ được bao lâu. Nhược Thủy nhìn nét mặt rối bời của Tiết Minh Viễn, là nét mặt muốn cự tuyệt nhưng nói không nên lời.

Hắn là trong lòng Tiết Minh Viễn vừa cảm tạ ơn giúp đỡ của Viên phụ năm nào, lại vừa hận việc huynh muội Viên gia đã làm. Nhược Thủy thở dài một hơi, thôi thì để mình vậy. Nhược Thủy nhìn hai huynh muội Viên gia cười nói: “Viên đại ca nói vậy khiến ta thấy chạnh lòng. Thánh nhân có câu có bạn từ phương xa đến thăm, chẳng phải là điều vui mừng hay sao, hơn nữa ta nghe phu quân nói cũng đã lâu không gặp người bạn cũ như ngài. Phu quân luôn miệng nhắc với ta về chuyện lão tiên sinh đã giúp đỡ chàng năm ấy, hôm nay ngài đến đây, hai người cùng nhau trò chuyện về những năm tháng xưa, nâng chén chung vui thì còn gì bằng. Chúng ta cũng mong ngài có thể ở lại chơi. Hơn nữa khách phòng cũng là để cho khách khứa trú lại, sao lại nói tiện với không tiện chứ. Ngài quá khách khí rồi!”

Nhược Thủy từng lời từng lời nói rất trôi chảy, vẻ mặt biểu lộ tình cảm như khi gặp được bằng hữu lâu năm của phu quân mình. Khách sáo cái gì mà nhà của ta cũng là nhà của người, đừng có nói với ta bằng

giọng khách khí. Lại vừa khiến huynh muội Viên gia ghen hòng, bọn họ một hai khóc lóc than thở nhắc đến tình thân giữa hai họ, nàng trực tiếp khẳng định giữa hai người chỉ là quan hệ bằng hữu tốt mà thôi.

Nhược Thủy dẫn một câu là lời thánh nhân, một câu là lời phu quân, cứu huynh Viên gia lẽ nào còn không biết lẽ độ. Dù sao cũng không thể nói năng hàm hồ, cái gì mà đại cứu ca của nhà họ Tiết chứ. Người nói người là cứu huynh của phu quân ta, thế có gì khi này phải vờ vĩnh nói cái gì không thể ở, cái gì không tiện. Thôi thì để cứ để người tự mình ra vẻ, diễn cho thỏa mãn ảo tưởng.

Những lời của Nhược Thủy cũng khiến Tiết Minh Viễn thấy sáng khoái trong lòng, y được Viên gia giúp đỡ lúc khó khăn nên không thể thẳng thừng cự tuyệt. Thế nhưng Viên gia tự tung tự tác lấy thân phận nhạc gia bước vào cửa lớn nhà họ Tiết, kiểu cách này khiến y nuốt không trôi. Nhược Thủy nói rất hay, khách phòng chính là để cho khách ở, Tiết gia cũng không nỡ nài gì hai huynh muội Viên gia cả. Tiết Minh Viễn nhú mồm từ này sau cùng cũng giãn ra, vừa cười vừa nói: “Phu nhân nói phải lắm.” Đại cứu huynh của Viên gia hít sâu một hơi rồi miễn cưỡng cười nói: “Nếu vậy thật cảm ơn muội tề.”

Giải quyết xong một nhà, Nhược Thủy bèn quay sang phía Thẩm gia, xem ra nhà này không có ơn nghĩa năm xưa để lôi ra kể công. Thẩm gia chăm chú quan sát chuyện của Viên gia thì không khỏi kinh ngạc. Biết lúc này đến lượt mình, Thẩm lão nương ôn tồn nói: “Biết Nhị gia vừa tổ chức đại hôn nên nhà ta cố tình đến chúc mừng Nhị gia và Nhị nãi nãi.”

Được lắm, hễ mở miệng ra đều là câu này. Nhược Thủy cười đáp: “Thẩm gia thật có lòng.” Nói vào chuyện chính đi. Thẩm lão nương đơn đả cười nói: “Con trai nhà lão phải đi Hàng Châu mua hàng nên chỉ còn lại hai người phụ nữ chúng ta. Lão còn phải trông coi cửa tiệm, con gái thứ ba nhà lão chỉ là một cô nương mới lớn, không tiện xuất đầu lộ diện. Cho nên lão nảy ra ý định để nó đến ở cùng tỷ tỷ vài ngày, thật sự là làm phiền Nhị nãi nãi rồi. Con gái nhà lão biết làm cơm lại biết thêu thùa, không biết Nhị nãi nãi có đồng ý để nó ở lại hầu hạ vài ngày chứ?”

Tuy không kể công xưa nhưng ý tứ cũng chẳng khác gì nhà trước. Trước đây khi cô nương nhà các người còn nhỏ thì không nói, bây giờ nhốt cô ta trong phòng liệu có thể chết đói sao? Đâu còn là một đứa trẻ nữa, sao phải đến phiền chúng ta trông nom chứ. Suy cho cùng đã rước vào một con hổ thì thêm một con sói cũng chẳng hề gì. Nhược Thủy vừa cười vừa nói: “Được, cũng không phải chuyện lớn lao gì, đâu đáng để cả nhà phải cất công đến. Vừa hay mấy hôm nay tỷ tỷ nhà cô nương cũng không có gì làm, đến bầu bạn với tỷ tỷ vài ngày cũng tốt. Chỉ có điều khách phòng đã có người dùng, e là cô nương phải ở trong viện của tỷ tỷ rồi.”

Thẩm lão nương thấy Nhược Thủy lập tức đồng ý thì cười tít mắt ra chiều hài lòng lắm, sau mới nịnh nọt nói: “Nhị nãi nãi đúng là xuất thân từ nhà thế gia vọng tộc có khác, từ thái độ đến hành động đều khiến người ta khâm phục. Cô nương nhà lão có làm một ít thức ăn, chỉ là những món dân dã quê mùa thôi, Nhị nãi nãi không ngại thì mời nếm thử.” Nhược Thủy mỉm cười nói: “Khách sáo rồi, đến đây một chuyến cũng đủ thành ý, mọi người mau đi thăm Thẩm di nương đi.” Nhà các vị muốn đưa người vào cũng phải xem xem con gái nhà các vị có đồng ý hay không chứ.

Mọi chuyện đã dàn xếp xong, người cần đến khách phòng thì đến khách phòng, người cần đi thăm con gái thì đi thăm con gái. Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy cũng đứng dậy, thông thả bước về phòng, Nhược Thủy khẽ liếc mắt nhìn Tiết Minh Viễn, chàng cũng rất đắt giá đấy chứ. Trùng hợp lúc này nàng cũng nhớ lại chuyện lúc xưa, khi ấy bên cạnh thái tử cũng có rất nhiều người vây quanh, có người do gia đình bắt đến, cũng có người là tự thân muốn đến, hào quang của thái tử rất thu hút đối với kẻ khác.

Thái tử lúc ấy không rồi bởi như Tiết Minh Viễn, ngài quá lý trí, ngài biết rõ những chuyện ẩn giấu sau lưng mấy cô nương kia. Nhất cử nhất động, một tiếng cười thôi cũng đều được ngầm tính toán sẵn. Thậm chí thái tử có thể tính trước được mỗi câu sẽ được đáp lại như thế nào, ngài từng nói rằng chỉ khi ở bên cạnh nàng mới có thể tạm gạt hết những suy tính. Nàng của năm xưa cũng bị sự bình tĩnh lý trí ấy thu hút, đến nỗi nàng còn tự cho là mình lợi hại, cũng chỉ có nàng chiếm được tình cảm thật sự của thái tử. Lúc này hồi tưởng lại nàng bỗng thấy có điều không đúng, dường như khi ấy nàng không phải là chính mình.

Nhược Thủy hơi ngẩn ra, ánh mắt thất thần. Tiết Minh Viễn thấy vậy thì cho là Nhược Thủy mệt mỏi, ngưng ngưng nói với nàng rằng: “Mệt lắm không? Vốn muốn đưa nàng ra ngoài nghỉ ngơi cho khuây khỏa một chút, không ngờ trong nhà lại xảy ra nhiều chuyện xáo xáo quá.” Chỉ một câu nói này đã lấy lại sự chú

ý của Nhược Thủy, Nhược Thủy cười nói: “Nào có gì đâu. Chẳng phải cuộc sống đều là những chuyện vụn vặt góp nhặt lại sao, có nhà nào mà không gặp phải chuyện phiền lòng chứ?”

Tiết Minh Viễn ngấm khuôn mặt tươi cười của Nhược Thủy, vui vẻ nói rằng: “Nàng nói phải lắm, nói phải lắm. Ta chợt nhớ ra nàng chỉ nhắc đến ba vị ca ca, nàng không có tỷ muội gì sao?” Nhược Thủy lắc đầu nói: “Không có, trong chỉ có một cô nương là thiếp. Vì thế cho nên khi còn nhỏ thiếp cũng chỉ chơi với ba người họ.” Tiết Minh Viễn nói: “Chỉ có một cô nương? Khi nàng còn nhỏ cuộc sống cũng không dễ dàng gì, phải không?” Chỉ có một người con gái, vậy hẳn là nàng cũng được cưng chiều.

Khi Nhược Thủy còn nhỏ, tuy rằng phụ mẫu rất yêu thương nàng, cũng cưng chiều nàng, nhưng hiểu rằng nếu dung túng thì rất có thể sau này sẽ hại chết nàng. Vì thế song thân đã mời ma ma nghiêm khắc nhất đến dạy dỗ nàng, nghĩ lại khoảng thời gian học cầm kỳ thư họa ấy, nàng cất tiếng: “Không thể nói là quá ung dung, cũng có thể nói là rất vất vả.”

Tiết Minh Viễn gật đầu đã hiểu, nói sao nhỉ, xem ra dù chỉ có một nữ nhi cũng không được yêu thương! Không sao, sau này ta sẽ không để nàng bị kẻ khác coi thường, sẽ không để nàng chịu bất kỳ thiệt thòi gì! Tiết Minh Viễn bỗng cảm thấy đồng cảm với Nhược Thủy, không khỏi cảm thấy sáng khoái trong lòng, ai còn bé cũng đều như thế mà, khi ta còn nhỏ cũng thường bị phụ thân cầm gậy rượt đằng sau. Nhược Thủy nghe Tiết Minh Viễn kể chuyện xưa khiến nàng thấy rất vui vẻ, Tiết Minh Viễn thấy nàng cười mãn nguyện thì càng nói hăng say.

Đang kia, đại cữu huynh và tam cô nương nhà họ Viên đi đến khách phòng, tam cô nương khách khí nói lời cảm ơn với người hầu rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại. Đại cữu ca Viên gia hậm hực nói: “Cũng vì nghe lời muội mà lỡ mất dịp tốt. Ta nghe tẩu tẩu nói sẽ giúp muội tìm một nhà đảng hoàng ở Hàng Châu, như thế không tốt sao? Đến đây lại bị người ta quở ột trận!”

Tam cô nương nhà họ Viên lạnh nhạt cười: “Nghe lời tẩu tẩu không chừng đã bán muội cho kẻ nào không biết! Ca, huynh cũng đừng làm ra vẻ không có chuyện gì. Cái gì mà đem đồ cưới của tỷ tỷ uội chứ, thôi đi! Đồ cưới của tỷ tỷ không biết đã bị huynh và tẩu tẩu dùng hết bao nhiêu rồi. Phụ thân đã để lại đồ cưới uội, muội không cần tiền của huynh!”

Đại cữu huynh Viên gia tức giận nói: “Đừng có nói như ta không thương muội, trước đây thì khăng khăng sống chết cũng phải gả cho biểu ca, còn định mang cả đồ cưới theo sang bên ấy, khi ấy không phải chính ta đứng ra ngăn cản hay sao? Về sau biểu ca kia thấy cưới một cô gái nhà buôn bán quá mất mặt nên hủy hôn, ta lại giúp muội tìm người giàu có nhất Tô Hàng, muội nói xem có phải là đối tượng quá tốt rồi không. Muội lại nghi ngờ người ta nhiều thế thiếp. Nhiều năm như vậy, muội nói xem, nói xem ta đã làm gì có lỗi với muội? Phải, muội không muốn ta lấy lại đồ cưới của nhị muội về, nhưng khi ấy nhị muội đã qua đời rồi. Khi nhị muội còn sống, muội nói xem ta có chỗ nào không tốt với muội ấy? Hà có gì ta phải mất không cho người ngoài?” Cữu huynh nhà họ Viên nói xong liền giận dữ hất đổ ly trà.

Tam cô nương nhà họ Viên nghe vậy thì bắt đầu khóc rống lên, trước đây sau khi biểu ca hỏi hôn, quá trình tìm ý trung nhân tuy có phần trắc trở nhưng không phải không có sự lựa chọn. Thế nhưng dù chọn trái hay chọn phải, không chừng mất cái này thì lại không vừa mất cái kia. Phụ thân đã quá cố, không có người nào ép buộc nên bản thân nàng ta cũng không biết tốt xấu. Tẩu tẩu nói nhiều một câu thì cho là tẩu tẩu ghét bỏ, không muốn nuôi cô em chồng nên mới ép thành thân. Sau cùng tự nàng ta kéo dài đến hôm nay. Tuổi tác càng lớn thì mối càng khó tìm, tự đẩy mình đến tình cảnh nan giải hôm nay, nàng ta càng nghĩ càng thấy khổ sở.

Đại cữu huynh nhà họ Viên thấy muội muội mình uất ức khóc thì bĩu môi rồi thở dài: “Tiết Minh Viễn cũng đã biết ngọn nguồn, gia thế cũng biết qua, Hạo nhi cũng là con cháu nhà họ Viên. Nhưng hiện tại Tiết Minh Viễn đã lấy vợ, muội lại không bằng lòng làm thiếp. Chúng ta còn ở đây để làm gì?” Tam cô nương nhà họ Viên dùng khăn tay chấm mắt, ngang bướng nói: “Ai nói sẽ làm thiếp chứ, muội phải làm bình thê!”

21. Chương 21: Tính Toán Của Viên Cô Nương

Một câu ta phải làm bình thê của tam cô nương nhà họ Viên khiến đại cữu ca bên ấy lấy làm kinh hãi. Đại cữu ca cau mày mà rằng: “Muội đừng cứ mãi như con thiêu thân thê, muội định cứ chơi đùa mãi vậy sao. Tìm nhà hàng hoàng giả vào còn tốt hơn, không thì giả làm vợ kế, chỉ mình muội làm chủ, thê không phải tốt hơn nhiều sao?”

Tam cô nương Viên gia trước nay chưa vào ngõ cụt chưa chịu quay đầu, bản thân luôn cho rằng mình thông minh, đợi đến lúc sự tình vỡ lở, lộ lộ trước mặt mới ngộ ra đã sớm có người nhắc nhở. Ngay lúc này đây bệnh cũ lại tái phát, dù ai có nói gì cũng không lay chuyển được ý chí của nàng ta, còn bị nàng ta cho là có ý hăm hại. Nàng ta nói với đại cữu ca nhà họ Viên: “Có gì tốt chứ, làm vợ kế thì đối phương có mấy ai trẻ tuổi, trong nhà cũng đầy thiếp thất lẫn thông phòng.”

Thấy nét mặt đại cữu ca Viên thị ra vẻ không đồng ý, tam cô nương vội phân tích: “Muội đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu tỷ phụ cưới muội làm bình thê, Tiết gia cũng có sản nghiệp ở Hàng Châu, vậy thì muội và tỷ phụ sẽ chuyển đến Hàng Châu. Làm vậy thì muội và Diêu thị hai người ở hai nơi, nàng ta sống cùng đám nhỏ, muội và tỷ phụ ở Hàng Châu. Muội và Diêu thị nước sông không phạm nước giếng, muội sống vui vẻ an ổn cùng tỷ phụ ở bên kia, đám nhỏ để Diêu thị nuôi dưỡng là được rồi, cùng lắm thì cho họ ít bạc. Rồi sau đó muội sẽ sinh hạ một thằng con trai, nuôi bên cạnh tỷ phụ từ nhỏ, muội không tin tỷ phụ không đem gia sản cho con của muội.”

Tam cô nương nói xong liền cảm thấy kế hoạch của mình quá hoàn mỹ. Nàng ta không thấy mình làm tổn thương đến lợi ích của bất kỳ ai, hơn nữa nếu Tiết Minh Viễn chuyển đến Hàng Châu thì lợi tức của hai nhà cũng có thể hỗ trợ nhau, không chừng còn tăng gấp bội.

Nhưng bản thân nàng ta không thể mở lời trước, giống như ngày hôm nay vậy, mở miệng trước khác nào nhận thua, khác nào đang cầu xin nhà người ta. Bản thân Tiết Minh Viễn cũng biết ai nấy đều có ý đồ, tam cô nương Viên gia cho là Tiết Minh Viễn cũng sẽ nghĩ đến cách này, như vậy hẳn là y sẽ tự mình tìm đến đề xuất với mình. Nhiệm vụ của nàng ta lúc này chỉ là ở bên cạnh y, ra hiệu ám chỉ cho y là được.

Lợi nhuận của Viên gia lúc này không thể so với khi trước, trên thương trường xuất hiện vô số những cửa tiệm mới, vốn dĩ từ xưa gia thế họ Viên đã không lớn mạnh, nếu như nhà họ tiếp tục bị vây hãm, việc làm ăn cứ mãi bèo bọt, không sớm thì muộn cũng bị người khác nuốt trọn. Trên thương trường không hề tồn tại cái gọi là giữ gìn cơ nghiệp đã có, chỉ có tiến lên, còn không tiến thì buộc phải lùi. Cũng thật may mắn rằng đại cữu ca nhà họ Viên không phải công tử bột một thân lụa là, đơn thuần chỉ là một kẻ có lòng tham, không đến mức hết ăn lại nằm, chuyển này đến Đài Châu chính là vì muốn thương thảo một mối làm ăn mới.

Đại cữu ca Viên gia nghe tam cô nương nói vậy cũng có phần động lòng. Bản thân y trước đây cũng đồng ý với tính toán của tam muội, thực ra y cũng muốn nối lại quan hệ thân thích với Tiết Minh Viễn một lần nữa, thành công mấy năm gần đây của Tiết Minh Viễn cũng đã quá rõ ràng. Trong thương hội cũng có chút danh tiếng, hơn mười cửa tiệm hiện tại so ra chỉ kém những cửa hiệu nổi tiếng lâu đời. Chỉ trong một thời gian ngắn đã đạt được thành tựu khiến kẻ khác lé mắt, hơn nữa Tiết Minh Viễn cũng rất khéo léo xử lý việc với phía quan gia, ở Hàng Châu trước nay không ai sánh bằng, cho nên đại cữu ca nhà họ Viên lại động tâm lần nữa.

Bình thê là cách gọi cô gái được thương nhân cưới về khi làm ăn buôn bán ở ngoài, bởi lẽ người làm ăn thường phải đi đây đó khắp nơi, sau khi cưới về sẽ bố trí nhà cửa ổn định ở nơi khác, nhà quan gia gọi là ngoại thất, nhà thương nhân thì gọi là bình thê. Bình thê không ở cùng với chính thê, chính thê và bình thê hai người hai nơi vì cả hai đều là vợ lớn, còn gọi là “đối phòng”, tức là ngang hàng với chính thất.

Lập bình thê cũng rất cổ xúy, kiểu quan này, bình thê không cần hành lễ dành cho thiếp với chính thê, nhưng trên thực tế địa vị vẫn thua chính thê, bình thê phải gọi chính thê là đại tỷ. Thế nhưng những chuyện này không phải thứ Viên gia nhắm đến, giống như tam cô nương đã nói, nếu Tiết Minh Viễn thật sự chuyển đến Hàng Châu không chừng lại là chuyện hay.

Đại cữu ca Viên gia suy nghĩ một lát rồi bảo: “Muội cũng thấy phản ứng của Tiết Minh Viễn khi nãy rồi đấy, hơn nữa Diêu thị cũng vừa vào cửa, chuyện này chúng ta đừng nhúng vào thì hơn. Ta uội một tháng,

nếu trong một tháng này Tiết Minh Viễn đồng ý thì muội gả vào đây, ta về Hàng Châu chuẩn bị phòng cho hai người. Nếu Tiết Minh Viễn không đồng ý thì muội lập tức theo ta quay về, nghe lời tẩu tẩu gả ột nhà nào đó ổn định, muội không còn nhiều thời gian đây nữa đâu!”

Tam cô nương Viên gia suy nghĩ một lát rồi nói: “Được, một tháng thì một tháng!” Đại cữu ca họ Viên thở dài một tiếng, sau cuộc nói chuyện kia chỉ còn một bầu không khí lạnh lẽ.

Chuyện dĩ thường quý quái bên này vừa kết thúc thì ở bên kia đã lại đàm đạo, song cũng chẳng mấy hòa bình an ổn. Thấm Mộ Yên vừa thấy mẹ mình đưa muội muội đến, muội muội còn phục sức trang điểm lộng lẫy, toàn thân lấp lánh ánh kim chói mắt, thị ta lạnh lùng nói: “Muội muội đã lớn, nhà chúng ta làm ăn cũng khá, không còn giống như lúc xưa, mau mau tìm nhà nào gả muội muội đi thôi, còn níu kéo nổi gì?”

Thấm lão nương cười nói: “Chẳng phải là tại anh con lại ra ngoài sao, chuyện này ta cũng không còn cách nào, con giúp ta chăm sóc muội muội vài ngày, cũng coi như muội muội đến bầu bạn cùng con.” Thấm Mộ Yên không khách khí, thị thẳng thừng nói: “Nó lớn đến thế này rồi mà không thể ở nhà tự làm cơm ăn được à? Hơn nữa chỗ của con quá nhỏ, để nó ở đây cũng không tiện.”

Thấm tiểu muội vừa nghe thấy vậy bèn làm bộ khóc lóc nói: “Nhị nãi nãi người ta còn chưa nói không tiện, thân là tỷ tỷ ruột lại nói không tiện, thế khác nào muốn đuổi muội đi. Muội cũng không phải không có chỗ đi, tội tình gì ở lại đây bị người ta coi thường. Cuộc sống này đúng là khắc nghiệt, đến người thân cũng chẳng muốn nhận nhau, chúng ta khiến tỷ tỷ mất mặt đây mà. Muội đi!” Thấm lão nương ở bên cạnh cũng âm ỉ theo: “Nuôi một con dê, một con sói còn hơn nuôi một đứa con gái mà, số tôi sao mà khổ thế này, khổ cực nuôi nó khôn lớn rồi giờ nó không nhận người mẹ này, ôi số kiếp tôi!”

Thấm Mộ Yên thấy khả năng làm quá của Thấm lão nương bao năm cũng không đổi đành bắt đắc dĩ nói: “Được rồi được rồi, con chỉ nói vậy thôi, muội muội đã đến sao có thể đuổi muội ấy ra ngoài chứ.” Thấm lão nương vẫn giữ giọng bi thương, cất tiếng nói: “Muội muội ở đây nào có tốn bạc của con, à phải rồi, lần trước có khen với con cái vòng tay đẹp đẹp kia ấy. Vừa hay con bảo cũng lâu rồi không đeo, chỉ bằng lần này cho ta mượn đeo ít lâu.”

Thấm Mộ Yên nghe vậy thì không nói gì lập tức xoay người bước đến bên hộp trang sức tìm chiếc vòng tay kia. Mẹ của thị còn tính toán cả với con ruột mình, từ sau khi thị vào Tiết gia làm thiếp thì lại càng cho rằng cuộc sống của thị sướng như đang ở nơi tiên cảnh, việc lớn việc nhỏ đều không đến tay, muốn gì được nấy. Thị xoay người đặt chiếc vòng vào tay Thấm lão nương. Thấm lão nương đạt được thứ mình muốn thì vui vẻ không thôi.

Thấm Mộ Yên cất tiếng nói: “Dạo này sức khỏe của mẹ cũng tốt lên nhỉ.” Thấm lão nương đang bận ngắm chiếc vòng tay, dường như không nghe thấy, tẩu tẩu của Thấm Mộ Yên đứng bên cạnh cười nói: “Sức khỏe mẹ tốt lắm. Trời cũng sắp chuyển đông, tẩu đã mua hai lượng tổ yến ẹ tắm bổ thân thể, tổ yến đúng là đắt đỏ mà.”

Thấm Mộ Yên vò chiếc khăn tay, chưa kịp nói gì thì Thấm tẩu tẩu đã bồi thêm: “Muội xem cũng đến lúc đổi y phục theo mùa rồi, chất vải này cũng cần đổi rồi nhỉ? Chúng ta đưa rất nhiều loại từ Hàng Châu đến, có loại gấm thêu hình mây bay rất mềm mại, dùng may xiêm áo rất đẹp, muội muội muốn mấy xấp đây?”

22. Chương 22: Chuyện Của Thấm Gia

“Lần này muội muốn bao nhiêu vải đây?” - Cũng là một câu nói đó, Thấm tẩu tẩu đứng đối diện cười hài lòng, Thấm Mộ Yên đứng một bên nghe xong lại lo lắng.

Thấm Mộ Yên nắm chặt chiếc khăn tay mà rằng: “Chẳng lẽ tẩu tẩu đã quên mất chuyện Tiết gia của hiện tại đã có một vị nãi nãi quản lý mọi việc sao, muội cùng lắm cũng chỉ là phận thiếp. Mọi người cho rằng cuộc sống của một thiếp thất tốt đẹp lắm à, giờ muội đây cũng phải dè chừng con mắt sắc nhọn của người ta, Điều thị kia nào có phải một trái hồng mềm. Còn nữa, tẩu tẩu à, mấy năm nay chúng ta cũng đã kiếm

được không ít, vãi vóc này nọ muối vẫn mua từ tiệm nhà mình, giá tẩu đưa ra cũng đắt hơn những tiệm khác. Mà mỗi lần muối đều mua rất nhiều, tẩu cũng đừng tham lam vô độ, phải biết vừa mà dừng tay.”

Thẩm tẩu tử vừa nghe nói vậy thì không hài lòng đáp: “Tôi mới chỉ nói một câu mà cô nãi nãi đã phản ứng thế rồi, nhà mình buôn bán có lời cũng đâu để cô nãi nãi chịu thiệt, chẳng phải sau khi bán rồi tôi còn chia thêm cho cô nãi nãi đó sao. Đôi bên đều được lợi cả, cô nãi nãi đừng nói như chỉ mình chúng tôi ăn cả. Nếu cô nãi nãi thích gắm mây thì ngày mai tôi mang đến cho cô nãi nãi ba thước, việc gì phải nói những lời tổn thương nhau như thế.”

Thẩm Mộ Yên bĩu môi chẳng nói gì, Thẩm lão nương thấy con gái và nàng dâu không được vui bèn nói xen vào: “Thôi thôi, chín bỏ làm mười, coi như không có gì. Con nghỉ ngơi đi, chúng ta đi trước.” Thẩm Mộ Yên cũng chẳng buồn giữ người, lập tức nói câu đi đường cẩn thận tiễn hai người nọ đi ra.

Thẩm lão nương và Thẩm đại tẩu vừa đi khỏi, Thẩm Mộ Yên thở dài nói với Thẩm tiểu muội: “Đừng cho là tỷ tỷ không biết muội nghĩ gì, thứ muội chơi đều là thứ ta bỏ lại. Ta thấy sức khỏe nương không tốt nên mới không giữ người lại, ta nói muội như thế dù sao cũng giống như đang ghét bỏ muội.”

Thẩm tiểu muội vằn vò chiếc khăn trong tay, ngưỡng chừng mà rằng: “Tỷ, muội không phải có ý đó.”

Thẩm Mộ Yên khoát tay ý bảo Thẩm tiểu muội đừng nói nữa, nàng ta nói: “Muội có ý gì trong lòng muội biết rõ. Trước đây khi ta gả làm thiếp, gia cảnh nhà ta không tệ, song phụ thân vì bảo vệ hàng hóa của Tiết gia mà bị thổ phỉ giết hại, chúng ta mới biến thành cô nhi quả phụ. Nương nói gả vào Tiết gia làm thiếp có thể uội ăn ngon, mặc đẹp, mọi người trong nhà có thể sống qua ngày nên ta mới đồng ý.”

Thẩm Mộ Yên nhìn Thẩm tiểu muội đứng đó thì dần lòng không đành, lại nói tiếp: “Thực ra ta cũng biết khi đó Nhị gia đã cho chúng ta một số tiền lớn, cửa hàng của đại ca cũng nhờ đó mà êm xuôi. Nhị gia cũng đã nói vào năm ấy, rằng chưa thú thê thì không thể nạp thiếp, cũng là nương dẫn theo muội quỳ lạy khóc lóc trước cửa nhà họ Tiết, nói là dù cho ta làm nha đầu nhóm lửa cũng là cho ta một con đường sống, sau cùng Nhị gia cũng bằng lòng. Chuyện này nói ra có gì là vinh quang?”

Thẩm tiểu muội nhìn Thẩm Mộ Yên cằn nhằn không dứt, bèn lên tiếng vặn lại: “Tỷ tỷ, trước đây nương dắt muội đến quỳ trước cửa thì trong lòng muội dễ chịu lắm sao? Muội bị nương ngắt véo rồi đánh, sau cùng được sống tốt không phải chỉ có mình tỷ sao, muội đây được cái gì? Khi ấy chúng ta chỉ là kẻ làm thuê trong tiệm của Tiết gia, phụ thân lẫn lộn cả đời cũng không leo lên nổi chức chương quỹ. Khi ấy tỷ có thể gả cho nhà như thế nào trong lòng tỷ tự hiểu rõ, đừng quên chuyện trước đây khi Trương đồ tể người ta đến cầu thân tỷ ở trên giường cầm kéo đòi cắt tóc ra sao. Bây giờ thì hay rồi, nói năng như kiểu nương ép tỷ làm thiếp không bằng, trước đây khi nương muốn đưa tỷ vào cửa nhà họ Tiết, chẳng phải một tiếng không cũng không có đó sao?”

Thẩm Mộ Yên bị tiểu muội mình vạch trần thì không dám nhắc lại chuyện trước kia nữa, nàng ta đánh trống lảng sang chuyện khác: “Đó là vì khi ấy người đến cầu thân toàn là kẻ gì đâu không ấy chứ. Bây giờ ít nhiều gì nhà ta cũng có một cửa hàng, cũng coi như là gia đình giàu có, tìm nhà tốt uội không khó. Không phải muội muốn học theo tỷ làm thiếp cho người ta chứ?”

Thẩm tiểu muội nghe Thẩm Mộ Yên nói ra câu này thì thoải mái thừa nhận: “Sau khi thành thân chẳng phải đều hầu hạ nhà chồng hầu hạ con cái sao, tội gì muội phải theo người ta khổ cực cố gắng mất nửa cuộc đời, đánh mất cả tuổi xuân. Sau cùng người ta ăn nên làm ra, nhà lớn, sự nghiệp lớn, đàn ông thì có ai không muốn nạp thêm tiểu thiếp, để cho cô ả kia ở trước mặt muội. Chi bằng muội đi trước một bước, gả luôn ột người công thành danh toại, dù thế nào cũng là cùng hầu hạ một người với người ta.”

Thẩm Mộ Yên nghe tiểu muội nhà mình bàn luận thì không biết phải phản bác thế nào, suy nghĩ hồi lâu nàng ta mới khẽ nói: “Đại gia nhà họ Tiết chẳng phải là Huyện lão gia sao, người ta cũng chỉ có một vị Đại nãi nãi trong nhà mà thôi.” Thẩm Mộ Yên nói đến đây cũng thấy lời của mình không đủ thuyết phục.

Quả nhiên Thẩm tiểu muội chẳng hề nghĩ ngợi gì đã vặn lại: “Chuyện này là hi hữu thôi, không thể lấy đó làm mục tiêu đâu tỷ tỷ à. Sư gia của Huyện lão gia còn có đến ba di nương, người ta là không nạp thiếp nổi nữa đó thôi, còn không thì lâu lâu cũng đến mấy chỗ thanh lâu tìm mấy ả gái giang hồ phong lưu một lần. Tỷ tỷ, có phải tỷ sợ muội giành với tỷ không? Tỷ yên tâm đi, muội nhất định không tranh giành tình cảm

với tỷ, hơn nữa muối vào được cửa nhà họ Tiết cũng là có ích cho tỷ. Sau này nếu muối hạ sinh nhi tử thì con của hai chúng ta có thể tương trợ lẫn nhau, ấy mới gọi là huynh đệ thân thiết.”

Thẩm Mộ Yên nhìn dáng vẻ quyết tâm của Thẩm tiểu muội thì thở hắt ra, nàng ta cất tiếng: “Trước cứ ở lại đã, việc này sau hẵng bàn đến. Thế nhưng vị Nhị nãi nãi này cũng không phải người dễ trêu vào, muội đừng quá ngông cuồng.”

Bên này, Thẩm Mộ Yên khuyên nhủ tiểu muội như thế, nhưng đã quên không dặn Thẩm đại tẩu chớ có lạnh chanh đi tìm Nhược Thủy. Sau khi Thẩm lão nương kéo Thẩm tẩu tử ra ngoài, Thẩm tẩu tử càng nghĩ càng thấy không cam lòng. Nhà mình chỉ là một tiệm vải nhỏ nhoi, chỗ sinh lời lớn nhất trong tiệm chính là mối làm ăn với Tiết gia này, mấy năm nay kiếm được nhiều tiền như vậy đều là nhờ vào đây cả. Nếu Tiết gia không mua vải của nhà mình nữa, vậy thì nhà mình nào có khác gì đám tiểu thương nhỏ lẻ.

Thẩm tẩu tử dừng chân, nhìn Thẩm lão nương nói: “Nương, không được, con phải đi tìm Nhị nãi nãi thương lượng một chút việc. Để Nhị nãi nãi tiếp tục mua vải nhà chúng ta!”

Thẩm lão nương hơi do dự: “Đúng là giá cả của tiệm nhà mình có hơi cao.”

Thẩm tẩu tử nói với vẻ ăn chắc: “Không hề gì, trước khi đến con đã nghe ngóng rồi, vị Nhị nãi nãi này không phải người Đài Châu mà từ nơi khác đến. Hơn nữa gấm mây trong phủ Đài Châu này không nhiều, ta cứ nói là giá bằng này. Mấy người nhà có tiền bọn họ gặp mặt lần đầu không có hứng thú kỳ kèo tiền bạc đâu, người ta còn cho thế là dung tục.”

Rốt cuộc Thẩm lão nương không chống cự lại được sự mê hoặc bèn nuốt nước miếng gạt đầu. Thẩm tẩu tử cao hứng kéo Thẩm lão nương đi tìm Nhược Thủy.

Bên kia, Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy cũng vừa về đến phòng, Tiết Minh Viễn nhấp một ngụm trà, vừa cười vừa nói: “Bạn rộn cả ngày h lẫn nàng cũng mệt rồi, nàng nghỉ ngơi trước đi, ta đi thăm đám Hạo nhi một lát.” Nhược Thủy vừa nghe thấy đi thăm bọn nhỏ, toan mở miệng nói nàng cũng đi thì đã thấy Tiết Minh Viễn nhanh chân như thỏ chạy biến. Nhược Thủy nhìn theo bóng lưng Tiết Minh Viễn lắc đầu, cũng may là biết đi thăm đám nhỏ đấy, không biết chắc còn tưởng là đi tìm tình nương ấy chứ.

Nhược Thủy thay áo ngoài thường ngày, vừa dọn xong nệm giường định dựa vào nghỉ ngơi một lát thì chợt nghe nói Thẩm tẩu tử muốn tìm mình. Nhược Thủy dặn Thanh Tổ hỏi xem có chuyện gì, nếu không phải chuyện lớn thì nói nàng mệt mỏi, không gặp.

Thanh Tổ bước đến đáp lời, sau lại mang về một tin tức khiến lòng người phấn chấn. Thẩm tẩu tử nói muốn cùng nàng bàn về chuyện mua vải mặc đổi mùa, nói là vì muốn mở rộng thêm mối tiêu thụ cho hàng nhà mình. Nhược Thủy đang mang tâm sự trong lòng, nay lại có người tự thân đến giải thích nghi hoặc thì còn gì tốt bằng. Nhược Thủy vừa cười vừa nói: “Mau cho Thẩm tẩu tử vào, ta đang lo trong nhà mãi mà vẫn chưa mua vải sang mùa đây.”

Thanh Tổ lập tức đi ra ngoài đưa Thẩm tẩu tử và Thẩm lão nương mặt mày sáng rỡ vào.

23. Chương 23: Chứng Cứ

Thẩm tẩu tử và Thẩm lão nương vừa vào nhà, hai người hành một cái lễ chẳng ra lễ, sau đó Thẩm tẩu tử lên tiếng cười bảo rằng: “Chúng tôi đến tìm Nhị nãi nãi không phải vì chuyện gì khác mà chính là chuyện liên quan đến tiệm nhà. Phụ nữ trong nhà họ Thẩm cũng ra ngoài làm ăn buôn bán kiếm chút lời, xin Nhị nãi nãi đừng chê cười. Thứ tiệm tôi bán cũng là thứ mà trong phủ cần, hẳn là phủ ta cũng cần vải vóc đổi quần áo theo mùa nhĩ, hàng nhà tôi đều là hàng nhập từ Hàng Châu cả đấy.”

Nói đoạn, Thẩm tẩu tử lại tiếp lời: “Người ở Đài Châu này ai ai cũng đều biết, tuy tiệm của chúng tôi không lớn nhưng vải vóc đều là thứ tiệm khác không có được. Vải vóc trong phủ năm rồi đều là mua từ cửa hàng nhà chúng tôi cả, ngay đến rèm cửa trong phòng này cũng chính là vải nhà chúng tôi. Nhị nãi nãi xem đấy,

mua vải nhà ai cũng đều là mua, chiếu cố cho người nhà một chút, chúng ta quen biết cũng dễ nói năng, nãi nãi muốn thứ vải gì thì cứ lên tiếng, chúng tôi sẽ đặc biệt đến Hàng Châu lấy về cho nãi nãi.”

Nhắc đến chuyện làm ăn, miệng lưỡi Thẩm tẩu tử lạnh lẽo hơn hẳn, thao thao bất tuyệt, Nhược Thủy mỉm cười nghe thị nói nhưng không gật đầu lấy một lần. Thẩm tẩu tử nghĩ mình nhận được sự đồng tình từ Nhược Thủy bèn vừa cười vừa nói: “Nhị nãi nãi yên tâm, họ đều là khách quen, nhất định sẽ ỉn giá tốt nhất.”

Sau rồi Thẩm tẩu tử cố tình hạ giọng nói nhỏ: “Nếu Nhị nãi nãi lấy vải của nhà tôi thì tôi sẽ tặng thêm một xấp gấm mây giá hai mươi lượng, coi như là chút quà mọn biếu Nhị nãi nãi. Trên gấm có thêu hoa văn như ý cát tường, Nhị nãi nãi dùng làm áo mặc thì đẹp vô kể. Nhà mà chúng tôi nhập hàng vào ấy, bên ấy cũng bán cho cả mấy vị trong cung, chất vải dày dặn, số lượng tuồn ra ngoài rất ít, các nương nương trong cung mỗi năm cũng chỉ có ba, bốn xấp gấm loại này thôi.”

Nhược Thủy vừa cười vừa đáp: “Nghe Thẩm tẩu tử nói vậy ta cũng rất có hứng thú, nhưng gấm mây này dù tốt nhưng cũng không phải thứ nhà ta cần đến. Nói thêm về những loại khác đi.”

Thẩm tẩu tử rành mạch nói: “Dạ dạ, vừa nhìn đã thấy Nhị nãi nãi biết chăm lo. Nghe nói Nhị nãi nãi đến từ kinh thành có phải không?”

Nhược Thủy gật đầu, Thẩm tẩu tử bèn to gan nói: “Vậy để tôi nói cho Nhị nãi nãi nghe về xiêm y mặc đông của tiệm chúng tôi, Nhị nãi nãi quý phái thế này hẳn là phải dùng lụa và lụa dệt nổi, lụa dệt nổi thì hai lượng một xấp. Còn có vải nhung xanh, cũng cùng giá hai lượng. Nhị nãi nãi có thể mua thêm mấy xấp gấm để dành, khi nào ra ngoài thì dùng mặc. Người dưới thì chất vải ở đâu cũng giống nhau, đều là vải thô, sáu tiền một xấp.”

Nhược Thủy cười nói: “Thẩm tẩu tử quả là người lanh lợi, giá bán từng loại nhiều như vậy cũng nhớ rõ ràng. Trước đây cũng là giá này cả sao? Cô đừng thấy ta mới đến thì cố tình làm giá.”

Thẩm tẩu tử làm ra vẻ sợ hãi, kêu lên: “Úi trời trời, Nhị nãi nãi nói xem sao có thể chứ. Tiệm chúng tôi làm ăn buôn bán ngay thẳng chứ nào phải gian thương đâu.”

Nhược Thủy suy nghĩ một lát rồi nói: “Được, vậy đi, Thanh Tổ mang giấy bút ra đây. Thẩm tẩu tử quanh năm buôn bán, trí nhớ ta không bì được với cô. Cô ghi lại giúp ta xem năm rồi nhà ta đã mua những loại vải gì, sau đó viết kèm giá tiền bên cạnh. Ta sẽ đem so với sổ sách, xem xem trong phủ có cả thấy bao nhiêu người, cô cũng biết nhà ta không chỉ phải lo cho người trong phủ mà còn phải sửa soạn cho cả người trong cửa hàng. Số người này ta cũng phải cẩn thận xem lại, sau đó xem tổng hết cả là bao nhiêu tiền, mấy ngày nữa ta sẽ phái người mời cô sang, nhớ mang vải đến cho ta xem thử, nếu tốt thì ta lấy luôn.”

Thẩm tẩu tử nghe vậy thì vui mừng ra mặt, hí hửng nói: “Úi chà, Nhị nãi nãi đúng là người thoải mái.”

Lúc này Thanh Tổ vừa cười khúc khích vừa cầm giấy bút đến, Thẩm tẩu tử vươn tay nhận lấy rồi viết những gì được dặn ban nãy. Vừa viết vừa lẩm bẩm “Tôi sẽ liệt thêm cho nãi nãi mấy loại gấm, nãi nãi cứ xem cho kỹ. Trước đây, hằng năm Nhị gia đều làm thêm vài bộ y phục, người làm ăn phải chú ý đến thể diện, bằng không người ta cũng chẳng muốn bàn chuyện cùng.”

Nhược Thủy ngồi cạnh thì thoáng lại phụ họa thêm: “Thế sao, con người ai nấy đều thế cả nhỉ, đều có thói đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài.”

Thẩm tẩu tử rằng: “Cho nên Nhị nãi nãi cũng phải làm thêm vài bộ y phục mới đi thôi, nãi nãi vừa mới tân hôn mà.” Sau khi viết xong, Thẩm tẩu tử đưa lại cho Nhược Thủy. Nhược Thủy nhìn qua thì thấy chữ viết của Thẩm tẩu tử xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng chỉ ít cũng còn nhìn ra được.

Nhược Thủy vừa xem vừa nói: “Phải rồi, tiệm nhà các vị tên gọi là gì nhỉ, viết lên đây cho ta để sau còn phái người đi tìm chứ.”

Thẩm tẩu tử cười nói: “Nãi nãi xem tôi kia, vui quá quên băng mắt.” Nói rồi thị cẩn thận viết tên cửa hàng lên tờ giấy.

Thẩm tẩu tử vừa viết, Nhược Thủy lại vừa cười nói: “Coi như là ta tin cả vào cô rồi đấy, nếu so ra có đắt hơn trước kia thì mỗi làm ăn này cũng không cần giữ nữa.”

Thẩm tẩu tử vỗ ngực đảm bảo: “Giá tiền tôi viết ở đây chính xác là giá của năm trước, nãi nãi không tin có thể kiểm tra.”

Nhược Thủy nhận lại tờ giấy, thoáng nhìn qua rồi đặt sang một bên, nàng cười bảo: “Được rồi, cứ vậy đi. Đến khi ấy ta sai người sang.”

Thẩm tẩu tử và Thẩm lão nương thấy thế bèn vội vàng đứng lên, cất tiếng nói: “Chúng tôi về đợi tin tức của Nhị nãi nãi, Nhị nãi nãi cũng bận rộn, khi nào có thời gian chúng tôi lại đến thỉnh an.” Nói rồi hai người cao hứng rời đi.

Nhược Thủy xem lại những gì Thẩm tẩu tử vừa viết, cười lạnh nói: “Thanh Tổ, ngày mai bảo Đường ma ma dẫn người dạo một vòng quanh các tiệm vải trong thành, cũng theo cách này mà lấy giá cả của từng tiệm về. Giấy trắng mực đen, mỗi xấp ít nhất cũng tăng lên gấp đôi, đã ăn nhiều như vậy còn chưa thỏa. Ta cũng không muốn dây dưa nhiều lời với bọn họ!”

Thanh Tổ cười nói: “Nhị nãi nãi đã nắm được chúng cứ, người nói xem đến lúc ấy bọn họ đổ lỗi này lên người ai?”

Nhược Thủy nói: “Người một nhà thì nào có ai sạch sẽ gì, đến khi ấy để bọn họ tự mình đánh nhau. Phải rồi, cũng đến giờ cơm rồi, mau đi xem xem Nhị gia đang làm gì. Gọi Nhị gia về dùng cơm thôi.”

Lại nói về Tiết Minh Viễn như con thỏ chạy loạn, đúng là y đến thăm Tiết Hạo và Tiết Uyên, nhưng lại không chỉ đơn thuần là đến thăm bọn nhỏ. Khi Tiết Minh Viễn đến thư phòng, Chu tú tài đang để hai đứa nhỏ nghỉ ngơi một lát, còn mình thì cầm bút son phê bài tập viết của chúng. Tiết Hạo nằm bò trên bàn, một tay cầm bánh ngọt, tay kia thì vẽ loạn trên bàn; Tiết Uyên cũng bò ra bên cạnh, không biết đang thì thầm nói chuyện gì.

Chu tú tài thấy Tiết Minh Viễn đến thì đứng dậy cung nghênh. Hai đứa nhỏ cũng vui mừng chạy lại, Tiết Minh Viễn xoa đầu bọn chúng nói: “Ngoan ngoan theo Chu tiên sinh học hỏi, chớ có bướng bỉnh nghe chưa?”

Hai đứa nhỏ đồng thanh hô: “Dạ biết!”

Tiết Minh Viễn chấp tay hướng về phía Chu tiên sinh: “Hai đứa nó làm phiền ngài quá.”

Chu tú tài đáp lễ nói: “Hưởng lộc của vua thì cùng vua phân ưu. Huống chi hai vị công tử rất thông minh lại hiếu học.”

Tiết Minh Viễn cúi đầu cười hỏi Tiết Hạo và Tiết Uyên: “Hôm nay hai con học cái gì?”

Tiết Hạo giơ ngón tay nói: “Sáng sớm thầy dạy bọn con học hai trang chữ, sau đó thì giảng Thiên tự văn. Buổi chiều thầy cho chúng con đối câu đối về chuyện xưa, sau đó lại dạy chúng con mấy bài về, chơi vui lắm ạ. Khi này thì thầy cho chúng con phân tích mấy bài thơ, thầy nói bây giờ không cần phải làm được thơ ngay, học phân tích nhiều một chút sẽ làm được thôi. Bây giờ chúng con nghe thôi đã biết đánh giá là thơ hay hay dở rồi đó!”

Lời này khiến Tiết Minh Viễn lẫn Chu tú tài đều thấy vui, trẻ con đều thích huênh hoang, bọn chúng không cố ý nhưng nhận thức của chúng không đến mức gọi là “biết” được, cho nên khi nói ra nghe thấy rất đáng yêu. Tiết Minh Viễn cười nói: “Tốt lắm, bây giờ ta đọc một bài thơ, hai con đánh giá một chút, nhớ nghe cho kỹ nhé. ‘Bất thị nhân gian chủng, di tông nguyệt lý lai, nghiêm hàn hương nhất điểm, xuy đặc mẫn sơn khai!’”

Khi Tiết Minh Viễn trò chuyện với đám nhỏ thì Chu tú tài cũng ở bên cạnh, Chu tú tài nghe xong thì tròn mắt nhìn, không tìm được mà phải gật đầu liên hồi. Tiết Minh Viễn hỏi Tiết Hạo và Tiết Uyên: “Nào nào, bình bài thơ này xem.”

Tiết Hạo trả lời không chút do dự: “Hay!”

Tiết Minh Viễn nói: “Hay như thế nào? Mau nói ta nghe thử.” Tiết Hạo ngượng ngùng đỏ mặt, tìm không ra từ ngữ thích hợp. Bất chợt Tiết Uyên giơ ngón tay hỏi đáp: “Êm tai!”

Tiết Minh Viễn phì cười, cất tiếng nói: “Các con ‘nghe’ thơ tốt lắm, đánh giá cũng rất khá.”

Tiết Hạo tủi thân nhăn nhó khuôn mặt nhỏ, nhìn Chu tú tài đợi chờ. Chu tú tài nhìn hai đứa nhỏ rồi phân tích cho chúng nghe: “Loại hoa của cung trắng là hoa gì? Đó chính là hoa quế. Bài thơ này mượn hình ảnh để tả hoa quế nhưng lại không nhắc đến một từ hoa quế nào, song lại viết ra được câu từ gợi lên hình ảnh hoa quế nở đầy khắp khung cảnh, một chữ ‘xuy’ (*thổi) còn toát lên được cả thần thái của hoa. Đây chính là cảnh giới cao nhất của thi tác, cho nên các con nghe thấy rất êm tai.” Hai đứa nhỏ nghe xong thì gật gù.

Lúc này Chu tú tài mới quay sang nói với Tiết Minh Viễn: “Chẳng hay học trò có thể biết danh tính vị đã làm ra bài thơ này không, nếu được thì học trò cũng muốn đàm luận thơ văn cùng người này.”

Tiết Minh Viễn cười nói: “Không phải là thi phẩm của bậc thầy nào đâu, bài này là do bà nhà tôi làm khi ra ngoài du ngoạn hôm trước. Tôi thấy hay nên muốn làm một bức tranh chữ, mạn phép đến hỏi Chu tiên sinh xem có biết nhà nào tay nghề giỏi thì giới thiệu giúp cho.” Nói đoạn y lấy bài thơ Nhược Thủy làm từ trong ngực áo ra, thường thức lần nữa.

Chu tú tài ngậy ngẩn cả người, bài thơ này lại là do Tiết phu nhân làm, là một cô gái làm. Lại thấy Tiết Minh Viễn lấy tờ thơ ra xem, nét chữ uyển chuyển, dường như còn toát ra mùi thơm. Chu tú tài nhìn bài thơ mà trầm mặc, nhớ lại những câu thơ ban nãy. Y nhớ đến lần đầu tiên gặp gỡ Nhược Thủy, từ khi ấy y đã cảm mến cô gái thông minh sắc sảo này, y lại liếc nhìn Tiết Minh Viễn đang vui vẻ ngắm chữ do Nhược Thủy viết, đáng tiếc, thật đáng tiếc, cơ sao người như vậy lại gả ột người dung tục mình đầy hơi tiền này. Đúng là phí của trời mà!

Tiết Minh Viễn ngắt đầu hỏi: “Chu tiên sinh?”

Lúc này Chu tú tài mới định thần lại, cất tiếng nói: “À, ở phía Tây chợ Đông có một vị sư phụ già làm tranh chữ có tiếng từ lâu. Nếu Tiết tiên sinh không tìm được thì cứ giao cho ta, ta sẽ mang đi làm.”

Tiết Minh Viễn lắc đầu cự tuyệt: “Không phiền Chu tiên sinh. Ngài cứ làm tiếp việc của mình đi.” Đoạn, y quay sang nói với hai đứa nhỏ: “Sắp đến giờ cơm rồi đừng ăn bánh ngọt nữa, lát nữa hai đứa đến cùng ăn cơm với ta và mẫu thân.” Nói rồi Tiết Minh Viễn mang theo thi tác rời đi.

Hai đứa nhỏ cười hì hì quay lại chỗ ngồi. Trong đầu Chu tú tài vẫn còn quanh quẩn câu chữ của bài thơ, còn có cả hình bóng của Nhược Thủy. Y cảm thấy một cô gái thông minh sắc sảo như vậy lại gả ột thương nhân không thông thạo văn chương hẳn là có nỗi khổ tâm. Có lẽ vì cuộc sống bức bách, cũng có khi vì lệnh của phụ mẫu.

Bây giờ hẳn nàng đang bi sầu không ai thấu hiểu, vẫn thơ truyền cảm nàng đọc chẳng ai nghe, chữ uyển chuyển chẳng ai thưởng thức. Nhất định là nàng đang rất đau khổ, mình không thể khoanh tay đứng nhìn, dù không có kết quả mình cũng phải cho nàng biết, có một người biết đến nàng hiểu nàng như thế, nguyện ý vì nàng chia sẻ mọi khổ đau.

Vì vậy, Chu tú tài đã to gan đưa ra quyết định.

24. Chương 24: Chu Tú Tài

Chu tú tài có một quyết định bạo gan, y nghĩ đến những giai thoại về các trang tài tử giai nhân, y quyết định lấy thơ gửi tình.

Chu tú tài chợt thấy những ý thơ như hoa đua nở, lập tức hoàn thành một bài. Sau đó quay sang vừa cười vừa nói với hai đứa nhỏ: “Các con có biết sự tích về Hằng Nga không?” Hai đứa nhỏ gật đầu đáp: “Dạ biết, bà vú đã từng kể.”

Chu tú tài cười nói: “Hôm nay đọc bài thơ về hoa quế kia, ta cũng có cảm tác một bài về Hằng Nga, để ta đọc cho các con nghe thử.”

Hai đứa nhỏ vừa nghe thấy là thơ do đích thân thầy dạy làm thì thích thú lắm, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Chu tú tài. Chu tú tài cao giọng ngâm: “Nguyệt cung thu lãnh quế đoàn đoàn, tuế tuế hoa khai chích tự

phần. Cộng tại nhân gian thuyết thiên thượng, bất tri thiên thượng ỨC NHÂN GIÂN.”

Ý nghĩa:

Trời thu lạnh hoa quế nở khắp cung trăng, hằng năm chỉ có hoa tự mình thưởng thức. Nhân gian nơi đây yêu mến trời cao, không biết trời cao có nhớ đến nhân gian hay chăng?

Hai đứa nhỏ nghe xong không biết phải bình phẩm thế nào, nhưng là thầy của mình làm hiển nhiên là hay rồi! Cả hai đồng thanh nói: “Thơ hay lắm, hay lắm.” Chu tú tài cười nói: “Bài thơ này ý nghĩa thế nào?” Quả nhiên hai đứa nhỏ im bặt, không biết phải nói gì.

Chu tú tài cười bảo: “Các con cầm lấy thơ vì sư làm đọc thử xem, dù rằng không thể nói là tuyệt phẩm. Thế nhưng các con mới học vỡ lòng, biết cách làm một bài thơ đơn giản là được. Bài tập hôm nay chính là nghiên cứu xem bài thơ ta vừa đọc vận dụng phép thơ gì, sau đó đọc lại và nói cho ta biết ý nghĩa của nó.” Ngay sau đó Chu tú tài còn cố tình bồi thêm một câu rằng “Một lát hai con đến chính phòng dùng cơm, trước khi cơm đưa lên thì suy nghĩ thử xem, hỏi thử người khác cùng được, buổi tối không nên thức quá khuya”.

Hai đứa nhỏ ngoan ngoãn gật đầu rồi tan lớp. Hai đứa bé chạy như bay đến chính phòng, Nhược Thủy đang tán gẫu với Tiết Minh Viễn, thấy hai con chạy đến thì liền cười bảo: “Chạy vội làm gì, đợi đại ca các con đến, nghỉ ngơi một lát rồi chúng ta cùng ăn.”

Hạ nhân giúp hai đứa nhỏ rửa tay sạch sẽ, chúng liền lấy bài thơ Chu tú tài vừa làm ra nhỏ to bàn luận. Tiết Minh Viễn thấy hai đứa con mình hiểu học thì lấy làm vui lắm, y cười hỏi: “Thầy cho bài tập gì vậy?”

Tiết Hạo ngẩng đầu lên nói: “Thầy làm một bài thơ cho chúng con phân tích xem trong này dùng những phép thơ gì.”

Nhược Thủy nghe xong bèn cười bảo với Tiết Minh Viễn: “Chu tiên sinh đúng là biết cách dạy bọn nhỏ, thiếp thấy hai đứa nhà mình có nhiều tiến bộ. Chu tiên sinh không chỉ dạy trong sách vở mà còn dạy chúng cách làm thơ đối chữ, bọn nhỏ cũng học rất ngoan, sau này ra ngoài đấu văn chương cũng chẳng hề gì.”

Tiết Minh Viễn cười nói: “Mới một chút đã muốn bọn chúng đi đấu văn chương, mấy nơi tranh cường háo thắng ấy có tốt gì.”

Nhược Thủy đáp: “Quân tử lục nghệ, lễ nhạc xạ ngự thư số. Cũng không thể chỉ quan tâm đến những chuyện thi cử, biết làm thơ cũng là điều tốt. Hơn nữa dù học tập thì trước phải xem gia thế sau mới xem tới văn chương, người trẻ tuổi khó tránh lỗ mãng, tuổi tác nhiều thêm một chút tính tình cũng bình ổn lại. Đại ca của thiếp năm xưa còn tìm sai cả trong tác phẩm của thầy dạy huynh ấy cơ.” Nhược Thủy nhớ lại khi ấy thì không kìm được vui vẻ, tác phẩm kia chính là của Văn Uyên các Đại học sĩ, đại ca Diêu gia còn chỉ trỏ nước non, sau đó hoàng thượng còn gặt gù khen sớ rất hay.

Tiết Minh Viễn cười cười nói nói với Nhược Thủy một lúc, Tiết Đình cũng tan học. Cả nhà cùng nhau dùng cơm tối, không có mấy khi mọi người đều tụ họp. Có đôi khi Tiết Minh Viễn về muộn, Nhược Thủy sẽ đợi Tiết Minh Viễn cùng ăn, bọn nhỏ thì ăn luôn trong phòng mình. Dùng cơm xong, Tiết Hạo và Tiết Uyên vẫn tập trung suy nghĩ xem bài thơ kia rốt cuộc là có ý nghĩa gì.

Sau khi Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn uống trà dùng trái cây, Nhược Thủy cười nói: “Lại đây nào, nói cho phụ thân mẫu thân nghe xem đã suy nghĩ ra được cái gì?”

Tiết Hạo cong môi nhỏ nói: “Không được gì hay cả ạ.” Tiết Uyên cũng lắc lư đầu nhỏ.

Tiết Minh Viễn lên tiếng: “Hai con đọc thử bài thơ ấy xem nào.”

Tiết Hạo đồng dạng đọc qua một lần, Nhược Thủy vừa nghe qua thì hơi sững sờ, bèn cười nói: “Hai con phân tích được gì nào, được bao nhiêu thì nói bấy nhiêu.”

Tiết Hạo thưa: “Bên trong cung trăng rất lạnh, hoa quế nở từng bông từng bông. Nhân gian nhớ đến bầu trời...”

Không đợi Nhược Thủy lên tiếng, Tiết Đình ngồi bên cạnh đã chen vào: “Phía sau ý nói không chỉ có người phạm ao ước cuộc sống của thần tiên mà đến thần tiên cũng muốn có được cuộc sống như của phàm nhân. Đây mới là chủ đề chính.”

Tiết Hạo và Tiết Uyên thấy vấn đề mà hai người chưa nghĩ ra, thế mà Tiết Đình chỉ nghe qua một lần đã biết lời giải, còn nói thẳng ra như thế bèn hung hăng trợn mắt nhìn Tiết Đình. Nhược Thủy khẽ thở dài, quan hệ huynh đệ giữa ba đứa nhỏ này không được tốt, Tiết Đình cũng thật là, đúng như lời Tiết Minh Viễn nói, quá háo thắng.

Tiết Uyên hỏi Nhược Thủy: “Mẫu thân, Nhị ca nói vậy có đúng không?”

Nhược Thủy mỉm cười nói: “Hạo nhi nói đúng, các con mới đi học mấy ngày đã hiểu được lớp ý ngoài của bài thơ là giải rồi. Đình nhi nói cũng đúng, các con thấy không, chỉ cần học sẽ biết, không học thì mãi cũng không biết, cho nên các con muốn giỏi hơn thì phải chăm chỉ theo thầy học tập, biết không?”

Mấy đứa nhỏ gật đầu, Tiết Hạo hỏi: “Mẫu thân à, vậy bài thơ này rốt cuộc là có ý gì?”

Nhược Thủy kiên nhẫn phân tích cho con mình: “Chúng ta đều biết Hằng Nga lên uống viên thuốc trường sinh mà chồng nàng xin được từ Tây Vương Mẫu, nên bay đến cung trăng. Như vậy bài thơ ý muốn nói rằng, sau khi bay đến cung trăng Hằng Nga không hề vui vẻ, nàng cũng không còn được hưởng thụ những niềm vui bình dị chốn nhân gian. Thế cốt là muốn răn chúng ta không nên có dã tâm quá lớn, chớ nên nghĩ đến chuyện không nên nghĩ, bằng không tất có báo ứng.”

Đám nhỏ gật đầu, Nhược Thủy quay sang hỏi Tiết Đình: “Đình nhi, Tào tiên sinh đang dạy con thơ gì?”

Tiết Đình đáp bằng giọng khinh khỉnh: “Mẫu thân không hiểu được chuyện này đâu, Tào tiên sinh nói chúng ta phải lấy khoa cử tứ thư làm trọng, ngâm thơ đối câu đều chỉ là thứ hỗn tạp, biết sơ qua là đủ rồi. Di nương cũng dạy con phải đậu khoa cử mới có tiền đồ, học mấy thứ đơn giản đó không thể nào tiến bộ được.” Những lời này khá lắm, nếu lúc này Nhược Thủy nói gì thì nhất định Thẩm Mộ Yên sẽ bảo nàng không cho con trai cô ta tiến thân, Nhược Thủy chỉ cười rồi im lặng.

Nhược Thủy trò chuyện với bọn nhỏ, Tiết Minh Viễn ngồi bên cạnh thấy vậy bèn nở nụ cười, thê tử thì dịu dàng, con cái thì thông minh hiểu biết, nụ cười hạnh phúc trên môi y càng thêm rạng rỡ. Sau khi bọn nhỏ về phòng, Tiết Minh Viễn mới nói: “Nhà người ta đều là thân phụ giảng giải bài học cho con cái, ta lại không có khả năng, may mà còn có nàng.”

Nhược Thủy đáp: “Mỗi nhà mỗi cảnh, có các tiên sinh giúp chúng ta là được rồi, còn cần phụ đạo gì chứ.”

Buổi tối, sau khi lên giường, Nhược Thủy mới có thời gian ngẫm lại bài thơ kia. Giải thích cho bọn nhỏ là một chuyện, thực ra phản ứng đầu tiên của Nhược Thủy khi vừa nghe lại khác, song chuyện này không thể nói ra. Bài thơ này cũng có thể nói là Hằng Nga ở cung trăng lạnh lẽo tịch mịch. Nghe nói hôm nay Tiết Minh Viễn đã mang thơ nàng làm đến cho Chu tú tài xem.

Có khả năng Chu tú tài đã hiểu sai, bài thơ có thể hiểu thành trong cung trăng lãnh lẽo giữa tiết thu, cô gái bên trong cô quạnh. “Tuế tuế hoa khai chúc tự phần”, những ưu tú tài hoa, cô gái chỉ có thể tự mình thưởng thức. “Nhân gian thuyết thiên thượng, thiên thượng ức nhân gian” có thể giải là cô gái nhớ đến phu quân, không biết phu quân có hiểu lòng cô gái.

Nhược Thủy thở dài, chỉ mong là nàng đã nghĩ quá nhiều. Chu tú tài rất có lòng dạy dỗ bọn nhỏ, cũng rất có năng lực, suy nghĩ của y cũng rất đúng, khoa cử này nọ không thể không đào sâu, thế nhưng những thứ khác cũng nên học qua, chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà đuối y thì cũng thật đáng tiếc. Song dù bản thân không muốn nghĩ nhiều, nhưng nàng cũng phải hàm ý hỏi đáp rõ ràng. Có một số việc không thể không nghĩ đến, cần thận có báo ứng!

Chu tú tài cả đêm không ngủ được, trong đầu y chất chứa những suy tưởng phong phú. Đầu tiên là Nhược Thủy đọc thơ mình đã hiểu, sau đó còn rơi lệ vì vui mừng, thấy mình có tri âm, bản thân y cũng coi như đã tìm được một tri kỷ. Sau y lại nghĩ đến tương lai sau này, y và Nhược Thủy có thể cùng ước hội dưới trăng, chớp mắt đưa tình. À, cũng có khi nàng là một cô gái kiên trinh ẩn nhẫn, lặng lẽ chịu cực khổ, bất đắc dĩ không thể cùng y cao bay xa chạy nên cự tuyệt. Đức hạnh mỹ hảo nhường này thật đáng ca ngợi.

Ôi chao, vạn nhất mình và nàng là đôi bên đều có tình ý, sau cùng nàng còn nguyện cùng mình bỏ trốn thì biết làm sao? Đi, phải đi chứ, cùng người thương đi đến chân trời góc bể cũng là một giai thoại đẹp. Có lẽ mình sẽ đưa nàng vào kinh ứng thí, cuối cùng công thành danh toại, vang danh thiên hạ. Tiếp đó hoàng đế ban công chúa cho mình, ôi ôi, nói vậy thì nàng chỉ có thể làm tiểu thiếp. Song có vậy cũng không hề gì, Chu tú tài y tin tưởng rằng Nhược Thủy cũng sẽ nghĩ dù gả vào làm thiếp ột văn nhân vẫn hơn gả ột người không hiểu nàng. Lại nói mình còn không ngại nàng đã từng xuất giá, nàng dựa vào cái gì mà dám ghét bỏ mình chứ.

Vì thế mà Chu tú tài rối bời cả đêm với những huyền tưởng, sau một hồi lăn qua lăn lại thì ngủ mất. Ngày hôm sau, Chu tú tài vừa uể oải lại vừa hưng phấn, có cảm giác giống như khi đứng trước bảng vàng. Nàng sẽ đáp lại mình như thế nào đây? Cũng làm một bài thơ, hay là viết một phong thư, không thể viết thư, sẽ bị người khác nhìn thấy.

Chu tú tài giương đôi mắt đen to tròn nhìn chăm chăm vào ngưỡng cửa, chợt thấy Tiết Hạo và Tiết Uyên nắm tay nhau chạy đến. Hai đứa trẻ nhìn thấy Chu tú tài bèn hành lễ: “Chúng con chào thầy ạ.”

Chu tú tài cười nói: “Chào hai con, bài tập hôm qua đã hoàn thành chưa? Đã hiểu hết bài thơ chưa?”

Chu tú tài thấy được hi vọng, một mực truy vấn không chút suy nghĩ. Tiết Hạo suy nghĩ một lát rồi đồng dặc đáp: “Mẫu thân nói, con người phải biết mình biết ta, không nên có lòng tham quá lớn, chớ nên nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ, coi chừng bị báo ứng!” Một câu này chẳng khác nào một tia sét đánh Chu tú tài chết đứng, cẩn thận bị báo ứng.

Mặt Chu tú tài tái nhợt, lòng nhiệt huyết chớp mắt bị đánh tan. Chu tú tài lấy lại bình tĩnh, nhìn hai đứa nhỏ rồi nói: “Các con phân tích rất đúng, bài thơ này mượn thủ pháp văn chương của tộc Hồi, ừm, hôm nay cũng như mọi ngày, các con luyện chữ trước đi.” Hai đứa bé nghe xong liền đi tập viết. Thường thì lúc này Chu tú tài sẽ ôn bài, nhưng hôm nay lại dành toàn bộ thời gian để lấy lại dũng khí.

Chu tú tài không tin đây là câu trả lời của Nhược Thủy, trong đầu lại có một giọng nói nói với y rằng đây chính là câu trả lời thật sự, sau cùng Chu tú tài lại cho rằng Nhược Thủy không hiểu được ý thơ của y. Nhất định là thế, nhất định là như thế, bằng không Tiết phu nhân không thể nào cự tuyệt y. Ngay đến thơ như vậy cũng không hiểu được, xem ra nàng cũng không phải trang tuyệt đại giai nhân gì. Không đáng để mình đồng tình.

Cứ thế, Chu tú tài tạm thời buông xuống mối tâm tư dành cho Nhược Thủy.

25. Chương 25: Chàng Phải Tốt Với Thiếp Cả Đời

Có thể nói Chu tú tài đã bị Nhược Thủy “đánh” cho thương tích đầy mình, đành tự lừa mình dối người an ủi bản thân rằng nàng chẳng qua cũng chỉ là vợ một thương nhân tầm thường mà thôi, tuy thế nhưng trong tâm trí vẫn không quên được hình bóng của Nhược Thủy.

Vài ngày sau, vào buổi sớm, Tiết gia lại nghênh đón một vị khách đến, vị này là người từ nhà mẹ Nhược Thủy, tên gọi Trung thúc. Trung thúc là trợ thủ đắc lực của Diêu thái phó, hẳn là Diêu lão phu nhân lo lắng nên cố tình phái ông đến đây thăm hỏi tình hình. Trung thúc đi xa nhưng chẳng mang nhiều đồ dùng, người cũng chỉ dẫn theo hai vị.

Diêu Trung dựa theo địa chỉ Diêu Nhược Táp viết cho để tìm đường đến Tiết gia, ngẩng đầu nhìn tám biển đề mấy chữ ngoài cửa rồi ông ngoảnh lại phía sau ý bảo gã sai vặt chạy đến gõ cửa. Người gác công nhà họ Tiết thấy người đến thì vội chạy ra, gã sai vặt bước đến hỏi: “Xin hỏi nơi này có phải là quý phủ của Tiết Nhị gia Tiết Minh Viễn không ạ?”

Người gác cổng cười ha hả đáp: “Phải, các vị là?”

Gã sai vặt cười nói: “Chúng tôi từ kinh thành đến, phiên huynh đài thông báo một tiếng rằng có người từ nhà mẹ của Nhị phu nhân đến thăm.”

Người gác cổng vừa nghe thấy là người nhà mẹ của Nhược Thủy bèn chăm chú quan sát kỹ càng, xem xem gia thế nhà mẹ Nhị phu nhân rốt cuộc thế nào. Sau khi vào trong bảm báo, lúc này Tiết Minh Viễn đã ra ngoài, Nhược Thủy vừa nghe thấy là người từ nhà mẹ đến cũng khấn trương ra đón. Khi nhìn thấy Trung thúc - người bên cạnh nàng từ nhỏ đến lớn - thì hai hàng nước mắt lập tức lăn dài trên gò má.

Nhược Thủy nghẹn ngào nói: “Ngài đã cao tuổi còn đích thân đến đây làm gì. Thanh Tổ, mau đỡ Trung thúc vào nhà.”

Trung thúc gặp được Nhược Thủy cũng không tránh khỏi xúc động, vừa đi vừa cười bảo: “Bây giờ không thể gọi là cô nương nữa rồi, phải gọi là cô nãi nãi. Lão phu nhân lo lắng nên cố tình bảo tiểu nhân đến thăm hỏi.”

Nhược Thủy vừa nghe Trung thúc nhắc đến mẫu thân thì cảm xúc càng trào dâng, nước mắt rơi lã chã, phải lấy khăn tay che miệng cố gìm lại tiếng nấc. Nhược Thủy hỏi: “Mẫu thân con thế nào? Còn phụ thân thì sao? Có ai vì chuyện của con mà nói năng khó nghe không?”

Trung thúc vội vàng an ủi: “Sức khỏe lão phu nhân rất tốt, đại nhân cũng mạnh cả. Trong phủ bao năm qua cũng lắm chuyện gió mưa, việc này của cô nãi nãi cũng không tính là chuyện lớn. Dù nói là chuyện đã qua nhưng vẫn có người để ý, cho nên chúng tiểu nhân cũng không mang nhiều đồ đạc đến đây, chỉ lấy một ít thuốc bổ. Còn đây là thư của đại nhân và lão phu nhân gửi cho người.”

Nhược Thủy vội vàng mở thư ra xem, trước tiên là thư của phụ thân, Diêu thái phó không vồn vã hỏi han, chỉ nói qua về cục diện hiện tại trong kinh thành. Đầu tiên là thái tử và con gái thứ ba của Quan đại nhân đã dạm hỏi, hôn sự này coi như là ván đã đóng thuyền. Song trước khi Quan cô nương trở thành thái tử phi thì thái tử đã cưới con gái của Lễ quốc công, còn có con gái của Văn Hoa điện Đại học sĩ làm trắc phi.

Chuyện nàng vội vàng gả ra ngoài, hoàng thượng dường như không phát hiện, từ dạo đó cũng không thấy nhắc đến chuyện của Nhược Thủy trước mặt Diêu thái phó. Đây cũng là ngầm chấp thuận cách làm của Diêu gia, ngay đến thái hậu trước kia luôn bông đùa với Diêu lão phu nhân rằng mong cháu dâu nhanh chóng nhập cung, từ dạo ấy cũng không thấy nhắc đến nữa. Có thể nói Diêu gia như chưa từng có một cô con gái này, đây cũng chính là kết quả tốt nhất theo ý Diêu thái phó.

Vị trí hiện tại của thái tử đã qua một lần tranh đấu, giờ lại cưới thêm mấy vị phi tử gia thế hiển hách làm hậu thuận, chuyện đăng cơ ngôi báu chỉ còn là sớm hay muộn. Dù sao trong kinh thành cũng đang tiến hành quét hết tàn dư của chuyện lần trước, cho nên cũng thể nói là quá yên bình. Ý Diêu thái phó ám chỉ rằng trong thời gian tới Nhược Thủy vẫn chưa thể hồi kinh, khi nào mọi chuyện yên ổn ông sẽ báo tin. Cuối cùng còn khiển trách Diêu Nhược Táp một chút vì tìm đối tượng cho Nhược Thủy là một thương nhân, khiến ông không mấy hài lòng.

Nhược Thủy xem xong thư của Diêu thái phó bèn thở dài một tiếng, cứ ngỡ chuyện của thái tử đã xảy ra từ lâu lắm rồi, thế nhưng thực tế mới chỉ qua ba tháng mà thôi. Sau đó Nhược Thủy mở tiếp phong thư của Diêu lão phu nhân ra xem, quả nhiên cách viết cũng khác, ngập tràn tình thương yêu của người mẹ. Diêu phu nhân dặn dò cặn kẽ Nhược Thủy đủ thứ chuyện, lại nghe nói là tìm được một thương nhân thì chỉ bảo lấy chồng theo chồng, gả chớ thì theo chớ. Chăm sóc tốt ấy đứa nhỏ, xử lý ổn thỏa chuyện trong nhà này nọ là tốt rồi.

Nhược Thủy xem xong thư của mẫu thân bèn kéo Trung thúc lại hỏi chuyện trong nhà. Trò chuyện mãi cho đến giờ Tiết Minh Viễn về nhà dùng cơm trưa. Sau khi Trung thúc đến, người gác cổng liền hỏi ý Nhược Thủy xem có cần báo cho Nhị gia để ngài về nhà hay không. Nhược Thủy không gọi Tiết Minh Viễn về mà chỉ bảo hạ nhân thông báo một tiếng.

Tiết Minh Viễn nghe nói người nhà mẹ Nhược Thủy đến, đến trưa lập tức quay về. Nhược Thủy thấy Tiết Minh Viễn thì cười nghênh đón: “Sao chàng đã về rồi? Chỉ là mẫu thân phái người đến thăm nom thiếp một chút thôi. Là người thân cận của phụ thân, cũng không phải thân thích nên không định gọi chàng về.”

Tiết Minh Viễn cười nói: “Nhạc phụ nhạc mẫu có khỏe không? Người nhà của nàng đến ta về gặp cũng là phải nhẽ.” Nói xong, Tiết Minh Viễn quay sang nhìn Trung thúc.

Trung thúc đã quan sát Tiết Minh Viễn từ khi mới bước vào, cốt là muốn xem xem đáng đáp vị cô gia này ra sao. Diêu thái phó rất không hài lòng về Tiết Minh Viễn nên mới phái ông đến. Trung thúc thầm lắc

đầu. Vóc người cô gia hơi mập, da dẻ cũng trắng, khuôn mặt bình thường, đứng ở bên cạnh cô nương nhà ông đúng là... Điểm được duy chỉ có cặp mắt kia, vừa to lại vừa có thần sắc, rất kiên định, không tránh né, hơn nữa gương mặt luôn nở nụ cười, đúng là người làm ăn. Ít ra lúc này cũng tìm được một điểm tốt.

Trung thúc thấy Nhược Thủy giới thiệu mình với Tiết Minh Viễn thì vội bước đến hành lễ: “Tiểu nhân thỉnh an cô gia.”

Tiết Minh Viễn thấy Diêu Trung tuy tóc đã bạc, nhưng tinh thần lại minh mẫn, y phục trên người chỉnh chu, lúc cúi đầu thì thấy đến giày cũng không dính đất, nhất định là một người làm việc rất cẩn thận. Tiết Minh Viễn cười nói: “Lão nhân gia đi đường vất vả, xin hãy mau mau đứng lên.”

Tiết Minh Viễn khách khí trò chuyện vài câu rồi bảo: “Người đâu, thu dọn một gian phòng cho Trung thúc. Chúng ta dùng cơm trưa trước rồi hẵng tiếp tục hàn huyên.”

Nào ngờ Trung thúc lại đứng dậy cáo từ, ông nói: “Chúng tiểu nhân không phiền cô gia và cô nãi nãi nữa. Chúng tiểu nhân còn phải đến phủ Chu đại nhân, sáng mai lên thuyền đi sớm.”

Tiết Minh Viễn hơi ngạc nhiên, y hỏi: “Sao lại gấp như vậy? Ở đây thêm vài ngày, nói chuyện trong nhà cũng khiến Nhược Thủy vui vẻ một chút.”

Trung thúc khách khí nói: “Không phải là chúng tiểu nhân không muốn, mà thật sự trong nhà cũng bận bịu nhiều việc. Đại nhân cũng có dặn dò chúng tiểu nhân phải nhanh chóng quay về.”

Tiết Minh Viễn gật đầu: “Vậy ta cũng không giữ các vị lại, sau khi trở về xin giúp ta thỉnh an nhạc phụ nhạc mẫu. Hai vị lão nhân gia có rảnh rỗi thì xin hãy đến chơi.”

Dùng cơm xong, Trung thúc đi ngay. Nhược Thủy có phần thất vọng, người nhà mà đến rồi đi quá vội vàng, quá xa cách. Tiết Minh Viễn an ủi: “Người nhà đến thăm nàng phải vui vẻ mới đúng, sao lại càng ủ dột thế này.”

Nhược Thủy cười đáp: “Buổi chiều chàng không phải đến cửa hàng sao?”

Tiết Minh Viễn lắc đầu, sau đó thần thần bí bí ra ngoài cầm về một cuộn tranh, trao cho Nhược Thủy như là vật gì trân quý lắm.

Nhược Thủy thắc mắc song cũng nhận lấy, trong lòng tự hỏi không biết từ lúc nào Tiết Minh Viễn cũng bắt đầu học đòi văn vẻ, mở ra xem thì thấy hóa ra chính là thi tác mà nàng làm hôm du ngoạn rừng quế, Tiết Minh Viễn còn đem làm thành tranh thơ. Nhược Thủy ngượng ngùng mà rằng: “Cũng chẳng phải tuyệt phẩm gì, đáng để làm thành tranh sao. Với lại chúng ta treo ở đâu đây?”

Tiết Minh Viễn cầm lấy cuộn tranh cười bảo: “Đây là tác phẩm lớn của phu nhân ta mà, ta thích là được, đem treo trong thư phòng đi.”

Nhược Thủy vội vàng nói: “Ấy, treo ở thư phòng của chàng chẳng phải các chương quy hãy lui tới đều nhìn thấy sao. Không được, nếu như chàng thích thì thiếp sẽ viết một bức khác. Cái này không được.” Nàng vừa nói vừa vươn tay như muốn đoạt lấy cuộn tranh, Tiết Minh Viễn sao có thể để nàng toại nguyện, y đặt cuộn tranh sang một bên, sau đó dịu dàng ôm nàng đè lên giường. May mà lúc này đang là tiết thu, hoạt động một chút cũng không quá nóng nực.

Sau đó, Nhược Thủy nằm gối đầu nghỉ ngơi trên cánh tay Tiết Minh Viễn, nàng nhìn cuộn tranh Tiết Minh Viễn mang về, sau lại nhìn sang mấy phong thư từ nhà gửi đến. Nàng thở dài một tiếng, có đôi khi không biết là tốt hay xấu. Họa hề, phúc chi sở ỷ; phúc hề, họa chi sở phục. (*Triết lý Lão Tử. Ý nghĩa: họa là chỗ dựa của phúc, phúc là nơi ẩn náu của mối họa đang rình rập.)

Ngày hôm sau, Nhược Thủy viết phong thư, gửi ra bến tàu nhờ Trung thúc mang về. Nhược Thủy vốn định dành thời gian giải quyết chuyện trong nhà, thế nhưng không ngờ lại gặp trùng ngày “khó ở”, mỗi lần đến ngày này Nhược Thủy đều rất đau bụng, rất khổ sở. Cho nên khi ngày “khó ở” đến, Nhược Thủy trắng nhợt nằm bẹp trên giường. Chẳng khác nào đóa hoa héo rũ, không có chút sức sống.

Tiết Minh Viễn ngồi bên cạnh giường, nắm tay Nhược Thủy hỏi han: “Sao tay nàng lại lạnh thế này, để ta sờ chân xem nào. Ôi chao, sao không có chút hơi ấm nào cả.” Nói đoạn, y đặt tay lên bụng Nhược Thủy, thì

thầm bảo: “Nghe nói giữ ấm sẽ bớt đau, sau khi hết thì nàng nhớ uống thuốc, đừng để mỗi lần đến ngày này lại đau chết đi sống lại.”

Nhược Thủy nhận lấy hơi ấm từ lòng bàn tay Tiết Minh Viễn đặt trên người, suy nghĩ một lát rồi khẽ nói: “Thiếp đến ngày rồi, hôm nay chàng phải đến chỗ Thắm di nương.”

Tiết Minh Viễn ừ một tiếng, chẳng nói gì thêm. Nhược Thủy khó nhọc hít thở, bàn tay to lớn của Tiết Minh Viễn phủ trên bụng nàng thật dễ chịu, dường như cơn đau kia chưa từng ghé qua, Nhược Thủy nằm trong chăn ấm thiêm thiếp ngủ.

Khi nàng thức dậy hình như đã là nửa đêm, Nhược Thủy vừa mở mắt ra đã thấy Tiết Minh Viễn nằm bên cạnh mình, một tay vẫn còn đặt trên bụng nàng. Nhược Thủy trở mình khiến Tiết Minh Viễn tỉnh giấc, cất tiếng hỏi: “Nàng tỉnh rồi sao? Nàng đói bụng hay lại bị đau vậy?”

Nhược Thủy lắc đầu, nhẹ nhàng đáp: “Sao chàng không sang bên kia?”

Tiết Minh Viễn hít hà một hơi rồi nói: “Lỡ như buổi tối nàng bị đau thì phải làm sao. Hơn nữa kiêng khem điều độ mới tốt cho sức khỏe.”

Nhược Thủy cười nói: “Ai bảo chàng thế?”

Tiết Minh Viễn mơ màng đáp: “Cha ta.” Y vừa nói vừa lim dim ngủ.

Nhược Thủy ngắm khuôn mặt Tiết Minh Viễn khi ngủ, khẽ vươn tay vuốt ve, thì thầm nói: “Nếu chàng có thể đối tốt với thiếp cả đời như vậy, thì dù có bắt thiếp làm gì thiếp cũng cam tâm tình nguyện. Chúng ta sẽ cùng nhau gây dựng một gia đình chỉ của riêng chàng và thiếp.”

Vì thế cho nên ba ngày sau, khi những ngày “khó ỡ” của Nhược Thủy vừa qua thì những ngày cay đắng của Thắm Mộ Yên cũng đến.

26. Chương 26: Gia Sự

Sáng sớm, sau khi Nhược Thủy thu xếp xong bèn gọi Đường ma ma - người đi thu thập tin tức - đến phòng khách, đồng thời sai hạ nhân gọi Thắm Mộ Yên và Trương Hiển gia đến.

Thắm Mộ Yên chẳng hay biết gì, soi gương chỉnh trang y phục rồi theo người làm đến gian chính. Sau khi Nhược Thủy kia vào cửa nhà họ Tiết hoàn toàn không có cái gì gọi là người mới nể nang kẻ cũ ba phần, ngoại trừ việc quan tâm đến bọn trẻ cũng không hề có bất kì động thái nào khác. Thắm Mộ Yên bước đến phòng khách mà không ngăn nổi sự thắc mắc trong lòng, vừa đến đã thấy Trương Hiển cũng ở đấy, tình thần thị ta tỉnh táo lại trong nháy mắt, thế này là thế nào đây?

Nhược Thủy thấy Thắm Mộ Yên đến bèn cười bảo: “Muội muội đến rồi, mau ngồi đi.”

Thắm Mộ Yên nhoẻn miệng cười rồi ngồi xuống ghế với vẻ lăm lăm lét, sau mới cất tiếng: “Chẳng hay tỷ tỷ gọi muội muội đến là có chuyện gì?”

Nhược Thủy cười nói: “Cũng không phải chuyện gì to tát, nghe nói trước đây việc trong nhà do một tay muội quán xuyến, trong sổ sách có chỗ không rõ ràng nên phải với muội muội đến hỏi xem.”

Thắm Mộ Yên cố gắng bình tĩnh mà rằng: “Có vấn đề gì xin tỷ tỷ cứ hỏi.”

Nhược Thủy vẫn giữ nguyên nụ cười, nàng bảo: “Hàng năm nhà ta đều lấy vải từ một tiệm tên Thái Xương, nói ra hẳn muội muội cũng đã thấy quen, chính là nhà mẹ đẻ của muội muội. Mỗi ba tháng chúng ta đều mua rất nhiều hàng từ bên ấy, không biết muội muội có biết chuyện này không?”

Thắm Mộ Yên khẽ gật đầu.

Nhược Thủy nói tiếp: “Ta đã nói muối muối tình tường chuyện quán xuyên quả không sai, đồ mua từ nơi này hẳn là phải qua sự đồng ý của muối muối mới được. Vậy thế muối muối có biết rằng tiệm vải Thái Xương bán cho chúng ta với giá đắt đỏ, ít nhất là gấp đôi nơi khác không?”

Thẩm Mộ Yên sững sốt nói: “Lại có chuyện này sao? Có phải tỷ tỷ đã nghe nhầm không, nhà mẹ muối lúc nào cũng làm ăn ngay thẳng cả.”

Nhược Thủy mỉm cười đáp: “Ta cũng sợ là mình đã nghe nhầm.” Sau đó nàng đứng tại chỗ nhìn về phía Trương Hiến, nàng nói: “Có lẽ chúng ta bị kẻ khác lừa gạt, thế cho nên lần trước ta đã cố tình bảo bà chủ tiệm Thái Xương ghi lại giá từng loại vải.” Nói đoạn, Nhược Thủy lấy tờ giấy Thẩm tẩu tử đã viết ra đặt trước mặt Thẩm Mộ Yên.

Nhược Thủy nói: “Giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, ta cũng sợ mình oan uổng bà chủ tiệm Thái Xương nên đã cố tình sai người đến những tiệm khác bảo bọn họ ghi lại giá từng loại, quả thật chúng ta đã bị mua đắt. Hôm nay ta muốn hỏi muối muối một chút, muối muối có biết chuyện này hay không?”

Thẩm Mộ Yên nhìn những con chữ mà tẩu tử mình đã viết mà hận đến nghiến răng nghiến lợi. Đã bảo cô ta đừng tham nữa mà nào có chịu nghe, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, đã thế lại còn kéo người ta xuống nước cùng mới hả. Thẩm Mộ Yên nhìn Nhược Thủy, cất tiếng nói: “Thưa tỷ tỷ, muối muối chỉ biết vải này là mua từ nhà mẹ đẻ, trong lòng cứ nghĩ thôi thì coi như chiếu cố người nhà một chút. Nhà mẹ đẻ muối buôn bán cũng có danh có tiếng, cho nên những chuyện này muối cũng không hỏi kỹ. Xin tỷ tỷ thứ uội muối đã quá sơ xuất.”

Nhược Thủy nhìn Thẩm Mộ Yên, một câu sơ xuất là muốn phủ đi tất cả những chuyện sai trái sao? Nhược Thủy lại nhìn về phía Trương Hiến, nàng mấp máy đôi môi đỏ mọng: “Chuyện trong nhà quá nhiều đương nhiên muối muối không thể quản lý hết mọi mặt, thế nhưng chủ tử coi sóc không xuể thì thân là ma ma quản gia chẳng lẽ cũng không hay biết sao?”

Trong lòng Trương Hiến không ngừng rửa, vốn chuyện này chẳng liên quan đến bà ta, thế nhưng chủ tử lại nói cứ dùng nhiều tiền như thế đi, thân là một hạ nhân chẳng lẽ lại nói không được? Trương Hiến cúi đầu nói: “Là lão nô sơ sót.”

Nhược Thủy cười bảo: “Chúc ma ma quản gia của bà cũng quá nhàn rồi rồi nhỉ, hỏi đến chuyện gì cũng một câu không biết, hai câu không biết. Cả hai người đều bảo mình sơ xuất, vậy giá cả này là ai bàn bạc với tiệm Thái Xương? Người ta nói bao nhiêu tiền thì mình trả bấy nhiêu không buồn thương lượng gì sao? Chúng ta cũng là nhà làm ăn, ta không ngờ lợi nhuận lại dễ kiếm vào túi đến như thế.”

Ai báo giá chứ, đương nhiên là Thẩm Mộ Yên rồi. Thẩm Mộ Yên trầm tư hồi lâu mới lên tiếng: “Khi ấy muối nghĩ là người trong nhà không lẽ lại gạt nhau, cho nên tẩu tẩu nói bao nhiêu muối liền tin là bấy nhiêu.”

Nhược Thủy mở miệng bảo: “Muối cũng quá tin người rồi. Chẳng ai ngờ tẩu tử muối lại lừa gạt cả muối, tuy muối đã gả ra ngoài những vẫn là muối từ nhà họ, đã là người nhà mà còn hạ thủ với nhau, ta thấy mà không nhin được. Không sao, bà chủ tiệm Thái Xương không coi muối là muối từ thì đã có ta đây. Tỷ tỷ ta sẽ thay muối đòi lại công đạo, mau gọi bà chủ tiệm Thái Xương đến đây đối chất với chúng ta, ta muốn cả Đài Châu này đều biết cô ta kiếm lời bằng cách nào!”

Thẩm Mộ Yên càng hoảng sợ, thế này há chẳng phải quá tuyệt tình, triệt đường làm ăn của nhà mẹ thị ta sao. Trong buôn bán thì danh tiếng là quan trọng nhất, rất nhiều chủ tiệm vì thanh danh mà thà hi sinh tài lộc hòng dần xếp ổn thỏa, nếu chuyện này không lo chu toàn e là cửa tiệm nhà mẹ thị ta cũng không cần mở cửa hoạt động nữa.

Thẩm Mộ Yên khề khàng cất tiếng khẩn cầu: “Tẩu tẩu nhà muối chỉ là nhất thời thiếu suy nghĩ nên mới làm ra việc ngu ngốc này, mong tỷ tỷ thứ cho tẩu ấy.”

Nhược Thủy lạnh lùng đáp: “Nhất thời? Cô ta bán cùng một giá này cho nhà chúng ta những mấy năm liền, thế này nào có phải nhất thời chứ, rõ ràng là đến chết cũng không hối cải. Gọi thế e là còn nhẹ.”

Thẩm Mộ Yên vẫn mở miệng cầu xin cho nhà mẹ đẻ mình: “Nếu chuyện này mà đồn ra ngoài thì tiệm vải nhà mẹ đẻ muối không thể mở cửa được nữa, xin tỷ tỷ rủ lòng, tha thứ cho tẩu tử lần này. Muối sẽ gọi tẩu

ấy đến nhận lỗi với tỷ tỷ.”

Nhược Thủy lắc đầu nói: “Chỉ nhận lỗi không thôi thì quá dễ dàng rồi, còn phải trả lại số bạc đã lấy đất của chúng ta mới được.”

Thẩm Mộ Yên ngơ ngẩn gật đầu nói: “Được, muội sẽ quay về làm ngay.” Nhược Thủy gật đầu ý cho Thẩm Mộ Yên lui trước.

Vừa bước vào phòng thì Thẩm Mộ Yên đã đụng phải tiểu muội nhà mình, chớp mắt đã hất ngã ly trà rồi quát lớn: “Người nào người nấy đều cho là ta sống quá ung dung an nhàn phải không! Bây giờ thì hay rồi, ăn của người ta sau cũng bị người ta bắt nôn ra bằng được. Đã bảo đừng đi mà cứ đi, hết lần này đến lần khác coi lời ta nói như gió thoảng bên tai.”

Thẩm tiểu muội dè dặt hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, Thẩm Mộ Yên tức tốc kể lại một lần. Thẩm tiểu muội lo lắng hỏi: “Nếu vậy có phải chỉ tới nay thôi tỷ phụ sẽ biết chuyện?” Thẩm Mộ Yên cười lạnh nói: “Chẳng phải là Diêu thị muốn tố với Nhị gia chuyện ta tham tiền sao, sao có thể không nói kia chứ. Bây giờ lại còn thiếu Tiết gia đến mấy trăm lượng bạc.”

Thẩm tiểu muội nhẹ nhàng hỏi: “Có thật là chúng ta phải trả lại tiền không?”

Thẩm Mộ Yên thở dài mà rằng: “Xem tình hình tới nay ra sao đã rồi tính.” Thẩm tiểu muội nghe vậy thì đảo mắt một vòng rồi gật đầu.

Hiển nhiên là việc này chưa kết thúc ở đó, làm sao mà coi như xong được chứ, tuồng hay hăng còn chưa mở màn, diễn viên sáng giá còn chưa đăng đài kia mà. Buổi tối hôm ấy, sau khi Tiết Minh Viễn trở về, Nhược Thủy bèn thuật lại đầu đuôi câu chuyện, đồng thời lấy xấp giấy ghi lại giá cả của những cửa hàng khác ra, Tiết Minh Viễn lập tức hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Tiết Minh Viễn cầm xấp giấy lên, lật lật mấy cái xem qua rồi nói: “Gọi Mộ Yên đến đây.”

Thẩm Mộ Yên biết là Tiết Minh Viễn đã trở về nên cố ý làm ra vẻ tiều tụy. Vừa thấy Tiết Minh Viễn, thị ta đã quỳ sụp trên đất khóc lóc thảm thiết: “Nhị gia, đều tại thiếp không tốt, là do thiếp ngu ngốc, ngài đừng tức giận. Thiếp đã tự trách mình bất tài, ngài cũng phạt thiếp đi. Ngài phạt thiếp rồi trong lòng thiếp cũng thấy nhẹ nhàng hơn.” Tiết Minh Viễn ngồi một bên cười lạnh bảo: “Người quá ngu ngốc ư, ta thấy người là quá thông minh mới đúng.”

Trái với sự tức giận của Tiết Minh Viễn, Nhược Thủy lại cảm thấy khâm phục Thẩm Mộ Yên, lúc này đúng là phải hạ thấp phong thái mới hòng tranh được ưu thế.

Thẩm Mộ Yên khóc rống lên: “Thiếp thật sự không biết mà, tẩu ấy nói gì thì thiếp tin như thế. Thiếp thực sự không biết gì cả...”

Tiết Minh Viễn nói: “Mỗi làm ăn này cũng hơi quá rồi, ngay cả người mua cũng chẳng hay biết giá cả là bao nhiêu. Được lắm, ta đi tìm bọn họ hỏi cho ra nhẽ, lừa gạt người thế này ta phải thay người đòi lại công bằng.”

Thẩm Mộ Yên sao có thể để Tiết Minh Viễn đi chứ, thị ta ôm chặt lấy chân Tiết Minh Viễn gào khóc, nước mắt lã chã, quyết nắm chặt không buông. Tiết Minh Viễn đương nhiên biết rõ nội tình, trong cơn giận bèn lạnh lùng mắng mỏ Thẩm Mộ Yên: “Cho người quản lý việc nhà thì người làm ra thế này, chưa gì đã vợ vét về trợ cấp cho nhà mẹ đẻ. Ta chưa từng đối xử tệ với người, sao người có thể làm ra chuyện này chứ. Người ta cứ nói thiếp thất không được lên bàn trên, ta vốn chẳng tin, hôm nay xem ra đúng là thật, vì một món lợi nhỏ mà tính toán chi li. Trước đây ta không nên quá tin tưởng, ta không nên...”

Tiết Minh Viễn đang mắng thì chợt thấy bóng Tiết Đình đẩy cửa chạy vào, quỳ sụp xuống bên cạnh Thẩm Mộ Yên gào khóc: “Đừng mắng di nương của con, đừng mắng di nương của con...”

Tiết Đình mới lên sáu, đáng vẻ khóc thảm thật khiến người ta đau lòng, chẳng khác nào trời sập. Thẩm Mộ Yên thấy Tiết Đình đến bèn xoay lại ôm con mình vào lòng, vừa khóc vừa nói: “Xin lỗi.”

Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài, quả nhiên có một tà áo màu vàng lơ lửng ở cửa, người đứng ngoài chính là Thẩm tiểu muội.

Tiết Minh Viễn cau mày nói: “Ai đưa thằng bé đến đây? Tiết Đình, ở đây không có việc của con, mau về phòng đi.”

Tiết Đình nào có nghe lời, thằng bé càng ôm ghì lấy Thẩm Mộ Yên khóc lớn, khóc như sắp chết đến nơi. Tiết Minh Viễn thấy con mình như vậy cũng mềm lòng, dù sao cũng là nhi tử thân sinh, Tiết Minh Viễn lại nhìn Thẩm Mộ Yên rồi thở dài một hơi. Nhược Thủy thấy tình cảnh này bèn nhớ đến những lời hùng hồn ban sáng của cô ta, Thẩm Mộ Yên có con trai, cũng là bùa hộ mệnh của cô ta.

Mục đích chính của Nhược Thủy là để Tiết Minh Viễn biết được hành vi của Thẩm Mộ Yên, để y biết mà phòng bị, sau này có một số việc quyết không thể để Thẩm Mộ Yên nhúng tay vào. Về phần khiến Tiết Minh Viễn ghét bỏ Thẩm Mộ Yên, e là chuyện con con này còn chưa đủ, song nước chảy đá mòn, dù gì cũng vẫn khiến sự tự đắc của Thẩm Mộ Yên hao mòn.

Lúc này Nhược Thủy mới lên tiếng: “Đình nhi đừng khóc nữa, còn nhỏ mà khóc nhiều không tốt đâu. Ta đã nói muối muối sai vì quá tin người, tin rằng tẩu tử của muối sẽ không lừa gạt muối. Vì thế cho nên người sai nặng nhất chính là bà chủ của tiệm vải Thái Xương, ban sáng muối muối cũng đã nói món tiền này bên ấy sẽ hoàn lại. Trong chuyện này còn một người sai nữa là Trương Hiến, muối muối vốn không bước quá cửa lớn cho nên không hay về giá cả, bà ta là một quán gia mà lại không nhắc nhở chủ tử, cái sai này tuyệt nhiên không thể bỏ qua. Nào ai biết được bà ta có nhận tiền của tiệm vải hay không chứ, cho nên chức ma ma quán gia kia không thể giao cho bà ta đảm đương nữa.”

Thẩm Mộ Yên không dám nói câu gì, đắng cay cũng đành nuốt vào bụng, chuyện này không chỉ nhà thị ta phải bồi thường mà còn có cả nhà Trương Hiến đắp thêm vào.

Tiết Minh Viễn thấy Nhược Thủy vẽ ình đường thoát khỏi tình cảnh ngượng ngùng này bèn thở dài một tiếng rồi bảo: “Người nhẹ dạ cả tin, những chuyện sau này đừng nhúng tay vào nữa, chăm sóc Đình nhi cho tốt là được rồi.” Thẩm Mộ Yên lặng lẽ gật đầu, Tiết Minh Viễn chán nản phát tay ý cho Thẩm Mộ Yên đưa đứa nhỏ lui xuống.

Thẩm Mộ Yên kéo Tiết Đình ra khỏi cửa viện, Thẩm tiểu muối bèn bước đến bên cạnh Thẩm Mộ Yên nói khẽ: “Muối đưa Đình nhi đến quả không sai, muối nói rồi, tỷ phụ không nể mặt tỷ cũng không thể không quan tâm đến Đình nhi. Có Đình nhi ở đây nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Thẩm Mộ Yên ngồi sụp xuống, kéo Tiết Đình lại dặn dò: “Đình nhi, nỗ lực ngày hôm nay con phải nhớ kỹ trong lòng. Cũng vì di nương không phải là chính thất cho nên làm gì cũng phải nhìn sắc mặt người ta, dùng tiền của nhà mình cũng bị người ta khiến cho nhục nhã ê chề đến phải khấu đầu xin lỗi. Cũng bởi vì con là thứ xuất nên mới bị người ta răn dạy giống như hôm nay. Muốn thay đổi số phận của hai mẹ con ta thì con phải học hành cho giỏi, sau này lớn lên đỗ đạt làm quan lớn, có thể chúng ta mới được đối xử đàng hoàng.” Đứng trong tiểu viện, Tiết Đình nghe Thẩm Mộ Yên nói vậy thì nghiêm túc gật đầu.

27. Chương 27: Lòng Người Khó Đo

Sau khi Thẩm Mộ Yên đi rồi, Tiết Minh Viễn vẫn ngồi yên vị, cúi đầu tỏ vẻ mệt mỏi. Nhược Thủy rót một ly trà nóng đặt vào tay Tiết Minh Viễn, nàng nhẹ nhàng nói rằng: “Chàng đừng nghĩ nhiều, chẳng phải mọi chuyện đều được giải quyết cả rồi đó sao?”

Tiết Minh Viễn thở dài một hơi, y nói: “Nàng ta muốn đem tiền về nhà mẹ thì thôi đi, giúp nhà mẹ cũng không nói được với ta một tiếng sao? Trước nay ta nào phải người keo kiệt nhỏ mọn. Ấy thế mà hết lần này đến lần khác dùng mấy thứ thủ đoạn không ra gì ấy, dối trên lừa dưới, sau cùng cũng chỉ mình ta không hay biết.”

Cô ta nào chỉ đơn thuần đưa tiền về cho Thẩm gia chứ, bản thân cô ta lẽ nào không giấu một ít làm của riêng. Nhược Thủy bèn an ủi: “Bây giờ chàng đã biết rồi đấy, mất bò mới lo làm chuồng song có còn hơn

không. Mấy năm qua chàng vất vả lo toan, người trong nhà cũng chẳng hỏi han lấy một câu. Cửa đã mất sớm muộn gì cũng kiếm về lại được, không phải sao? Đây cũng chẳng phải chuyện gì to tát.”

Tiết Minh Viễn trầm ngâm nói: “Khi đó quả thật ta quá bận. Mỗi ngày về nhà, sau khi cơm nước xong thì đi ngủ, có đôi hôm đi xã giao về say đến trời nam biển bắc cũng chẳng hay, ngủ một mạch đến sáng. Hằng ngày lại phải đến trong coi mấy mẫu đất bên ngoài, nào có nhiều thời gian để tâm đến mấy chuyện này. Ta thấy trong nhà không thiếu thốn gì, bọn trẻ cũng ngoan ngoãn, bụng bảo dạ thế là mừng rồi. Hai năm rồi làm ăn mới khấm khá lên một chút. Ôi, ta...”

Nhược Thủy nói tiếp: “Chàng đã tận lực rồi, có mấy ai trong ngoài đều chu toàn cả đâu. Chúng ta là người chứ không phải thần tiên, chàng đừng tự trách mình. Phát hiện vấn đề cần giải quyết là tốt rồi, những ngày sau này của chúng ta sẽ tốt hơn.”

Tiết Minh Viễn nhìn Nhược Thủy nói: “Người ta nói dĩ tiểu kiến đại, đây mới chỉ là một vấn đề nhỏ liên quan đến vài vóc may mặc, khoảng thời gian trước nàng ta quán xuyến Tiết gia có khi nào còn xảy ra những chuyện khác? Nàng hãy cẩn thận xem xét một chút. Không nhất thiết chuyện gì cũng phải thông qua ta, nàng là chủ mẫu Tiết gia, nàng nói sao thì là như thế.”

Kết quả này khiến Nhược Thủy rất hài lòng, nhân tâm là thứ không thể để sút mẻ, nhất là lòng tin - thứ mỏng manh vô cùng. Vì thế cho nên tất cả những việc trước đây Thẩm Mộ Yên nhúng tay vào đều bị đánh dấu hỏi. Nhược Thủy mỉm cười nói: “Thiếp chỉ là một đại cô nương lên kiệu hoa lần đầu thôi, trước nay chưa từng quản lý việc nhà, nếu có chỗ nào không đúng thì chàng cứ từ từ chỉ dạy chứ đừng tức giận nhé.”

Tiết Minh Viễn ngượng ngùng nói: “Nàng quán xuyến rất tốt, thật đấy. Tiết Hạo lẫn Tiết Uyên đều rất nghe lời nàng, sổ sách được quản lý cẩn thận, hạ nhân người nào không dùng được nàng cứ đổi, còn nữa...”

Đột nhiên Nhược Thủy ngồi bên cạnh cười khúc khích: “Những thứ này đều là do phận đàn bà đảm trách, chàng nói nhiều như vậy làm gì. Sau này chàng chỉ cần chuyên tâm đấu đá với người ngoài trên thương trường là đủ rồi, chuyện trong nhà cứ giao cả cho thiếp. Sau khi về nhà thì dùng chút trà, chơi với đám nhỏ, hay tốt nữa thì trò chuyện với thiếp, đó chính là những chuyện chàng nên làm nhất!”

Tiết Minh Viễn càng nghe Nhược Thủy nói càng cảm thấy đây chính là cuộc sống mà y hằng mong ước, Nhược Thủy chính là người bầu bạn mà y vẫn kiếm tìm. Trở về nhà sau một ngày mệt mỏi lại được nghỉ ngơi, không có ai oán thán bên tai, cũng không có người nào quở trách, hơn nữa còn được hưởng thú vui cuộc sống thường ngày. Tiết Minh Viễn gật gù ra vẻ đồng tình.

Phía bên kia, sau khi trở về phòng, Thẩm Mộ Yên ngồi vờ vò chiếc khăn tay, Thẩm tiểu muội ngồi bên cạnh cũng không dám lên tiếng. Thẩm Mộ Yên mở miệng nói: “Gửi khẩu tín cho nương và tẩu tẩu, bảo hai người họ ngày mai vào phủ thương lượng xem sổ tiền này nên làm thế nào.” Thẩm tiểu muội gật đầu.

Ngày hôm sau, khi người gác cổng thông báo với Nhược Thủy rằng người của Thẩm gia đến, Nhược Thủy lập tức đưa họ đến phòng của Thẩm Mộ Yên, để bọn họ tự cầu xé lẫn nhau. Tiền là thứ khiến huynh đệ tình thâm dễ dàng trở mặt thành kẻ thù, huống chi giữa bọn họ lại là quan hệ chị dâu em chồng rất phức tạp, trận này họ không thể không đánh.

Quả đúng như dự đoán, Thẩm tẩu tử vừa nghe Thẩm Mộ Yên gọi mình và Thẩm lão nương đến Tiết giả, cứ ngỡ chuyện làm ăn kia đã thành, thì ta ăn vận tươm tất, vui vẻ theo sau Thẩm lão nương. Thẩm lão nương ngồi trên xe ngựa còn bảo: “Hai cô nương nhà ta đều là người có phúc khí. Con cũng là người có phúc khí, con gả vào nhà chúng ta cũng sẽ có phúc khí.”

Thẩm tẩu tử đang vui nên không buồn nói lại, tiếp tục cắn hạt dưa lắng nghe. Sau khi xuống xe thì hăm hở bước đến phòng của Thẩm Mộ Yên, song thứ nghênh đón thị lại là một tràng mắng mỏ xối xả vào mặt. Thẩm Mộ Yên vừa nhìn thấy Thẩm tẩu tử bước vào phòng, cơn giận tìm đúng nơi phát tiết, bèn chỉ vào mặt Thẩm tẩu tử mắng: “Đã nói tẩu đừng đi tìm Nhị nãi nãi, tẩu cho là mình hay mình giỏi, giờ tự nhiên đi chuốc lấy xui xẻo vào mình. Giờ thì hay rồi, cả nhà bị tẩu hại chết rồi.”

Thẩm tẩu tử thoáng bối rối, chớp chớp mắt hỏi lại: “Thế này là thế nào? Tôi nào có trêu chọc gì đến cô nãi nãi chứ.”

Thẩm Mộ Yên ngồi đó với khuôn mặt lạnh tanh, Thẩm tiểu muội nhẹ nhàng thuật lại mọi việc một lượt. Thẩm tẩu tử kêu lên: “Ai đời lại có thứ đạo lý mua rồi còn đòi tiền lại! Không có cửa đâu.”

Thẩm Mộ Yên trừng mắt nhìn tẩu tử nhà mình, mở miệng nói: “Nếu không phải tại tẩu giấy trắng mực đen viết rõ giá cả trước mặt người ta thì làm sao người ta có chứng cứ bắt tẩu trả tiền lại chứ. Giờ bằng chứng rõ ràng, tẩu còn... Tẩu còn nghĩ người ta không biết nhà ta làm ăn, tên tiệm còn viết rõ rành rành. Muội ở bên này ngàn cầu vạn cầu mới đề được chuyện này xuống, đền tiền là xong việc. Nếu như chuyện này liên lụy đến cả tiệm, tẩu nghĩ chuyện làm ăn nhà mình còn suôn sẻ sao?”

Thẩm tẩu tử bỗng nhớ ra đúng là thị có viết một tờ giá như vậy, biết thế đã chẳng làm, thị ta đứng giậm chân giận dữ: “Ôi trời ơi, đúng là tâm địa đen tối, thì ra từ sớm đã tròng sẵn sợi dây dụ tôi vào tròng. Sau tôi lại ngu ngốc nghe lời người ta đến thế chứ, ôi trời ơi là trời ơi!”

Thẩm lão nương đứng bên cạnh sốt ruột hỏi: “Này, vậy bây giờ phải làm sao đây? Nhà chúng ta kiếm lời nhiều cũng từ bên này cả, lần này ngưng không lấy hàng thì thôi đi lại còn muốn chúng ta bỏ tiền ra. Mộ Yên à, con nói thử với Nhị gia xem, Tiết gia cũng đâu thiếu mấy trăm lượng này, tiêu thì cũng tiêu rồi, bảo họ đừng đòi lại nữa.” Thẩm tẩu tử nghe vậy bên phụ họa thêm: “Phải phải, muội cố nói khó với Nhị gia xem, vợ chồng cùng giường cũng dễ nói chuyện.”

Thẩm Mộ Yên nghe vậy không khỏi chạnh lòng. Từ trước đến nay lúc nào nhà họ Thẩm cũng đẩy thị ra trước đầu sóng ngọn gió, mẹ người ta có thể bảo vệ con gái nhà mình thì hết lòng bảo vệ, đằng này nhà mình thì lại đẩy được cái nào đẩy cái nấy. Thẩm Mộ Yên lạnh lùng nói: “Nhị gia biết chuyện này cũng rất tức giận, nếu không phải vì muội đưa Đinh nhi ra làm lá chắn e là cũng không còn chỗ dung thân ở Tiết phủ này. Mọi người không nói giúp muội thì thôi, chứ đừng hại muội như thế. Chuyện gì có thể làm muội đều làm cả rồi, không dư hơi nói lời thừa thãi nữa. Nhị nãi nãi nói phải trả lại ba trăm lượng, tiền bạc thế nào mọi người tự lo liệu lấy.”

Thẩm tẩu tử thấy Thẩm Mộ Yên quyết dứt áo buông tay nào có thể chấp nhận, lập tức ngưng nguẩy lên: “Tôi đây kiếm tiền vì ai chứ, cũng là vì già trẻ trong nhà mà thôi. Có lão nương nhà nào một tháng không mời đại phu dăm ba lần, lại còn phải tắm bồ bằng nhân sâm, tổ yến. Còn nữa, có ai đời cô nương lớn thế nào rồi còn núp trong xó nhà chẳng ra khỏi cửa, bắt chúng ta phải nuôi thêm một miệng ăn! Tiệm nhà chúng ta buôn bán không kiếm được bao nhiêu lợi nhuận nhưng cũng chưa khi nào để cô nãi nãi lo lắng đến chuyện sinh hoạt. Sao bây giờ cô nãi nãi lại lật lọng như chẳng liên quan? Ba trăm lượng này tôi nói thẳng là không có, cùng lắm thì tôi sẽ đưa nương và tiểu cô tử xuống phố xin ăn. Dù sao cuộc sống của cô nãi nãi cũng ổn thỏa, thế chúng tôi cũng yên lòng rồi!”

Lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, thế nhưng năm ngón lại ngắn dài khác nhau. Thẩm lão nương bên cạnh cũng nói giúp vào: “Điều tại ta vô dụng, liên lụy đến các con. Ngày hôm nay ta không chết không được rồi.” Thẩm tiểu muội đứng một bên cũng khóc thống thiết. Thẩm Mộ Yên vỗ bàn một cái, trầm giọng nói: “Được rồi, món tiền này muội trả một trăm lượng, nhiều hơn nữa cũng chẳng có đâu. Sau này Đinh nhi còn phải đi học, muội cũng không thể lên lút tích góp nữa. Số còn lại mọi người tự nghĩ cách đi.”

Thẩm tẩu tử chép miệng nói: “Tiền trong nhà đều đã giao cho ca ca muội ra ngoài mua hàng, món này không nhỏ, không có sẵn nhiều tiền như vậy. Nếu Nhị nãi nãi không cần ngay thì đợi ca ca muội về chúng ta sẽ trả lại uội.”

Thẩm lão nương lại tiếp: “Mộ Yên à, con cứ ứng trước đi đã, sau này nắm được yếu điểm của Nhị gia thì không sao nữa rồi.”

Thẩm Mộ Yên thở dài một hơi nói: “Nương à, trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ. Hiện tại trong nhà có Nhị nãi nãi, chuyện gì cũng không cho con xen vào, không thể tùy tiện hành động như trước kia.”

Thẩm tẩu tử nhìn Thẩm tiểu muội nói: “Vậy muội cũng nên giúp một ít chứ, mấy năm qua muội cũng làm không ít đồ trang sức mà. Đồ cưới của muội thôi thì giản dị đi một chút, món này chúng ta sẽ gom góp sau.” Thẩm Mộ Yên bất đắc dĩ đứng dậy, lấy ra một chiếc vòng tay bằng vàng đặt ở trên bàn, cất tiếng bảo: “Đây là vật năm xưa khi muội sinh Đinh nhi Nhị gia đã thưởng cho, làm mới lại cũng bán được năm mươi lượng. Phần đồ cưới của tiểu muội là do muội thay muội ấy chuẩn bị, tẩu tẩu và đại ca quyết không được đụng vào!”

Thẩm tẩu tử thấy không thể lấy được gì thêm bèn vội vã thu vòng tay về, đứng dậy xoay người bảo: “Chúng ta chỉ nghĩ cách thôi mà. Nhưng chuyện làm ăn nhà mình ra sao cô nãi nãi cũng biết rồi đấy, sau này không còn như trước kia, nếu thấy chúng ta quá khó khăn thì cũng nên giúp đỡ. Ta và ca ca muội khổ cực cũng chẳng hề gì, thế nhưng nương và cháu gái thì khác, cô nãi nãi cũng đừng chỉ hưởng ngày tốt một mình.” Nói đoạn, thị ta kéo Thẩm lão nương rời khỏi phòng.

Thẩm Mộ Yên nhìn bóng hai người nọ dần xa, chỉ biết lặng lẽ rơi lệ. Thẩm tiểu muội ở bên cạnh khuyên lơn: “Tỷ tỷ đừng đau lòng, trong nhà thiếu tiền nên mới ồn ào thôi. Ai lại không mong người nhà mình yên ổn chứ.”

Thẩm Mộ Yên thở dài nói: “Nơi ấy không có tiền đã đành, mà lòng người cũng ngày một sâu. Năm xưa nhà mình một tháng cũng chẳng có thịt ăn, bây giờ thì vận gấm hoa tơ lụa, ăn sơn hào hải vị, thế mà lại còn tìm ta khóc lóc thở than, đơn giản là vì muốn nhiều tiền hơn nữa mà thôi. Thế nhưng bây giờ Tiết gia đã có Nhị nãi nãi, ta đâu còn tùy nghi ứng biến được như trước đây. Hôm qua muội cũng thấy rồi đấy, cho nên ta mới bảo muội đừng làm thiếp, quang minh chính đại ngồi ở nhà giữa thì hơn.”

Thẩm tiểu muội không cãi lại mà chỉ nói rằng: “Xem ra Nhị nãi nãi quả thật lợi hại, từ lúc gả vào sống không yên ổn.”

Thẩm Mộ Yên thấy Thẩm tiểu muội vẫn chưa bỏ ý định kia, chỉ đành khuyên bảo trong mỗi mật: “Đã là phận thiếp thì dù là nhà ai cũng không yên ổn, ta bây giờ chỉ có thể trông đợi vào Đình nhi, nuôi nó khôn lớn giúp ta giành được tiếng nói ở Tiết gia.”

Trò vui trong nhà họ Thẩm mấy hôm nay đều đã đến tai Nhược Thủy, nàng không nói gì mà chỉ gật đầu tỏ ý đã biết, phỏng chừng thời gian tới Thẩm Mộ Yên sẽ không dám manh động.

Sau chuyện này, chức ma ma quản gia tự nhiên về tay Đường ma ma, Nhược Thủy xem qua danh sách hạ nhân trong phủ, tiền trong sổ sách của phòng bếp cũng hơi lung tung, xem ra bên phòng bếp còn thiếu một người biết vâng lời. Phòng thêu thì có ba người, cũng không rõ tay nghề thế nào, Đường ma ma nói Viên cô nương mang thêm đồ đạc đến chỗ Tiết Hạo.

Nhược Thủy mỉm cười, Viên thị yên ổn vài ngày cuối cùng cũng hành động, đối với người di bao năm mới xuất hiện này, một đứa trẻ liệu sẽ dễ dàng chấp nhận sao?

28. Chương 28: Phản Ứng Của Con Trẻ

Viên cô nương đến Tiết gia đã lâu nhưng không có động tĩnh, suy cho cùng cũng chỉ là muốn quen thuộc với hoàn cảnh nơi đây, thuận theo thời thế mà hành động thôi. Mấy năm qua Viên gia không hề qua lại với Tiết gia, nếu như Viên cô nương cứ năm lần bảy lượt chơi đùa với hôn sự của mình như thế, không chừng sau này sẽ không thể gắn kết nữa. Viên thị tự mình cao giá, cũng là tự mình hủy hoại mình.

Lúc này, Viên cô nương bắt đầu hối hận vì sao không đến đây sớm ba tháng, nếu vậy hẳn đã không lắm chuyện phiền toái thế này. Song nàng ta cũng không nghĩ đến, ba tháng trước nàng ta vẫn cho là mình quá tài giỏi, nào có để Tiết Minh Viễn vào mắt. Những chuyện này tùy theo thời thế cũng phát triển theo, đúng là nước xối mạn thuyền. Viên cô nương hỏi thăm một chút, biết Tiết Hạo và Tiết Uyên đều mới vừa bắt đầu học bèn chuẩn bị tứ bảo (*bút, mực, giấy, nghiên), lại còn mua thêm ít điểm tâm bên ngoài mang đến cho hai đứa nhỏ.

Khi Viên cô nương đến nơi, hai đứa nhỏ đang học, Viên cô nương đành ngồi đợi đến giờ nghỉ ngơi mới xốc rèm bước vào. Đây là lần đầu tiên hai đứa nhỏ nhìn thấy Viên cô nương. Viên cô nương vừa vào cửa, bọn chúng còn tưởng là đang tìm Chu tú tài, nên không quá chú ý. Viên cô nương chào hỏi Chu tú tài một tiếng rồi đi đến bên cạnh hai đứa nhỏ, nhẹ nhàng bảo: “Là Hạo nhi và Uyên nhi phải không, ta là dì của các con.”

Hai đứa nhỏ ngồi trên băng ghế gỗ ngác không hiểu ra sao, người di này từ đâu ra vậy? Chưa từng nghe ai nhắc đến cả. Viên cô nương thấy hai đứa nhỏ nhìn mình với vẻ phòng bị, bèn mỉm cười lấy quà ra: “Dì

ở Hàng Châu, cách nơi này rất xa, cho nên trước đây hai con đều chưa gặp ta. Lần này ta cố ý đến gặp hai con, đây là chút quà nhỏ, hai đứa xem xem có thích không.” Nói đoạn, nàng ta nhét mấy thứ kia vào tay hai đứa.

Hai đứa trẻ ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, hai đôi mắt chớp liên hồi không biết làm sao. Viên cô nương cười nói: “Dì muốn nói chuyện với hai con. Tối nay chỗ ta có mấy món ngon, có cá chua Tây Hồ, còn có tôm rim rồi sốt mật nũ, các con học xong thì đến, được không?”

Tiết Hạo lắc đầu không chút nghĩ ngợi: “Không được, buổi tối phải ăn cơm với phụ thân mẫu thân. Sau đó còn phải viết văn, ngày hôm nay không được nghỉ, không thể ra ngoài chơi.”

Viên cô nương hơi ngạc nhiên, sau mới dịu dàng nói: “Đây nào có phải ra ngoài chơi, nơi đó là viện của dì mà. Các con mỗi ngày đều ăn cơm với phụ thân mẫu thân, dì vất vả lắm mới đến được đây, qua ăn với dì một bữa không được sao?”

Tiết Hạo chẳng nề nang gì mà nói thẳng: “Không được, chúng con không biết dì. Mẫu thân nói không được đi với người lạ, cũng không được ăn đồ người lạ đưa, bằng không sau này sẽ không cho chúng con ra ngoài chơi.”

Viên cô nương thấy trò chuyện với tụi nhỏ cũng phí công, bất kể Viên cô nương có nói gì, bọn chúng đều đồng thanh, không đi xa với người lạ. Trẻ con rất cố chấp, Viên cô nương hơi mất kiên nhẫn, cố ý bảo rằng: “Nếu đã vậy ta sẽ lấy lại hết mấy thứ này, điểm tâm ta cũng mang đi luôn.”

Tiết Hạo chẳng do dự, lập tức trả lại tứ bảo cho Viên thị, bảo rằng: “Chúng con cũng có, điểm tâm lát nữa Thanh Tổ tỷ tỷ sẽ mang đến.” Tiết Hạo và Tiết Uyên chẳng lưu luyến gì với đồng quà Viên thị tặng, khiến Viên thị không biết phải làm sao. Chu tú tài thấy bọn họ ngượng ngùng bèn nói đã đến giờ học, Viên thị nhân đây để lại tứ bảo rồi rời khỏi. Lần đầu tiên đã thông tư tưởng bọn nhỏ, Viên thị ôm thất bại trở về.

Buổi tối, Tiết Minh Viễn có việc xã giao bên ngoài, Tiết Hạo và Tiết Uyên ăn cơm xong thì chơi ở viện của Nhược Thủy. Nhược Thủy sai người đắp một đồng cát cho hai đứa con trai chơi đùa. Lúc này, Viên thị mang theo hai bộ quần áo trẻ con đến, hai đứa nhỏ thấy Viên thị mới nhớ ra hôm nay đã nhận lễ phẩm của người ta, bị nha đầu giữ lại trong phòng, hai bọn họ đã quên bằng mất.

Sau khi Viên thị vào nhà, nàng ta vừa cười vừa nói: “Tỷ tỷ nghỉ ngơi, muội đến thăm bọn nhỏ một lát. Hôm nay muội trò chuyện với bọn nhỏ rất vui, Hạo nhi quả khiến người ta yêu thích. Đây là quần áo muội làm cho bọn Hạo nhi, một lát mặc thử xem sao, nếu không vừa thì sai hạ nhân sửa lại một chút.”

Nhược Thủy cười đáp: “À, thế hôm nay mọi người đã nói chuyện gì?” Hai đứa nhỏ chạy đến bên cạnh Nhược Thủy, kể chuyện ngày hôm nay. Điểm chính là kể mình không muốn mấy thứ kia của Viên cô nương, nhưng người ta cứ cố nài ép, rồi còn hai đứa không theo người lạ đi ăn cơm.

Nhược Thủy cười khen ngợi hai con trai, nàng nói: “Hai con làm thế là rất đúng, trong nhà ta chẳng thiếu thứ gì, đồ của người lạ tuyệt đối không được nhận, nhất là đồ ăn. Thích gì cứ về nói với mẫu thân, mẫu thân sẽ cho các con.”

Viên cô nương đứng bên kia nghe vậy chợt thấy không tự nhiên, cảm giác như mình chính là người xa lạ được nhắc đến kia, nhưng không thể phản bác. Các vị nói xem, người ta dạy con như thế có chỗ nào không đúng sao. Viên cô nương đành cười trừ: “Muội đã nói với hai đứa muội là dì của bọn chúng, bọn chúng lại còn không tin. Hai con hỏi thử mẫu thân xem ta có phải là dì của các con không, xem ta có lừa các con không.”

Hai người con trai nhìn về phía Nhược Thủy, Nhược Thủy nhìn Viên cô nương nở nụ cười, lên tiếng hỏi hai con: “Các con biết đại bá là ca ca của phụ thân, vậy thì dì là người thân của ai?” Hai đứa đều lắc đầu, không có chút ý niệm nào, chưa từng nghe qua nha.

Nhược Thủy mỉm cười nói: “Dì chính là tỷ muội của mẫu thân. Người dì này là muội muội của mẫu thân mà Hạo nhi chưa gặp qua.”

Viên cô nương ở bên cạnh tiếp lời: “Phải, tỷ tỷ của ta chính là mẫu thân thân sinh của Hạo nhi.”

Tiết Hạo không có chút ý niệm nào về Viên thị, chỉ biết mình không có mẫu thân, cũng chưa từng gặp mặt. Hỏi phụ thân thì phụ thân không muốn nói đến, bà vú cũng chẳng nói gì. Cứ hễ nhắc đến đề tài này, mọi người ai nấy đều không vui. Tiết Hạo suy nghĩ một lát rồi hỏi Nhược Thủy: “Người có biết mẫu thân của con không?” Nhược Thủy lắc đầu, Tiết Hạo nghe nói Viên thị kia là muội muội của mẫu thân bèn quay lại hỏi: “Vậy mẫu thân của con đâu?”

Viên cô nương liếc nhìn Nhược Thủy với vẻ đắc ý, nói với vẻ đau thương: “Tỷ tỷ của ta là mẫu thân của con, sức khỏe tỷ ấy không tốt, nên đã đi đến nơi rất xa rồi, không thể ở bên cạnh chăm sóc con. Thế nhưng đã có dì rồi, dì sẽ thay tỷ tỷ chăm sóc con.”

Tiết Hạo cũng ngây thơ hỏi thẳng: “Mẫu thân không thể quay về sao?” Viên cô nương gật đầu.

Tiết Hạo hỏi ngược lại: “Vậy sao dì không sớm đến đây chăm sóc chúng con?”

Viên cô nương nhất thời cứng họng, lúng túng nở nụ cười, không biết phải nói gì tiếp theo. Nàng ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Bởi vì dì ở xa nên mới đến muộn.” Tiết Hạo càng truy hỏi kỹ hơn: “Nơi ấy đến đây phải đi rất nhiều năm sao?”

Nhược Thủy tiếp lời: “Không phải vậy, dì ở Hàng Châu, có khi phụ thân không ở nhà chính là đi đến Hàng Châu đấy.” Nàng vừa nói vừa giải thích với Viên thị: “Không được nói dối bọn nhỏ, trí nhớ của chúng rất tốt, nếu đã gạt chúng thì sau này nói dối bọn chúng đi thăm ông bà ngoại ở Hàng Châu chúng sẽ không chịu đi.”

Tiết Hạo nhìn Viên cô nương hỏi tiếp: “Vậy sao dì lại đi lâu như thế?”

Viên cô nương không tìm được lời giải thích, đành tiếp tục cười trừ, sau cùng lại đánh bài tình cảm, mắt ngấn nước nói: “Dì cũng muốn đến thăm Tiết Hạo sớm, nhưng dì có rất nhiều nỗi khổ tâm.”

Tiết Hạo nhìn Nhược Thủy rồi lại nhìn Viên cô nương: “Dì đừng khóc, dì đến nhà con phiền phức như vậy thôi thì về đi. Con có mẫu thân là được rồi. Dì nhắc đến mẫu thân kia, trước kia con vẫn rất nhớ người ấy, nhưng bây giờ thì không nữa rồi, con cũng không thích mẫu thân ấy.”

Viên cô nương bị đứa nhỏ cự tuyệt, Viên cô nương đã quên rằng nàng ta muốn mượn thể của Viên thị vào Tiết gia tiếp cận bọn nhỏ, như thế những chuyện xấu của Viên thị cũng đổ lên đầu nàng ta. Vừa được hưởng ánh sáng của người ta, nhưng bóng ma cũng là tặng phẩm đi kèm.

Viên cô nương cười cười, nhấp một ngụm trà rồi ngượng ngùng bỏ đi, vừa bước đến cửa thì đụng phải Tiết Minh Viễn. Nàng ta bèn cười bảo: “Tỷ phu, huynh đã về.”

Tiết Minh Viễn cũng khách sáo đáp lại: “À, sang thăm bọn nhỏ sao.”

Không thể không nói đến một số chuyện mang tính di truyền, Viên cô nương cũng giống như tỷ tỷ của nàng ta, thấy Tiết Minh Viễn về trễ bèn nói: “Tỷ phu nên chú ý thân thể, chuyện xã giao nào có thể từ chối thì nên từ chối, về trễ thế này bọn nhỏ rất nhớ huynh.” Những lời này cốt là có ý tốt, thế nhưng dựa vào quan hệ giữa Viên cô nương và Tiết Minh Viễn thì vẫn chưa đến mức ấy. Tiết Minh Viễn cảm thấy Viên cô nương này quá thân thiết với cả người thân sơ rồi. Cô vu vơ nói lời này làm gì, vợ ta không quản, cô dựa vào cái gì mà quản ta chứ. Tiết Minh Viễn gật đầu xoay người rời đi.

Nhược Thủy ôm hai con trai vào lòng, bất đắc dĩ nói: “Không có gì, Viên cô nương vừa nhắc đến chuyện của tỷ tỷ nàng ta.” Tiết Minh Viễn lướt nhìn qua cửa sổ, chau mày lắc đầu.

Viên thị đi rồi, hai đứa con trai còn tửu thân, ngoài mẹ ruột thì nào có ai quan tâm đến mình thật lòng thật dạ. Tiết Hạo và Tiết Uyên thấy Tiết Đình có Thấm Mộ Yên quan tâm chăm sóc tỉ mỉ; trước đây khi bọn chúng chơi đùa cùng nhau, nếu trời trở lạnh, Thấm Mộ Yên sẽ phái người đến đưa thêm áo cho Tiết Đình. Trời nóng, Tiết Đình bị muỗi cắn, Thấm Mộ Yên sẽ lấy thuốc nước thoa lên cho Tiết Đình. Những chuyện nhỏ nhặt này nếu Tiết Hạo và Tiết Uyên không nói, có lẽ vĩnh viễn cũng không có người làm cho hai bọn chúng. Nha hoàn, bà vú tâm tư có hạn, dù bọn họ có tận tâm cũng không thể quan tâm đến bọn nhỏ như mẫu thân của chúng.

Tâm tư những đứa trẻ rất tinh tế, những chuyện hơn kém trong đối xử bọn chúng đều cảm nhận được, không thể tránh khỏi chuyện sẽ thấy tủi thân. Hôm nay Viên cô nương lại lời những uất ức của hai đứa nhỏ

ra nói, Nhược Thủy quan tâm đến cảm nhận của bọn chúng, thế giới của hai đứa nhỏ đột nhiên xuất hiện người có thể dựa vào, người nguyện ý nghe chuyện của bọn chúng, tin tưởng chúng. Tiết Hạo và Tiết Uyên nép vào lòng Nhược Thủy gào khóc. Tiếng khóc tủi thân nỉ non khiến Nhược Thủy cũng ngẩn lẹ.

Tiết Minh Viễn an ủi mãi, Tiết Hạo đột nhiên vừa khóc vừa hỏi Nhược Thủy: “Tại sao người không đến đây sớm hơn, người đã ở đâu, sao người lại đến muộn như thế chứ!”

Nhược Thủy ôm chặt hai cơ thể nhỏ bé Tiết Hạo và Tiết Uyên, khẽ nói: “Bởi khi mẫu thân các con vừa bỏ các con, mẫu thân đã đi tìm các con nhưng mãi đến bây giờ mới tìm được. Mẫu thân chậm chạp quá phải không.”

29. Chương 29: Tiệc Rượu

Về phần Tiết Minh Viễn, y thấy ba mẹ con khóc thương tâm như thế cũng cảm thấy không thoải mái, tình cha dù sao cũng không giống với tình mẹ. Y nghĩ chỉ cần bản thân cố gắng phấn đấu bên ngoài, có thể khiến người trong nhà mình được hưởng những điều kiện tốt nhất, những thứ tốt nhất. Bọn trẻ ngoan ngoãn đã là tốt rồi, xem ra còn phải có mẫu thân bên cạnh mới nên người.

Tiết Minh Viễn nhẹ nhàng khuyên bảo: “Được rồi, đừng khóc nữa. Hôm nay ta đã mua mấy món ngon ở ngoài về, nài và các con mau nếm thử nào.”

Nhược Thủy tròn mắt nhìn Tiết Minh Viễn, Tiết Minh Viễn ngượng ngùng sờ mũi. Tiết Uyên ngẩng đầu ngọt ngào nói rằng: “Mẫu thân, con muốn ăn ngon.”

Tiết Minh Viễn nở nụ cười, nhanh chân chạy đi lấy đến. Mấy thứ bánh trái nho nhỏ, hai đứa nhỏ khóc đến mệt lả, vừa ăn xong đã buồn ngủ.

Tiết Minh Viễn khẽ thở dài một tiếng, ngắm khuôn mặt say ngủ của chúng, cảm giác như đã trút được gánh nặng. Nhược Thủy gọi người đến bọc kín cho hai đứa con trai rồi cẩn thận ôm về phòng. Tiết Minh Viễn nhìn Nhược Thủy, nói như tự trách mình: “Ta thấy hai đứa chúng nó mỗi ngày đều vui vẻ, không ngờ trong lòng lại có nhiều nỗi khổ như thế, mà bọn chúng cũng chẳng nói với ta.”

Nhược Thủy nghe xong bèn dịu dàng đáp: “Lúc đầu chàng không kiên nhẫn, bây giờ biết thì tốt rồi, sau này nếu có dịp thì chàng hãy cùng ngồi trò chuyện với chúng. Hai đứa nó đều rất thông minh, lại rất biết nghe lời.” Tiết Minh Viễn liên tục gật gù.

Qua vài ngày, Viên thị muốn xoa dịu mối quan hệ giữa mình và bọn nhỏ, nhưng lại chẳng biết phải làm thế nào. Làm chút điểm tâm, bọn chúng nói Tổ Tâm tỷ tỷ đã làm cho chúng rồi. Đưa đồ chơi đến thì chúng nói những thứ đó bên ngoài đều có bán, bây giờ thích chơi thứ Nhược Thủy cho hơn. Muốn trò chuyện à, các vị ngồi với một đứa trẻ năm tuổi một lúc đủ uống cạn chum trà cũng là hay lắm rồi, trò chuyện cái khi gì chứ. Viên thị nhìn con đường phía trước với vẻ nhụt chí, dự định nghĩ biện pháp khác.

Nhược Thủy cũng thường phái người đến hỏi Thảm Mộ Yên xem lúc nào có thể giao tiền, những chuyện khác cũng bình thường như mọi ngày. Chuyện mua vải vóc làm y phục cho cả nhà cũng liên đới đến các chưởng quỹ. Hôm nay Nhược Thủy cùng Đường ma ma đến các cửa tiệm ghi trong danh sách. Hạ nhân báo lại nói Tiết Minh Viễn ngày hôm nay ở nhà sẽ mở tiệc rượu chiêu đãi bằng hữu.

Nhược Thủy thăm hỏi một chút, biết được người đến không nhiều, cũng chỉ sáu bảy người mà thôi, tất cả đều là “nhà trên” so với Tiết Minh Viễn. Lợi nhuận mà Tiết Minh Viễn kiếm được đều nhờ vào tiệm thuốc, cốt yếu là nhờ cửa tiệm của nhà có lang trung cao đường, Tiết gia cũng có năm bí phương tổ truyền, là mấy thứ thuốc Tiết phụ bỏ cả đời nghiên cứu chế ra, đây chính là bài thuốc tinh túy của tiệm nhà họ Tiết. Thứ hai chính là tất cả những thứ khác, những loại dược liệu đều rất rẻ. Cả đôi song hành, hơn nữa cửa tiệm của Tiết Minh Viễn gần chợ còn có Lục gia ở Đài Châu, Tam gia ở Hàng Châu, Ninh Ba một tiệm, Thiệu Hưng hai tiệm. Tổng cộng mười hai cửa hàng tất cả.

Dược liệu được giá rẻ cũng vì số dược liệu này đều được trực tiếp sản xuất, không qua kẻ trung gian thứ hai. Vì thế cho nên, những nhà trên cơ Tiết Minh Viễn đều là đại địa chủ, gia nghiệp đồ sộ, mỗi người đều

có mấy trăm khoảnh (*rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 héc-ta) đất, trồng đủ các loại được liệu. Thông thường họ không ở lại Đài Châu mà chỉ đến bàn chuyện làm ăn. Những người đến lần này đều là nhà có hợp tác với Tiết Minh Viễn, đứng đầu là một lão nam nhân họ Triệu, người xưng là Triệu viên ngoại.

Người đến hôm nay chính là vị Triệu viên ngoại này, ông ta nói những tiệm cơm ở Đài Châu đều đã dùng qua, muốn thưởng thức những món mới lạ, nghe nói thê tử Tiết Minh Viễn mới cưới đến từ kinh thành, bèn giật dây mấy vị đại gia khác, bảo rằng muốn ăn những món của kinh thành. Một bữa cơm thôi mà, Tiết Minh Viễn đương nhiên không thể cự tuyệt, vừa đồng ý bên này thì bên kia đã vội vã sai người về nhà thông báo cho Nhược Thủy chuẩn bị cơm tối.

Nhược Thủy suy nghĩ một lát rồi gọi Sầm An gia - quản sự nhà bếp đến hỏi: “Hôm nay Nhị gia muốn thết khách, nói là muốn ăn món trong kinh thành, lát nữa Đường ma ma sẽ sang bên ấy làm vài món. Thế nhưng cũng không thể để Đường ma ma làm cả, chẳng hay Sầm An gia có biết khẩu vị món ăn kinh thành không?”

Sầm An gia trả lời: “Khẩu vị món ăn kinh thành lấy mặn làm chính, người bên này ăn không quen nên không hay lắm.” Sau đó lại chuyển ý: “Nhưng một vài món nhỏ vẫn có thể làm tốt.”

Nhược Thủy cũng không trông mong nữ đầu bếp trong nhà phải tinh thông mọi kỹ năng, mấy ngày qua Sầm An gia có hơi biếng nhác, nhưng những món ăn làm ra đều rất vừa miệng. Nhân vô thập toàn, nếu một quản sự lười biếng trong phạm vi giới hạn, Nhược Thủy vẫn có thể nhắm mắt cho qua.

Nhược Thủy gật đầu nói: “Mặc dù nói là muốn ăn món trong kinh, nhưng ta sợ bọn họ sẽ có người ăn không quen. Cho nên lát nữa Đường ma ma sẽ làm bốn món chính, hai món phụ. An gia cũng làm bốn món chính, hai món phụ theo phong vị vùng ta là được rồi. Bọn họ có món gì mà chưa thưởng thức qua chứ, cứ làm hết sức là được.”

Mọi người trong nhà bận rộn chuẩn bị, mấy tiểu nha đầu vô sự trong viện cũng đều bị gọi đến phòng bếp phụ giúp. Đến khi tối trời, Tiết Minh Viễn dẫn theo mấy người nữa về nhà. Tiết Minh Viễn đi trước dẫn đường, miệng nói: “Trong nhà chỉ có cơm rau dưa, lát nữa có gì xin các vị thứ cho.”

Mọi người đều cười nói không hề gì. Thực ra đúng y như lời Nhược Thủy nói, những người này có thứ gì chưa từng ăn chứ, đến đây cũng chỉ để đổi không khí mà thôi.

Tiết Minh Viễn đưa mọi người đến phòng khách, Nhược Thủy đã thu xếp xong từ lâu, dẫn theo kẻ ở chờ sẵn ở đấy. Triệu viên ngoại vừa nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của nàng đứng đó, mắt nhìn không chớp lấy một lần, Nhược Thủy chạm phải ánh mắt của Triệu viên ngoại thì mặt đỏ ửng. Tiết Minh Viễn vừa nhìn thấy đã khéo léo đứng che chắn trước người nàng, chấp tay cười nói: “Thê tử của tại hạ chỉ chuẩn bị chút rượu nhạt và mấy món đơn sơ, chư vị đừng khách khí.”

Triệu viên ngoại vừa nhìn vừa cười ha hả mà rằng: “Tiết lão đệ đúng là có phúc khí, phu nhân như thiên tiên này so với vị mặt lạnh lúc trước khá hơn nhiều.” Triệu viên ngoại có thể coi như người nắm đầu, nói năng chẳng chút kiêng kỵ. Tiết Minh Viễn lắc đầu nói: “Đừng nhắc chuyện lúc trước nữa, Triệu gia, vậy để tiểu đệ lập tức gọi rượu, thịt lên.”

Triệu viên ngoại khoát khoát tay, ngồi xuống trước. Triệu viên ngoại vừa ngồi xuống, những người còn lại cũng luận theo cấp bậc lần lượt ngồi xuống theo. Nhược Thủy vừa cười vừa nói: “Chỉ có chút rượu nhạt, mong chư vị đừng khách khí.” Mọi người đồng thanh cảm ơn. Nữ chủ nhân bước ra ngoài gọi người bưng thức ăn lên, nhưng cũng biết lễ nghĩa không ngồi cùng bàn, nàng chỉ nói mấy câu rồi đến phòng bếp.

Nhược Thủy đi rồi, mọi người lại khen Tiết Minh Viễn tốt số, cưới được một cô vợ kẻ xinh đẹp đến thế. Triệu viên ngoại nhấp một hớp rượu, chép chép miệng bảo: “Tiết phu nhân so với Ngũ di nương mới cưới của ta còn tốt hơn, có phong thái giống như Dung cô nương của Túy Phong các ở Đài Châu, đôi mắt biết cười, giọng nói cũng dịu dàng.”

Triệu viên ngoại nói năng chẳng kiêng kỵ, có người thấy đem phu nhân của người ta so sánh với cô nương đứng đầu kỹ viện e là không tốt, sợ Tiết Minh Viễn tức giận bèn vội nói đỡ: “Triệu gia cũng thật là, Tiết phu nhân người ta là tiểu thư khuê các đẳng hoàng, nhất định là tốt hơn Dung cô nương kia rồi.”

Triệu viên ngoại lắc đầu nói: “Các vị chớ ham cái hư danh, Dung cô nương người ta tài mạo khó ai sánh kịp, tính tình cũng không yếu điệu như mấy vị tiểu thư. Hơn nữa ta thấy Dung cô nương mới thật là một

cô gái tốt, thế không được sao? Nhìn lại mấy cô vợ nhà các vị mà xem, ai nấy đều như quỷ dạ xoa, mỗi đêm ta đều lo lắng cho các vị!”

Thực ra Tiết Minh Viễn cũng không nghĩ gì, y còn coi đó là lời khen ngợi vẻ đẹp của Nhược Thủy, khiến y rất phấn chấn. Thực ra Triệu viên ngoại ác miệng nhưng lại tốt hơn một số người rất nhiều. Dù có háo sắc, thế nhưng Triệu viên ngoại tự xưng phong lưu không ít, nguyên nhân cũng vì khi nạp tiểu thiếp ông ta đều hỏi người ta có đồng ý hay không, nếu sau khi gả vào người ta muốn đi, Triệu viên ngoại cũng sẽ thả người, chưa từng làm chuyện chiếm đoạt thê nữ nhà người.

Triệu viên ngoại hài lòng bên này, thì Thẩm Mộ Yên bên kia thấy quá nóng nảy bèn hỏi thăm một chút xem là có chuyện gì: “Có bằng hữu của Nhị gia ghé thăm. Nhị gia cũng thật là, sao không mời văn nhân quan gia đến nhà ta dùng cơm chứ?”

Thẩm tiểu muội ở bên cạnh tò mò hỏi: “Tỷ tỷ, người đến là ai vậy?” Thẩm Mộ Yên bực mình giải thích, sau đó mới quay sang bảo với Tiết Đình: “Đình nhi, sau này con không được kết giao với những người như thế, muốn kết bạn thì phải kết bạn với những người có thân phận, có thể giúp đỡ được con. Người như vậy mới đáng để con gặp mặt, mấy chuyện buôn bán, tiền trao cháo múc này cần gì giao tình chứ. Giao tình có tốt thì người ta có ình hàng không mà không lấy tiền sao...”

Thẩm Mộ Yên luôn miệng cầu nhàu, Thẩm tiểu muội đảo mắt nói: “Tỷ tỷ, muội đến phía trước xem nào nhiệt.” Nói xong liền đi ngay. Thẩm Mộ Yên cũng chẳng quan tâm, tiếp tục quay sang lải nhải với Tiết Đình.

Thẩm tiểu muội len lén chạy đến bên cửa hông phòng ăn, mọi người bên trong dường như đã ăn no, bắt đầu chậm rãi vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm. Mấy chuyện phiếm mà đàn ông thường nói không phải chính trị thì là nữ nhân, không phải sinh ý thì cũng lại là nữ nhân, nữ nhân, nữ nhân...

Người nói vài câu, ta nói vài câu, Triệu viên ngoại uống một hớp rượu cảm thán nói: “Đúng là thức ăn ngon, chỉ tiếc là thiếu một thứ.” Một người còn hỏi thiếu thứ gì. Lập tức có người đáp trả: “Thiếu kỹ nữ đó!”

Tiết Minh Viễn cũng vui vẻ nói: “Quên mất quên mất, đến thú vui thường ngày của Triệu gia ta cũng quên mất.”

Một người lại tiếp: “Chuyện này có đáng gì, Tiết lão đệ trước nay đều luôn nhanh tay xử lý những chuyện thế này, không chừng lát nữa khi Triệu gia về phòng đã thấy có một cô nương nằm trên giường đợi sẵn!”

Triệu viên ngoại cười ha hả nói: “Ta thích một cô đấy thắt lưng ong, mặt hoa da phấn.”

Mọi người khác lại trêu ghẹo nói: “Xem kìa, xem kìa, vừa nhắc đến cô nương đã khiến Triệu gia xuất khẩu thành ngữ.” Mọi người ai nấy đều cười ha hả. Thẩm tiểu muội nghe thấy vậy bèn đảo con mắt lạnh lợi, chuyện về Triệu viên ngoại này nàng ta cũng đã nghe qua. Bởi vì cảm không được đi lại ban đêm, tiệc rượu kiểu này thường kéo dài đến khuya, cho nên gia chủ đều chuẩn bị khách phòng cho khách khứa. Cũng vì thế mà tối hôm nay Triệu viên ngoại phải lưu lại Tiết gia.

Thẩm tiểu muội tính toán trong lòng, nàng ta muốn làm một cú gạo nấu thành cơm. Thẩm tiểu muội biết mình không phải loại quốc sắc thiên hương, Triệu viên ngoại không có khả năng cầu hôn nàng ta, tự mình muốn gả vào nhà nóng nảy như Triệu viên ngoại làm thiếp cũng rất khó, đã có cơ hội thì không thể bỏ qua.

Vì vậy đến lúc đêm khuya, Triệu viên ngoại uống say chân bước chân chiêu về phòng. Khi đến nơi thì thấy Thẩm tiểu muội đã đứng trước cửa phòng, xiêm áo mỏng manh, cứ ngỡ là kỹ nữ Tiết Minh Viễn tìm về, bèn vui vẻ bế bổng nàng ta, ham mê sôi sục. Sáng sớm hôm sau, Thẩm tiểu muội cũng không vòng vo, nói thẳng ra rằng bản thân đã ngưỡng mộ Triệu viên ngoại từ lâu, cuối cùng đêm qua cũng gặp được coi như đã thỏa tâm nguyện, thân không cầu danh phận, chỉ mong được ở bên cạnh Triệu viên ngoại.

Triệu viên ngoại thấy trên tấm trải giường có vết hồng, lại nghe những lời Thẩm tiểu muội nói, đối với nam nhân háo sắc như y sao có thể chống đỡ, lập tức đồng ý đưa Thẩm tiểu muội về nhà. Lúc Tiết Minh Viễn biết chuyện, sắc mặt y rất khó coi, việc này khiến người ngoài nhìn vào cứ như Tiết Minh Viễn hần tính kế đưa người đến bên Triệu viên ngoại! Tiết Minh Viễn đành phải nghiêm túc giải thích với Triệu viên ngoại.

30. Chương 30: Diệc Phong Các

Sáng sớm hôm sau, Thẩm tiểu muội và Triệu viên ngoại tình chàng ý thiếp nồng nàn, khiến Triệu viên ngoại rất vui vẻ, ôm chầm lấy Thẩm tiểu muội cười vang. Thái độ của Thẩm tiểu muội cũng rất tự nhiên, coi chuyện này không phải hiểu lầm, cũng không phải vì rượu mà không khống chế được, chính là ta chạy đến bên chàng. Triệu viên ngoại rất thích cảm giác này, khiến trái tim nam nhân của y vô cùng thỏa mãn.

Triệu viên ngoại chẳng nghĩ ngợi gì, lập tức đồng ý đưa Thẩm tiểu muội về phủ làm thiếp thật đệ Lục phòng của y. Thẩm tiểu muội yếu điệu ôm lấy Triệu viên ngoại, ríu rít nói rằng ta chờ chàng đó. Hai người vận lại xiêm y, dùng điểm tâm xong, Triệu viên ngoại từ biệt Tiết Minh Viễn.

Thẩm tiểu muội vốn không phải là họ hàng của Tiết gia, cũng không phải hạ nhân trong nhà họ Tiết, cho nên việc này đúng ra không cần phải thông qua Tiết Minh Viễn. Nhưng một khi đã nên chuyện ở Tiết gia, Triệu viên ngoại cũng không tránh được phải chào hỏi vài câu. Triệu viên ngoại và Thẩm tiểu muội nhất kiến chung tình, giữa đêm khuya thanh vắng kim lòng khôngặng, cảm tạ nơi đất lành này của Tiết Minh Viễn.

Tiết Minh Viễn vừa nghe thấy, mặt y lạnh lùng hẳn, việc này có khác gì là y mưu mô nhét người vào bên cạnh Triệu viên ngoại, rồi gia quyến bọn họ sẽ nghĩ sao về y đây. Liệu họ có vô duyên trách cứ vì một chuyện đến thăm nhà mình mà rước về một tiểu thiếp, không biết nhà kia là cái nơi quý quái gì.

Tiết Minh Viễn nghiêm mặt giải thích: “Thẩm cô nương là muội muội của thiếp thất ta, mấy hôm nay trong nhà đi vắng nên đến bầu bạn với tỷ tỷ muội ấy. Nào ngờ lại làm ra chuyện này, xin Triệu gia ngàn vạn lần lượng thứ cho. Ta nhất định sẽ thay Triệu gia làm rõ chuyện này.”

Triệu viên ngoại khoát tay bảo: “Cần gì phải nói vậy, ta uống rượu chứ nào phải xuân dưc. Chuyện này hai bên đều tình nguyện, Tiết lão đệ làm Nguyệt Lão se duyên ầu cũng là điều tốt. Ta còn đang muốn cảm tạ Tiết lão đệ đây, tùy ý không bằng trùng hợp, đêm nay ta mời rượu, nếu lão đệ nể mặt thì nhất định không say không về. Nếu không đến tức trách ta hôm qua hành sự lỗ măng, ta cũng hiểu.”

Tiết Minh Viễn vừa nghe vậy bèn liên tục xua tay: “Triệu gia khách khí rồi, đêm nay tiểu đệ nhất định đến dự.” Nói xong, Triệu viên ngoại đưa người đi ngay.

Lúc Triệu viên ngoại trò chuyện với Tiết Minh Viễn, Thẩm tiểu muội cũng đã về tới phòng của Thẩm Mộ Yên. Thẩm Mộ Yên cả giận nói: “Trong nhà Triệu viên ngoại đã có năm phòng thiếp, con trai trưởng của ông ta lớn hơn muội không bao nhiêu. Ta đã nói muội đừng làm thiếp, muội lại chẳng nghe, cứ thế mà lao vào chỗ tối tăm mù mịt!”

Thẩm tiểu muội vừa dọn dẹp đồ trang sức vừa nói: “Muội chẳng thấy chuyện này có gì không tốt, tỷ tỷ muốn nắm quyền chủ mẫu, nhưng muội không cần cái danh hào ấy. Khi tỷ tỷ còn ở nhà thường không ra ngoài nhiều, muội thì khác, muội cũng có thể coi như đã gặp được rất nhiều loại người.”

Nàng ta vừa nói vừa đặt mớ đồ trong tay xuống, nghiêm nghị nói rằng: “Khi muội phụ giúp ở cửa hàng, có người làm vợ nhà nghèo, cũng có người gả vào hào môn. Con dâu nhà nghèo thì phải qua lễ năm mới mới dám mua ít vải may đồ mặc thường, miệng vẫn cười nhưng mỗi ngày đều vật lộn với miếng ăn, cái mặc. Mấy tiểu thiếp nhà giàu có thì khác, tuy không thường tươi cười nhưng mua sắm rất hào phóng, chẳng sầu lo chuyện gì. Tỷ nói đi, muội chưa từng được sống những ngày ngọt ngào mà đã phải theo kẻ nghèo hèn chịu khổ, vậy há chẳng phải là nghĩ quẩn sao?”

Thẩm Mộ Yên cũng không tỏ vẻ gì, chỉ khê khàng bảo: “Chuyện này không ai quản được, thói đời nóng lạnh muội cũng biết, muội bằng lòng là tốt rồi.”

Tiết Minh Viễn ở bên kia cũng đang bàn với Nhược Thủy về vấn đề này, Nhược Thủy cảm thấy Thẩm tiểu muội này cũng có thể coi là kỳ nữ, tuy rằng dụng tâm vào chuyện thế này không thể nói là tốt được. Thế nhưng ấy là chuyện chung thân đại sự của người ta, đến phiên mình nhúng tay vào sao, người ta nào có xin mình chỉ dạy chứ.

Nhược Thủy cười nói: “Chuyện này dù không lớn, nhưng chàng nhất định phải giải thích với Triệu viên ngoại mới được.”

Tiết Minh Viễn gật đầu nói: “Triệu viên ngoại rất vui về chuyện này, tối hôm nay còn muốn bày tiệc rượu cảm ơn ta.”

Nhược Thủy cất tiếng nói: “Vậy thì buổi tối chàng uống ít rượu một chút.”

Tiết Minh Viễn ừ một tiếng, sau bèn nói: “Phải rồi, nàng nói với Thẩm thị kêu muội muội nàng ấy mau mắn lên. Cũng sắp xuất giá đến nơi rồi, cũng chẳng phải nhà chúng ta dâng hai tay đưa đến. Còn nữa, nói cho nàng ấy biết, sau này nếu không có việc gì thì người nhà mẹ đẻ nên hạn chế đến đây, tránh gây nhiều chuyện khó xử!” Nhược Thủy ngồi bên cạnh mỉm cười khuyên nhủ Tiết Minh Viễn bớt giận.

Tiết Minh Viễn đi dự tiệc tối, Triệu viên ngoại bày tiệc ở Thụy Mãn lâu, khách mời cũng là mấy người có mặt ở bữa tiệc tối qua. Mọi người họp mặt vừa nói vừa cười, đột nhiên Triệu viên ngoại lên tiếng nói: “Cái này người ta gọi là bánh ít có đi, bánh quy có lại, tối nay sau khi tàn tiệc, ta xin mời mọi người cùng đến Diệc Phong các vui thú một phen!”

Lời kia vừa dứt, ai nấy trên bàn đều trầm trồ ngợi khen. Diệc Phong các chính là thanh lâu danh tiếng nhất ở Đài Châu, có chiêu bài lớn là các cô nương hầu như sau cùng đều được hoàn lương, các cô nương sa vào chốn hồng trần đều vì có nỗi khổ riêng, nếu có thể thoát khỏi bể khổ, bọn họ tuyệt đối không ngần ngại. Đương nhiên giá chuộc thân cũng không hề rẻ.

Triệu viên ngoại cười nói: “Ta cố ý đặt trước một phòng, vừa vặn hai hôm nay đều có mặt Dung cô nương của Túy Phong các.”

Bên cạnh có người trêu ghẹo nói: “Ta nói Triệu gia ngài đúng là tốt bụng mà, hóa ra chúng ta đây chỉ để ngụ trang, cốt là để gặp người thương đây mà.” Triệu viên ngoại không phản bác, chỉ cười ha hả mấy tiếng.

Sau khi ăn xong, Tiết Minh Viễn khéo léo từ chối ý tốt của Triệu viên ngoại: “Ta biết Tiết lão đệ là người đứng đắn, chúng ta chỉ qua đây tìm nơi uống rượu thôi, đi nào đi nào, nể mặt ca ca đi.” Tiết Minh Viễn khước từ không được, bèn sai kẻ hầu về nhà báo rằng tối nay có thể y không về được, sau đó đi cùng mọi người.

Mọi người cùng rảo bước đến cửa lớn của Diệc Phong các, một tú bà bước ra cười hỉ hả: “Mong đợi các vị đã lâu. Mau vào trong ngồi đi, xin mời xin mời. Triệu gia, gian phòng ngài dặn tôi đã chuẩn bị xong.”

Sau khi mọi người an tọa, tú bà mới gọi mấy cô nương đến, từng người rồng rắn nối đuôi nhau vào, sau đó bà ta đứng ở cửa cười nói: “Các cô nương mau chào hỏi các vị đại gia đi.” Triệu viên ngoại khăng khăng đòi gặp Dung cô nương, tú bà rồi rít xin lỗi rằng Dung cô nương đang tiếp khách bên kia, đợi lát nữa sẽ đưa đến bên này.

Cô gái ngồi bên cạnh Tiết Minh Viễn chăm chỉ châm rượu, Tiết Minh Viễn cũng phối hợp hòa cùng bầu không khí, mọi người ai nấy chè chén no say. Sau khi đã uống khá nhiều, bọn họ bắt đầu bàn chuyện làm ăn. Nơi kiếm lợi nhuận nhiều nhất không phải là trên bàn đàm phán mà là trên bàn rượu. Nói được một lúc thì đã có người bắt đầu cùng các cô nương phong tình. Tiết Minh Viễn thở hắt ra một hơi, bắt đầu ăn hoa quả.

Vị cô nương ngồi bên cạnh thấy có cơ hội bèn kể lại chuyện mình lưu lạc phong trần như thế nào, gia cảnh đáng thương ra sao, đương nhiên sau cùng cốt là muốn được công tử yêu mến. Tiết Minh Viễn tỏ vẻ cảm động, không nói nhiều một câu. Cô nương nọ thấy vị này khách sáo nên không tiện ra tay, người này kiên định hay là đang chờ ai khác.

Mọi người đang cười đùa vui vẻ thì Dung cô nương đến. Mặc dù chỉ mới cất tiếng chào hỏi nhưng đã khiến Triệu viên ngoại vui mừng khôn kể. nào ngờ theo sau Dung cô nương còn có một người, không ngờ người này chính là ca ca của Viên thị. Đại cữu ca nhà họ Viên cũng đến bàn chuyện làm ăn, nghe nói Tiết Minh Viễn đến, vừa hay biết được Tiết Minh Viễn quen biết rất nhiều người. Y tự giới thiệu mình là cữu huynh của Tiết Minh Viễn, Tiết Minh Viễn bèn vừa cười vừa nói: “Là ca ca của người vợ đã mất nhà ta.”

Cữu huynh nhà họ Viên nhìn cô gái ngồi bên cạnh Tiết Minh Viễn nở nụ cười. Vì bên ngoài cấm đi lại vào ban đêm, đến nửa đêm, Tiết Minh Viễn cũng đành ở lại Diệc Phong các. Tiết Minh Viễn cẩn thận khóa trái

cửa phòng, lung lay cửa mấy cái, xác định khóa đã chặt mới đi ngủ. Sáng sớm hôm sau, y đến chào Triệu viên ngoại một tiếng rồi lập tức ra về.

Sau khi về phủ, Tiết Minh Viễn đến thẳng phòng của Nhược Thủy, đánh tiếng đến điểm tâm cũng chưa ăn, Nhược Thủy bèn tươi cười cho người chuẩn bị điểm tâm cho Tiết Minh Viễn. Ngồi bên cạnh bàn ngắm Tiết Minh Viễn dùng bữa sáng, Nhược Thủy cười hỏi: “Đêm qua chàng ngủ ở đâu?”

Tiết Minh Viễn cúi đầu nói: “Ta ngủ lại Diệc Phong các.” Sau mới ngẩng đầu lên nhìn Nhược Thủy mà rằng: “Ta chỉ ngủ có một mình thôi, nàng nhìn người ta xem, muốn thì kiểm tra thử một chút.” Nói đoạn, y bèn vươn tay về phía cái mũi nhỏ của Nhược Thủy, nàng bật cười trốn trái trốn phải, hai người náo loạn một hồi. Tiết Minh Viễn ăn thêm mấy miếng rồi bảo trưa nay dùng cơm xong phải xử lý một số chuyện. Tiếp theo y đi tắm rửa, ngày hôm nay nghỉ ngơi tại nhà, chẳng đi ra ngoài.

Cửu huynh nhà họ Viên cũng đã về đến viện của mình, đang trò chuyện với Viên cô nương: “Ngày hôm qua ta đến Diệc Phong các gặp được Tiết Minh Viễn.”

Viên cô nương chau mày: “Sao huynh ấy lại đi lang chạ bên ngoài như thế? Đúng là người bên cạnh vô phương quản thúc, để huynh ấy đến mấy chỗ bắn thú. Huynh ấy cũng chẳng phải buôn bán lớn gì.”

Cửu huynh Viên gia bèn lên tiếng: “Bàn chuyện làm ăn khó tránh khỏi chuyện này, nhưng ngày hôm qua ta thấy cô nương tên Bảo Nhi ngồi bên cạnh y cũng không tệ. Ta hỏi thăm thì thấy cũng rẻ nên đã mua về, định lát nữa sẽ tặng cho y.”

Viên cô nương dùng dùng nổi giận, nàng ta hét lớn: “Cái gì, để Tiết Minh Viễn cưới Bảo Nhi sao? Không được!”

Cửu huynh nhà họ Viên thấy Viên cô nương nóng nảy như thế bèn lạnh lùng lên tiếng: “Chú ý thân phận của muội, muội dựa vào cái gì mà nói không được? Dù uội có là thê tử của người ta cũng không có lý do gì mà ngăn cản phu quân nạp thiếp. Chớ có mà học theo đại tỷ của muội, cái tốt chưa học thành đã thành thạo cái xấu, không có một nam nhân nào thích thứ đàn bà ghen tuông đâu!”

Viên cô nương uất ức nói: “Có nạp thiếp cũng không thể nạp Bảo Nhi kia, chuyện này truyền ra e không tiện. Dù gì đây cũng là nhà mà tỷ tỷ đang hoàng giả vào.”

Cửu huynh Viên giáo huấn Viên cô nương: “Mấy danh kỹ này sau cùng đều vào nhà đại quan gia, chẳng lẽ người ta đều không đang hoàng? Nói muội không biết phép tắc chẳng sai, đừng có vin vào cái cớ này. Ta đã nói với muội bao nhiêu lần rồi, nam nhân như con mèo thích ăn vụng, muội càng muốn giữ nó càng chạy xa, muội đem cá đặt trước mặt nó, nó ăn vài miếng rồi cũng chán, một thời gian sau cá kia cũng hỏng thì muội có thể ném bỏ, lúc này y chẳng những không nói gì muội, có khi còn thêm cảm kích.”

Viên cô nương bĩu môi, cửu huynh nhà họ Viên lại tiếp: “Ta đã tính rồi, chuyện này nhất cử lưỡng tiện, thứ nhất là xoa dịu mối quan hệ với Tiết gia, có nam nhân nào qua được ải mỹ nhân chứ. Thứ hai, người không vui nhất chính là Diêu thị, nàng ta nhất định sẽ không đồng ý, nếu như ngay lúc ấy náo loạn khiến Tiết Minh Viễn mất mặt thì càng có lợi uội. Cho nên lát nữa khi ta đưa người đến, muội cũng phải làm bộ hài lòng, để Diêu thị kia thấy được phụ nữ đúng quy cách là như thế nào. Tiết Minh Viễn nhìn thấy sự đối lập này tự nhiên sẽ ấn tượng với muội.”

Viên gia cô nương không vui vẻ gì nhưng cũng đành gật đầu, lát sau hạ nhân nhà họ Viên đã đưa Bảo Nhi đến. Mặc dù Bảo Nhi không phải trang tuyệt sắc nhưng cũng xinh đẹp, hơn nữa còn có vẻ phong trần lãng lợ, quả thật là một mỹ nhân. Viên cô nương vừa nhìn thấy Bảo Nhi, đôi mắt thường ngày vô lực nay lại suýt bóp chết người ta, khuôn mặt nàng ta dài thượt ra, theo sau cửu huynh Viên gia bước đến nhà chính.

31. Chương 31: Mặt Nạ

Cửu huynh nhà họ Viên dẫn theo Bảo Nhi bước đến chính phòng của Tiết Minh Viễn, Viên cô nương bắt đầu đi theo sau. Tiết Minh Viễn đang tán gẫu với Nhược Thủy, nghe nói cửu huynh Viên gia đưa người đến, không rõ là có chuyện gì, y thở dài một hơi rồi dẫn Nhược Thủy cùng ra nghênh tiếp.

Tiết Minh Viễn vừa bước đến phòng khách đã nhìn thấy Bảo Nhi đứng phía sau cữu huynh nhà họ Viên, chân mày y nhíu chặt lại, y bỗng có một dự cảm xấu, vị cữu huynh này hẳn lại sắp làm ra chuyện không ai hiểu nổi đây. Quả nhiên, cữu huynh nhà họ Viên vừa thấy người đến đã lên tiếng cười bảo: “Dạo gần đây muội tể có khỏe không?”

Tiết Minh Viễn gật đầu nói: “Cữu huynh hẳn cũng khỏe, ngày hôm nay thế này là?” Nói đoạn, y vươn tay về phía Bảo Nhi đứng sau lưng cữu huynh nhà họ Viên.

Cữu huynh Viên gia vừa cười vừa nói: “Ngày hôm qua tình cờ gặp được muội tể, chuyện này... Ta biết bên cạnh muội tể không có nhiều người hầu hạ, đây chính là Hồng cô nương ngồi cạnh muội tể hôm qua, ta thấy cô nương ấy và muội tể trò chuyện rất vui nên mới tìm tú bà làm khế ước chuộc thân cho Hồng cô nương. Phải rồi, tú bà cũng nói Hồng cô nương nguyện lòng toàn tâm toàn ý theo muội tể, có thể ở bên muội tể cũng là phúc phần của cô nương ấy, nàng ta nguyện từ nay về sau chỉ làm một phụ nhân an phận thủ thường một lòng phò phu quân.”

Nói đoạn, cữu huynh Viên gia bèn lấy tờ khế ước bán thân của Bảo Nhi từ trong ngực áo ra đưa cho Tiết Minh Viễn. Tiết Minh Viễn bị cữu huynh nhà họ Viên cài một màn ác ý, trong mắt người ta y là kẻ thô tục thế sao, đâu phải kẻ nào cũng có thể bước vào cửa nhà họ Tiết. Suy cho cùng, nếu Tiết Minh Viễn y muốn cưới Bảo Nhi kia thì cũng không đến lượt người nào đó đưa đến! Tiết Minh Viễn giận đến không thốt nên lời, “Người... Người...”

Viên cô nương đứng sau lưng chứng kiến trọn một màn này, bèn hung hăng trợn mắt nhìn Bảo Nhi, sau đó ánh mắt nàng ta hướng về phía Nhược Thủy, chờ đợi Nhược Thủy lên tiếng ngăn cản. Nàng ta thấy sắc mặt Nhược Thủy tái nhợt, hai mắt nhìn Bảo Nhi không chớp, lại như nhìn xuyên thấu qua người khác.

Nhược Thủy nhớ lại nàng của trước kia, tình cảnh này sao quen thuộc quá, dường như đã trải qua không ít lần. Thế nhưng thật ra mới chỉ một lần mà thôi, nhưng một lần kia cũng đủ vất kiệt nàng, ấy là lần đầu tiên nàng gặp những cô gái khác bên cạnh thái tử. Khi đó nàng đã biết bên người thái tử có kẻ hầu hạ, song vẫn nhắm mắt làm ngơ, nàng chưa từng gặp những cô gái kia, nên vẫn làm bộ như chẳng hề hay biết.

Nhớ lại hôm ấy, nàng và thái tử đang đi dạo trong vườn ngự uyển, trong hành cung cũng có một vị quan viên nhân dịp tiến cung đưa theo con gái mình vào giới thiệu cho thái tử. Người nọ nghiêm trang nói những lời cần phải nói: “Người theo hầu bên cạnh thái tử cũng ít, tiểu nữ bất tài nguyện ý theo thái tử, có thể ở bên cạnh thái tử cũng là phúc phần của con bé.”

Thái tử năm xưa không trả lời rõ ràng, y chỉ nhìn xa xăm về phía sau nàng. Thái tử nhẹ nhàng đáp lại: “Nàng ở đây cũng không có nhiều người trò chuyện, ta để nàng ấy lại bồi nàng, được không?” Nhược Thủy biết nhất định thái tử sẽ giữ người này lại, gia tộc của cô gái này ít nhiều cũng có ích cho thái tử.

Chẳng lẽ phận nữ nhi như nàng dù thế nào cũng không thoát khỏi cái vòng số mệnh luẩn quẩn này? Nàng đã quên mất câu trả lời của mình khi ấy, nhưng vĩnh viễn không thể quên được cảm giác đã hằn sâu trong lòng, cũng như nụ cười hài lòng mà thái tử dành cho nàng năm xưa. Từ khi sinh ra, nàng đã được dạy dỗ nghiêm khắc, thấm nhuần vào máu thịt, từng giây từng khắc đều phải bảo toàn thể diện. Mặc dù Nhược Thủy cảm giác như hồn phách mình đã bay đi, mặc dù trong lòng nàng ngàn vạn lần không muốn, thế nhưng Nhược Thủy vẫn có thể lộ ra nụ cười hoàn mỹ nhất, giống như lúc này đây.

Nhược Thủy nhoẻn miệng cười, mấy lời này thôi cũng đã đủ, không cần phải nói gì thêm. Vừa nghe Tiết Minh Viễn thốt ra hai chữ, nàng đã nhẹ nhàng cất tiếng: “Từ lâu ta cũng đã muốn nói trong nhà chỉ có hai tỷ muội, không tránh khỏi có phần hơi vắng vẻ, có thêm muội muội đến hẳn nhiên là tốt rồi. Muội muội và Nhị gia gặp gỡ nhau cũng coi như là có duyên phận, dù rằng thời điểm không mấy thích hợp, nhưng trái lại cũng có thú tao nhã. Trộm nghĩ nếu muội muội đến nhà ta, hẳn có thể giúp ta phân ưu hầu hạ Nhị gia, thứ nữa là khi rảnh rỗi có thể đến chơi với chúng tỷ muội ta, cùng tu tâm sửa tính, nghĩ đến đã thấy vui vẻ. Nếu sau này muội sinh được một trai hay một gái cũng coi như không phụ kỳ vọng của Nhị gia.”

Nhược Thủy nói nói một phen khiến mọi người khiếp sợ, Tiết Minh Viễn không ngờ Nhược Thủy lại có phản ứng này, y mở to mắt nhìn nàng chăm chăm. Viên cô nương hét lớn: “Cô đang nói cái gì vậy chứ, tuyệt đối không thể để ả ta vào phủ! Cô có biết ả Bảo Nhi này là kẻ thiên nhân kỳ vạ nhân thủy (*ngàn người cười, vạn người chung giường) sao! Đừng có vì cái danh hiển lương thực đức hão huyền mà để ả ta vào phủ. Cô là chủ mẫu đương gia, làm vậy có khác gì chịu nhục!”

Nhược Thủy thầm cười khổ, chịu nhục ư? Đâu chỉ hiện tại, nàng vẫn luôn chịu nhục chịu nhục, vẫn luôn giấu kín tâm tư, hơi thở của mình dù thật lòng không thích. Bản thân nàng cũng muốn khóc, muốn mắng nhưng không thể! Đó là chuyện không được cho phép! Bản thân nàng trải qua nhiều năm được răn dạy, đã đạt đến ngưỡng sâu khổ không rơi lệ, vui mừng chẳng nhoe nhoẹt cười.

Vĩnh viễn cũng không kẻ nào có thể nắm bắt được tâm tình của nàng, bất luận là vui hay buồn. Những người trong cung dù là đá tảng cũng phân biệt rõ từng hòn, hướng chỉ tình cảm trong lòng. Một nụ cười thật lòng, một cái nhíu mày tức giận cũng có khi là thứ tự hại chết mình, cho nên nàng luôn phải mỉm cười.

Nhược Thủy cười hòa nhã, nàng nói: “Lời Viên cô nương nói sai rồi, thay vì phu thú trắc nọp thiếp vốn là bốn phận của ta, huống chi...”

Nào ngờ Nhược Thủy còn chưa nói hết đã bị Tiết Minh Viễn chặn ngang, y thẳng thường dùng tay bịt chặt miệng nàng lại, nhẹ nhàng bảo: “Xuyết, nói đủ rồi. Nàng đừng nói nữa, yên lặng một chút đi.”

Nhược Thủy nhìn Tiết Minh Viễn, sau cùng nàng cũng im lặng, không nói thêm câu nào nữa.

Lúc này Tiết Minh Viễn mới buông tay, y quay sang chấp tay nói với cữu huynh nhà họ Viên: “Ý tốt của cữu huynh ta xin nhận, nhưng Tiết gia không phải gia tộc lớn, cũng không có tiền lệ nạp một người thiếp như Bảo Nhi. Mỹ nhân nhường này e là ta không đảm đương nổi, xin cữu huynh dẫn người về cho. Cữu huynh cũng gấp gáp bàn chuyện làm ăn, giờ đã sang đông rồi, hàng hóa vận chuyển trên đường cũng nhiều bất tiện. Nếu tiểu di (*em vợ) phải quay về trước chuẩn bị cho năm mới thì xin đi đường cẩn thận, nếu thiếu người ta sẽ phải một vài hạ nhân tiễn tiểu di về Hàng Châu.”

Nói xong, y vươn tay phải về phía cửa ngõ ý tiễn khách, cữu huynh Viên gia chẳng thể làm gì hơn ngoài việc ôm giân lẫn ôm người về. Viên cô nương nhìn Tiết Minh Viễn muốn nói gì nhưng lại thôi, Tiết Minh Viễn nào có ý muốn nói chuyện với nàng ta, y cúi thấp đầu lui về sau, Viên cô nương thở dài một tiếng rồi theo cữu huynh Viên gia trở về.

Tiết Minh Viễn xoay người kéo tay Nhược Thủy, ba chân bốn cẳng lôi nàng về phòng, đóng chặt cửa lại. Y đưa nàng đến ngồi trên giường, nhẹ nhàng bảo: “Nàng mắng ta đi.”

Nhược Thủy mỉm cười đáp: “Phu quân tò mò thôi mà, sao chàng phải nói thế chứ.”

Tiết Minh Viễn đặt ngón tay lên môi nàng, khẽ nói: “Nàng đừng cười, nụ cười của nàng rất ngọt ngào nhưng ánh mắt lại chất chứa bi thương. Trước mặt ta nàng không cần miễn cưỡng vui vẻ.”

Lớp mặt nạ bao kín trong lòng nàng rạn nứt, nàng vội ngoảnh sang hướng khác: “Phu quân nói gì thiếp không hiểu. Thiếp... Thiếp đến phòng bếp dọn đồ bên ấy chuẩn bị cơm tối, hôm qua Uyên nhi nói muốn ăn cá chua Tây Hồ.”

Tiết Minh Viễn nắm chặt tay Nhược Thủy, y nói: “Nhược Thủy, bây giờ nàng hãy nói với ta, thiếp không muốn để cô ta bước vào cửa nhà mình.”

Nhược Thủy nhìn Tiết Minh Viễn không chớp mắt, “không muốn” ư, từ này không rõ đã bao lâu rồi nàng chưa dùng đến. Tiết Minh Viễn dịu dàng nói: “Thôi nào, không khó đến thế đâu, mau nói với ta rằng nàng không muốn để cô ta bước vào cửa nhà mình.” Y càng nắm chặt tay Nhược Thủy hơn, bàn tay vững chãi như tiếp thêm sức mạnh cho nàng.

Nhược Thủy nhìn Tiết Minh Viễn, mắt nàng phấp phồng, nàng hít thở thật sâu rồi nói: “Thiếp... Thiếp không muốn để nàng ta vào nhà mình.” Một câu này vừa dứt, Nhược Thủy cũng không khống chế được tình cảm trong lòng nữa, nỗi uất ức nhẫn nhịn bao năm trong nháy mắt tuôn trào thành những dòng lệ nóng, Nhược Thủy nép vào lòng Tiết Minh Viễn khóc nức nở.

Nàng không muốn, năm xưa nàng thật sự không muốn để cô gái kia ở bên cạnh bầu bạn với thái tử, để rồi ngay trong đêm ấy cô ta đã leo lên giường của ngài. Nàng không muốn, nàng không muốn phải nắm tay người con gái khác một cách thân thiết gọi cô ta hai tiếng muội muội. Nàng không muốn, nàng không muốn cô ta thai nghén đứa con đầu lòng của ngài. Thế nhưng ai cho phép nàng nói hai từ “không muốn” này chứ! Dù có nói cũng nào có ai nghe.

Tiết Minh Viễn vỗ về sau lưng nàng, dịu dàng bảo: “Nói ra là được rồi, sau này nàng nghĩ gì cứ nói hết với ta. Ta cũng không phải dòng dõi quý tộc gì, không chịu nổi người vợ hiền lương thực đức tiêu chuẩn như thế đâu, sao có thể sống cùng một người luôn dối lòng, một cô gái chỉ thấy trong thi thư, một chút hơi ấm của phạm nhân cũng chẳng có. Ta chỉ mong ta và nàng có thể sống thật vui vẻ, sống với chính con người thật của nàng là được rồi.”

Nhược Thủy nép vào lòng Tiết Minh Viễn, nàng tham luyến hơi ấm này, thứ hơi ấm cho phép nàng sống thật với lòng mình. Nhược Thủy rầu rĩ nói: “Nhưng thế này thì không đúng, mẫu thân thiếp nói nam nhân không thích phụ nữ như thế đâu.”

Tiết Minh Viễn nói: “Nàng của ban này khiến ta cảm thấy như nàng chẳng có chút tình cảm gì với ta, nói chia sẻ với người ta liền chia sẻ. Người khác thế nào ta không biết, nhưng ta thì luôn mong nàng có thể quan tâm đến ta, tuy thế nhưng không cần quá, phải phân rõ đúng sai. Không thể cứ mỗi lần ta ra ngoài xã giao nàng lại truy hỏi, ta vừa về đến nhà đã bị thẩm vấn như phạm nhân, về nhà mà chẳng khác gì lên công đường.”

Nhược Thủy nói: “Thiếp nào có!”

Tiết Minh Viễn cười: “Ta biết nàng không có mà, ta chỉ nói vậy thôi. Ta không thích lang chạ với mấy cô gái bên ngoài, bọn họ cũng vì tiền cả, ta có gì đáng để bọn họ xem trọng chứ. Bề ngoài thô kệch, miệng lại không biết nói lời đường mật. Ta luôn biết mình đang đứng ở đâu.”

Nhược Thủy vội vàng nói: “Không đâu, chàng rất tốt mà. Chàng thấy đó, chàng luôn khuyên bảo thiếp, thiếp đau bụng chàng còn sưởi ấm giúp thiếp nữa.”

Tiết Minh Viễn cười ngượng ngùng: “Chẳng phải nàng cũng thấy mấy chuyện đó quá nhỏ nhặt sao?”

Nhược Thủy lắc đầu: “Cuộc sống của chúng ta chính là nhờ những việc nho nhỏ như thế bồi đắp thành, nào có mấy chuyện lớn đến độ kinh tâm động phách chứ.”

Tiết Minh Viễn ôm Nhược Thủy vào lòng, nhẹ nhàng bảo: “Vây sau này nàng cũng không cần phải đề phòng cẩn thận quá như thế, nàng đã thành thân, phu quân của nàng không cần nàng giỏi giang, chỉ cần nàng dịu dàng, hòa nhã là tốt rồi.” Nhược Thủy vui vẻ gật đầu.

Thật ra Tiết Minh Viễn cho rằng Nhược Thủy khi còn ở nhà mẹ đã quen chịu khổ, nên không thể làm gì khác ngoài việc lúc nào cũng mỉm cười mong người khác hài lòng. Ý không đành lòng, cảm thấy quá vất vả cho nàng. Dù là mục đích giống nhau, nhưng lời khuyên hôm nay của ý lại khiến Nhược Thủy buồn xuống mặt nã hoàn mỹ không sót mẻ của nàng bấy lâu, từ hôm nay lớp nguy trang đã mất, khuôn mặt thật sự chỉ thuộc về Diêu Nhược Thủy được hé lộ. Một Nhược Thủy được sống thật với lòng mình.

Nhược Thủy rất vui vì chuyện này, Viên cô nương bên kia sau khi trở về thì bắt đầu oán thán ca ca mình, cửu huynh Viên gia bị Tiết Minh Viễn cự tuyệt, cả lễ tặng cũng tặng không xong, tâm trạng càng buồn bực. Hơn nữa Tiết Minh Viễn đã hạ lệnh đuổi khách, nếu cứ ở lì không đi e là không tiện. Cửu huynh nhà họ Viên nói thẳng: “Muội không nghe người ta nói rồi đó sao, họ đã nói muội phải về đi, ta cũng đã nhắn tẩu tẩu tìm vài gia đình tốt uội, lần này quay về nếu vẫn không ưng, không chịu gả chắc ta phải nuôi muội cả đời mất.”

Viên cô nương không phản đối chuyện trở về nhà, Tiết Minh Viễn hạ lệnh đuổi khách là một nhẽ, quan trọng là nàng ta cảm thấy Nhược Thủy thật đáng sợ. Nhược Thủy không chút nghĩ ngợi đã đặt mình ở vị thế của Tiết Minh Viễn mà suy nghĩ, Viên cô nương tự vẫn cũng thấy mình không làm được. Có người như vậy ở bên cạnh Tiết Minh Viễn, chẳng phải càng khiến những thói không tốt của nàng ta nổi bật hơn sao. Không được, nơi này không thích hợp ở lâu, Viên cô nương hăng còn chưa đồng ý chuyện tẩu tử giúp nàng ta tìm một gia đình gả vào, nhưng đã bằng lòng nghe theo ý kiến của cửu huynh Viên gia, thu xếp đồ đạc trở về nhà.

32. Chương 32: Quà Mừng

Ngày hôm nay, tâm tình Nhược Thủy vui vẻ vạn phần, những người ngoài kia đều cùng nhau rời khỏi Tiết phủ. Thấm tiểu muội về nhà mẹ chuẩn bị xuất giá, còn Viên cô nương và ca ca nàng ta bàn chuyện làm ăn xong cũng quay về Hàng Châu. Nhược Thủy vui vẻ đứng ở cửa tiễn chân người đi.

Cuối cùng cuộc sống cũng trở lại vẻ yên bình vốn có, nhà có mặt người ngoài đúng là không được tự nhiên. Tiết đông đến, Nhược Thủy dẫn theo Đường ma ma và Tố Tâm đi chuẩn bị dần những thứ quà lễ cho năm mới. Năm nay là năm đầu tiên Nhược Thủy giữ cương vị đương gia nên chú ý từng li từng tí, chỉ sợ sơ suất điều gì.

“Đường ma ma, thay ta đưa quà đến cho chưong quý các tiệm.” Nhược Thủy đứng ở khó phòng dặn dò.

Đường ma ma nhanh chóng thu xếp mấy món để tặng các chưong quý, sau mới quay sang khẽ nói với Nhược Thủy: “Quà tặng ồi đại chưong quý là hai bộ y phục bằng gấm và năm lượng bạc, cho đại phu ở tiệm thuốc mỗi người một bộ y phục, một bộ dụng cụ tứ bảo và năm lượng bạc. Mấy cậu học việc mỗi người hai lượng bạc. Vậy là đủ rồi ạ, chúng ta cứ sai người theo danh sách mà chuẩn bị bạc và xiêm y là ổn thỏa, đầu tháng chạp là có thể phân phát xuống dưới.”

Nược Thủy nói với Đường ma ma: “Phần của hạ nhân trong nhà đã chuẩn bị xong chưa? Có người chỉ trông vào chút tiền ấy để qua năm mới, ngàn vạn lần chớ phạm sai lầm.”

Đường ma ma cười đáp: “Nhị nãi nãi yên tâm, lão nô đã chuẩn bị xong cả rồi. Việc này người không cần bận tâm nữa. Phải rồi, Nhị nãi nãi nghĩ xem chúng ta nên gửi gì về kinh thành?”

Nược Thủy được Đường ma ma nhắc nhở mới nhớ ra, lễ mừng năm mới chẳng những phải biên thư mà còn phải gửi quà về nhà. Nhược Thủy bắt đầu nhớ lại những ngày còn ở nhà mẹ, hàng năm ba vị tẩu tẩu thường tặng thứ gì nhỉ? Ừm, hình như đại tẩu thường nhờ phụ thân tìm ít trà hiếm đưa về nhà mẹ đẻ. Phụ thân của Nhị tẩu hình như thích đồ sứ, mỗi năm Nhị tẩu đều sưu tầm vài món. Còn Tam tẩu lại tặng lão nhân gia một ít rượu ngon.

Suy nghĩ hồi lâu, Nhược Thủy cảm thấy mấy điều này chẳng giúp ích gì cho nàng. Quà tặng cốt phải là thứ người nhận yêu thích, chuyện này Nhược Thủy biết chứ. Trước kia khi nàng giúp mẫu thân chuẩn bị quà cho các vị nương nương trong cung chưa từng phạm sai lầm. Vấn đề quan trọng lúc này là nàng không có khả năng tìm được thứ phụ mẫu thích để tặng.

Về mặt nhân nhó của Nhược Thủy lọt cả vào mắt Đường ma ma, cô nương nhà mình không phải chuyện gì cũng biết, còn rất nhiều điều phải học hỏi thêm, Đường ma ma mở lời: “Nhị nãi nãi, quà không quan trọng nặng nhẹ, đại nhân và phu nhân thấy Nhị nãi nãi gửi đồ về là đã vui rồi. Quan trọng là tâm ý.”

Nược Thủy chau mày nói: “Ta cũng biết vậy, nhưng năm nay nhất định phải tặng đồ tốt về nhà. Phải rồi, chỉ bằng ta thuê chút gì đó cho phụ thân và mẫu thân.”

Đường ma ma nghe xong tiếng nói nhẹ nhàng này, dạ dày bỗng hơi nhói lên. Cầm kỳ thư họa khó có ai qua được Nhược Thủy, mặt nào cũng đều xuất chúng. Thế nhưng những thứ như thuê thùa, xuống bếp thì trái lại, chắc chỉ đến mức tạm tạm. Uyển ương do Nhược Thủy thuê, người ngoài khó mà nhận ra được, chỉ có thể biết à hình này thuê một con chim. Còn chuyện là chim gì thì mỗi người mỗi ý.

Đường ma ma lúng túng cười, Nhược Thủy gật gù nói: “Cứ quyết định vậy đi, cuối năm nhà ta nhận không ít lễ vật, hẳn là không thiếu những thứ gì. Ta đành phải tự tay làm thứ gì để tỏ lòng hiếu thảo mới được.”

Chớp mắt đã đến tháng chạp, sáng sớm hai người cùng ngồi trên bàn dùng điểm tâm, Nhược Thủy bàn chuyện thưởng quà năm mới cho các chưong quý. Nhược Thủy nói: “Mấy hôm nữa sẽ phân phát đồ ọi người. Sau đó giao đồ thưởng cho chưong quý, đợi chúng ta đóng cửa nghỉ ngơi rồi chưong quý mới phát.”

Tiết Minh Viễn gật đầu nói: “Được, nàng chuẩn bị xong rồi ta sẽ gọi bọn họ đến lấy.”

Nược Thủy suy nghĩ một chút rồi nói: “Thiếp nghĩ những tiệm ở ngoài thành hằng gọi họ về lấy. Mấy cửa tiệm nhà ta ở Đài Châu có chẳng là chàng nên đích thân đưa Hạo nhi đi phát, thứ nhất là để làm quen với mọi người, thứ hai là để bọn họ biết đến Hạo nhi.” Tiết Hạo là trưởng tử, đương nhiên là thiếu đông gia (*ông chủ nhỏ) danh chính ngôn thuận. Những chuyện thế này cũng nên để thằng bé ra mặt dần.

Tiết Minh Viễn trầm tư một lát rồi gật gù: “Nàng nói phải lắm, ta nên đưa Hạo nhi đi gặp mọi người một chút. Nhưng lần này ta không chỉ muốn đưa Hạo nhi mà còn muốn đưa cả nàng đi, cũng nên để bọn họ gặp nội chương quỹ mới phải đạo.”

Nhược Thủy cười cười, hóa ra bây giờ mình đã thành nội chương quỹ trong mắt người khác.

Chọn xong ngày, đầu tiên Nhược Thủy dỗ dành Tiết Uyên, nói cho thằng bé biết nàng phải đưa ca ca ra ngoài có việc, nếu như ở nhà ngoan sẽ mang về đồ ngon cho thằng bé. Tiết Minh Viễn sai người chất đồ lên, sau đó đỡ Nhược Thủy lên xe ngựa, đích thân y đón lấy Tiết Hạo từ tay hạ nhân, một nhà ba người cùng đến các cửa hàng tặng quà mừng.

Thẩm Mộ Yên hay chuyện Tiết Minh Viễn chỉ dẫn theo Tiết Hạo ra ngoài bèn cười lạnh một tiếng, vỗ đầu Tiết Đình nói: “Sau này Đình nhi của chúng ta phải làm đại quan, việc buôn bán này chúng ta chẳng ham thích gì.” Tiết Đình gật đầu, lại tiếp tục cầm sách lên.

Sau khi Nhược Thủy đến Đài Châu vẫn chưa có dịp xuống phố, lần trước ra ngoài ngao du cũng đi thẳng từ nhà đến cửa tây ra khỏi thành, chưa từng ghé qua phố xá. Lúc này mới có cơ hội nhìn cho kỹ. Đoàn người nhà họ Tiết trước tiên đến tiệm chính, nằm trên con đường huyết mạch của Đài Châu. Trên đường này, các cửa hàng nằm san sát nhau, hai bên còn có các gánh hàng rong. Các cửa hàng cũng rất hiếu khách, khách nhân dạo ngang qua cũng nhiệt tình chào hỏi.

Đường đông người qua lại, xe ngựa nhà họ Tiết chạy chậm dần, vừa vặn để Nhược Thủy ngắm kỹ quang cảnh hai bên. Nhược Thủy ngắm cảnh, Tiết Hạo cũng không nhàn rỗi, thường ngày Tiết Minh Viễn luôn bận rộn, không ai dẫn cậu bé ra ngoài chơi. Có chơi cũng chỉ ở gần nhà, lần này được nhìn đông nhìn tây, đôi mắt nhỏ lanh lợi thích thú đảo qua đảo lại. Một lát sau, Tiết Hạo mới kéo kéo áo Nhược Thủy, cậu bé hỏi: “Mẫu thân, người ta nói trên đường có tạp kỹ xem rất hay, chúng ta có được xem không?”

Nhược Thủy vuốt đầu Tiết Hạo, nàng nói: “Hôm nay không được rồi, hôm nay chúng ta có việc mà. Nhưng nếu con thích, rằm tháng giêng mẫu thân sẽ nói phụ thân dẫn các con ra ngoài chơi, ngắm đèn lồng rồi xem tạp kỹ nữa.”

Tiết Hạo vui vẻ gật đầu, Tiết Minh Viễn ngồi bên cạnh cũng phụ họa thêm: “Phải rồi, rằm tháng giêng năm nay chúng ta đi chơi đồ đèn đi. Hạo nhi, con phải cố gắng thắng được vài đèn đấy.” Lời vừa dứt Tiết Hạo đã không ngừng hoan hô, cười cười nói nói đến tận khi đến cửa hàng.

Tiết Minh Viễn đỡ Nhược Thủy xuống xe, chương quỹ của tiệm liền ra đón, đơn đả cười chào hỏi: “Đồng gia đến rồi.”

Tiết Minh Viễn dẫn Nhược Thủy vào cửa hàng, Nhược Thủy quan sát khắp mọi nơi, quả thật cửa hàng rất lớn. Bên trái là dãy tủ đựng thuốc cao ngất dựng sát vào hai mặt tường, bên trong có bốn tên học việc bận rộn chạy tới lui, vừa bốc thuốc vừa thu tiền. Bên phải có một vị đại phu đang ngồi chẩn bệnh, dưới tay có hai tên học việc khác. Trong tiệm còn có gần mười người ở phía sau sắp xếp dược liệu, thu dọn đồ đạc. Bên trong cửa hàng có bày biện vài bộ bàn ghế.

Tiết Minh Viễn dẫn Nhược Thủy và Tiết Hạo ngồi xuống, chương quỹ sai người dâng trà rồi mới an vị hầu chuyện Tiết Minh Viễn. Tiết Minh Viễn cười nói: “Một năm nay cực khổ cho chương quỹ rồi, việc làm ăn nhà chúng ta ngày càng phát đạt. Mấy món này là để cảm ơn chương quỹ và các tiểu nhị, mong năm sau mọi người lại tiếp tục cố gắng.”

Chương quỹ cười vui vẻ, luôn miệng nói: “Vâng vâng, đồng gia khách khí quá rồi.” Sau đó chương quỹ gọi mọi người trong tiệm cùng đến nhận, chương quỹ đứng giữa cao giọng nói: “Mọi người mọi người, đồng gia khen thưởng năm mới đây.”

Mọi người ngừng tay, đồng loạt quay sang chấp tay đa tạ ông chủ. Tiết Minh Viễn cũng chấp tay đáp lễ một vòng, sau đó chương quỹ quay sang nói với Nhược Thủy: “Đây là nội chương quỹ của chúng ta nhỉ, tiểu nhân xin thỉnh an.” Nhược Thủy cười nói: “Đại chương quỹ không cần đa lễ.”

Tiết Minh Viễn vỗ đầu Tiết Hạo bảo: “Lại đây nào, Hạo nhi mau chào Hàn thúc thúc đi.”

Tiết Hạo ngoan ngoãn nói: “Con chào Hàn thúc thúc.”

Hàn chương quỹ cười nói: “Ồ kìa, chào thiếu đông gia. Nghe danh thiếu đông gia đã lâu nay mới có dịp gặp mặt.”

Năm mới sắp sang, không chỉ có người đưa đến đến mà còn có cả người đến lấy tiền đi. Mọi người đang trò chuyện thì có vài người bước vào cửa tiệm, người đi đầu còn cầm cây quạt trong cổ áo, vừa bước vào đã chấp tay buông lời đon đả: “Chúc các vị năm mới, chương quỹ của tiệm ta đâu rồi nhỉ?”

Hàn chương quỹ vừa thấy người tới bèn đứng dậy nói với Tiết Minh Viễn: “Đông gia cứ ngồi đi.” Nói đoạn, chương quỹ lấy hai mươi lượng bạc từ quầy hàng ra nhét vào tay người đi đầu nọ: “Thất gia lại đến rồi, chúc ngày năm mới. Hôm nay thật không tiện, đông gia của tiệm tôi dẫn theo nội chương quỹ đến nên không thể trò chuyện nhiều với ngài. Mấy ngày nữa mời ngài lại uống rượu.”

Người được xưng là Thất gia kia thấy thấy đồng bạc trong tay, cười bảo: “À, vậy chúng ta đi trước. Phiền chương quỹ thay ta vắn an đông gia.” Hàn chương quỹ tiễn người đến tận cửa, Tiết Hạo nhỏ bé nhìn theo trợn mắt há mồm.

Tiết Minh Viễn nhấp một ngụm trà, giọng y lạnh lùng: “Gần đây không có ai tìm chúng ta gây khó dễ chứ?”

Hàn chương quỹ cười bảo: “Không không, đông gia lo liệu ổn thỏa, chúng tôi làm việc cũng dễ dàng. Thất gia bên kia vẫn theo lệ cũ một tháng mười lượng, những người khác đều không dám đến.”

Tiết Minh Viễn gật đầu dặn dò: “Có chuyện gì chương quỹ cứ phái người sang nói với ta, đừng cố làm một mình.” Tiết Minh Viễn trò chuyện với Hàn chương quỹ bên này, bên kia Tiết Hạo nhỏ bé khe khẽ hỏi Nhược Thủy: “Mẫu thân, vì sao khi này người kia không đưa gì cho chúng ta mà lại lấy tiền? Tiệm chúng ta thiếu tiền thúc ấy sao?” Nhược Thủy biết người kia chính là đầu sỏ khu này, việc buôn bán không thể tránh khỏi tiếp xúc với bọn họ. Hơn nữa có một số việc không thể kinh động đến quan phủ, có bọn họ ở giữa cũng là một cách giải quyết.

Nhược Thủy nhẹ nhàng giải thích rõ ràng: “Con người khi trưởng thành phải cố gắng kiếm tiền nuôi sống bản thân và gia đình, chỉ là cách làm mỗi người mỗi khác. Có những người làm chuyện được người ta khen ngợi, ví dụ như phụ thân con buôn bán kiếm tiền, đại bá làm quan kiếm tiền. Thế nhưng có một số người lại dùng cách không tốt, giống như người khi này vậy, bất kể là dùng cách nào.”

Tiết Hạo gật đầu, dường như đã hiểu.

Tiết Minh Viễn đưa Nhược Thủy và Tiết Hạo dạo qua mấy cửa hàng ở Đài Châu xong, Nhược Thủy lúc này mới hay cửa tiệm nhà mình đều nằm ở đây. Nàng còn phát hiện ra Tiết Minh Viễn rất biết cách làm ăn, ví dụ như khi bốc thuốc, mấy người phụ việc trong tiệm không những có thể bốc thuốc, mà còn có thể gói giấy lại hay tặng thêm một ít vị thuốc bổ dưỡng. Ví dụ như cầu kỷ, tam thất, mọi người cảm thấy mình được lợi nên dần dà đều thành khách quen. Chẳng trách mấy năm qua lại mở rộng được nhiều cửa hàng như thế.

Trên đường về, mọi chuyện đã giải quyết xong xuôi nên tâm trạng mọi người ai nấy đều thoải mái hơn. Xe ngựa chậm chậm lẩn, Nhược Thủy nhìn bốn phía xem có món gì ngon để mua về cho Tiết Uyên, cuối cùng nàng mua một ít đường có hình dáng lạ. Tiết Minh Viễn cũng vui vẻ hưởng thụ cảm giác sấm sủ cho con mình, mua xong kéo bèn mua thêm một ít bánh ngọt, sau còn chợt thấy người bán điều bèn cười hỏi: “Hạo nhi, con có thấy chỗ bán điều đằng trước không? Có muốn một cái không? Phụ thân mua cho con.”

Tiết Hạo thấy trước tiệm có rất nhiều con điều bay phấp phới trong gió, vui vẻ nói rằng: “Phụ thân, con muốn hình con rết! Con thích con rết!”

Nhược Thủy vừa nghe đã vội nói: “Rết không đẹp đâu, chọn bướm bướm đi con!”

Tiết Hạo lại nói: “Con rết to hơn, mua luôn cả bướm bướm cho đệ đệ.”

Tiết Minh Viễn cười nói: “Mua cả mua cả, mua cho ba đứa con mỗi người một cái.” Sau cùng Nhược Thủy kiên quyết không đồng ý để điều con rết trong xe, Tiết Minh Viễn thấy vậy bèn ghé đến bên cạnh Nhược Thủy vừa cười vừa nói: “Hóa ra nương tử sợ rết sao. Có gì mà sợ chứ, chẳng qua là hơi nhiều chân thôi mà. Vì phu còn có đến ba chân, chẳng phải nàng vẫn thấy rất tốt đó sao.”

Da mặt Nhược Thủy không còn mồng như khi vừa thành thân, lời trêu đùa này bây giờ nàng đã có thể đáp lại, nàng cười bảo: “Phải, thế nhưng chân rết bên nào cũng to nên thiếp không thích. Còn chàng ba chân

đều nhỏ nên thiếp mới ưa.”

Tiết Minh Viễn vừa nghe vậy bèn hung dữ đáp lại: “Để đêm nay vi phu cho nàng xem quá trình hóa lớn của chân thứ ba!” Thấy đôi gò má nàng ửng hồng, Tiết Minh Viễn vừa vui vẻ cười ha hả vài tiếng đã lại hét lên ui da, rồi thê thảm nhìn về phía Nhược Thủy, y bị tiểu thê tử ngất nhéo bầm mình!

33. Chương 33: Chúc Tết

Sau khi ba người trở về nhà đã thấy mọi người đều đứng nghênh đón ở sảnh chính, Tiết Uyên rất thích thú với mấy con điều mà ba người họ mua về, Tiết Uyên có ăn lại có chơi bèn liếng thoảng hỏi xem khi nào họ mới xuất môn lần nữa. Tiết Đình nhận lấy con điều, ánh mắt cậu bé cũng ánh lên niềm vui, cầm trong tay ngắm ngắm nghía nghía.

Nhược Thủy thấy các con mình vui vẻ như thế thì hài lòng lắm, nàng vừa cười vừa bảo: “Bây giờ đã sắp vào đông rồi, chưa thả điều được. Các con đợi đến khi hoa nở xuân về thì rủ các bạn cùng ra ngoài thành chơi.” Ba đứa nhỏ reo hò vui sướng, trong khi đó Thẩm Mộ Yên lại nhủ mảy bữu mồi, định nói gì xong lại thôi.

Đợi đến khi Tiết Đình trở về phòng, cậu bé bèn nói với nha hoàn: “Tỷ cất giúp ta thứ này đi, đừng để thứ gì đè nặng lên, cũng đừng đặt ở nơi quá bụi, sau này còn lấy ra dùng.”

Thẩm Mộ Yên nghe vậy lập tức ngắt lời: “Đặt ở đấy rương là được rồi. Người ta đi chơi, con cũng đi chơi thì sao trở hết được tài năng chứ. Sang năm con đã bảy tuổi rồi, cũng nên bắt đầu chuẩn bị vào thượng thư viện là vừa. Không thể ham chơi nư những đứa trẻ khác, hi vọng của di nương đều đặt cả vào con đó.”

Từ mấy tháng trước, Thẩm Mộ Yên đã tiêm vào đầu Tiết Đình rằng thị ta và Tiết Đình sau này ra sao đều trong vào việc học của Tiết Đình có thành công hay không. Nước chảy đá mòn, qua thời gian, tư tưởng kia hẳn dấu trong đầu đứa trẻ. Trong đầu cậu bé đã mặc nhiên cho rằng nhất định phải học hành mới được. Tiết Đình sờ con điều kia, lí nhí nói: “Con biết rồi di nương.”

Lại nói Nhược Thủy vừa tất bận chuẩn bị lễ mừng năm mới cho nhà, vừa gấp rút hoàn thành đồ thêu tặng cho Diêu thái phó và Diêu lão phu nhân. Nhược Thủy thấy thêu thứ gì lớn e là không kịp, cho nên quyết định sẽ thêu tặng Diêu thái phó một cái quạt, tặng Diêu lão phu nhân một túi đựng tiền.

Quá trình hoàn thành tặng phẩm này không làm khó được Nhược Thủy. Nhược Thủy đích thân tìm nhiều mẫu hoa văn đa dạng, Tiết Minh Viễn nhìn mấy thứ hoa văn phong phú kia cũng vui vẻ mà rằng: “Đẹp quá, nương tử vẽ hoa cỏ mà sống động như thật, chỉ bằng thêu xong lễ vật cho nhạc phụ nhạc mẫu, nàng cũng thêu cho ta vài món chứ nhỉ.” Nhược Thủy đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Thế nhưng chỉ hơn mười ngày sau, Nhược Thủy hân hoan đem thành phẩm cho Tiết Minh Viễn xem. Tiết Minh Viễn cầm thứ kia trong tay, dù cố gắng thế nào cũng không tìm thấy bóng dáng hoa văn hôm trước. Đây là hoa cỏ sao? Sao trông như vừa bị ai đó giẫm đạp lên...

Tiết Minh Viễn ho khan một tiếng rồi nói: “Dù sao nương tử khổ công thêu mấy thứ này cũng vất vả rồi, mấy thứ đồ của vi phu không nên nhọc đến nương tử nữa. À phải, đồ đưa về kinh cũng chỉ là chút quà mừng năm mới, tặng nhạc gia một ít bạc trắng, thêm vài thứ thổ sản là tỏ rõ tâm ý của chúng ta rồi.” Thứ này mà tặng về nhà mẹ, e là Nhược Thủy sẽ bị mắng mắng. Chỉ là không mắng thẳng trước mặt Nhược Thủy mà thôi.

Chớp mắt đã đến năm mới, đêm ba mươi, hai nhà Tiết Minh Hiên - Tiết Minh Viễn cùng nhau quây quần. Trong chính đường ở phủ Tiết Minh Hiên, cơm nước đã được dọn lên tưng bừng náo nhiệt vô cùng, chẳng khác gì đã qua năm mới.

Mùng một đầu năm, theo lệ cũ là phải quay về tổ trạch Tiết gia. Trông vẻ mặt như bị ai thiếu hai trăm lượng của Nhị thúc nhà họ Tiết thật chẳng hợp với không khí tươi vui hiện tại. Nam nhân nhà họ Tiết bái lạy ở từ đường xong đã quay về chính đường nghe giáo huấn.

Nội dung của năm này là về thế cục bất ổn trong kinh thành, Tiết gia cũng có làm ăn ở đấy nên bị ảnh hưởng khá lớn. Song trụ cột kinh thương vẫn là ở Hàng Châu chứ không phải kinh thành, cho nên lợi nhuận năm nay dù có, nhưng cũng ít hơn năm trước, năm sau sẽ nỗ lực nhiều hơn. Chuyện này Nhược Thủy mới được nghe qua lần đầu, hóa ra cũng còn được nhận tiền lời, nàng vốn cho rằng đã ra riêng thì chuyện này không liên quan đến nhà mình. Thế nhưng Nhược Thủy lại chú ý đến nụ cười lạnh lùng của Tiết Minh Viễn khi nghe đến vấn đề này.

Sau khi cầm chắc tiền lời trong tay, Nhược Thủy liền hiểu được ý nghĩa bên trọng nọ cười nhạt kia. Sản nghiệp nhà họ Tiết lớn như thế, ấy thế mà tiền lãi chia đến tay Tiết Minh Viễn chỉ hơn bảy trăm bạc. Dù rằng lợi nhuận của Tiết Minh Viễn không thể so sánh với tổ nghiệp của Tiết gia, thế nhưng lợi tức hằng năm cũng đã trên hai vạn lượng. Xuất ra bảy trăm lượng này ọi người, vị Nhị thúc kia cũng nói ra được mà chẳng lo mất mặt.

Linh bạc xong, Tiết Minh Viễn và Tiết Minh Hiên vẫn theo lệ cũ không dùng cơm ở nhà tổ, cả hai người lập tức đi ngay. Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn ngồi một xe, ba đứa nhỏ ngồi một xe. Trên xe, Nhược Thủy vẫn ngạc nhiên nhìn số bạc vừa lĩnh được, Tiết Minh Viễn thấy Nhược Thủy như thế bèn mỉm cười nói: “Thật ra năm xưa khi tổ phụ ra riêng, mỗi phòng đều có cửa hàng. Sản nghiệp của tổ tiên đương nhiên không thể phân chia, nhưng tổ phụ nhiều năm làm ăn, chẳng cái gì giữ được cái đã có mà còn mở rộng thêm. Cho nên mấy người con ít nhiều cũng chia chác được vài thứ.”

Tiết Minh Viễn nhìn ra phía ngoài cửa sổ, giọng y chùng xuống: “Năm xưa phụ thân đảm trách việc kinh thương trên sản nghiệp của tiên tổ, ngoại trừ Nhị thúc, mấy vị thúc thúc kia đều dựa vào phụ thân, cho nên cửa hàng không bị phân chia, ngôi nhà kia cũng không bị xâu xé. Sau này khi phụ thân qua đời, tổ mẫu và Nhị thúc nhanh chóng khống chế toàn bộ gia sản trong tay. Tổ mẫu rất tàn nhẫn, thậm chí còn mời cả quan gia đến, lấy đủ thứ lý do cự tuyệt cách làm của tổ phụ, tình hình khi ấy cũng lộn xộn chẳng ra gì. Về sau lại đuổi Tứ thúc và Ngũ thúc ra ngoài, chỉ cho chút vốn ít ỏi. Lợi nhuận cũng theo đó mà chia tơi.”

Tiết Minh Viễn nói ngắn gọn, những chuyện bên trong không cần kể lại tỉ mỉ thì Nhược Thủy cũng có thể tưởng tượng ra được tình cảnh máu chảy đầu rơi giữa người nhà Tiết gia năm ấy. Nhược Thủy nhẹ nhàng hỏi: “Thiếp nhớ là chàng từng nói năm xưa phụ thân cũng phát triển gia nghiệp, tự thân mở vài cửa hàng, có phải khi đó cũng bị thu hồi lại?”

Tiết Minh Viễn gật đầu: “Ừm, Nhị thúc nói những cửa hàng đó đều ra bạc kiếm được từ sản nghiệp tổ tiên xây dựng nên, cho nên cũng coi là một phần sản nghiệp của tổ tiên. Trước đây phụ thân là đích trưởng tử, cho nên tổ phụ cũng không chia riêng cho phụ thân thứ gì. Về sau tình hình xấu đi, cuối cùng ta và ca ca đến một món đồ trong tay cũng không có, hai gia giận dữ nên đem theo đồ đạc của mẫu thân bỏ ra ngoài. Lợi nhuận này được trích ra cũng vì Nhị thúc luôn nói thúc ấy thấy thương cảm cho hai đứa trẻ bơ vơ chúng ta.”

Nhược Thủy vừa nghe đã thấy nhập nhằng rối mù. Năm xưa tổ phụ giao sản nghiệp cho phụ thân của Tiết Minh Viễn, sau đó giao việc kinh thương của bản thân cho những người con khác. Phụ thân của Tiết Minh Viễn vừa duy trì sản nghiệp tổ tiên vừa thuận tiện giúp đỡ các đệ đệ khác kiếm lời. Về sau phụ thân qua đời, Nhị thúc bèn đoạt lại tất cả, rồi quang minh chính đại nói đó là sản nghiệp của tổ tiên, phải do con thứ kế thừa, chứ không phải cháu đích tôn. Vì thế mà sản nghiệp vốn thuộc quyền thừa kế của Tiết Minh Viễn cũng mất, còn chẳng có thứ gì trong tay, không ngờ Tiết Minh Viễn đã tách khỏi Tiết gia như thế. Chẳng trách khi hai người thành thân ngay cả lễ tiết bình thường Nhị thúc nhà họ Tiết cũng không được hưởng.

Tiết Minh Viễn khẽ nói rằng: “Mấy cửa hàng mà phụ thân mở là tâm huyết của người, vốn không dùng đến một đồng của nhà chính. Thế nhưng khi ấy chúng ta còn quá nhỏ, rất nhiều chuyện còn chưa hiểu, bây giờ đã trưởng thành rồi, một ngày nào đó ta sẽ giành lại những cửa tiệm kia về tay mình!”

Mùng hai năm mới, Tiết Minh Hiên muốn đến nhà thượng ti chúc tết, chính là nhà của Chu đại nhân. Năm ngoái Tiết Minh Hiên mặt dày để Tiết Minh Viễn đi thay, cốt là muốn Tiết Minh Viễn thông qua mối quan hệ của mình quen biết mấy vị đại nhân trong chốn quan trường. Năm nay Tiết Minh Viễn lại đường hoàng nhận được thiệp mời. Tiết Minh Hiên ngắm nghía tấm thiệp rồi bàn luận về những thay đổi của Tiết Minh Viễn với Tiết đại tẩu, họ cảm thấy cưới được người vợ như Nhược Thủy đúng là lựa chọn chính xác. Nhà mình giúp giải quyết chuyện chung thân đại sự của Nhược Thủy, cũng là có thêm đệ muội chung với Chu đại nhân. Huống chi vị đệ muội này cũng rất có năng lực.

Hôm nay cả nhà cùng nhau xuất phát đến nhà Chu đại nhân, Tiết Minh Viễn dẫn Nhược Thủy và ba đứa nhỏ cùng đến chúc tết. Xe ngựa vừa đến Chu phủ, trước cửa phủ ngựa xe như nước. Người ta cũng phải mừng năm mới thăm người thân, cho nên đều theo lệ mà đến nhà thượng ti chúc tết vào mừng hai. Chu đại nhân là tri phủ Đài Châu, ngoại trừ thủ phủ Đài Châu còn có sáu huyện, ngày hôm nay đều cùng đến chúc tết. Thêm vào đó là các chủ nhân nhà thế gia cũng đến, thế nên trước cửa mới chật như nêm.

Tiết Minh Viễn thân mật vỗ về bàn tay của Nhược Thủy, nhẹ nhàng bảo: “Không sao, đừng lo lắng, tuy hôm nay hơi đông người nhưng họ cũng chẳng chú ý đến chúng ta. Chúng ta lộ diện là tốt rồi, không quan trọng có quen thân với gia chủ hay không.”

Nhược Thủy cười ngọt ngào rồi gật đầu, vỗ về đám nhỏ đang hồi hộp không kém: “Lát nữa đừng chạy lung tung, cứ đi bên cạnh mẫu thân là được.” Về phần Nhược Thủy, sao nàng có thể lo lắng vì thấy nhiều người chứ, dạo trước nhà nàng vào dịp này còn khoa trương gấp mấy lần.

Tiết Minh Viễn và Tiết Minh Hiên đi về gian trước, Nhược Thủy thì theo Tiết đại tẩu dẫn bọn nhỏ đến nhà sau.

Chu đại nhân và mọi người đang ngồi ở chính đường trò chuyện, xung quanh còn có mấy vị huyện lệnh và vài tên thuộc hạ. Sau khi Tiết Minh Viễn bước vào chào hỏi, Chu đại nhân bèn cười ha hả: “Đây chẳng phải là Minh Hiên đệ đệ sao, đúng là nhân tài tiêu biểu. Ta nghe nói đệ làm ăn rất khá, tuổi trẻ bây giờ tiền đồ xán lạn, hơn hẳn chúng ta ngày trước.”

Những người còn lại cũng phụ họa góp vui, Tiết Minh Viễn lần đầu tiên nhận được đãi ngộ nhường này, cũng coi như là có chút mặt mũi với các ông lớn, bèn cố gắng tươi cười hòng tự trấn an.

Nhược Thủy vừa bước vào đã bị Chu phu nhân kéo lại bên người ân cần hỏi han, những người khác ai nấy đều tò mò không biết cô gái này là người phương nào, sau đó có người bảo rằng cô nương nọ do một nhà thân thiết với Chu phu nhân gả đến từ kinh thành, bây giờ là đệ muội của Tiết huyện lệnh. Ai nấy đều chào hỏi thân thiết, nể mặt ba phần, bầu không khí lúc này thân thiện như người cùng một nhà. Chu phu nhân nhân lúc trống trải mới hỏi Nhược Thủy thời gian qua ra sao, tuy rằng đã gửi thư nhưng không thể bằng thăm hỏi người thật.

Nhược Thủy hạnh phúc nói rằng nàng sống rất tốt. Chu phu nhân tỉ mỉ quan sát từ trên xuống dưới, thấy Nhược Thủy da dẻ hồng hào, cơ thể cũng đầy đặn hơn khi vừa đến biết là nàng không nói dối, an tâm gật đầu. Hễ là chuyện giúp Diêu gia thì không thể qua loa, năm nay Chu đại nhân phải về kinh thuật chúc, ông đã đắc nhiệm chức tri phủ Đài Châu hai kỳ, nên lần này phải đến một nơi khác.

Giang Chiết trừ phú đông đúc, nơi ấy ai ai đều mong được nhưng Chu đại nhân lại chẳng muốn đi, song lệnh đã ban, nhất định lần này phải đổi nơi. Hơn nữa rất nhiều người sau khi làm quan ở Giang Chiết được điều về kinh thành, lần này có thể nói là liều mạng một phen. Bởi lẽ làm quan trong kinh rất hậu, nhưng lên voi xuống chó thất thường, chẳng dễ dàng gì. Chu đại nhân đang lo lắng không biết sẽ ra sao, phải giải quyết thế nào cho chu toàn.

Lần trước Diêu thái phó cố ý phái đại quản gia Diêu Trung đến truyền tin, cốt là hỏi họ xem lần đổi chức này có kế gì. Nếu muốn tiếp tục ở ngoài kinh thì không thể đến Giang Chiết, chẳng phải còn có Giang Tô đó sao, nơi ấy cũng phồn hoa, tấp nập chẳng kém. Nếu muốn làm quan trong kinh cũng không phải không có cách, Lại bộ, Hộ bộ không phải không thể vào. Chu đại nhân vẫn muốn ở ngoài kinh, thực lực nhà mình trong kinh chưa đủ, trèo cao cũng chẳng được ích lợi gì nên muốn làm quan ở bên ngoài, vừa có thể diện lại vừa thiết thực.

Những chuyện này đều là bánh ít có đi, bánh quy có lại, ông giúp tôi thì tôi giúp lại ông. Chu phu nhân liên tục hỏi han xem Nhược Thủy có chuyện gì cần giải quyết thì mau mau nói, nếu có thể giúp thì bà sẽ giúp vào một tay!

34. Chương 34: Trương Gia

Chu phu nhân quan tâm hỏi han Nhược Thủy từng chuyện nhỏ nhặt nhất, đồng thời bảo rằng nếu có chuyện gì Nhược Thủy đều có thể đến tìm mình, nếu trong khả năng sẽ tận lực giúp đỡ. Bà cũng tiết lộ khéo rằng tháng tám này Chu đại nhân phải vào kinh thuật chúc, có lẽ cả nhà sẽ phải dọn đến nơi khác.

Nhược Thủy suy nghĩ một lát, thấy mình không có chuyện gì đặc biệt cần Chu phu nhân phải nhúng tay, bèn cất tiếng bảo: “Trong nhà hết thấy đều tốt cả, đã phiền phu nhân mong mỏi rồi. Ba đứa trẻ trong nhà đều đã lớn, nay muốn vào học đường. Sang năm đứa lớn nhất nhà con sẽ vào học đường, người cũng biết chế độ nhập học của viện thư Bạch Mã rồi đấy, chẳng hay có thể phiền Chu đại nhân viết phong thư tiến cử giúp với viện thư Bạch Mã được không?”

Chu phu nhân nói ngay chẳng nghĩ ngợi: “Nhiều chuyện có khó vạn lần chuyện con vừa nói, không thành vấn đề, người đứng đầu viện thư Bạch Mã là bạn tốt của đại nhân. Sang năm cũng để hai đứa bé hơn cùng nhập học đi, bọn chúng học chung một chỗ cũng có người bầu bạn. Dù sao kém một tuổi cũng không sai biệt lắm.”

Nhược Thủy mỉm cười tạ ơn: “Nếu được như thế thì tốt quá, đa tạ phu nhân.”

Chu phu nhân cười nói: “Lời này khách khí quá rồi, chúng ta cũng sẽ gửi gắm với tri phủ nhận chức tiếp theo, yên tâm đi.”

Nhược Thủy trò chuyện thân thiết với Chu phu nhân, Tiết Minh Viễn ở bên kia cũng như cá gặp nước. Có Chu đại nhân dẫn dắt, mọi người cũng chú ý kết thân với Tiết Minh Viễn hơn. Đây là lần đầu tiên Tiết Minh Viễn nhận được đãi ngộ nhường này, ngoài mặt cũng vui vẻ hẳn. Nhưng có một số chuyện cũng từ nét mặt mà ra, Tiết Minh Viễn hiểu được. Song đã là thương nhân thì khả năng không chế biểu cảm đã ăn sâu vào máu thịt.

Sau khi mấy người Tiết gia về đến nhà, Nhược Thủy bèn kể lại việc nhập học của bọn nhỏ một lần. Tiết Minh Viễn đang vui lại nghe được tin tức tốt lành này, càng cảm thấy như đang có song hỷ lâm môn. Viện thư Bạch Mã là đại học viện danh tiếng nhất ở Đài Châu, hơn cả mấy viện quán khác. Các viện quán đều lấy thành tích làm điều kiện nhập học, tài hoa văn học là điều kiện hàng đầu.

Thế nhưng bao năm qua, số người thi đậu từ viện thư Bạch Mã ngày càng nòng, nguyên nhân không ngoài gì khác chính là viện thư Bạch Mã phần lớn tuyển nhận con nhà thế gia tài hoa. Có thân phận thế gia, đến khi vào kinh ứng thí, học viên của viện thư Bạch Mã ai nấy đều quan biết người không lớn thì nhỏ, càng ngày càng giúp viện khuếch trương danh tiếng.

Điều này cốt là để các quan chủ khảo và mấy vị tai to mặt lớn biết đến viện, bằng không sao cứ mỗi kỳ ứng thí, các học viên đều khởi hành vào kinh trước mấy tháng, trong kinh thành ăn ở đắt đỏ, ôn tập ở nhà chẳng phải tốt hơn sao? Nguyên nhân chính là hy vọng trong thời gian lẩn lộn ở kinh thành có thể thu được chú tiếng tăm, tăng thêm phần ăn chắc cho kết quả thi của mình. Hầu như đã là học viên của Bạch Mã, thì đều phải có khoản này.

Kém một vạn bước, sau cùng không thi đậu, nhưng đồng môn luôn đỗ đạt hiển vinh, ấy chính là sức mạnh của giao thiệp. Đến khi ấy, cùng trường, cùng khóa, cùng năm, tình nghĩa đồng môn cũng không như bình thường, ai nấy đều dựa dẫm lẫn nhau. Cho nên các gia đình lớn ở Đài Châu đều làm hết khả năng để đưa con mình vào viện thư Bạch Mã. Nếu viện thư này chỉ cần tiền là có thể vào thì chẳng khác gì những viện thư khác. Vì muốn đảm bảo danh tiếng ĩnh, Bạch Mã đã lập ra chế độ đề cử. Đây là nguyên nhân Nhược Thủy muốn xin thư tiến cử của Chu đại nhân.

Tiết Minh Viễn đưa con trai mình vào hiển nhiên không có vấn đề gì, thế nhưng Tiết Minh Viễn có đến ba người con trai, đưa tất cả vào có phần quá sức. Nếu như chỉ được vào một, Nhược Thủy hẳn là kỳ vọng vào Tiết Hạo, thế nhưng đến khi ấy phải giải thích với Tiết Uyên thế nào, hơn nữa Thẩm Mộ Yên nhất định sẽ liều mạng náo loạn vì Tiết Đình, cho nên đưa cả ba đứa vào là hơn.

Tiết Minh Viễn vừa cười vừa nói: “Khoan hãy nói với bọn nhỏ đã, trẻ con hay ra ngoài huyền thuyên, đến lúc ấy xem ra chúng ta có phần lỗ mãng. Đợi đến trước khi nhập học hãy cho chúng hay.” Nhược Thủy gật đầu nghe theo.

Chớp mắt đã đến ngày hội Nguyên Tiêu, Tiết Minh Viễn thực hiện lời hứa đưa ba đứa nhỏ và Nhược Thủy đi xem đèn lồng. Dọc đường phố tấp nập những quầy những sạp vô cùng náo nhiệt, Nhược Thủy theo sau Tiết Minh Viễn, dẫn theo đám nhỏ vui vẻ dạo chơi một hồi. Ba đứa nhỏ mỗi đứa cầm hai cái đèn lồng trong tay, vui vẻ trở về nhà.

Ngay lúc đoán câu đố đèn, trùng hợp lại gặp Chu tú tài - thầy dạy của Tiết Hạo và Tiết Uyên. Chu tú tài và mấy người bằng hữu cùng đi dạo, vừa thấy Tiết Minh Viễn đã khách khí cất tiếng chào hỏi, sau đó nhìn thấy hình bóng Nhược Thủy lập tức ngăn ra. Ngay lúc này, mọi người đang đứng trước mặt một mỹ nhân lồng đèn, đèn hoa cũng được làm rất công phu, thu hút nhiều người đến xem.

Chu tú tài muốn thể hiện một chút trước mặt Nhược Thủy, y nhìn thoáng qua câu đố đèn rồi liềm mạng đoán. Mấy đứa trẻ con cũng rất thích số lồng đèn tinh xảo này, cũng xung phong đoán thử, đương nhiên là khác xa với đáp án chính xác. Nhược Thủy nhìn lướt qua rồi thì thầm đáp án bên tai Tiết Minh Viễn. Tiết Minh Viễn chẳng mấy may nghi ngờ, lập tức thuật lại, mọi người ban đầu đều sững sốt sau đó quay sang hỏi đèn lồng, nháy mắt đã xôn xao những tiếng trầm trồ khen ngợi.

Tiết Minh Viễn chấp tay tạ lễ, rồi đến chỗ chủ tiệm nhận lấy đèn lồng, đặt vào tay Nhược Thủy và bảo: “Đều là mỹ nhân cả, nàng cầm lấy đi.” Nhược Thủy tròn mắt nhìn Tiết Minh Viễn, hài lòng nhận lấy quà tặng.

Từng động tác, từng cử chỉ đều không lọt khỏi con mắt Chu tú tài, Chu tú tài hậm hực nhủ thầm: “Đường đường là đại trượng phu mà lại dựa vào đàn bà con gái, đúng là lòng người đổi thay, lòng người đổi thay mà!” Nhìn theo bóng lưng Nhược Thủy dần xa, lòng y vừa lưu luyến lại vừa oán giận, tâm trạng rối bời. Một cô gái như thế vì sao hết lần này đến lần khác sánh đôi với hạng người thô thiển bất kham kia chứ, đúng là phỉ của trời!

Từ sau ngày hội Nguyên Tiêu, Nhược Thủy đến đất Đài Châu đã một năm. Khảo hạch nhiệm kỳ của Chu đại nhân cũng đã xong, tất cả đều tốt, vốn là đợi hồi kinh chuyển giao công tác rồi chuyển nơi khác nhậm chức là được. Thế nhưng lúc này đây, Chu đại nhân còn phải hoàn thành nốt nhiệm vụ lớn lao cuối cùng dưới cương vị tri phủ Đài Châu, nghênh đón đoàn tướng lĩnh vừa thắng trận trở về.

Cuộc viễn chinh lần này, chủ soái mưu dũng chính là Trương Thụy Dương, tuổi đời chưa đến ba mươi nhưng vừa xuất chinh đã giành được thắng lợi, chính thức sát nhập quốc đảo Lữ Tống ở phía tây vào bản đồ Đại Ung. Trương Thụy Dương tập hợp tám mươi vạn hải quân thành một hạm đội vô địch, qua ba năm đã thôn tính được Lữ Tống, lần này thắng lợi trở về, ngoài số vàng bạc châu báu thu về, còn bắt được quốc vương của Lữ Tống, à không, không thể nói là bắt, phải nói là mời, mời được quốc vương bên ấy đến làm khách, lên triều diện kiến hoàng thượng.

Về lý, quân của Trương gia phải đổ bộ ở nơi gần Lữ Tống là Tuyền Châu mới phải, thế nhưng Trương Thụy Dương kiên quyết phải neo ở Đài Châu. Người lập được công lao to lớn như vậy, đừng nói là muốn đổ bộ ở Đài Châu, dù có phải xới tung Đài Châu lên xây thành hải cảng, dám chùng hoàng đế cũng chấp thuận. Vì nguyên cớ ấy, hoàng đế liên tục hạ chỉ xuống Đài Châu, toàn bộ các quan đứng đầu Đài Châu đều khẩn trương chuẩn bị nghênh tiếp quân của Trương gia. Hoàng đế chẳng những lo liệu trước mà còn cố ý phái thái tử thay mặt quân vương không ngại đường xa đến nghênh đón.

Trương Thụy Dương thư thái ngồi trên chiến thuyền, nhìn lá thư trong tay mà rằng: “Chỉ là một Lữ Tống cỏn con, đã để các người vất vả quá rồi, bây giờ ta quát ba tiếng, xem các người còn dám làm loạn nữa hay không!” Những người xung quanh đã quen với kiểu cách của đại soái xuất thân danh môn này, ai nấy đều im lặng không lên tiếng.

Trương Thụy Dương xem lá thư tiếp theo, thì thở dài một hơi: “Một đại mỹ nhân như thế, không gả cho thái tử thì gả cho ta cũng được mà. Lần này ta phải xem kẻ tên gọi Tiết Minh Viễn kia có xứng với muội muội tốt của ta không!”

Không sai, Trương Thụy Dương quyết đổ bộ ở Đài Châu không vì lý do nào khác ngoài việc muốn đến thăm Nhược Thủy - người cùng y lớn lên từ nhỏ, vị muội muội y cho là tất cả những phẩm đức ưu tú của một cô gái đều hội tụ trên người.

35. Chương 35: Ở Lại Nơi Ấy

Vì chuyện nghênh tiếp đại quân, trên dưới thành Đài Châu ai nấy đều tất bật, Tiết Minh Hiên biết quân của Trương gia muốn đổ bộ ở Đài Châu nên cố ý đánh tiếng với Tiết Minh Viễn, dặn dò khoảng thời gian này để ý đến đại tẩu bên nhà một chút. Quả nhiên sau khi thánh chỉ chính thức đến, Tiết Minh Hiên bận đến nỗi vài ngày chẳng đặt chân về nhà, bận rộn đến tận tối muộn nên ở lại nha môn cả đêm.

Người phụ trách việc nghênh tiếp chính là Tiết Minh Hiên, ai bảo y là huyện lệnh kia chứ. Thế nhưng chuyện lớn thế này sao có thể qua loa, vì vậy tri phủ Đài Châu - Chu đại nhân cũng đích thân giám sát, Tiết Minh Hiên từ chính bỗng nhiên trở thành phụ. Mấy ngày sau, tuần phủ Giang Chiết cũng đưa người đến Đài Châu, bắt tay vào việc chuẩn bị nghênh đón, Chu đại nhân liền biến thành phó, Tiết Minh Hiên bị giáng xuống thành tay làm việc vặt.

Vì chuyện nghênh tiếp đại quân, bến tàu ở Đài Châu, đường xá, toàn bộ đều được trùng tu. Tiết Minh Viễn chỉ là một thương nhân con con nhưng cũng rất bận rộn. Quan phủ yêu cầu các cửa hàng nằm trên tuyến đường chính đều phải đổi bằng hiệu mới, kể đến phải sơn phết lại hoàn toàn, chi phí do quan gia cấp. Các cửa hàng cũng phải hỗ trợ, trong cửa hàng phải dọn dẹp ngăn nắp sạch sẽ, quan gia sẽ phái người chuyên trách đến kiểm tra.

Quan phủ hưng sư động chúng như vậy, đến những nhân vật quan trọng, mấy nhà thế gia ở Đài Châu không thể không có chút biểu hiện, ai nấy đều hùng hồn góp tiền, góp bạc cho các đại nhân hồng thể hiện tâm ý. Theo như thánh chỉ, tám mươi đại quân của Trương gia không đổ bộ hết ở Đài Châu, quá nhiều người như vậy Đài Châu không thể chứa nổi. Phần lớn quân chính quy trong sổ này ngụ lại những tỉnh vùng duyên hải, không cần theo đại quân vượt ngàn dặm hồi kinh. Cho nên đại đa số đều là phân phát trực tiếp ngân lượng, thiết tiệc, rồi cử về nơi đóng quân.

Đổ bộ ở Đài Châu chỉ có những tướng lĩnh cấp cao và hai mươi vạn quân nòng cốt của Trương gia. Sau khi lên bờ ở Đài Châu, bọn họ muốn nghỉ ngơi để hồi phục mười ngày, sau đó mới mang theo khí thế thắng lợi hào hùng hồi kinh. Bởi lẽ ở trên biển đã mấy tháng, đầu rù hồi hám, có thắng lợi vào kinh cũng khó coi. Cho nên các quan viên Đài Châu chủ trương không phô bày những mặt hay, mặt tốt của Đài Châu, mà chuẩn bị những thứ đồ dùng thiết yếu cho hai mươi vạn đại quân này. Giang Chiết từ xưa đã nổi danh trù phú, tấp nập, mọi người chỉ hơi gấp một chút chứ không đến mức bó tay chịu trời.

Quân đội hiển nhiên xây dựng cơ sở tạm ở ngoài thành, tướng lĩnh cấp cao thì làm sao đây? Võ quan, thiên tử có thể ở cùng với binh sĩ; phó tướng, tham tướng cũng có thể ở cùng với anh em. Thế nhưng các vị để tướng quân và đại nguyên soái ở ngoài thành thì e là không hay lắm. Vì thế cho nên tìm nơi nào cho các vị ấy ngụ lại cũng là một vấn đề.

Đây chính là lúc các đại thế gia có đất dụng võ, hoàng đế ba lần đến Giang Nam cũng ở nhà các vị thế gia, cho nên lần này cũng theo lệ cũ là hợp lý nhất. Đương nhiên cũng có thể đến phủ Chu đại nhân, tuy nhiên Chu đại nhân không phải người bản địa, cũng không có ý định ở đây lâu dài, trong nhà chính có ba tòa thì đều đã phá gần hết. Cuối cùng các vị thế gia thống nhất Trương Thụy Dương sẽ ở lại nhà Trần gia, chính là nhà đầu tiên Chu phủ nhân chọn cho Nhượng Thủy khi nàng vừa đến đây tìm mối thành thân.

Nhà chính Tiết gia cũng đến hỗ trợ nơi ăn chốn ở cho hai vị tướng quân. Tiết Minh Viễn cũng bận rộn chẳng kém, hôm nay sau khi trở về nhà mới miễn cưỡng ngồi trên băng ghế than thở, cái miệng nhỏ nhấp một ngụm trà ngắm Tiết Hạo và Tiết Uyên chơi đùa trong sân, Nhượng Thủy ngồi cạnh bên vừa ăn nho, vừa gọi các con lại nghỉ một lát rồi chơi tiếp.

Nhượng Thủy thấy Tiết Minh Viễn ngồi trên băng ghế như con mèo lười biếng, nàng vừa cười vừa nói: “Chàng mệt lắm rồi phải không, nho để phần cho chàng đấy.”

Tiết Minh Viễn cười ha hả, ăn xong mớ nho mới nói: “Ta cũng không biết nữa, mấy vị đại nhân vừa nghe nói được nghênh đón quân của Trương gia thì ai nấy đều vui vẻ, chẳng khác nào bắt được vàng. Chỉ nói đến bằng hiệu của các cửa hàng thôi nhé, hôm qua đã có một người đến kiểm tra xem có lệch hay không,

chắc chỉ còn nước cầm thước đo từng phân. Trước cửa đều là đường đá, mỗi ngày đều bắt chúng ta phải giữ sạch, không được có một vết nhơ. Đúng là quá hăng hái rồi!”

Nhược Thủy trấn an phu quân: “Qua mấy ngày nữa là khỏe rồi, cực nhọc cũng chỉ mấy hôm này thôi. Cũng phải nói đến chuyện quan gia chịu chi tiền sửa sang lại mặt tiền cửa hiệu, thế chẳng phải chúng ta cũng có lợi rồi sao?”

Tiết Minh Viễn thở hắt ra: “Ta thấy quan gia khổ công tốn của, nhưng có thể diện kiến dung mạo Trương nguyên soái thì cũng đáng.”

Nhược Thủy tròn mắt nhìn Tiết Minh Viễn, có phần kinh ngạc, nàng hỏi: “Ồ kìa, thì ra chàng cũng thích thứ cảm giác rong ruổi nơi sa trường?”

Tiết Minh Viễn gật đầu: “Có nam nhi nào mà không ôm mộng anh hùng, được như vậy thì dù sau cùng da ngựa bọc thây cũng không uổng một đời.”

Nhược Thủy sáng giọng: “Phui phui cái mồm, chàng đừng nói gở. Dù thế nào thì giết chóc nhiều cũng chẳng tốt lành gì. Giống như lần này viễn chinh đến Lữ Tống, thực ra Lữ Tống cách nước ta rất xa, chỉ đánh bắt cá ở gần đảo phụ cận của ta đã bị quân ta đến thu tóm.”

Tiết Minh Viễn phản bác: “Khi ấy Trương nguyên soái cũng đã nói, hôm nay chúng ta dám đánh cá, ngày mai ắt dám chiếm đảo, phải tiêu diệt dã tâm của tiểu quốc này từ khi còn trong trứng nước.” Đây đã là chuyện không thể chối cãi, tài thao lược của Trương Thụy Dương cộng thêm ba phần khí thế, phỏng chừng Lữ Tống phải nghỉ ngơi dưỡng sức mười năm, thậm chí hai mươi năm mới tạm bình ổn lại.

Nhược Thủy nhìn Tiết Minh Viễn, khi nói những lời kia, trong ánh mắt y ngập tràn sự nể phục, nàng bèn cười hỏi: “Chàng rất sùng bái Trương nguyên soái sao?”

Tiết Minh Viễn lập tức lấy lại tinh thần, vui vẻ mà rằng: “Đâu chỉ là sùng bái, ngài ấy xuất thân danh môn, toàn gia trung liệt, văn võ toàn tài. Có được người như vậy đúng là ân điển ông trời ban cho. Nếu có thể cùng vị anh hùng này uống rượu đàm đạo, ấy mới không tiếc công sống trên cõi đời này.” Nhược Thủy thấy Tiết Minh Viễn càng nói càng phấn khích thì vui vẻ cười, nhắc đến Thụy Dương ca ca, đúng là lâu rồi mình cũng chưa gặp người ấy.

Bên này nhắc đến chuyện của Trương Thụy Dương, Trương Thụy Dương bên kia cũng đang nhắc đến Đài Châu. Hơn một trăm chiếc chiến thuyền trùng trùng điệp điệp hướng về Đài Châu, cả hạm đội cùng lùi cùng tiến, dọc đường cập bờ không ít lần, muốn tách khỏi hạm chính cũng tốn không ít thời gian, nhưng làm vậy cũng là để bên phía Đài Châu có thêm thời gian chuẩn bị, tuần phủ Giang Chiết cũng không quên sai người truyền tin, hỏi ý Thụy Dương rồi mới an bài.

Trương Thụy Dương đang ngồi trên ghế lớn, nhàn nhã hứng gió biển. Lúc này, một thủ hạ cung kính dâng lên mấy phong thư: “Đại soái, đây là thư hồi âm của tuần phủ Giang Chiết. Còn hai phong này là do người chúng ta cử đi gửi về. Phong cuối là thư do quốc công gia gửi cho ngài.”

Trương Thụy Dương nhận lấy thư, trước tiên bóc phong thư phụ thân mình gửi ra xem, trước đây vì lo lắng sẽ khiến Trương Thụy Dương phân tâm không thể toàn tâm chiến đấu, bây giờ Trương Thụy Dương đã về, bên trong Trương lão gia thuật lại những chuyện lớn phát sinh trong kinh mấy năm gần đây. Trương Thụy Dương xem xong thì nở nụ cười khinh miệt, lầm bầm hai tiếng “thứ phẩm” nhưng chẳng rõ đang nói đến ai.

Tiếp đó xem đến phong thư của tuần phủ Giang Chiết, hỏi xem lần này y ở nhà Trần gia có được hay không. Trương Thụy Dương đặt lá thư sang một bên, bóc ra một lá thư khác do người được cử đi dò la tin tức về Nhược Thủy gửi về. Trương Thụy Dương xem xong, suy nghĩ một lát bèn đặt bút hồi âm cho lá thư của tuần phủ Giang Chiết: “Không cần thiết phải hưng sư động chúng, quý hóa quá ta không dám nhận. Ở nhà dân phiên hà yên bình của mọi người khiến ta rất bận khoăn. Chi bằng ở lại nhà huyện lệnh Đài Châu, tránh khỏi phiền hà.”

Phong thư vừa về đến đất Đài Châu đã khiến cả thành rung động, Tiết Minh Viễn nghe Chu đại nhân đọc phong thư mà không dám tin vào những gì mình vừa nghe, ngơ ngẩn đứng sững. Một khi Trương Thụy Dương đã đưa ra yêu cầu, dù hoàng thượng muốn phản bác cũng phải tìm lý do thỏa đáng, huống chi chỉ

là một phủ Đài Châu cón con. Chu đại nhân chỉ là một viên quan, e là không đảm đương nổi. Ngay trong ngày hôm ấy, Chu đại nhân lập tức dẫn theo một đoàn người đến Tiết gia.

Chu đại nhân nhìn một lượt mọi người trên dưới nhà họ Tiết, rồi mới cảm khái nói: “Trương nguyên soái một lòng vì dân, không muốn làm phiền bách tính. Được tiếp đãi Trương nguyên soái là vinh hạnh của chúng ta, trong nhà có khó khăn gì cần giải quyết thì cứ nói, chúng ta lập tức làm ngay. Cái chính yếu nhất là phải khiến Trương nguyên soái thấy thoải mái!”

Tiết Minh Viễn hay tin này càng phấn chấn hơn, luôn miệng nói: “Đại nhân yên tâm, Tiết gia nhất định sẽ dốc hết sức mình để Trương nguyên soái cảm thấy thoải mái như đang ở nhà.”

Chu đại nhân rất hài lòng về thái độ của người nhà họ Tiết, ông vui vẻ gật đầu bảo: “Hai mươi người này sẽ ở lại đây lo việc hầu hạ Trương đại nhân, ngày mai ta sẽ đưa năm đầu bếp làm các món ăn Nam - Bắc đến. Có chuyện gì cần thì chúng ta làm ngay, giải quyết ngay.”

Chu đại nhân đi rồi, Tiết Minh Viễn còn chuyện phải xử lý nên giao toàn quyền định đoạt cho Tiết Minh Viễn. Tiết Minh Viễn lập tức phái người tu sửa viện tử nơi Trương nguyên soái ngụ lại, y mong mỗi được diện kiến Trương nguyên soái bằng xương bằng thịt từng phút từng giây.

36. Chương 36 : Sáng Tổ Thân Phận

Tiết Minh Viễn hăng hái chuẩn bị nghênh đón Trương Thụy Dương đến tể xá, nhưng cũng không đến lượt y quản nhiều, bởi lẽ Chu đại nhân đã phái mấy người chuyên trách đến thu dọn, chuẩn bị hết thảy. Buổi tối hôm ấy, Tiết Minh Viễn nằm trên giường, thao thức không ngủ được, y nắm tay Nhược Thủy nói huyên thuyên đủ điều.

“Nương tử, hôm nay Chu đại nhân đã mang đến hai mươi loại trà, đều là thứ thượng phẩm cả, nàng nói xem ngày đầu tiên nên dùng loại nào đây? Đại hồng bào hay Hoàng Sơn mao phong?” Tiết Minh Viễn tự vấn.

Nhược Thủy nằm nghiêng bên cạnh, mỉm cười bảo: “Ngài ấy không thích uống trà đâu, ngài ấy tự thấy mình kém về mặt này, không phân biệt được trà ngon hay trà dở nên chỉ thích loại Thiết quan âm đơn giản.”

Tiết Minh Viễn gật đầu nói thêm vào: “Nghe nói Trương nguyên soái thích uống rượu nên ta đã cố tình chuẩn bị vài loại, có Tảo tập tửu, Hồng mao tửu, Dương cao tửu, tất cả đều là rượu dùng tiến cống cả đấy. Vậy nên chọn loại nào?”

Nhược Thủy đáp: “Phụ thân của ngài ấy là quốc công gia, năm xưa khi chinh chiến Bắc Tống đã mang về không ít Thiêu đao tử, khi còn nhỏ ngài ấy từng uống thử một lần, từ dạo đó đã cảm thấy rượu ấy mới là thứ nam nhân nên uống.” Tiết Minh Viễn ừ một tiếng, y nói: “Thiêu đao tử không dễ tìm, chỉ có mấy phường rượu lâu năm mới có.”

Sau đó Tiết Minh Viễn suy nghĩ một lát rồi mới nói thêm: “Nàng nói xem liệu ta có cơ hội cùng nguyên soái đàm đạo về chuyện ngài ấy xông pha chiến trường không? Dù có cơ hội được nghe ngài ấy thuật lại một chút cũng tốt biết bao.”

Nhược Thủy cười đáp: “Nhất định rồi, khi ngài ấy uống nhiều thường thích tìm người trò chuyện, chuyện gì cũng nói được hết, đến khi ấy chàng muốn chạy cũng không được.”

Tiết Minh Viễn gật đầu, rồi đột nhiên y nhìn về phía Nhược Thủy thắc mắc: “Sao nàng lại biết nhiều chuyện như thế?”

Nhược Thủy vừa định nói mình và Trương Thụy Dương là chỗ quen biết, thì Tiết Minh Viễn như đã bừng tỉnh mà rằng: “Nàng xem ta kìa, vui vẻ quá nhất thời quên luôn chuyện nương tử là người đến từ kinh thành, chuyện về Trương nguyên soái hẳn là rất thịnh hành ở nơi ấy. Ôi chao, bắt nàng trò chuyện cùng ta đến khuya thế này rồi kìa à, mau mau ngủ đi nào.” Nói đoạn, y vỗ về lưng Nhược Thủy rồi nhắm mắt lại, Nhược Thủy cũng không biết nói gì hơn, đành xoay người nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Bận rộn vài ngày cuối cùng cũng chuẩn bị, thu xếp xong, hôm nay tuần phủ đại nhân dẫn theo chúng quan viên và các lão gia có tiếng tăm ra nghênh đón Trương Thụy Dương ở bến tàu. Từ phía trời lam biển biếc, bỗng đâu xuất hiện một đường màu đen, đường đen ấy ngày càng rõ ràng, hơn mười chiến thuyền đồng loạt rẽ nước tiến về phía trước. Chu đại nhân khê thông báo: “Đến rồi.” Mọi người ai nấy đều lấy tinh thần, đứng thẳng trang nghiêm.

Trong số đó có chín chiếc thuyền chiến màu đen sậm với cột buồm cao ngất ngưỡng, cây cột cao nhất nằm trên thuyền chính có treo một lá cờ lớn thêu chữ “Ung” màu vàng nổi bật trên nền đen. Trên boong thuyền đầy những binh sĩ đằng đằng sát khí, cách bến tàu một khoảng nhất định, từ chiến thuyền thả xuống rất nhiều mỏ neo. Sau đó mới từ từ lái tới, chắc chắn neo lại sát bến cảng, hai hàng binh sĩ dẫn đầu hạ thuyền, đứng thẳng hai bên. Kế đến, một nam tử vô cùng tuấn tú, màu da ngăm ngăm xuất hiện, thân vận chiến giáp nặng nề đen bóng, đứng trên boong thuyền quan sát bốn phía xung quanh, rồi mới bước từng bước chắc nịch xuống khỏi chiến thuyền. Các binh sĩ đồng loạt chào theo quân lễ, vị này chính là Chinh tây Đại nguyên soái Trương Thụy Dương, hai mươi bảy tuổi.

Trên bờ, các vị quan viên vội quỳ xuống hành lễ, Trương Thụy Dương mỉm cười miễn lễ cho bọn họ. Quả là hậu duệ của quý tộc, của hoàng gia, bốn chữ “khí thế bức người” đúng là phải dùng để hình dung về vị nguyên soái này. Tuần phủ Giang Chiết tiến lên cung kính nói: “Hạ quan là tuần phủ Giang Chiết cùng với các quan thuộc tỉnh Giang Chiết đến thỉnh an đại nhân, nguyên soái dọc đường vất vả, cung thỉnh nguyên soái lên ngựa vào thành.” Trương Thụy Dương xoay người linh hoạt leo lên lưng ngựa, hộ vệ thân cận áp giải quốc vương của Lữ Tống theo sát phía sau, mọi người kẻ thì giúp hất lên người, người thì giữ giúp yên cương. Đoàn người tiến bước về phía thành Đài Châu.

Sau khi vào đến thành Đài Châu, dân chúng hai bên đường đều hân hoan nghênh đón, có người còn ôm con nhỏ ra đón chào. Các dịch trạm trên đường cũng được đổi mới, làm riêng cho quốc vương Lữ Tống, Chu đại nhân vừa cười vừa mời Trương Thụy Dương tham gia yến tiệc chào đón được tổ chức vào đêm nay. Trương Thụy Dương mỉm cười đáp: “Nhất định ta sẽ tham gia, nhưng trước hết phải để ta đến nhà đại nhân thay y phục cái đã.”

Tuần phủ vội vàng đáp: “Đương nhiên đương nhiên, nguyên soái vất vả rồi. Để hạ quan đưa ngài sang bên ấy.” Nói đoạn, tuần phủ đại nhân khẩn trương đưa Trương Thụy Dương và bốn người thủ hạ của y đến Tiết phủ. Tiết Minh Viễn đã đứng đợi ở cửa từ lâu, vừa nhìn thấy tuần phủ đại nhân dẫn đoàn người cưỡi ngựa, mặc chiến giáp đi đến, y đã vội vã chạy ra nghênh đón.

Lúc này Tiết Minh Viễn đã xuống ngựa, chạy chậm lên phía trước dẫn đường cho Trương Thụy Dương. Trương Thụy Dương thấy một vị nam tử dẫn theo hạ nhân bước đến cũng xuống ngựa. Tiết Minh Viễn cung kính nói: “Đại nhân, đây là tỳ xá đơn sơ, thật xấu hổ.”

Trương Thụy Dương tay cầm mã tiên, hào sảng phát một cái nói: “Ta đến nhà của đại nhân là khiến đại nhân thêm phiền toái, đại nhân không ngại là ta vui rồi.”

Tuần phủ đại nhân cũng đã theo kịp, vừa cười vừa nói: “Đại nhân chăm lo cho bách tính, đúng là phúc của muôn dân.” Thấy Trương Thụy Dương quan sát Tiết Minh Viễn, tuần phủ đại nhân bèn giới thiệu: “Minh Viễn, ngài mau đến bái kiến đại nhân. Đại nhân, đây là Tiết Minh Viễn, là đệ đệ của Tiết huyện lệnh.”

Tiết Minh Viễn vội cung kính hành lễ, Trương nguyên soái quả nhiên là nhân trung long phượng, tướng mạo anh tuấn phi phàm. Lúc này, Trương Thụy Dương vẫn đang mỉm cười quan sát Tiết Minh Viễn, thì ra là hần ta, nhìn thế nào cũng không có nét tuấn tú như bốn thiếu gia, hần lại còn hơi béo, đúng là kỳ cục, có tên đàn ông nào lại trắng như thế chứ, thiếu gia ta đen cũng chẳng phải trời sinh. Trương Thụy Dương vừa nghĩ thầm trong lòng, vừa cất tiếng ngoài mặt: “Không cần đa lễ, là ta đến quấy rầy các vị, xin hãy dẫn đường.” Tiết Minh Viễn cười đáp: “Đại nhân, mời vào trong.” Nói xong, đoàn người theo Tiết Minh Viễn vào Tiết phủ.

Tuần phủ và Chu đại nhân đều bận rộn chuẩn bị yến tiệc buổi tối nên cáo từ trước. Tiết Minh Viễn và Tiết Minh Hiền dẫn Trương Thụy Dương vào viện đã chuẩn bị sẵn, Trương Thụy Dương nhìn quanh một lượt rồi mỉm cười: “Phiền đến các vị rồi, nhìn sơ cũng thấy hần các vị tốn rất nhiều công sức. Đột nhiên đến quấy rầy quý phủ, không biết liệu có tiện để ta gặp gỡ hai vị phu nhân hay không, nghe nói cả hai vị đều thông tuệ động lòng người, không biết liệu ta có vinh hạnh gặp cả bọn trẻ trong nhà không nhỉ?”

Đây đúng là chuyện vui không thể cầu, Tiết Minh Viễn cao hứng nói: “Đại nhân quá khách khí rồi, ngài đến tề xá là vinh hạnh của chúng tôi, sao lại nói là quấy rầy chứ.” Vừa nói mấy câu khách sáo, Tiết Minh Viễn vừa sai người gọi đại tẩu và Nhược Thủy đưa đám nhỏ đến.

Trương Thụy Dương vào trong đổi y phục, lúc quay ra thì mọi người đã đứng ngay ngắn trong đại sảnh. Trương Thụy Dương vừa cười vừa bảo: “Mời các vị ngồi, vốn ta là khách, để mọi người đứng thế này há chẳng phải là chim gáy chiếm tổ chim khách sao.” Mọi người thấy từ chối không được mới ngồi xuống. Trước tiên Tiết Minh Viễn giới thiệu đại tẩu, đại tẩu đứng dậy hành lễ.

Sau đó Tiết Minh Viễn vừa cười vừa nói: “Đại nhân, đây là Diêu thị, thê tử của tại hạ.”

Nhược Thủy đứng lên, nàng cười với Trương Thụy Dương rồi hành lễ. Mọi người còn đang kinh ngạc, Trương Thụy Dương đã cười bảo: “Muội muội khách khí với cả ta từ khi nào thế. Tiết huynh đệ không cần giới thiệu, ta và Nhược Thủy mới hai năm không gặp thôi, ta và muội ấy vốn thân thiết từ nhỏ.”

Tiết Minh Viễn vô cùng ngạc nhiên, y hết nhìn Nhược Thủy, lại nhìn sang Trương Thụy Dương, hai người thì vui vẻ cười xòa. Tiết Minh Viễn hỏi Nhược Thủy: “Nương tử, nàng quen biết Trương đại nhân sao?” Nhược Thủy cười đáp: “Hôm qua thiếp đã định nói với phu quân chuyện này, nhưng phu quân quá mệt mỗi nên vẫn chưa kịp mở lời.”

Tiết Minh Viễn nói: “Đúng là trùng hợp, nguyên soái đến tề xá vừa hay lại quen biết đệ muội, Tiết gia và đại nhân hẳn là có duyên phận.”

Trương Thụy Dương gật đầu đáp: “Phải, rất có duyên.” Không nói nhiều thêm, Trương Thụy Dương tặng cho mấy đứa bé vài món quà nhỏ. Kế đó lập tức bị Chu đại nhân đến vờ đi dự yến tiệc. Trước khi đi, Trương Thụy Dương nói với Nhược Thủy: “Ta và Nhược Thủy đã vài năm không gặp, khi nào rảnh rồi chúng ta cùng ôn lại chuyện xưa. Ta đi trước.”

Trương Thụy Dương đi rồi, Tiết Minh Viễn đưa Nhược Thủy về phòng. Trên đường đi, Tiết Minh Viễn không hỏi han gì, thế nhưng bọn nhỏ lại không nhịn được sự tò mò. Tiết Hạo hỏi Nhược Thủy: “Mẫu thân, người ban này là đại tướng quân đánh thắng trận trở về sao?”

Nhược Thủy cười bảo: “Thức ấy đúng là đánh thắng trận, nhưng không phải đại tướng quân mà là đại nguyên soái, chính là người chỉ huy đại tướng quân đấy.”

Tiết Hạo “ồ” lên một tiếng rồi nói bằng giọng kính nể: “Vậy là thức ấy rất lợi hại sao. Thức ấy biết mẫu thân, sao mẫu thân cũng biết thức ấy vậy ạ?”

Nhược Thủy cười nói: “Bởi vì nhà mẫu thân ở kinh thành quen biết với nhà thức ấy, giống như Hạo nhi quen biết Thôn nhi nhà họ Vương bên cạnh, từ nhỏ đã chơi với nhau sao lại không biết nhau chứ? Hơn nữa mẫu thân còn có một ca ca song sinh, tình cảm giữa Trương đại nhân và ca ca của mẫu thân rất tốt, khi bọn họ ra ngoài chơi cũng thường dẫn mẫu thân theo cùng, vì thế cho nên rất thân thiết với nhau.”

Tiết Hạo gật gù nói: “Mẫu thân có ca ca nha, con cũng muốn có muội muội, Thôn nhi có muội muội đó. Thôn nhi bảo có muội muội chơi rất vui, hừ một cái sẽ khóc ngay.” Nhược Thủy cười ha ha, con trai khi còn nhỏ đều búng bình như thế, thấy muội muội mình khóc lớn thì nghĩ là chơi vui lắm. Đưa các con về phòng xong, Nhược Thủy đến chính phòng cùng Tiết Minh Viễn.

Nhược Thủy rót trà cho Tiết Minh Viễn, nàng vừa cười vừa hỏi: “Phu quân có chuyện gì muốn hỏi thiếp sao?”

Tiết Minh Viễn gật đầu, y nhìn Nhược Thủy rồi bình tĩnh hỏi: “Phụ thân của Trương nguyên soái là Quốc công gia, mẫu thân là tôn thất quận chúa, mặc dù ta chưa từng đến kinh thành, thế nhưng xung quanh phủ Quốc công không phải nơi người bình thường có thể đến. Nương tử và nguyên soái quen biết nhau, nhà mẹ nương tử nhất định không phải nhà bình thường. Chuyện này...”

Tiết Minh Viễn nhìn vẻ mặt mỉm cười của Nhược Thủy, bất chợt y cảm thấy hơi hận. Hỏi gì mà hỏi chứ, chẳng phải mình đã nói sẽ không hỏi nàng về chuyện đau lòng ấy sao, nếu Nhược Thủy có thân thể hiền hách thì khi đó đã chẳng phải gả cho mình. Nội tâm Tiết Minh Viễn rất mâu thuẫn, y vừa muốn biết về thân thế của Nhược Thủy, mặt khác y cũng đã biết năm xưa Nhược Thủy bị tổn thương, hơn nữa lúc đó Chu phu nhân đã nói rõ là nữ nhi nhà họ Diêu, lấy cũng đã lấy, hỏi đi hỏi lại có ích gì chứ.

Nhược Thủy thấy Tiết Minh Viễn hơi do dự bèn chủ động lên tiếng: “Cha thiếp chính là thái phó đương triều Diêu Văn Viễn – Diêu thái phó. Thiếp chính là con gái dòng chính của Diêu gia.” Tiết Minh Viễn há hốc mồm, mẫu thân của con mình lại là nữ nhi của Diêu thái phó, phu nhân của mình rốt cuộc là người thế nào đây?

Tiết Minh Viễn cố gắng tự trấn an, cũng không phải không có khả năng, chắc là thứ nữ, còn không thì là ngoại thất nữ, cũng có thể lắm. Thế nhưng thứ nữ của Diêu thái phó mà gả cho mình cũng đủ kỳ lạ. Tiết Minh Viễn hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Trước đây Chu phu nhân có nói nàng vốn có hôn ước, thế nhưng người ta vì vết thương của nàng mà hồi hôn, chuyện này là thật sao?” Nhược Thủy gật đầu.

Tiết Minh Viễn nói: “Trước đây Chu phu nhân chỉ nói rất mập mờ, có phải vì chuyện này có liên quan đến chốn quan trường, hôn sự của nàng có liên quan phức tạp đến chính trị?” Nhược Thủy lại gật đầu. Tiết Minh Viễn lập tức thấy thoải mái hẳn, tự mình hỏi ra mới thấy suy đoán trước đây đều không sai, ngoại trừ việc đánh giá hơi thấp về thân thế của phụ thân Nhược Thủy. Nhược Thủy quả thật không được yêu thương, vì hôn sự không thành mà bị người nhà gả đến nơi xa.

Cuối cùng Tiết Minh Viễn còn hỏi Nhược Thủy một chuyện, “Nương tử, chuyện này... Người trước đây có hôn ước với nàng có phải là Trương Thụy Dương – Trương nguyên soái không?” Lúc này đến lượt Nhược Thủy giạt mình, Nhược Thủy tròn mắt nhìn Tiết Minh Viễn, ai lại muốn gả cho Trương Thụy Dương quái vật kia chứ?!

37. Chương 37: Chúng Ta Quen Biết Nhau

Nhược Thủy bị bất ngờ bởi câu hỏi của Tiết Minh Viễn, nàng chẳng suy nghĩ đã cất tiếng đáp: “Ai muốn gả cho huynh ấy chứ, huynh ấy, huynh ấy chính là... Ôi chao, chàng không biết đó thôi.” Tiết Minh Viễn sững sốt, y hỏi: “Xuất thân danh môn, tài giỏi anh tuấn, vậy còn không được sao?”

Nhược Thủy nhìn Tiết Minh Viễn, nàng nói: “Đó là vì chàng không biết huynh ấy đó thôi. Đúng thật là xuất thân danh môn, thế nhưng huynh ấy làm những chuyện mà không ai hiểu nổi. Khoan hẵng nói đến những chuyện khác, chỉ riêng chuyện hôn sự thôi né, chàng cũng biết huynh ấy đến bây giờ vẫn chưa thành thân, lý do huynh ấy đưa ra là vì bản thân quanh năm bên ngoài chinh chiến, không thể để phu nhân ở nhà cô quạnh, nên đến tận hai mươi bảy rồi vẫn phòng không. Vì chuyện này mà kinh động đến cả hoàng thượng, ngài cố ý hạ chỉ cho hai mỹ nhân đến bên cạnh huynh ấy, dù cho không chịu thành thân, thì ít nhiều cũng có người hầu hạ.”

Tiếp đó Nhược Thủy thuật lại bằng một giọng rất không bình thường: “Ấy thế mà huynh ấy lại gửi trả hai mỹ nhân kia về, còn nói suốt đời chỉ chung thủy với một người là phu nhân mà thôi, tuyệt đối không nạp thiếp. Kỳ lạ là Quốc công gia và lão phu nhân cũng không ngăn cản.”

Tiết Minh Viễn nhìn Nhược Thủy, ra chiều ngẫm nghĩ rồi nhẹ nhàng nói: “Cả đời chung thủy với phu nhân kết tóc của mình, thật sự là chuyện tốt đấy.”

Nhược Thủy mỉm cười nói: “Nguyện chiếm được trái tim một người, đến già cũng không chia lìa là giấc mộng đẹp của mỗi cô gái, nhưng mộng chỉ là mộng thôi, nào có chuyện dễ dàng như vậy. Thế gian này ràng buộc người con gái nhiều lắm, chỉ cần đi sai một bước đã bị người ta bêu tên, nêu tội.”

Tiết Minh Viễn nhìn Nhược Thủy, dù nói vậy nhưng từng câu từng chữ như hằn sâu vào tâm hồn Nhược Thủy. Khi Nhược Thủy nở nụ cười thật lòng, Tiết Minh Viễn mới thấy nàng đúng là Nhược Thủy, y bỗng như phát hiện ra một Nhược Thủy rất chân thật đằng sau lớp mặt nạ hoàn mỹ. Ấy thế nhưng thâm tâm nàng vẫn cho rằng mộng đẹp thực tế không tồn tại, Tiết Minh Viễn có phần xúc động.

Nhược Thủy cảm thấy đề tài này không mấy vui vẻ, nàng vội vàng cười nói: “Chàng có biết không, trong kinh thành có vài người vì đổ kỵ với Trương gia mà đã loan tin thất thiệt, bọn họ nói Thụy Dương ca ca làm như vậy là vì huynh ấy thích long dương (*ý chỉ người đoạn tụ, thích nam giới), không có cảm tình với phụ nữ...”

Tiết Minh Viễn giận dữ nói: “Suy nghĩ của bọn họ thật ghê tởm!”

Nhược Thủy dở khóc dở cười, nàng nói: “Cũng tại Thụy Dương ca ca hành sự thẳng thắn, có nhiều chuyện vướng mắt nhưng người ta đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Có ai không biết em vợ Cao thượng thư là một tên du côn mặt hạng, mọi người ai nấy chỉ dám âm thầm giúp đỡ khổ chủ cho yên chuyện, huynh ấy thì khác, chẳng những mắng chửi mà còn đánh người ta đến không còn chỗ trốn. Rồi đến chuyện nhà mẹ thiếp thất của Dụ vương gia buôn gian bán dối, huynh ấy chẳng nói năng gì đã thẳng thừng đập phá tan nát cửa tiệm của người ta.”

Tiết Minh Viễn nghe vậy thì cười ha hả: “Sảng khoái, ấy mới đúng là đại nguyên soái.”

Nhược Thủy nói: “Thụy Dương ca ca làm như vậy, những người đó tất ghi hận trong lòng, thế nhưng Trương gia là nơi người bình thường có thể động đến sao. Dù có bẩm báo lên hoàng thượng, hoàng thượng cũng sẽ không vì những chuyện vặt vãnh ấy mà khiển trách Trương gia. Mấy kẻ đó không thể làm gì hơn ngoài việc phao tin đồn hủy hoại danh tiếng của Thụy Dương ca ca.”

Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy trò chuyện tâm đầu ý hợp, chẳng mấy chốc đã bỏ quên chuyện vị hôn phu trước kia của Nhược Thủy rốt cuộc là ai, cả hai đều chọn cách im lặng. Chuyện cũ đã qua, nếu người kia đã không còn ở trước mặt hai người, nhắc lại chuyện ấy chỉ thêm ngọt nhạt chứ có ích gì. Cho nên hai người ngầm đồng ý với nhau, chuyện đã qua thì nên khép lại.

Chuyện Trương Thụy Dương đến Tiết phủ nào phải chuyện nhỏ, không thể nào chỉ có mình Tiết Minh Viễn hay biết, một vị đại anh hùng giá đáo, ngay đến đám tôi tớ trong nhà cũng chọn rộn. Thấm Mộ Yên thì khỏi nói đến.

Từ mấy ngày trước Thấm Mộ Yên đã sắm sửa ăn mặc cho Tiết Đình, hòng để Tiết Đình nổi bật hơn giữa đám trẻ, có cơ hội trở hết tài năng. Thấm Mộ Yên vừa sửa soạn y phục cho Tiết Đình vừa nói: “Gặp được đại nguyên soái con nhất định phải cho ngài ấy thấy rằng mình thông minh, có biết không. Không có chuyện gì là mình không biết hết. Sau này khi con vào kinh ứng thí, nói ra mình quen biết Trương đại nguyên soái sẽ được mọi người coi trọng hơn!”

Tiết Đình nghịch nghịch món đồ chơi trong tay, phụng phịu nói: “Đại nguyên soái bận rộn như thế sao có thời gian gặp con chứ, di nương đừng nóng lòng nữa.”

Thấm Mộ Yên hất rơi món đồ chơi khỏi tay Tiết Đình: “Làm sao con biết là ngài sẽ không gặp con, bây giờ ngài ấy đang ở nhà chúng ta, ngay đến gia chủ là chúng ta cũng không gặp thì có phải hơi quá đáng không. Con cứ nghe lời di nương đi, di nương không có nói sai đâu.”

Đến buổi chiều, ngay khi Trương Thụy Dương nói muốn gặp bọn nhỏ, Thấm Mộ Yên bèn nhanh chóng thay y phục cho Tiết Đình, thị ta tự hào nói: “Con xem di nương nói có sai không, con đã nhớ kỹ lời di nương dặn chưa?” Tiết Đình gật đầu, xoay người theo a hoàn ra ngoài.

Thấm Mộ Yên ngồi đợi trong phòng, đứng ngồi không yên, có khi nào Đình nhi nhà mình quá hồi hộp nên biểu hiện không được tốt, khi đại nguyên soái hỏi đến liệu đứa nhỏ này có biết tùy cơ ứng biến hay không? Thấm Mộ Yên đứng bên cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài, cuối cùng cũng thấy bóng dáng nhỏ bé của Tiết Đình xuất hiện trong tầm mắt. Thấm Mộ Yên vội vàng chạy ra ngoài đón, gấp gáp hỏi: “Đại nguyên soái hỏi con cái gì? Con trả lời thế nào?” Thị ta thấy Tiết Đình cầm trong tay vật gì đó thì ngạc nhiên hỏi: “Đại nguyên soái thích con nên cố ý thưởng đồ cho con sao?”

Cơ thể nhỏ bé của Tiết Đình chịu căng thẳng lâu đã thấm mệt, hơn nữa tiết trời lại oi bức, Thấm Mộ Yên sợ khi diện kiến tướng quân mặc nhà xí thì ẽ mặt nên không cho cậu bé uống nước nhiều. Bây giờ vừa mệt vừa khát, lại nghe Thấm Mộ Yên liên tục hỏi han bên tai, tâm trạng nhất thời bùng phát: “Không biết, không biết, di nương mà không cho con uống nước nữa chắc con chết khát mất!”

Thấm Mộ Yên sững sờ, thị ta vội vàng kéo Tiết Đình ngồi xuống, rót cho cậu bé một chén nước rồi nói: “Con uống nước đi, nghỉ ngơi một lát rồi kể cho di nương nghe, di nương chỉ lo lắng cho con thôi.”

Tiết Đình uống nước xong, dù sao người cũng là di nương thân sinh ra mình nên có hơi ngượng ngùng, lí nhí nói: “Nguyên soái gọi chúng con đến nhưng cũng không trò chuyện gì, chỉ hỏi tên và tuổi, đồ này mỗi người nhận một phần, đều giống nhau cả.”

Thẩm Mộ Yên chau mày nói: “Mấy đứa đi lâu thế mà chỉ nói có thể thôi sao?”

Tiết Đinh đáp: “Ban đầu thì giới thiệu một chút, sau đó vì nguyên soái quên biết mẫu thân nên hai người họ nói chuyện một lát.”

Thẩm Mộ Yên nghe xong thì hoảng sợ cực độ, cái gì?! Điều thị lại quen biết Trương đại nguyên soái! Thị ta như không dám tin vào tai mình, vội hỏi lại một lần nữa: “Con nói Nhị nãi nãi quen biết đại nguyên soái sao?” Tiết Đinh gật đầu: “Dạ phải, hình như còn rất thân, mẫu thân gọi đại nguyên soái là Thụy Dương ca ca, đại nguyên soái cũng gọi thẳng tên mẫu thân.”

Thẩm Mộ Yên chết lặng, không phải nghe nói chỉ là một cô gái không ai muốn sao, bằng không sao phải gả làm vợ kế. Không phải gia thế chỉ thuộc hàng bình thường thôi sao, bằng không sao đồ cưới lại sơ sài như thế. Thẩm Mộ Yên cắn môi, trong lòng âm thầm nghĩ cách. Sau đó thị ta cắn răng dậm chân một cái, quen biết đại nguyên soái thì sao chứ, sau bảy ngày đại nguyên soái cũng về kinh. Bất kể là quen biết hay không, bản thân thị phải tận dụng cơ hội này thật tốt.

Thẩm Mộ Yên kéo Tiết Đinh vào lòng, ghé lại bên tai cậu bé khẽ khàng dặn dò: “Con phải nghe cho kỹ, di nương nói cho con biết, mấy ngày đại nguyên soái ở đây con cứ làm như vậy...”

Ngày hôm sau, người gác cổng nhà họ Tiết nhận đầy các loại lễ vật gửi đến, y giao một xấp thiệp dày cho hộ vệ thân cận của Trương Thụy Dương, cốt cũng là muốn đến bái kiến Trương Thụy Dương. Vừa quay về, Trương Thụy Dương chẳng buồn xem, lập tức đặt đồng thiệp kia xuống, bảo rằng: “Đưa số lễ vật này sang cho Nhị nãi nãi nhà các người, nói là phí tổn ấy ngày ta ngụ lại đây. Thôi thôi, cứ đặt ở đây đi, để đích thân ta đi nói với muội ấy.” Nói đoạn, Trương Thụy Dương đứng dậy đi tìm Nhược Thủy.

Nhược Thủy đang ngồi trong phòng đọc sách, nghe thấy báo Trương Thụy Dương đến tìm bèn mỉm cười bước ra đón. Nhược Thủy vận áo quần màu xanh nhạt bằng lụa mỏng, đôi mắt sáng như sao, hàm răng trắng tựa ngà, uyển chuyển đoan trang không lời nào có thể tả hết được. Trương Thụy Dương thân vận trường bào màu trắng, đứng dưới mái hiên toát ra khí khái, phong độ ngời ngời. Nhược Thủy cười nói: “Chúng ta ngồi trong phòng hay ra ngoài sân trò chuyện đây?”

Trương Thụy Dương cười nói: “Trong phòng nóng nực, ta thấy trong viện của muội có ghế mây, đem theo ít trà nước, chúng ta ra ngồi ở đây.”

Nhược Thủy dịu dàng cười rồi bước theo Trương Thụy Dương, hai người an vị trên ghế mây. Cả hai cùng thưởng trà, Trương Thụy Dương mở lời trước: “Người ta đối xử với muội có tốt không?”

38. Chương 38: Chính Trực

Hai người nhàn nhã ngồi thưởng trà trên ghế mây, bên trên là giàn nho xanh mướt, tiếng ve rả rích bên tai, gió mát đưa nhè nhẹ, bầu không khí thanh tịnh khiến tâm hồn người ta như được thả lỏng. Trương Thụy Dương cất tiếng hỏi han trước: “Người ta đối xử với muội có tốt không?”

Nhược Thủy mỉm cười: “Phu quân đối xử với muội rất tốt, mọi chuyện trong nhà đều do muội làm chủ. Hơn nữa nơi đây không có những kẻ xoi mói như trong kinh nên khá thoải mái, tâm trạng muội cũng tốt.”

Trương Thụy Dương thấy sắc mặt Nhược Thủy tươi tắn bèn cười bảo: “Tâm trạng tốt là được rồi, trên đời này dù ngàn vàng cũng khó mua được niềm vui. Chúng ta sống trên đời không cần phải quá quan tâm đến chuyện người khác nghĩ sao về mình, một tiểu cô nương như muội đâu cần phải sống quá gò bó, ép mình vào khuôn phép nghiêm ngặt như thế. Muội đó, trước đây muội quá hoàn mỹ, nhưng... nhưng sự hoàn mỹ ấy khiến ta cảm giác đó không phải là con người thật của muội.”

Nhược Thủy thấy Trương Thụy Dương hơi ngập ngừng, khuôn mặt nàng cũng ửng đỏ: “Muội nào có được như Thụy Dương ca ca nói.” Nói xong nàng lại cười tình nghịch, “Thực ra muội chỉ tốt hơn tính tình của ca ca một chút thôi.”

Thụy Dương nghe vậy thì cười ha hả: “Từ trước đến nay ta chưa từng nghĩ sẽ tìm hãm lại tính cách của mình, đời này cũng chẳng có ý muốn quản thúc nó, cứ thế mặc nó phát triển tự do.” Đoạn, Trương Thụy Dương nghiêm mặt nói: “Thế nhưng nếu ta gặp muội ở đây lúc này, tức những điều ta nghe được từ kinh thành đều là thật?”

Nhược Thủy mỉm cười gật đầu: “Ở đời này có tường nào không lọt gió, có một số việc chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Những điều huynh nghe được đều thật cả.”

Thụy Dương hỏi ngược lại: “Muội không hỏi xem ta đã nghe được những gì sao?”

Nhược Thủy cười ranh mãnh: “Tin tức xuất phát từ Trương gia mà sai lệch hẳn là khiến người ta chê cười rồi.”

Hai người nhìn nhau rồi bật cười, cùng thưởng trà, cùng hưởng thụ buổi chiều hôm bình lặng. Một hồi lâu sau, Thụy Dương mới khẽ khàng khuyên nhủ, an ủi Nhược Thủy: “Thực ra chuyện con cái là tùy duyên, cũng có những đôi nên vợ nên chồng vì đều không muốn có con cái. Hơn nữa hai người yêu nhau được ở cùng nhau, sống vui vẻ với nhau là tốt rồi, cần gì phải vướng bận những chuyện như thế.”

Nhược Thủy cười nói: “Thụy Dương ca ca, những chuyện này muội đều hiểu. Bây giờ không phải muội không có con cái, Hạo nhi và Uyên nhi chính là con của muội, chẳng phải người ta đều nói công sinh không bằng công dưỡng đó sao.” Hai người mới trò chuyện được vài câu thì chợt nghe thấy có tiếng chân ai bước đến.

Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn thì thấy Tiết Đình tan lớp, dẫn theo hạ nhân bước về phía mình. Nhược Thủy nhìn Tiết Đình mỉm cười hỏi: “Đình nhi đến đây làm gì thế?”

Điều khiến Nhược Thủy ngỡ ngàng chính là Tiết Đình do dự nhìn nàng rồi đột nhiên nhào vào lòng Nhược Thủy làm nũng, cất tiếng ngọt ngào nói: “Không có chuyện gì ạ, con nhớ mẫu thân nên cố tình đến thỉnh an người. Mẫu thân cũng nhớ con sao?”

Câu hỏi này rất khá, khiến người nghe không thể phủ định, nhất là khi lời này lại thốt ra từ miệng một đứa bé. Thế nhưng Nhược Thủy không hiểu từ khi nào Tiết Đình lại thân thiết với mình như thế. Thái độ của Tiết Đình đối với Nhược Thủy, nói dễ nghe một chút thì gọi là nho nhã lễ độ, thẳng thắn một câu thì là coi như cầm điếu, chọn cách ngó lơ.

Nhược Thủy dịu dàng cười nói: “Đình nhi ngoan thế này, mẫu thân đương nhiên là nhớ Đình nhi rồi.” Nhược Thủy nhìn nha đầu tới cùng Đình nhi, lời hay ai mà không biết nói chứ.

Tiết Đình nhìn Nhược Thủy, cậu bé hỏi: “Mẫu thân, hôm nay con học Thiên tự văn, để con đọc ầu thân nghe nhé?”

Nhược Thủy nói: “Được, Đình nhi đọc đi. Để mẫu thân xem xem Đình nhi đã học được gì.”

Giọng nói non nớt của Tiết Đình vang vọng trong tiểu viện, Tiết Đình lưu loát đọc thuộc lòng, Thẩm Mộ Yên kèm chặt chuyện học của Tiết Đình ít nhiều cũng có tác dụng. Nhược Thủy khen ngợi Tiết Đình, Tiết Đình thì lại nhìn về phía Thụy Dương đang thản nhiên thưởng trà, dường như chẳng buồn nói chuyện với ai, cậu bé thì lễ rồi cáo lui.

Thụy Dương thấy Tiết Đình đã đi xa mới buông ly trà xuống, khoe miệng y hơi nhếch lên, cất lời châm chọc: “Đúng là thông minh.”

Nhược Thủy lại bất mãn nói: “Thông minh thì có, nhưng lại chẳng dùng đúng chỗ.” Thụy Dương nhìn bóng dáng Tiết Đình đằng xa, trầm ngâm gật đầu.

Tiết Đình quay về phòng của Thẩm Mộ Yên, Thẩm Mộ Yên vội vàng kéo cậu bé lại hỏi han: “Thế nào? Con đọc thuộc Thiên tự văn trước mặt nguyên soái xong ngài có khen con không?” Tiết Đình lắc đầu nói: “Di nương, nguyên soái không hỏi mẫu thân về con, cũng chẳng khen con, người đoán sai cả rồi.”

Thẩm Mộ Yên nhíu mày hỏi: “Con có làm đúng như lời mẫu thân dặn dò không?” Tiết Đình gật đầu.

Thẩm Mộ Yên chớp mắt nói: “Vậy không sao đâu, có lẽ hai người họ không quá thân thiết. Nhưng không phải là không quen nhau, chúng ta chỉ cần gây ấn tượng với nguyên soái rằng con là đứa bé được Nhị nãi

nãi yêu thương nhất là được. Không chỉ riêng Nhị nãi nãi thích con, mà con cũng thông minh, con đường làm quan sau này nguyên soái sẽ giúp con thêm một tay, nghĩ xem lợi biết chừng nào. Ta đã dặn người chú ý động tĩnh ở nhà chính rồi, chỉ cần nguyên soái đến chính viện thì con cũng đến. Dù thế nào chúng ta cũng phải năng đi cho quen mặt, đến lúc quen biết rồi cũng dễ nói chuyện hơn.”

Thẩm Mộ Yên bên này cố gắng tạo quan hệ, lôi kéo sự chú ý của Trương Thụy Dương thì bên kia, Trương Thụy Dương cũng đang thăm hỏi về chuyện của Thẩm Mộ Yên.

“Nói như vậy, bây giờ ở Tiết gia còn có một tiểu thiếp?” Thụy Dương nhẹ nhàng gõ bàn hỏi cận vệ của mình.

Người nọ cung kính đáp: “Dạ, nhưng bây giờ không được sủng ái nữa, nghe nói là vì tham bạc.”

Thụy Dương đột nhiên bật cười ha hả: “Tiết Minh Viễn là một thương nhân, thứ y coi trọng nhất là tiền mà thứ không quan trọng nhất cũng là tiền, tham bạc không để tâm thì y để tâm đến thứ gì khác chứ?” Cận vệ nọ bĩu môi, hừ một tiếng rồi ngả đầu sang một bên, Thụy Dương vẫn giữ nụ cười giả tạo như trước trên môi.

Ngày hôm sau, Thụy Dương đi tìm Nhược Thủy hỏi xem những người kia đã đưa lễ vật đến chưa. Nhược Thủy nhìn ra ngoài, vừa cười vừa nói: “Những người này đúng là rất chịu bỏ vốn, huynh xem, đều là đồ tốt cả.” Thụy Dương vừa đảo mắt nhìn vừa đáp: “Quy tắc chốn quan trường chính là như vậy, không nhất thiết là có chuyện cậy nhờ ta, nhưng mọi người đều tặng mà chỉ mình hấn không tặng thì không hợp lẽ. Muội giúp ta xem qua một lượt đi, nếu không có thứ gì khác thường thì thu vào. À, mấy thứ này coi như chút quà nhỏ tặng muội.”

Nược Thủy cũng không tiện chối từ, nàng biết mọi võ tướng đều muốn theo Trương Thụy Dương xuất chinh, không những có thể bảo vệ quốc gia mà còn có thể kiếm được không ít tài lộc. Từ trước đến nay, Trương Thụy Dương luôn đến nước địch đầu thú tóm chủ quyền lẫn của cải, một số bạc tượng trưng được nộp vào quốc khố, còn lại đều là quân lương. Thụy Dương chỉ cần mang mấy thứ kia về kinh đã đủ gây chú ý, đừng nói gì đến những thứ thế này.

Hai người đang trò chuyện thì Tiết Đình lại đến. Lần này Thụy Dương không những không ngó lơ mà còn thân thiết kéo cậu bé vào lòng, hỏi han đủ chuyện. Sau khi hay chuyện, Thẩm Mộ Yên hoa chân múa tay vui sướng, cảm thấy bản thân thật thông minh, nên đã để Tiết Đình học thuộc thêm vài thứ. Ngày thứ ba, Thụy Dương chẳng những nắm tay mà còn mở lời muốn Tiết Đình đến tiểu viện của mình dùng cơm tối.

Thẩm Mộ Yên vừa nghe tin này đã vui sướng đến phát cuồng, thị còn tưởng tượng ra viễn cảnh con trai mình được Trương Thụy Dương ưu ái, sau đó còn được Trương gia che chở, sau khi lớn lên thì một bước lên mây trong chốn quan trường. Thị ta đi tới đi lui trong phòng đợi Tiết Đình mang tin tức tốt trở về.

Thụy Dương cho Tiết Đình ăn xong nhưng chẳng nói câu nào, trẻ con ăn no lại không có gì làm, Tiết Đình ngồi một lát đã ngủ gục. Thụy Dương ôm Tiết Đình trong lòng, bảo với hạ nhân: “Đi báo với Thẩm di nương rằng Đình nhi đã ngủ say, bảo nàng ta đưa người đến đón.”

Sau đó, Thụy Dương ôm Tiết Đình đến tiểu viện của Thẩm Mộ Yên, cố tình dừng bước ở hành lang nhỏ phía ngoài chính viện, đợi Thẩm Mộ Yên đến. Thẩm Mộ Yên dẫn theo nha hoàn vội vàng bước đến, đây là lần đầu tiên thị ta nhìn thấy Trương Thụy Dương, y một thân trường bào trắng muốt, giữa màn đêm u tối dưới ánh trăng mờ càng tôn lên khí chất của một công tử tuấn tú. Thẩm Mộ Yên đỏ mặt, bước đến trước mặt Thụy Dương nói nhỏ: “Thỉnh an nguyên soái. Trẻ con nghịch ngợm, phiền đến nguyên soái rồi.” Nói xong, thị ta đón lấy Tiết Đình.

Thụy Dương giao Tiết Đình cho nha hoàn của Thẩm Mộ Yên, cất tiếng nói: “Đình nhi đang ngủ, bên ngoài lại có gió lớn, người đưa Đình nhi về đi, ta có chuyện muốn thỉnh giáo Thẩm di nương.”

Nha hoàn nọ đi rồi, Thẩm Mộ Yên mới đỏ mặt đáp: “Không dám nhận hai chữ thỉnh giáo của nguyên soái, nguyên soái có chuyện gì cứ nói, đừng ngại.”

Thụy Dương cười bảo: “Không có gì, ta thấy Đình nhi thông minh, giỏi giang hơn con trai của Nhị ca ta, Nhị ca Nhị tẩu ta cũng khổ tâm lắm. Ta muốn hỏi Thẩm di nương về cách dạy dỗ trẻ con thôi, ta cũng muốn học qua.”

Hai người bọn họ đứng trên hành lang, Thụy Dương lại cố gắng nói với giọng dịu dàng, Thẩm Mộ Yên thì ngấm kỹ Trương Thụy Dương. Càng ngấm, thị ta càng thấy nam nhân như vậy mới là một vị anh hùng cái thế, là chỗ dựa cho hậu thế. Vì thế cho nên thị ta muốn thể hiện một phen, bèn mỉm cười nói: “Chẳng có gì nhiều, ta chỉ nói cho Đình nhi hiểu rằng, nam tử dù ngẩng đầu hay ngẩng đầu cũng đều không hổ thẹn với trời đất mới là đáng anh hào.” Thẩm Mộ Yên học được vài câu văn vẻ, ngày hôm nay đều đem cả ra dùng.

Thụy Dương vừa nghe vừa chống tay lên cây cột ở hành lang, đột nhiên y kêu lên một tiếng, hóa ra dằm trên cột đã làm xước da tay. Nhảy mắt máu đã chảy ra, Thụy Dương thuận tay lau đi vết máu, ảo não nói: “Ái chà, thật xui xẻo, ban nãy dám nha hoàn vừa mới giặt khăn tay của ta.”

Thẩm Mộ Yên vội vàng nói: “Nguyên soái đừng làm vậy, ta có khăn đây.” Nói đoạn, thị ta lấy khăn tay của mình ra, giúp Thụy Dương quấn lại. Động tác nhỏ này khiến khoảng cách giữa hai người thu hẹp lại. Thẩm Mộ Yên có thể cảm nhận được hơi thở của Trương Thụy Dương. Tiếp xúc với nhân vật lớn thế này, Thẩm Mộ Yên càng muốn thể hiện dáng vẻ nữ nhi dịu dàng của mình với Trương Thụy Dương, cố tình làm động tác rất chậm chạp. Thị thoảng còn ngẩng đầu nhìn Thụy Dương rồi cười, đầu mày cuối mắt ẩn đầy tình ý. Giữa sắc trời tối đen, một màn này trong mắt người khác còn là gì ngoài gian tình.

Có chết không kia chứ, cảnh tượng này lọt cả vào mắt Tiết Minh Viễn khi y bước từ chính viện ra. Tình hình mập mờ thế này... không rõ ràng thế này, có thể nói gì nữa sao? Quả thật không có, nói gì cũng chẳng xong. Chẳng phải chỉ là giúp người ta băng bó vết thương thôi sao? Thế nhưng vì Thẩm Mộ Yên muốn thể hiện, nên đã làm quá tốt. Cô để một người đàn ông bắt gặp người đàn bà của mình nói cười gần gũi với người khác, mặt mày đầy tính ý, là một thằng đàn ông, dù là ai cũng không chấp nhận được.

Tiết Minh Viễn xoay người nói với cận vệ - người được Trương Thụy Dương phái đến mời rượu: “Tại hạ chợt nhớ ra còn có chút việc gấp, xin hãy báo lại với nguyên soái rằng tối hôm nay tại hạ không thể sang uống rượu cùng ngài, đã phụ tâm ý của nguyên soái, hôm nào khác nhất định sẽ đến tạ lỗi.” Nói xong, y xoay người về phòng.

Thụy Dương nhìn cận vệ vừa bước từ chính viện của Tiết Minh Viễn ra, thấy hẩn gật đầu, y biết cũng đã đến lúc kết thúc trận này. Y nói tiếng cảm ơn với Thẩm Mộ Yên rồi xoay người về phòng. “Xong cả rồi chứ?” Thụy Dương vừa đi vừa hỏi. Cận vệ thân tín gật đầu, Thụy Dương cười, ta cũng muốn xem xem Tiết Minh Viễn có phải người chính trực hay không.

Tiết Minh Viễn đi tới đi lui trong phòng, phiền lòng không nói nên lời. Nhược Thủy thấy Tiết Minh Viễn khi ra ngoài còn vui vẻ, nay vừa về đã nhăn nhó không thôi bèn nhẹ nhàng hỏi, “Chàng sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

39. Chương 39: Thất Sát

Nhược Thủy thấy Tiết Minh Viễn rầu rĩ bèn hỏi: “Chàng làm sao vậy, ban nãy ra ngoài tâm trạng còn tốt mà, đã xảy ra chuyện gì rồi?” Tiết Minh Viễn nhìn Nhược Thủy, định nói xong lại thôi, chuyện thế này biết nói sao cho phải? Chẳng lẽ nói với phu nhân mình rằng mình bắt gặp tiểu thiếp liếc mắt đưa tình với nam nhân khác, có gian tình với nam nhân khác, nên tức giận sao? Y thật không nói nên lời.

Tiết Minh Viễn tự khẳng định với bản thân rằng, khi vừa nhìn thấy cảnh kia, thứ cảm giác xông lên óc y không phải là cảm giác ghen ghét đố kỵ, bởi nếu lúc này Thẩm Mộ Yên lật mặt lấy lòng y, y cũng chẳng vui vẻ gì. Nếu như là ghen, Thẩm Mộ Yên đối xử với y còn tốt hơn Trương Thụy Dương, bản thân y nên vui vẻ mới đúng.

Thế nhưng lúc này y chỉ hận không thể lập tức khiến Thẩm Mộ Yên biến khỏi tầm mắt, cứ nghĩ đến nàng ta là thấy phiền lòng. Dù sao Thẩm Mộ Yên cũng là tiểu thiếp giúp Tiết Minh Viễn sinh một đứa con trai, dẫu cho không có tình cảm sâu sắc nhưng trong ý thức của Tiết Minh Viễn vẫn mặc nhiên hiểu được rằng Thẩm Mộ Yên thuộc về mình.

Bây giờ y mới phát hiện, thì ra người vốn thuộc về mình vốn chỉ là ở ngoài mặt mà thôi. Khi Tiết Minh Viễn thấy Thẩm Mộ Yên cố tình thể hiện tình ý với Trương Thụy Dương, y có cảm giác như mình bị người ta giáng ột cái bạt tai, bị người ta hắt một chậu nước lạnh đến thấu tim. Không thể nói Thẩm Mộ Yên không tuân thủ đạo đức, chẳng qua nàng ta chưa thật sự coi Tiết Minh Viễn là người đời này nàng ta không thể thiếu mà thôi.

Tiết Minh Viễn thở dài đầy phiền muộn, hóa ra trong lòng Thẩm Mộ Yên y chỉ tồn tại đến thế. Đây chính là một thói quen xấu của con người, luôn mong muốn có người coi mình là không thể thiếu, không thể thay thế. Một màn xuân sắc hôm nay lại khiến Tiết Minh Viễn nghĩ đến khoảng thời gian chuẩn bị lễ mừng năm mới và sự quan tâm của Nhược Thủy dành cho đám trẻ. Cho dù nàng cũng Thụy Dương lớn lên từ nhỏ, thể nhưng luôn gặp mặt ban ngày, còn gặp ở ngoài sân chứ không phải trong phòng. Lúc này Tiết Minh Viễn mới hiểu thấu đáo cái gì gọi là phu thê, cũng hiểu thấu câu nói tiểu thiếp chỉ là tiểu thiếp mà người xưa vẫn thường nói.

Tiết Minh Viễn nhìn ánh mắt quan tâm của Nhược Thủy, vỗ về bàn tay nàng mà rằng: “Không sao, khi này nguyên soái gọi ta cùng sang uống rượu, ở cửa gặp người của nguyên soái mới bảo rằng lát nữa sẽ sang. Không có gì đâu, nàng mau ngủ trước đi, hai người chúng ta uống rượu cao hứng, e là không biết sẽ uống đến lúc nào.”

Nhược Thủy biết Tiết Minh Viễn cố giấu đi nỗi lòng thật, song nàng cũng không truy hỏi mà chỉ nói rằng: “Thế này coi như tâm nguyện của chàng hoàn thành rồi nhé, chẳng phải chàng luôn nói muốn cùng nguyên soái uống rượu đó sao. Ngài ấy uống tốt lắm, chàng đừng lao theo, uống chừng mực thôi đó.”

Tiết Minh Viễn gật đầu, y đứng dậy khoan thai bước về phía gian phòng của Thụy Dương. Về lý do khiến Tiết Minh Viễn thỏa hiệp, thứ nhất là bởi vì cơ hội được cùng Trương Thụy Dương uống rượu khó thể có lần hai, y đã xác định không nhất thiết vì một Thẩm Mộ Yên bạc tình kia mà bỏ lỡ cơ hội tốt.

Thứ hai là Tiết Minh Viễn thấy Thụy Dương cũng cười trêu mếu với Thẩm Mộ Yên. Trong quân doanh chỉ có nam tử, tục ngữ có câu “Đi lính ba năm, heo mẹ cũng hóa Điều Thuyền”. Dù sao Trương đại nguyên soái cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, động tâm khi thấy nữ nhân cũng là điều dễ hiểu. Phải chăng lúc này mình nên nghĩ cách thay nguyên soái? Tiết Minh Viễn còn nhớ Nhược Thủy từng nói, nguyên soái muốn một kiếp chung tình với một người, vậy thì mình có thể tìm một kỹ nữ vừa ra nghề để đưa về cho nguyên soái. Thế này cũng không phải tặng thiếp, chắc là có thể. Người bình thường nào chẳng cần chứ!

Tiết Minh Viễn cứ suy nghĩ miên man như thế cho đến khi bước đến tiểu viện của Trương Thụy Dương, mùa hè nóng bức nên các cửa sổ đều được mở. Tiết Minh Viễn lướt ngang qua một song cửa, y vô tình nhìn vào trong gian phòng của Trương Thụy Dương, tình cảnh trước mắt như một cơn sét đánh ầm ỉ trong đầu Tiết Minh Viễn. Y thấy Trương Thụy Dương mặc một bộ y phục thoải mái rộng thùng thình nằm trên ghế lớn, một tay cầm sách, tay kia thì tùy ý tung hoành trên người một người nọ.

Nếu người nọ là một cô gái, Tiết Minh Viễn sẽ không có tâm trạng này. Thế nhưng vị trí đặt bàn tay kia lại là trên người một người đàn ông, chính là một trong những hộ vệ thân cận của Trương Thụy Dương, chính là người vừa đến gọi ý sang bồi rượu, Tiết Minh Viễn vẫn nhớ người này tên là Thất Sát. Sau khi nghe nói xong, bản thân y còn ca tụng quả không hổ trời sinh võ tướng, thì ra là định mệnh đã an bài như vậy.

Bây giờ Thất Sát kia đang ngồi trên bàn viết lách gì đó, mặc cho bàn tay của Trương Thụy Dương bò khắp người mình, không rõ là đến chỗ nào mà Thất Sát chốc chốc lại cười mắng: “Này này, ngài đứng đắn một chút có được không Chúng ta phải lập tức hồi kinh, công văn ngài không viết mà bắt tôi làm, giờ ngài còn quấy rầy nữa à. Ngài cứ vậy tôi không viết nữa!”

Trương Thụy Dương đáp lời: “Đừng mà, tiểu Thất ngoan, ta ghét nhất là mấy thứ giấy tờ đó. Thẳng trợn thì hiển nhiên rồi, nhưng mấy thứ tài liệu giao cho các bộ này, ta nào có động đến một đồng của họ.”

Thất Sát thở dài một hơi: “Ngài lại bắt đầu nói lung tung rồi, chúng ta hồi kinh gấp, ngài càng phải cẩn thận hơn, sau này không được tấy máy tay chân với tôi nữa, mấy người họ đều cười nhạo sau lưng tôi.”

Trương Thụy Dương cười ha hả nói: “Cứ để bọn họ cười, ta cứ thể tấy máy với tiểu Thất, ra sao thì ra.” Nói xong, Thụy Dương lập tức động thủ với Thất Sát. Thất Sát vẫn còn e ngại nơi đây là nhà người lạ, một mực chống đối, cuống quýt bảo: “Ồ đây là nhà người ta, ngài cũng nên ý tứ một chút chứ. Lần trước để

Quốc công gia bắt gặp, ngài còn chưa sợ sao? Nói luôn cho ngài biết, lúc ấy tôi sợ như tim ngừng đập. Trời ơi, ngài đừng sờ loạn nữa.”

Trương Thụy Dương thủng thỉnh đáp lại: “Không phải chỉ là để cha bắt gặp chúng ta hôn môi thôi sao, thấy thì thấy chứ, cũng đâu phải nhân gia người không biết.”

Tình cảnh phát sinh trong phòng khiến Tiết Minh Viễn đứng ngoài cửa sổ càng phát hoảng, hóa ra những lời đồn đại trong kinh thành là thật, vị đại nguyên soái này thích long dương. Đầu óc Tiết Minh Viễn trống rỗng, hoảng loạn tìm đường thoái lui, nào ngờ lại đá phải chậu hoa dưới chân, gây ra tiếng động lớn.

Tiếng động đột ngột vang lên kia khiến hai người trong phòng như choàng tỉnh, Thất Sát nhanh chóng đặt quyển sách vừa cầm lên bàn, cầm lấy bảo kiếm, một cước phi thân từ cửa sổ ra, không cho Tiết Minh Viễn có thời gian phản ứng, thanh kiếm kia đã xé gió lao đến cận kề cổ họng y. Trương Thụy Dương chậm rãi bước ra từ cửa chính gian phòng, thấy Tiết Minh Viễn y cũng chẳng ngạc nhiên, chỉ nói với Thất Sát rằng: “Chúng ta đã trở về Đại Ung rồi, có lẽ đám thích khách kia vẫn chưa đuổi được đến đây, sau này người không cần quá lo lắng như thế. Được rồi, ngoan nào, bỏ kiếm xuống đi.”

Thất Sát lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiết Minh Viễn, thu lại thế kiếm, quay sang bảo với Trương Thụy Dương rằng thuộc hạ về phòng, rồi phát áo trở về tây sương phòng nơi y ở. Trương Thụy Dương nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tiết Minh Viễn cười ha hả, không biết là y bị chuyện tình của mình và Thất Sát hù dọa hay bị đường kiếm của Thất Sát làm cho sợ hãi. Thụy Dương dịu dàng bảo rằng: “Khi chúng ta hành quân bên ngoài, nếu có người thập thò bên cửa sổ hẳn là không phải chuyện tốt.”

Tiết Minh Viễn vội vàng nói: “Là tại hạ không đúng, ta định đến uống rượu như nguyên soái đã mời, chuyện kia... Thấy trong phòng có người nên ta định đợi một lát mới vào.”

Trương Thụy Dương cười nói: “Bây giờ thì không còn ai rồi, vào thôi. Ta thấy phòng bếp có Thiêu đao tử, nếm thử một chút thấy rất đúng vị, mau cùng ta đi uống nào.” Đoạn, Thụy Dương hướng phía tây sương phòng hô lớn: “Thất Sát, ta muốn uống rượu, người mau đi lấy rượu và làm chút thức nhắm cho ta. Ta muốn ăn dưa chuột chua cay, Thất Sát, Thất Sát!”

Cửa lớn gian phòng phía tây bị đẩy mạnh, Thất Sát trừng mắt nhìn Thụy Dương rồi xoay người đi đến nhà bếp.

Tiết Minh Viễn thấy Thất Sát đi rồi mới bình tâm lại. Vào nam ra bắc cũng nhiều, có chuyện gì mà Tiết Minh Viễn chưa từng thấy, cho nên chuyện tình yêu nam nam này trong mắt y không phải chuyện lớn, chẳng qua người nọ là Trương Thụy Dương y sùng bái, nên nhất thời khó mà chấp nhận.

Hai người ngồi trên bàn, Thụy Dương lấy nửa vò rượu ra, Tiết Minh Viễn vội vã nhận lấy rót đầy chén cho cả hai. Trương Thụy Dương cũng không khách khí, thần nhiên ngồi yên một chỗ. Thấy rượu được rót đầy, Thụy Dương bèn nâng chén nhấp một ngụm, nét mặt cũng thoải mái hẳn. Tiết Minh Viễn cũng uống một ngụm, rượu này nặng thật.

Thụy Dương nhìn Tiết Minh Viễn, mỉm cười hỏi khẽ: “Hà hà, khi này nhìn thấy ngài có cảm giác gì? Ghét bỏ, ác cảm, không chấp nhận được?”

Tiết Minh Viễn vội vàng đáp: “Không có không có, chỉ quá hoảng sợ thôi. Đúng là chuyện không ngờ tới.”

Thụy Dương cười ha hả đáp: “Ngài đừng vội, ta chỉ hỏi vậy thôi, thực ra ngài nghĩ gì nào có can hệ tới ta. Người sống một đời như cây cỏ đến mùa, đừng sống vì cách nhìn của kẻ khác, người ta yêu là một nam nhân thì sao, ta nào có ôm ấp con cái nhà người. Phụ mẫu ta đều không ý kiến, ở đâu ra đến lượt kẻ này kẻ khác nói ta không đúng.”

Tiết Minh Viễn nghe vậy bèn gật đầu, nhìn từ những việc Trương Thụy Dương đã trả qua, ngài ấy đúng là đã làm theo những gì bản thân tin tưởng. Bản thân Tiết Minh Viễn cũng có niềm tin, bằng không đã không thể dứt khoát dứt áo khỏi nhà chính, không thể không hành lễ với Nhị thúc, thế nhưng bản thân vẫn còn sợ bóng gió, những chuyện đã làm đều chỉ là chuyện nhỏ, không bằng được như Trương Thụy Dương. Nếu có thể mãnh mẽ, quyết liệt như thế, có lẽ những thứ phụ thân tự tay gây dựng cũng đã đòi được về.

Thụy Dương thấy Tiết Minh Viễn đắm chiêu suy nghĩ bèn nói tiếp: “Bản thân ngài cũng nên suy nghĩ lại về những chuyện ngài quan tâm. Ngoài cha mẹ ra, không một ai đối xử với ngài thật lòng đâu. Tất thấy đều

là suy nghĩ với mình từ góc độ của bản thân họ mà thôi. Cho nên những lời của những kẻ như thế, chúng ta cứ nghe như không nghe là được.”

Thụy Dương đang nói thì Thất Sát đã bưng đồ nhắm đến, sau khi đặt lên bàn, Thụy Dương bèn kéo tay Thất Sát lại nói: “Ngài nói xem, nếu ta cưới thêm một thê tử không phải lại nhiều thêm một người sao, mà ta thì một người còn ôm chẳng xong. Nếu như ta, vì muốn là một người bình thường trong mắt kẻ khác, mà cưới thêm một thê tử, há chẳng phải phá hỏng cả cuộc đời nàng ấy, con người ta không phải loại này.” Thất Sát hơi giãy dụa, khuôn mặt ửng hồng: “Biết rồi biết rồi, ăn tạm thứ này đi, tôi lại đi làm thứ khác cho hai người.” Lúc này Thụy Dương mới chịu thả người.

Tiết Minh Viễn cũng hơi ngượng ngùng, cúi đầu uống rượu nhắm mồi. Thụy Dương nhìn Tiết Minh Viễn rồi thở dài: “Ngài nên đối xử tốt với muội muội ta một chút, khi còn nhỏ con bé đã quá cực khổ. Muội ấy sinh ở Diêu gia, được hưởng phú quý của Diêu gia, nên cũng phải trợ giúp Diêu gia một cách tương xứng. Ta thấy ở muội ấy hội tụ tất cả những gì tốt đẹp nhất của một cô gái, không bàn khuôn mặt xinh đẹp, thân thể đầy đặn, cũng không nói tới chuyện muội ấy tinh thông cầm kỳ thư họa, mà muội ấy có được tất cả những phẩm đức cần có, hơn nữa còn biết nhẫn.”

“Muội ấy đối với ai cũng tốt, nhưng đối xử với bản thân lại không tốt. Muội ấy vì không muốn người khác thất vọng nên cố ép mình trở thành một hình mẫu lý tưởng. Muội ấy đã quá mệt mỏi rồi.” Nói xong, Thụy Dương vừa nhấp một ngụm rượu vừa lắc đầu. Tiết Minh Viễn lên tiếng: “Tại hạ biết, bây giờ nàng đã khá hơn.” Đoạn, Tiết Minh Viễn thuật lại chuyện cứu huynh nhà họ Viên tặng thiệp.

Thụy Dương nhìn Tiết Minh Viễn với vẻ hài lòng: “Khá lắm, huynh đệ làm tốt lắm, Nhược Thủy đúng là được trời cao run rủi gặp đúng người. Người ngoài như ta thấy vậy cũng yên lòng. Thật ra ta cũng không nên lo lắng như vậy, huynh đệ không chê ta nhiều lời là mừng rồi.” Tiết Minh Viễn vội vàng tỏ ý không trách. Chỉ mấy câu thế thôi đã khiến quan hệ giữa hai người xích lại gần nhau hơn, buổi rượu này đến nửa đêm mới tan, cũng hoàn thành giấc mộng của Tiết Minh Viễn, dù rằng giấc mộng này chưa được tròn vẹn, có hơi cong...

40. Chương 40: Thay Áo Mới

Đêm đến, Tiết Minh Viễn hài lòng chìm vào giấc ngủ. Hôm sau, khi tỉnh lại thì đã thấy Nhược Thủy đang nằm trên giường tròn mắt nhìn y, nụ cười nở rộ trên gương mặt, y cất tiếng chào nàng với tâm trạng rất tốt: “Nương tử, buổi sáng tốt lành.”

Nhược Thủy nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Tiết Minh Viễn, khóe môi nàng cũng hơi cong lên, “Tâm tình phu quân tốt quá nhỉ, xem ra đêm qua đã trò chuyện rất vui vẻ phải không?”

Tiết Minh Viễn phấn chấn gật đầu, y bỗng nhớ lại bí mật kinh thiên động địa phát hiện được ngày hôm qua, có nên nói với Nhược Thủy không, Tiết Minh Viễn do dự trong giây lát rồi khê khàng nói: “Hôm qua khi ta sang bên ấy thì phát hiện... Không đúng, nói thế nào nhỉ, chẳng phải trước kia nàng nói rằng trong kinh thành có người vu cáo hãm hại nguyên soái sao... Cũng không phải là oan uổng đâu, ngày hôm qua ta phát hiện ra đó là sự thật.”

Nhược Thủy thấy Tiết Minh Viễn nói năng không rõ ràng, nàng cũng nhỏ nhẹ hỏi lại: “Chàng vẫn chưa nói rõ là chuyện gì, sự thật gì chứ?”

Tiết Minh Viễn càng nói nhỏ hơn, giọng y nhẹ đến mức tưởng như không thể nghe thấy: “Nguyên soái quả thật thích long dương (*ý chỉ thích nam nhân)!”

Nhược Thủy ngậy ra nhìn Tiết Minh Viễn, sau mới lắc đầu nguây nguẩy như trống bỏi, mau miệng nói: “Không thể nào, không thể nào đâu. Tính cách Thụy Dương ca ca vốn không câu nệ, nhưng không thể làm ra những chuyện vượt quá giới hạn như thế.”

Tiết Minh Viễn vội vàng nói: “Lời này ta nào dám nói mò, nếu không có chứng cứ sao ta có gan nói xấu nguyên soái chứ. Nàng cũng đừng ngạc nhiên như thế, hôm qua ta nghe nguyên soái nói thì có vẻ như Quốc

công gia và lão phu nhân cũng đã hay chuyện rồi.”

Nhược Thủy vẫn cảm thấy có điều kỳ quặc, Nhược Thủy là một cô gái truyền thống điển hình, nàng cho rằng một người dù thế nào cũng nên thành gia lập thất, nối dõi tông đường. Mới sáng sớm đã nghe thấy chuyện này, đầu óc nàng có hơi mơ mơ hồ hồ. Mãi cho đến khi Thụy Dương dẫn theo cận vệ đến vào buổi sáng, Nhược Thủy vẫn chưa không chế được ánh mắt của mình, cứ một chốc lại nhìn sang phía Thất Sát.

Thụy Dương thưởng trà, cầm cây quạt khua khua trước mặt Nhược Thủy, cười bảo: “Xem ra Tiết huynh đệ đã nói hết với muội rồi. Không tệ, giữa phu thê với nhau nên như thế, có chuyện khó nói gì cũng có thể chia sẻ với nhau.”

Nhược Thủy nhìn Thụy Dương một lát, cuối cùng nàng vẫn không từ bỏ ý định tìm ra sự thật: “Lời phu quân muội nói là thật sao?”

Thụy Dương gạt đầu, y cười bảo: “Còn chưa kịp giới thiệu với muội, đây là tẩu tẩu mà ca ca tìm uội, gọi một tiếng đi.”

Thất Sát nghe thế vội vàng nói: “Phu nhân đừng nghe lời nguyên soái nói, mặt tướng và nguyên soái chỉ là quan hệ giữa thuộc hạ và tướng soái thôi.”

Thụy Dương bắt đắc dĩ lắc đầu, Nhược Thủy nghiêm túc hỏi: “Ca ca từng nói nhất sinh nhất thế nhất song nhân, chẳng lẽ là dối gạt hay sao?”

Thụy Dương ra chiều kinh ngạc nói: “Sao có thể là dối gạt chứ, đó là ước muốn của ta, chẳng phải là ta đã thực hiện rồi đó sao?”

Nhược Thủy tròn mắt nhìn Thụy Dương: “Thế nhưng Thất Sát là nam nhân, huynh cũng là nam nhân, hai người bên nhau sẽ không có con, sẽ bị người đời đàm tiếu, thậm chí sẽ nói hai người không bình thường... Hai người bên nhau như thế sẽ hạnh phúc sao?”

Thụy Dương mỉm cười nhìn Nhược Thủy: “Lần này khi đến đây, đã có nhiều người nói với ta rằng, một cô gái cao quý từng ngồi trên mây nay lại gả ột thương nhân sắc mùi tiền, ta cũng đã lo lắng rằng, không biết liệu cô gái ấy có hạnh phúc hay không. Nhưng khi ta đến lại được thấy nụ cười tươi tắn xuất phát từ đáy lòng của cô gái ấy, không như khi còn ở kinh thành. Hạnh phúc trong mắt người khác, chưa hẳn đã là hạnh phúc của mình!”

Nhược Thủy ghen lời, không biết nên nói gì lúc này. Thụy Dương biết mình không thể ép buộc người khác lập tức chấp nhận chuyện mình thích người cùng phái, y cười bảo: “Ta còn có việc, ta đi trước đây. Hôm nay bên ngoài gió lớn, muội đừng ngồi ngoài này thì hơn.” Nói đoạn, y dắt Thất Sát đi khỏi.

Sau khi Thụy Dương đi rồi, Nhược Thủy ngồi một mình trong sân rất lâu, nàng nghĩ đến những lời Thụy Dương đã nói, nghĩ đến những lời Tiết Minh Viễn từng nói. Thấy Thụy Dương vô tư, thanh thản, phải chăng bản thân nàng cũng nên buông hết tất cả mà sống thật với lòng mình, không sống vì ánh mắt của kẻ khác? Nhược Thủy ngồi trong sân, lúc này mặt trời đã ngả về tây, sắc trời dần dần thay áo mới, giống như tâm trạng của Nhược Thủy.

Tối hôm ấy, Nhược Thủy đặc biệt dặn dò nhà bếp làm thức ăn, cố ý bày bàn trong sân rộng. Tiết Minh Viễn lấy tư cách gia chủ mời Thụy Dương và Thất Sát đến, bốn người cùng dùng cơm. Tiết Minh Viễn rất vui lòng, Thụy Dương cũng đưa Thất Sát đến đúng hẹn.

Thất Sát cố ý không ngồi trên bàn thì bị Nhược Thủy nhắc: “Hai nhà chúng ta đều thân thiết, ăn một bữa cơm thôi mà, cứ thoải mái là được rồi.”

Hai nhà, hai nhà... Đây chẳng phải ý nói hân và Thụy Dương là một nhà sao, Thất Sát ngượng ngùng ngồi xuống. Qua ba tuần rượu, năm món ăn, Nhược Thủy lấy một đôi ngọc bội từ trong ngực áo ra, vừa cười vừa nói: “Đây là lần đầu tiên muội được gặp tẩu tẩu, tuy rằng lúc muội kết hôn Thụy Dương ca ca không tặng muội thứ gì, nhưng vật muội tặng tẩu tẩu thì không được từ chối. Đây chỉ là miếng ngọc thông thường, nhưng hơn là ở chỗ được một sư phụ có tay nghề điêu khắc, ngọc bội tròn hợp lại làm một. Chúc tẩu tẩu và Thụy Dương ca ca bách niên giai lão.”

Suốt buổi nói chuyện, khuôn mặt Thất Sát đỏ ửng như cái hồng chín muối, y nhìn miếng ngọc bội trong tay Nhược Thủy, lòng muốn nhận nhưng không dám nhận, bèn quay đầu cầu cứu Thụy Dương. Thụy Dương hiểu, ý tứ này tức Nhược Thủy đã chấp nhận Thất Sát, tâm trạng Thụy Dương cũng vui vẻ hẳn, y cầm lấy ngọc bội kia rồi nhét vào tay Thất Sát, bảo rằng: “Mau cầm lấy đi chứ, ta muốn không lấy cũng không được, người không nghe muội ấy có ý muốn chúng ta đền bù lễ vật thành thân uội ấy sao. Chao ôi, lỗ rồi lỗ rồi, mấy thứ của ta toàn là đồ tốt cả thôi.”

Đoạn, Thụy Dương ngẩng đầu nhìn Tiết Minh Viễn: “Huynh đệ dạy hư muội muội của ta rồi, trước đây muội ấy ngốc ơ là ngốc, mua đồ cũng không biết trả tiền, cứ thế cầm lấy rồi bỏ chạy nhưng đáng yêu biết bao. Nào có giống như bây giờ, ôi thôi thôi, trả lại muội muội như tiên nữ của ta lại đây!”

Tiết Minh Viễn cũng hòa theo không khí vui tươi: “Gượng đã, ta đã giấu thần tiên muội muội đi rồi, cả đời này nàng chỉ có thể ở lại bên cạnh ta thôi.”

Đêm đó, có thể nói rằng bọn họ đều rất hòa thuận, vui vẻ, Thụy Dương cũng kể vài chuyện về y và Thất Sát. Hai người đã thuộc về nhau từ lâu, bây giờ đến Quốc công phu nhân cũng đã coi Thất Sát như người trong nhà. Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy cũng phát hiện vị Thất Sát này thật chẳng phải người thường, có người nói Thất Sát võ công cái thế, bảo vệ Thụy Dương chinh chiến sa trường, hầu như không bao giờ bị thương nặng, thế nhưng Thất Sát đã liều mình đỡ một mũi tên chí mạng thay Thụy Dương.

Sau cùng, ai nấy đều vui vẻ uống rượu, Thụy Dương lại kể chuyện trên sa trường, rồi ngâm vài bài thơ, ngâm đến đoạn “Bát bách lý phân huy hạ chí, ngũ thập huyền phiên tắc ngoại thanh. Sa tràng thu điểm binh.” thì khơi dậy lòng yêu thơ của Nhược Thủy, nàng lập tức xuất khẩu thành thơ. Nhược Thủy và Thụy Dương thi nhau tác từ, Tiết Minh Viễn chỉ biết ngồi bên cạnh ngắm bọn họ.

Tiết Minh Viễn uống chút rượu, rồi tay nâng chén tay chống cằm, ngắm Nhược Thủy và Thụy Dương cười đùa làm thơ bằng ánh mắt mơ màng, giữa cảnh đêm thanh tịnh, trước mặt đây là tài tử giai nhân, trai tài gái sắc.

Tiết Minh Viễn cảm thấy không thoải mái, không phải sự đổ kỵ mà là một thứ cảm giác lạ không tên. Tình cảnh trước mắt khiến y nhớ đến câu mình nghe được khi đến ngoại ô Đài Châu năm ngoái: Tiết phu nhân là cô gái tài mạo song toàn mà lại gả ột người sắc mùi tiền, đúng là ông trời ghét người hồng nhan! Bản thân y không phải không nghĩ tới, không phải là thơ ơ, nhưng dù biết là thật, y cũng không muốn nghĩ. Tiết Minh Viễn cứ nhìn rồi lại uống, tự chúc say bản thân.

Sáng sớm hôm sau, Tiết Minh Viễn dậy muộn, vì say rượu mà đầu óc đau nhức như muốn nứt ra, lại vừa nghe tin Thụy Dương muốn rời khỏi Đài Châu sớm hơn dự định. Nhược Thủy đang từ biệt Trương Thụy Dương ở chính sảnh. Thụy Dương vừa cười vừa giải thích: “Hoàng thượng lệnh cho thái tử đi nghênh đón đại quân, chủ tướng chúng ta không thể để thái tử đợi lâu nên phải khởi hành sớm hai ngày. Đại quân đã đến trước để đón thái tử rồi.”

Trương Thụy Dương đã nói vậy, Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn cũng không tiện giữ người, cũng chưa chuẩn bị được gì làm quà lễ. Nhược Thủy lưu luyến không rời, nàng nói: “Sau khi hồi kinh, nếu huynh có thời gian thì nhớ đến thăm phụ mẫu muội, nói với họ rằng muội ở đây rất tốt.”

Thụy Dương cười nói: “Ta không quên đâu, sẽ nói với bá phụ bá mẫu rằng muội rất mập mạp!”

Thất Sát đứng sau lưng cười khê, Thụy Dương phóng người lên ngựa rời khỏi Tiết gia. Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn cứ mãi nhìn theo bóng dáng xa dần.

Thụy Dương dẫn đại quân rời khỏi Đài Châu, các vị đại quan như được giải phóng, mấy ngày qua thần kinh họ luôn căng cứng như dây đàn, cuối cùng cũng được thư giãn rồi. Lần thu xếp này cũng tốt, có thể nói là hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ. Chu đại nhân đợi đến khi sang thu sẽ lên kinh nhậm chức.

Thụy Dương đi rồi, Tiết Minh Viễn mới có thời gian xử lý chuyện của Thẩm Mộ Yên, cách xử lý rất đơn giản, chính là làm mặt lạnh. Không cần thị hầu hạ, không cần thị thỉnh an, nói trắng ra là không muốn thị xuất hiện trước mặt nữa. Thẩm Mộ Yên có điều không hiểu, không rõ mình đã làm sai chuyện gì mà bị đối xử như vậy. Thị ta liều mạng chạy đến trước mặt Tiết Minh Viễn náo loạn một phen.

Thẩm Mộ Yên quỳ dưới chân Tiết Minh Viễn, ương ngạnh nói: “Thiếp đã làm sai chuyện gì mà khiến gia

chán ghét thiếp? Thiếp đến chết cũng không hiểu được.” Tiết Minh Viễn lạnh tanh nói: “Không có gì, lớn tuổi rồi thì nên bình lặng mà sống qua ngày. Nàng cũng nên nghỉ ngơi, còn sức thì dồn vào chăm sóc Đình nhi là tốt lắm rồi.”

Thẩm Mộ Yên gào khóc nói: “Trước khi Nhị nãi nãi đến, một mình thiếp chăm sóc ba đứa trẻ cũng không thấy cực khổ. Bây giờ có Nhị nãi nãi, thiếp càng có cơ hội tận tâm hầu hạ gia, gia cũng không nên để Nhị nãi nãi vất vả mới phải.”

Tiết Minh Viễn vừa nghe đã cau mày, “Phải, ta cũng muốn để Nhược Thủy nghỉ ngơi một chút, không cần phải xem sổ sách đến tận nửa đêm, nàng đã có lòng thì cứ làm tốt việc của mình là được rồi!”

Bất kể Thẩm Mộ Yên ra vẻ đáng thương cầu xin đến nhường nào, thậm chí còn cố tình dùng chiêu thức dụ dỗ, yếu đuối đặc biệt đã đánh bại Viên thị trước đây cũng chẳng khiến Tiết Minh Viễn động lòng. Thậm chí còn càng khiến y tức giận hơn, Thẩm Mộ Yên càng ra vẻ, lại càng khiến y nghĩ đến cảnh thị ta cố tình quyến rũ nam nhân khác.

Cuối cùng, Thẩm Mộ Yên vô phương vãn hồi, chỉ còn biết nằm trên giường gào khóc. Chuyện này nhất định có kẻ khác lên tiếng, bất hạnh thay, Nhược Thủy lại là đối tượng bị Thẩm Mộ Yên oán hận. Điều thị chưa đến thì hết thấy đều tốt, ả ta đến rồi thì tất cả đều không được, cái gì cũng không đúng cả. Tiết Đình thấy Thẩm Mộ Yên khóc lóc thảm thiết bàn vờ tay đẩy nhẹ, rồi lí nhí khuyên giải: “Di nương, đừng khóc nữa, di nương...”

41. Chương 41: Nghiên Cứu Thi Từ

Tiết Đình e dè đứng bên cạnh nhìn Thẩm Mộ Yên khóc lóc, muốn an ủi nhưng không biết phải làm sao. Thẩm Mộ Yên quay sang ôm lấy Tiết Đình, càng khóc càng to, trong đầu chỉ nghĩ rằng cuộc sống này không còn đường đi nữa rồi, thị ta cảm thấy bản thân vô duyên vô cớ bị tai kiếp. Tất cả mọi người đều vậy, khi nảy sinh vấn đề vốn không bao giờ tìm nguyên nhân ở bản thân mà chỉ chăm chăm nghĩ có người hại mình, nếu không thì là do không may.

Dường như Thẩm Mộ Yên đã mắc phải chứng hoang tưởng rằng mình bị hại, thị ta vừa khóc vừa nói với Tiết Đình: “Di nương số khổ, sao mọi người lại đối xử với ta như thế chứ! Di nương không thể cho con về vang, thật lòng xin lỗi con! Nếu con được Nhị nãi nãi sinh ra thì tốt biết mấy, bây giờ con hãy đến chỗ Nhị nãi nãi, từ nay về sau con là con của Nhị nãi nãi, con không biết ta, ta với con cũng không quan hệ.” Nói xong, thị ta đẩy Tiết Đình ra khỏi mình.

Tiết Đình bị dọa sợ, cậu bé òa khóc, vừa nức nở vừa run rẩy mà rằng: “Di nương, con sẽ nghe lời, người đừng bỏ con. Di nương...”

Tay chân Thẩm Mộ Yên mềm nhũn, oán hận nói: “Chẳng phải là không muốn ta xuất hiện trước mặt ả sao, từ nay về sau hai mẹ con ta nương tựa nhau mà sống. Con phải nhớ kỹ từng chuyện từng chuyện, cố gắng đọc sách để đạt hiển vinh, có thể chúng ta mới giành lại được tiếng nói.”

Có những chuyện chúng ta tiếp nhận trong vô thức, một lời dối trá được nói đi nói lại một trăm lần rồi cũng thành lời thật. Thẩm Mộ Yên không dưới ba lần nhắc đến chuyện này với Tiết Đình, khi thì với tâm trạng thù hận, khi thì lại khóc lóc thương tâm mà rằng. Dần dần, trong tâm trí Tiết Đình xuất hiện một vết hằn, mỗi lần mỗi lần Thẩm Mộ Yên nhắc lại, vết hằn ấy lại càng thêm sâu.

Mình là con vợ kế, cuộc sống của mình bị Nhược Thủy chèn ép, bản thân không được đối xử công bằng, nếu không tự mình nỗ lực giành lấy công danh vì vĩnh viễn không có ngày ngẩng đầu lên được. Còn chuyện mình bị chèn ép thế nào, không công bằng ra sao, cho đến tận bây giờ Tiết Đình cũng chưa từng nghĩ đến, đến lúc cậu bé có thể tự mình nhận thức thì trong ấn tượng đã có một vết hằn chẳng thể xóa nhòa.

Từ đó, Tiết Đình càng chăm chỉ đọc sách, hoàn toàn nghe theo yêu cầu của Thẩm Mộ Yên, không để ý đến những chuyện bên ngoài, toàn tâm toàn ý đọc sách thánh hiền.

Cùng lúc đó, người không bình thường còn có Tiết Minh Viễn. Đạo gần đây Tiết Minh Viễn về rất sớm, tuy thế nhưng không bưng trà ngồi trong sân nói chuyện trên trời dưới đất với Nhược Thủy như trước nữa, mà lại đến thư phòng viết viết vẽ vẽ cái gì đó.

Nói đến Tiết Minh Viễn, y có một điểm rất đặc biệt, đó chính là trong thiên hạ này không gì y không biết. Bất kể là hai người không quen biết nhau, chỉ cần đối phương nói ra thứ mình thích, Tiết Minh Viễn có thể lập tức triển khai trọng tâm câu chuyện, sau cùng hai người xa lạ lại như huynh đệ thất lạc nhiều năm, trò chuyện không rời, khó nói câu tạ từ. Nhược Thủy đã từng hỏi Tiết Minh Viễn về chuyện này, Tiết Minh Viễn đơn giản giải thích rằng bản thân không thích đọc những loại thi thư dày đặc chữ, thế nhưng những thứ như du ký sơn thủy, hay mấy thứ tạp thư thì khác.

Thêm vào đó y rất thích tán gẫu, thích nghe người khác kể về những gì họ đã trải qua, bất kể là người buôn bán nhỏ hay các quan lớn, nếu nhân gia có lòng kể, Tiết Minh Viễn sẵn lòng nghe. Bây giờ giả dụ như y đang nói chuyện với Nhược Thủy, nếu Nhược Thủy nhắc đến chuyện năm xưa phụ thân của Trương Thụy Dương từng chinh chiến ở Cự Nam Sở, Tiết Minh Viễn sẽ giới thiệu những nét đặc sắc của Cự Nam Sở, chỉ ra nơi ấy khác với Đại Ung ở chỗ nào, thậm chí còn kể đến cả những danh môn vọng tộc. Nếu nói Trương gia đã từng giúp đỡ Giang gia - một trong bát đại thương gia, Tiết Minh Viễn sẽ kể ra những giống ngựa đặc chủng của Giang gia, sau đó lại kéo sang chuyện các vị cao thủ thuần ngựa ra sao.

Tiết Minh Viễn hào hứng nói, Nhược Thủy rất thích nghe, những chuyện này đối với nàng đều thú vị, như mang đến luồng sinh khí mới cho cuộc sống. Bọn nhỏ cũng rất thích nghe kể chuyện, hai đứa con trai ngồi bên cạnh Nhược Thủy, vừa ăn hoa quả vừa nghe, nếu là chuyện chúng không thích thì phần ăn chiếm nhiều hơn một chút.

Nhưng đạo gần đây, Nhược Thủy phát hiện Tiết Minh Viễn toàn chui vào thư phòng, lúc nào cũng nói mình có việc bận cần giải quyết. Ban đầu Nhược Thủy nghĩ chắc gần đây có một đối tác mới muốn bàn chuyện làm ăn, hẳn là trong tiệm đang suy nghĩ xem phải bàn bạc thế nào, cần phải suy tính kỹ càng. Thế nhưng đã mấy hôm rồi, Nhược Thủy bỗng cảm thấy lạ, bận rộn đi chẳng nữa thì cũng chỉ vài ngày, huống chi bây giờ sau khi về phòng, ngày nào Tiết Minh Viễn cũng trông như bị tổn thương rất lớn, chẳng khác nào bị người ta tàn nhẫn hủy hoại. Song lại chẳng nghe nói việc làm ăn gặp phải vấn đề gì.

Nhược Thủy lo lắng, nàng cố tình gọi Đông Tử - người thường ra ngoài cùng Tiết Minh Viễn - đến hỏi chuyện. Đông Tử bị Nhược Thủy hỏi thì luống cuống, cứ nghĩ rằng mình đã làm sai chuyện gì nên nơm nớp lo, tâm trí rối bời, không ít lần tự trấn an rằng bất kể Nhị nãi nãi có hỏi gì cũng không được hoảng loạn, phải từ từ suy nghĩ cho kỹ mà trả lời, phải thật hoàn mỹ không được có sơ xuất... Y còn đang chìm trong suy nghĩ, Nhược Thủy đã đột ngột hỏi: “Chuyện làm ăn trong tiệm gần đây thế nào?”

Đông Tử ngắt ra: “À dạ, chuyện làm ăn rất thuận lợi.”

Nhược Thủy mỉm cười: “Thật vậy không, sao ta lại nghe có người nói khác nhỉ?”

Nét mặt Đông Tử lộ vẻ khó xử: “Thật vậy mà, nhà ta vốn định mở thêm tiệm mới, nhưng nghe mấy thương nhân buôn được liệu nói có thể mùa đông này phải tăng giá, mà trong tiệm chỉ còn trữ một ít hàng nên không thể vội vàng khai trương. Ngoài ra thì không có chuyện gì lớn cả, nãi nãi đã nghe người ta nói gì ạ?”

Nhược Thủy thấy Đông Tử không giống đang nói dối: “Không có gì, toàn là những lời khó nghe thôi, cũng may không phải thật. Không sao, người lui xuống đi.” Không phải chuyện của hàng thì là chuyện gì? Chuyện này Nhược Thủy nhất định phải tìm hiểu rõ ràng, vạn nhất có chuyện lớn, Tiết Minh Viễn sợ mình lo lắng mà không in hình hay thì khó mà giải quyết.

Đến buổi tối, Tiết Minh Viễn lại lấy cớ bận rộn chui tọt vào thư phòng. Nhược Thủy đợi một lát, rồi dùng chiêu đơn giản nhất là đưa thuốc bổ đến thư phòng. Trước khi gõ cửa, Nhược Thủy còn thăm khinh bĩ bản thân mình, cất công nghiên cứu đủ chiêu để vào thư phòng, đến khi thực hiện lại lười không dùng. Bây giờ nàng có thể danh chính ngôn thuận bước vào, khi ung dung thì tình thế cũng khác, phần còn lại thôi đành tùy cơ ứng biến. Nàng tự khinh bĩ mình xong, sau đó khéo môi vẽ thành một nụ cười, một tay gõ nhẹ lên cửa.

Giọng nói bối rối của Tiết Minh Viễn truyền ra, Nhược Thủy bỗng có một suy nghĩ kỳ quái, chẳng lẽ Tiết Minh Viễn đang xem xuân cung đồ, nếu không sao phải bối rối như thế? Vào phòng, Nhược Thủy vừa cười

vừa bước đến bên bàn đọc sách, dịu dàng nói rằng: “Phu quân vất vả quá nên thiếp cố ý sắc chút thuốc bổ, phu quân nghỉ ngơi một lát đi.” Nói đoạn, nàng đặt khay thuốc trên bàn sách, rót một chén đưa cho Tiết Minh Viễn.

Tiết Minh Viễn cười ha hả rồi nhận lấy chén thuốc, mới nhấp một ngụm đã khen ngon. Nhân cơ hội này, Nhược Thủy nhanh mắt đảo qua một lượt trên bàn lớn. Không có gì cả, chỉ có mấy tờ giấy trắng, nhưng không ngay ngắn. Miệng nàng méo xệch, cẩn thận đảo mắt một lần nữa thì phát hiện dưới móng Tiết Minh Viễn hình như có thứ gì, dưới lớp y phục màu lam đậm là một tờ giấy màu ngà. Đây hẳn là việc chàng bận nhỉ, rốt cuộc phía dưới kia là thứ gì?

Tiết Minh Viễn uống thuốc bổ xong, y không “bận” nữa mà kéo tay đưa Nhược Thủy về phòng. Nhược Thủy cố gắng ngoảnh lại nhìn nhưng không thấy rõ, chỉ biết chắc chắn rằng trên ghế có thứ gì đó. Nhược Thủy về phòng ngồi phịch xuống ghế, nàng còn chưa nghĩ ra cách điều tra xem thứ kia rốt cuộc là gì thì đáp án đã hiển hiện trước mắt nàng. Phải, đáp án nằm ngay trên móng Tiết Minh Viễn!

Có lẽ khi Nhược Thủy vừa gõ cửa, Tiết Minh Viễn cũng vừa viết chữ xong, mực trên giấy còn chưa khô thì Tiết Minh Viễn đã luống cuống giấu dưới móng, vết mực chưa khô kia đã in hằn lên áo. Y phục ở nhà của Tiết Minh Viễn còn là loại vải bông thấm hút tốt, vết mực càng rõ ràng, sắc nét.

Nược Thủy cố gắng nín cười nhưng không được, nàng bật cười thành tiếng. Tiết Minh Viễn bị Nhược Thủy cười thì cuống quýt hỏi: “Nàng cười gì thế?” Nhược Thủy nắm chặt cánh tay Tiết Minh Viễn, không cho y xoay người, nàng nũng nịu nói: “Múa bút vậy mực thế nào mà viết cả lên móng, để thiếp xem xem là đại tác phẩm gì.”

Tiết Minh Viễn “á” một tiếng, vội vàng dùng tay che đi, cố gắng xoay người lại hòng để Nhược Thủy không thấy được. Nhược Thủy dẫu môi nói: “Vậy mà còn gạt thiếp, làm như có chuyện gì bí mật lắm. Không cho xem thì thôi, thiếp không thèm nhìn.” Nàng đặt móng ngồi lên giường, thay y phục chuẩn bị đi ngủ.

Tiết Minh Viễn quay sang dỗ ngọt Nhược Thủy, y nói, “Đâu phải ta không muốn cho nàng xem, nào có phải ta cố ý. Ô kìa, nàng cứ thế nói giận là giận à. Được rồi, tại ta, tại ta không tốt, ta không nên lớn tiếng với nàng.” Cuối cùng, Tiết Minh Viễn bất đắc dĩ xoay người để Nhược Thủy nhìn cho rõ. Với vóc người của Tiết Minh Viễn, vừa ngồi xuống thì nội dung vừa viết đã in cả lên móng, Nhược Thủy nhìn rất chăm chú.

Nội dung kia khiến Nhược Thủy ngỡ ngàng, bên trên chính là hai bài thơ. Tiết Minh Viễn lại đọc thơ cổ sao? Nếu là binh pháp vận dụng vào việc kinh thương thì Nhược Thủy còn hiểu được, dù cho là lấy sử ký xem xét cũng không tệ. Thế nhưng thứ y đọc lại chính là thơ của thi nhân các triều, chẳng lẽ Tiết Minh Viễn đọc thơ để bồi dưỡng, tu thân dưỡng tính. Nhược Thủy vội lắc đầu, đừng tự mình hù dọa mình. Tiết Minh Viễn chuyển biến cỡ nào mới đạt được tới cảnh giới này?

Nược Thủy mỉm cười bảo: “Sao chàng lại đọc thi từ vậy?”

Tiết Minh Viễn đáp lại, có vẻ hơi gượng gạo: “Chuyện này... Ta chỉ muốn học thêm một số thứ thôi.”

Nược Thủy ngạc nhiên hỏi vặn lại: “Chẳng phải chàng không thích mấy thứ này sao, học để làm gì khi chàng không dùng đến?”

Tiết Minh Viễn cười nói: “Chuyện này... Tự nhiên ta thích thế, nên bớt chút thời gian nghiên cứu thử xem.”

Nược Thủy suy nghĩ một lát rồi hỏi tiếp: “Mấy hôm nay chàng đều đọc những thứ như thế này à?” Cũng chính vì đọc thi từ nên dáng vẻ lúc nào cũng như chịu ủy khuất?

Tiết Minh Viễn gật đầu, “Ừm, ta đến tuổi này mới học nên thấy hơi mất mặt, vì thế mới phải nói là đang bận.”

Nược Thủy lại cảm thấy Tiết Minh Viễn tuyệt đối không thể thích những thứ này, tính cách của y là thế. Giống như bản thân Nhược Thủy không thích đọc kinh Phật, dù có người vì nó tu thân dưỡng tính thì Nhược Thủy cũng đọc không nổi. Nhưng vì muốn cầu phúc ầu thân nên nàng vẫn phải niệm. Nếu vậy, Tiết Minh Viễn tự ép mình thế này là vì đâu?

Nược Thủy không cố truy vấn, nàng chỉ cười bảo “Chàng thích là được rồi”, rồi cho qua việc này một cách nhẹ nhàng. Bây giờ không phải lúc truy cứu, việc Tiết Minh Viễn đọc thi từ mà không muốn cho Nhược

Thủy biết đã là chuyện hiển hiện trước mắt, nói chỉ đến nguyên nhân sâu xa bên trong.

Tháng tám trời nắng như đổ lửa, tâm trạng cả nhà Chu đại nhân cũng chói chang như vàng thái dương. Bọn họ phải khởi hành vào kinh thuật chúc, họ đến gặp mặt Nhược Thủy một lần, chẳng những đưa đến thư tiến cử mà còn cố ý đánh tiếng trước với bên viện thư, đầu xuân sang năm bọn nhỏ có thể lập tức vào học.

Khi khóa học vỡ lòng kết thúc, cũng là lúc phải chia tay hai vị tiên sinh trong nhà. Nhược Thủy chuẩn bị lễ vật phong phú để tạ ơn hai người. Chu tú tài nhận tiền công năm nay, sang năm y sẽ vào kinh ứng thí. Trước khi đi y còn tỏ vẻ như kiểu giờ thì thoát, không cần ở đây nữa rồi. Chu tú tài quyết ý lấy tâm tư bày tỏ thành ý chứ không giải bày bằng thành quả, y vẫn tự huyễn hoặc mình rằng Nhược Thủy không hiểu được ý tứ trong bài thơ y viết là do bài thơ kia quá hàm súc!

42. Chương 42: Mỹ Kiều Nương

Khi Chu tú tài đưa ra quyết định sẽ nghỉ dạy học thì khóa học của bọn trẻ cũng sắp kết thúc. Cuối cùng cũng đến buổi học cuối, theo quy tắc thì vợ chồng gia chủ sẽ ngồi ghế lớn phía sau, nghe thầy dạy giảng bài nhằm bày tỏ sự kính trọng với thầy. Đại khái là thầy giáo giảng bài, gia chủ biểu hiện lòng biết ơn, khen ngợi về bài giảng.

Biết rằng khi nghe thầy giảng mình cũng thu được không ít kiến thức, bọn nhỏ cũng luyến tiếc khi thầy ra đi, nhưng người ở kẻ đi là chuyện không thể tránh, cũng chỉ biết chúc thầy tiền đồ rực rỡ. Cuối cùng buổi học cũng kết thúc trong bầu không khí hòa hảo giữa đôi bên, quan hệ mấy năm giữa gia chủ và thầy dạy, dù sau này có công thành danh toại thì chúng ta cũng đã từng quen.

Tiết Minh Viễn cũng theo quy tắc, dẫn Nhược Thủy đến thư phòng nghe bài giảng cuối cùng của Chu tú tài. Bài này Chu tú tài giảng về tôn sư trọng đạo, nêu lên tầm quan trọng của việc chăm chỉ đọc sách và thi khoa cử. Đề tài này rất hay, dùng làm đề tài cuối trước khi giã từ là thích hợp nhất. Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy mỉm cười lắng nghe.

Chu tú tài cầm một quyển sách đứng trước mặt hai cậu học trò nhỏ, y đồng dạng nói: “Triều ta dùng chế độ khoa cử để các hàn sĩ có cơ hội xuất thế, cùng các thế gia vọng tộc nắm giữ cục diện triều chính. Cổ nhân có viết: Triều vi điền xá lang, mộ đẳng thiên tử đường. Tương tương bản vô chủng, nam nhi đương tự cường. Bước vào triều đường chính là mục tiêu của sinh đồ chúng ta. Dốc sức vì nước, hiền kẻ dâng quân. Canh ba canh năm vẫn chong đèn, ấy là thời gian nam nhi đọc sách. Từ nay về sau, khi các con thực sự bước vào học đường, càng phải chăm chỉ đọc sách, không được lười biếng. Có thể mới không uống công vi sư đã dạy dỗ các con.”

Chu tú tài ân cần dặn dò, bọn nhỏ cúi đầu nghiêm trang lắng nghe. Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn rất hài lòng, bất kể là làm gì chỉ cần cố gắng, không trộm cắp là tốt rồi.

Chu tú tài nói xong, Nhược Thủy nghĩ là đã kết thúc nên định cất tiếng cảm ơn. Ấy thế nhưng Chu tú tài lại quay sang nói tiếp vấn đề khác, “Từ cổ chí kim, người xưa có câu đồng non không tốt, chẳng đáng ngoảnh nhìn. Có thể thấy việc kinh thương không được người đời coi trọng. Vì sinh kế bức bách phải tạm thời làm, nhưng không thể coi là chính đạo. Đọc sách ứng thí mới là chính đạo, các con phải nhớ kỹ lấy.”

Nhược Thủy chau mày nhìn Chu tú tài, bản thân nàng cũng từng thắc mắc, Chu tú tài cũng có thể nói là dốc lòng dạy dỗ bọn trẻ, cũng không phải loại thùng rỗng kêu to, giảng bài lại rõ ràng dễ hiểu, tài hoa không cần bàn cãi, thế nhưng vì sao không được xem xét việc làm thầy dạy trong Quốc Tử Giám? Như thế hẳn đã không cần sầu khổ vì chuyện tiền bạc, khiến trẻ nãi thời gian. Nguyên nhân này gọi là không có tầm nhìn xa trông rộng!

Các vị cho rằng làm quan chỉ cần học thức là đủ sao, hoàn toàn sai. Tục ngữ nói không sai, không sợ dốt, chẳng sợ lười, chỉ sợ không biết nhìn xa. Chu tú tài chính là điển hình cụ thể cho vẻ không có mắt, không

biết nhìn xa ấy! Cứ thế nhập kinh, dù cho kiếm được một chức quan, có lẽ chưa được vài ngày đã bị người ta đập xuống, hoặc bị điều đến nơi không ai muốn. Những thứ như tài văn chương không phải lúc nào cũng là yếu tố quyết định, tài trí hơn người thì sao chứ, dù là cao thủ bậc nhất hoàng thượng cũng đã gặp qua.

Người như người thì còn xếp sau cả người bán rong, ở đâu đến phiên người mạnh miệng phê phán việc kinh thương không tốt, rõ ràng là muốn khiến không khí trở nên ngột ngạt. Nhược Thủy thầm liếc sang Tiết Minh Viễn, sắc mặt Tiết Minh Viễn vẫn bình thản. Từ khi còn nhỏ y đã ra đời buôn bán làm ăn, giọng điệu móc mĩa thế này đâu mấy khi nghe đến. Nhược Thủy lặng lẽ thở dài.

Cuối cùng, Chu tú tài lấy một câu danh ngôn kết lại bài giảng, “Thương nhân coi trọng tiền tài xem nhẹ biệt ly, tháng trước khởi hành thu mua trà, đến cửa sông thuyền vẫn trống, trăng sáng nước sông lạnh ôm tròn chiếc thuyền con.” Sau đó y hướng ánh mắt về phía Nhược Thủy, như muốn nói rằng ta hiểu lòng nàng... Nhược Thủy tiếp nhận ánh mắt mà Chu tú tài tự huyền hoặc là đầy thâm tình kia, nàng chỉ thấy buồn nôn.

Tiết Minh Viễn dù căm ghét thì từ nhưng cũng biết lai lịch của câu này. Y nhìn về phía Chu tú tài, ánh mắt y chùng xuống, dùng thân mình che chắn phía trước Nhược Thủy, môi mỉm cười nhìn Chu tú tài. Sau khi kết thúc, gia chủ còn phải từ giã thầy dạy. Song, Nhược Thủy tuyệt nhiên không muốn nhìn thấy cặp mắt của Chu tú tài nữa. Tiết Minh Viễn mỉm cười, khách sáo vài câu rồi bảo: “Tại hạ mong Chu tiên sinh tiền đồ xán lạn, sớm đề tên bằng vàng, ôm mỹ kiều nương áo gấm hồi hương.”

Chu tú tài thấy Nhược Thủy né tránh ánh mắt của mình, y vẫn tiếp tục nói, chưa cam lòng từ bỏ ý định: “Cuộc sống chính là mong tài tử giai nhân cùng ngâm thơ tâm sự, ngắm hoa thưởng trăng. Lục y bổng nghiêng thoi đề quyền, hồng tỵ thêm hương bạn độc thư. Ấy cũng là vui thú cuộc đời, đáng tiếc học trò vô phúc, không được mỹ nhân ưu ái. Sau này khi học trò đỗ đạt, chỉ e cũng là lúc mỹ nhân thấy hối hận.”

“Tiên sinh đường đường là đáng tu mi, nhất định sẽ tìm được mỹ nhân hằng ngưỡng mộ.” Tiết Minh Viễn cười lấy lòng.

Chu tú tài thấy Nhược Thủy không phản ứng gì, trong lòng như bị tổn thương, y cười khổ nói: “Đáng tiếc hôm nay ai kia lại không mến thanh âm, chỉ thích tà âm. Thôi thôi, lòng người khó dời, một cô gái không màng đến gia thế, chỉ coi trọng nhân phẩm quả thật rất hiếm.”

Tiết Minh Viễn mỉm cười thoải mái, Chu tú tài lại thấy như Tiết Minh Viễn đang cười nhạo mình, càng hậm hực thêm.

Lúc dùng cơm tối, Nhược Thủy ngồi trên bàn, tức khí thở hổn hển, nàng phải uốn nắn lại suy nghĩ của hai đứa nhỏ: “Các con nên nhớ làm người phải hiểu mình là ai, điều khó nhất không phải là biết được mình muốn làm gì, mà là hiểu được mình có thể làm gì, có thể làm tốt cái gì. Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, đã trưởng thành mà còn khiến phụ mẫu phiền lòng nuôi nấng, đồ hết gia sản hồng thỏo mãn lòng hư vinh được vào kinh ứng thí của bản thân. Sau này nếu các con trở thành người như thế, tức là muốn ta sớm rời xa các con.”

Hai đứa nhỏ bụm miệng cười, Tiết Minh Viễn ngồi bên cạnh bèn xoa dịu: “Đâu phải chúng ta không có tiền, không thể cho đám nhỏ đọc sách. Nói chung học hành cũng là chuyện tốt, không thể chỉ chăm chăm giúp chúng kiếm tiền.”

Nhược Thủy trừng mắt nói: “Biết bao người cứ lầm lẫn mãi, rồi kết cục trở thành kẻ vô tích sự. Thiếp chẳng mong bọn trẻ làm đến chừ hầu, nhưng tuyệt đối không thể hổ thẹn với đất trời. Dù thế nào cũng phải ra dáng đấng nam nhi, đủ sức chăm lo cho vợ con chứ. Hai con cũng đừng vội mừng, nếu thực sự có ngày ấy, ta sẽ cầm chổi quét hai đứa ra khỏi cửa!”

Bọn nhỏ vừa cười vừa rời khỏi phòng, Nhược Thủy quay sang oán giận Chu tú tài với Tiết Minh Viễn: “Đúng là hạng học trò điêu ngoa, ăn không được lại bảo nho còn xanh! Không có năng lực lại còn nhiều lời.” Nhược Thủy nhũm mày, hậm hực nói.

Tiết Minh Viễn thấy vậy thì vui lắm, y lên tiếng: “Dù gì Chu tú tài cũng đã dạy dỗ con chúng ta, hẳn muốn vào kinh ứng thí thì ta tặng chút lễ vật cũng phải đạo.”

Nhược Thủy thấy Tiết Minh Viễn nghiêm nghị bèn khê khàng hỏi: “Chàng tặng hẳn thứ gì?”

Tiết Minh Viễn thản nhiên đáp: “Hắn muốn thứ gì thì ta cho cái ấy, chẳng phải hắn muốn hồng tú thiêm hương sao, ta liền tặng một bóng hồng cho hắn.” Nhược Thủy sững người: “Chàng cũng học theo Viên đại gia tặng gái lầu xanh cho người ta!”

Tiết Minh Viễn vội vàng giải thích: “Không phải kỹ nữ, là thanh nữ, người ta chỉ bán nghệ chứ không bán thân. Ta đã chuộc một thanh nữ vừa xinh đẹp lại biết làm thơ tặng cho Chu tú tài. Ta không giống người nhà họ Viên đâu! Mặc dù là được người ta gợi ý. Nhưng nếu Chu tú tài vẫn không thành thân, cũng không thể trách ta phá hỏng nhân duyên. Thử nữa ta cũng không nói là tặng thiệp, đưa đến cho hắn một thanh nữ làm nha hoàn cũng được vậy.

Nếu y là người hiểu thuận, có chí khí nhất định sẽ để thanh nữ kia ở nhà hầu hạ phụ mẫu, một mình vào kinh ứng thí. Song nếu ta thấy hắn đưa theo thanh nữ kia cùng vào kinh thì đây không phải lỗi của ta. Hơn nữa Chu tú tài cũng đã tự nói, khóc thương, áo xanh, lụa trắng, phần nộ vì hồng nhan, ấy chắc phải là nói đến danh kỹ Tần Hoài sao, xưa kia danh kỹ nọ cũng có vướng mắc với văn nhân.”

Nhược Thủy thấy Tiết Minh Viễn làm như mình chẳng liên quan, lại tự cho rằng Chu tú tài là một người đứng đắn, chỉ là tặng một nha hoàn mà thôi. Nếu có vấn đề gì cũng không phải lỗi của Tiết Minh Viễn, Nhược Thủy liếc nhìn Tiết Minh Viễn, tự rót ỉnh một ly trà, không tiếp tục bàn đề tài này nữa.

Tiết Minh Viễn lại đổi chuyện khác: “Thực ra Chu tú tài cũng nói một câu rất đúng, cuộc sống tài tử giai nhân tâm sự ngâm thơ, ngắm hoa thưởng trăng đúng là tuyệt mỹ. Sau này đôi ta cũng có thể tâm sự ngâm thơ dưới trăng nhỉ.”

Câu nói này như hòn đá lửa thắp lên vầng sáng soi rọi tâm trí Nhược Thủy, khiến nàng như đã tìm ra được đáp án. Nhược Thủy dò hỏi: “Chàng đọc thơ cổ chỉ để trò chuyện với thiệp sao?”

Tiết Minh Viễn “á” một tiếng, vội vàng chữa lại: “Cũng không phải chỉ vì nàng, ta thấy sau này ra ngoài đàm luận thơ văn với người ta cũng tốt. Hơn nữa... Những chuyện nàng thường làm ta cũng có thể tham gia. Nhất cử lưỡng tiện.”

Nhược Thủy biết ắt hẳn là vì nàng, nếu như y muốn học thì đã học từ lâu, hà tất đến bây giờ mới nhọc công, mà mỗi lần đều rất khổ sở. Nhược Thủy cẩn thận ngẫm lại xem rốt cuộc là vì đâu nhỉ? Là khi nàng và Thụy Dương đối thơ, hay là khi nàng đáp trả bài thơ của Chu tú tài, hay là ngay từ lần đầu tiên nàng làm thơ Tiết Minh Viễn đã thấy tự ti?

Nhược Thủy thật lòng nói: “Thiệp ghét nhất hạng người như Chu tú tài, nói năm câu thì hết ba câu xúc xiêm. Khoe khoang gì chứ, hắn ta tinh thông lắm sao. Trò chuyện với nhau bình thường, để hiểu không được sao, cái gì mà chi, hồ, giả, đã (*trợ từ dùng trong văn ngôn) loạn cả lên. Thơ từ cũng chỉ là một hình thức ngôn ngữ mà thôi, ai lại so cao thấp với người khác chứ.”

Tiết Minh Viễn chớp mắt, nhỏ nhẹ nói: “Nhưng hôm ấy nàng và nguyên soái lại nói chuyện vui vẻ như thế.”

Nhược Thủy lập tức đáp lại: “Tại thiệp uống nhiều thôi!”

Tiết Minh Viễn còn định thế nhưng, song Nhược Thủy đã bồi thêm: “Thiệp đã nói thiệp uống nhiều mà, những thứ kia không cần đâu, chàng không học cũng được.” Tiết Minh Viễn thấy Nhược Thủy không nói lý, ngang ngược khác hẳn ngày thường, thật khiến người ta càng yêu mến.

Giữa vợ chồng có rất nhiều chuyện, nhiều những đạo lý cần giảng giải cùng nhau nhưng tuyệt nhiên không phải như xét xử chốn công đường. Từ xưa đến nay, phòng ngủ nào có phân rõ phải trái, có những chuyện qua đã lâu nhưng chưa thể giải thích rõ ràng. Giống như lúc này đây, nếu tự nàng nhủ rằng sau này không nên làm thơ, quên đi chuyện bản thân phải làm thơ, giữ lại chút tự tôn của nam nhân cho Tiết Minh Viễn, thì có khác gì Tiết Minh Viễn suốt một tháng trời mỗi tối đều chịu cực đọc thơ từ, còn khiến mực chưa khô hẳn rõ trên móng.

43. Chương 43: Nhà Chính

Có người bảo rằng, Chu tú tài quyết định đưa theo cô thanh nữ kia cùng vào kinh ứng thí, sau đó có đỗ đạt hay không thì chẳng rõ, Nhược Thủy cũng không rảnh rỗi đến mức quan tâm cả những việc không đâu. Chớp mắt đã đến cuối năm, tân tri phủ Đài Châu đến nhậm chức, chốn quan trường nơi đây lại được một phen nhiệt liệt hoan nghênh. Dưới sự chiếu sổ của Tiết Minh Viễn, Tiết Minh Viễn cũng biết một số vị quan lớn. Quanh quẩn với mấy việc vặt vãnh lộn xộn, chẳng mấy mà một năm mới lại sắp sang.

Giữa lúc từ cựa nghênh tân, việc làm ăn của Tiết Minh Viễn cũng bội thu, sản nghiệp ngày càng mở rộng. Việc kinh thương phát triển vững chắc, Tiết Minh Viễn xem qua sổ sách rồi nhắm tính, con số này quả là đẹp thật! Y cười ngốc nghếch. Rồi sau này đây, con số đẹp mắt này, phải, con số này sẽ luôn hiện hữu!

Nhược Thủy cầm mấy món quà vặt trong tay, khi còn nhỏ nàng không được ăn những thứ này, phụ thân mẫu thân đều nói chúng không sạch sẽ. Nhược Thủy thấy Tiết Minh Viễn cười đến ngẩn ra, ai nói thích tiền thì không tốt chứ. Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo. Chỉ cần bản thân nỗ lực kiếm tiền hiển nhiên sẽ thấy vui vẻ, nào có phải dung tục, chẳng phải như vậy mới là thực tế sao.

Những đồng tiền này là do Tiết Minh Viễn vất vả làm lụng cả một năm ròng, tất cả đều là mồ hôi nước mắt. Nhược Thủy thấy Tiết Minh Viễn vui vẻ, bản thân nàng cũng vui lây. Cuộc sống qua ngày như vậy còn gì sánh bằng. Tiết Minh Viễn xem sổ sách, lợi nhuận năm nay lần đầu tiên vượt ngưỡng ba vạn lượng, đây là mục tiêu mới, đưa việc làm ăn của nhà lên một tầm ới.

Thực ra năm nay lời nhiều cũng phải, mấy tay buôn được đều nói năm sau sẽ tăng giá, nhà mình trữ một ít hàng nên đỡ được một khoản. Tiết Minh Viễn viết ngân phiếu một vạn lượng làm ngân sách sang năm, thêm hàng tích trữ nữa là đủ. Xuất ra một vạn năm ngàn lượng, sau đó Tiết Minh Viễn hào phóng nói với Nhược Thủy: “Năm ngàn lượng này là tiền chi tiêu năm tới, nương tử cầm lấy đi.”

Nhược Thủy làm bộ ngượng ngùng mà rằng: “Đa tạ phu quân, phu quân vất vả cả năm trời.”

Lòng hư vinh của bậc nam nhi được thỏa mãn khiến tâm trạng Tiết Minh Viễn tốt hẳn lên, y ôm chầm lấy Nhược Thủy, hôn nàng một cái. Nhược Thủy kêu lên một tiếng rồi vội chùi mặt, tức giận nói: “Đáng ghét, toàn là nước bọt!”

Tiết Minh Viễn cười ha hả: “Vi phu bằng lòng chia sẻ với nàng.” Nhược Thủy không thể nói lại Tiết Minh Viễn, nàng hừ một tiếng rồi xoay khuôn mặt nhỏ nhắn sang hướng khác. Tiết Minh Viễn vừa cười vừa nói: “Nàng gả đến Đài Châu đã hơn một năm mà ta chưa tặng nàng được thứ trang sức gì. Hôm nay tiện đường ra ngoài, chúng ta cùng đi sắm ít đồ.”

Nhược Thủy vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ lại lại thấy đưa bọn nhỏ ra ngoài dạo một vòng cũng tốt, nàng toan lên tiếng thì Tiết Minh Viễn như đã biết trước, thấy nàng vừa mở miệng đã lập tức chen vào: “Không đưa đám tiểu quỷ kia theo! Ra ngoài còn phải trông bọn chúng, lần này chỉ hai chúng ta thôi, nàng mau thay y phục đi.”

Nhược Thủy như còn định nói gì thì đã bị Tiết Minh Viễn lôi vào trong nhà, cười hì hì rồi tỉ mỉ thay xiêm y. Hai người lên ngựa đi thẳng đến tiệm trang sức, trong học tử bày biện đầy những thứ lấp lánh. Ông chủ tiệm và Tiết Minh Viễn là chỗ quen biết, lập tức ra chào hỏi: “Ồ kìa, khách quý đến tiệm, hiếm khi được ông chủ Tiết đại giá quang lâm.”

Tiết Minh Viễn cười ha hả đáp: “Ông chủ khách khí rồi, trang sức của quý tiệm kiểu dáng đẹp mắt nên hôm nay cố ý đưa bà nhà đến xem thử một chút.”

“Tiểu nhân không quấy rầy ông chủ Tiết nữa, các vị từ từ xem. Người đâu, dâng trà cho ông chủ Tiết và phu nhân.” Chủ tiệm vừa hô một câu thì đã có người khách khác bước vào.

Tiết Minh Viễn kéo tay Nhược Thủy đến trước quầy, khẽ khàng hỏi: “Kiểu dáng ở tiệm này khá đẹp mắt, nhà chủ tiệm còn có chi nhánh ở kinh thành, hàng năm đều đổi thợ qua lại. Như thế chúng ta có thể xem xem các quý nhân trong cung đang ưa chuộng thứ gì, ông chủ đúng là rất biết cách làm ăn.”

Nhược Thủy chỉ nhoen cười, nàng vốn không hứng thú với vàng bạc trang sức, trước nay chỉ thích phỉ thúy, sắc xanh nhạt ảo diệu của nó khiến nàng có cảm giác như chỉ nhìn thôi thì không thỏa lòng, nó có một sức

mạnh hấp dẫn người ta đến kỳ lạ.

Thế nhưng Tiết Minh Viễn đã có lòng đưa nàng đến đây, điều này còn quan trọng và ý nghĩa hơn rất nhiều. Song, đối với y phục và trang sức, vốn dĩ bản thân phụ nữ không có khả năng tự quyết định, họ luôn cảm thấy thứ nào cũng đều hợp với mình, bản thân đeo thứ nào cũng đều kiêu sa mỹ lệ. Nhược Thủy chọn trái trợn phải, chọn mãi cũng chưa quyết định được món nào, nên đành giao lại công việc “vinh quang” này cho Tiết Minh Viễn.

Tiết Minh Viễn chọn đồ thì thế nào nhỉ, nguyên tắc của y rất đơn giản, cứ thứ nào thật nặng, thật to thì lấy. Nhược Thủy vừa tức lại vừa buồn cười, nàng bèn lên tiếng: “Thôi thì chúng ta mua hẳn một thỏi vàng, sau đó luồn dây tròng vào cổ thiếp là được rồi.” Kết quả là họ bỏ ra tám trăm lượng mua một chiếc vòng vàng, trên mặt có khắc hai chữ bình an. Thứ Nhược Thủy chọn không được xếp vào hàng tinh xảo, nhưng lại khiến nàng yêu thích đến không nỡ buông tay.

Sang năm mới, theo lệ thường thì phải đến nhà chính Tiết gia chúc tết. Năm nay Nhị thúc nhà họ Tiết cũng lấy lý do cũ để thoái thác, nào là chuyện buôn bán khó khăn, lợi nhuận không nhiều nên phần chia ọi người cũng ít đi. Chẳng những thế, Nhị thúc kia thấy năm qua Tiết Minh Viễn làm ăn phát đạt, bèn mặt dày mở miệng bảo Tiết Minh Viễn góp một phần lợi nhuận vào nhà chính, thậm chí đến một chút xấu hổ cũng chẳng có.

Sau khi cúng bái xong, tất cả mọi người đều ngồi ở sảnh chính, Tiết Minh Viễn vẫn cúi đầu uống trà, định bụng sẽ xin về ngay. Nào ngờ ngay lúc ấy Nhị thúc nhà họ Tiết lại lên tiếng: “Minh Viễn này, dạo trước nhà họ Lục - một trong bát đại thương gia - có mời ta đến Dương Châu một chuyến. Ta thấy cách quản lý của bên ấy rất tốt, quả không hổ danh là một trong bát đại thương gia đương triều.”

Tiết Minh Viễn chỉ âm ừ chứ không nói gì, từ trước đến nay, hễ Nhị thúc nhà họ Tiết mà mở miệng nhất định là không có chuyện gì tốt lành. Tài lực nhà họ Lục, người bình thường có thể so sánh sao, cách làm ăn của nhà họ tốt là đương nhiên, nhưng như thế không có nghĩa là phương pháp ấy cũng phù hợp với lớp thương gia tầm trung như Tiết gia. Tiết Minh Viễn cứ theo nguyên tắc im lặng là vàng, cúi đầu chăm chú thưởng trà.

Nhị thúc Tiết gia thấy Tiết Minh Viễn không nói gì thì đã biết màn diễn của mình không được người ta hưởng ứng, ông ta bèn liếc mắt nhìn con trai mình. Tiết Minh Hối - con trai trưởng của Nhị thúc Tiết gia - tiếp lời: “Không biết là bọn họ có bí quyết gì nhỉ? Nếu phụ thân không ngại, xin người hãy nói cho chúng huynh đệ con cùng nghe và học tập.”

Nhị thúc ta vuốt râu, gật đầu khen ngợi: “Tốt lắm, đúng là người trẻ có chí phấn đấu. Lục gia và nhà chúng ta đều là những gia tộc lớn, phát triển nhiều chi nhánh ở khắp nơi, tuy rằng phân chia nhưng các tiệm con của Lục gia ngoài tên tiệm thì bên dưới góc trái còn khắc danh hào lâu đời của tiệm chính, cách này rất hay. Như vậy thì tiệm mới không chỉ nương vào danh tiếng của tiệm chính mà còn mau chóng nổi danh. Tiệm cũ cũng có thể hỗ trợ cho tiệm mới, ta thấy cách làm này chúng ta nên học tập.”

Tiết Minh Viễn đã sớm lường trước được chuyện này, quy tắc của Lục gia ở triều Đại Ung này có ai không biết. Con trai khi thành niên sẽ ra riêng, sẽ được cấp một khoản vốn, sau khi làm ăn khấm khá chỉ cần hoàn trả phần gốc là được. Nếu đến năm ba mươi tuổi mà vẫn chưa trả xong thì về nhà làm ruộng. Tiết gia muốn học tập người ta ư, thế các vị có cho chúng tôi đồng vốn nào sao?! Chúng tôi tự lực cánh sinh, gầy dựng được chút gia sản, bây giờ các người lại lấy phận nhà chính hòng chia chác một phần. Nào có chuyện dễ dàng như thế!

Tiết Minh Viễn thừa biết rằng Nhị thúc không thể đường hoàng yêu cầu treo tên tiệm, trước là treo tên sau thì đòi chia chác, bởi lẽ lợi nhuận các vị kiếm được có công lao không nhỏ của tiệm chính đấy. Cách này so với kiểu không góp vốn mà đòi chia lời của quan gia còn hiểm độc hơn, mấy thủ đoạn vô sỉ của Nhị thúc mình Tiết Minh Viễn đã nhìn thấu hết thấy.

Tiết Minh Viễn vờ như nghe không hiểu, chỉ chuyên tâm uống trà, chẳng buồn ngẩng đầu lên. Nhị thúc nhà họ Tiết thấy mình nói đến thế mà Tiết Minh Viễn vẫn trơ ra, ông ta nghĩ ngợi giây lát rồi tiếp: “Cháu dâu, con thấy cách làm của Lục gia thế nào?”

Nhược Thủy hơi ngạc nhiên, ông hỏi tôi để làm gì, nếu tôi bảo được, có khi nào ông sẽ lẩn lớt bảo rằng

nhà tôi đã đồng ý; nếu tôi bảo không tốt, hẳn lại bảo tôi không hiểu chuyện, không biết suy nghĩ cho dòng họ. Hai đầu, đầu nào cũng là vực thẳm. Nhược Thủy giả vờ ngốc nghếch, nàng khẽ nói: “Dạ Nhị thúc, cháu dâu không hiểu chuyện làm ăn nên không dám xen vào.”

Nhị thúc kia không ngờ cả hai người đều giả ngây giả ngô, ông ta cau mày nói: “Bảo con nói thì con cứ nói, có gì mà phải lí nhí như thế. Con mau nói ta nghe, cả dòng họ ta cùng làm chuyện lớn có phải là chuyện tốt hay không?”

Nhược Thủy nhìn Nhị thúc một lát rồi mỉm cười, trò đùa này của Nhị thúc hơi quá trớn rồi đấy nhỉ, thế này khác nào ép nàng bán đứng nhân cách của mình.

Nhược Thủy nhìn thẳng vào Nhị thúc nhà họ Tiết, nàng nói: “Tục ngữ có câu huynh đệ đồng lòng bẻ vàng cũng gãy, cả họ ta cùng chung sức đương nhiên là chuyện tốt. Thế nhưng người xưa cũng truyền lại không ít chuyện huynh đệ tính toán từng li với nhau, quy củ của Lục gia không giống với chúng ta, cho nên chưa chắc đã áp dụng được. Tiệm con của Lục gia cầm tiền của tiệm chính làm vốn buôn bán, sau này chỉ cần trả hết nợ gốc là đủ, tuy rằng treo danh hào của tiệm chính, nhưng tiệm con vẫn là một cửa hàng độc lập. Nhà chúng ta lại khác, dù cho có cầm tiền của tiệm chính làm vốn mở tiệm sau đó hoàn lại tiền gốc thì cửa hàng vẫn thuộc về nhà chính. Nếu làm thế thì thật không công bằng, cho nên cháu dâu thấy cách này không hợp với nhà chúng ta.” Nhược Thủy bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Nhị thúc nói liền một hơi.

Lúc này Nhị thúc nhà họ Tiết mới như bừng tỉnh, vội vàng hỏi ngược lại: “Con nghe ai nói quy tắc ấy, từ khi nào mà nhà chúng ta có loại quy củ này? Tiệm con đã mở đương nhiên là thuộc về chi nhánh rồi.” Ông ta chỉ đầu đầu nhắm vào khoản lợi nhuận to lớn của Tiết Minh Viễn, chẳng khác gì muốn chiếm hãn của tiệm làm của riêng.

Nhược Thủy nhìn vị Nhị thúc kia, kín đáo mỉm cười, sau mới lên tiếng: “Cháu dâu thấy trên thực tế là như vậy. Trước đây cha chồng cháu cầm tiền của nhà chính đi làm ăn, mở được mấy cửa hàng, thế nhưng sau khi ông ấy qua đời thì tất cả đều thuộc về dòng họ. Không biết là cháu dâu đã nhầm hay thế nào, xin Nhị thúc nói kỹ hơn cho cháu dâu được rõ, tránh cho những nàng dâu tương lai sau này lại đi nói lung tung với người khác.” Nhược Thủy vốn không thông thạo chuyện làm ăn, nhưng từng câu từng chữ lại rõ ràng, rành mạch đập vào tai lẫn tâm mọi người, ai nấy nghe xong đều trầm mặc, không nói được lấy một lời.

Tiết Minh Viễn thấy sắc mặt Nhị thúc mình hết đỏ lại trắng, tức giận đến độ vành môi cũng run run. Ông ta nào có ngờ Nhược Thủy lại lôi chuyện này ra trước mặt tất cả mọi người, còn nói với vẻ vô tội như nàng thật sự không hiểu gì. Tiết Minh Viễn cười nói: “Chuyện này đúng là không dễ giải thích, hôm nay cũng nhiều việc rồi, hẳn là Nhị thúc còn bận chuyện khác. Lát nữa nếu người đã rõ chuyện này là thế nào thì xin lại phái người gọi chúng tôi đến.”

Nói đoạn, Tiết Minh Viễn nắm tay Nhược Thủy, nghênh ngang bước ra khỏi cửa lớn nhà chính nhà họ Tiết. Y tức khí nhỏ toẹt một bãi nước bọt, chớ có mà giả điên giả quỷ, có những chuyện dù không nói nhưng không có nghĩa là không biết. Tượng đất được nung còn vương hơi đất tanh ba phần, thổ con khi nổi điên rồi cũng biết cắn người đấy!

44. Chương 44: Học Viện

Bước ra khỏi nhà chính nhà họ Tiết, Tiết Minh Viễn vừa ngâm nga một điệu nhạc vừa ngồi lên xe ngựa, tâm tình y lúc này đã tốt hơn vẻ hậm hực ban nãy. Tiết Minh Viễn nói: “Tuy khó lòng bắt Nhị thúc trả lại cơ nghiệp của phụ thân, nhưng ta vẫn muốn khiến ông ta dù nuốt được cũng nuốt không trôi!”

Nhược Thủy gật đầu phụ họa, nàng lại đang nghĩ đến một chuyện khác, bèn quay sang hỏi Tiết Minh Viễn: “Chàng xem, năm nào Nhị thúc cũng than thở buôn bán khó khăn, lợi nhuận không nhiều, hôm nay còn cố ý nhắm vào chúng ta. Chàng có biết rõ lợi nhuận của nhà chính là bao nhiêu không?”

Tiết Minh Viễn mở cửa sổ trên xe ngựa, hít thở luồng khí lạnh se se lạnh rồi mới quay lại nói: “Nhị thúc tham lam là một nhẽ, thật ra lợi nhuận của nhà chính đúng là không thể so sánh với trước kia. Nàng có

nghe nói đến Bạch gia ở kinh thành không, nhà người ta chính là đầu não ngành buôn dược liệu. Đời đời, người người Bạch gia đều nghiên cứu y thuật, liên tục đảm nhiệm chức quan ngự y qua nhiều đời vua, y dược gắn liền với gia tộc họ, bí phương gia truyền đã có hơn mười loại mà vẫn tiếp tục nghiên cứu, thay đổi không ngừng. Cho nên chuyện kinh doanh của họ ngày càng lớn, chẳng những tiền tài mà danh tiếng cũng nâng cao.

Tiết gia ta thì thế nào, bây giờ còn có người đến đơn thuốc cũng không biết đọc, cứ trông vào mấy phương thuốc tổ tiên lưu truyền lại mà mơ chuyện kiếm ăn cả đời, tự nhiên chuyện phát triển cũng ngày một kém, dần dà mai một...” Nói xong, Tiết Minh Viễn thở dài một hơi. Lợi nhuận của tiệm nhà kiếm được đâu phải dễ, kinh doanh y quán đơn thuần cũng chỉ là một dạng con buôn, kiếm lời từ việc ăn chênh lệch mà thôi.

Trước đây, khi Tiết Minh Viễn tiếp quản tiệm thuốc, thứ nhất là phụ thân của y có để lại mấy phương thuốc, thứ hai là trong tiệm đã có người sẵn, mấy vị đại phu già cũng đều là bạn tốt của phụ thân, có thể giúp trông coi, chẩn bệnh. Vì thế cho nên Tiết Minh Viễn chưa từng thử qua những việc khác, cứ thế khuếch trương tiệm dược liệu. Tuy nhiên tiệm của Tiết Minh Viễn không phải nơi có danh tiếng lâu năm, khách đến cũng chẳng phải người quyền quý, cao sang gì.

Nhược Thủy nhẹ nhàng hỏi: “Thiếp nhớ chàng có nói rằng khi ấy chàng không học y thuật với cha nhỉ?”

Tiết Minh Viễn gật đầu nói: “Khi đó ta chỉ học cách nhận biết dược liệu, rồi mấy bài về về các loại kinh mạch, nhưng chưa từng học cách chẩn đoán bệnh, thế nên tất cả chỉ là lý thuyết suông. Năm ấy ta nghĩ mình còn nhiều thời gian, sau này học cũng chưa muộn, nào ngờ quá nhiều chuyện bất ngờ xảy ra.”

Tiết Minh Viễn hồi tưởng lại những chuyện khi y còn nhỏ, khi ấy học bài về khổ cực đến nhường nào, sau đó còn kể thêm một số chuyện thú vị khác cho Nhược Thủy nghe. Nhược Thủy thấy thật đáng tiếc khi Tiết Minh Viễn không được kế thừa tài nghệ của cha chồng, dù sao khi ấy ông cũng được xưng tụng là thần y ở nơi này, tuy có hơi quá lời nhưng có thể nói danh tiếng cũng kha khá. Song lại cứ thế thất truyền, đúng là đáng tiếc quá!

Năm qua xuân đến, tuy rằng tiết xuân se lạnh nhưng bọn nhỏ đứa nào cũng rất hăng hái, hào hứng đến độ đứng ngồi không yên, cả ba đứa đều muốn đến học đường. Cũng vì chuyện này mà Thẩm Mộ Yên cố tình đến tìm Nhược Thủy, vừa nghe nói đám trẻ đều được đến trường, lại còn là viện thư Bạch Mã, thị hỏi ngược lại xem Tiết Đình có thật cũng cùng đi hay không với về không tin.

Nhược Thủy mỉm cười bảo: “Đương nhiên rồi, đều là con cái nhà họ Tiết, hiển nhiên là cùng học một trường.” Thẩm Mộ Yên vẫn nhìn Nhược Thủy với vẻ không dám tin, Nhược Thủy cũng rất đại lượng mặc kệ cô ta. Có đôi khi, suy bụng ta ra bụng người lại trở thành lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử như lúc này đây. Nhược Thủy chẳng hơi đâu chèn ép Tiết Đình. Thẩm Mộ Yên bĩu môi, chẳng nói gì thêm mà quay thẳng về phòng chuẩn bị đồ đạc cho con trai mình.

Nhược Thủy ở bên này dò la kỹ càng, sau đó mới phái Tổ Tâm đến chỗ bọn nhỏ thông báo: “Nhị nữ nãi nói, ở viện thư cũng có quy tắc, điểm tâm sẽ ăn ở nhà, bữa trưa thì do học viện chuẩn bị, không cần mang gì theo. Chúng ta chuẩn bị ít hoa quả ăn vặt cho các công tử đem theo là được rồi. Quan trọng nhất là sách vở và đồ dùng phải được chuẩn bị đầy đủ.” Đám nha hoàn dựa theo đó mà chuẩn bị đồ dùng cho ba đứa bé.

Thẩm Mộ Yên cũng đang chuẩn bị trong phòng, thị vừa sắp xếp vừa lẩm bẩm: “Sao có thể ăn cơm trưa của viện thư chứ, có sạch sẽ hay không, có ngon hay không làm sao biết được. Nấu ăn cho quá nhiều người thì làm sao có thể cẩn thận, làm sao chuyên tâm làm ngon cho được. Nhà ta cũng chẳng thiếu tiền, sinh đồ của viện thư Bạch Mã đều là con cái nhà giàu sang, đời nào có ai ăn cơm của viện thư chứ.”

Đoạn, thị kéo Tiết Đình lại dặn dò: “Di nương nói cho con nghe nhé, trong viện thư Bạch Mã toàn con cháu nhà thế gia, con nên kết bạn tri kỷ với vài người, sau này sẽ giúp ích rất nhiều cho con đường làm quan, chớ nên chơi cùng với Tiết Hạo và Tiết Uyên, cũng đừng tùm lại với đám con nhà thương gia, chả được tích sự gì.” Tiết Đình ngoan ngoãn gật đầu.

Vừa ăn cơm tối xong, Tiết Hạo và Tiết Uyên đã hỏi han Nhược Thủy về chuyện đi học. Bọn chúng hỏi học đường như thế nào, Nhược Thủy bèn tả lại: “Đến viện thư cũng không khác gì khi các con nghe thầy giảng bài, nhưng ở chỗ ấy rất nhiều người ngồi cùng hai con, cùng nghe với hai con. Các con còn quen được rất

nhiều bạn mới, tan học có thể cùng chơi đùa.” Trẻ con rất mong đợi những trò chơi mới cùng chúng bạn, song, trong đầu Tiết Uyên lại nghĩ đến một chuyện khác còn lớn hơn.

“Mẫu thân, bọn con phải ăn trưa ở học viện, nếu con ăn không no có thể ăn thêm một chén không?” Tiết Uyên nhìn Nhược Thủy, hỏi han với ánh mắt lo lắng. Nhược Thủy vừa cười vừa gạt đầu.

Tiết Uyên suy nghĩ một lát lại hỏi: “Cơm trưa có thịt không ạ?” Nhược Thủy đáp: “Chuyện này mẫu thân cũng không biết, nhưng nếu chỉ có ít thịt, các bạn khác ăn được thì các con cũng ăn được. Khi ở chung với mọi người, dù có đói bụng cũng không được tham ăn.”

Cái đầu nhỏ của cậu chàng Tiết Uyên bảy tuổi gục xuống, sau đó quay sang hỏi Tiết Hạo ngồi bên cạnh: “Ca ca, hoa quả ăn vặt chúng ta đem đi ấy, nếu ăn không hết thì để để ăn giúp ca ca nhé, được không?”

Nhược Thủy không thể nào nghiêm khắc được với Tiết Uyên, nàng vươn tay kéo cậu bé lại ôm vào lòng, nặng đến thế này rồi kia à. Nàng xoa xoa cái bụng nhỏ tròn lẳn của Tiết Uyên, đứa bé này chẳng biết giống ai mà rất thích ăn ngon. Hai cậu con trai, đứa nào cũng giống Tiết Minh Viễn, làn da vừa trắng vừa mịn, thế nhưng cái bụng nhỏ của Tiết Uyên lại phồng hẵn lên, đích thị là phiên bản thu nhỏ của Tiết Minh Viễn. Nhìn lại Tiết Hạo, thằng bé lại khiến mấy cô bé nhà bên tranh nhau tặng quà, ấy mới đích thị là mỹ nam bại hoại.

Nhược Thủy ôm Tiết Uyên cười bảo: “Nếu ăn không đủ thì mang thêm một ít, không được giành phần của ca ca. Mèo nhỏ tham ăn, ca ca con vì muốn nhường nên mới bảo là ăn không hết đó thôi!”

Tiết Uyên oan ức nói: “Uyên nhi không phải mèo nhỏ tham ăn!”

Tiết Hạo ngồi bên cạnh nghiêm túc nói: “Mẫu thân, thật sự là con ăn không hết.”

Nhược Thủy véo cái mũi nhỏ của Tiết Hạo, dịu dàng bảo: “Ta đã nghe nhũ mẫu nói rồi, con không cần phải gạt ta.” Tiết Hạo đỏ mặt, tiếp tục biện minh: “Đúng thật là con ăn không hết mà.” Tuy nhiên giọng của cậu bé rất nhỏ, lí nhí nghe không rõ. Đồ đạc đã được nha hoàn sắp xếp, Nhược Thủy xem qua một lượt rồi cho bọn nhỏ đi ngủ sớm.

Sáng hôm sau, đám trẻ hào hứng đến trường, vì là ngày đầu tiên nên Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy cũng đi cùng. Buổi đầu tiên sẽ phổ biến những quy tắc của học viện cho sinh đồ mới, và cũng để bọn trẻ làm quen với nhau. Viện thư Bạch Mã có khoảng sáu mươi sinh đồ chia làm ba lớp, nhưng không có gì khác nhau, các thầy đều giảng cùng một nội dung. Ý của viện thư là, quá nhiều sinh đồ trong một lớp thì hiệu quả giảng dạy không cao nên mới phân ra như thế.

Trong đám trẻ con riu rít cũng có vài người quen, trước tiên phải kể đến Tiết Trạch, cháu trai của Nhị thúc nhà họ Tiết. Còn có tiểu công tử nhà thế gia họ Lý - Lý Văn Hiên, con trai tân tri phủ đại nhân - Hoắc Thanh Sơn. Hôm nay Nhị thúc Tiết gia cũng đến, nhìn thấy Tiết Minh Viễn đưa ba đứa trẻ tới viện thư khiến ông ta hơi ngạc nhiên, nhú mày nhìn mặt nhìn Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy, sau đó cất tiếng chào hỏi rồi thôi. Nhược Thủy khẽ gạt đầu, xem ra chuyện lần trước đã khiến Nhị thúc tổn thương nghiêm trọng nhỉ, ái chà chà, hẵn là vậy rồi!

Đưa con em mình đến xong, những người lớn đều ra về. Nhược Thủy cũng giống như bao bậc phụ mẫu khác, nàng trải qua ngày đầu tiên đi học của con với tâm trạng đứng ngồi không yên. Lúc nào cũng miên man suy nghĩ xem bọn chúng có chăm chú lắng nghe thầy giảng bài hay không, có nghịch ngợm gây rối hay không, buổi trưa ăn có no không, có thấy nóng không, buổi chiều có học không hay lại ngủ gà ngủ gật. Trong lòng luôn cảm thấy như chỉ cần bọn trẻ khuất khỏi tầm mắt sẽ nảy sinh vô số nguy hiểm.

Đến xế chiều, đám trẻ vui sướng chạy ủa vào cửa, tâm trạng treo ngược cành cây suốt một ngày dài của Nhược Thủy cuối cùng cũng được thả lỏng. Hai đứa trẻ tíu tít kể lại những chuyện mới mà chúng vừa học được cho Nhược Thủy nghe, từ đường lớn cho đến phòng nhỏ, nơi đâu cũng riu ra riu rít.

Con trẻ học được điều mới, quan điểm của người lớn về chuyện này lại không giống nhau. Thẩm Mộ Yên lập tức hỏi Tiết Đình: “Những chuyện như gia thế của bạn học con phải mau chóng tìm hiểu rõ ràng, mấy chuyện vô dụng trên trời dưới đất thì đừng nói, phải nghe ngóng dò la nhiều một chút.”

Trong khi đó, Nhược Thủy lại hỏi bọn trẻ: “Các con ăn trưa có no không?” Đây là câu đầu tiên Nhược Thủy hỏi hai cậu con trai, vì lý do này nên dù có là Nhược Thủy, Tiết Uyên cũng không đáp lời!

Tiết Hạo cười đáp: “Bữa trưa ăn no lắm ạ, ăn xong chúng con còn phải đem chén đến chỗ khác, nơi ấy có mấy chồng chén cao lắm. Nhưng mà Trạch ca ca có người đưa cơm trưa đến, nên huynh ấy không cần phải đi cất chén.”

Nhược Thủy ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Có mấy bạn được nhà đưa cơm đến?”

Tiết Hạo lắc đầu, “Dạ cũng không nhiều lắm, chỉ có năm, sáu bạn thôi ạ.” Nói vậy thì đa số bọn trẻ đều ăn cơm ở học viện.

Chỉ là một bữa cơm thôi mà, huống hồ bữa trưa ở viện thư Bạch Mã không phải đồ miễn phí, tất cả đều được tính chung trong học phí rồi, cho nên Nhược Thủy tin rằng cơm trưa cũng không quá tệ. Nàng không muốn khiến Tiết Hạo và Tiết Uyên từ nhỏ đã cảm thấy mình khác với chúng bạn, cảm thấy nhà mình hơn người cỡ nào. Tiết gia của bây giờ vẫn còn chưa có khả năng ấy.

Một lúc sau, Tiết Hạo kể cho Nhược Thủy nghe hai đứa bọn chúng có hai người bạn thân ở học viện, một người là con trai của tân tri phủ - Hoắc Thanh Sơn, còn người kia là con cháu Hàn gia, tên là Đỗ Duy. Tiết Đình cũng kể cho Thẩm Mộ Yên nghe rằng mình kết bạn với hai người, đó là Tiết Trạch và tiểu công tử Lý gia, Lý Văn Hiên. Thẩm Mộ Yên rất hài lòng với lựa chọn của con mình, gia thế hai đứa bé kia đều rất tốt.

Thế nhưng đồng thời Tiết Đình cũng đưa ra một yêu cầu, vì ba người cùng ăn trưa với nhau, mà hai người kia đều ăn cơm nhà, chỉ có mình cậu bé phải ăn cơm của học viện. Cho nên bản thân Tiết Đình cũng muốn Thẩm Mộ Yên đưa cơm đến trường, bằng không cậu bé thà ăn một mình chứ quyết không ngồi cùng chúng bạn.

45. Chương 45: Lợi Nhuận

Đối với yêu cầu Tiết Đình đưa ra, Thẩm Mộ Yên lập tức đồng ý chẳng cần nghĩ ngợi gì. Ngay từ đầu thị đã không tán thành chuyện để Tiết Đình ăn cơm của học viện, thị ta vẫn còn biết được rằng người xưa có câu “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”. Nếu cùng ngồi ăn chung trong một tiệm, khách thô tục ở lâu một vĩnh viễn không biết đến những vị tao nhã ở lâu hai, chẳng phải là hơn nhau một bậc đó sao. Thế nhưng nếu đưa cơm trưa từ nhà đến học viện, cần phải có tiền có cửa, thứ ấy lấy đâu ra bây giờ?

Thẩm Mộ Yên suy nghĩ một lát rồi đứng bật dậy chỉnh trang lại xiêm y, cất tiếng bảo: “Đình nhi về phòng trước đi, ngày mai đi nương sẽ sai người đưa cơm đến cho con.” Nói đoạn, Thẩm Mộ Yên đi về phía gian phòng của Nhược Thủy.

“Muội nói muội không muốn để Đình nhi ăn cơm của học viện mà nhà ta phải đưa đến sao?” Nhược Thủy giật mình nhìn Thẩm Mộ Yên.

Thẩm Mộ Yên gật đầu: “Đình nhi nói ăn không đủ no, nó cũng không thích cơm do học viện làm nên không nuốt trôi, khuôn mặt bầu bĩnh cũng gầy đi không ít.”

Nhược Thủy cau mày nói: “Đình nhi quá kén chọn đó thôi, nuôi con trai không thể nuông chiều như thế được, mới ăn uống kham khổ một chút đã than thở rồi. Hạo nhi và Uyên nhi ăn được thì nó cũng ăn được. Không thể nào có cái lệ nhà ba đứa con trai mà chỉ đưa cơm cho một mình Đình nhi. Hơn nữa học viện làm như thế là có lý do cả, sau này bọn chúng lên kinh ứng thí sẽ phải thi liên tục ba đợt, mỗi đợt ba ngày. Hàng năm nhiều thiếu gia công tử cũng vì không chịu được kham khổ mà rút tuyến đấy.”

Thẩm Mộ Yên nói ra suy nghĩ của mình: “Nhi nữ nãi nói phải, muội cũng biết tỷ làm thế là vì bọn nhỏ. Thế nhưng Đình nhi còn bé quá, cũng có những thứ không thích ăn mà chẳng thể sửa đổi ngay. Vừa mới đến trường đã chán nản, lại ăn không ngon, chỉ nhìn thôi cũng thấy đau lòng. Như tỷ tỷ đã nói, chúng ta không thể làm lỗ tiền đồ của Hạo nhi và Uyên nhi, theo muội thì tiền cơm hàng tháng của Đình nhi không cần nộp cho học viện mà giao cho phòng bếp bên muội làm cơm và thức ăn, không phiền gì đến người khác. Trong viện của muội cũng sẽ có hai người đưa cơm đến cho Đình nhi, thế là được phải không?”

Nhược Thủy nhìn Thắm Mộ Yên, nói vậy khác nào đã suy nghĩ thông suốt, dù nàng có lên tiếng can ngăn cũng chẳng nghĩa lý gì. Dù sao Tiết Đình cũng là con trai ruột của Thắm Mộ Yên, làm kẻ mẫu người ta khi di nương ruột còn sống là vậy đấy, có những chuyện muốn nhưng không thể làm được. Còn chuyện người khác hiểu thế nào, có chấp nhận hay không, đó không phải chuyện bản thân có thể kiểm soát. Nhược Thủy gật đầu nói: “Muội đã nghĩ thông thôi thì cứ vậy đi. Tiền ăn và tiền tiêu vặt hàng tháng ta sẽ sai người đưa sang uội. Không còn việc gì nữa thì muội về nghỉ đi.”

Mục tiêu giai đoạn một của Thắm Mộ Yên đã hoàn thành, thế nhưng tiền cơm mỗi tháng chỉ có tám lượng. Ái chà, mình cũng được người nhà đưa cơm đến, thức ăn không thể quá sơ sài. Trong hộp của người ta có cá có thịt, trái lại của mình toàn rau xanh thì nào có dễ chịu gì. Với số bạc tiêu chuẩn mỗi tháng như thế này thì không đủ, số còn lại đào đâu ra nhỉ?

Hỏi xin Tiết Minh Viễn? Không chừng Nhị nãi nãi kia đã tỉ tê bên gối mất rồi, không có khả năng. Dựa vào nhà mẹ? Từ sau dạo phải trả lại ngân lượng, Thắm lão nương và Thắm tẩu tử không bước vào cửa nhà họ Tiết lấy một lần, vậy cũng không sơ mui được gì. Số tiền lúc trước Thắm Mộ Yên dành dụm cho Tiết Đình lên kinh ứng thí, nhất định không thể động đến.

Không còn cách nào khác, Thắm Mộ Yên đành cắt giảm chi tiêu hàng ngày của mình, nhín ra chút đỉnh đắp thêm vào cho bữa ăn của Tiết Đình. Đây chính là kiểu phùng má giả mập mà người ta vẫn thường nhắc đến. Nhược Thủy nghe xong chỉ biết lắc đầu, đúng là quan điểm mỗi người mỗi khác. Nhược Thủy hỏi ý Tiết Hạo và Tiết Uyên, hai đứa trẻ đều muốn ăn như vậy với bạn thân nên việc này coi như bỏ qua.

Thoáng chốc đã qua nửa năm, Tiết Minh Viễn thấy lợi nhuận năm nay cũng không tồi, hết như suy nghĩ của y vậy. Nếu bản thân không biết y thuật thì phải kiếm tiền nhờ ăn chênh lệch giá, ví dụ như hoàng liên giá năm tiền một cân, trong tiệm nhập hàng rồi bán lại với giá tám tiền. Người ta thường đến bốc thuốc theo đơn, nhưng nếu bản thân có phương thuốc không truyền ra ngoài thì không cần phải là bí phương tổ truyền, chỉ cần bán ra thôi cũng đã một vốn bốn lời.

Xem qua hoạt động của những người trong tiệm năm nay, có lẽ lợi nhuận cuối năm cũng xấp xỉ hai vạn lượng. Bản tính thương nhân trong người khiến Tiết Minh Viễn luôn suy nghĩ về những cách thức mở rộng việc buôn bán, mấy hôm nay Tiết Minh Viễn cũng đang ráo riết tìm kiếm những cơ hội làm ăn mới. Khi rảnh rỗi y thường ra ngoài đi dạo, thường hỏi thăm mọi người xung quanh nên nắm được một tin có thể dùng được.

Loại cây cao lương du nhập từ phía Bắc xuống phía Nam, nơi sinh sống phong phú, đa công dụng, ví dụ như dùng để ăn, dùng trong chăn nuôi, làm đường, pha chế rượu hay làm đồ thủ công mỹ nghệ. Những loại rượu danh tiếng như rượu Mao Đài, rượu Phần, ... nguyên liệu chính chính là cây cao lương. Bây giờ đã là cuối hạ, cây cao lương trồng một năm cũng đã lớn cao, hoa nở to, rất tươi tốt.

Tiết Minh Viễn có một người bạn nghĩ rằng nếu thu mua trước cao lương của các hộ nông tự túc sẽ kiếm được một khoản không nhỏ. Ruộng đất sở hữu cũng chia làm không ít loại, nhà đại địa chủ đương nhiên có nhiều hơn, và đều bán thẳng ấy tay lái buôn. Chỉ có một bộ phận nhỏ là hộ nông tự túc, mỗi nhà chỉ có vài mẫu, sản xuất được một ít lương thực, phần để dùng phần thì bán đi. Bởi vì số lượng nhỏ nên giá thu mua cũng không cao.

Năm nay có thể sẽ bội thu, đây vừa là tin tốt vừa là tin xấu với nhà nông, năm nào bội thu thì giá lương thực rẻ mạt, năm tai ương lại đắt, đây vốn là định luật từ xưa đến nay. Hơn nữa nếu bội thu lớn thì rất có khả năng sẽ bán không được. Nhà nông vất vả một năm ròng cật là chờ đến ngày xuất lương thu lại ít tiền trang trải, cho nên dù là năm được mùa bọn họ cũng rất lo lắng.

Những lúc như vậy sẽ có vài thương gia đặt trước tất cả hàng hóa, tức là vụ thu trồng trọt ra thứ gì trên miếng đất này đều thuộc về người ta. Giá cả đương nhiên là ép đến mức thấp nhất, thương nhân kiếm lời được một khoản. Song, đối với hộ nông mà nói, lương thực bán được mà sản lượng hàng năm lớn thì cũng kiếm được chút đỉnh. Cho nên cách làm này dù là người buôn bán hay người làm nông cũng đều ủng hộ, và đã được lưu truyền từ lâu.

Tiết Minh Viễn nghe bạn mình nói xong trong lòng cũng rục rịch, y cố tình đánh xe đi một vòng quanh thôn, quả thật đúng là cây cao lương cao lớn hoa nở to vô cùng. Y nói chuyện với vị trưởng thôn, ông ta

ra một giá, toàn bộ sản lượng thu hoạch được trong thôn tính giá năm ngàn lượng. Đương nhiên không thể thiếu mấy trăm lượng lót tay cho trưởng thôn.

Mấy hôm nay Tiết Minh Viễn vẫn đang suy nghĩ về chuyện này, y cảm thấy đây là một cơ hội kiếm tiền lớn. Thế nhưng lợi nhuận luôn song đôi với mạo hiểm. Tiết Minh Viễn suy tính trong thư phòng rất lâu, cố gắng tìm cách giảm thiểu rủi ro xuống thấp nhất. Khoảng thời gian này y vừa bận lại vừa mệt, thân hình trắng mập trước kia này đã thành vừa đen vừa gầy. Nhược Thủy có hơi xót xa, ừm, béo tròn một chút vẫn dễ nhìn hơn. Trên phương diện làm ăn Nhược Thủy không sành sỏi, nhưng nàng có thể giúp Tiết Minh Viễn chăm sóc sức khỏe thật tốt.

Tối hôm ấy, đã gần đến giờ Tý mà Tiết Minh Viễn còn chưa ngủ, Nhược Thủy cho Tổ Tâm đi nghỉ sớm, đích thân nàng bưng một chén cháo nóng đến thư phòng cho Tiết Minh Viễn. Tiết Minh Viễn đang xem xét điều kiện mà mấy tửu phường lớn đưa ra, bàn tính bầm lên bầm xuống kêu lách cách.

Nhược Thủy gõ cửa bước vào, nàng vừa cười vừa nói: “Chàng nghỉ tay một lát ăn miếng cháo cho ấm bụng. Bụng đói lại thức khuya chỉ hại thân.”

Tiết Minh Viễn thả thứ đang cầm xuống, xoa xoa hai bàn tay rồi cười ha hả đón lấy chén cháo nóng: “Thời gian gấp rút, ngã giá với trưởng thôn càng sớm thì càng ép được thấp, chúng ta kiếm được càng nhiều lợi nhuận. Ai nấy đều bảo nếu là tình hình này của năm ngoái, ít nhất cũng kiếm được gấp đôi. Thu mua cả một thôn là năm ngàn lượng, một trấn có hơn năm mươi thôn, Đài Châu có sáu trấn cả thảy. Ái chà chà, đúng là hấp dẫn, nếu ta có đủ tiền nhất định sẽ thu mua hết! Bây giờ ta đang tính xem nên đổ vào bao nhiêu tiền, cơ hội tăng cao lợi nhuận thế này quả không nhiều.”

Nhược Thủy mỉm cười nói: “Những chuyện này thiếp đều mù mờ, cứ theo ý chàng là được rồi. Dù gì chúng ta cũng còn trẻ, chưa trải nghiệm nhiều. Bất ngờ chi tiêu một khoản lớn thế này không phải chuyện nhỏ, chi bằng chàng hỏi ý đại chủồng quỹ xem sao.”

“Nàng nói phải lắm, trong nhà chúng ta còn mấy vạn, tiền luân chuyển trong tiệm cũng cỡ hai vạn. Cửa hàng bán ra cũng được thêm mấy vạn nữa, để ta bàn bạc với đại chủồng quỹ xem có thể dùng được bao nhiêu.” Tiết Minh Viễn húp vội chén cháo, vừa húp vừa cà lăm chẳng rõ từng câu.

“Nương tử, nàng ngủ trước đi, ta làm xong sẽ ngủ ngay.” Tiết Minh Viễn đuối khéo Nhược Thủy về phòng rồi lại cúi đầu tính toán.

Ngày hôm sau, trước tiên Tiết Minh Viễn tìm mấy người bạn, có một số việc ngay đến đại gia có tiền cũng không tính chính xác được, y hỏi người ta xem nên bỏ ra bao nhiêu tiền. Sau đó y đến tiệm bàn với đại chủồng quỹ về việc này, đại chủồng quỹ nghe xong đã nhú mày, hỏi han vài câu rồi nói: “Đồng gia à, loại lương thực này chúng ta chưa từng bán, lại không biết rõ về nó. Nếu có tiền dư thì hăng bỏ ra, còn những món khác không nên động đến.”

Tiết Minh Viễn vốn ôm hy vọng đại chủồng quỹ sẽ tán thành kế hoạch của mình, tiếp đó cùng nhau bàn luận xem nên làm thế nào để kiếm nhiều lợi nhuận một chút, ai mà ngờ lại bị người ta tạt ột gáo nước lạnh. Tiết Minh Viễn nói với vẻ không vui: “Thương trường cũng như chiến trường, đôi khi đánh thắng cũng nhờ đánh bất ngờ. Năm xưa đâu mấy ai coi trọng con đường tơ lụa, ngày này thì sao, người đi qua có ai không phải là hào phú một phương?”

Bất luận Tiết Minh Viễn có nói thế nào, đại chủồng quỹ vẫn không đổi ý, Tiết Minh Viễn ôm bộ mặt rầu rĩ về nhà. Nhược Thủy hỏi nguyên nhân rồi khuyên giải: “Lão nhân gia chỉ mong bình ổn, hơn nữa nỗi lo của chủồng quỹ không phải không có lý.”

Tiết Minh Viễn nghe Nhược Thủy cũng bàn lùi khiến y hơi nản lòng, chuyện mình thấy tốt thì lại chẳng ai ủng hộ. Nhược Thủy bèn dịu giọng nói: “Việc này do chàng làm chủ mà, thiếp nào có hiểu gì. Nhưng dù chàng có muốn làm gì thì thiếp cũng đều ủng hộ, thiếp biết chàng cầu tiến cũng vì muốn thiếp và bọn trẻ được sống sung túc hơn. Thế nên chàng cứ an tâm lo chuyện lớn, người xưa có câu lấy chồng theo chồng gả chó theo chó, nếu một ngày kia chàng phải đi xin cơm thì thiếp cũng sẽ làm một lão bà xin cơm cùng chàng.”

Tiết Minh Viễn vui mừng nói: “Sẽ không, sẽ không đâu. Nương tử à, vì phu nhất định sẽ không khiến nàng thất vọng.” Tiết Minh Viễn có được lòng tin của Nhược Thủy, qua ngày hôm sau y bàn lại việc này với đại

chưởng quỹ lần thứ hai, Tiết Minh Viễn quyết định xuất toàn bộ tiền trong nhà ra, thế chấp mấy cửa tiệm, tiền luân chuyển cũng chỉ giữ lại một vạn. Sau cùng, đại chưởng quỹ vẫn kiên quyết rằng dù có thế nào thì cũng không được động vào tiệm chính ở Đài Châu, tiệm con ở đây cũng phải giữ lại hai cái. Lão chưởng quỹ là người do phụ thân Tiết Minh Viễn giữ lại, Tiết Minh Viễn cũng luôn tôn trọng ông nên lập tức đồng ý.

Tiết Minh Viễn gom góp được mười hai vạn lượng, thu mua cao lương của hai mươi thôn. Y cũng bàn chuyện cung ứng với bên tửu phường, thuê một số người trông coi ở các thôn, đợi đến vụ thu sẽ kiếm một khoản lớn.

Những tia nắng cuối thu cuối cùng cũng đến, cứ hai, ba ngày Tiết Minh Viễn lại đi thăm ruộng cao lương một lần, trong lòng hồ hởi. Sáng sớm hôm nay lại truyền đến tin dữ, một tên sai vặt ra sức gõ cửa lớn nhà họ Tiết, hốt hải chạy đến trước mặt Tiết Minh Viễn, lo lắng nói: “Đông gia! Đông gia! Không xong rồi, ruộng đồng... Ruộng đồng gặp thiên tai!”

46. Chương 46: Thiên Tai

Gã sai vặt học tốc chạy vào, nói liến thoắng với vẻ lo lắng: “Đông gia, đông gia, không hay rồi, ruộng đồng... Ruộng đồng gặp thiên tai!” Tiết Minh Viễn vừa nghe thấy vậy đầu óc đã ong ong, thất thần ngồi phịch xuống ghế. Nhược Thủy vội vã bước đến nắm lấy tay Tiết Minh Viễn, giúp y xoa ngực, đôi mi thanh tú của nàng cũng nhíu lại.

Nói đến thiên tai, trước tiên phải kể đến việc khí tượng thay đổi thất thường, ví dụ như mưa đá hay sương giá. Thế nhưng mấy hôm nay tiết trời rất tốt, nếu vậy thì chỉ có khả năng là loại thứ hai, đó chính là nạn sâu bệnh. Người nông dân vẫn chưa tìm ra cách gì tốt để đối phó với nạn sâu bệnh, có thể nói là bó tay chịu trôi. Có thời gian nạn châu chấu hoành hành khiến bao người, bao trấn thất thu đến trắng tay, hơn mười vạn người chết, hàng trăm vạn người không còn nhà cửa, trôi dạt khắp nơi. Vì thế cho nên người nông dân luôn cầu thần khấn Phật phù hộ cho vụ mùa thu hoạch êm ả, không phát sinh thiên tai.

Thế nhưng cổ thư từng viết “thứ nhất hạn hán, thứ nhì châu chấu”, nói cách khác nạn châu chấu thường thường xuất hiện cùng với hạn hán. Lượng mưa năm nay cũng cao, sao có thể xuất hiện thiên tai chứ? Tiết Minh Viễn vội vàng hỏi: “Chẳng phải mấy ngày mùa hè mưa to lắm sao, ta cũng đã hỏi thăm các vị trưởng lão, cao nhân, ai nấy đều nói năm nay mưa thuận gió hòa kia mà. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tên sai vặt vội vàng đáp: “Đông gia, không phải nạn châu chấu mà là cao lương bị sâu cắn chết! Chao ôi, ngài mau đi xem đi!” Hắn xoay người đi ngay, Tiết Minh Viễn dẫn Nhược Thủy cùng đến thôn mà y thu mua cao lương. Trên đường đi, tên sai vặt nọ tuần tự thuật lại sự tình.

Chính hắn cũng mới phát hiện chuyện này sáng nay, theo lời hắn kể lại thì cứ như là có ma quỷ đẩy sâu bệnh vào ruộng đồng lúc trời nhá nhem vậy, mọi thứ vẫn bình thường cho đến ngày hôm qua. Sáng hôm nay vừa đến thăm ruộng cao lương thì thấy các cây đều ngã rạp, hoa vẫn chưa nở hết, rất nhiều gốc bị ăn ruỗng. Hỏi mấy lão nông thì mới hay thứ nạn này rất khó phát hiện sớm, loại sâu này sinh trưởng trong thân cây, cho nên lá và hoa cao lương đều tươi tốt. Thế nhưng lúc này đây, thế cục vô phương xoay chuyển. Sâu bệnh phát sinh kéo theo đại dịch, thứ ám chỉ trong câu ngạn ngữ cổ này chính là loại sâu ăn cao lương – chúng thuận thế ăn theo, đục nước béo cò - nguyên nhân chính gây ra nạn sâu bệnh cho cây cao lương.

Tên sai vặt quá sợ hãi nên vội vàng chạy đến báo với Tiết Minh Viễn, Tiết Minh Viễn càng nghe càng hoảng loạn. Cuối cùng cũng đến ruộng cao lương, Tiết Minh Viễn vừa xuống xe đã thấy đầu óc choáng váng, mắt trắng rồi! Trong mắt y chỉ còn đọng lại hình ảnh ruộng cao lương ngã rạp vì dịch bệnh, y nhìn những thân cao lương bị ăn ruỗng hết cả, rồi thất thần ngồi phịch xuống mép ruộng. Mấy lão nông dưới ruộng khóc lóc thảm thiết, thành quả một năm đổ sông đổ bể, ai mà không thấy xót xa. Cao lương bị sâu bệnh là thiên tai. Lúc này nào ai còn cách gì khác.

Thế nhưng người chịu thiệt là bản thân Tiết Minh Viễn, thế cục xoay chuyển trong nháy mắt, chớp mắt có thể thành hào phú một phương, nhưng cũng trong chớp mắt lại có kẻ tán gia bại sản. Trưởng thôn có phần

e ngại, dù gì Tiết Minh Viễn cũng mất một khoản lớn. Trưởng thôn đứng bên cạnh cất tiếng: “Gặp thiên tai thế này cùng lắm cũng chỉ giành giật lại được hai, ba phần, may là không phải nạn châu chấu, nếu là châu chấu thì một phần cũng không thu về được. Thân cây cao lương đều hư hại cả, cùng lắm chúng ta đưa đến các nơi chế tác thủ công, chỉ ít cũng lấy lại được một ít. Còn có thể thu về một chút...”

Tiết Minh Viễn biết giờ phút này có oán trách cũng vô ích, mười hai vạn lượng bạc của mình còn có thể thu lại hai, ba phần cũng là tốt lắm rồi. Tiết Minh Viễn bảo trưởng thôn tranh thủ thu gom những cây cao lương chưa bị hư hại, nếu gặp tai ương, hẳn là nơi làm rượu cũng thiếu nguyên liệu, có thể bán giá ột chút. Thân cao lương đã hỏng cũng phải gấp rút đưa sang nơi chế tác thủ công. Xử lý xong công việc, Tiết Minh Viễn khẩn trương quay về nhà, vừa bước vào nhà thì đổ bệnh.

Tiết Minh Viễn nằm trên giường, khuôn mặt y đỏ bừng, đôi môi khô nứt nẻ. Nhược Thủy ngồi bên cạnh cầm chiếc khăn ướt đặt lên trán Tiết Minh Viễn, vừa giục đám nha hoàn gọi đại phu nhà mình đến. “Thanh Tổ, người mau đi gọi người đến đây, sao đại phu mãi mà chưa đến.” Nhược Thủy lo lắng nói.

Tiếng nàng vừa dứt đã nghe một giọng khác từ ngoài truyền vào: “Đến rồi đến rồi, Nhị nãi nãi, đại phu đến rồi.” Người bước theo sau chính là đại phu của tiệm nhà.

Nhược Thủy vội nói: “Xin đại phu nhanh chóng xem mạch cho phu quân, hôm qua rong ruổi một ngày trời bên ngoài, buổi tối đã nóng như lửa đốt. Không biết có phải trúng gió độc hay không, xin ngài mau mau xem một chút.” Đại phu ngồi trên băng ghế bắt mạch cho Tiết Minh Viễn.

Nhược Thủy lui sang một bên, chau mày hỏi khẽ: “Sao lâu như thế mới quay về? Không phải ta đã dặn các người đi mời đại phu ở tiệm con đến sao, sao đại phu ở tiệm chính lại đến đây?” Tiệm thuốc không giống y quán, đại phu của tiệm thuốc thường không xem bệnh, cho nên mới gọi là tọa đường đại phu, tiệm thuốc chủ yếu dựa vào việc bốc thuốc kiểm được hàng tháng nên về cơ bản là không thu phí chẩn bệnh. Đại phu của y quán thì khác, những người này thường đến thăm bệnh tận nhà, phí tổn cũng tốn kém hơn. Một hình thức là kiểm tiền ổn định hàng tháng, còn hình thức kia là đến nhà thu phí, nếu xem bệnh cho nhà phú gia đương nhiên tiền công cũng nhiều hơn, kiểm được không ít.

Tên sai vặt oan ức nói với vẻ tức giận: “Mọi người biết nhà chúng ta gặp nạn, Nhị gia lại cầm cổ hết mấy cửa tiệm, hôm nay người ngoài ai cũng đồn thổi tiệm nhà ta sụp đổ rồi. Tiểu nhân vừa ra ngoài đã thấy rất nhiều ông chủ tiệm khác lôi kéo đại phu của tiệm ta về phía bọn họ. Tiểu nhân gọi người nào họ cũng bảo xong việc sẽ đến. Tiểu nhân không đợi được nữa nên mới đến thẳng tiệm chính, đại chương quỹ vừa hay chuyện đã phái đại phu theo tiểu nhân đi ngay.”

Nhược Thủy thở dài một tiếng, gạt đầu ra chiều đã rõ. Thói đời là thế, tình người khi ấm khi lạnh, lòng người dễ đổi thay, lúc này đây bản thân không thể trách người khác, vốn dĩ chỉ là quan hệ quen biết thông thường, ai cũng bán nghệ kiếm cơm cả, giả trẻ một nhà đều trông việc miếng ăn này, dù bản thân không coi trọng vật chất cũng không thể bắt cả nhà người ta cùng húp cháo. Cú này Tiết Minh Viễn ngã quá đau.

Đại phu đã bắt mạch xong, đang kê đơn thuốc, ông vừa viết vừa nói: “Đông gia ngộ hỏa công tâm nhưng không có gì đáng ngại, chỉ cần dùng ba viên an cung ngư hoàng tán sẽ khỏe lại. Ngoài ra thẩm bổ thêm bằng một số thứ trừ hỏa là không sao. Nhị nãi nãi xin cầm lấy. Trong tiệm không thể vắng người trông nom, tiểu nhân xin cáo từ.”

“Làm phiền ngài rồi, Thanh Tổ, mau đi tìm xe đưa lão tiên sinh về tiệm.” Nhược Thủy nhận lấy đơn thuốc mà đại phu đưa, nàng bước ngoài gọi người lấy thuốc sắc cho Tiết Minh Viễn. Tiết Minh Viễn uống thuốc xong, vừa ngủ vừa đổ mồ hôi đầy người, đến chạng vạng cuối cùng nhiệt độ cũng hạ.

Tiết Minh Viễn phát sốt một ngày đêm, toàn thân đau nhức vô lực, y nằm trên giường, Nhược Thủy bưng chén cháo từ tốn dứt từng muỗng. Sau khi đám trẻ đi học về, đứa nào cũng đều chạy đến thăm Tiết Minh Viễn. Nhược Thủy nói cho bọn chúng biết phụ thân chúng ngã bệnh, không được ồn ào. Tiết Uyên ngoan ngoãn đứng bên giường kéo tay Tiết Minh Viễn, cậu bé nhỏ nhẹ nói: “Phụ thân có thấy khó chịu không, khi con bị bệnh thường uống nước lê trắng nên mau khỏe lắm. Mẫu thân, người cũng cho phụ thân uống cái đó đi.”

Tiết Minh Viễn xoa đầu Tiết Uyên, y cười nói: “Được, lát nữa phụ thân sẽ uống.” Để bọn nhỏ trò chuyện vài câu rồi Nhược Thủy đưa chúng về phòng, riêng Tiết Đình cứ nài kéo nên ở rón thêm. Nhược Thủy nghĩ

bụng chắc Tiết Đình có chuyện không tiện nói trước mặt các đệ đệ, dù sao bọn chúng cũng đã lớn, huống hồ Tiết Đình lại trưởng thành hơn hai đứa kia một chút, nàng cười hỏi: “Đình nhi có chuyện gì muốn nói với phụ thân sao?”

Tiết Minh Viễn nghe thấy vậy bèn nhìn Tiết Đình với ánh mắt khích lệ, Tiết Đình do dự một lát rồi mới lí nhí thưa: “Hôm nay khi con đến trường, mấy đứa bạn đều nói cửa hàng nhà chúng ta sắp phá sản, chuyện này có thật không ạ?” Nhược Thủy vừa nghe đến đây đã rung mình, bệnh tình của phụ thân thì không màng lại đi hỏi chuyện của cửa hàng sao. Dù có lụn bại cũng không để người đối, dù không phá sản cũng chẳng có phần của người!

Sắc mặt Tiết Minh Viễn tối sầm lại, y cất tiếng: “Những chuyện này không phải thứ một đứa trẻ như con cần quan tâm, nhà ta cũng sẽ không để các con đối. Con nói mấy đứa trẻ kia rốt cuộc là ai?” Tiết Đình cúi đầu nói: “Chính là Trạch đường ca (*anh họ), còn có cả Lý Văn Hiên, bọn chúng nói tin tức ai nấy đều biết, còn nói...” Tiết Minh Viễn cắt ngang: “Con chơi thân với Tiết Trạch sao?”

Tiết Đình phản ứng bằng cách nói dối: “Cũng bình thường ạ, khi rảnh rỗi cũng trò chuyện vài câu.”

Tiết Minh Viễn nói với Tiết Đình: “Con không cần lo đến những chuyện này, học hành cho tốt là được rồi. Giả như nhà ta có xảy ra chuyện cũng không để con bị đối, huống hồ người ngoài chỉ biết nói miệng, nếu nhà ta gặp chuyện thật thì liệu bọn họ có ra tay giúp đỡ không? Vì thế con không nên kể chuyện trong nhà cho người ngoài nghe, biết chưa?”

Tiết Đình gật đầu, ỉu xiu quay về phòng. Tiết Minh Viễn thở dài một tiếng, y nói với Nhược Thủy: “Nương tử, nàng mang sổ sách lại đây giúp ta.”

“Bệnh vừa thuyên giảm thôi, chàng phải nghỉ ngơi thêm một ngày nữa đã.” Nhược Thủy lắc đầu.

Tiết Minh Viễn nói: “Phải nắm lấy thời gian, tình hình cửa hàng nguy cấp lắm rồi, nếu không sớm thu xếp e là cuối năm nay sẽ về tay người khác. Không biết số tiền kia chúng ta có thể thu lại được bao nhiêu, tình hình xấu quá!”

Nhược Thủy vừa an ủi vừa khuyên giải: “Dù như thế chàng cũng phải nghỉ đến sức khỏe, hơn nữa cụ thể thu được bao nhiêu chàng cũng chưa biết, bây giờ có tính cũng chỉ là ước chừng. Chi bằng hôm nay chàng nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai tinh thần khá hơn hẳn tính.” Sức khỏe Tiết Minh Viễn đúng là không được tốt, nghĩ vậy, y bèn nằm xuống ngủ bên cạnh Nhược Thủy.

Tờ mờ sáng hôm sau đại chủ nợ đã đến, Tiết Minh Viễn vào làng gặp vài người, đến chạng vạng mới quay về cùng đại chủ nợ, vội vàng ăn vài miếng cơm rồi chui tọt vào thư phòng. Bận rộn vài ngày cuối cùng cũng làm xong sổ sách.

Lần này gặp phải thiên tai, tình hình còn nghiêm trọng hơn so với dự tính, cây lương thực gần như mất sạch, số cao lương bị sâu ăn cũng tương đương, nhắm chừng chỉ có thể thu về hơn một vạn lượng. Những thứ thu mua của những nhà khác cũng coi như mất trắng. Nói cách khác, Tiết Minh Viễn không chỉ dốc toàn bộ số tiền tích góp được mà còn liên đới đến số tiền đổ thêm vào từ việc thế chấp cửa hàng. Hiện tại ở Đài Châu chỉ còn tiệm chính, ba gian tiệm khác và một vạn lượng tiền luân chuyển.

Tiết Minh Viễn nhìn đồng sổ sách, mặt cắt không còn hột máu. Lão chủ nợ thấy vậy mới trầm ngâm nói: “Mất cũng mất rồi, tiền còn kiếm lại được, ít ra chúng ta còn có ba gian cửa cửa hàng, thua keo này ta bày keo khác. Đông gia đừng quá đau lòng.” Tiết Minh Viễn tự trách mình: “Đều tại ta không nghe lời ngài.”

Lão chủ nợ mỉm cười nói: “Ồi dào, ngài đi hỏi xem có ai chưa từng làm ăn thất bát, chẳng phải có được có mất mới là làm ăn buôn bán đó sao.” Tiết Minh Viễn biết lão chủ nợ đang an ủi mình, miễn cưỡng nở nụ cười. Lão chủ nợ hiểu rằng tuổi trẻ lần đầu vấp ngã đau đớn mới ngộ ra nhiều điều, ông cũng không khuyên nhủ gì thêm, chấp tay cáo lui.

Sau khi Tiết Minh Viễn về phòng, y cười khổ rồi kể lại sự tình với Nhược Thủy. Thấy Tiết Minh Viễn xuống tinh thần, nàng không nói gì mà chỉ an ủi vài câu rồi bảo Tiết Minh Viễn đi nghỉ.

Đến nửa đêm, Nhược Thủy bị một tiếng động đánh thức. Nàng tỉnh nhưng không động dậy, nàng nghe rõ tiếng khóc mà Tiết Minh Viễn cố đè nén. Tiết Minh Viễn vùi đầu trong chăn, chỉ có tiếng nức nở vọng ra.

Nào có phải nam nhi không rơi lệ, chỉ là chưa từng quá đau lòng mà thôi. Đối với Tiết Minh Viễn, thất bại lần này chẳng khác gì nỗ lực bao năm đổ sông đổ bể chỉ trong một đêm, tất cả đều không còn.

Làm lại ư, nói thì dễ, nhưng khi cái cảm giác ấy đè nặng trên đầu mình thật chẳng dễ chịu gì. Thân là trụ cột toàn gia, Tiết Minh Viễn chỉ biết khóc thầm giữa đêm thâu, giải tỏa những đè nén mang nặng trong lòng. Sớm mai, Tiết Minh Viễn lại phải là một người cha luôn mỉm cười, một người đàn ông có thể che chở gió mưa cho vợ mình. Nhược Thủy nhìn góc tường tối đen, nàng thầm thở dài rồi nhắm mắt lặng thinh như chưa có chuyện gì xảy ra.

47. Chương 47: Vay Tiền

Sáng sớm hôm sau, Tiết Minh Viễn thức dậy với tinh thần sáng khoái như mọi ngày, y cười rồi chào buổi sáng Nhược Thủy. Nhược Thủy cũng mỉm cười đáp lại, nàng mặc quần áo rồi rửa mặt, hai vợ chồng ngồi dùng điểm tâm trong lặng lẽ. Đám nha đầu nhẹ nhàng thu dọn bàn ăn không một tiếng động, dường như ai nấy cũng đều hơi mất tự nhiên. Nhược Thủy thở dài trong lòng, bản thân không nghèo đến mức phải bán cả nhà hoàn, bọn họ lo lắng cái gì chứ.

Tiết Minh Viễn nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói: “Đêm qua ta đã nghĩ kĩ rồi, ta muốn đi vay mượn để giữ lại mấy cửa hàng ở Đài Châu. Người làm của tiệm ta ở Đài Châu, dù là người trên hay kẻ dưới đều rất thạo việc, hiện tại có thể coi là ổn định không lỗ, cho nên nếu giữ lại được chúng ta cũng thu lại vốn nhanh hơn. Cũng tại ta không tốt, khiến nàng lo lắng bất an. Nàng đừng lo nghĩ quá, ta sẽ cố gắng xoay chuyển cục diện trong thời gian ngắn nhất.”

Nhược Thủy nắm tay Tiết Minh Viễn, nàng vừa cười vừa bảo: “Chàng cũng đừng lo nghĩ nhiều quá, người ta thường nói xe tới trước núi tắt có đường. Dù có ngàn ký lương thảo thì một ngày cũng chỉ ăn ba bữa. Có tiền bạc triệu thì cũng đêm tối ngày sáng; có nhà lớn mười gian cũng chỉ ngủ một phòng. Dùng xe quý trăm chỗ cũng không tránh được âu lo. Những thứ như tiền bạc có đủ là tốt rồi, ngoài ra thì dầu có cũng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi.”

Tiết Minh Viễn cười, y cầm tay Nhược Thủy dịu dàng nói: “Bây giờ ta đến thư phòng tính toán thử xem cần bao nhiêu ngân lượng để giữ lại cửa hàng ở Đài Châu, buổi chiều ta còn phải ra ngoài.” Nhược Thủy gật đầu, nàng đứng lặng nhìn Tiết Minh Viễn đi xa dần. Sau khi Tiết Minh Viễn khuất bóng, Nhược Thủy bước đến bên cạnh bàn trang điểm, ngồi ngẩn ngơ hồi lâu mới lấy ra mấy tờ ngân phiếu lớn, chẳng mười vạn lượng.

Nhược Thủy cầm số ngân phiếu trong tay, mở ra xem rồi gấp lại, rồi lại mở ra xem rồi lại gấp lại, hành động này lặp đi lặp lại vài lần. Cuối cùng nàng thở dài một hơi, số tiền này nên đưa hay không, nếu đưa thì đưa bao nhiêu? Trước đây nàng chưa từng nghĩ rằng sẽ gặp phải tình huống như thế này! Lấy chồng theo chồng gả chó theo chó, gả ột thương nhân ắt sẽ vì việc buôn bán mà đánh bạn với phú quý lẫn bần hàn. Nhưng mình có tiền thì vẫn có thể bỏ ra mới phải.

Nhược Thủy do dự, nàng không biết làm sao nên đành gọi nữ hầu đến, nàng kéo Đường ma ma ngồi xuống, đem hết những rối bời trong lòng giải bày cùng bà. Sau đó nàng mới hỏi: “Nữ hầu, người nói xem con nên bỏ ra bao nhiêu, hay là bỏ ra hết?”

“Nãi nãi đừng vội vàng, tiền này là của nãi nãi, chúng không chạy được. Còn việc dùng như thế nào, dùng vào lúc nào chúng ta phải bàn bạc lại cho kỹ.” Đường ma ma vừa nghe vậy đã vội vàng nói. Nhược Thủy gật đầu đáp: “Chuyện này con đã nghĩ thông nên mới gọi ma ma đến.”

Đường ma ma vừa cười vừa nói: “Nãi nãi suy nghĩ nhiều cũng phải, vợ chồng chung sống với nhau không chỉ có tấm lòng mà còn cần đến chút kỹ xảo. Lão nói lời này có thể hơi khó nghe, nhưng bây giờ Nhị nãi nãi là người của Tiết gia chứ không phải cô gia đến Diêu gia ta ở rể. Nếu như người đưa số tiền này ra thì chẳng khác nào nói với cô gia rằng, nhà mẹ người có tiền có của, tiền nhà mẹ cho người khi xuất gia có thể sánh

bằng gia sản cô gia vất vả mấy chục năm mới gầy dựng được. Nam nhi coi trọng nhất là thể diện, người cứu vung tiền thế này chưa chắc đã là hay.”

Nhược Thủy cong môi, gật đầu đáp: “Con cũng lo lắng về chuyện này nên mới do dự. Vậy ý của ma ma là chỉ trích ra một phần thôi?”

Đường ma ma cười nói: “Phu thê như một, bất kể là trích ra bao nhiêu thì chung quy mười vạn lượng này cũng không hoang phí cho kẻ khác. Chẳng phải cô gia nói muốn giữ lại mấy cửa hàng ở Đài Châu đó sao, người xuất ra món này là được rồi.”

Giờ cơm trưa, Nhược Thủy quyết định mở lời theo như kết quả đã bàn bạc với nhũ mẫu: “Chuyện phu quân nói sáng hôm nay ấy, thiếp đã đi xem lại sổ đồ cưới. Thiếp có ba vạn lượng ở đây, bây giờ lấy ra cho phu quân dùng trước.” Tiết Minh Viễn sững sờ, y không ngờ thê tử mình còn có một khoản tiền nho nhỏ như thế, tức khắc đã thấy thoải mái hơn, mẫu thân của Nhược Thủy khi còn trẻ có lẽ rất được sủng ái, nên mới dành dụm được món này làm hồi môn cho con gái xuất giá.

Tiết Minh Viễn không suy nghĩ nhiều, đồ cưới của nương tử sao có thể dùng phạm vào, y cất tiếng: “Đồ cưới của nàng nàng cứ giữ lấy, nếu nhà chúng ta có chuyện thật nàng hẵng lấy ra, dù sao cũng phải dành một món phòng thân. Chiều nay ta định đến nhà chính gặp Tam thúc, rồi cả Lục thúc nữa. Ta muốn ướm hỏi họ xem có thể cho chúng ta mượn ít tiền không.” Không đợi Nhược Thủy đáp lại, y đã vội vàng buông chén đi ngay. Nhược Thủy chỉ biết thở dài nhìn theo bóng Tiết Minh Viễn chạy gấp gấp, thể diện nam nhi không thể nào buông xuống được. Có ra sao thì họ vẫn sống chết vì danh dự.

Tiết Minh Viễn đến gõ cửa nhà chính Tiết gia, đi thẳng đến phòng Tam thúc. Tiết Minh Viễn không khách sáo vào thẳng vấn đề, dù sao chuyện nhà y cũng không thể coi là bí mật nữa, y thẳng thắn nói: “Cháu muốn mượn thúc thúc một khoản để giữ lại mấy căn tiệm ở Đài Châu, kỳ hạn ba năm có lợi tức, không biết thúc thúc thấy thế có được không?”

Tam thúc chẳng có tài cán gì nhưng dù sao cũng là người của nhà họ Tiết, đảm nhiệm chức vụ một thời gian dài, ba vạn lượng vẫn có thể xuất ra được. Nghĩ lại thì thấy những thứ cần cho con mình xuất giá thành thân đã đủ cả, món tiền này trong vòng ba năm cũng không có chỗ dùng đến. Ông ta vừa định mở miệng đồng ý thì Tam thẩm nghe lén ở bên ngoài đã đẩy cửa bước vào, vừa cười hỉ hả vừa nói: “Ấy chà, thật xin lỗi nhé, ở chỗ ta còn có việc cần dùng gấp. Tam lão gia à, mẹ tôi vừa báo sang muội muội bên kia xảy ra chuyện, xoay bạc không ra. Tôi đã đứng ra uội ấy mượn tiền tiết kiệm của chúng ta xoay sở, muội ấy bảo ba tháng sau sẽ trả đủ, còn lấy khế ước nhà ra thế chấp, tôi bảo không cần nhưng muội ấy nói dù thân thích cũng phải rõ ràng. Giờ tôi báo với ông một tiếng, khế ước nhà kia tôi cũng cầm rồi.”

Tam thúc nhìn Tam thẩm với vẻ bất đắc dĩ, Tam thẩm hung dữ trợn mắt với Tam thúc, sau cùng Tam thúc đành cúi đầu, ảo não nói: “Minh Viễn à, đúng là khó quá, nhưng con đừng lo, ta sẽ nghĩ cách giúp con.” Tiết Minh Viễn cười khổ nói: “Đa tạ Tam thúc, vậy cháu xin đi trước, người nghỉ ngơi đi.” Nói đoạn, Tiết Minh Viễn rời khỏi phòng, bước đến tiểu viện của Lục thúc.

Lục thúc vừa nghe xong đã sảng khoái đồng ý, dù thế nhưng Lục thúc suốt ngày vui vẻ khắp chốn, chẳng quan tâm đến điều chi, vì thế số tiền tích góp được cũng không nhiều, tất cả chỉ được hai ngàn lượng, chẳng khác nào đem muối bỏ bể. Tiết Minh Viễn mỉm cười cảm ơn, rồi rời khỏi Tiết gia. Vừa bước lên xe ngựa, Tiết Minh Viễn lại bắt đầu tìm cách mượn tiền, vay nóng là dễ nhất, nhưng trong làm ăn buôn bán kỳ nhất là dính tới thứ này. Tiết Minh Viễn lập tức gạt đi không chút do dự.

Thân thích mượn không xong, chỉ còn cách hỏi bằng hữu, thế nhưng những người quen thân với Tiết Minh Viễn cũng lỗ không ít đợt này, ai nấy đều đang cố gắng duy trì lợi nhuận của nhà mình, duy trì bình thường đã khó khăn, nói chi đến chuyện đỡ tiền giúp người khác. Tiết Minh Viễn không còn cách nào khác là đến vay mượn mấy nhà giàu có trong vùng, nhưng đều bị từ chối khéo, Tiết Minh Viễn biết người ta vốn chẳng quan tâm đến lợi tức, cho vay chủ yếu là để mở rộng quan hệ mà thôi.

Mà bản thân y đưa ra quyết định sai lầm khiến lỗ nặng như thế, hẳn là người ta cũng nghi ngờ không biết có còn đáng để kết giao nữa hay không. Cuối cùng, Tiết Minh Viễn đến thủ phủ của Lý gia, đáng tiếc, một lần nữa y bị người ta chối từ. Từ xưa đến nay, đi vay tiền nào phải chuyện dễ dàng, nếu không muốn nói là quá khó khăn!

Ngay khi Tiết Minh Viễn quyết định lết tấm thân mỗi mệ về nhà, thì trong nhà cũng đang có người vì chuyện này mà khóc lóc thảm thiết. Chuyện tốt không ai biết, tiếng xấu lại đồn xa, chuyện của Tiết gia ra sao Thảm Mộ Yên vốn không biết rõ, chỉ nghe nói việc làm ăn của nhà thua lỗ rất nặng. Lần này là do một người bạn cùng học với Tiết Đình nói với Thảm Mộ Yên, lời qua miệng bao người, không rõ còn mấy phần là thật.

Vì thế khi tin tức đến tai Thảm Mộ Yên đã biến thành, Tiết gia thua lỗ đến tán gia bại sản, còn thiếu nợ bên ngoài rất nhiều! Thảm Mộ Yên ôm Tiết Đình gào khóc: “Số tôi sao khổ thế này! Cuộc sống vất vả thì thôi đi, bây giờ thì thứ gì cũng chẳng còn, chẳng còn gì nữa rồi!” Tiết Đình không biết phải an ủi di nương thế nào, đành đứng lặng để mặc cho Thảm Mộ Yên ôm.

Thảm Mộ Yên ngoài việc khóc lóc cũng chẳng còn cách nào khác. Nếu thị là chính thất nhất định sẽ đưa thư hòa ly. Thế nhưng thị ta chỉ là một tiểu thiếp, không thể quang minh chính đại rời khỏi Tiết gia, hơn nữa thị còn phải nuôi lớn Tiết Đình. Chính thất sau khi hòa ly còn có thể gả ột nhà khác tốt hơn, thế nhưng tiểu thiếp thì không có cơ hội này, dù tấm thân trong sạch nhưng đến cả nhà bình thường cũng chẳng ai muốn rước.

Thảm Mộ Yên chấm nước mắt nói với Tiết Đình: “Con không cần lo lắng nhiều quá, di nương nhất định nuôi con ăn học thành tài, đỗ đạt công danh. Nhưng di nương cố gắng thì con cũng phải nỗ lực nhiều, một thân một mình không thể tồn tại, con phải năng kết giao với những nhà quyền quý, sau này khi vào kinh bọn họ sẽ giúp đỡ con. Chưa kể đến nguyên soái Trương Thụy Dương cũng biết con, sau này lên kinh có thể liên lạc với ông ấy.” Thảm Mộ Yên cũng có tố chất của một người mẹ tốt, cũng biết được rằng dù khổ cực cũng phải nuôi con mình ăn học thành tài, nhưng tư tưởng của thị ta bao giờ cũng bước đến ngã ba rồi băng băng chạy thẳng về phía xa mù mịt...

Sắc trời chuyển tối, người qua lại cũng thưa dần, Tiết Minh Viễn cuối cùng cũng về đến nhà, vẻ mặt y ảo não, sầu thảm. Nhược Thủy phải hết bụi bặm trên người Tiết Minh Viễn, giúp y thay áo khoác ngoài, y nhìn Nhược Thủy nặng nề thở dài, định nói điều gì nhưng lại thôi.

Nhược Thủy bóp vai cho Tiết Minh Viễn, nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện tiền bạc chàng giải quyết thế nào rồi?”

Tiết Minh Viễn lắc đầu, ngẫm nghĩ một lát rồi quyết định nói ra: “Nương tử, có lẽ ta sẽ nhờ vào ba vạn lượng kia của nàng trước, coi như là nàng cho ta mượn, sau này ta nhất định sẽ trả lại.”

Từ lúc Tiết Minh Viễn uể oải bước vào, Nhược Thủy đã biết việc không thành. Sau khi nghe Tiết Minh Viễn nói xong, Nhược Thủy cũng không bồi thêm những câu sáo rỗng như đều là người một nhà này nọ, nàng thẳng thắn cười bảo: “Đây là đồ cưới của tiếp, đương nhiên chỉ cho chàng mượn tạm thôi. Hơn nữa chàng không chỉ phải trả tiền vốn mà còn phải chồng đủ lợi tức, ừm, cụ thể thế nào đến khi ấy thiếp mới quyết định.”

Thái độ của Nhược Thủy đã cổ vũ cho Tiết Minh Viễn rất nhiều, y gật đầu đáp: “Nàng nói sao thì là như thế, tất cả giao cho nàng định đoạt!” Sau đó y ôm chặt lấy Nhược Thủy, hít thở hương thơm trên người nàng. Sẽ ổn thôi, tất cả rồi sẽ ổn thôi!

Bận rộn một tháng rông, cuối cùng mớ bong bóng cũng được giải quyết xong. Mấy cửa hàng bên ngoài đều giữ lại được, phía trước cửa hàng thì giao cho người ta. Sinh hoạt hằng ngày của đám trẻ cũng bị ảnh hưởng đôi chút, ví dụ như công tử Lý gia đem chuyện Tiết Minh Viễn đến nhà cậu chàng mượn tiền ra để cười nhạo Tiết Đình trước mặt đám bạn học, Tiết Trạch còn hùa theo, kể rằng Tiết Minh Viễn cũng quay về nhà chính mượn tiền.

Hai đứa bọn chúng ở trước mặt những đứa khác phô ra khí thế cao ngạo, rất có phong thái của chủ nợ. Tiết Hạo và Tiết Uyên gây với hai đứa kia vài lần, nhưng đều bị các bạn nhỏ khác kéo đi. Tiết Đình vì nghe lời Thảm Mộ Yên nên chỉ nén giận làm thinh. Thậm chí giờ cơm vẫn ngồi cùng bọn chúng, hai đứa kia vẫn chấp nhận tên “tiểu đệ” rất biết nghe lời như trước.

Sau khi chuyện này qua đi, Tiết Minh Viễn đã vững vàng hơn rất nhiều, làm việc gì cũng đều suy tính kỹ càng. Một tháng sau, vào một ngày nọ, Tiết Minh Viễn đột nhiên kéo Nhược Thủy đến phòng kho phía sau nhà, đó là gian phòng Nhược Thủy nghĩ dùng để chứa đồ bỏ đi. Tiết Minh Viễn cầm chiếc chìa khóa to, nặng trĩu, chậm rãi mở cánh cửa lớn nặng nề ra. Cái mùi cũ kỹ của gian phòng và mùi giấy cổ theo gió

bay ra ngoài cửa lớn.

48. Chương 48: Y Thư

Tiết Minh Viễn mở cánh cửa nặng nề ra, thứ không khí ứ đọng lâu ngày ủa thoát về phía cửa, gặp lại ánh mặt trời xa xưa. Bên trong âm u, đứng từ phía ngoài nhìn vào không rõ lắm. Nhược Thủy theo Tiết Minh Viễn đi vào, đồ vật bên trong được bọc bằng vải, sắp xếp ngăn nắp. Tiết Minh Viễn xốc tấm vải phủ lên, bên dưới là một chồng rương lớn nhỏ bị đóng kín.

Tiết Minh Viễn hết nhìn trái lại nhìn phải, không rõ đang tìm kiếm thứ gì, Nhược Thủy lại dành thời gian quan sát xung quanh. Đây là phòng ở cũ, thế nhưng những chiếc rương kia do bàn tay thợ khéo léo làm nên, nhìn kỹ thì hình như vật liệu là gỗ đàn, mỗi rương khắc một loại hoa văn khác nhau, chẳng lẽ trong rương chứa đồ cưới, là đồ cưới của mẹ chồng nàng sao? Phải, có lẽ vậy, Tiết Minh Viễn từng nói khi rời khỏi nhà chính chỉ mang theo đồ cưới của mẫu thân.

Ngay khi Nhược Thủy còn đang đắm chìm trong suy tưởng thì Tiết Minh Viễn đứng bên cạnh đã reo lên: “Tìm thấy rồi.” Nói đoạn, y cố gắng lôi một cái rương được đặt ở phía dưới ra. Nhược Thủy mỉm cười bước đến, dịu dàng hỏi: “Trong này đựng bảo bối gì đây?”

Tiết Minh Viễn làm ra vẻ bí mật nói: “Trong này chứa bí tịch thất truyền mà người người trong giang hồ đều muốn có được, trong đó có ghi chép lại rất nhiều chiêu thức võ công tuyệt thế, một khi luyện thành có thể xưng bá võ lâm! Thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ!” Nhược Thủy nghe vậy bèn trợn mắt há mồm nhìn Tiết Minh Viễn.

Tiết Minh Viễn muốn phì cười nhưng cố nén lại mà rằng: “Vi phu không gạt nàng đâu, bên trong đúng là thứ rất quý đấy, nương tử cứ mở ra xem là biết.” Nhược Thủy nhìn Tiết Minh Viễn với vẻ hoài nghi, Tiết Minh Viễn nhìn Nhược Thủy với vẻ nghiêm túc, ý bảo Nhược Thủy hãy mở rương ra. Nhược Thủy vươn tay đến, vừa chạm vào đã vội rút lại ngay, thận trọng hỏi lại: “Không phải là thứ kỳ quái gì chứ?”

Tiết Minh Viễn lắc đầu, Nhược Thủy nhìn cái rương, cẩn thận mở ra như đang mở bảo vật. Cái rương này nhìn lại thì chẳng có gì đặc biệt, bên trong chỉ đựng một đồng sách, giấy chỉ chít chữ, dày bằng chiều cao cái rương. Tiết Minh Viễn mỉm cười lấy ra quyển đặt trên cùng, cất tiếng bảo: “Cái rương này đựng toàn bộ những ghi chép tâm đắc khi cha ta theo lão tiên sinh học y và khi ông hành nghề.” Tiết Minh Viễn phải đi lớp bụi bên ngoài, nhẹ nhàng lật ra một tờ, đưa cho Nhược Thủy xem.

Đây là lần đầu tiên Nhược Thủy được chiêm ngưỡng chữ viết của cha chồng, nét chữ tinh tế có lực, Nhược Thủy cũng tự lấy ra một quyển khác. Quyển này ghi chép lại triệu chứng của mỗi loại bệnh, trước tiên là một bài về, sau đó mới diễn giải từng triệu chứng một. Nàng lại lấy ra một quyển nữa, bên trong ghi lại phương thuốc chữa trị khác nhau cho những bệnh nhân có cùng triệu chứng.

Tiết Minh Viễn vừa mỉm cười vừa nói: “Y thuật cũng cần kỹ thuật, không thể chỉ dựa vào y thư, nếu không thì ai biết chữ cũng đều là đại phu, đều có thể chẩn bệnh rồi. Năm xưa phụ thân tự mình theo lão đại phu của tiệm nhà học y thuật, nhưng cái nghề là miếng cơm của người ta, sao có thể truyền lại hết tất cả cho người ngoài, hơn nữa ông ấy lại là thiếu đông gia, người ta sợ rằng dạy đồ đệ xong sư phụ sẽ chết đói nên càng phòng bị nhiều hơn. Thế nên phụ thân đã rời khỏi nhà, ra bên ngoài làm ăn học nghề. Tuy chịu không ít cực khổ, nhưng bù lại ông đã có được bản lĩnh thật sự.”

Trước khi thành công, ai ai cũng từng trải qua vô số khó khăn, khổ cực, cha chồng được người đời xưng tụng là Tiết thần y hẳn không phải chỉ trong một sớm một chiều. Tiết Minh Viễn cầm một quyển khác lên, nhẹ nhàng bảo: “Sau khi phụ thân qua đời ta đã đóng gói hết đồ đạc lại, tự cho rằng như thế có thể giữ lại chút kỷ niệm với phụ thân. Sau chuyện lần này ta đã hiểu tâm tư của phụ thân năm ấy, học tập kinh nghiệm thành công của Bạch gia không chỉ ở hình thức, cái quan trọng nhất chính là tinh thần.”

Cho nên từ hôm nay trở đi, ta sẽ chăm chỉ mài dũa, học y thuật theo gương của phụ thân, không thể qua loa xuề xòa như trước nữa, nếu Tiết gia cũng làm bạn với được liệu, ta tin rằng mình sẽ hiểu được chúng.

Ta muốn kế nghiệp phụ thân một cách chân chính!” Nói đoạn, Tiết Minh Viễn ngượng ngùng cười bảo: “Có phải nàng thấy lúc này ta mới bắt đầu học là muộn màng, sẽ không đạt được thành tựu gì phải không? Ta cũng cảm thấy thế, nhưng nếu hiểu được ắt có chỗ hữu dụng, thế nên ta vẫn muốn học.”

Nhược Thủy nghe vậy bèn cười nói: “Danh tướng Lữ Mông thuở thiếu thời cũng không đọc kinh thư, sau này cầm binh đánh giặc mới đọc sách binh lược, cuối cùng ông đã trở thành đại đô đốc của nước Ngô. Người ta không ngại mất mặt, tiểu nhân như chúng ta nào có danh tiếng gì, cũng không bao người để ý chúng ta sống ra sao, bọn họ lo chuyện của mình còn không kịp nữa là.”

Tiết Minh Viễn cười ha hả, y kéo Nhược Thủy vừa đi vừa trò chuyện: “Hôm nay ta cũng có quà cho nàng, nàng lại đây.” Y dẫn nàng đi sâu vào bên trong, phía trên cùng trong góc tối có đặt một cái rương nhỏ, y nhẹ nhàng mở ra, bên trong đầy những tơ lụa màu đỏ thắm, bên trên là một đôi khóa trường mệnh bằng phỉ thúy xanh biếc, chính là loại ngọc Nhược Thủy thích nhất.

Tiết Minh Viễn lấy vật kia ra, mỉm cười bảo: “Tất cả các rương trong gian này đều dùng để đựng đồ cưới của mẫu thân. Năm xưa khi rời khỏi nhà chính, bọn ta không chỉ phải tiếp tục sống mà đại ca còn muốn đọc sách rồi vào kinh ứng thí, hơn nữa việc làm ăn cũng phải gầy dựng lại từ đầu. Ban đầu chỉ có đồ cưới của mẫu thân, vì thế ta đành làm một đứa con bất hiếu, bán đi tất cả vải vóc, vật trang trí, đồ trang sức mẫu thân gìn giữ bao năm. Hiện giờ ngoài hai cái rương này, tất cả đều là rương rỗng.

Ta chỉ giữ lại hai thứ, chiếc vòng tay bằng vàng này giống với cái mà mẫu thân đã tặng cho đại tẩu, trưởng tẩu như mẹ, người mong muốn tẩu tẩu tương lai sau khi xuất giá sẽ chăm sóc Tiết gia thật tốt. Vật còn lại chính là thứ này, vật này do ngoại tổ mẫu để lại ấu thân, mẫu thân rất thương yêu ta, người không quyết định được sẽ giao lại vật này cho ta hay ca ca, thế nhưng cuối cùng người vẫn để lại cho ta. Người muốn tặng nó cho con gái của ta sau này, tuy rằng tương lai chúng ta không có con gái, nhưng ta giao chúng lại cho nàng, coi như không phụ tâm nguyện của mẫu thân, từ nay về sau ta sẽ coi nàng, nâng niu nàng như là con gái chúng ta vậy.” Tiết Minh Viễn vuốt miếng ngọc phỉ thúy, vật này gợi lại quá nhiều hồi ức, sau đó y đặt đôi khóa trường mệnh vào tay Nhược Thủy.

Nhược Thủy cầm cặp khóa trường mệnh nhỏ bé trong tay, nhưng lại cảm giác như bị ngàn cân đè nặng, trong lòng chua xót không thôi. Thứ cảm giác này vì đâu mà có, có chăng vì nàng chưa từng gặp mặt mẹ chồng lấy một lần, bà đã qua đời khi Tiết Minh Viễn còn rất nhỏ. Nhược Thủy như nhìn thấy hình ảnh một người mẹ với nỗi nhớ thương đời đời kiếp kiếp không dứt, luôn lo lắng, trăn trở vì con mình, mong muốn kỷ vật nho nhỏ này như tấm bùa phù hộ cho tương lai họ được bình an suôn sẻ.

Hay có chăng cảm giác khổ sở này là vì bản thân nàng, vì bản thân nàng vĩnh viễn không thể hoài thai đứa trẻ mang huyết mạch nhà họ Tiết, đau khổ vì nàng không thể hạ sinh một đứa con gái đáng yêu. Nàng yêu thương Tiết Hạo và Tiết Uyên từ tận đáy lòng, thế nhưng nàng cũng khao khát được nuôi dưỡng nhúm ruột mình sinh ra. Thai nghén một sinh mệnh là đặc quyền tốt đẹp nhất mà trời đất ban tặng cho người phụ nữ, song, thiên chức này của Nhược Thủy lại bị kẻ khác nhấc tâm cướp đoạt.

Ban đầu khi mới nghe tin, nàng vốn dĩ không cảm nhận được nỗi đau này lớn đến nhường nào, đến lúc này đây, khi một người đàn ông khao khát có một hình hài của hai người thì đã không thể nữa rồi. Những giọt nước mắt tuôn rơi như châu sa của Nhược Thủy khiến Tiết Minh Viễn sợ hãi, luống cuống dỗ dành: “Được rồi được rồi, sao tự nhiên nàng lại khóc, ta đã nói gì sai sao? Ta có lỗi thì nàng cứ mắng mỗ chứ đừng khóc như thế này.”

Tiết Minh Viễn xoay tròn xung quanh, y không có cách nào khiến những giọt nước mắt trên gương mặt nàng ngừng rơi. Nhược Thủy nắm lấy gấu áo Tiết Minh Viễn rồi nhào vào lòng y, nàng nghẹn ngào: “Xin lỗi, thật xin lỗi...” Xin lỗi cha mẹ, con đã khiến hai người đau lòng. Con xin lỗi mẹ chồng, con đã không thể thực hiện được tâm nguyện của người. Minh Viễn, thiếp thật có lỗi với chàng, thiếp không thể hạ sinh con của chúng ta. Xin lỗi Nhược Thủy, xin lỗi Nhược Thủy, xin lỗi...

Tiết Minh Viễn vẫn không hiểu mình đã nói sai điều gì, vốn dĩ nói ra cốt để dỗ dành Nhược Thủy, khiến nàng vui vẻ mà. Sao bây giờ lại khóc rồi, bản thân đúng là quá ngu ngốc, Tiết Minh Viễn ôm Nhược Thủy nói: “Ta xin lỗi, xin lỗi mà...” Hai người cứ ngầy ra như thế, ôm nhau nói tiếng xin lỗi thật lâu, dù rằng trong lòng hai người thật ra đang nghĩ đến hai chuyện khác nhau...

Đêm đến, hai người lặng thinh nằm trên giường, một lúc lâu sau cũng không ngủ được. Tiết Minh Viễn cất

tiếng nói: “Có phải khi đến ngày nàng vẫn bị đau bụng không, sau này nếu ta có thể chữa bệnh cho nàng cũng coi là có tiếng tăm rồi.” Nhược Thủy vừa cười vừa nói: “Từ nhỏ thiếp đã vậy rồi, cũng có không ít đại phu đã thăm khám qua, nếu chàng thật sự có thể chữa khỏi cho thiếp thì đúng là bậc thầy rồi.”

Tiết Minh Viễn vẫn đang suy nghĩ xem vì nguyên nhân gì khiến Nhược Thủy bị tổn thương như thế, sau này có thể mình sẽ hiểu được rốt cuộc vì sao Nhược Thủy không thể sinh nở, khi ấy bản thân cũng đã thành công. Phải, những chuyện liên quan đến con gái sau này sẽ không nhắc đến nữa!

Từ ngày hôm ấy, Tiết Minh Viễn sinh hoạt và làm việc như một sinh đồ vất vả thi khoa cử. Thay vì xử lý sổ sách vào buổi tối như trước, y làm xong xuôi từ sáng sớm, sau đó khi về nhà thì chui vào thư phòng đọc y thư. Ban ngày Tiết Minh Viễn ngồi bên cạnh lão đại phu nghe xem họ chữa bệnh và chữa bệnh cho bệnh nhân như thế nào, xem xem các vị đại phu lão làng căn cứ vào triệu chứng gì của người bệnh để điều chỉnh toa thuốc, sau đó còn tự bắt mạch cho bệnh nhân rồi nói với lão đại phu xem có gì sai không, có chỗ nào mình nhìn chưa ra không.

Không những thế, Tiết Minh Viễn còn chú ý ghi chép lại tình hình của bệnh nhân, lần sau họ đến sẽ hỏi xem dùng thuốc có công hiệu hay không. Dù gì khi còn nhỏ Tiết Minh Viễn đã có gốc, cho nên chẳng bao lâu sau y đã có thể nhận biết, chẩn đoán một số căn bệnh đơn giản thường gặp.

Chớp mắt đã lại đến cuối năm, đầu tháng chạp cũng là lúc cửa hàng kết sổ. Từ sau chuyện kia đến cuối năm, tổng lợi nhuận của các cửa hàng chỉ vồn vện ba ngàn lượng. Về phương diện làm ăn không thể thiếu dưới huyệt trên nên nhất định phải chuẩn bị một khoản, lại còn chi phí sinh hoạt năm sau của cả nhà, không chỉ vậy, cứ ba năm Tiết Minh Viễn phải vào kinh khảo hạch một lần, năm nay đã đến kỳ ắt cần đến một số tiền lớn. Thế là từ đây, những tháng ngày túng quẫn của Tiết gia chỉ vừa mới bắt đầu.

49. Chương 49: Xin Từ Chức

Lợi nhuận năm nay của Tiết gia chỉ được hơn ba ngàn lượng, thế nhưng ngoài những khoản chi tiêu cần thiết của năm sau thì còn phải chuẩn bị một món khác cho Tiết Minh Viễn lên kinh. Tiết Minh Viễn ngồi bên cạnh Nhược Thủy, nhử mày nhìn đồng sổ sách. Thật ra ba ngàn lượng không phải ít, một hộ nông bình thường một năm chỉ cần khoảng ba mươi lượng. Thế nhưng nhà làm ăn thì lại khác, kiếm nhiều tiêu nhiều.

Nhược Thủy nhìn một lát mới cất tiếng hỏi: “Tiền luân chuyển trong cửa hàng chàng giữ lại cả sao?”

Tiết Minh Viễn nhìn đồng sổ sách gật đầu: “Giữ một vạn lượng tiền luân chuyển, còn một ít hàng trữ trong kho nữa.” Sau đó y suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Nếu không thì giữ ở cửa hàng ít thôi, ta lấy về nhà nhiều một chút.”

Nhược Thủy kiên quyết phản đối: “Không cần đâu, ai đòi lại tiêu nhiều hơn cả lãi. Năm nay ai ai cũng biết nhà chúng ta lỗ nặng, cho nên ngoài quà lễ tặng tri phủ đại nhân không đổi, đồ tặng những nhà các đều có thể giảm một chút. Người ta cũng không để ý đâu, phần quà lễ này nọ chừng một ngàn lượng là đủ rồi.”

Tiết Minh Viễn gật đầu nói: “Ừm, cũng không cần miễn cưỡng giữ thể diện làm gì, trái lại nếu chúng ta tặng đồ tốt, ngoài mặt thì người ta nhận nhưng sau lưng không biết lại xì xào bàn tán thế nào.”

Nhược Thủy nói tiếp: “Nhà ta mừng lễ năm mới chỉ cần ba trăm lượng là đủ, tháng sáu sang năm đại ca đã phải vào kinh thuật chức rồi, chúng ta cũng phải gom góp cho đại ca ít tiền phòng thân, trước tiên cứ giữ lại một ngàn năm trăm lượng đi đã. Chi tiêu hằng ngày ta giữ lại hai trăm lượng, năm sau mỗi lại tháng đến cửa hàng lấy là được.”

Tiết Minh Viễn hơi do dự, y hỏi: “Lễ tết năm ngoái nhà ta dùng hết ít nhất là một ngàn lượng, quà cáp từ trên xuống dưới mà chỉ ba trăm lượng liệu có đủ không?” Nhược Thủy vừa cười vừa đáp: “Chẳng phải chàng nói không cần sĩ diện làm gì sao, năm ngoái chúng ta thu lợi nhiều, đương nhiên tiền bạc rủng rinh trong tay, tiền thưởng cho đám hạ nhân cũng tăng. Năm nay kiếm được ít, không lý nào lại theo lệ năm ngoái. Được rồi, mấy chuyện này đều là việc của hậu viện, chàng không cần để ý đến đâu.”

Chuyện lễ mừng năm mới đã được quyết định như thế. Tết năm ngoái xa hoa vô cùng, riêng bọn nhỏ mỗi đứa có thêm mấy bộ y phục bằng tơ lụa, năm nay cắt bớt chỉ còn một bộ. Bữa cơm tất niên vẫn phong phú như trước, nhưng pháo hoa thì ít đi. Trái cây cũng chỉ vừa đủ, không hề đầy túi đặt ở phòng bếp mặc ai thích lấy thì lấy. Quà tết cho những người làm việc trong cửa hàng cũng giảm một chút, tiền thưởng là lương một tháng, trong khi năm ngoái là lương hai tháng.

Nhược Thủy bên này cũng tính toán tỉ mỉ, coi như là xong chuyện của tháng chạp, thế nhưng có một số người lại không vui. Người ta bán nghề kiếm tiền, hiển nhiên là quy về nơi kiếm được nhiều, một số người làm và chưởng quỹ nhận tiền thưởng cuối năm xong, tay nhận tiền tay trao thư từ chức. Mất đi nhiều người làm cũng chẳng hề gì, thế nào cũng tìm được kẻ khác, thế nhưng đến cả chưởng quỹ cũng muốn bỏ đi, việc này quả thật nằm ngoài dự liệu của Tiết Minh Viễn. Một tháng đầu tiên, Tiết Minh Viễn hối hả giải quyết chuyện tọa đường đại phu bỏ đi, dù sao cũng chỉ là tọa đường đại phu, nếu thiếu thì tiền kiếm được ít đi một chút, hơn nữa tìm người mới cũng rất dễ.

Thế nhưng nếu chưởng quỹ bỏ đi, chưởng quỹ là đầu tàu, vị trí này khuyết tất trên dưới không thể xuôi chèo mát mái. Chưởng quỹ không chỉ quản lý nguồn tiền ra vào tiệm hàng ngày, nhập hàng xuất hàng, mà còn phụ trách đón tiếp những vị khách hàng quan trọng, xử lý những kẻ đến gây phiền toái và những chuyện phiền phức phát sinh khác. Cho nên một vị chưởng quỹ tốt có kinh nghiệm không là chưa đủ, mà còn phải có thiên phú về giao tiếp với người khác, có thể khiến chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Tiết Minh Viễn sợ những vị chưởng quỹ kia sinh hai lòng, thế nên sau khi xảy ra chuyện y đã cố ý đến cửa hàng một lần, nói rõ ngọn nguồn với các chưởng quỹ cốt là để trấn an, y còn nói quà lễ năm mới của bọn họ cũng không bị cắt giảm, chính là vì muốn bọn họ thấy rằng họ không giống những người khác, ý bảo họ có thể an tâm làm việc trong tiệm của mình. Ấy thế mà hôm nay một chưởng quỹ của tiệm con đột ngột xin nghỉ, khiến Tiết Minh Viễn lại khốn đốn một phen.

Vị chưởng quỹ kia ngượng ngùng đứng dưới, khẽ khàng mà rằng: “Bên Hàng Châu có một cửa hàng mới khai trương ngõ ý mời tiểu nhân đến làm đại chưởng quỹ, lương tháng bên ấy gấp ba lần bên này. Ngài cũng biết trong nhà tiểu nhân trên còn có già dưới còn có trẻ, mấy miệng ăn đều trông cả vào tiểu nhân, cho nên...”

Tiết Minh Viễn cũng muốn giữ người lại, thế nhưng người ta bên kia ngoài việc trả lương gấp ba, còn nói khi nhận lời có thể sẽ tăng thêm nữa. Trong khi đó, tình hình hiện tại của tiệm nhà không có cách gì tăng tiền công lên cao như thế, huống chi tăng một người còn mấy người cùng cấp khác thì sao? Cho nên tiền công không thể tăng. Người ta kiếm tiền nuôi miệng, các vị có ngồi đây giảng giải đạo lý với họ cũng vô ích.

Tiết Minh Viễn suy nghĩ một lát rồi cất tiếng: “Chưởng quỹ định đi ngay sao? Xin khoan hẵng vội, đợi thêm một ít lâu nữa rồi hẵng đi, cho ta ít thời gian tìm người tiếp quản vị trí của ông. Lúc này đang là cuối năm, tìm người cũng rất vất vả. Chẳng phải sau này gia quyến của ông cũng đến Hàng Châu luôn sao, chỉ bằng nhân lúc này thu dọn trong nhà một chút.”

Chưởng quỹ cúi đầu đáp: “Đồ dùng trong nhà đều đã thu dọn xong xuôi, bên kia cũng đã chọn ngày lành, nóng lòng muốn khai trương... Cho nên quả thật tiểu nhân không thể đợi lâu hơn nữa, đầu mừng năm cả nhà sẽ dọn đi.” Hôm nay đã là hai mươi tám tháng chạp, biết tìm đâu ra một chưởng quỹ ưng ý trong vài ngày. Mừng sáu biết mở tiệm thế nào đây?

Mặc cho Tiết Minh Viễn khấn khoản nài kéo, chưởng quỹ nhất quyết không chịu nhượng bộ. Vị trí chưởng quỹ nào có phải khế ước bán thân, đều là do mình mời người ta cả. Thế nhưng bên trong coi như đã định, cũng rất hiếm người bỏ đi không báo trước như thế này. Tiết Minh Viễn cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng đành bất đắc dĩ mỉm cười, chúc cho tiền đồ của người ta như hoa như cỏ. Giải quyết xong chuyện ở tiệm con, Tiết Minh Viễn lại quay về tiệm chính học việc với đại chưởng quỹ, còn hỏi thăm xem ông có người nào tốt có thể giới thiệu hay không.

Đại chưởng quỹ cũng ngạc nhiên, nhú mồm nói: “Tiệm thuốc mới khai trương ở Hàng Châu chính là tiệm con của Vinh An đường nhà họ Vương, vị Vương gia kia không chỉ trả lương tháng gấp ba mà còn nhiều phúc lợi khác. Kế hoạch này của Vương gia inh thật, nhất cử lưỡng tiện, nhất định là muốn đuổi chúng ta khỏi Đài Châu đây mà. Ông ta làm vậy khác nào rút củi đáy nồi, lôi kéo được một chưởng quỹ ở tiệm con,

như vậy những chưởng quỹ khác nhất định sẽ động tâm, lòng người xao động vào lúc này rất bất lợi với chúng ta.

Hơn nữa nhân gia bên kia không ngừng phát triển, trong khi chúng ta vừa mới hao hụt nặng, ông chủ bên này trả lương không thỏa đáng, chẳng những thế mà còn có người cho rằng nhà ta bây giờ ngay đến tiền công cũng không trả nổi. Thế nên ngay lúc này đây quan trọng nhất là phải tìm ngay một chưởng quỹ khác thay thế, ổn định lòng người. Nếu lúc này đóng cửa một tiệm cũng chẳng phải chuyện tốt.” Đại chưởng quỹ phân tích hành động của Vương gia, ông có phần tức giận, thế nhưng trên thương trường không thể thiếu sự cạnh tranh, về phương diện tiền tài chỉ có người chết ta sống.

Nhưng vấn đề bây giờ là ngay cả đại chưởng quỹ cũng không có người để đề cử, đa phần bọn họ đều đã về thăm nhà, thăm người thân. Người có gia cảnh bàn hàn lâm mới lao vào tìm việc lúc này, hơn nữa lợi nhuận năm ngoái của Tiết gia rất lớn, với tình hình bây giờ muốn đoạt trưởng quỹ của người khác cũng đoạt không nổi. Tiết Minh Viễn nhất thời không biết giải quyết thế nào, đành buồn bã lê bước về nhà.

Lúc này, nhân dịp năm mới nên Thảm Mộ Yên có cơ hội gặp mặt người nhà. Khi Thảm tẩu tử đến, vừa đặt mông ngồi xuống đã cất tiếng hỏi han về chuyện Tiết gia làm ăn thất bát, “Không phải tẩu nói đâu nhé, Nhị gia nhà họ Tiết này bỏ ra bao nhiêu tiền mà chẳng được gì, đúng là không phải người biết làm chuyện lớn. Làm ăn buôn bán mà chẳng tìm hiểu rõ ràng trước, nhà chúng ta từ trước đến nay luôn cẩn thận từng li, chưa từng để xảy ra chuyện lớn như vậy. Còn muội nữa đó, đừng có thật thà quá, qua chuyện này muội hẳn cũng hiểu tiền nằm trong tay mới là tiền của mình.”

Thảm tẩu tử vừa lớn tiếng chỉ trích Tiết gia xong đã quay sang thuyết giáo Thảm Mộ Yên. Thảm Mộ Yên chịu nhận cũng vì thị đã biên thư xin Thảm lão nương xuất bạc giúp đỡ vài lần. Cuối cùng Thảm lão nương cũng đồng ý, nhân dịp Thảm tẩu tử lại phủ lần này đã gửi đem theo. Thế nên lúc này Thảm Mộ Yên mới tiếp chuyện một cách hòa nhã.

Đột nhiên Thảm tẩu tử đổi sang chuyện khác: “Tuy thế nhưng bây giờ chuyện làm ăn không mấy suôn sẻ, nhà chúng ta cũng không kiếm được nhiều, trong nhà còn bao miệng cơm chờ nuôi ăn. Song, muội cũng biết tẩu là người dễ mềm lòng, không thể trơ mắt nhìn đệ muội gặp khó khăn, còn cả Đình nhi của chúng ta nữa, ai khổ cũng chẳng hề gì nhưng con trẻ thì không. Chúng ta bên này giúp đỡ muội một ít tiền cũng là chuyện nên làm.”

Thảm Mộ Yên cười đáp: “Mộ Yên đa tạ tẩu tẩu, tẩu tẩu vất vả một năm trời, đợi sau này cuộc sống khá giả muội nhất định sẽ báo đáp.”

Thảm tẩu tử làm ra vẻ thanh cao: “Người một nhà đừng nói vậy, muội muội khách khí quá rồi.” Thảm tẩu tử vừa nói vừa lấy một bao tiền trong ngực áo ra. Thảm Mộ Yên nghe Thảm tẩu tử nói vậy cứ chắc mẩm lần này nhận được không ít tiền, kết quả mở ra chỉ thấy hai mươi lượng bạc.

Sắc mặt Thảm Mộ Yên trắng nhợt, trước đây mỗi lần thị gửi tiền cho họ ít nhất cũng phải năm mươi lượng. Lần này thị đã cố ý viết thư cầu tình, ấy thế mà chỉ cho có hai mươi lượng, khác gì bố thí cho kẻ ăn xin! Thảm Mộ Yên xụ mặt, Thảm tẩu tử làm như chẳng nhìn thấy, cất tiếng bảo: “Muội muội đừng ngại, đây là chuyện tẩu tẩu nên làm, số tiền này muội cứ yên tâm nhận lấy, sau này có việc gì cứ nói với nhà mình. Hôm nay còn có việc cần xử lý trong cửa hàng, ta đi trước nhé.” Thảm tẩu tử nói xong lập tức quay lưng bỏ đi.

Thảm Mộ Yên tức giận ngồi nguyên vị, chẳng thềm ngoảnh đầu tiễn khách. Mang đến có mấy đồng còn lớn lối ra về, đúng là quá quắt! Làm như thị chưa từng thấy tiền vậy, chuyện thị giang tay giúp đỡ bọn họ trước đây lại bị bọn họ làm như chưa từng xảy ra. Thảm Mộ Yên giận tím mặt, quăng số bạc kia lên bàn. Đúng là không nên đặt hy vọng vào bọn họ. Số tiền còn con kia làm sao đủ, tết năm nay Tiết Đình chỉ có một bộ áo mới. Đi học sao có thể mặc chỉ một bộ, có khác nào mời gọi người khác khinh thường chứ, thị phải tự mình làm thêm cho Tiết Đình vài thứ mới được.

Thảm Mộ Yên không còn cách nào khác, đành viết thư cầu tình với muội muội mình. Thảm tiểu muội cũng rất sáng khoái, xế chiều hôm ấy đã đưa sang một trăm lượng. Trên đời này có hai loại, ngụy quân tử và chân tiểu nhân. Không còn nghi ngờ gì nữa, Thảm tiểu muội chính là một chân tiểu nhân, loại người này biết toan tính, mưu đồ nhưng trong số đám thị thiếp chẳng những được viên ngoại rất yêu mến, trái lại còn rất được sủng ái. Thảm tiểu muội so ra vẫn còn hơn những người khác, tình cảm giữa nàng ta và Thảm Mộ

Yên rất thắm thiết, nói tiền tiền đã đến ngay. Thảm Mộ Yên nhận lấy số tiền rồi mới thở phào một hơi, ít ra cũng đã có tâm trạng mừng năm mới.

Khi Tiết Minh Viễn về đến nhà đã là chàng vạng, y nhíu mày, chuyện chương quỹ này tính sao bây giờ? Nhược Thủy hỏi nguyên do rồi mỉm cười đưa ra một đề nghị, Tiết Minh Viễn vừa nghe xong đã thấy đề nghị này có thể thực hiện được.

50. Chương 50: Thiên Tai Nhân Họa

Tiết Minh Viễn u sầu về chuyện chương quỹ, cau mày ngồi một góc. Nhược Thủy nhẹ nhàng hỏi nguyên do: “Năm hết tết đến đến nơi rồi, sao chàng lại nhăn nhó như thế, chóng già lắm đấy. Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tiết Minh Viễn cười khổ não, y đáp: “Thiên tai là cửa ải năm ngoái, giờ đây thì lại khôn cùng. Thương trường chẳng khác gì chiến trường, không phải người chết thì ta chết, vì muốn mở rộng kinh doanh mà không từ thủ đoạn chen ép đối thủ, chiếm đoạt tiệm của người khác. Một khi đã có dã tâm, tất không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.” Nói đoạn, Tiết Minh Viễn thuật lại chuyện đã xảy ra ngày hôm nay cho Nhược Thủy nghe.

Nược Thủy nghe xong bèn mỉm cười nói: “Người hướng nơi à đi, nước hướng chỗ thấp mà chảy, mình cũng không thể trách người ta. Thế nhưng chuyện này cũng cho chúng ta biết dưới phần thưởng to lớn kia ắt có họa to, Vương gia muốn giết tận khiến chúng ta trở tay không kịp, chương quỹ vì lương bổng mà bội nghĩa, sau này hẳn không thể một chốc xóa mờ tiếng xấu này, khi ấy đến chào hỏi chúng ta cũng không xứng.”

Tiết Minh Viễn gật đầu đáp: “Phải, ta cũng biết nơi ấy bồng lộc hậu hĩnh. Nhưng với tình hình hiện tại, nhà chúng ta không thể dùng tiền chiêu mộ nhân tài, huống chi dù chúng ta cần rằng bỏ ra cũng chưa chắc người ta đã đồng ý.” Nói đi nói lại, thứ một thương nhân coi trọng nhất chính là danh dự. Giống như lúc này đây, Tiết Minh Viễn làm ăn thất bát, có lẽ phải một thời gian nữa mới có thể lấy lại được sự tin tưởng của các ông chủ lớn khác. Bất kể là người làm ở dưới, khách hàng trung gian hay đối tác cung ứng ở trên, hiện tại ai nấy đều không coi Tiết Minh Viễn ra gì, chẳng ai dám liềm linh đặt mồi làm ăn.

Nược Thủy suy nghĩ một hồi rồi cất tiếng: “Thực ra còn một cách chúng ta có thể thử, có một số ít người có năng lực nhưng không thể tự mình mở tiệm riêng. Bây giờ mỗi ngày phu quân đều bỏn ba mỗi mệ, chỉ bằng chúng ta xem xét các cửa hàng một lần, kiểm tra hết những ghi chép một lượt. Thật ra thì chuyện này không phải là việc của chủ tiệm.

Chàng nói xem, thánh thượng là vua một nước, thế nhưng ngài ấy có biết sửa cầu làm đường, có biết thế nào là chiến tranh, thế nào là xử án sao? Không đâu, những chuyện này đều do các bộ thượng thư phụ trách, thánh thượng chủ yếu chỉ thấy những kết quả sau cùng, ngài chỉ đặt người có khả năng ở vị trí thích hợp nhất với họ mà thôi. Nếu kể ra thì phải nói đến nhà Đỗ viên ngoại, nhà ông ấy có một ngàn mẫu ruộng, nhưng Đỗ viên ngoại biết xem khí tượng, biết khi nào có thể gieo trồng, khi nào phải làm cỏ sao? Không đâu, những chuyện này đều có người xử lý thay Đỗ viên ngoại, Đỗ viên ngoại chỉ cần ở nhà thu địa tô thôi.” Nhược Thủy nói xong bèn cười híp mắt nhìn Tiết Minh Viễn.

Tiết Minh Viễn có vẻ như đã hiểu một chút, nhưng lại không hiểu thấu đáo, bèn hỏi ngược lại: “Phải rồi, vậy trách nhiệm này là của chương quỹ nhà chúng ta phải không?”

Nược Thủy khẽ lắc đầu: “Không phải, nếu như chương quỹ nhà chúng ta có thể đảm đương trọng trách lớn như thế, vậy thì việc mỗi ngày chàng xem sổ sách, đưa ra quyết định để làm gì? Những quyết sách của chàng, ví dụ như mùa này bệnh nào thường gặp, nên dùng loại thuốc gì, cửa hàng ta có nên áp dụng chiêu gì để kéo khách đến hay không, thực ra hoàn toàn có thể giao cho chương quỹ quyết định.”

Tiết Minh Viễn cau mày nói: “Thế chẳng phải quyền hành trong tay chương quỹ quá lớn sao?”

Nược Thủy mỉm cười đáp: “Đúng là có lớn, cho nên chúng ta cũng sẽ trả thù lao tương xứng, có thể gọi đây là trọng thưởng. Chúng ta chia thẳng hoa hồng cho trưởng quỹ chứ không trả lương tháng như trước,

lương tháng dù nhiều nhưng cũng có hạn. Trước đây các chương quỹ không mong tốt cũng chẳng mong xấu, chỉ cầu ỉnh hoàn thành công việc suôn sẻ. Nhưng nếu chúng ta chia hoa hồng cho họ, lợi ích của chương quỹ sẽ gắn liền với cửa hàng, một người giàu thì tất cả cùng giàu, một người thiệt hại thì tất cả cùng thiệt hại. Thiếp không tin bọn họ không cố gắng hết sức mình.”

Tiết Minh Viễn ngẫm nghĩ, y cảm thấy cách này rất đáng để thử. Nói cách khác, toàn bộ cửa hàng giao cho chương quỹ quản lý, đông gia là y chỉ có hai việc, thứ nhất là bỏ tiền, thứ hai là chọn đại chương quỹ. Đây cũng là thử thách để xem Tiết Minh Viễn sẽ chọn người như thế nào. Sau khi chọn đại chương quỹ xong chỉ còn chờ cầm bạc; giả như chọn sai người, thì ngay đến tiền vốn cũng chẳng còn.

Tiết Minh Viễn gật đầu, y suy nghĩ một lát rồi nói: “Để ta suy nghĩ đã.”

Nhược Thủy cười bảo: “Đây chỉ là suy nghĩ của thiếp thôi. Thực ra chuyện này cũng giống chuyện mẫu thân thiếp là chủ mẫu đương gia vậy, tuy nói là chủ mẫu nhưng những chuyện trong nhà mẫu thân không nhúng tay nhiều. Sau khi chọn xong đại quản gia, đưa ra yêu cầu, mẫu thân chỉ việc xuất bạc đợi kết quả.”

Nhược Thủy chỉ nói như vậy rồi lặng thinh, khi suy nghĩ này của nàng được đưa ra, hẳn ai cũng biết phải chọn người tài ba phò tá, muốn thế thì phải đưa ra điều kiện hấp dẫn trước. Tiết Minh Viễn còn phải suy nghĩ thêm, dù gì việc giao cả một cửa hàng lớn như vậy vào tay người khác cũng quá phiêu lưu.

Tiết Minh Viễn cũng rất sốt ruột, hôm nay đã là hai mươi tám tháng chạp, trong mười ngày nữa, nếu không tìm được chương quỹ cho cửa hàng thì chỉ có nước bỏ trống tiệm. Tiết Minh Viễn thức trắng một đêm, suy đi nghĩ lại xem có cách nào, có chi tiết nào mình đã bỏ qua hay không, Tiết Minh Viễn vấp ngã một lần, giờ đây làm việc gì y cũng suy nghĩ cẩn thận, kỹ càng hết thủy.

Dù thế nào cũng không thể bôn ba bên ngoài vào ngày hai mươi chín tháng chạp, Tiết Minh Viễn không còn tâm trạng đi đâu nữa, y ở nhà đón năm mới cùng mọi người. Cũng như mọi năm, bữa cơm tất niên được dùng cùng gia đình Tiết Minh Viễn, mừng một năm mới lại sang. Đám trẻ tíu tít đòi đón giao thừa, đốt pháo hoa, chơi đùa chán chê một mồi thì lần ra ngủ.

Trong phòng chỉ còn bốn người lớn đang uống rượu hoa lê. Tiết Minh Viễn cất tiếng hỏi: “Sau chuyện kia, việc làm ăn của đệ thế nào?”

Tiết Minh Viễn nhấp một ngụm rượu, mỉm cười đáp: “Rất tốt.”

Tiết Minh Viễn nói: “Ta không giúp đệ được gì nhiều, nếu có chuyện gì cần đến ca ca thì đệ cứ nói.” Nói đoạn, y lấy ra ngân phiếu hai ngàn lượng đặt trên mặt bàn: “Ta không có nhiều, đệ cầm dùng tạm trước.”

Tiết Minh Viễn ngạc nhiên thốt lên: “Ca ca làm gì vậy. Chuyện làm ăn của đệ kiếm được nhiều tiền hơn ca ca nhiều, sao có thể cầm tiết của ca ca chứ. Hơn nữa năm nay ca ca phải vào kinh thuật chức, huynh mau cầm lên đi, còn chuyện quan trọng hơn cần dùng.” Nhược Thủy cũng tròn mắt nhìn, thực ra Tiết Minh Viễn và Tiết Minh Viễn đều có gia đình riêng, bình thường cũng sống tách biệt.

Tiết Minh Viễn là thanh quan, hơn nữa chỉ là một huyện lệnh con con dưới trướng tri phủ đại nhân, tiền kiếm được cũng không nhiều. Cho nên món tiền này dù không phải toàn bộ thì cũng là một phần không nhỏ những gì Tiết Minh Viễn kiếm được. Tiết Minh Viễn đẩy ngân phiếu về phía bên này, cười bảo: “Chuyện vào kinh thuật chức ta đã tính cả rồi, năm ngoái ân sư của ta đã hồi kinh, sau khi lên kinh ta sẽ đến chào hỏi lão nhân gia một tiếng. Số tiền này đệ cứ cầm lấy xoay vòng trước, trước nay khi ca ca cầm tiền của đệ nào có xấu hổ gì, không có lý do gì để đệ không nhận số tiền này hết. Ca ca cho đệ đệ tiền chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao. Có phải đệ trách ca ca cho ít quá, so với mỗi lần đệ cho đều kém vạn lượng không?”

Vành mắt Tiết Minh Viễn đỏ hoe, bản thân y đã lớn nhường này lại còn để ca ca ỉnh tiền. Nhược Thủy thấy vậy bèn mỉm cười: “Tướng công cứ nhận lấy trước đã, dù gì tiền ở nhà ta cũng mau sinh lời hơn, đợi đến khi ca ca lên kinh chúng ta trả lại là được.” Tiết Minh Viễn nói: “Đệ muội nói phải lắm, mau cầm lấy đi.” Tiết Minh Viễn lặng lẽ cất số ngân phiếu vào.

Đêm ba mươi tết trôi qua êm đềm, chan chứa tình thân như thế, mừng một đầu năm về nhà chính chúc tết lại chẳng vui vẻ gì. Nhị thúc nhà họ Tiết vin vào chuyện làm ăn thất bại kia mà đổ trách Tiết Minh Viễn: “Tuổi trẻ làm gì cũng kích động, sản nghiệp có lớn hơn đi chăng nữa cũng không thể để người lãng phí như thế. Đã dặn dò không ít lần, muốn làm cái gì cũng phải bàn bạc trong nhà trước, người cứ thích làm theo

ý mình chẳng nghe ai khuyên bảo gì cả.” Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy ngồi lặng thính, mặt không biến sắc, lời vào tai trái ra thẳng tai phải.

Nhị thúc Tiết gia cũng nghe được chuyện một chương quỹ của Tiết Minh Viễn đột ngột xin nghỉ, ông ta nhếch mép, nói với giọng hả hê: “Có phải bên nhà cậu thiếu chương quỹ không, nếu không tìm ra thì cứ giao cho nhà chính trước đi, bên ta không thiếu người, đến lúc đó cậu chờ cầm bạc là được rồi.”

Tiết Minh Viễn ngẩng đầu nhìn Nhị thúc, y cất tiếng: “Phiền Nhị thúc lo nghĩ rồi, cửa hàng nhà cháu đã tìm được ứng viên làm chương quỹ.” Nhị thúc cười nham hiểm, ông ta nói: “Được, cậu tìm được là tốt rồi.”

Mấy ngày nay Tiết Minh Viễn luôn đắn đo về việc này, hôm nay bị Nhị thúc bức ép, y không thể do dự nữa, buộc lòng phải hạ quyết tâm. Tiết Minh Viễn cũng biết mình không thể vì sợ mạo hiểm mà chùn tay, đã quyết thì phải làm. Mừng hai tết, Tiết Minh Viễn theo lệ đem quà lễ đến nhà Lý lão gia chúc tết.

Lý lão gia thân là đương gia giàu có nhất vùng này, trong tay đương nhiên nắm đủ mọi loại tin tức. Thấy Tiết Minh Viễn đến bái thiếp, nhân gia cũng khách khí mời vào. Sau khi ngồi xuống xã giao vài câu, Lý lão gia ngồi ở vị trí chủ tọa khách khí cười, đợi Tiết Minh Viễn nói ra mục đích chính. Tiết Minh Viễn nhấp mấy ngụm trà, cung kính nói: “Gần đây tiểu điểm thiếu mất một chương quỹ giỏi, không biết Lý lão gia có người nào... có người nào có thể giới thiệu không?”

Lý lão gia nở nụ cười, từ xưa thất bại và thành công vốn luôn song hành, nhưng hiện tại chỉ là cùng buôn bán được liệu với Tiết Minh Viễn. Lý lão gia có kiến thức sâu rộng, đương nhiên ông ta hiểu nếu để một nhà nào độc quyền sẽ trở thành mối nguy hại cho Lý gia, ông ta nói: “Chỉ là tìm một người thôi mà, bên chỗ ta cũng thoáng nghe một vài người muốn nhận việc chương quỹ, đều là người có tài. Thế nhưng tiền nào thì của nấy, không biết Tiết chương quỹ muốn mời chương quỹ như thế nào?”

Tiết Minh Viễn tay nói: “Xin Lý lão gia giới thiệu người mà ngài cảm thấy tốt nhất cho.”

Lý lão gia vừa nghe vậy đã thở dài, đúng là tuổi trẻ có khác. Lý lão gia mỉm cười: “Người này họ Hoàng, từng làm chương quỹ cho Lục gia ở Sơn Tây. Thế nhưng vị tiểu thư bên kia lại vừa mất hấn ta, bắt hấn ta phải bỏ vợ. Hấn không ưng thuận nên đã từ chức, đưa người vợ bản hàn về quê. Người này rất có năng lực, ở bên kia cũng có tiếng tăm, Lục gia trả lương bổng trăm lượng. Đây là nơi ở của hấn, cậu đi tìm thử xem.”

Tiết Minh Viễn cầm lấy tờ giấy viết nơi ở của người họ Hoàng nọ, cảm tạ Lý lão gia rồi ra về. Về đến nhà, y bàn bạc với Nhược Thủy cả đêm, sáng sớm mừng ba đã đi mời hiền sĩ. Điều khiến Lý lão gia ngạc nhiên nhất chính là Tiết Minh Viễn đã mời được Hoàng chương quỹ về cho tiệm của mình. Lý lão gia nào hay biết rằng, Tiết Minh Viễn chỉ dùng một câu nói của Nhược Thủy đã mời được Hoàng chương quỹ, đó là “Lương bổng trăm lượng cũng chỉ là người ngoài, lợi ích gắn kết mới là người một nhà!”

51. Chương 51: Hùng Ưng

Đêm hôm ấy, sau khi Tiết Minh Viễn trở về nhà, y thuật lại cho Nhược Thủy nghe về chuyện của Hoàng chương quỹ, y cảm thấy người này rất hợp với cửa hàng. Thế nhưng về chuyện lương bổng trăm lượng, đừng nói là bây giờ, dù là trước đây khi lợi nhuận như nước Tiết Minh Viễn cũng không đưa ra giá cao như vậy. Nếu chia hoa hồng thì phải chia một phần năm mới mong đến trăm lượng, chia phần ột đại chương quỹ như thế có lẽ hơi quá.

Nhược Thủy ngồi bên cạnh chỉ mỉm cười, nghe xong nàng mới nói: “Chúng ta chia hoa hồng phải có điều kiện. Có nhà nào làm ăn sinh lời mà không có vương phủ đại nhân hậu thuẫn, thế nên họ muốn ta giao bạc cũng phải có điều kiện. Do đó dù quan gia không góp phần nhưng những người đó cũng phải chia lợi nhuận cho họ. Tức là bình thường quan gia chẳng cần làm gì cả, chỉ ngồi đợi đến lúc chia tiền mà thôi. Tuy nhiên họ đã có phần bên trong, đó là tiệm của chúng ta, lỡ như tiệm ta gặp chuyện không may họ cũng không thể làm ngơ.

Chúng ta cũng làm như vậy, chúng ta bỏ tiền coi như góp phần, chường quỹ góp sức, vì ông ta góp sức nên không cần bỏ tiền, chỉ chịu trách nhiệm với tất cả mọi thứ trong tiệm. Sau này nếu chúng ta làm ăn phát đạt, người làm cũng có thể gia nhập, có tiền mà lẽ nào người ta không kiếm. Thủy Dương ca ca từng nói, không có bằng hữu vĩnh viễn cũng không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích trường tồn. Chúng ta không đối xử với họ ân đức bao la trời biển, thì dựa vào đâu mà bắt người ta phải vắt kiệt sức lực ra làm việc ỉn?”

Tiết Minh Viễn vừa nghe Nhược Thủy nói vừa phân tích, cuối cùng y cũng hiểu ra, nếu cứ cố kiết cái suy nghĩ góp nhặt từng cọng lông gà, vỏ từng tép tỏi thì không thể làm giàu được. Y vừa cười vừa nói: “Nương tử nói phải lắm, nếu bọn họ góp phần thì chính là đã thành người một nhà, là việc buôn bán của chính họ, không lẽ lại có người không muốn kiếm món lớn. Chỉ khi lợi ích quy về một mối thì lòng người mới thật sự dồn về một hướng.”

Nhược Thủy cười rồi gật đầu: “Thứ mọi người cần là lòng tin, dù cho người ta có nhận lương bổng nhiều hơn nữa thì cũng chỉ là người làm thuê của ông chủ, suy cho cùng vẫn là người ngoài, ông chủ kiếm được bao nhiêu cũng chẳng liên quan gì đến họ. Thế nhưng nếu bản thân họ có phần góp vào, thì dù hiện tại kiếm được ít họ cũng sẽ cố gắng, một người giàu thì tất cả cùng giàu, một người thiệt hại thì tất cả cùng thiệt hại. Chúng ta đưa ra điều kiện như thế, chỉ cần bản thân họ tự tin vào khả năng của mình, thiếp tin rằng nhất định họ sẽ đồng ý.”

Tiết Minh Viễn suy đi tính lại, cuối cùng y quyết định sẽ mở lời với Hoàng chường quỹ về chuyện góp phần, ngày mai sẽ đến gõ cửa nhà họ Hoàng. Lần này, Nhược Thủy chủ động đề nghị được đi cùng Tiết Minh Viễn, nàng nói: “Nếu chúng ta đã quyết cho người ta một phần thì mối quan hệ này không chỉ đơn thuần là giữa đồng gia và hạ nhân. Hai chúng ta cùng đi sẽ khiến người ta cảm thấy được coi trọng, thứ nữa Hoàng tiên sinh có thể vì nương tử mà vứt bỏ tiền đồ xán lạn, xem ra nương tử đối với người ta rất quan trọng, với chúng ta lúc này, việc tạo mối quan hệ với nương tử người ta mà nói là không thể thiếu.”

Tiết Minh Viễn vừa gật đầu vừa nói: “Ta cũng giống thế đấy, nếu có người nào dám dụ ta bỏ nàng, ta sẽ xử hán thẳng tay! Nàng chỉ cần ngăn cản ta, đừng để ta xuống tay quá độc ác là được.” Nói xong y làm bộ dứ dứ nắm đấm. Nhược Thủy cười ha hả nói: “Thiếp sẽ nhớ kỹ những lời này, khi ấy chàng đừng mong chạy lòng.” Hai người khua chân múa tay, chàng chàng thiếp thiếp vui vẻ đùa giỡn, đây chính là cuộc sống khoái hoạt của đôi vợ chồng trẻ mà ông bà vẫn thường kể.

Ngày hôm sau, Nhược Thủy thức dậy từ sớm, dặn dò Thanh Tổ chuẩn bị quà lễ tươm tất rồi dẫn nàng ta cùng theo đến lên xe ngựa đến tiểu viện nhà họ Hoàng với Tiết Minh Viễn. Đứng đầu quản lý Tứ hợp viện nhà họ Hoàng là một ông lão, ông tế nhị bảo hai người đợi một lát, sau khi được Hoàng tiên sinh chấp thuận mới cung kính mời họ vào. Viện trong tuy không rộng nhưng rất ngăn nắp, sạch sẽ.

Hoàng chường quỹ dẫn theo nương tử từ trong nhà ra đón, tuổi tác nhắm chừng hai mươi bảy hai mươi tám, mày râu nhẵn nhụi, nhìn qua không giống chường quỹ mà có hơi hướm của người đọc sách hơn. Cách nói chuyện khiêm tốn lễ độ, trên người toát ra khí phái tao nhã, chẳng trách lại rước lấy tai vạ. Bốn người họ cùng ngồi xuống xā giao vài câu, Nhược Thủy sai Thanh Tổ đưa lễ vật ra, vừa cười vừa nói: “Đầu năm đầu tháng đã tùy tiện đến bái phỏng, đúng là có hơi đường đột. Thôi thì coi như nhà tôi đến chúc tết các vị, chút quà mọn này là để tỏ thành ý.”

Nương tử họ Hoàng liếc nhìn Hoàng chường quỹ, thấy phu quân mình gật đầu mới tươi cười nhận lấy. Tiết Minh Viễn nói rõ mục đích của mình, quả nhiên khi vừa nghe xong Hoàng chường quỹ không mấy hứng thú. Tuy nhiên, khi Tiết Minh Viễn đưa ra đề nghị góp phần, không hổ là người lăn lộn trên thương trường nhiều năm, Hoàng chường quỹ lập tức hiểu được ý đồ bên trong, ánh mắt hần cũng sáng hần lên. Một lúc sau, Hoàng chường quỹ mới chấp tay nói: “Không biết bây giờ ông chủ Tiết có thời gian không, tôi muốn đến thăm cửa hàng rồi mới quyết định.”

Tiết Minh Viễn thấy có hi vọng, y lập tức đưa cả bốn người đến cửa hàng. Vẫn đang trong kì mừng năm mới nên tiệm chỉ có một người trông coi, người nọ mở cửa cho họ vào. Hoàng chường quỹ đi tới đi lui vài vòng, hỏi chuyện một số vấn đề, Tiết Minh Viễn cũng biết những chuyện đó nên thoải mái đáp lời.

Tiết Minh Viễn nói tiếp: “Tôi biết trước đây Hoàng tiên sinh được trả thù lao trăm lượng, bây giờ tôi giao cho tiên sinh mười li (*mười phần trăm) góp phần cũng chưa chắc kiếm được bằng ấy. Thế nhưng lương bổng trăm lượng cũng chỉ là người ngoài, lợi ích gắn kết mới là người một nhà. Về sau tiệm này là của chúng

ta, tiên sinh không ngại thì cứ suy nghĩ thật kỹ.” Hai người họ đang nói chuyện thì có hai chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa, người đang bước xuống chính là ông chủ Vương - người chăm chăm nhằm vào nhà họ Tiết.

Ông chủ Vương tinh ranh kia vừa bước xuống xe đã cười ha hả: “Tiết lão đệ, chúc mừng năm mới, đã lâu rồi hai ta chưa có dịp gặp mặt.”

Tiết Minh Viễn cũng chấp tay đáp lễ: “Vương đại ca, chúc mừng năm mới, đang ra ngoài du xuân sao?”

Ông chủ Vương gật đầu: “Đưa nương tử về nhà mẹ đẻ, đi ngang tiệm của đệ thấy có người bên trong nên ghé vào chào hỏi một tiếng. Việc buôn bán quan trọng nhưng Tiết lão đệ cũng cần nghỉ ngơi chứ, mới đầu năm đã vất vả ngoài tiệm rồi. Chẳng những thế còn phải bồi bổ sức khỏe, đừng quá lao碌. À, phải rồi, chương quỹ ở tiệm này của đệ hình như vừa sang cửa hàng mới của ta ở Hàng Châu, chuyện này rối rắm thật, nếu biết trước ta sẽ không thuê người này, đệ xem xem, chỉ là phạm kẻ dưới mà cũng muốn trèo cao. Vị tiên sinh này hình như mới gặp lần đầu, xin hỏi là?”

Tiết Minh Viễn còn chưa kịp mở lời thì Hoàng chương quỹ đã tự giới thiệu luôn: “Tiểu nhân là chương quỹ mà Đông gia vừa mời, kẻ hèn họ Hoàng, sau này xin ông chủ Vương chiếu cố nhiều hơn, chúc mừng năm mới.” Tiết Minh Viễn vui vẻ ra mặt, ông chủ Vương ngẩn người một lát rồi lập tức cười nói: “À, ra là thế. Tốt lắm tốt lắm, sau này chúng ta sẽ thường xuyên hợp tác.” Nói đoạn, ông ta xoay lưng bỏ đi ngay, vừa đi vừa nói: “Chẳng phải chỉ là một chương quỹ thôi sao, còn tiếp tục đảm nhiệm vị trí này năm sau hay không còn chưa chắc, nuông chiều quá rồi chẳng để đông gia vào mắt.”

Tiết Minh Viễn chẳng nói gì, mỉm cười tiễn ông chủ Vương lên xe. Sau khi quay vào tiệm, Tiết Minh Viễn vui vẻ nhìn Hoàng chương quỹ, vậy là hẳn đã nhận lời! Hoàng chương quỹ mỉm cười nói: “Tiểu nhân cũng có một vài yêu cầu mong ông chủ Tiết xem xét.” Tiết Minh Viễn phẩy tay nói đừng ngại.

Hoàng chương quỹ nói: “Nếu ông chủ Tiết đã tin tưởng tiểu nhân, tiểu nhân cũng không khách khí. Tiểu nhân muốn nắm toàn quyền xử lý chuyện trong tiệm, bất kể là dùng người hay dùng tiền, mọi chuyện thuộc về cửa hàng đều sẽ do tiểu nhân quyết định. Dù có là ai cũng không được nhúng tay vào, kể cả Đông gia.” Đây cũng là chuyện mà Tiết Minh Viễn mong muốn, y lập tức vui vẻ đồng ý, Hoàng chương quỹ nhận nhiệm vụ ngay vào mừng sáu tết.

Tiết Minh Viễn giải quyết xong chuyện lớn, trong lòng y thoải mái hơn nhiều, y dắt tay Nhược Thủy lên xe ngựa trở về nhà. Trên xe, Nhược Thủy nhớ lại những lời ông chủ Vương nói ban nãy, nàng nhẹ nhàng hỏi: “Ông chủ Vương này chính là người dụ dỗ chương quỹ trước đến chỗ ông ta sao? Sao ông ta lại có thái độ như thế với người làm chứ?” Tiết Minh Viễn cười khẽ nhưng không đáp.

Nhược Thủy nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiết Minh Viễn nói: “Trên thảo nguyên có hùng ưng, bay là là trên đất so ra còn thấp hơn gà mái mẹ, nhưng gà mái kia không thể sánh bằng hùng ưng. Vì thế nhường nhịn một chút không phải chuyện mất mặt, ấy còn là điểm lợi hại của phu quân!” Tiết Minh Viễn bĩu môi nói: “Giờ chứ, phu quân của nàng là ai chứ, phu quân nàng chính là hùng ưng.” Tính tình người đàn ông này rất sáng khoái, chỉ một chuyện nhỏ cũng khiến y liên tưởng đến chuyện không đúng đắn, chẳng khi nào nghiêm túc nổi.

Tiết Minh Viễn cười xấu xa, y tiến sát lại cọ vào người Nhược Thủy, dịu giọng nói: “Về nhà rồi phu quân sẽ cho nàng xem hùng ưng của phu quân, hà hà, nó không những biết phình mập ra mà còn biết ngẩng đầu, chẳng những biết bay lại còn biết tiến trước lùi sau, nàng nói xem có phải rất thú vị không?” Khuôn mặt Nhược Thủy ửng hồng, nàng giận dữ nói: “Nếu chàng còn nói linh tinh nữa thiếp sẽ bẻ gãy cổ con hùng ưng kia, để nó không ngóc đầu lên được nữa, hừ!” Tiết Minh Viễn ra vẻ như hoảng sợ, y nhìn Nhược Thủy: “Nàng thật tàn nhẫn!” Nói rồi y còn vờ thút thít như nàng dâu trẻ bị ức hiếp, cuối cùng Nhược Thủy không nhìn được nữa, nàng đáp cho y một cước, nhờ thế yên bình trong xe ngựa mới được lập lại.

Mùng sáu tết, Tiết Minh Viễn làm lễ giao chúc đại chương quỹ long trọng, không những mời người làm chứng mà còn cố ý viết cam kết có đóng dấu đỏ chứng minh việc góp phần, ký tên đồng ý, sau cùng còn đãi mấy bàn tiệc rượu xin mọi người chứng cho. Tại buổi thết rượu này, Tiết Minh Viễn tỏ rõ rằng cửa hàng của y nhờ cậy cả vào Hoàng chương quỹ, Hoàng chương quỹ cũng trình trọng bảo đảm rằng mình sẽ không phụ lòng ông chủ.

Trong số những người biết chuyện, có kẻ nói Tiết Minh Viễn lười biếng chỉ chờ hốt bạc, có người lại bảo Tiết Minh Viễn đúng là tên ngốc mới giao cả cửa hàng cho người khác rồi mình thì nằm há miệng chờ sung. Ai ai cũng mong ngóng chờ xem việc này sẽ đi đến đâu. Lại nói, Tiết Minh Viễn cảm thấy mình đã quyết định rất đúng đắn, Hoàng chưởng quỹ làm việc quyết đoán, tỉ mỉ, chẳng bao lâu từ diện mạo lẫn bầu không khí trong cửa hàng đều hưng thịnh hẳn lên. Mỗi tháng Tiết Minh Viễn kiểm tra sổ sách đều thấy lợi nhuận tăng rõ rệt, có người còn bảo rằng họ đã lấn sang cả phần của nhà họ Vương.

Đến tháng thứ ba, Hoàng chưởng quỹ không bàn bạc gì với Tiết Minh Viễn đã quyết định thu mua cửa hàng bên cạnh, mở rộng mặt tiền của tiệm con, có thể coi như sánh ngang với tiệm chính. Khi Tiết Minh Viễn hay tin, trong lòng y có hơi phật ý, đây không phải chuyện nhỏ, sao Hoàng chưởng quỹ không mở lời bàn bạc gì với y cả? Nhược Thủy thấy vậy, nàng chẳng nói chẳng rằng đem tờ cam kết đạo trước đặt trước mặt Tiết Minh Viễn. Tiết Minh Viễn thở dài, thôi thì ta đợi hốt bạc vậy! Để phân tán sự chú ý của mình khỏi chuyện cửa hàng, Tiết Minh Viễn chuyên tâm vào việc nghiên cứu y thuật.

Việc nghiên cứu này của Tiết Minh Viễn có tiến bộ rõ rệt, ngay cả lão đại phu cũng xác nhận. Thế nhưng khi trở về nhà luyện tập với Nhược Thủy, dù bắt mạch bao nhiêu lần y cũng không bắt ra được mạch tượng nào cho thấy Nhược Thủy không thể sinh con. Vẫn chưa việc gì cả, chỉ có khí huyết không đều, nhưng đối với phụ nữ mà nói đây không phải chuyện lớn, không nghiêm trọng đến mức không thể sinh nở. Thế cho nên Tiết Minh Viễn cảm thấy y thuật của mình còn yếu kém, chưa được thuần thực, điều luyện.

Tháng tư đã sang, Tiết Minh Viễn rút dần tiền từ cửa hàng ra để chuẩn bị cho Tiết Minh Hiền dùng khi lên kinh. Trong kinh thành đột ngột truyền ra tin tức, từ khi đại hoàng tử làm loạn, tiên hoàng vì thương tâm quá độ nên long thể ngày càng sa sút, cuối năm ngoái đã phải giao việc giám quốc cho thái tử. Hùng đông hôm qua, trong cung Thọ An báo tin tiên hoàng băng hà, cả nước để tang trăm ngày, không được thiết yến múa hát, không được cưới gả. Thái tử diện hạ lên ngôi, lấy hiệu là Ung Tỳ đế.

52. Chương 52: Tiết Gia Có Tin Vui

Tiền đế băng hà, cả nước ai nấy đều bi thương. Nhưng một nước không thể một ngày không vua, ngay sau khi hạ táng tiên hoàng lập tức tấn phong hoàng thái tử lên ngôi hoàng đế, xưng hiệu Tỳ Ung đế. Một đời vua một đời thần, sau khi thái tử lên ngôi triều đình cũng được tổ chức lại. Tầng lớp trên bấp bênh, nào có ai bận tâm đến một con tôm nhỏ như Tiết Minh Hiền. Nhân cơ hội mọi sự năm nay đều miên, Tiết Minh Hiền được giữ chức huyện lệnh thêm một năm, sang năm mới phải hồi kinh thuật chức.

Thái tử đã giám quốc một năm, hơn nữa sau vụ án Lệ vương, trong triều đình cũng đã qua một lần thanh trừng, thế nên hành động lần này cũng không có gì quá đặc biệt. Tỳ như Điều thái phó vẫn ngồi vững ở thượng vị như trước, là một đệ nhất văn thần đương triều. Trương Thụy Dương vẫn nắm quyền binh như trước, người có thể đối đầu với Trương Thụy Dương có lẽ là quốc trưởng đại nhân vừa nhậm chức, người này cũng nắm quân quyền trong tay. Ngoài ra một số quan viên trẻ tuổi cũng được đề bạt, khiến triều đình như có thêm luồng sinh khí.

Song, trong nội cung, tân hoàng nói đã chán người cũ, vì thế trong bên trong cung vua có một sự thay đổi lớn. Từ thái giám hầu hạ bên cạnh cho đến gánh hát, ngự trù, thái y, về cơ bản là đổi hết. Hậu cung cũng như một triều đình khác, tân hoàng đăng cơ đương nhiên phải tiến hành sắc phong cho hậu cung, an bài chốn ở cho các phi tử, lúc này đây sự sùng ái mới phát huy hết tác dụng, việc này ngay đến thái tử phi cũng không dám tùy tiện chen vào.

Mọi việc đều đang được khẩn trương tiến hành. Tân hoàng ngồi một mình trong điện Diệu Linh, trên tay cầm ly trà xanh, mắt nhìn danh sách những phi tử đã được sắc phong. Thái tử phi đương nhiên giữ vị trí hoàng hậu, trước khi thái tử phi vào phủ còn có hai vị trắc phi có gia thế, có con cái, phong làm quý phi; những người còn lại lần lượt được sắc phong. Tân hoàng nhìn bản đồ cung điện, một lát sau bèn viết lên trên vài câu.

Vốn dĩ thái tử ở trong cung, nãy chỉ chuyển đến cung khác mà thôi, đám nô tài y theo ý chỉ của tân hoàng sửa sang lại cung điện. Sau đó, tân hoàng hạ khẩu dụ tu sửa lại một cung điện gần tẩm điện của mình nhất, đổi tên là Vị Ương cung, đích thân bài trí bên trong, trong viện trồng đầy những cây hoa đào, mọi người đều nhón nháo dò đoán xem rốt cuộc vị nào sẽ được ở đây. Có lẽ là dành cho hoàng hậu hoặc một trong hai vị quý phi, cũng có thể là không.

Sau khi qua trăm ngày của tiên hoàng, tân hoàng tiến hành sắc phong hậu cung, hoàng hậu ở tại Trường An cung - nơi hoàng hậu tiền triều từng sinh sống, còn Vị Ương cung mà mọi người chú ý kia lại bỏ trống. Chỉ có riêng hoàng đế thường lui tới, hơn nữa còn hạ lệnh không cho bất kì ai bước vào, cho nên có lời đồn thổi rằng đây là nơi để hoàng thượng thư giãn. Hoàng hậu đã từng tìm cách vào trong, hồ nghi bên trong là kim ốc tàng kiều, kẻ ẩn nấp kia có thể là một mỹ nhân tuyệt sắc cũng có khi chỉ là một ả cung nữ ti tiện.

Thế nhưng không, bên trong chỉ có những quyển sách rất bình thường, hoàng hậu cũng dần tin nơi đây hoàng đế dùng để thư giãn. Bốn mặt tường trắng như tuyết, phía sau nơi nghỉ ngơi có treo một bức tranh nằm ngang họa thập lý đào hoa, đây là tác phẩm của một danh họa đương triều, bên trên có đề bút của tân hoàng. Chữ viết được thiếp bạc, câu chữ đượm vẻ u sầu: Dạ như hà kỳ, dạ vị ương, ám hương doanh tụ mộng nhất tràng. Cuối cùng còn đề danh hào của hoàng thượng.

Truyện xảy ra trên triều chẳng liên quan gì đến Tiết gia, Nhược Thủy khi hay tin chỉ thở dài chứ không cảm thấy gì khác. Sau đó nàng nhận được thư nhà báo rằng mọi việc vẫn yên ổn, gia tộc thịnh vượng trăm năm không vì triều đại đổi quân chủ mà tổn thương khí lực vốn có. Phụ mẫu vẫn an khang, Nhược Thủy chỉ cần biết vậy là đủ rồi.

Cuối năm, khi Tiết Minh Viễn nhận lại sổ sách mới phát hiện tiệm con do Hoàng chương quỹ quản lý đạt lợi nhuận cao gấp đôi những tiệm khác, hơn nữa còn mở rộng mặt tiền cửa hàng. Tiết Minh Viễn đương nhiên hiểu rằng Hoàng chương quỹ có tài là quan trọng nhất, nhưng khi đã chia phần cho chương quỹ tuyệt không thể sao nhãng những mặt khác. Hoàng chương quỹ cũng rất hứng khởi khi đạt được thành tích này, hẳn vừa cười ha hả vừa nhận lấy sự tán dương của Tiết Minh Viễn.

Tiết Minh Viễn trích ra một khoản giao tận tay Hoàng chương quỹ, y vừa cười vừa nói: “Năm sau mong Hoàng chương quỹ cố gắng nhiều hơn, năm nay làm tốt lắm.”

Hoàng chương quỹ vui vẻ nhận lấy số ngân lượng, cung kính đáp: “Năm sau cũng mong Đông gia chiếu cố nhiều hơn.”

Đã có một tiệm làm hình mẫu, Tiết Minh Viễn cảm thấy những tiệm khác cũng nên quản lý theo cách này, nhưng người tinh anh không nhiều, sáu cửa hàng ở Đài Châu có thể tìm được sáu người tài ba giúp y quản lý sao? Cho nên Tiết Minh Viễn quyết định rằng, sang năm sẽ bán bớt ba tiệm, tập trung sức lực củng cố mong lớn mạnh. Nếu dư ra khoản nào, Tiết Minh Viễn còn muốn mở thêm cửa hàng ở Hàng Châu, dù sao nơi ấy cũng là trọng điểm thương nghiệp lẫn văn hóa của vùng Giang Chiết.

Sang năm mới, bọn trẻ cũng thêm một tuổi, Tiết Hạo và Tiết Uyên năm nay đã lên chín. Bọn chúng đã trải qua một năm không an bình, cuộc sống thường ngày cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. Chỉ riêng Tiết Đình, do được Thẩm Mộ Yên bảo vệ kín kẽ đến gió cũng chẳng lọt, nên cuộc sống vẫn bình thường như trước khi xảy ra biến cố nọ. Mừng một đi chúc tết nhà chính, Nhị thúc nhà họ Tiết lại ột tràng răn dạy, trọng điểm năm nay là tại sao lại giao cửa hàng của mình cho người ngoài.

Tại Tiết Minh Viễn nghe Nhị thúc giáo huấn, trong lòng lại đắn đo xem nên chọn người nào làm chương quỹ, không thể lần nào cũng tìm Lý lão gia giúp đỡ. Mừng ba năm nay, Hoàng chương quỹ đến chúc tết Tiết gia, Tiết Minh Viễn nhân dịp này nghĩ muốn Hoàng chương quỹ giới thiệu thêm vài người, quả nhiên người trong nghề có khác, tin tức nắm được cũng nhanh hơn hẳn. Sau khi tìm được người ưng ý, Tiết Minh Viễn lập tức triển khai kế hoạch, chỉ mở ba cửa hàng lớn rồi giao toàn bộ cho đại chương quỹ quản lý, còn bản thân chỉ đợi thu tiền vào cuối năm.

Tiết Minh Viễn dự định khi gom đủ hai vạn lượng sẽ mở ngay một cửa tiệm ở Hàng Châu, nhưng tiền phải kiếm từ từ, không thể gấp gáp được. Cuộc sống sinh hoạt của Tiết Minh Viễn đã dần thoải mái hơn, ban ngày y đến tiệm chính học y thuật với lão đại phu, nhưng bản thân y cũng thấy kỳ lạ, y đã đọc đi đọc lại sách viết những mạch chứng mà phụ thân để lại, nhưng lại không thể hiểu được tình trạng của Nhược Thủy.

Trước nay chỉ từng nghe đại phu không thể tự xem mạch ình, chứ chưa từng nghe không thể xem mạch cho nương tử. Cho nên Tiết Minh Viễn thăm thía được rằng y học uyên thâm đến nhường nào!

Dạo này Tiết Minh Viễn đã có thể đều đặn về nhà ăn cơm mỗi ngày, trò chuyện với đám nhỏ. Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn sống cùng nhau đã lâu, ngày càng cởi mở, chia sẻ với nhau nhiều hơn. Trước đây đôi vợ chồng trẻ gặp nhau thường đỏ mặt, bây giờ đã thành tự nhiên làm trò trên giường, biến thành đôi vợ chồng mặt dày. Đây chứ vị xem, cuộc sống vốn chẳng phải chuyện tao nhã gì.

Đến đầu tháng năm, Nhược Thủy cảm thấy trong người khó ở, lúc nào cũng buồn ngủ. Người ta thường bảo xuân buồn ngủ thu mỗi mệt, bây giờ đã là đầu hạ, bóng dáng tiết xuân đã qua rồi. Nàng nói với Tiết Minh Viễn, Tiết Minh Viễn hỏi: “Trên người nương tử có chỗ nào không ổn không?”

Nhược Thủy cảm nhận từng bộ phận trên người mình, nàng lắc đầu: “Không có, thiếp chỉ thấy mệt mỗi thôi. Có phải thiếp sắp biến thành phụ nhân làm biếng không?”

Bàn tay to lớn của Tiết Minh Viễn nhẹ nhàng vuốt chân mày Nhược Thủy, y nói: “Không sao đâu, mệt thì nàng cứ ngủ. Chưa kể đến mấy hôm trước chúng ta đưa bọn trẻ ra ngoài thả diều có hơi quá sức, nàng cũng chưa được nghỉ ngơi nhiều.” Nhược Thủy cảm thấy mình cũng không hề gì nên chẳng để ý nhiều.

Qua vài ngày, Nhược Thủy bỗng thấy không bình thường, kinh nguyệt của nàng trước nay không đều nhưng nay đã gần hai tháng chưa thấy. Hơn nữa dạo này nàng càng ngủ càng mệt, không hoạt động mà ăn ngày càng nhiều. Chẳng lẽ nàng bị chứng tiêu khát[1]? Nhược Thủy tự dọa mình, khi Tiết Minh Viễn trở về thì bắt gặp nương tử ngồi trên giường ủ ê chẳng nói một câu. Cảnh này khiến y phát hoảng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiết Minh Viễn vội vàng bước lại gần hỏi han: “Nương tử, nàng mau nói xem đã xảy ra chuyện gì rồi chúng ta cùng nghĩ cách. Nàng đừng khóc.” Nhược Thủy chẳng nói một lời, nàng đặt tay Tiết Minh Viễn lên cổ tay mình, rồi khóc nức nở. Tiết Minh Viễn nắm tay nàng, sau đó chẩn mạch cho nàng. Ô kìa? Mạch tượng này là thể nào? Bắt lại lần nữa. Không thể nào, đổi tay thử xem sao.

Mạch đập đều, trơn tru dưới ngón tay, chẳng khác nào viên ngọc tròn lăn qua lăn lại. Chủ thể có đờm loãng, ăn uống không ngon, trong người có nhiệt hỏa, hơn nữa chủ thể còn có thai, người không có bệnh mà mạch trơn tru như người có thai. Tiết Minh Viễn bối rối, vậy là có thai hay không có thai, rốt cuộc y cũng hiểu vì sao người học thuốc lại không thể chẩn bệnh cho người thân, vì quá quan tâm nên không giữ được bình tĩnh! Y lập tức sai người đến tiệm chính mời lão đại phu kiêm thầy dạy của mình đến.

Lão đại phu bắt mạch một lần, sau đó thu tay lại, đôn hậu hỏi thăm về kinh nguyệt. Kể đến ông ngắm sắc mặt của Nhược Thủy, thấy tưa lưỡi màu rêu, rồi mới cười tươi chúc mừng, phụ nhân đã mang thai! Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn nghe vậy bèn chết lặng, lão đại phu tạm coi đây là cách bày tỏ rằng hai người họ đang rất vui mừng, ông cười ghẹo Tiết Minh Viễn: “Tốt xấu gì Đông gia cũng đã học y thuật vài năm, ngay đến mạch tượng đơn giản cũng chẩn không ra, có thể thấy ngài rất mong có đứa trẻ này.”

Thế nhưng Tiết Minh Viễn không cười, phản ứng đầu tiên của y là cau mày nói: “Không đúng, tiên sinh xem sai rồi. Nàng không có thai!”

Lão đại phu cứ nghĩ khi Tiết Minh Viễn nói vậy sẽ khiến Nhược Thủy tức giận, nào ngờ khi nhìn lại thì thấy vẻ mặt nàng cũng như ý muốn nói ông đã sai. Lão đại phu tức giận nói: “Lão phu không dám tự xưng là tiên y trị bách bệnh, thế nhưng lão đã hành nghề y nhiều năm, nếu chuyện mang thai còn xem nhầm thì lão phu không dám nhận chén cơm này của Đông gia nữa.”

Nhược Thủy nhìn lão đại phu với vẻ kinh ngạc, nàng vô thức phản bác: “Thế nhưng hai vị danh y chẩn đoán cho ta trước đây đều kết luận là không thể mang thai, bọn họ không thể sai!” Lão tiên sinh từ tức giận chuyển sang mỉm cười, người bệnh đúng là kỳ quái, vợ chồng son mong ngóng đứa con, ấy thế mà hai người này lại phản bác không nhận. Lão tiên sinh vừa cười vừa nói: “Không biết là người phương nào chẩn bệnh cho phụ nhân, lão phu dám khẳng định bọn họ thông đồng dựng chuyện, việc này liên quan đến cuộc đời cả một người sao có thể hồ ngôn chứ! Không thể mang thai, vậy đứa trẻ trong bụng bây giờ ở đâu ra, là dùng hí pháp biến ra sao? Nếu để lão phu gặp được hai tên đại phu kia, lão phu nhất định sẽ đập vào mặt bọn họ!”

Nổi kinh hãi trong lòng Tiết Minh Viễn vội dần, y cẩn thận hỏi lại: “Tiên sinh chắc chắn sao?” Lão đại phu gật đầu.

Y lại lí nhí hỏi: “Khăng định là không sai?” Lão đại phu khăng khái gật đầu.

“Không thể nào...” Tiết Minh Viễn lắc đầu.

Lão tiên sinh tức khí nói thẳng: “Đông gia cứ việc mời mười vị tọa đường đại phu đến xem mạch cho Nhị nãi nãi.”

Lão đại phu chỉ nói lấy, ấy thế mà lại có kẻ tưởng thật. Tiết Minh Viễn thật sự liều mạng ời tất cả đại phu trên dưới trong tiệm nhà đến, kết quả của họ đều giống nhau, đều khẳng định phu nhân đã mang thai! Cuối cùng hai người đang đắm chìm trong sự sợ hãi kia mới giật mình nhận ra đây là thật, niềm vui bất ngờ này thật sự không gì sánh bằng, trước là kinh hãi sau là vui mừng. Sau khi xuất giá bốn năm, Nhị nãi nãi nhà họ Tiết cuối cùng cũng có tin vui.

Bệnh tiêu khát hay bệnh tiểu đường. Gọi là chứng tiêu khát bởi người xưa nhận xét bệnh nhân luôn có cảm giác khô miệng, khát nước uống nhiều, ăn khỏe, ăn nhiều mau đói mà người vẫn gầy rộc đi nên thường xuyên mệt mỏi.

53. Chương 53: Thiên Hạ

Cuối cùng thì Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy cũng chấp nhận sự thật rằng hai người đã có con, bọn họ vui mừng ôm chầm lấy nhau. Đám hạ nhân cũng hân hoan đến chúc mừng cầu thưởng, Tiết Minh Viễn đương xúc động, lập tức vung tay ban thưởng ngay. Sau khi nhận ra đây là thật, Nhược Thủy cầm khăn tay chấm nước mắt. Đường ma ma ở bên cạnh vội khuyên nhủ: “Nhị nãi nãi đang có thai, người đừng khóc nữa, sức khỏe quan trọng hơn.”

Tiết Minh Viễn vừa nghe thế bèn ngồi bên nàng, lo lắng nói: “Phải phải, ma ma nói rất đúng. Lát nữa sẽ xin đại phu kê cho nàng chút thuốc bổ dưỡng thai, sức khỏe nàng vốn yếu nên cần bồi bổ nhiều. Nàng muốn ăn gì cứ nói với ta. Ắ phải rồi, khi có thai phải kiêng vài thứ, lát nữa ta đi hỏi thăm rồi chép lại. Còn gì nữa nhỉ...”

Đường ma ma vừa cười vừa bảo: “Nhị gia, ngài cũng đừng lo lắng quá, khi này đại phu đã nói thai của Nhị nãi nãi rất tốt.”

Tiết Minh Viễn cười cười, y chợt như nhớ ra điều gì: “Nhược Thủy, chúng ta mau biên thư báo tin mừng cho nhạc phụ nhạc mẫu đi!”

Nhược Thủy lúc này mới ngẩng ra, nàng nín khóc rồi mỉm cười đáp: “Đúng là phu quân suy nghĩ chu toàn.”

Nói đoạn, Tiết Minh Viễn đích thân mài mực, đề bút viết xong rồi đưa lại cho Nhược Thủy. Nàng vừa cười vừa bảo rằng: “Thiếp còn muốn gửi ít đồ về, ngày mai thiếp sẽ thu xếp rồi phái người đưa thư về kinh.” Tiết Minh Viễn của bây giờ đương nhiên ngoan ngoãn nghe lời Nhược Thủy: “Nàng nói vậy thì là vậy.”

Cả buổi chiều Tiết Minh Viễn cứ lẻo đeo theo Nhược Thủy như một cái đuôi, quanh quẩn bên nàng không rời nửa bước.

Ví dụ như nàng muốn uống nước, Thanh Tổ vừa bưng lại thì bị Tiết Minh Viễn đoạt lấy, y cẩn thận thổi nguội, sau khi thổi thì nhấp một ngụm, “Ừm, hết nóng rồi, nhiệt độ vừa phải. Nương tử, nàng từ từ uống nhé.”

Rồi thì khi Nhược Thủy muốn uống thuốc bổ, Đường ma ma vừa bưng đến, Tiết Minh Viễn đã lập tức đón lấy, cầm muỗng khuấy cho thuốc nguội, miệng hỏi luyên thuyên: “Bên trong chứa cái gì?” Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục từ Đường ma ma, y mới gật đầu tỏ vẻ hài lòng, nhấp nếm một miếng: “Ừm,

không mặn không nhạt rất vừa miệng, nào nương tử.” Nhược Thủy bây giờ chẳng khác gì một con cừu non bị Tiết Minh Viễn trông chừng nghiêm ngặt.

Nhược Thủy mỉm cười khuyên nhủ: “Được rồi, ở đây có rất nhiều người trông nom thiếp, ma ma lại có kinh nghiệm, chàng cứ an tâm đi làm việc của mình đi.” Tiết Minh Viễn vẫn bám riết lấy Nhược Thủy không chịu buông, sau cùng y phát hiện nụ cười cố kìm nén trên gương mặt Thanh Tố và Đường ma ma, lúc bấy giờ y mới nhận ra mình đã lo lắng thái quá. Tiết Minh Viễn kia cười khúc khích rồi rời đi.

Sau khi Tiết Minh Viễn đi khỏi, Nhược Thủy nói nàng muốn nghỉ ngơi rồi cho Đường ma ma và Thanh Tố lui xuống. Nhược Thủy muốn ở một mình, nàng phải cố hiểu xem chuyện hoài thai này rốt cuộc là thế nào. Nhược Thủy vẫn nhớ cái lúc nàng hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại đã nghe thái y của thái y viện nói như thế.

Nhân số trong thái y viện không phải ít, đương nhiên cũng chia ra nhiều phân nhánh, chủ yếu là bốn khoa: Thực y, Tật y, Dương y và Thú y. Thực y trông coi việc phân lượng vị nóng vị lạnh cho các món ăn trong cung; Tật y chuyên chữa trị những căn bệnh thuộc về căn bên trong; Dương y thì có ý nghĩ như tên gọi, chuyên trách ngoại thương do đao kiếm gây ra. Vu thái y chính là cao thủ về phụ khoa trong nhóm Tật y.

Vết thương của nàng khi ấy do đao gây ra, như vậy người đầu tiên đến thăm khám không thể là Vu thái y. Quả nhiên sau đó nàng nghe mẫu thân thuật lại mọi chuyện, ngay sau khi nàng bị thương, hoàng thượng đã phái Khương thái y - vị thái y sáng giá nhất, quyền uy nhất trong thái y viện - đến. Khương thái y giúp nàng xử lý vết thương, khẳng định tính mạng nàng không bị nguy hiểm, tuy nhiên lại bị nội thương cho nên cần người tài bên phụ khoa. Khương thái y hồi cung phục mệnh, xé chiều hôm đó Vu thái y - Kỳ Hoàng thánh thủ, thái y chuyên về phụ khoa của thái y viện - được phái đến, giúp nàng chữa bệnh.

Nhược Thủy nhìn ra ngoài cửa sổ, Vu thái y là kỳ Hoàng thế gia, con cháu đều giữ chức thái y trong cung. Y thuật ông inh, thân lại giữ địa vị cao trong thái y viện, trong cung chỉ có phi tần từ phân vị phi trở lên mới có tư cách mời Vu thái y đến bắt mạch bình an. Ông ta chẩn đoán sai, có khả năng không, e là xác suất này quá nhỏ!

Hơn nữa trước này hoàng gia vốn là nơi giấu bệnh sợ thuốc, chẩn bệnh luôn nói nhẹ đi ba phần, lúc nào cũng là cảm mạo phong hàn thông thường chỉ cần nghỉ ngơi an dưỡng là khỏe lại, nào có ai dám phán quý nhân bệnh tình nguy kịch nguy hiểm đến tính mạng? Cho nên lần chẩn bệnh này của ông ta ắt có chỗ bất thường. Quan trọng nhất là tuyệt chiêu toàn mạng ai ai trong thái y viện biết, tuyệt đối không được nói chữ “chết”!

Giống như chuyện chẩn đoán này chẳng hạn, giả như ông ta nói nàng có thể mang thai, nhưng xác suất rất thấp, nếu sau khi nàng tiến cung sinh được một đứa con lại càng là chuyện vui lớn.

Nếu lỡ như không sinh được thì cũng không liên lụy đến ông ta, ông ta có thể lật lại mà bảo rằng cơ thể đã chịu tổn thương quá nặng, sau lại không được nghỉ ngơi tốt. Nói chung là rất dễ viện cớ, rất dễ tìm ra chỗ sơ hở để chối bỏ trách nhiệm. Trái lại, ông ta khẳng định chuyện xấu như thế, nếu một ngày nàng mang thai, chức quan của ông ta khó lòng giữ được, tiếng xấu “lang băm” sẽ đeo bám ông ta vĩnh viễn.

Ấy vậy mà ông ta dám kết luận chắc chắn là thế, có khi nào ông ta nắm chắc rằng sau này nàng tuyệt đối không thể hoài thai? Những chuyện này khiến Nhược Thủy toát mồ hôi lạnh. Trước đây cũng là nàng tự ý ngưng thuốc, nhờ sự cam chịu, chấp nhận số phận kia mà nàng đã cứu được con mình.

Vì sao nhà nàng lại chấp nhận lời chẩn đoán của thái y không chút nghi ngờ? Thứ nhất, thái y của thái y viện tài nghệ xuất chúng, nếu Vu thái y đã khẳng định ắt có nguyên do, dù là ai chẩn đoán cũng sẽ cho ra kết quả y hệt.

Thứ hai, cũng là điểm quan trọng nhất, thái y là ai, người ta là ngự dụng chẩn bệnh cho hoàng gia, nhất là những cao nhân ở vị trí cốt cán như Vu thái y, có thể nói ông ta như yết hầu của hoàng đế, cho nên Diêu gia hoàn toàn tin tưởng người hoàng đế phái đến. Trong một số trường hợp, họ chẳng phải người của hoàng hậu hay thái hậu, chủ nhân của họ chỉ có hoàng đế, tiên hoạc hoặc tân đế.

Thế nên người trên kẻ dưới ở Diêu gia chẳng ai may mắn nghi ngờ lời nói của thái y, trong chuyện này sao có thể có kẻ thù không đội trời chung nhúng tay vào được cơ chứ. Nhưng kết quả bây giờ thì sao, Nhược Thủy bỗng nhận ra nàng đã lầm, nàng không kim được mà giữa mặt lên trời cười thật lớn.

Nàng chẳng khác gì một kẻ ngu đần, có lẽ cả nhà nàng cũng vậy, trong mắt kẻ khác họ chẳng khác nào đang chơi trò bí mật vô nghĩa. Trong chuyện này liệu có bàn tay của hoàng hậu đương triều nhúng vào không? Không ai biết được, có thể có mà có thể không. Nhưng thế thì sao chứ, bọ ngựa đánh úp hoàng tước, bên trên đã ngằm tiếp tay cho chuyện này còn ai điều tra ra được, giả như điều tra xong thì nàng tính thế nào đây? Nhược Thủy cúi đầu, đôi dòng lệ tuôn.

Nhược Thủy run rẩy lấy lá thư Tiết Minh Viễn biên gửi về kinh ra, nàng moi lửa đốt lá thư ấy thành tro, để nó lụi tàn giống như tình cảm của nàng dành cho thái tử. Chuyện nàng mang thai không thể cho nhà nàng biết, nếu chuyện này khiến người thân nghĩ rằng nàng đang tức giận, khi ấy họ phải làm sao.

Lại nói, nếu nhà nàng không có động thái gì, nàng sẽ rất đau lòng, nàng sẽ cảm thấy như mình không được coi trọng, tuy nàng hiểu rõ hiện thực là thế, nhưng cũng sẽ không kim lòng được mà cảm thấy đau khổ vô ngần. Nếu nhà nàng có bất kỳ động thái gì, nàng lại càng đau hơn, nàng sẽ trở thành đứa con bất hiếu kéo toàn gia xuống vũng bùn nhớp nhúa. Cho nên lúc này, im lặng là cách tốt nhất để bảo vệ người thân và bản thân nàng, hãy để thời gian xóa nhòa tất cả. Khi nàng có thể bình thản chấp nhận mọi chuyện, nàng sẽ đưa con trẻ hồi kinh gặp phụ mẫu, khiến họ vui mừng, và cũng để chuyện này thật sự biến thành một chuyện đáng để vui mừng.

Riêng chuyện phải báo cho phụ mẫu biết rằng nên cẩn thận như thế nào, ấy ấy, người nhà họ Diêu đầu phải lủ ngu đần, bằng không sao có thể đứng vững như bàn thạch qua mấy triều đại quân thần chứ. Nhược Thủy nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, nàng ngược mắt nhìn chén thuốc vẫn đang tỏa hơi nóng, cất tiếng bảo: “Con ngoan, mẫu thân đã tìm cho con một phụ thân rất tốt. Tuy phụ thân không thể cho con cả thiên hạ, nhưng phụ thân sẽ xem con như là cả thiên hạ của mình. Như thế là đủ rồi, con nhỉ!”

Nhược Thủy nhoẻn cười, nàng cuối cùng cũng thấu hiểu tâm trạng của phụ mẫu năm ấy. Từ nay về sau, ta phải bảo vệ đứa con này, tuyệt đối không để bất cứ kẻ nào làm nó tổn thương, dù cho có phải đánh đổi bằng cả sinh mệnh. Cục cưng, con cứ yên tâm bước vào thế giới này, mẫu thân và phụ thân đã chuẩn bị xong cả rồi!

Tin Nhược Thủy mang thai truyền ra ngoài phủ rất nhanh, thực ra việc bốn năm ròng Nhược Thủy không có động tĩnh gì khiến mọi người xì xào không ít, nhưng chỉ đơn thuần là chuyện trà dư tửu hậu chứ không có ý biến nó thành tin đồn thị phi. Vì sao ư? Vì nàng là vợ kế mà, Tiết Minh Viễn có con trai vợ cả rồi cả con trai của thiếp, người khác còn muốn bát nháo gì nữa, còn có thể ý kiến gì nữa. Cho nên khi ai nấy hay chuyện Nhược Thủy hoài thai đều rất bình tĩnh, thế à, chuyện tốt đấy, chúc mừng nhé.

Thẩm Mộ Yên cũng bình tĩnh chẳng kém, đừng nói đến chuyện ra tay hãm hại Nhược Thủy này nọ, ngay đến nghĩ thôi thị ta cũng chẳng dám. Thứ nhất, Thẩm Mộ Yên có gan hại một mạng người không còn phải xem lại, chứ vị nghĩ ai cũng chuyên nghiệp đến độ nghĩ ra đủ trò hãm hại người ta sẩy thai mà vẫn bình tĩnh mặt không đổi sắc, tim không loạn nhịp ư? Chuyện này nếu bị tra ra, không chỉ thị ta xong đời mà còn liên lụy đến cả Tiết Đình.

Thứ hai, vì có Nhược Thủy, thị ta biết gia sản kia không đến lượt con trai mình kế thừa, dù nàng ta có thai chẳng nữa cũng chẳng đến lượt, chuyện này đâu phải thị ta không hiểu. Cũng vì nguyên do ấy mà thị ta ra sức động viên Tiết Đình cố gắng học tập, kết giao với con nhà quyền quý, củng cố cho tiền đồ sau này. Thế nhưng lần này, Thẩm Mộ Yên lại ôm hi vọng trong viện của Nhược Thủy sẽ phát sinh trò vui. Chẳng phải cô thiện lương lắm sao? Chẳng phải cô coi Tiết Hạo như con ruột mình sao? Đã đến nước này, chẳng phải cô nên tháo bộ mặt giả nhân giả nghĩa ấy xuống rồi sao? Thẩm Mộ Yên tin chắc rằng, một khi vì con của mình thì không ai là Bồ Tát cả, gia sản của Tiết Minh Viễn sẽ về tay ai đây, thị ta rất mong chờ!

Không chỉ riêng Thẩm Mộ Yên mà cả vú em của Tiết Hạo cũng có cùng suy nghĩ. Thẩm Mộ Yên vắt chân chữ ngũ nóng lòng xem trò vui, trong khi bà vú là thật lòng lo lắng cho Tiết Hạo. Bà vú cũng đứng từ góc độ của một người bình thường mà nhìn nhận, có người mẹ nào lại không suy nghĩ cho con ruột của mình. Trước kia Nhị nãi nãi chưa mang thai, bà thấy Nhị nãi nãi đối xử với Tiết Hạo rất tốt, nhưng bây giờ nãi nãi có thai rồi, ai dám cam đoan Nhị nãi nãi sẽ không biến thành một Thẩm Mộ Yên thứ hai chứ.

Bà vú kéo tay Tiết Hạo lại, mỉm cười nói: “Hạo nhi, con có biết mẫu thân có em bé không? Chẳng mấy nữa con sẽ có thêm một đệ đệ, con có vui không?”

54. Chương 54: Huynh Đệ

Tiết Hạo vừa đi học về đã bị bà vú gọi lại, bà mỉm cười nói với cậu bé: “Hạo nhi, con có biết mẫu thân có em bé không? Chẳng mấy nữa con sẽ có thêm một đệ đệ, con có vui không?” Tiết Hạo ồ lên, sau đó vui vẻ nói rằng: “Con lại có đệ đệ sao? Thích quá! Con đi thăm mẫu thân đây.” Nói xong, cậu bé toan xoay người đi luôn.

Bà vú vội vàng kéo Tiết Hạo lại, hình như lúc này bà nói chưa rõ ý, thế là lại cười mà rằng: “Hạo nhi đã lớn rồi, sao cứ nóng vội như thế. Vú dặn con nhé, sau khi đệ đệ ra đời sẽ không giống như bây giờ. Thứ gì tốt phải để đệ đệ chọn trước rồi mới đến lượt con, món ngon cũng phải để dành cho đệ đệ ăn trước rồi con mới được ăn, con có hiểu không?”

Tiết Hạo tròn mắt đáp: “Dạ hiểu. Chẳng phải là vẫn giống như trước sao, có gì ngon con sẽ để Uyên đệ ăn trước, vú đã dạy con rồi, con vẫn còn nhớ rõ!” Nói xong, Tiết Hạo bụm miệng nhỏ cười hì hì, vui vẻ nói: “Thế là sẽ có một đệ đệ còn bé hơn cả Uyên đệ, món ngon Uyên đệ phải cho tiểu đệ đệ ăn trước, chắc Uyên đệ vẫn chưa biết đâu, để con đi dặn đệ ấy.” Nói xong, đôi chân nhỏ lại toan rảo bước đi ngay.

Bà vú vẫn chưa buông tay, bà vừa cười vừa dặn: “Từ nay về sau không chỉ riêng đồ tốt các con phải nhường cho đệ đệ, Nhị gia và Nhị nãi nãi cũng sẽ chăm sóc tiểu thiếu gia nhiều hơn, các con phải nghe lời đấy nhé.”

Tiết Hạo tỏ vẻ như đã tỏ tường: “Đương nhiên rồi ạ, giống như bạn học Đỗ Duy của con vậy, sau khi về nhà không chỉ cha mẹ bận rộn mà đến nó cũng phải phụ chăm đệ đệ. Nhưng nó nói chơi với đệ đệ cũng vui lắm, nhất là lúc mới tập đi, cứ lẫm chẫm như con vịt con ấy. Mùa đông đến đặt đệ đệ lên giường, đắp nhẹ đầu một cái là lăn tròn. À đúng rồi, con phải đi hỏi mẫu thân xem khi nào đệ đệ có thể cùng ra ngoài chơi với con!”

Tiết Hạo lại xoay người, bà vú toan kéo lại nhưng cậu bé đã tránh đi, nóng ruột nói: “Vú à, những lời vú dặn con đều đã nhớ, bây giờ con gấp lắm, có gì thì tối về vú nói sau nhé.” Nói rồi đôi chân nhỏ thoăn thoắt chạy đi xa, bà vú lắc đầu thở dài. Bà không thể nói thẳng ra, dù sao cũng là tiểu chủ tử, vạn nhất truyền đến tai Nhược Thủy, bản thân ra sao cũng chẳng hề gì, nhưng bà không thể để vì mình mà ảnh hưởng đến Tiết Hạo.

Tiết Hạo chạy đến phòng Tiết Uyên, vừa cười vừa thông báo với Tiết Uyên rằng cậu chàng sắp được lên chức ca ca, nói xong lập tức kéo Tiết Uyên đến phòng của Nhược Thủy. Tiết Uyên vừa bước vào cửa là reo hô: “Mẫu thân, đệ đệ ở đâu? Con muốn gặp đệ đệ.” Mọi người bị Tiết Uyên chọc cười, Tiết Hạo lại nhìn Tiết Uyên bằng ánh mắt như muốn nói bộ đệ đệ là kẻ ngốc sao. Đường ma ma cười bảo: “Uyên nhi, đệ đệ đang nằm trong bụng Nhị nãi nãi, phải tám tháng nữa mới gặp đệ đệ được.”

Tiết Uyên nhìn trái lại nhìn phải, thấy ai nấy đều đang nhìn mình nên cười khiến khuôn mặt nhỏ nhắn kia đỏ ửng lên, cậu bé cố gắng chuyển sự chú ý của mọi người sang người khác, lập tức quay sang nói với Tiết Hạo bằng giọng giận dỗi: “Sao huynh không nói rõ với đệ?” Tiết Hạo tỉnh bơ đáp: “Ta đâu ngờ đệ lại đàn như vậy.” Ai nấy đều bật cười ha hả, Tiết Uyên bĩu môi đầy oan ức, dường như cậu bé sắp khóc đến nơi rồi, Nhược Thủy thấy vậy vội vàng an ủi: “Là do mẫu thân nói với đệ đệ của Uyên nhi rằng chưa cần ra ngoài vội, đệ ấy phải ở trong bụng mẫu thân thêm mười tháng nữa mới được. Uyên nhi không biết cũng là bình thường.”

Tiết Uyên chạy ngay đến bên cạnh Nhược Thủy, ngấm ngấm cái bụng nàng rồi nói: “Đệ đệ, ta là Tam ca của đệ đấy. Đệ xem kìa, Nhị ca thường hay bắt nạt người khác, nhưng đệ đừng lo, sau khi đệ ra ngoài ta sẽ dắt đệ đi chơi, sẽ không bắt nạt đệ!” Tiết Hạo đứng bên cạnh nghe vậy lấy làm giận lắm: “Ai cho đệ nói xấu ta với tiểu đệ đệ!”

Tiết Uyên cảm thấy mình đã chuyện bại thành thắng, hớn hở mà rằng: “Ai bảo huynh không nói giúp đệ, tiểu đệ đệ thấy cả rồi.” Nhược Thủy thấy hai người con trai tiếp nhận chuyện này một cách hào hứng, bản thân nàng cũng rất vui. Nàng cũng chưa từng nghĩ ngợi nhiều, nhà không phải chỉ có một đứa trẻ, mấy huynh đệ đều lớn lên cùng nhau, thế nên chuyện có thêm một đệ đệ nữa cũng dễ được bọn trẻ chấp nhận.

Nhắc đến chuyện huynh đệ, Nhược Thủy chợt nhớ ra điều gì, nàng vội cất tiếng hỏi: “Các con vẫn luôn miệng gọi đệ đệ, nếu là một muội muội có được không nhỉ?”

Nào ngờ hai cậu con trai vừa cãi nhau khi này đã đồng thanh mà rằng: “Không được ạ!”

Nhược Thủy ngẩn người, một bé gái dễ thương không thích hơn sao? Tiết Hạo lên tiếng: “Bọn nó thường nói muội muội ưa khóc, hù dọa cũng khóc, lại còn hay mách người lớn.”

Tiết Uyên gật đầu phụ họa: “Muội muội không thể theo chúng con đi chơi, tụi con cũng không thể đưa muội đi đánh nhau. Không được đâu ạ, thích đệ đệ không thích muội muội đâu.”

Hai người con một mực đòi đệ đệ, nghe giọng có vẻ như mọi sự thương lượng đều không được chấp nhận. Chuyện này khiến Nhược Thủy dở khóc dở cười, ban đầu nàng đã được dạy rằng có sinh phải sinh con trai kéo trưởng bối không hài lòng. Bây giờ nàng mới biết, người mất hứng nhất chính là nhị vị tiểu ca ca này, áp lực quả không nhỏ.

Ngày hôm sau, Nhược Thủy trao phong thư cho Tiết Minh Viễn gửi vào kinh, chỉ có điều nội dung đã thay đổi, nàng đã viết lại một bức khác chỉ thăm hỏi chuyện trong kinh, nhân tiện báo rằng nàng nghĩ tân hoàng vừa đăng cơ tạm thời nàng chưa nên quay về, dặn dò Diêu gia hãy đợi thêm một thời gian nữa. Bức thư gửi về chỉ đơn thuần báo bình an, đương nhiên phía Diêu gia cũng đáp trả như lệ thường, chỉ một phong thư và một ít thức ăn và đồ dùng linh tinh.

Tiết Minh Viễn cũng không cảm thấy lạ khi khuê nữ mang thai mà nhà mẹ lại lạnh nhạt như thế, chỉ gửi đến ít đồ dùng vật. Bởi lẽ trong mắt Tiết Minh Viễn, cô nương không được sủng ái mà có chút quà đã là không tệ, mẹ của con mình thì mình yêu thương là đủ rồi.

Nhược Thủy ở nơi đây an tâm dưỡng thai, nàng còn trồng thêm mấy gốc hoa nhỏ trong tiểu viện của mình. Sau khi mang thai, Nhược Thủy cảm thấy mọi thứ xung quanh đều đổi khác, lúc nào nàng cũng mừng tượng ra cảnh con sẽ hỏi mình đây là cái gì, còn nàng sẽ giải thích tượng tận, chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến lòng nàng vang tiếng nhạc.

Vào một ngày tháng chín, Nhược Thủy nhận được thiệp mời đến hội thưởng trà ngắm hoa. Chủ nhân của hội này là bà chủ một cửa hàng, mời mọi người đến đến một nơi gần đó đàm đạo. Nhược Thủy gật gù, nàng viết giấy cảm ơn, hứa sẽ đến đúng hẹn.

Kiểu hội họp này thường không nhiều, tầm hai ba tháng lại có một lần, các nhà thay nhau đứng ra tổ chức, Nhược Thủy cũng từng sắp xếp vài dịp. Ở đây, không chỉ đơn thuần là uống rượu vui đùa, các nhà đều mở tiệm trên cùng một con phố, nếu kết giao ắt tài lộc sinh sôi, vì thế không chỉ riêng cánh nam mà đám phụ nhân thi thoảng cũng tụ tập.

Địa điểm lần này là ở vùng ngoại ô, trước khi lên đường, Tiết Minh Viễn dặn đi dặn lại rằng nhất định phải cẩn thận, nhất định không được vì mấy lời nói vu vơ của người ta mà giận, nếu lỡ nảy sinh tranh cãi thì để về rồi tranh cãi với y, bản thân đừng dính vào chuyện gì. Nhược Thủy vừa cười vừa nói: “Đám phụ nhân thi thoảng mới tụ tập vui chơi, nào có phải Hồng Môn yến, thiệp chỉ ra ngoài thư giãn một chút thôi mà.”

Tiết Minh Viễn lơ đãng theo sau Nhược Thủy, miệng lầm bầm không ngớt: “Đi ra ngoài thư giãn đương nhiên là tốt, thế nên nàng có thấy gì vừa mắt cũng đừng để ý. Mang đủ hết mọi thứ rồi chứ? Nước, lương khô, trái cây ăn vặt, có cần mang thêm áo choàng không?” Nhược Thủy leo lên xe ngựa, nàng xoay người vén rèm con rồi làm mặt quỷ, vừa cười vừa nói: “Chàng càng ngày càng giống một ông già.” Nói xong nàng cười duyên, thúc giục xa phu quất ngựa đi ngay.

Vùng ngoại ô kia là nơi có rừng có nước, lại ngay vào mùa hoa quế trở bông. Nhược Thủy đến đúng hẹn, khi nàng đến nơi đã có chừng mười lăm mười sáu người phụ nữ khác. Những người này chẳng vương ý thơ, ai nấy đều đã làm mẫu thân của con trẻ, họ tụ lại một chỗ bàn tán chuyện thị phi, tâm sự chuyện con cái, nhiech mách cánh nam nhân. Vô vị buồn tẻ nhưng lại phảng phất hơi hướm của một cuộc sống sinh động.

Thế nhưng hôm nay lại khác, bầu không khí có vẻ kì lạ khác thường, người chủ trì đứng chào hỏi mọi người, những người khác thì tùm năm tùm ba bàn tán chuyện gì đó. Lại có hai nhà nào xảy ra xung đột sao? Nhược Thủy mỉm cười tiến lên bắt chuyện nhưng vẫn không tìm ra manh mối. Sau khi mọi người đến khá

đông đủ, ngồi vây quanh trong đình, có vài người lúc này mới hay biết Nhược Thủy đã mang thai bèn cất tiếng chúc mừng nàng.

Mọi người âm ỉ một phen xong, người chủ trì khẽ huých người phụ nữ bên cạnh, phụ nhân kia lập tức mỉm cười nói: “Trên đường chúng ta buôn bán vừa mở một tủ lâu, không biết các vị đã hay tin chưa?”

Nhược Thủy ít khi đến tiệm, Tiết Minh Viễn cũng bảo trong tiệm bệnh khí nặng nề, sau khi nàng mang thai thì không cho đến nữa. Nhược Thủy thấy hơn một nửa số bọn họ lắc đầu.

Phụ nhân kia thu lại nụ cười, thị tiếp lời: “Tủ lâu này vừa khai trương tháng trước, chủ tiệm là một quả phụ một con.”

Nhược Thủy nghe đến đây vẫn chưa biết trọng tâm câu chuyện là gì, quả phụ mở tiệm thì sao chứ, ngày xưa ở chợ Tây cũng có một quả phụ gọi là Tây Thi đậu hũ đó sao, có một số người thường xuyên ghé hàng của nàng ta mua đậu hũ, nhưng bọn họ đâu có phản ứng gay gắt như thế này. Có khi họ còn trêu nhau bảo tiếc rằng không được mềm mại như đậu hũ.

Nói xa lại nói gần, trên phố cũng có một quả phụ làm chủ tiệm bán điểm tâm, sau khi phu quân qua đời đã một mình nuôi lớn con nhỏ, bọn họ còn cảm thấy người ta đơn thân, nuôi nấng một đứa trẻ chẳng phải chuyện dễ dàng, lắm khi hội họp cũng dẫn nàng ta theo, nhưng tiếc là người ta phải trong nom việc làm ăn, không tiện tham gia thường xuyên. Rốt cuộc thân phận vị quả phụ kia có gì đặc biệt?

Vị chủ trì thấy người kia nói không rõ ràng, bà ta bĩu môi rồi cất tiếng: “Nữ chương quỹ kia tên là Doãn Phụng, tự mình đảm nhiệm vị trí này trong tủ lâu. Ngày đầu tiên cô ta đến đã dạo một vòng thương phố của chúng ta, bây giờ trưa nào cũng đưa cơm và thức ăn đến ấy ông nhà chúng ta cả, còn nói là đồ do mình tự tay làm để mời mọi người. Nếu cô ta sai kẻ dưới đưa đến thì cũng thôi đi, hôm ấy tôi ra ngoài mua đồ, nhân tiện ghé lại tiệm nhà ngồi nghỉ chân, định bụng đến trưa sẽ cùng phu quan ra ngoài ăn cơm. Ấy thế mà đã thấy cô ta bước vào uốn éo như rắn, mở mồm gọi Tôn đại ca. Ô hay, ai là đại ca của cô ta chứ! Tôi cũng chẳng có cô em chồng như thế.”

Thật ra khi gặp Tôn chương quỹ, Nhược Thủy cũng gọi mấy tiếng Tôn đại ca theo Tiết Minh Viễn, mọi người ai nấy đều rất thân thiện, khi ấy Tôn phu nhân còn thân thiết kéo tay Nhược Thủy lại gọi một tiếng đệ muội. Đây đúng là điểm bất tiện cho phụ nữ nhà kinh thương, Tiết Minh Viễn gọi người ta Tôn đại ca là để cho họ chút thể diện, người khác mà gọi Tôn đại ca của nhà mình thì lại là chuyện khác, thê tử người ta hiển nhiên là không vui vẻ gì rồi.

Nhược Thủy còn đang chau mày suy nghĩ thì chợt nghe thấy Tôn phu nhân quay sang nói với nàng: “Đệ muội Tiết gia, tủ lâu nhà cô ta mở ngay đối diện tiệm thuốc nhà muội đấy, muội nên cẩn thận trông chừng, lời nói của đám đàn ông chẳng đáng tin đâu. Nhất là khi muội lại đang bất tiện thế này họ lại càng có cơ ăn vụng. Dù gì cô ta cũng không phải khuê nữ, nào có cần phải chịu trách nhiệm gì.”

55. Chương 55: Tin Tưởng

Tôn phu nhân nhìn Nhược Thủy ra chiều mình là người từng trải lắm, Nhược Thủy cũng biết Tôn phu nhân làm thế cũng vì quan tâm đến nàng, nàng bèn mỉm cười gật đầu, tỏ ý đã biết. Một phụ nhân ngồi bên cạnh thấy Nhược Thủy coi nhẹ như không, bà ta bỗng cảm thấy Nhược Thủy chưa lường hết được những nguy hiểm, chưa đủ cảnh giác, bèn bồi thêm: “Cô đừng có coi nhẹ như thế, đàn ông chẳng khác gì đứa trẻ con, phải cẩn thận trông chừng mới được. Chỉ cần cô không để ý một tí là họ buông thả ngay, huống chi bây giờ lại còn có người mời gọi bên cạnh.”

Nhược Thủy gật đầu lần thứ hai, mọi người thấy nàng không hưởng ứng nên cũng chẳng nói thêm nữa. Mọi người lại lôi đề tài về quả phụ kia ra bàn tán, tự dặn mình phải cẩn thận rồi thế nọ thế kia. Sau đó có người lôi cả chuyện gần đây phu quân tuyển người mà chẳng hỏi ý mình, muốn mời được người tốt mà không chịu nhân nãi. Bây giờ Nhược Thủy vẫn chỉ mỉm cười, nghe bọn họ xì xào trao đổi.

Bất kể là chuyện gì, Nhược Thủy chưa bao giờ nói những lời không hay về Tiết Minh Viễn ở bên ngoài. Quyết định đầu tư của Tiết Minh Viễn là sai, Nhược Thủy cũng không đi nói lung tung lấy một câu. Nam nhân của mình mà mình còn khinh thường, thì trông mong gì họ được người khác coi trọng. Về chuyện mà bọn họ đang nói đến, cánh đàn ông nằm trong tay họ sao? Người đàn ông mình đã nắm được trong tay thì dù không quản thúc y cũng không làm ra những chuyện lén lút xấu xa. Nếu đã phải trông chừng, thì dù có buộc lũ đàn ông bên người, con mắt họ cũng lảo liên điên đảo, tâm tình bay loạn đến góc ngách bốn phương.

Sau buổi tụ tập, Nhược Thủy ngồi xe ngựa về nhà. Khi nàng về đến nhà thì Tiết Minh Viễn cũng đã quay về, họ bắt đầu hỏi han về nhau. Nhược Thủy cười hỏi: “Sao hôm nay chàng về sớm vậy?”

Tiết Minh Viễn cười ha hả nói: “Chẳng phải hôm nay nàng cũng ra ngoài sao, bây giờ có gì quan trọng hơn nàng được chứ. Thế nào, chơi có vui không?”

Nhược Thủy vừa cười vừa nói: “Cũng vui lắm, nhưng vừa về gặp chàng đã mất hứng, cảm giác như thiếp trở nên quan trọng nhờ hưởng sái hào quang của con mình.”

Tiết Minh Viễn khấn trương xoa dịu: “Không phải bây giờ nàng mới quan trọng mà đã luôn là thế, thật đấy.” Dáng vẻ cuồng quít của Tiết Minh Viễn khiến Nhược Thủy bật cười. Một người coi trọng gia đình thế này hẳn sẽ không làm vậy.

Nhược Thủy cũng chẳng bận tâm về việc kia, thực ra muốn phòng cũng không phòng được, thôi thì để xem Tiết Minh Viễn tự giải quyết như thế nào. Trong nhà thì phi coi như tạm dừng ở đây, trái lại bên ngoài càng truyền càng dữ dội. Hôm nay Tiết Hạo và Tiết Uyên ăn cơm với Nhược Thủy xong, hai cậu con trai nhìn Tiết Minh Viễn bằng ánh mắt như có điều gì muốn nói nhưng lại thôi, Nhược Thủy cố ý khơi gợi vài lần cho hai cậu bé mở lời nhưng cũng không thành công.

Một lát sau, Tiết Đình cũng đến. Mỗi ngày, Tiết Đình sẽ đến thỉnh an vợ chồng họ vào sáng sớm, buổi tối ăn cơm xong sẽ đến thư phòng đọc sách, nên đã xin Nhược Thủy miễn cho lễ này. Nhược Thủy hiển nhiên cũng không câu nệ tiểu tiết, tối nay Tiết Đình đến đây ắt là có việc gì.

Nhược Thủy mỉm cười nói: “Đình nhi cũng đến à, hôm nay con đi học có mệt không?”

Tiết Đình thi lễ với Nhược Thủy, cậu bé nói: “Con thỉnh an mẫu thân. Con tự thấy đi học là con đường làm rạng danh tổ tông, mệt một chút cũng chẳng hề gì. Hôm nay con đến là có chuyện muốn nói với phụ thân.”

Tiết Minh Viễn chợt nghe thấy tên mình, y ngẩng đầu lên hỏi: “Hửm, có chuyện gì?”

Tiết Đình nghiêm túc nói: “Tuy có câu phận con cái không được cãi lại cha, nhưng cha cũng phải là người cương trực làm gương cho con cái. Nếu phụ thân đã làm những việc trái với đạo đức mà con không dám chỉ ra thì mới là đại bất hiếu.”

Những lời này khiến Nhược Thủy lẫn Tiết Minh Viễn đều sửng sốt, đứa nhỏ Tiết Đình này đang nói cái quỷ gì vậy. Tiết Đình đứng thẳng, chấp tay sau lưng chậm rãi nhả từng chữ: “Ở triều đại trước, trong những năm bình yên, ở huyện Nam Hải có Chu Hoàng thị, tuổi trẻ thủ tiết, tuân theo lễ pháp, đến phòng khách cũng không bước đến nửa bước, được người thời ấy tôn xưng là nữ quân tử. Quả phụ Lý Du thị an phận nhiều năm, chặt đứt mười đầu ngón tay để giữ lòng thủ tiết. Đấy đều là những truyền kỳ ca tụng kẻ biết đối nhân xử thế.

Sử sách cũng ghi chép lại không ít, trong sách ‘Liệt nữ’ có ghi rằng ở huyện nọ có Hồ thị, hai mươi lăm tuổi đã thủ tiết, thề rằng cả đời không bước ra khỏi cửa. Một ngày nọ nhà hàng xóm nấu cơm gây hỏa hoạn, lửa cháy lan đến nhà của Hồ thị, Hồ thị bèn đưa cậu bé bảy tuổi ra cửa cho tẩu tử, sau đó ôm con gái mới ba tuổi ngồi ngay ngắn giữa ngọn lửa hung tàn, dù chết cũng không ra khỏi cửa lớn. Những người như thế mới đáng tán thưởng, khiến người đời kính trọng. Muốn thủ tiết thì không được xuất đầu lộ diện, phải biết an phận.”

Tiết Đình thao thao bất tuyệt, Nhược Thủy thấy đứa trẻ này đúng là đã đọc qua không ít sách vở, tuy nhiên chỉ là đọc chết. Tin hết ở sách thì còn tệ hơn không đọc sách, đọc sách cốt là để phân tích xem trong ấy viết cái gì. Tiết Đình của hiện tại há chẳng phải người ta nói gì lập tức tin ngay cái đó sao, ôm con chết

cháy trong nhà có gì đáng để ca tụng chứ. Phật dạy người thân khó tìm, chúng ta phải trân trọng những người thân thuộc, quả phụ kia lại lấy đi mạng sống của con trẻ, hành động này thật sự độc ác.

Không riêng gì Nhược Thủy mà Tiết Minh Viễn cũng chau mày, Tiết Đình nói vậy là có ý gì? Tiết Đình lại tiếp: “Chủ của tửu lầu đối diện nhà ta chính là người không biết an phận, không những ra mặt trong chuyện buôn bán mà buổi trưa còn đưa cơm đến các nhà. Phụ thân không nên nhận, phải kiên quyết từ chối mới đúng. Chúng ta phải để cho người ta biết làm vậy là không đúng, để người ta nhìn ra cái sai mà sửa. Bây giờ phụ thân nhận thức ăn của người ta đã là sai rồi.” Tiết Đình mười tuổi kia nói với vẻ đau xót.

Tiết Minh Viễn chẳng quan tâm, lập tức nổi giận đùng đùng, quát mắng không ngời: “Toàn nói vậy! Đúng là xàm ngôn! Cho người đi học là muốn người đọc sách học điều hay, chứ không phải ôm một bụng mĩa mai về nhà, nói năng lung tung. Cút, cút ngay!” Tiết Minh Viễn vốn không thích những thứ giáo điều này, bằng không trước đây y đã đọc sách. Bây giờ đến con trai mình cũng đứng trước mặt thuyết giáo một phen, y không tức giận mới lạ.

Tiết Đình nghe vậy toan mở miệng phản bác thì đã bị Nhược Thủy ngăn lại, nàng hỏi: “Đình nhi nghe người ngoài nói rồi cứ cho là vậy sao?” Tiết Đình trả lời: “Chuyện này đã truyền khắp học viện, bà chủ của tửu lầu mới mở trên phố đích thân đưa thức ăn đến tận cửa hàng của những ông chủ khác, rất nhiều nhà vì chuyện này mà xảy ra gây nhau. Họ đều nói với con là bà chủ kia không đúng.”

Nhược Thủy ngắt lời Tiết Đình: “Cho nên con nghe người ngoài rồi về chỉ trích phụ thân sao? Bất kể những lời con nói đúng hay sai, giả như con nói đúng, vậy con đã hỏi phụ thân có nhận hay không chưa, nếu đã nhận thì phụ thân của con có ăn hay không. Chuyện còn chưa rõ ràng đã vội vã kết luận, nông cạn tin lời người, đây là những gì con học được suốt hai năm qua sao?”

Tiết Đình chết lặng trước lời răn dạy của Nhược Thủy, chỉ lăm bậm trong miệng: “Bọn họ đều nói như vậy.” Nhược Thủy khoát tay: “Lời người đáng sợ, con phải nhớ cho kỹ. Không có đạo lý nào dạy người ta nghe người ngoài rồi quay sang chỉ trích người nhà. Con về phòng suy nghĩ cho kỹ đi.” Sau khi Tiết Đình lủi thủi về phòng, Nhược Thủy mới hỏi đến Tiết Hạo và Tiết Uyên: “Đây cũng là chuyện các con muốn hỏi?” Hai đứa bé cúi gằm mặt, rồi gật đầu.

Nhược Thủy thở dài: “Các con cũng về phong suy nghĩ như ca ca đi. Được rồi, về cả đi.”

Bọn nhỏ về phong hết, Nhược Thủy ngồi xuống bên cạnh Tiết Minh Viễn, nàng cười bảo: “Chàng đừng giận, bọn trẻ đang lớn, có quan điểm riêng cũng là chuyện tốt.”

Tiết Minh Viễn bĩu môi nói: “Chuyện này mà tốt gì, chẳng phân biệt được thị phi, nàng nói hay chỗ nào chứ.”

“Bọn trẻ còn nhỏ, còn rất nhiều thứ phải học, chúng ta từ từ dạy dỗ là được mà.” Nhược Thủy đáp.

Tiết Minh Viễn gật đầu: “Lời đồn kia cũng lợi hại thật, thực ra bà chủ kia thấy mình mới đến nên muốn tạo quan hệ với mọi người thôi. Trong chuyện làm ăn ai cũng là bạn, giúp nhau một chút là chuyện nên làm. Nào ngờ truyền ra ngoài lại thành ra thế này. Buổi cơm trưa ta vẫn ăn cùng với lão đại phu, dù đưa thức ăn đến cũng là mọi người cùng ăn chung.”

“Thiếp biết, những lời thị phi càng truyền xa càng khó nghe, sau này thiếp sẽ sai người đưa cơm đến cho chàng. Đây là uy tín của bà chủ kia, mọi người nói một chút thôi, một thời gian sau sẽ êm xuôi.”

Ngày hôm sau, khi Tiết Minh Viễn đến cửa hàng còn cố ý hỏi thăm về chuyện này, quả thật mấy nhà gần đó có cãi nhau. Tiết Minh Viễn về nhà bèn kể lại với giọng sụt sùi: “Nương tử nhà ta là nhất, không như mấy người phụ nữ kia, nghi thần nghi quỷ rồi đoán mò.” Nhược Thủy cười nói: “Bởi vì thiếp tin chàng, giữa vợ chồng quan trọng nhất là tin tưởng, đoán tới đoán lui chỉ khiến tình cảm sút mẻ.”

“Phải phải, chính là tin tưởng, nàng tin ta là được rồi, phu quân tuyệt đối không phải là loại người đó. Nếu hoài nghi đối phương hai lòng, há chẳng phải cũng hoài nghi rằng mình thiếu hấp dẫn sao. Mấu thân của con ta rất xinh đẹp, vì thế nàng cứ tự tin là đời này phu quân chỉ nhìn một mình nàng mà thôi.” Tiết Minh Viễn vội vàng gật đầu phụ họa. Chỉ có điều y lại lập tức đổi giọng, làm bộ ai oán nói: “Có khi nào là vì nàng thấy ta quá xấu xí, nên cảm thấy an toàn không? Người ta sẽ chẳng nhớ chẳng thương ta nên nàng rất an tâm, có phải không?”

Nhược Thủy cười ha ha, nàng đặt bàn tay to lớn của y lên bụng mình, dịu dàng nói: “Ở đây có một người không bao giờ thấy chàng xấu xí, mau mau lại đây tìm chút an ủi đi!” Tiết Minh Viễn vuốt ve bụng Nhược Thủy, một vòng lại một vòng rồi cười: “Khi nào con mới biết đạp ta nhỉ? Ta thật chờ mong.”

Dù đang mang thai nhưng Nhược Thủy vẫn rất bình thường, không xuất hiện nhiều triệu chứng thai nghén, Đường ma ma cười bảo đây là phúc của nàng. Vì Nhược Thủy có thai nên lễ mừng năm mới năm nay, những việc cần chuẩn bị đều được Tiết Minh Viễn giản lược hết. Lợi nhuận của bốn cửa hàng đều tốt, mọi người ai nấy đều hăng hái, liên tục nghĩ ra nhiều cách kiếm tiền. Tiết Minh Viễn đẩy bàn tính, có lẽ chẳng mấy nữa y sẽ đạt được mục tiêu mở một cửa tiệm ở Hàng Châu.

Mùng một đầu năm phải đến nhà chính chúc tết, Tiết Minh Viễn bảo năm nay Nhược Thủy đang mang thai nên không cần đi, lúc cúng bái tổ tiên đứng bên ngoài rất lạnh, không thể để con của họ chịu lạnh được. Nhược Thủy cũng vui vì được nghỉ ngơi, quan hệ họ hàng này dù có cũng như không, ngoài việc muốn kiếm chút tiền của cửa nhà mình, bọn họ bình thường đến nửa con mắt cũng chẳng nhìn.

56. Chương 56: Sinh Con Trai Hay Sinh Con Gái?

Sau khi Tiết Minh Viễn quay về từ nhà chính, y thuật lại cho Nhược Thủy nghe những “giáo điều” của Nhị thúc năm nay, Nhị thúc kia thấy bốn cửa hàng của Tiết Minh Viễn hưng thịnh thu nhiều lợi nhuận, ông ta nghe nói do nhờ công lao của mấy vị đại chương quỹ, thế là vô tư thốt ra rằng ông ta muốn mượn đại chương quỹ vài ngày để truyền kinh nghiệm cho chương quỹ của nhà chính, để bọn họ học hỏi thêm. Đương nhiên là Tiết Minh Viễn cự tuyệt, nếu như muốn học theo nhà y thì trước tiên phải không ngần ngại chia phần cho các đại chương quỹ, đến khi ấy để người bên y sang truyền thụ kinh nghiệm cũng không muộn.

Nhị thúc nhà họ Tiết kia ngay đến huynh đệ cũng không tin tưởng, huống chi là người ngoài. Vừa nghe Tiết Minh Viễn nói xong ông ta đã lầm bầm: “Cũng chỉ có người rộng lượng, dám giao sản nghiệp lớn của mình vào tay người khác.” Tiết Minh Viễn biết nhưng chỉ cười, lời cần nói cũng đã nói, những chuyện còn lại y không quản nổi. Chưa kể lòng dạ thế kia đừng mong kiếm được phần tiền nào.

Trung tuần tháng hai là lúc Nhược Thủy sinh nở, dù gì đây cũng là lần đầu tiên nên nàng khá hoảng hốt. Tiết Minh Viễn thậm chí còn lo lắng hơn cả Nhược Thủy, di nương của Tiết Uyên qua đời vì sinh cậu bé, y có thể không sốt ruột sao. Nhược Thủy rất hồi hộp nàng bỗng nhớ đến mẫu thân của mình, tối gần ngày sinh, cứ tối đến là nàng lại chấm nước mắt khiến Tiết Minh Viễn mỗi ngày đều như ngồi trên đống lửa.

Nhưng Nhược Thủy có thể khóc còn Tiết Minh Viễn không được phép sợ hãi, y nhoen cười an ủi nàng: “Được rồi, lớn thế này còn tìm mẫu thân. Ta cũng lạ thật, dạo trước cứ lên kinh đón nhạc mẫu đến thì tối rồi. Sinh con cũng đâu có khác ngày thường, một hồi là xong thôi mà.”

Mất Nhược Thủy đỏ hoe, nàng nói: “Nhưng thiếp sợ.”

Tiết Minh Viễn ôm nàng dỗ dành: “Đừng sợ đừng sợ, sức khỏe nàng rất tốt, chúng ta sẽ mời bà đỡ có kinh nghiệm đến giúp, mọi chuyện đều ổn cả thôi.” Nhược Thủy ngoan ngoãn ngồi đó nghe Tiết Minh Viễn an ủi, đến đêm thì Nhược Thủy trở dạ. Nhược Thủy đánh thức Tiết Minh Viễn đang say ngủ, Tiết Minh Viễn cuống cuống khoác một cái áo mỏng xông ra ngoài gọi người giữa tiết đông giá.

Tiết Minh Viễn phái người ra ngoài đón bà đỡ, Đường ma ma thì sai đám người làm tất bật chuẩn bị. Khi bà đỡ đến thì tất cả đã chuẩn bị xong, lập tức vào phòng đỡ sinh ngay. Lúc này Tiết Minh Viễn mới có thời gian quay về phòng khoác thêm tấm áo, sau đó ra sân đứng chờ. Người làm khuyên Tiết Minh Viễn về phòng ngồi đợi, ngoài trời lạnh lẽo lắm, Tiết Minh Viễn lại bảo mình đang nóng, lo lắng đến nóng lòng. Thi thoảng y lại đứng bên cửa sổ ngắm tình hình bên trong: “Thế nào rồi? Sao nương tử không kêu tiếng nào?”

Đường ma ma ở bên trong nói vọng ra: “Tình hình rất tốt, cô gia đừng sốt ruột.” Tiết Minh Viễn cứ hỏi tiếp hỏi tiếp, cuối cùng Đường ma ma phải xốc màn đi ra nói: “Cô gia, sinh con cũng cần thời gian, tiểu thiếu gia không thể lập tức tự chui ra. Ngài đừng gấp, bây giờ rất thuận lợi, Nhị nãi nãi đang cắn lạt mềm

nên không nói gì được, nếu nói sẽ rối loạn khí tức ngay. Ngài không cần lo lắng.” Tiết Minh Viễn cười hà hà: “Đã biết đã biết.”

Đường ma ma xoay người vào phòng, bà không nhịn được cười: “Đã là cha của ba đứa trẻ rồi cơ đấy.” Càng quan tâm thì càng lo lắng.

Đến sáng, tiếng trẻ con khóc vang lên, Tiết Minh Viễn chạy ngay đến phòng, lo lắng hỏi: “Con ta thế nào? nường tử có thể nói chuyện chưa? Nàng mau nói gì đi chứ.”

Đường ma ma giúp Nhược Thủy uống nước, nàng yếu ớt nói: “Thiếp không sao.” Đoạn, nàng dặn dò bà đỡ bọc kỹ đứa trẻ đưa ra ngoài cho Tiết Minh Viễn. Bà đỡ nhanh chóng ủ ấm đứa trẻ, vui vẻ ôm đứa bé ra ngoài cầu thưởng, vừa ra khỏi cửa phòng đã cười to: “Chúc mừng Tiết Nhị gia sinh quý tử, trong nhà lại có thêm một cậu con trai, gia tộc thịnh vượng.”

Tiết Minh Viễn hào hứng cười: “Con trai, ta lại có con trai!” Mau lại đây phụ thân ôm một cái.” Tiết Minh Viễn lỏng ngóng nhận lấy đứa trẻ từ tay bà đỡ, nhìn đứa trẻ hồng hồng da dẻ hơi nhăn y hào hứng nói: “Con trai ta giống ta quá!”

Tiết Minh Viễn gần ba mươi tuổi lại có thêm một cậu con trai, đây là đứa con đầu lòng của y và Nhược Thủy, niềm vui này quá lớn, y đã sai người mời khách đến dự tiệc chung vui. Đối với Tiết Hạo và Tiết Uyên, đứa trẻ này là một điều tuyệt vời. Vừa về đến nhà bọn trẻ đã ulla vào đòi thăm đệ đệ. Tiết Hạo và Tiết Uyên chụm đầu dòm đứa trẻ.

Tiết Hạo nói: “Phụ thân, sau này đệ đệ có đẹp lên không?” Sao đệ đệ nhìn như con khỉ hồng...

Tiết Minh Viễn cười nói: “Từ từ rồi đệ đệ sẽ dễ nhìn hơn, đệ đệ vừa chui từ bụng mẫu thân ra mà. Lúc các con mới ra đời còn xấu hơn đệ đệ ấy.” Nhưng quả thật trẻ con mới sinh rất giống con khỉ nhỏ. Tiết Hạo thấy đệ đệ còn nhỏ nên không dám chạm vào, cậu bé vươn một ngón tay đụng nhẹ vào chân em bé, thật là mềm mại.

Quả nhiên trăm ngày sau, em bé đã lớn tròn như cái màn thầu, vừa trắng lại vừa mập mạp. Tiết Hạo và Tiết Uyên rất thích chọt tay vào người em bé, Nhược Thủy dặn dò bọn trẻ không được đụng mạnh, đệ đệ sẽ bị đau. Hai đứa con trai rất biết nghe lời, không một lần nào chúng làm em bé khóc, trái lại em bé vừa nhìn thấy có người chơi cùng đã cười toe vui vẻ.

Tiết Minh Viễn được đặt tên cho con trai, y muốn dành tất cả những điều tốt nhất cho con mình, nên thấy dù thế nào cũng không đủ. Tiết Minh Viễn thay Tiết Minh Viễn chọn một chữ “Tuấn”, ý nghĩa trầm tĩnh thông minh.

Tháng tám, Tiết Minh Viễn lên kinh thuật chức. Nguyên khí của Tiết gia đã khôi phục không ít, Tiết Minh Viễn rút ra hai vạn lượng chuẩn bị cho Tiết Minh Viễn. Tiết Minh Viễn cứ từ chối mãi: “Không cần nhiều thế đâu, ta lên kinh thuật chức theo thông lệ thôi mà. Hơn nữa ân sư của ta đã về kinh, ta lại không muốn thăng cấp, cứ theo quy tắc cũ là được rồi.”

Tiết Minh Viễn nhét ngân lượng vào tay Tiết Minh Viễn: “Mang nhiều một chút cũng dễ dàng hơn. Hơn nữa ca ca cũng đừng tiết kiệm quá, ngoài chính tích (*thành tích làm việc khi tại chức của quan lại) thì ngân lượng cũng không thể thiếu, nếu không cùng đẳng cấp thì rất khó mở lời. Đâu phải nhà ta không có tiền, nếu ca ca được cử đến Giang Chiết hay ở lại bên này thì chúng ta có thể chiếu cố, hỗ trợ lẫn nhau.”

Nhược Thủy lấy ra một phong thư rồi cười bảo: “Đây là thư muội biên về nhà, nhà mẹ muội có quen biết một số người bên Lại bộ, chắc sẽ giúp được một tay. Huynh cũng đã gặp Tam ca của muội rồi, nếu ân sư không tiện gặp thì huynh cứ đi tìm Tam ca. Trên thư có viết địa chỉ, huynh cứ cầm thư đi là được.” Tiết Minh Viễn nhận lấy thư và ngân lượng, ngượng ngùng nói: “Thân làm đại ca mà ta còn bắt mọi người lo lắng.”

Nhược Thủy cười nói: “Đại ca cũng quan tâm đến mọi người mà, nếu không có đại ca giúp đỡ thì e là Tuấn nhi đến giờ còn chưa có tên. Minh Viễn nhà muội cứ đến lúc quan trọng là ngã ra.” Tiết Minh Viễn ngồi bên cạnh mỉm cười biện giải: “Tại ta muốn chọn cái tên đẹp nhất mà.” Nhược Thủy trừng mắt, Tiết Minh Viễn lập tức im bặt. Tiết Minh Viễn dẫn theo ba kẻ hầu vào kinh, giao đại tấu và cháu trai cho Tiết Minh Viễn trông nom.

Sau khi Tiết Minh Hiên vào kinh, Tiết Minh Viễn vẫn đến cửa hàng nghiên cứu y thuật, bắt chọt y nẩy ra một cách kiếm tiền. Tiết Minh Viễn nhận thấy mỗi ngày có rất nhiều người đến hết những thang thuốc đơn giản trị những bệnh thường gặp, ví dụ như hôm trước rượu chè quá chén nên hôm sau biếng ăn, hay như tối hôm trước trong người nhiệt nóng nên ngủ không yên giấc. Những bệnh này có thể dùng ngay một loại thuốc được pha chế sẵn, như thế mỗi lần bị bệnh nhẹ người bệnh cũng không cần chạy đến tận tiệm thuốc.

Hiện tại chỉ có hai loại pha sẵn thông dụng, thứ nhất là kim sang được dùng trong chiến trường, loại này tuyệt nhiên không thể thiếu, lúc uống vào lập tức công hiệu ngay, thuốc pha sẵn đa phần dùng để trị thương; một loại khác chính là phương thuốc phổi riêng cho mấy người giàu sang, bởi họ đã quen dùng loại ấy.

Trong những tiệm thuốc nhỏ rất hiếm thuốc pha sẵn dành cho những bệnh thường gặp hàng ngày, Tiết Minh Viễn thấy đây là cách đáng để thử. Sau khi bàn bạc, lão đại phu và đại chưởng quỹ cũng cảm thấy cách này khả thi. Tiết Minh Viễn lập tức bắt tay tiến hành, trước tiên là những loại đơn giản, ví dụ như giúp tiêu hóa, bổ khí an thần.

Tiết Minh Viễn nói với Nhược Thủy về ý tưởng này, Nhược Thủy liền khen Tiết Minh Viễn biết suy nghĩ, cái gọi là kinh thương đúng thật thần kỳ. Đi lại con đường người khác đã đi thì khó kiếm được món lớn. Nhược Thủy phân tích: “Ưu điểm của thuốc pha chế sẵn là có thể dùng ngay, bớt được thời gian ra ngoài chẩn bệnh bốc thuốc. Chúng ta làm ắt sẽ có người đến mua.”

Tiết Minh Viễn mỉm cười gật đầu, Nhược Thủy nói tiếp: “Tuy nhiên không phải không có nhược điểm, khi bốc thuốc người bệnh có thể nhìn rõ các loại dược liệu. Thế nhưng với thuốc pha chế sẵn họ không thể thấy được quá trình pha chế, cho nên chúng ta phải giám sát thật kỹ, ngàn vạn lần không được xảy ra sai lầm.”

Tiết Minh Viễn vỗ vỗ tay Nhược Thủy mà rằng: “Nương tử yên tâm, chuyện này các đại chưởng quỹ cũng đã nghĩ đến, bây giờ chúng ta cũng đã làm vài loại. Nếu thuận lợi thì sau này ai cũng có thể làm. Đến khi phương thức pha chế thành thực ta muốn làm ra vài phương thuốc riêng, đó mới là thứ của chúng ta.”

Tiết Minh Viễn cố ý tìm một gian viện thật lớn, thuê hơn bốn mươi người chuyên làm thuốc pha sẵn. Tiết Minh Viễn nhập về một số lượng lớn nhân lực lẫn vật lực, chuẩn bị mất hai tháng. Cuối cùng thì nghề được cũng là nghề chính của Tiết Minh Viễn, tuy đầu tiên chỉ có bốn loại nhưng có thể dùng hằng ngày, giá cả cũng phải chăng. Thế nên khi vừa tung ra đã tiêu thụ rất tốt, mọi người ai cũng thấy rất tiện lợi. Tiết Minh Viễn thu về một khoản không nhỏ.

Có vài người thấy Tiết Minh Viễn buôn bán có lời nên cũng theo gương, nhưng làm theo thì vĩnh viễn chỉ đi sau người khác. Tiết Minh Viễn vừa thuê thêm người chế thuốc vừa nghiên cứu thêm nhiều loại thuốc pha sẵn khác. Chẳng mấy chốc mà việc kinh doanh đã được ba tháng, việc tốt song hành, Tiết Minh Hiên cũng mang theo tin được thăng chức trở về. Tiết Minh Hiên nhảy vọt ba cấp, hơn nữa nơi được phân bổ đến lại là Giang Chiết. Cùng với lần trở về này, Tiết Minh Hiên cũng có một số tin tức từ Diêu gia.

57. Chương 57: Tiết Minh Hiên Bái Phỏng Diêu Gia

Lần thuật chức này Tiết Minh Hiên được thăng ba cấp lên làm Đồng tri phủ Đài Châu, chính ngũ phẩm. Đồng tri là trợ thủ của tri phủ, am hiểu việc phân xử, tham gia các công việc như giám sát lương thực, muối ăn, bảo vệ sông biển, chăm lo các công trình thủy lợi. Sau khi trở về, Tiết Minh Hiên cũng thăng thấn thừa nhận rằng chuyện lên chức lần này cũng là nhờ Diêu gia mở lời, thầy dạy của y thì ngay đến năng lực thăng ba cấp cho bản thân cũng còn chưa đủ, và Tiết Minh Hiên vẫn được ở lại vùng đất Giang Chiết trừ phú này.

Tiết Minh Hiên cảm ơn Nhược Thủy, chuyển lời ngắn gọn rằng mọi người trong nhà họ Diêu đều mạnh khỏe, Nhược Thủy có thể yên tâm. Nhược Thủy trao đổi thêm vài câu rồi đi chuẩn bị buổi tiệc rượu chúc mừng vào tối nay với đại tẩu. Khi chỉ còn lại hai huynh đệ, Tiết Minh Hiên chắc mẩm trong phòng không còn ai mới thủ thủ với Tiết Minh Viễn về chuyện viếng thăm Diêu gia lần này.

Trước đây Tiết Minh Hiên là huyện lệnh chính thất phẩm. Triều đình có quy định cứ mỗi ba năm phải vào kinh thuật chức. Quan viên trên hàng tam phẩm thì báo cáo công tác trực tiếp với Hoàng đế, dưới tứ

phẩm thì báo cáo cho bộ Lại, viện Đô Sát và Đại học sĩ, ba bộ phận này sẽ cùng khảo hạch. Cho nên theo lệ thường, quan viên cấp tam phẩm trở lên sẽ thuật chức vào mùa xuân, khí trời hưng thịnh tất tâm tình hoàng thượng cũng dễ chịu. Còn những ai dưới hàm tứ phẩm thì rơi vào đợt hạ - thu, đại quan đã xong chuyện bản thân nên xử lý thoảng hảnh đi.

Ngay khi Tiết Minh Hiên vừa đặt chân đến kinh thành, việc đầu tiên y làm là đến viếng thăm ân sư, lão tiên sinh gặp lại ái đồ thì lấy làm vui lắm, chiêu đãi Tiết Minh Hiên rất hậu. Đương lúc tiệc rượu, lão tiên sinh bèn hỏi thăm về kỳ vọng trong lần thuật chức này của Tiết Minh Hiên, y cũng thành thật mà thưa lại.

Lão tiên sinh vuốt chòm râu rồi nhẹ nhàng bảo: “Thành tích khảo hạch của con không tệ, thăng một bậc không phải chuyện khó. Thế nhưng Hoàng thượng vừa mới đăng cơ, có rất nhiều chỗ phải đưa người của mình vào. Thế cho nên con vừa muốn lên chức lại vừa muốn tiếp tục ở lại vùng Giang Chiết, e là chuyện này không dễ dàng. Thôi thì hành sự tại nhân, chúng ta cùng cố gắng. Ta nhất định sẽ để ý giúp con xem còn đường khác thông thả hơn một chút.”

Tiết Minh Hiên chợt nhớ đến lá thư Nhược Thủy giao cho, y bèn đem ra hỏi ý kiến ân sư. Lão tiên sinh thoạt nhìn đã biết là thư gửi cho Diêu thái phó, ông cẩn thận đón lấy xem qua rồi cất tiếng hỏi: “Ấn ký này là con dấu của Diêu gia, người quen biết hẳn là người của nhà họ Diêu, thư này rốt cuộc là do ai viết?” Tiết Minh Hiên hồi đáp: “Diêu gia là nhà mẹ đẻ của đệ muội học trò, thư này là do đệ muội biên. Học trò định đem lá thư này đến bái phỏng Diêu đại nhân, ân sư người thấy có được không?”

Lão tiên sinh mỉm cười tế nhị, ông nói: “Con dấu trên bức thư này quả đúng là ấn ký của Diêu gia. Thế nhưng ta chỉ nghe nói Thái phó đại nhân có ba người con trai chứ không có cô con gái nào cả. Song, ta cũng mới hồi kinh vài năm trước, nhà Thái phó quyền quý trèo không đến nên cũng chưa từng nghĩ đến chuyện hỏi thăm về cô nương nhà người ta, chắc tại ta quê mùa nông cạn. Dù có thế nào thì lá thư này cũng không phải đồ giả, con cũng đừng nghĩ nhiều, giúp được hay không giúp được thì cứ đến nhà Thái phó đại nhân thăm hỏi một chuyện cũng tốt. Chỉ e là vào lúc này con không gặp được Thái phó đại nhân, mấy vị công tử nhà ấy cũng không chắc có ai ở nhà.”

Hóa ra lần này Tiết Minh Hiên lên kinh cũng vừa lúc vào tuần săn bắn của hoàng gia. Hoàng đế dẫn theo đoàn người ngựa đến bãi săn của hoàng thất, quan viên trong kinh có không ít người theo hầu, võ quan hầu như đều tham gia, người thân cận với thiên tử như Diêu thái phó không lý nào lại núp bóng trong phủ. Hoàng đế có ở kinh thành hay không cũng chẳng liên quan gì đến Tiết Minh Hiên, dù cho Hoàng đế có ngự tại điện Kim Loan cũng không đến lượt Tiết Minh Hiên vào triều yết kiến.

Ngày hôm sau, Tiết Minh Hiên xách theo đồ đạc đến viếng thăm Diêu gia theo địa chỉ ghi trong lá thư. Diêu gia tọa lạc trong hoàng thành, nơi những tòa nhà nguy nga san sát nối đuôi nhau, xung quanh toàn là phủ đệ của các vị quan to hiển hách quyền quý, không phải Hầu phủ thì cũng là Công phủ. Ngay đến con ngựa kéo xe khi bước chân vào địa giới này cũng vô thức nhẹ bước chân, sợ rằng sẽ phá hỏng bầu không khí nơi đây. Đường lớn được lát đá chứ không còn là con đường đất đơn thuần, Tiết Minh Hiên đã đến nơi, y cố gắng thẳng lưng lấy dũng khí, rồi sai kẻ dưới gõ cửa lớn nhà họ Diêu.

Người gác cổng là một tiểu tử lanh lợi, vừa mở cửa đã chạm mặt Tiết Minh Hiên nhưng chẳng hề ngạo mạn, chỉ cười hỉ hả hỏi: “Tiểu nhân xin thỉnh an ngài, ngài đây là?”

Tiết Minh Hiên nói: “Không biết gia chủ có nhà chăng, tôi từ Đài Châu đến, đây là thư tôi được gửi.” Tiết Minh Hiên lấy lá thư nọ ra, tiểu tử gác cổng nhận lấy xem qua một chút bèn cười nói: “Là thư của người nhà đây mà, mời ngài vào ngồi đợi một lát, tiểu nhân sẽ đi thông báo giúp ngài ngay.” Nói đoạn, gã cầm lá thư chạy vào bên trong phủ lớn.

Tiết Minh Hiên ngồi đợi ở căn phòng sát cổng, mông vừa chạm ghế thì đã có kẻ dưới dâng trà và điểm tâm lên với thái độ nhã nhặn, cung kính. Điều này hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ trước kia của Tiết Minh Hiên. Năm xưa khi Tiết Minh Hiên theo Chu đại nhân đến bái phỏng Tổng đốc Giang Chiết, đúng là người nhà của Tể tướng tam phẩm có khác, ngay đến tên gác cổng cũng hống hách bằng trời. Khi ấy tuổi y còn trẻ nên bất bình sinh giận, Chu đại nhân khuyên bảo mãi, sau rồi cũng thành thói quen. Chu đại nhân cười ha hả nhét vào tay tên gác cổng kia hai mươi lượng bạc, lúc này hẳn mới đổi thành khuôn mặt tươi cười, đem đến cho họ hai ly trà nhạt nguội ngắt.

Lần này Tiết Minh Hiên do dự không muốn đến Diêu gia cũng vì thế, mình có lòng mà người ta hờ hững,

một tên gác cửa cho phủ Tổng đốc đã thế, hướng hồ người này lại là quan văn bậc nhất. Hơn nữa y cũng chưa xác định được địa vị của Nhược Thủy ở Diêu gia, Diêu gia liệu có nể mặt Nhược Thủy mà giúp đại bá (*anh chồng) của nàng chăng, chuyện này không thể nói tước được. Thế nhưng y lại nghĩ, Tiết gia không thể dựa vào sự phấn đấu của một mình Tiết Minh Viễn, thể diện của y cũng chẳng đáng giá là bao nên bầm bụng vuốt mặt đem lễ vật đến bái phỏng.

Tiết Minh Hiên đã chuẩn bị sẵn bao lì xì thật hậu, thế nhưng lại không cần dùng đến. Y nhấp một ngụm trà, trà ngon! Mùi hương thơm mát, uống vào thanh miệng, nhiệt độ cũng vừa phải. Tên tôi tớ vừa chạy vào báo tin đã trở lại, vừa cười vừa nói liền một mạch: “Tam gia mời ngài vào trong, xin ngài hãy đi theo tiểu nhân. Các người mau mau lại cầm đồ đạc giúp khách. Mời ngài đi bên này.” Dưới sự hướng dẫn của người gác cổng, Tiết Minh Hiên tiến sau vào trong, đến cửa Nguyệt Lọng gã bèn thi lễ rồi lui xuống, người tiếp quản có dáng dấp của một vị quan gia, ông ta tiếp tục giúp dẫn đường cho Tiết Minh Hiên.

Tiết Minh Hiên nhìn quanh bốn phía, trong phủ không đầy rẫy những vàng những ngọc xa hoa chói mắt, mà từng ngọn cây cọng cỏ, từng bông hoa từng gốc gỗ đều được tỉ mỉ bài trí, mỗi một cảnh đều như muốn cất tiếng khoe rằng, đây là nơi ở của gia tộc thi thư mấy đời. Người nọ đưa Tiết Minh Hiên vào một gian phòng lớn, Tiết Minh Hiên nhận ra người đứng nghênh đón bên trong chính là Diêu Nhược Tá, trong lòng y bỗng thoải mái hơn nhiều. Diêu Nhược Tá vừa cười vừa mời Tiết Minh Hiên ngồi xuống, hai người hàn huyên một phen, dần đã thấy thân thuộc hơn.

Trò chuyện một lúc, Diêu Nhược Tá mới nói: “Gia phụ, gia mẫu và Nhị ca đã đến bãi săn, e là lần này không có cơ hội gặp mặt. Đại ca đang đảm trách công việc trong cung nên không về được, trong nhà chỉ còn một mình ta. Thư Nhược Thủy gửi về ta đã xem qua, tuy rằng trưởng bối vắng mặt nhưng có chuyện gì cần thì cứ nói với ta cũng không sao. Chúng ta đều là người một nhà, huynh đừng khách khí.”

Tiết Minh Hiên khẽ nở nụ cười, rồi trình bày suy nghĩ của bản thân, Diêu Nhược Tá nghe xong bèn gật đầu nói: “Nhà ta và Quốc công gia Trương gia cũng có giao tình, Đại công tử của Quốc công gia Trương Thụy Bình chính là Lại bộ Thượng thư đương nhiệm. Việc này ta sẽ nhớ kỹ, huynh cứ yên tâm.” Bởi thế mới bảo có hậu thuẫn vẫn hơn, Tiết Minh Hiên không ngờ rằng chuyện của mình lớn như thế mà nhân gia chỉ nói một câu đã coi như xong xuôi. Tiết Minh Hiên tủm tỉm cười, xem ra tình cảm giữa Nhược Thủy và vị ca ca này rất tốt. Chuyện đã xong nhưng cũng không thể lập tức đi ngay, thế thì nán lại nói chút chuyện vậy.

Chuyện công tư, cái này không liên quan gì cả. Việc tư tư, quá lỗ màng rồi, người và nhân gia không phải chỗ thân quen, ai lại đi nói chuyện riêng tư quá chứ. Trong đầu Tiết Minh Hiên chợt lóe lên chuyện rất phù hợp, đó chính là chuyện con trai của Nhược Thủy! Đứa nhỏ bây giờ cũng gần sáu tháng rồi, Nhược Thủy sinh xong hẳn đã biên thư về cho nhà mẹ, Diêu Nhược Tá lại chưa từng gặp mặt đứa trẻ, như vậy đứa nhỏ này chính là đề tài tốt nhất lúc này. Dẫu rằng hai người đàn ông đi bàn chuyện về một đứa trẻ có phần mất tự nhiên.

Tiết Minh Hiên mỉm cười bảo: “Phải rồi, Tuần nhi bây giờ cứng cáp lắm, lúc ta lên kinh thẳng bé đã biết ngồi rồi đấy. Minh Viễn yêu thương thẳng bé vô cùng, phu thê bọn họ vui đến quên cả trời đất, nếu ta không quyết định giúp có khi đến giờ này thẳng bé cũng chưa có tên ấy chứ.”

Diêu Nhược Tá sững người, Tuần nhi? Bỗng dưng không đầu không đuôi nhắc đến một người. Diêu Nhược Tá tiếp nhận tin tức, cái gì mà Tiết Minh Viễn rất yêu thương đứa bé này, đại bá còn giúp đặt tên, như vậy đứa trẻ này là con của Tiết Minh Viễn?! Xem ra Tiết Minh Viễn kia cũng không phải người đang hoàng gì, không biết đứa nhỏ này là do di nương mới nạp sinh hay là di nương trước kia sinh ra đây.

Diêu Nhược Tá vừa cười vừa hỏi lại: “À, thế sao. Mẫu thân của đứa nhỏ khỏe chứ?”

Lúc này đến lượt Tiết Minh Hiên ngẩn ra, mẫu thân của đứa nhỏ? Chẳng phải tình cảm giữa Diêu Nhược Tá và Nhược Thủy rất tốt sao, sao không xưng hô là muội muội mà khách sáo gọi là mẫu thân của đứa nhỏ nhỉ? Tiết Minh Hiên gật đầu: “Sức khỏe hồi phục rất nhanh.”

Diêu Nhược Tá hỏi tiếp: “Vậy đứa bé kia là do muội muội ta nuôi nấng phải không?”

Bây giờ lại đổi thành muội muội rồi, Tiết Minh Hiên mỉm cười nói: “Đương nhiên là thế.” Diêu Nhược Tá chỉ cười trừ.

Diêu Nhược Táp ngọt nhạt vài câu khách sáo, các người không quan tâm đến muối dưa của ta thì ta đây cần gì nhiệt tình với người chứ. Diêu Nhược Táp khấn trương tiễn khách.

Thái độ trước sau tương phản của Diêu Nhược Táp khiến Tiết Minh Viễn thấy mơ hồ, nhưng cuối cùng kết quả thuật chúc lại được thăng ba cấp, ân sư nói cho Tiết Minh Viễn hay chuyện này là do Diêu gia dàn xếp bên trong. Vì thế Tiết Minh Viễn quay về Đài Châu kể lại với Tiết Minh Viễn, sau cùng, Tiết Minh Viễn phân tích, nhà họ Diêu là đại thế gia, chịu giúp mình nhất định là vì nể mặt Nhược Thủy, thế nhưng có lẽ cũng chỉ là tiện tay. Thái độ sau cùng của Diêu Nhược Táp với mình, rồi cả việc vị Tam gia ấy không hứng thú về chuyện đưa trẻ đã nói lên rằng Nhược Thủy không mấy được yêu thương.

Đó chính là kết quả Tiết Minh Viễn đích thân vào kinh quan sát được, cho nên đối với Tiết Minh Viễn mà nói, thân phận của Nhược Thủy đã không còn là suy đoán nữa. Tiết Minh Viễn dám khẳng định rằng thân phận của Nhược Thủy chính là thứ nữ không được yêu thương của đại nhân gia Diêu thái phó. Đấy chứ vị xem, có những chuyện không cần gấp gáp hỏi thăm cũng từ từ lần ra manh mối đấy thôi. Tiết Minh Viễn mỉm cười nói: “Ca ca vất vả rồi, dù sao chúng ta bên này cũng không có dự định về kinh, những chuyện trước kia thôi thì bỏ qua hết. Thái độ của ca ca nàng ấy cũng không cần nhắc đến làm gì.” Tiết Minh Viễn gật gù tán thành.

Vì thế, khi ráng chiều ngả về Tây cũng là lúc tiệc rượu chúc mừng Tiết Minh Viễn thăng chức được bắt đầu, chỉ có gia đình hai huynh đệ họ, chúc cho cuộc sống của Tiết gia ngày một tốt đẹp hơn.

58. Chương 58: Hàng Châu

Chớp mắt đã lại đến cuối năm, Tiết Tuấn nhỏ bé nay đã lớn, vừa trắng trẻo lại vừa bụ bẫm. Cuối năm cũng là lúc Tiết Minh Viễn tổng kết sổ sách, nhờ tung ra phương thuốc pha chế sẵn, có thể nói năm nay Tiết Minh Viễn làm ăn rất phát đạt, hơn nữa còn có thêm một cậu con trai, rồi Tiết Minh Viễn thăng chức, y cảm thấy năm nay đúng là thời vận của Tiết gia.

Vì lẽ ấy, đêm giao thừa ở Tiết gia vô cùng náo nhiệt, Nhược Thủy tay ôm Tiết Tuấn, mắt dõi chừng Tiết Hạo và Tiết Uyên chơi pháo hoa ngoài sân, Tiết Đình ngồi uống trà ngay ngắn bên cạnh nàng chứ không vui đùa với đám Tiết Hạo, xem chừng cậu chàng đang cố ra vẻ như mình đã là người lớn. Quả thật là Tiết Đình đã lớn rồi, năm nay cả ba đứa đều đã đủ tuổi tham dự kì thi sinh đồ, nếu đạt kết quả tốt có thể được hưởng bổng lộc nhà quan.

Từ nay ba đứa bọn chúng nhập học thì đã trở thành những cậu học trò nhỏ, kể đó bọn chúng sẽ tham gia kì thi của huyện, của phủ, của viện - ba kì cả thấy; đồ kì thi huyện sẽ là sinh đồ, nếu như tham gia cả ba thì là tú tài, tức có đủ tư cách tham gia khoa thi ba năm một lần chọn ra người tài, quang tông diệu tổ. Ba kì thi này gọi chung là đồng thí, kì thi huyện đơn giản nhất, về cơ bản chỉ cần chăm học vài năm là có thể thi đỗ.

Vẫn theo tập tục cũ, mừng một đầu năm phải đến nhà chính chúc tết, Tiết Nhị thúc ôn tồn chào hỏi, lợi nhuận của nhà chính vẫn chia như mọi năm, mỗi người mấy trăm lượng. Tiết Minh Viễn sai hạ nhân mang tiền về, chẳng buồn nhìn xem dưới lớp vải kia là bao nhiêu, thôi thì đem về cho Nhược Thủy mua ít đồ dùng.

Một năm mới đã bắt đầu, Tiết Minh Viễn làm chuyện mà mọi thương nhân phải làm, lợi nhuận trên sổ sách tuy nhiều nhưng chưa ổn định, y cảm giác rằng kế hoạch này của y có thể áp dụng. Nếu muốn thành công, muốn có danh tiếng, muốn mở rộng ảnh hưởng, muốn kiếm món lớn thì nhất định phải mở rộng tiệm từ Đài Châu ra bên ngoài, vì thế y dự định sẽ khai trương một tiệm mới ở Hàng Châu. Tiết Minh Viễn ngồi đó suy đi tính lại, lát hồi mới quay sang hỏi Nhược Thủy: “Nương tử, nàng chưa đến Hàng Châu nhỉ, mùa hè này chúng ta đưa Tuấn nhi đến đấy chơi được không? Nhân tiện đi thăm Tứ thúc và Tứ thẩm luôn.”

Nhược Thủy nghe vậy nàng vừa cười vừa bảo: “Chàng đã quên năm nay đám Đình nhi phải thi huyện rồi sao? Sao chúng ta có thể đi chơi vào lúc ấy chứ.”

Tiết Minh Viễn “à” lên một tiếng, đúng là y đã quên bẵng đi việc này, ngẫm nghĩ một lát y lại tiếp: “Vậy đợi bọn nhỏ thi xong là chúng ta có thể đi rồi, dù gì chúng cũng không dự kì thi viện. Nếu như đồ kì thi huyện, cả nhà chúng ta cùng đi chơi một chuyến, để đám nhỏ thư giãn một chút cũng tốt.” Nhược Thủy

cảm thấy đề nghị này không tồi, đám nhỏ học hành rất vất vả, ra ngoài du ngoạn một chuyến cũng coi như phần thưởng cho bọn chúng.

Tháng hai là khoảng thời gian diễn ra kì thi huyện, với năm đợt thi liên tục do Tri huyện chủ trì. Năm nay ba đứa trẻ nhà họ Tiết đi thi cả ba, không khí trong nhà cũng rộn ràng hẳn lên, tuy Nhược Thủy biết kì thi không làm khó bọn chúng, thế nhưng lúc này đây nàng cũng sốt ruột theo. Nhược Thủy cố tình dặn người chuẩn bị xiêm y dày ấm, trước kì thi một ngày nàng còn tìm hiểu xem bọn trẻ sẽ thi môn gì rồi cẩn thận dặn dò bọn chúng.

“Ngày mai ta và phụ thân sẽ đưa các con đến trường thi và đợi ở bên ngoài, cho nên các con không cần vội vàng. Vạn nhất trong lúc thi có xảy ra chuyện gì cũng đừng hoảng sợ, cứ trình bày rõ ràng với giám khảo, sau đó rời khỏi trường thi ngay chứ đừng tranh cãi nhé. Sau khi về nhà chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ cách giải quyết.”

Ba đứa trẻ ngồi ngay ngắn một bên đồng loạt gật đầu, Tiết Hạo nói: “Mẫu thân yên tâm, thầy cũng đã dặn dò chúng con về cách thi rồi, học viện cũng dựa vào đề thi những lần trước cho chúng con làm văn, chúng con biết phải làm thế nào mà.”

Sáng sớm hôm sau, Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy cùng đưa đám trẻ đi dự kì thi huyện, đôi phu phụ tiễn con đến cửa trường thi rồi ngồi đợi trong xe ngựa, nói chuyện phiếm. Tiết Minh Viễn cài chặt áo choàng cho Nhược Thủy, y nắm tay nàng dịu dàng hỏi: “Nàng có lạnh không? Hay là dặn lão Vương ở lại đây đón bọn trẻ, còn chúng ta về nhà đợi. Bây giờ mới tháng hai thôi, tiết trời còn giá lạnh.”

Nhược Thủy đáp lại với vẻ chẳng màng: “Trời lạnh thế này bọn nhỏ còn ở trong kia cầm bút viết chữ được, hai chúng ta ngồi xựa ngựa mà lạnh lẽo gì. Hơn nữa nếu có người thân đợi bên ngoài bọn chúng sẽ thấy an tâm hơn, chàng không thấy nhiều nhà khác cũng đang chờ giống chúng ta đó sao?” Tiết Minh Viễn nói không lại Nhược Thủy, ở mặt này, tình thương của cha và tình thương của mẹ thể hiện rõ sự khác biệt. Y rụt cổ, yên lặng ngồi đợi cùng Nhược Thủy.

Năm kì thi, năm ngày liên tiếp, bọn trẻ đều hoàn thành thuận lợi, chỉ còn chờ ngày công bố bảng vàng, chỉ riêng Tiết Đình bị cảm lạnh nên cần nghỉ ngơi vài ngày. Hôm nay cả nhà Tiết Minh Viễn đều cùng ngồi đợi danh sách được dán lên, Nhược Thủy có tìm một đề tài nào đó để phân tán sự chú ý của bọn trẻ: “Lần tuế khảo này nếu các con không qua thì sao?” Nàng mỉm cười hỏi. Có câu tú tài dễ làm tuế khảo khó, công danh của tú tài cũng chẳng phải thứ vĩnh hằng, nên phải định kì tham gia khoa thi để kiểm tra năng lực.

Tuế khảo và khoa khảo đều là ba năm một lần, chỉ có tú tài mới được tham gia. Khoa khảo là thi để lấy công danh, tuế khảo nhằm sát hạch tư cách ứng thí của tú tài, tiến hành định hàng, thứ hạng cao tức đủ tiêu chuẩn vào học ở Quốc Tử Giám - học phủ tốt nhất, trái lại nếu không đỗ thì không được xem là tú tài. Tiết Hạo ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu đáp: “Các thầy gò chúng con học rất chặt, lần này mọi người đều sẽ đỗ thôi ạ.”

Nhược Thủy gật đầu, nàng hỏi tiếp: “Vậy trong học viện lần này có mấy người được đến học ở Quốc Tử Giám?”

Lần này người trả lời là Tiết Đình, cậu bé nhướng mày đáp: “Có bốn người được đến Quốc Tử Giám, thế nhưng chỉ có một người là lâm sinh (*những người được hưởng học bổng), ba người còn lại thì không ạ. Trong lớp cũng có một bạn đứng đầu nhưng không được đi, đúng là không công bằng.” Tiết Đình từng kể chuyện này với Thẩm Mộ Yên, Thẩm Mộ Yên còn tỏ thái độ rằng đấy chính là lý do mà thị muốn cậu bé chơi với con cái nhà họ Lý, nếu chỉ có thành tích tốt thôi thì chưa đủ, Tiết Đình cảm thấy uất ức, việc không hay này không phải điều quân tử nên làm.

Nhược Thủy suy nghĩ một chút rồi mỉm cười bảo: “Chuyện này rất công bằng, Quốc Tử Giám nào có quy định rằng sinh đồ học tập tại trường phải là người đứng ba hạng đầu kì thi tuế khảo. Họ chỉ yêu cầu thành tích tuế khảo ưu tú, còn phải là người có nhân phẩm, có cá tính, khi vào Quốc Tử Giám có thể học tập thật tốt cùng các thầy hay không, những yếu tố đó cũng rất quan trọng. Cho nên mẫu thân vẫn luôn dặn các con rằng không phải chỉ cần học tốt thi thư mà còn phải biết đối nhất xử thế.”

Nhược Thủy mong muốn Tiết Đình thấy được những ưu điểm khác của bản thân, thế nhưng đầu óc cậu bé đã bị Thẩm Mộ Yên nhuộm đầy những tư tưởng rằng ngoài học tập thì gia thế mới là thứ giúp bọn họ có

tiếng nói, trong lòng luôn ganh ghét những sinh đồ được tiên sinh trong viện tiến cử, luôn cho rằng việc bọn họ làm không quang minh lỗi lạc. Mọi người đang trò chuyện thì hạ nhân đã đến báo tin vui, cả ba đứa đều thuận lợi vượt qua kì thi huyện, không còn là đồng sinh (*học trò chưa thi hoặc chưa đỗ kì thi tú tài) nữa mà đã trở thành sinh đồ.

Tiết Minh Viễn nghe xong bật cười ha hả, bản thân không có duyên với sách vở nhưng trò hơn thầy, con hơn cha đúng là phúc lớn. Y phất tay quyết định, mùa hè này cả nhà cùng đến thăm thú Hàng Châu! Tháng năm vừa sang, vừa vào đầu hạ, Tiết Minh Viễn đưa cả nhà xuất phát đến Hàng Châu. Đường họ đi là đường thủy nổi thẳng đến bên ấy, Nhược Thủy ngồi bên cửa sổ, thưởng thức cảnh sắc hai bên bờ. Cùng là ngắm cảnh trên thuyền, nhưng tâm trạng nàng lúc này đã không còn giống như trước, cảnh vật xung quanh cũng đẹp hơn rất nhiều.

Sau khi đến Hàng Châu, Tiết Minh Viễn đưa nhà mình đến thăm Tứ thúc nhà họ Tiết. Tứ thúc y ở Hàng Châu kinh doanh mấy cửa hàng, mua được cả một căn nhà ba gian làm nơi trú ngụ. Tiết Minh Viễn thân thiết với vị Tứ thúc này của y nhất, khi cả nhà Nhược Thủy ngồi xe ngựa đến, Tứ thúc và Tứ thẩm đã ra cửa nghênh đón từ xa. Tiết Minh Viễn vừa thấy người bèn lập tức nhảy xuống khỏi xe ngựa, tay bắt mặt mừng.

Tứ thẩm cười cười quở trách: “Đã lớn cả rồi vẫn cứ còn động tay động chân. Còn không mau đỡ nương tử và đám trẻ xuống ngựa.” Tiết Minh Viễn cười hì hì rồi xoay người lại đỡ đám Nhược Thủy. Tứ thúc và Tứ thẩm đều là người thẳng thắn, Tứ thẩm kéo tay Nhược Thủy huyền thuyền đủ điều, thế nhưng Nhược Thủy lại rất thích nghe, nàng đáp lời từng câu từng câu một. Hôm nay khi đến nơi đây, Nhược Thủy mới tìm thấy được sự quan tâm mà trưởng bối dành cho văn bối, là khi nàng được hỏi rằng cuộc sống có tốt không, liệu kinh nghiệm sống của nàng có giúp ích gì tại nơi ở mới hay không.

Thật không giống với nhà chính kia, lấy danh nghĩa quan tâm để thăm dò cuộc sống của người khác hòng đánh đòn tâm lý, khi biết người chẳng được như ý thì nét mặt họ thay đổi chẳng khác kẻ đang diễn tuồng, ra vẻ như quả nhiên các người sống không yên ổn. Đến tối, Tứ thẩm sai phòng bếp làm nhiều những món ăn nổi tiếng của Hàng Châu, thân thiện chào hỏi người trong nhà. Qua ba tuần rượu, Tứ thúc mới cười bảo: “Lần này đến đây thôi thì ở chơi vài ngày, ta nghe Minh Viễn nói cháu dâu chưa từng đến Hàng Châu, vậy phải đi thăm thú một vòng đấy nhé. Hàng Châu có nhiều nơi để thưởng ngoạn lắm.”

Tiết Minh Viễn cười nói: “Cháu dẫn theo mấy tên tiểu tử này, còn cả đứa nhỏ còn đang phải ẵm phải bồng, làm sao có thể đi chơi đó đây được chứ!” Tứ thẩm ngồi bên cạnh đơn đả nói: “Biết rồi biết rồi, cùng lắm thì mấy ngày này tôi trông bọn trẻ cho đôi vợ chồng son ra ngoài thăm thú là được chứ gì.”

Nhược Thủy đỏ mặt, nàng vội vàng nói: “Tứ thẩm, không cần đâu ạ, đã có đám hạ nhân theo giúp rồi, chúng con cũng không thấy phiền gì.”

Tứ thẩm kéo tay nàng lại bảo: “Con bé gốc này. Bảo hai đứa đi thì cứ đi, khách sáo với Tứ thẩm làm gì.”

Ba ngày tiếp theo hai người dẫn bọn trẻ đi chơi, sau đó Tiết Minh Viễn kiên quyết bỏ chúng lại nhà, dẫn Nhược Thủy ra ngoài tận hưởng thế giới của đôi phu phụ. Dẫn đám trẻ đi chơi đã có một cảm giác lạ, dẫn theo mẫu thân của con mình đi du ngoạn lại có một cảm nhận hoàn toàn khác. Tiết Minh Viễn kín đáo nắm tay Nhược Thủy, lợi dụng ống tay áo dài rộng che đi sự thật mật, hai người họ cứ thế chạm rãi sóng bước bên nhau.

Hai người trò chuyện với nhau, Tiết Minh Viễn khẽ mở lời: “Ta định mở tiệm ở Hàng Châu, nàng thấy thế nào?”

Nhược Thủy mỉm cười đáp: “Chuyện làm ăn thiếp vốn không rành rọt, nhưng thiếp biết chàng nung nấu ý định này đã lâu, nếu chàng đã muốn thì cứ làm thôi.”

Tiết Minh Viễn ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm: “Ta vẫn giữ ý định này vì những cửa tiệm thân phụ mở đều ở Hàng Châu, người bảo Tô - Hàng (*Giang Tô và Hàng Châu) có thể coi là chiến trường của thương gia.” Tiết Minh Viễn vừa nói vừa tự bật cười.

Nhược Thủy nghe Tiết Minh Viễn nói vậy bèn lướt nhìn xung quanh: “Công công (*bố chồng) nói không sai, đây hẳn là kinh nghiệm tích lũy bao năm, nếu không phải chàng là con trai người chắc cũng chẳng biết đâu!” Tiết Minh Viễn gật gù đồng tình, đột nhiên trong lòng y dâng lên một xúc cảm khó tả, y muốn đưa

Nhược Thủy đi xem vài cửa hàng. Nhược Thủy theo Tiết Minh Viễn đến một cửa hàng nọ, mấy tiệm nơi đây sau khi bị Tiết Nhị thúc đoạt lấy đã trở thành tiệm thuốc của nhà chính, vẫn kinh doanh y theo phương thức truyền thống, rất bình thường, người ta ăn ngũ cốc lương thực, hẳn thì không rời khỏi các vị thuốc.

Tiết Minh Viễn nhìn cửa hàng, trong lòng y trào dâng nỗi phần hận, rõ ràng là nơi thân phụ khổ công gây dựng, từ thuở y và ca ca còn thơ bé đã bị đoạt lấy làm của chung, khi đó Nhị thúc và bà nội nhỏ mua chuộc được quan phủ làm tay chân, việc ra riêng phân chia không công bằng nhưng thứ tự không sai biệt nên cửa tiệm này không thể thu về tay.

Nhược Thủy nhìn Tiết Minh Viễn, nàng nhẹ nhàng bảo: “Thiếp ở trong kinh có nghe qua một chuyện, năm xưa có hai nọ tranh giành mỗi làm ăn, đôi bên mở cửa hàng đối diện nhau, đó mới là cách đấu nhau bằng thực lực. Cuối cùng lợi nhuận của một bên bị bóp chẹt nên thất bại. Nếu chàng có lòng tin và không ngại thì cứ thử xem, dù rằng không tốt lắm nhưng cũng như lấy ơn báo oán, cũng là báo đền ân đức thôi đó sao?” Tiết Minh Viễn khẽ mỉm cười: “Nương tử nói phải lắm.” Nói đoạn, y kéo tay Nhược Thủy dẫn nàng về nhà.

59. Chương 59: Nhị Thúc Đến Chơi Nhà

Sau khi quay về, Tiết Minh Viễn bàn bạc với Tứ thúc, dù thế nào y vẫn quyết ý muốn mở tiệm ở Hàng Châu. Tứ thúc không tỏ vẻ gì, chỉ bảo rằng thanh niên trai tráng chuyện gì muốn làm thì nên làm, tránh khi về già nhìn lại thấy hối hận. Trong mấy ngày còn ở lại Hàng Châu, Tiết Minh Viễn dùng cả vào việc tìm kiếm mặt tiền cho tiệm.

Sau khi Tiết Minh Viễn đưa Nhược Thủy và bọn trẻ trở về Đài Châu, y lập tức huy động vốn liếng mua một cửa hàng nằm vị trí đối diện với ba tiệm thuốc của nhà chính Tiết gia tại Hàng Châu, một lượt mở luôn căn tiệm ba gian thách thức nhà chính.

Tiết Minh Viễn giống như một con non nhỏ bé nhảy sỏ vào đồng cỏ này, các đại gia đương nhiên phải chú ý xem xem thứ đang tiến vào là dê hay là sói, liệu nó có tranh giành thức ăn với ta không, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tiết Minh Viễn. Thế nhưng Tiết Minh Viễn nào phải tay mơ, trước đây cũng có không ít đại gia quen mặt, chuyện Tiết Minh Viễn đầu tư thất bại buộc phải cầm cổ cửa hàng ở Hàng Châu mới cách đây ba năm thôi, trong ký ức của mọi người vẫn còn mới mẻ lắm.

Các đại gia quan sát đứa con nhà họ Tiết cầm tiền xông thẳng vào thương trường, ai nấy đều cười ha hả chẳng thèm bận tâm, trong số đó có cả Tiết Nhị thúc. Duy chỉ có một số người tương đối nhạy bén, có nghe ngóng về cách thức làm việc của Tiết Minh Viễn ở Đài Châu thì án binh theo dõi biến động. Cửa tiệm mới khai trương kia vẫn theo cách thức cổ phần với đại chương quỹ, chỉ chừa ra một phần gian hàng bày bán những loại thuốc pha chế sẵn.

Sau khi Tiết Nhị thúc biết chuyện, ban đầu ông ta chỉ cười nhạt dè bỉu Tiết Minh Viễn không biết trời cao đất rộng, dù thế nào thì nhà chính họ Tiết cũng là cửa hàng gia truyền hơn trăm năm. Một tiệm thuốc mới mở so với hiệu thuốc lâu đời, khách hàng đương nhiên là tin tưởng tiệm cũ hơn rồi. Thế nhưng bằng đi mấy tháng, Tiết Nhị gia đã đứng ngồi không yên khi chương quỹ bên ấy hạch toán sổ sách báo lại rằng mấy tháng nay lợi nhuận giảm rõ rệt. Hỏi thăm một số khách hàng họ đều nói tiệm đối diện chào đón rất nhiệt tình, lại còn cẩn thận tỉ mỉ, mấy phương thuốc pha chế sẵn cũng rất tiện dụng.

Cũng vì nguyên do này mà sau khi gả vào nhà họ Tiết được năm năm, đây là lần đầu tiên Tiết Nhị thúc đến chơi nhà, nói cách khác là lấy thể tọc trưởng đến tiểu gia vấn tội.

Một buổi sáng của tháng mười một nọ, Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn đang trò chuyện về một số việc vặt trong nhà, “Tuần nhi bây giờ có da có dáng lắm rồi, mỗi ngày Hạo nhi và Uyên nhi tan học về đều chơi với thằng bé một lúc, chàng cứ bảo một lũ con trai khó mà chơi cùng nhau. Ca ca đánh đệ đệ một cái, đệ đệ đánh ca ca một cái, bị Tuần nhi đập mà hai đứa nhóc kia cứ ngây ngô cười, tiểu tử kia mới hơn một tuổi thôi mà đã rất có khí phách rồi đấy.” Nhược Thủy ngồi bên cạnh thu dọn y phục cho Tiết Minh Viễn, thuận miệng vừa cười vừa than phiền. Một lũ con trai sao có thể ngồi yên nói chuyện, chơi đồ hàng chứ, chư vị nói xem có phải không?

Tiết Minh Viễn cười bảo: “Thế mới là con trai, huynh đệ miệng cãi nhau nhưng lòng thì ấm áp yêu thương, nàng là cô nương thì không hiểu đâu!”

“Phải phải, tình nghĩa huynh đệ này kia thiếp không hiểu gì cả. Chàng không thấy tận mắt đấy thôi, lần trước Hạo nhi nắm tay dẫn Tuấn nhi đi chơi, chẳng biết Tuấn nhi vì sao tự nhiên lại đập cho Hạo nhi một cái, ấy thế mà sau đó chúng vẫn vui vẻ với nhau. Sau này khi Tuấn nhi lớn hơn một chút, nếu chơi với các bạn nhỏ khác cũng thế này có khi nào bị bạn đánh cho không.” Nhược Thủy nói.

Tiết Minh Viễn cười đáp: “Bọn chúng chơi đùa thôi mà, nàng đừng quá lo lắng. Hơn nữa con ta lớn lên sao có thể tùy tiện đánh người khác, nàng không biết rằng có huynh đệ rất lợi sao, nếu có ai bắt nạt sẽ chạy về nhà gọi ca ca đi đánh bọn chúng! Ta và ca ca tuy không giỏi đánh nhau nhưng hai đánh một chẳng chột cũng què, khi hai bọn ta cùng xông lên thì chưa chịu thua thiệt lần nào cả.” Tiết Minh Viễn hồi tưởng lại chuyện tuổi thơ, dương dương đắc ý nói.

Nhược Thủy bĩu môi rồi cười bảo: “Chàng chỉ có hai huynh đệ, nếu người ta có đến năm huynh đệ thì sao đây?” Tiết Minh Viễn nói nhẹ như không: “Bọn ta đâu phải lũ ngốc, thấy chúng đông hơn còn không biết nhanh chân chạy lẹ sao.” Đôi phu phụ nói nói cười cười một lát rồi Nhược Thủy tiễn Tiết Minh Viễn ra khỏi nhà. Đúng lúc này thì kẻ dưới chạy đến báo rằng Nhị thúc đến, hai người không khỏi ngạc nhiên. Sao Nhị thúc lại rảnh rỗi mà đến đây nhỉ, không không, chắc là cáo đến chúc tết gà đây mà, hẳn là không phải chuyện tốt lành gì.

Tiết Minh Viễn cười nói: “Ái chà, Nhị thúc đến sao, mau mau mời Nhị thúc vào chính đường ngồi đi.”

Hạ nhân cúi gằm mặt, lo lắng đáp: “Dạ thưa, Nhị lão gia nổi trận lôi đình, chúng tiểu nhân chưa kịp cản thì Nhị lão gia đã vào chính đường rồi.” Tiết Minh Viễn nghe xong cũng mắt không kịp chớp.

Nhược Thủy khẽ cười bảo: “Không sao, có một số người nông cuồng làm loạn chẳng khác nào dã thú. Các người đừng nghĩ ngợi nhiều, lần sau chút ý hơn là được rồi.” Hạ nhân cung kính đáp lời rồi lui xuống.

Tiết Minh Viễn lên tiếng: “Đây là nhà chúng ta, không dùng một phân tiền nào của Tiết gia cả. Bây giờ ông ta đến đây còn ra oai ra vẻ cái gì chứ, để ta đi xem sao.”

Nhược Thủy kéo Tiết Minh Viễn lại nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Hữu lý không ở thanh cao, chuyện chúng ta không làm thì không cần vướng bận, chàng cũng không cần giận dữ với Nhị thúc làm gì, để mặc cho ông ta nóng ruột là hơn. Chúng ta cứ uống trà đã, có chuyện gì từ từ nói sau.”

Tiết Minh Viễn thở dài một tiếng rồi cười: “Nương tử nói phải lắm, ta thông thả qua bên ấy.” Nhược Thủy vỗ vai Tiết Minh Viễn và bảo “đi thôi nào”.

Tiết Minh Viễn nghe nương tử nói vậy mới chậm rãi thả cước bộ, vừa đi đến chính đường vừa thưởng thức cảnh đẹp vườn nhà. Vừa bước đến cửa đã thấy Tiết Nhị thúc khí thế bồng bồng ngồi ngay ngắn trên chủ vị giữa chính đường, Tiết Minh Viễn mỉm cười thi lễ với Tiết Nhị thúc: “Chất nhi thỉnh an Nhị thúc, Nhị thúc vẫn mạnh chứ ạ?” Tiết Nhị thúc hừ lạnh một tiếng rồi bảo “ngồi đi”.

Tiết Minh Viễn cũng chẳng bận tâm đến vị thế chủ - khách đảo lộn, y điềm nhiên ngồi xuống một bên rồi khách sáo vài câu: “Nhị thúc dạo này vẫn mạnh cả chứ? Thời tiết đã chuyển lạnh, Nhị thúc nên chú ý giữ sức khỏe mới phải...” Tiết Minh Viễn nói đủ chuyện trên trời dưới đất, Nhược Thủy nói rất đúng, chuyện này không cần thiết phải nóng nảy.

Tiết Nhị thúc không thể nhẫn thêm nữa, ông ta lên tiếng ngắt ngang: “Hôm nay ta đến là có chuyện muốn nói với ngươi, mấy cửa hàng ở Hàng Châu của ngươi rốt cuộc là thế nào, sao lại cố tình chọn vị trí đối diện cửa tiệm nhà mình chứ? Ngươi không biết rằng làm thế chẳng khác nào đập đổ bát cơm của nhà mình sao? Khẩn trương dẹp mấy tiệm đó đi, chớ có để ảnh hưởng đến lợi nhuận của nhà, nói ra lại khiến người ta chê cười!”

Tiết Minh Viễn mỉm cười, y cúi đầu không nói gì. Chê cười ư? Khi mấy đứa cháu ruột là chúng tôi đây bị đuổi ra khỏi Tiết gia, ông có thấy người đời chê cười chúng tôi thế nào không; khi tôi phải cầm cổ đồ cưới của mẫu thân mình, ông có biết hay không; khi vụ đầu tư của tôi gặp thất bại, bị dồn đến đường cùng buộc lòng phải thế chấp cửa hàng để vay nợ, ông là người đã nhắm mắt làm ngơ đấy thôi. Bây giờ ông lại để ý đến việc bị thế nhân chê cười, xin lỗi chứ, chúng tôi đã quen rồi, có nhìn cũng coi như không thấy!

Tiết Minh Viễn làm như ngạc nhiên nói: “Sao Nhị thúc lại nói vậy, cháu đâu nào cố ý mở tiệm mới đối diện tiệm nhà. Chẳng qua là bên ấy vừa vận có mặt tiền nên khai trương luôn thế thôi. Hơn nữa Nhị thúc cũng

không cần lo lắng, thế nhân sao có thể chê cười chúng ta, vốn dĩ không phải cùng một tiệm kia mà.”

Tiết Minh Viễn thần nhiên đáp lại, những lời này quả nhiên đã chạm nọc Tiết Nhị thúc, ông ta giận dữ quát: “Lời này của ngươi là có ý gì? Đó là cửa hàng của Tiết gia đấy, ngươi không phải mang họ Tiết sao? Ngươi không phải là người của Tiết gia sao?” Tiết Minh Viễn cười nhạt, đúng là ông ta muốn dùng một chữ Tiết này để chết người ta cả đời, e là lần này không được như ông mong muốn rồi.

Tiết Minh Viễn đáp: “Chất nhi đúng là con cháu của Tiết gia, một nét bút không thể viết ra hai chữ Tiết. Thế nhưng thúc nói là cửa hàng của mình, vậy thì sổ sách đâu? Từ trước đến nay cháu chưa từng nhìn thấy! Hàng năm thúc chia lợi nhuận ồi người chúng tôi vài trăm lượng, nhà chính Tiết gia có hơn hai mươi cửa hàng, mao muội hỏi thúc người cháu này được chia mấy phần lợi nhuận? Thúc chớ có nói rằng mỗi người đều được nhận một phần doanh thu từ cửa hàng, khi lợi nhuận chia đến tay, mỗi cửa hàng chắc thu về được chừng hai mươi lượng, so ra còn thua cả đồng gia lẫn kẻ làm mướn. Chuyện này lọt ra ngoài mới đúng là khiến thế nhân cười đến rụng răng đấy.

Còn nữa, lẽ nào Nhị thúc đã quên năm xưa sau khi phụ thân chất nhi qua đời, thúc và tổ mẫu đã quyết định tách hộ sao? Ra riêng tiền bạc bất phân, câu này cũng chính miệng thúc nói. Sau khi tách hộ thúc cũng không cho cháu của người lấy tiền đi, mãi đến sau này mới chia lợi nhuận. Cho nên lúc ra đi chúng cháu không lấy thứ gì, không cầm một đồng nào của Tiết gia! Vì thế lúc này đây thúc đừng bảo người nhà tranh giành lợi nhuận với nhau mà khiến người ta chê cười. Mà họ cũng chẳng hơi đâu mà giấu, có giấu cũng đã giấu từ lâu, ngay từ lúc cháu và ca ca, vốn là con của trưởng tử, là cháu ruột của thúc bước ra khỏi nhà chính không một đồng trong tay, thế nhân đã chê cười rồi. Nhị thúc không cần lo lắng nữa đâu.” Tiết Minh Viễn càng nói càng giận, sau cùng suýt chút nữa không kiềm chế được mà nện mạnh lên mặt bàn.

Tiết Nhị thúc không thể phản bác gì, chuyện năm xưa về tình hay về lý đều không thể phủ nhận, ông ta biết nhưng cứ nhắm mắt coi như ván đã đóng thuyền. Tiết Nhị thúc lạnh lùng nói: “Ngươi nói vậy tức là muốn khiến các thúc thúc ở nhà chính mất mặt sao?”

Tiết Minh Viễn lắc đầu nói: “Chất nhi tuyệt nhiên không có ý này, Nhị thúc an tâm, cháu cũng không phải hạng người bất nghĩa, lòng lang dạ sói, vạn nhất sau này nhà chính có xảy ra chuyện, cháu đây cũng sẽ không để thúc lưu lạc đầu đường.” Tiết Minh Viễn chừng mực đáp, từng câu từng chữ đều lấy đạo nghĩa làm gốc, từ đó khẳng định lập trường từ trước đến nay của bản thân.

Tiết Nhị thúc thấy mình làm chuyện công cốc bèn quay về, trước khi đi còn ngoảnh lại buông lời độc địa: “Minh Viễn, ngươi đừng quên sau này nếu có chuyện gì, ngươi đừng có mà qua lại trông chờ bốn gia hậu thuẫn cho ngươi.” Tiết Minh Viễn mỉm cười đáp: “Trước kia cháu đây cũng có suy nghĩ như Nhị thúc, thế nhưng khi xảy ra chuyện thua lỗ ba năm trước, mất trắng không còn một đồng phải muối mặt đi vay mượn xung quanh, cháu nhận ra mình đã lầm rồi.”

Tiết Nhị thúc hung hãn liếc xéo Tiết Minh Viễn rồi tung rèm bỏ đi. Chuyện Tiết Minh Viễn giữ kín trong lòng bao năm nay đã được mở ra, thì ra nói ra cũng không khó khăn đến thế. Y vừa ngâm nga một điệu nhạc vừa đi đến phòng Nhượng Thủy. Nhượng Thủy thấy tâm tình Tiết Minh Viễn vui vẻ bèn cười hỏi: “Giải quyết xong cả rồi ư?” Tiết Minh Viễn hào hứng gật đầu, y ngồi trể ghế xoay trái xoay phải rồi thẳng thốt nói: “Nương tử à, ta thấy hôm nay nàng đặc biệt xinh đẹp đó nha!”

Khoảng thời gian cuối năm cũng là lúc Tiết Minh Viễn kết sổ sách, y nhận ra Hàng Châu quả không hổ danh là trung tâm thương nghiệp của vùng Giang Chiết, lợi nhuận thu về đầy túi. Chưa đầy nửa năm mà ba cửa hàng đã kiếm được một món không nhỏ, xem ra đúng là đã chen chân hất cẳng chuyện làm ăn của Nhị thúc. Tiết Minh Viễn nhìn đồng sổ sách, trong lòng khắp khởi vui mừng, Nhượng Thủy ngồi bên thấy vậy bèn cười bảo: “Được rồi, chàng đừng cười nữa, cười đến muốn toét miệng ra rồi kia.”

Tiết Minh Viễn vừa xoa xoa mặt vừa lẩm bẩm: “Ta cứ nghĩ mình đang vui mừng trong lòng thôi đấy chứ.”

Sau y mới quay sang hỏi Nhượng Thủy: “Tà cười rõ đến vậy sao?”

Nhượng Thủy gật đầu đáp: “Chàng cười trông ghét lắm, chỉ muốn xông lên nhéo ột cái.” Nàng vừa nói vừa bước đến nhéo má Tiết Minh Viễn.

Tiết Minh Viễn kêu lên thất thanh: “Nương tử, nhẹ tay một chút, là mặt, mặt của ta đó! Đau quá! Nương tử à, đau quá!”

60. Chương 60: Xuất Thủ

Một năm mới lại bắt đầu, cứ đến mừng một, chỉ cần Tiết Nhị thúc chưa khai trì Tiết Minh Viễn khỏi gia phủ thì Tiết Minh Viễn vẫn phải đưa Nhược Thủy về nhà chính chúc tết. Sau khi hai người lên xe ngựa, Nhược Thủy khẽ hỏi: “Chàng nói xem liệu hôm nay Nhị thúc có khơi chuyện này ra trước mặt mọi người, buộc chàng đóng tiệm không?” Tiết Minh Viễn cười nói: “Mặc kệ họ có nói gì, chúng ta chỉ làm việc nên làm thôi. Nhưng ta không thể bị động mãi, lần này chúng ta xuất thủ đón đầu.”

Khi đến nhà chính, Tiết Nhị thúc làm như không nhận ra sự hiện diện của Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy. Sau lễ tế tổ, Nhị thúc của năm nay cũng đông dài chẳng kém năm trước, khúc dạo đầu muôn thuở là làm ăn không tốt, kế đến là chia lợi nhuận ít. Mọi người nghe mãi đã thành quen.

Thế nhưng năm nay, khi Tiết Nhị thúc vừa dứt lời, Tiết Minh Viễn đã hỏi thẳng ông ta: “Nhị thúc, lợi nhuận từ các cửa hàng của nhà chính thuộc về mọi người, giống như thúc đến nhà cháu nói chúng ta đều mang họ Tiết vậy. Người đời có câu huynh đệ tình thâm sổ sách càng phải rõ ràng, việc chia lợi nhuận đã tiến hành bao năm nhưng mọi người đều không được biết một cách tường tận. Lần nào cũng thế, mỗi người chỉ nhận được một số tiền, mà số tiền này rốt cuộc chiếm bao nhiêu trong tổng số lợi nhuận của nhà chính, mọi người được chia lại bao nhiêu cũng không một ai biết.

Thúc xem xem năm nay có nên minh bạch ọi người cùng biết không, nếu kiếm được không nhiều thì mọi người sẽ nhận lợi chia ít hơn một chút, không nên để một mình Nhị thúc bươn chải vất vả, có phải không? Hơn nữa mọi người thấy tiệm nhà buôn bán không thịnh sẽ toàn lực nghĩ cách, đây cũng là một cách hay. Nhị thúc, có cần cháu đi lấy sổ sách giúp thúc không?” Tiết Minh Viễn ân cần hỏi han.

Hai nhà Tam thúc và Lục thúc Tiết gia quay sang nhìn nhau, không một ai lên tiếng phản đối hay nói giúp Nhị thúc. Một khi dính dáng đến lợi ích của bản thân, mọi người đều minh mẫn hẳn. Mặt Tiết Nhị thúc đanh lại, trừng mắt nhìn Tiết Minh Viễn, Tiết Minh Viễn vẫn giữ nguyên dáng vẻ chính trực ngồi ngán ngán trên ghế.

Một lúc lâu sau, Tiết Nhị thúc mới lên tiếng: “Lão Tam chú tâm dạy học, lão Lục đam mê với tranh, ta nghĩ mọi người đều quen đọc sách thành hiền, không muốn nhúng tay vào những việc này. Vì thế nên người làm ca ca như ta mới đứng ra gánh vác mọi việc, hàng năm đến kì mọi người lĩnh lợi chia là được rồi. Các đệ không giống Tiết Minh Viễn, nếu ta giao cửa hàng cho các đệ quản lý, liệu các đệ còn sẵn lòng vứt bỏ văn chương theo kinh thương hay không?”

Tiết Minh Viễn mỉm cười nói: “Các thúc thúc chưa từng nói muốn lấy lại cửa hàng, chỉ đơn giản là muốn xem qua tình hình buôn bán một chút mà thôi.” Tiết Nhị thúc hung dữ trừng mắt nhìn Tiết Minh Viễn, Tam thúc thấy vậy không đành lòng nên chen vào làm người giảng hòa: “Chúng ta có xem sổ sách cũng chẳng hiểu, Nhị ca thay chúng ta giải quyết là tốt rồi. Hơn nữa...” Tam thúc còn muốn nói thêm đã bị Tam thẩm kín đáo bấm một cái, ánh mắt Tam thúc đảo sang bên cạnh rồi im bặt. Tam thẩm nhẹ nhàng nói: “Minh Viễn nói cũng có lý.”

Tiết Minh Viễn muốn xem náo nhiệt nên chẳng nao núng làm nhiều loạn bên trong, châm dầu vào lửa xong chỉ việc tọa sơn quan hổ đấu. Xem ra cũng hay ho, Tiết Minh Viễn cũng không dự định rút lui, dù kết quả thế nào cũng thì bản thân cũng chẳng được lợi gì. Tiết Minh Viễn quá hiểu Nhị thúc, ông ta là một người vất cổ chày ra nước, ông ta không từ thủ đoạn chiếm lấy số tiền bản thân có thể đoạt, moi được tiền từ ông ta còn khó hơn lên trời.

Chẳng lẽ các thúc thúc không biết có điều mờ ám trong chuyện này sao? Không thể nào, chẳng qua trước đây còn kiêng dè nhau một số việc, không muốn vượt qua ngưỡng cửa kia mà thôi. Hôm nay y đã giúp họ làm rõ, bọn họ cũng nên thông thả bàn luận đi thôi. Tiết Minh Viễn mỉm cười bảo: “Các thúc thúc, chất nhi còn có việc ở nhà, xin phép được đi trước.” Chẳng ai giữ Tiết Minh Viễn lại, y mỉm cười rồi dẫn Nhược Thủy đường hoàng bước ra khỏi cửa chính, dường như ngay khi họ vừa quay lưng, trong chính đường đã vang lên những tiếng cãi vã.

Theo cách tính của người xưa, năm nay Tiết Tuấn đã được ba tuổi. Tiết Hạo và Tiết Uyên về đến nhà chỉ biết dẫn Tuấn nhi chạy nhảy, nô đùa trong sân. Nhược Thủy ngắm khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Tuấn nhi, nàng cảm thấy mình đã đủ bình tĩnh để thừa với cha mẹ về chuyện này, chẳng những thế mà còn có

thể xóa tan suy nghĩ trước kia, làm tất cả vì gia tộc mà không có lấy nửa lời oán hận. Vì vậy Nhược Thủy nói với Tiết Minh Viễn rằng nàng nhớ nhà, muốn về thăm gia đình một thời gian.

Tiết Minh Viễn suy nghĩ một lát rồi vui vẻ đồng ý. Y biết hàng tháng Nhược Thủy đều viết thư cho phụ mẫu, có đôi lần y cũng cùng xem. Mỗi lần đều là Tam ca của Nhược Thủy viết cho nàng, đôi khi là lời mẫu thân nàng thuật lại, Tam ca nàng viết giúp. Đa phần chỉ là những lá thư bình thường, nhưng Tiết Minh Viễn phát hiện ra trong những lá thư qua lại ấy Diêu Nhược Táp thường kể những chuyện lớn phát sinh trong kinh thành cho Nhược Thủy nghe.

Ví dụ như việc Quốc trưởng đương triều trung dung chỉ tội con trai thứ hai của Trương Thụy An là Trương Thụy Dương và một số các quan văn võ khác thao túng triều chính, thêm vào đó còn có Trương Thụy Bình vừa nhậm chức ở bộ Lại, ông ta tâu với Hoàng thượng rằng dân gian có câu về nói hai vị họ Trương tranh hết của thiên hạ, tấu Hoàng thượng xem xét. Sau đó Trương Thụy Dương cũng chẳng chịu lép vế, y lập tức phản kích Quốc trưởng rằng ông ta là ngoại thích mà can dự vào chính sự, hãm hại trung lương.

Hoàng đế muốn vẹn cả đôi đường, một mặt nói nợi người không nên hoài nghi Quốc trưởng, Quốc trưởng cũng một lòng vì nước, nhưng đồng thời cũng kiềm hãm lại một phần binh quyền khiến ngoại thích không còn mạnh như trước. Mặt khác lại nói Trương gia mấy đời đều là trung lương, không thể tùy tiện vu cáo, sau đó cũng thu một phần quyền binh tỏ ý bảo vệ. Hoàng đế giữ trong tay một phần binh quyền, thế lực trong triều đình chuyển sang thế chân vạc, không, tất cả đều là quân của Hoàng đế mới đúng.

Rồi đến chuyện trước khi đăng cơ Hoàng đế chỉ có một thị thiếp hạ sinh quý tử nhưng lại không may mắc bạo bệnh rồi qua đời, sau đó Thái tử phi hạ sinh con trai trưởng mới xua đi khói mù chốn hậu cung. Nhưng sau khi Hoàng đế đăng cơ, Hoàn quý phi lập tức sinh hai người con, rất được Hoàng đế sủng ái. Còn có các hoàng tử của Tương phi nương nường và Dĩnh tần lần lượt ra đời, song lại chẳng có tin tức gì từ cung cấm. Thậm chí có người đồn thổi rằng Hoàng đế muốn lập con trai của quý phi làm thái tử, chuyện về hoàng gia đều đã trở thành đề tài bàn luận lúc trà dư tửu hậu của bách tính dân gian. Đường như Diêu Nhược Táp quá nhàn rồi nên mới biên thư kể lại cho Nhược Thủy biết.

Tuy nhiên Tiết Minh Viễn vẫn khuyên Nhược Thủy không cần vội vã, đến khi tháng sáu vừa sang, kết sổ sách nửa năm xong y sẽ chuẩn bị chút quà tặng rồi lên kinh, để Nhược Thủy nở mày nở mặt. Không thì chờ đến tháng tám, đợi khi cái nóng dịu đi, đầu thi ai nấy đều vui vẻ hơn. Bên cửa hàng đã có đại chương quỹ, an bài xong có đi mấy tháng cũng chẳng hề gì, về phần nhà cửa thì đã có Tiết Minh Viễn giúp đỡ một tay. Nếu Nhược Thủy muốn ở lại kinh thành lâu hơn một chút, thì mừng năm mới ở đây luôn cũng chẳng phải chuyện không thể.

Dự định của hai người khá chu toàn, thậm chí Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy còn cùng viết một tờ chi tiết những thứ cần mang theo lên kinh. Tiết Minh Viễn biết đây là lần đầu tiên Nhược Thủy về nhà mẹ đẻ, y muốn cho tất cả những kẻ xem thường nàng trước đây mở to mắt mà xem Nhược Thủy của hiện tại sống tốt đến thế nào. Y muốn cho nàng thể diện, để kẻ khác sau khi gặp nàng sẽ phải nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Vì thế cho nên khi tháng sáu vừa sang, Tiết Minh Viễn tất bật chạy khắp các cửa hàng gom sổ sách. Các đại chương quỹ ban đầu lấy làm ngạc nhiên, sao tự nhiên mới giữa năm mà đông gia đã đòi kiểm tra sổ sách thu chi, sau khi hỏi rõ ngọn nguồn, ai nấy đều vui vẻ tươi cười lấy sổ sách ra, còn khuyên Tiết Minh Viễn đừng lo lắng công việc ở cửa hàng, cứ ở lại kinh thành với Nhị nãi nãi một thời gian cũng được.

Sau khi Tiết Minh Viễn thu xếp xong các cửa hàng ở Đài Châu, y lại đích thân đến Hàng Châu một chuyến, mấy đại chương quỹ bên ấy vui mừng báo rằng loại thuốc pha sẵn bán rất chạy ở Hàng Châu, mấy tháng nay lợi nhuận của cửa hàng tăng vọt, nhiều hơn gấp mấy lần những tiệm thuốc thông thường khác, rất nhiều người mua thuốc về trữ sẵn, khi bị bệnh vặt cũng không cần đến tận cửa hàng. Tiết Minh Viễn cảm tiền quay về Đài Châu, y quyết định dùng số tiền này vào chuyến hồi kinh của Nhược Thủy, để Nhược Thủy được nở mày nở mặt. Nhược Thủy thấy Tiết Minh Viễn hăng hái thu xếp cho chuyến đi lần này, tự nhiên nàng cũng thấy phần chẵn hẵn. Mỗi ngày đều quây lấy Tiết Minh Viễn, ân cần hỏi an, dịu dàng như nước.

Thế nhưng ngay lúc Tiết Minh Viễn chuẩn bị sắm sửa cho lần hồi kinh này, thì tin tức bên Hàng Châu truyền đến, báo rằng trong cửa hàng đã xảy ra chuyện! Thuốc pha sẵn của Tiết gia gây chết người!

Hạ nhân nói chuyện này chương quỹ không giải quyết được nên đành phải mời đông gia đứng ra, nên đã

thú ngựa chạy suốt đêm để báo tin. Khi Tiết Minh Viễn hay tiết là lúc y đang trò chuyện với Nhược Thủy, nhất thời cảm thấy như bị dội một cái nước lạnh, ly trà trong tay cũng đánh rơi trên nền đất. Cửa hàng đông y quan trọng nhất chính là chất lượng, dược liệu không phải là thứ hàng hóa tầm thường, nó liên quan mật thiết đến chuyện sống chết của một con người, vì thế từ trước đến nay Tiết Minh Viễn luôn cẩn thận từng li, không dám lơ là một lần nào. Ngay đến việc chế thuốc pha sẵn, trong xưởng cũng đặc biệt thuê người trông coi trình tự làm ra thành phẩm, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện. Sao có thể gây chết người chứ?

Nhược Thủy vội vàng nắm chặt cánh tay Tiết Minh Viễn: “Phu quân đừng nóng, chúng ta lập tức đến Hàng Châu xem đã xảy ra chuyện gì. Không có chuyện thì đừng sinh chuyện, chuyện đã đến chân thì phải giải quyết. Chẳng may có chuyện gì thì chúng ta cùng nhau nghĩ cách.” Sắc mặt Tiết Minh Viễn tái nhợt, y gật đầu, chẳng lẽ lần nào tự thân kiểm tiền cũng không thành sao, không thể! Lần này nhất định không phải do chất lượng thuốc, hẳn là có nguyên nhân bí ẩn bên trong. Tiết Minh Viễn tự lấy lại tinh thần, nghe theo lời Nhược Thủy dặn dò kẻ dưới lập tức chuẩn bị lên đường.

“Đường ma ma, phiền ma ma ở nhà lo cho đám trẻ thật tốt, Tuần nhi thì con sẽ nhờ đại tẩu trông nom, nhũ mẫu cũng vất vả rồi. Tổ Tâm, người cẩn thận thu xếp đồ đạc, số tiền Nhị gia vừa mang về cũng đem theo, phòng vạn nhất.” Nhược Thủy cũng dặn dò công việc ở nhà đầu vào đấy.

Tiết Minh Viễn đã bình tĩnh lại, lên tiếng bảo: “Gọi Đông Thành phụ trách giám sát việc pha chế thuốc ở xưởng và Hoàng Bình chịu trách nhiệm thu mua dược liệu đến cùng ta đi Hàng Châu, ta sang chỗ đại ca một lát, giả như vạn nhất phải phiền lụy đến quan sai thì chúng ta cũng không mù mờ, cái gì cũng không biết.”

Đôi phu phụ chia nhau chuẩn bị, xế chiều hôm đó đã xuất phát theo đường thủy, xuôi chiều gió nước đến Hàng Châu vào chiều hôm sau. Sau khi đến Hàng Châu, họ đến thẳng tiệm thuốc, bên ngoài tiệm ba bốn lớp người chen lấn, dường như còn có tiếng người gào khóc thật to, “Tiệm các người lòng dạ quá hiểm độc! Các người trả thẩm thẩm lại cho tôi! Các người vì đồng tiền sẵn lòng vứt bỏ lương tâm!” Ban đầu chỉ nghe thấy giọng nói thô thiển của ai đó, bọn họ bước lại gần thì phát hiện ra là của một gã đàn ông cường tráng đang khoác áo tang.

Cửa tiệm thuốc đóng kín, bên ngoài có một túp lều và một cỗ quan tài, người nằm bên trong là một lão phụ nhân giản dị. Mấy người thân đeo tang xung quanh kẻ ngồi người quỳ, một đôi phu phụ còn dựa vào nhau, hoàn toàn không để ý đến người đàn ông đang oang oang tru tréo này. Gã đàn ông này kêu la thảm thiết, nhưng không có lấy một giọt nước mắt, đôi mắt hằn đỏ lên vì cố gắng hét cho thật to mà thôi.

Tiết Minh Viễn nhìn lướt qua rồi vòng cửa sau vào trong tiệm. Đại chương quỹ vừa thấy Tiết Minh Viễn đến đã thở phào một cái, chẳng những không oán trách mà trái lại, lời đầu tiên của ông ta là tiếng xin lỗi: “Tiểu nhân vô năng khiến đồng gia phải nhọc lòng.” Tiết Minh Viễn khoát tay an ủi: “Chương quỹ đừng tự trách mình, chuyện đã rồi chúng ta nghĩ cách giải quyết là hơn, mau nói cho ta nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đại chương quỹ thở dài, rồi thuật lại đầu đuôi: “Chuyện này xảy ra vào hôm trước, nghe nói lão phụ nhân kia ho khan nhiều ngày, nhà hàng xóm thấy lão có một thân một mình, đi lại bất tiện nên có lòng tốt sai một ả nha hoàn đến tiệm chúng ta mua mấy viên thuốc ho. Sau khi lão phụ nhân dùng thuốc thì nói đã khá lên nhiều, nhà hàng xóm lại cho thêm một viên, lão phụ nhân nói để hôm sau sẽ uống, nào ngờ lại qua đời ngay trong đêm đó. Cô nương nhà ấy cầm viên thuốc kia đến nói chúng ta đã gây chết người. Bất kể tiểu nhân có nói thế nào họ cũng không nghe, cứ khẳng định nói rằng lão phụ nhân vì dùng thuốc của chúng ta mới chết. Dù cho tiểu nhân có đưa ra cách giải quyết gì họ cũng không đồng ý, tiểu nhân bèn đến nhà họ ra điều kiện, bọn họ nói phải đền năm ngàn lượng bạc mới yên chuyện.”

Nhược Thủy vừa nghe xong đã trợn mắt kêu lên: “Cái gì! Nhà họ đền cả rồi sao! Muốn chúng ta bồi thường năm ngàn lượng. Chúng ta xin nghiệm thi, rốt cuộc là chết như thế nào, nếu uống thuốc mà chết thì phải có dấu hiệu trúng độc, nếu không thì thuốc gì giết chết người trong một đêm chứ?”

Đại chương quỹ bất đắc dĩ nói: “Tiểu nhân cũng nói vậy, nhưng bọn họ vừa lẩn lộn vừa chửi đổng, nói chúng ta không muốn để lão phụ nhân mồ yên mả đẹp, người đã chết rồi còn muốn quấy rầy. Tiểu nhân thật sự hết cách rồi nên mới phải mời đồng gia đến đây.”

Trong lúc Nhược Thủy trao đổi với đại chương quỹ, Tiết Minh Viễn vẫn đứng ở cửa quan sát đám người bên

ngoài, y khẽ nói: “Ông nói vị lão thái thái kia ở một mình, bà ấy cũng chỉ có một cô nương thôi sao?” Đại trưởng quỹ đáp phải, Tiết Minh Viễn chau mày nói: “Mấy gã cao to lực lưỡng kia ngoài miệng gọi lão phụ nhân là thăm thăm, nhưng ta thấy vị cô nương kia và cô gia, rồi đến cả lão phụ nhân nọ tay chân đều chai sần, nhất định là thường làm những công việc nặng nhọc. Mấy gã đàn ông kia thoát nhìn đã biết chúng sống an nhàn sung sướng, bọn chúng và lão phụ nhân rốt cuộc có quan hệ gì?”

Đại trưởng quỹ nói: “Tiểu nhân chỉ biết bọn họ gọi lão phụ nhân này làm thăm thăm, cỗ quan tài kia cũng do họ khiêng tới, lều kia cũng do họ dựng. Đã ba hôm nay, cả cô nương kia và vị cô gia đều không lên tiếng, chỉ biết ăn ăn ngủ ngủ, không đau khổ cũng chẳng khóc than. Chỉ riêng mấy gã kia là kêu gào không ngớt.”

Tiết Minh Viễn cười lạnh, y nói: “Chỉ sợ là chuyện này có người cố ý hãm hại chúng ta, chúng ta làm ăn phát đạt, đoạt mất chén cơm của người ta, có người không nhịn được nên đã xuống tay.” Thuốc pha sẵn bán đắt ắt những người bị bệnh nhẹ không cần chẩn mạch hết thuốc, hiển nhiên những nơi khác cũng thiếu người bệnh, mà nhìn từ số lợi nhuận mà thuốc pha sẵn đem lại, không chừng con số giảm xuống không chỉ là một hai phần. Những tiệm lớn có thể cố gắng bám trụ, cố gắng tìm cách khác, chuyên cung cấp thuốc cho nhà thế gia cũng là một lối đi. Thế nhưng những tiệm nhỏ e là quá khó. Phỏng chừng có kẻ chó cùng rứt giậu, giở trò hãm hại.

61. Chương 61: Thăng Đường

Việc này phải làm thế nào đây? Giải quyết một cách quang minh chính đại! Từ đầu mối này có thể thấy rằng đây không chỉ đơn thuần là việc thuốc có vấn đề. Một tiệm thuốc luôn tiềm tàng nguy cơ phạm sai lầm, Tiết Minh Viễn dám khẳng định điều này. Ngay đến như Hoàng đế anh minh cũng có khi nghe lầm, tin lầm dẫn đến ngộ sát trung thần huống chi là một tiệm thuốc nho nhỏ. Tiết Minh Viễn vì muốn giảm khả năng này xuống mức thấp nhất đã quy định phải kiểm tra thật kỹ càng trước khi đưa thuốc ra quầy bán.

Thế nhưng đồ vật đã qua tay người, điều gì có thể đảm bảo sẽ không xảy ra sai sót chứ. Cho nên trong hai mươi năm làm ăn trong lĩnh vực dược liệu này, quả thật đã không ít lần Tiết Minh Viễn phải bồi thường vì những rủi ro như thế. Tuy nhiên chuyện có sai sót thật và cố ý, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra. Thăng thường mở miệng đòi năm ngàn lượng, thái độ này chứng tỏ bọn họ không đồng ý đưa chuyện này lên quan, cũng chẳng có thành ý giải quyết vấn đề.

Tiết Minh Viễn trầm tư một lát rồi ngoắc một tên gia nhân lại nói: “Mang giấy bút đến đây, chúng ta viết đơn kiện đánh trống kêu oan.”

Gia nhân vừa nghe đông gia nói vậy bèn hô “Dạ!” rồi vén tay áo, hùng hổ lấy giấy bút ra, khẩn trương mài mực, khí thế nói: “Đông gia, khổ chủ đề là ai đây?”

Tiết Minh Viễn cười nói: “Khổ chủ đương nhiên là những người đang gào khóc bên ngoài kia rồi, là người thân của vị lão phu nhân vừa qua đời.”

Gia nhân sửng sốt “à” lên một tiếng, hẳn chưa hiểu ý tứ của đông gia.

Nhược Thủy suy nghĩ một chút đã rõ, vừa cười vừa nói: “Khổ chủ cứ đề là con gái và con rể của lão phụ nhân, kiện cáo tiệm thuốc chúng ta. Ừm, người đệ đơn cứ viết là người cùng thôn. Trình tự sự việc ra sao thì người biết gì viết nấy, cứ viết theo sự thật là được. Cuối đơn đề vào câu không thể giương mắt thấy chuyện bất bình, con gái và con rể của lão phụ nhân, ừm... Không biết thanh thiên đại lão gia có thể làm chủ cho họ hay không, tiểu nhân thay mặt bọn họ kêu oan giúp lão phụ nhân, tiệm thuốc kia nên bị trừng trị.”

Tiết Minh Viễn nhìn Nhược Thủy nở nụ cười hài lòng, quả nhiên là phu thê tâm hữu linh tê. Đám gia nhân nghe xong bèn quay sang nhìn Tiết Minh Viễn, y gật đầu nói: “Viết đi.” Tên gia nhân nọ cau mày nhưng vẫn cứ bút viết theo những gì đông gia căn dặn.

Từ trước đến nay có một số việc về cơ bản là không thể cáo quan, ví dụ như con trai đại địa chủ đánh người bị thương, đa phần người bị hại sẽ lựa chọn cách nhận. Bách tính chỉ mong có một cuộc sống yên bình mà thôi. Thế nhưng Tiết Minh Viễn lại đưa chuyện này lên quan, tức y dám khẳng định về chuyện này nhà mình tuyệt đối không phải người phạm sai lầm.

Sau khi gia nhân viết xong đơn kiện, Tiết Minh Viễn lấy ra ba mươi lạng bạc, sai tên gia nhân đi tìm một lão phụ nhân sống gần đây, bảo người này rằng nếu đồng ý đưa đơn kiện lên quan sẽ được thưởng số tiền này. Phần còn lại cứ để con gái và con rể của lão phụ quá cố ra mặt là được. Gia nhân nghe xong lập tức gật đầu, cầm tiền ra ngoài.

Tiền tài có thể sai khiến ma quỷ, huống chi là chuyện đệ một đơn kiện. Gã gia nhân đảm bảo với người hàng xóm kia rằng chỉ cần đem đơn kiện đến cửa quan là được, phần còn lại không cần để ý đến. Như thế là đã kiếm được ba mươi lạng vô cùng đơn giản, ai lại không đồng ý cơ chứ, chuyện ai thành ai bại sau này chẳng liên quan đến người đệ đơn. Cho nên sau khi người kia hỏi rõ bèn lập tức đem đơn kiện đến nha môn giống trống kêu oan.

Đơn kiện được đưa lên theo từng cấp, nếu như kiện cáo ở cấp huyện mà không phục án xử đã ban, thì cấp kế tiếp đưa lên là phủ đài, cứ thế cứ thế lần lượt lên cao. Nếu không có quá trình phía dưới, tức là quan phủ không thụ lý, thì có thể tố vượt cấp. Ngoài ra cũng có thể ngự trạng thẳng lên đến kinh thành, thế nhưng quy tắc mỗi triều mỗi khác, có khi phải nằm trên bàn đình, có khi phải chịu hình bốn mươi trượng, nhằm tỏ rõ rằng bản thân có nỗi oan khuất lớn lao, dù phải đổ máu cũng quyết kiện lên trên. Tuy nhiên lại giống nhau ở chỗ, một khi Hoàng đế nhìn đến đơn kiện của người cáo ngự trạng thì chuyện đổ máu không chỉ dừng lại ở đấy, ngay đến chuyện lật mấy tầng đất ở cửa chợ lên cũng không phải không có.

Người hàng xóm kia đương nhiên nộp đơn theo quy tắc vốn có, kiện cáo lên cấp Huyện lệnh ở Hàng Châu. Run rủi thế nào mà hôm nay Trần đại nhân - Tuần phủ Giang Chiết - lại rảnh rỗi đưa người đến tuần tra phủ Huyện lệnh. Đi cùng còn có Bồ chính sử, Phủ đài Hàng Châu, Đồng tri Hàng Châu và Thông phán đại nhân. Huyện lệnh Hàng Châu cũng giống như Huyện lệnh nơi khác, thế nhưng người ta càng biết cách tiếp cận đầu mối quyền lực thì càng có cơ hội tiếp xúc với các vị quan viên giống như ngày hôm nay.

Trần đại nhân vừa đưa người đến thì Huyện lệnh bên này đã nhiệt tình tiếp đãi, trò chuyện một hồi rồi cũng mọi người uống rượu đàm đạo. Huyện lệnh đang vui vẻ chào hỏi thì bất chợt nghe nói bên ngoài có người giống trống kêu oan. Huyện lệnh chau mày, đúng là khi có việc thì việc lại đến. Mọi người trong gian phòng ai nấy đều nghe thấy, Huyện lệnh bèn chấp tay nói: “Tiểu nhân ra ngoài xem sao.”

Sau đó ông ta chạy ra ngoài hỏi nhỏ: “Đã xảy ra chuyện gì? Có phải chuyện lớn không, nếu chỉ nhỏ như lông gà vỏ tỏi thì bảo bọn họ về đi, nói với chúng hôm nay lão gia đang có việc quan trọng.” Danh tiếng thường ngày của Huyện lệnh đại nhân không quá tệ, không phải thứ ác quan quát tháo luôn mồm, quan hệ với bá tánh có thể coi là khá cho nên ông ta mới dám tự tin nói như vậy. Thế nhưng tên nha dịch đem đơn kiện vào khẩn trương thưa lại: “Không phải việc nhỏ đâu ạ, đại nhân, là án mạng chết người đó.”

Nét mặt Huyện lệnh đành lại, án mạng chết người hiển nhiên không phải chuyện nhỏ, những vụ thế này nhiều hay ít thực sự là một vấn đề ảnh hưởng đến thành tích của một vị quan. Nếu án mạng nhiều, nói người là quan tốt nào có ai tin, hơn nữa khi gặp vụ liên quan đến mạng người, nếu không xử lý tốt chẳng khác nào rước họa vào thân. Trần đại nhân xem qua đơn kiện, rồi chau mày phân phó: “Người đưa người lên công đường đi.”

Tiếp đó, Huyện lệnh quay vào trong báo rằng bên ngoài có vụ án cần xử. Phủ đài đại nhân cũng rất rộng lòng che chở cho quan viên dưới quyền, lên tiếng rằng đây không phải vấn đề chấp chính mà chỉ là chuyện của dân gian. Sau lại còn bồi thêm: “Có các vị đại nhân ở đây, người còn không mau nói ra để mọi người giúp người phân tích, người không biết rằng Trần đại nhân được Hoàng thượng trọng dụng cũng vì năng lực xử án đó sao, còn không mau xin Trần đại nhân chỉ giáo một chút, đúng là Bô Tát trước mặt mà chẳng biết bái xin.”

Huyện lệnh vội vàng cười thưa: “Ngài xem, tiểu nhân đã quên băng mắt.” Nói đoạn, Huyện lệnh đọc qua đơn kiện một lần, Trần đại nhân mỉm cười nói: “Xem ra hai bên không thể dàn xếp rồi. Mấu chốt là ở chỗ lão phụ nhân kia chết như thế nào, gọi cả đôi bên lên thẩm tra là được. Phải rồi, ông chủ tiệm thuốc kia tên gọi là gì?”

Huyện lệnh nhìn lướt qua đơn kiện rồi thưa: “Người nọ là Tiết Minh Viễn, chính là người của Tiết gia ở Đài Châu, nhưng đã ra riêng từ lâu. Tiết gia lâu nay vẫn luôn theo con đường buôn bán dược liệu, lần đầu tiên mới xảy ra án mạng chết người như thế này.” Huyện lệnh cố giải thích thêm vài câu, Trần đại nhân tiếp tục truy hỏi: “Là Tiết Minh Viễn đã cưới cô nương nhà Diêu gia ở kinh thành đó sao?”

Huyện lệnh mù mờ không hiểu, ai lại đi quan tâm xem người ta lấy con gái nhà nào chứ, Phủ đài đại nhân bấy giờ mới tiếp lời: “Chính là người này, lần trước khi Trương đại nguyên soái Trương Thụy Dương đi ngang qua Đài Châu đã ngụ lại nhà y. Tiểu nhân cũng có quen biết gia quyến bên ấy.” Trần đại nhân gật đầu nói: “Dù sao cũng không liên quan, đi thôi, bản quan cũng muốn xem qua vụ án này. Người cứ việc thẩm tra của người, ta sẽ quan sát.”

Huyện lệnh khá căng thẳng, ông ta dẫn Trần đại nhân đến công đường. Sau khi Huyện lệnh đã ngồi vững, ông ta nhìn lướt qua đơn kiện một lần nữa rồi vừa vỗ kinh đường mộc (*chắc nàng nào cũng biết cái này rồi nhỉ, cái miếng gỗ nhỏ nhỏ mà mấy ông quan vỗ cái đét lên bàn ý) vừa hét lớn: “Dẫn khổ chủ và kẻ bị cáo trạng lên công đường.” Sau khi nhận được đơn kiện, nha dịch đã lập tức đi tìm đám người Tiết Minh Viễn, lúc này đây, Tiết Minh Viễn, cô nương kia và cả cô gia đều đang quỳ dưới công đường. Cô nương kia rất mơ hồ, luôn miệng lẩm bẩm rằng: “Tôi không cáo quan, không phải tôi, các người đưa tôi đến đây làm gì.” Lúc này, bên ngoài công đường có không ít người tụ tập xem náo nhiệt, phải đến ba bốn lượt người, vậy chặt như nêm.

Huyện lệnh vỗ kinh đường mộc, thuật lại sơ lược bản cáo trạng rồi hỏi: “Người chết là ai? Vì sao mà chết?” Cô nương kia khẽ thưa: “Dạ là mẫu thân của dân phụ, người là vì uống thuốc kia mà chết. Nhưng bẩm đại nhân, dân phụ không hề báo quan.”

“Có người thay người cáo quan, nhưng nếu mẫu thân người uống thuốc kia mà chết thì vì sao người không báo?”

“Là vì nếu bọn họ chịu bồi thường ít tiền thì dân phụ sẽ cho qua. Đại nhân, ngài xử bắt bọn họ bồi thường ít tiền là được rồi.” Cô nương kia chỉ lí nhí nói, không dám nhìn thẳng vào mắt Huyện lệnh.

Huyện lệnh lại hỏi: “Người nói là uống thuốc chết, vì sao lại nói như vậy?”

“Mẫu thân của dân phụ sức khỏe rất tốt, cũng không bị bệnh vặt, không hiểu sao uống thuốc của nhà kia vào thì chết, thế còn không phải là chết vì thuốc đó sao.” Cô nương kia vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên có tiếng người nói vọng vào: “Chính là uống thuốc của nhà bọn chúng mà chết, thanh thiên đại lão gia, xin ngài hãy làm chủ cho chúng tôi!” Đoàn người bên ngoài cũng nhỏ to bàn luận.

Huyện lệnh lại vỗ kinh đường mộc, hét mấy tiếng “yên lặng” rồi quay sang hỏi Tiết Minh Viễn: “Người có gì muốn nói không?”

Tiết Minh Viễn thi lễ rồi cất cao giọng: “Đại nhân, thảo dân nhận thấy nguyên nhân cái chết của lão phụ nhân không minh bạch, nhưng tuyệt đối không phải do thuốc của tiệm nhà thảo dân gây ra. Quy trình bào chế thuốc của tiệm nhà thảo dân luôn có người giám sát, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì. Hơn nữa nếu là do thuốc, thuốc pha sẵn mọi người đều dùng như nhau thì vì sao lại chỉ có một mình lão phụ nhân kia gặp chuyện, còn những người khác lại chẳng hề gì? Vả lại thứ thuốc gì mà chỉ một viên đã khiến người ta chết chứ, nào có phải độc được đâu. Cho nên tiểu nhân cúi xin đại nhân đồng ý cho phép nghiệm thi, giữ lấy danh dự cho cửa tiệm của tiểu nhân.”

Cô nương kia lập tức kinh hô: “Không được, mẫu thân ta đã chết còn không được toàn thây sao? Ta không đồng ý nghiệm thi!” Nghiệm thi là chuyện khó chấp nhận đối với nhiều người, vì thế quần chúng bên ngoài cũng huyền náo phản đối.

“Phải đấy, còn nghiệm thi cái gì chứ, chết thì cũng đã chết rồi, mau chóng hạ táng là hơn.”

“Ai đó nói không sai, bất kể là chết như thế nào thì nhà buôn kia bồi thường ít tiền tổ thành ý là được rồi.”

Huyện lệnh chau mày, bên này không đồng ý nghiệm thi nhưng một mực cho rằng do thuốc mà tử vong. Bên kia thì tuyệt nhiên không thừa nhận là thuốc của mình có vấn đề. Đúng là rắc rối, nhưng dù thế nào đi nữa thì đây cũng là lúc Huyện lệnh tỏ rõ thiên hướng làm quan, bên trong là thượng cấp, bên ngoài là bách tính, Huyện lệnh suy nghĩ một lát rồi bàn bạc Phủ đài đại nhân ngồi bên cạnh: “Nếu đã vậy thì tiểu nhân sẽ xử, tuy không xác minh được là do thuốc của tiệm có vấn đề, nhưng nếu dùng thuốc của y thì y cũng có liên quan. Xét thấy có đủ nguyên do để không nghiệm thi, xuất phát từ lòng từ bi thì tiệm thuốc nên đền bù một món tiền, không phải bồi thường mà là đền bù. Đại nhân thấy thế nào?” Đây rõ ràng là đang xử hơn cho khổ chủ.

Lúc này, Trần đại nhân lại lên tiếng: “Người đã không đồng ý nghiệm thi thì không thể đổ trách nhiệm cho tiệm thuốc. Chẳng những thế tiệm thuốc còn có thể tố ngược lại người tội vu cáo hãm hại, người làm kinh thương trọng nhất là danh dự.” Các vị quan viên vừa nhìn đã thấy thái độ của Trần đại nhân là đang nghiêng về phía Tiết Minh Viễn, bọn họ lập tức ngả theo chiều gió, rồi rít nói: “Phải, không thể ăn ốc nói mò, không bằng không có. Vậy nếu có người nhìn thấy người, sau đó chết giữa đêm, chẳng lẽ lại nói là do người hù chết sao?! Đạo lý này cũng giống vậy thôi.”

Bách tính lúc này đã gai mắt, bọn họ đã nhận ra các quan viên đang thiên vị Tiết Minh Viễn, cho là họ bênh vực người có tiền, ai nấy đều nhao nhao nói rằng: “Nghiệm thi! Muốn giải quyết thì phải nghiệm thi!” Thế nhưng buồn cười ở chỗ mấy gã nam tử cao giọng kêu gọi bách tính làm chủ ban này, giờ đây lại cảm như thóc. Nhược Thủy đứng bên ngoài bèn bước lên trước, cất tiếng thưa: “Chư vị đại nhân, mấy vị nam tử này gọi lão phụ nhân là thăm thăm, còn khoác áo để tang cho lão phụ nhân ở trước cửa tiệm nhà chúng tôi đã ba ngày, khóc lóc cũng ba ngày, không chừng bọn họ cũng cần được làm chủ, xin các vị đại nhân minh xét.”

Huyện lệnh hỏi: “Người đang nói dưới công đường kia là ai?”

Nhược Thủy thi lễ: “Dân phụ Tiết Diêu thị tham kiến đại nhân.”

Trong ánh mắt Trần đại nhân lóe lên tia sáng, ông nói: “Đưa mấy tên nam tử kia vào đây!” Huyện lệnh cũng nói theo: “Dẫn vào!”

Mấy tên nam tử khi nãy còn hung hăng, nay bị gọi vào công đường thì lạng cả người, không còn giữ dáng vẻ bề vệ như lúc khóc tang trước cửa tiệm nhà Tiết Minh Viễn. Huyện lệnh hỏi: “Các người và lão phụ nhân này có quan hệ gì?”

Mấy tên nam tử ấp úng không nói, Trần đại nhân cười bảo: “Các người nên biết nơi đây là công đường, đối trá sẽ có hậu quả gì. Nghĩ cho kĩ rồi hẵng nói.”

Một người lên tiếng: “Mấy người chúng tôi chịu ơn đại nương nên gọi đại nương là thăm thăm.”

“Vậy tức là không có quan hệ thân thích?”

“Không có...”

Trần đại nhân mỉm cười nhìn những người đang quỳ, nói: “Các người không phải là thân thích mà lại hơn hẳn người thân, ai nấy đều khoác áo chịu tang, vậy thì cùng bàn bạc xem nên nghiệm thi hay không.” Những người nọ chẳng nói câu gì, có một số kẻ muốn lợi dụng dư luận nhưng hết lần này đến lần khác lại tự buộc đá vào chân. Mọi người bên ngoài cùng đồng thanh hô: “Nghiệm thi! Nghiệm thi!” Mấy kẻ đã lỡ đâm lao đành phải theo lao.

Trần đại nhân mỉm cười nhìn bọn họ, giữa quần chúng còn có người hô to: “Các người nên vì lão phụ nhân quá cố mà đồng ý nghiệm thi! Không thể để người chết không minh bạch!” Nhược Thủy mỉm cười gật đầu đồng tình, lại thấy những người đem dây buộc mình đang đổ mồ hôi đầm đìa. Sau cùng cô nương kia không chịu nổi sức ép, đành cắn răng nhắm mắt gật đầu.

Người nghiệm thi đã được mời tới từ trước, hơn nữa người được cử đến còn là vị tinh anh nhất theo lời dặn dò của Trần đại nhân. Họ đưa người chết đến nơi chôn cất tiến hành nghiệm thi, còn nói nếu ai hứng thú có thể đi xem, và cũng có không ít người ưa náo nhiệt đã theo cùng. Một canh giờ trôi qua, tất cả mọi người trên công đường đều đang chờ đợi, thỉnh thoảng lại có nha dịch đến báo cáo tiến độ nghiệm thi. Cuối cùng kết luận được đưa ra là lão phụ nhân tự sắc đờm mà chết, không liên quan đến chuyện dùng thuốc kia.

Quần chúng vậy xem thất vọng hoàn toàn, chuyện bách tính chung tay vạch trần bộ mặt tên tài chủ bất lương tan nhẹ như làn khói. Trần đại nhân tuyên bố kết quả, sau đó cho người bắt mấy tên gây chuyện lại, lấy tội để linh cửu ngoài đường gây náo loạn làm nguyên do, phạt mỗi tên hai mươi đại bản.

Tiết Minh Viễn thì không việc gì, dù gì cũng đã nằm trong tầm ngắm của nhiều người, đây cũng là một cơ hội tốt. Y phải bụi bặm bầm trên người, xoay về phía quần chúng chấp tay nói: “Được liệu của bốn tiệm được giám sát rất chặt chẽ, quá trình tinh chế càng không dám lơ là, luôn kiểm tra thật cẩn thận. Xin các hương thân phụ lão cứ yên tâm, sau này xin hãy chiêu cố bốn tiệm nhiều hơn.”

Đây là một bước thành công trong giao tế của Tiết Minh Viễn, y đã nhân chuyện lần này đưa ra một bức câu đối treo ở mỗi cửa hàng, và cũng lấy đó làm tôn chỉ: Không vì bào chế phức tạp mà giảm bớt nhân công; Dược liệu tuy đắt nhưng không vì thế mà cắt giảm. Trải qua chuyện lần này, hiệu thuốc nhà Tiết gia càng có thêm danh tiếng, danh dự cũng tăng gấp mấy lần.

Về sau, khi Tiết Minh Viễn hỏi thăm mới biết người gây ra chuyện này chính là ông chủ Vương đã ám hại y trước đây, ông ta không chấp nhận chuyện y phát đạt ở Hàng Châu, cướp mối làm ăn của họ Vương. Ông ta tìm vài tên du thủ du thực, những kẻ đó rảnh chân rảnh tay, khi hay chuyện bèn nói sẽ giúp nhà cô nương nọ làm lớn chuyện, số tiền đòi được đem chia đều, cũng tiện thể hoàn thành chuyện ông chủ lớn giao phó.

Tiết Minh Viễn cũng không tốn nhiều công sức để biết được sự thật, bởi vì chỉ vài ngày sau y đã nghe tin ông chủ Vương bị người ta trùm bao tải đánh ột trận, khuôn mặt ông ta bây giờ sưng vù như đầu heo, nằm liệt trên giường chẳng thể nhúc nhích. Những người đó vừa đánh vừa nói: “Trong số tiền người đưa không có phần bắt bọn ông ăn gây!” Nhược Thủy hay chuyện cứ cười khúc khích mãi, ông chủ Vương chơi ưng cả đời, cuối cùng lại bị ưng mổ mắt, đáng đời!

62. Chương 62: Quốc Tử Giám

Sau khi giải quyết xong việc, Tiết Minh Viễn nán lại Hàng Châu thêm mấy ngày cùng Nhược Thủy, chuyện vừa xảy ra chẳng những không ảnh hưởng nhiều đến cửa hàng mà còn đạt được tác dụng truyền bá hữu hiệu.

Quay về Đài Châu, Tiết Đình nói thầy dạy đã quyết định cho cả ba đứa bọn chúng tham gia kì thi phủ và thi viện năm nay, đi thi cũng không hề gì cốt là tích lũy thêm kinh nghiệm, tuổi còn nhỏ nếu thi không đỗ đạt cũng chẳng phải chuyện không tốt. Ba đứa đều nóng lòng muốn thử sức, dù gì cũng đã đọc không ít sách vở, nay muốn xem xem thực lực của bản thân đến đâu. Nếu tiên sinh đã nói có thể thi, người làm phụ mẫu không có lý do gì để ngăn cản cả.

Tiết Minh Viễn nhìn Nhược Thủy, y nói với giọng điệu nghe chừng hơi lo lắng: “Hay là chúng ta lên kinh trước, sau khi bọn nhỏ thi xong quản gia sẽ đưa chúng vào kinh tìm chúng ta?” Tiết Minh Viễn vẫn nhớ như in về xúc động của Nhược Thủy khi nghe nói rằng có thể về thăm nhà mẹ một thời gian, nàng phấn chấn đến nhường nào, đến tận mấy tối sau vẫn luôn nằm trên giường kể chuyện trong nhà, kể cho y nghe trong kinh có món gì ngon, có nơi nào chơi vui, lại còn muốn đưa bọn trẻ đi dạo quanh phố phường.

Hai người hào hứng chuẩn bị một thời gian dài như thế, ấy vậy mà lại bị chuyện ở Hàng Châu làm lệch kế hoạch ban đầu, âu cũng là chuyện bất khả kháng. Bọn trẻ đúng là ứng thí, nhưng cũng không phải thi trạng nguyên, hơn nữa tiên sinh cũng đã nói lần này chỉ để thử sức, họ không có mặt hẳn cũng không hề gì. Tiết Minh Viễn không muốn trì hoãn thêm nữa.

Trái lại, Nhược Thủy kiên quyết phản đối, nàng nói: “Không liên quan, chẳng qua là đi muộn hơn vài tháng thôi mà. Bọn trẻ thi liên tục mấy ngày, thiếp không có mặt sẽ rất lo lắng. Lo lắng không kém những ngày vừa qua.” Tiết Minh Viễn cũng muốn thấy bọn trẻ thi cử xong xuôi nên đành thuận theo. Tầm tháng bảy là khoảng thời gian diễn ra kì thi phủ, ba đứa trẻ đều thi đậu, cùng tham gia kì thi viện vào tháng tám. Thi viện là lúc quyết định ai là tú tài, vì thế nên lần này nghiêm ngặt và chặt chẽ hơn hẳn những kì thi trước.

Trường thi gọi các sĩ tử vào lều, mỗi người ở một gian khép kín. Sĩ tử làm hai bài văn - thơ nộ ngay trong ngày. Sau đó giám khảo thẩm phê, căn cứ theo đó mà định ra người trúng tuyển, người có tên trên bảng vàng chính là tú tài. Sau đó mới phân ra từng cấp, thành tích tốt nhất là Lãm sinh, sau đó quan chủ khảo trao lương thực, kể đến thứ nhì là Tăng sinh, Phụ sinh. Trong đó người ưu tú nhất sẽ được Viện phủ Đài Châu tiến cử đến học tại học phủ đứng đầu - Quốc Tử Giám, cho nên ai nấy đều rất hồi hộp trong kì thi viện này.

Thời tiết oi bức, ba đứa trẻ thi cử liên tục nên gầy đi không ít. Trong lúc đợi công bố bảng vàng, Tiết Minh Viễn bắt đầu chọn mua những thứ sẽ đem lên kinh, y đã quyết rằng dù trời có sập, y cũng phải đưa Nhược

Thủy về nhà một cách đường hoàng, hiên ngang. Tiết Minh Viễn mua toàn những món đặc sản, ví dụ như tơ lụa Hàng Châu, gấm vóc, quạt thêu, còn có trà Long Tĩnh, cúc trắng hàng Châu và một vài món ăn đặc sắc như măng khô, quả hồ đào.

Tiết Minh Viễn mua những thứ tốt nhất có thể rồi xếp vào rương, y nhìn mười mấy cái rương với vẻ hài lòng, hẳn sẽ không ai dám nói Nhược Thủy tay trắng về nhà mẹ. Y đang ngắm nghía một vòng thì kẻ dưới đã chạy như bay đến mà rằng: “Nhị gia đại hỉ! Bổng vàng đã lên, cả ba vị thiếu gia đều có tên!”

Tiết Minh Viễn vội vàng chạy lên nhà trên, trong chính đường, Nhược Thủy đang phát tiền thưởng với nụ cười trên môi, thấy Tiết Minh Viễn đến nàng bèn lên tiếng reu ghẹo: “Nhị gia đại hỉ, cả ba đứa nhà chúng ta đều thi đậu!” Ba đứa trẻ cũng rất vui mừng, Tiết Minh Viễn bước đến vỗ vai chúng, cười thật to nói: “Khá lắm!” Nhỡ kỹ lại danh sanh báo hỉ, Tiết Đình không những đậu mà còn có thành tích khá tốt, đứng thứ hai phủ Đài Châu, trở thành Lâm sinh.

Kì thi viện chính là thử thách khả năng học thuộc, Tiết Đình luôn bị Thẩm Mộ Yên bắt vùi đầu khổ luyện, có thành tích là đương nhiên. Tiết Minh Viễn cũng vỗ vai và đặc biệt dặn dò Tiết Đình: “Không nên tự mãn mà phải tiếp tục cố gắng.” Tiết Đình lí nhí nói nhưng cũng không giấu được sự tự hào: “Con muốn đến học tại Quốc Tử Giám, vừa vặn cũng là lúc phụ thân và mẫu thân lên kinh.”

Tiết Hạo lẫn Tiết Uyên đều làm mặt nhăn: “Ồ, không vào được Quốc Tử Giám thì không thể vào kinh chơi ă? Thôi rồi, không chừng cả đời này không được lên kinh...” Nhược Thủy vừa cười vừa nói: “Chúng ta cùng đi, đứa nào cũng được đi. Coi như thưởng cho các con vì thi đỗ tú tài!” Cả nhà Tiết Minh Viễn vì việc này mà vui mừng vô cùng.

Sau khi Tiết Đình trở về phòng, Thẩm Mộ Yên ôm lấy Tiết Đình khóc nức, vừa khóc vừa nói: “Cuối cùng con ta cũng thành tài! Con đã không phụ lòng kỳ vọng của di nương!” Tiết Đình có vẻ không được thoải mái, cậu bé mười bốn tuổi cố giẫy ra khỏi vòng tay ôm ấp của mẫu thân. Tiết Đình khuyên nhủ: “Di nương đừng khóc nữa, đây là chuyện vui mà. Phải rồi, vài ngày nữa con muốn lên kinh cùng phụ thân mẫu thân, sau đó vào học tại Quốc Tử Giám. Người giúp con thu xếp một ít đồ đạc, sau lần này có lẽ sẽ không quay về lấy nữa.

Thẩm Mộ Yên vừa khóc vừa nói: “Được. Con ta rất có tiền đồ, di nương rất vui. Ta nghe nói Quốc Tử Giám rất nghiêm khắc, con nhớ phải tuân theo quy củ. Cả đời di nương vất vả là để chờ đến lúc này đây, thứ gì cần dùng con cứ dùng.” Thẩm Mộ Yên vừa nói vừa chuẩn bị đồ dùng cho Tiết Đình.

Sau khi công bố bảng vàng vẫn còn một số chuyện phải làm, ví dụ như Phủ đài đại nhân muốn gặp mặt các tú tài, vừa đọc tên vừa khen ngợi, cổ vũ. Không có nghi thức diễu hành long trọng như trạng nguyên nhưng cũng rất nghiêm túc. Dù gì trạng nguyên tương lai có thể sẽ là một trong số chúng, đạt được danh phận tú tài tức đã đủ tư cách bước vào đại môn khoa cử.

Ba huynh đệ vừa đến nơi đã chạm mặt Tiết Trạch và thiếu gia nhà họ Lý, hai đứa bé kia cũng không phải loại ngốc nghếch, cả hai đều là Phụ sinh. Mọi người gặp nhau, ai nấy đều bắt chuyện rồi chấp tay chào. Tiết Đình vừa nhìn thấy hai đứa kia thì lập tức bỏ rơi Tiết Hạo và Tiết Uyên chạy đến chỗ chúng. Trong lúc đó thì Tiết Hạo và Tiết Uyên cũng đã tìm được bạn thân trò chuyện.

Tiết Đình có kết quả thi tốt nên lúc này cậu bé rất vui, vừa cười vừa khoe: “Chẳng mấy nữa mà cả nhà mình sẽ lên kinh thăm nhà mẹ của mẫu thân, mình cũng xin theo cùng nên không cần phải vào kinh một mình, đúng là thuận tiện. Có lẽ thời gian tới chúng ta sẽ ít gặp nhau, chúng ta phải thường xuyên viết thư cho nhau đấy nhé.”

Thiếu gia họ Lý lướt nhìn Tiết Đình, thản nhiên nói: “À, nhà tôi có quen mấy vị quan chức trong kinh thành nên đã xin được một chỗ trong Quốc Tử Giám. Chúng ta vẫn có thể gặp nhau.” Nụ cười trên môi Tiết Đình nhạt đi một ít. Sau đó Tiết Trạch cũng nói: “Ha ha, nhà tôi cũng thế, những thứ cần đã chuẩn bị xong cả rồi, chỉ chờ ngày xuất phát thôi. Phụ thân rất muốn tiễn tôi đi nhưng tôi nói không cần, mẫu thân thì vẫn chưa yên tâm.” Nụ cười trên môi Tiết Đình nay đã biến mất.

Thế này có công bằng không, trong khi bản thân mình vất vả học hành sớm khuya, người ta ra ngoài vui đùa nhưng bản thân bất kể là đông giá hạ nóng đều chưa từng lơ là, đến giờ phút này mới đổi lấy được cơ hội đặt chân vào Quốc Tử Giám, thế nhưng nhà người ta chỉ cần nói mấy câu đã sánh ngang bằng bao công

sức và thời gian mình đã bỏ ra. Tiết Đình cảm thấy thật bất công. Mà điều khiến thế giới của cậu bé hoàn toàn sụp đổ chính là khi Phủ đài đại nhân đọc danh sách những người được đến Quốc Tử Giám học không có tên cậu, số còn lại đều là con em nhà thế gia. Thiếu gia nhà họ Lý nhìn Tiết Đình cười khẩy rồi quay sang liếc mắt với Tiết Trạch.

Khi mọi người đã giải tán rồi, Tiết Đình vẫn đứng ngẩn ra, Tiết Hạo và Tiết Uyên thấy có điều bất thường, bèn vội vàng đưa Tiết Đình về nhà. Sau khi về đến nhà, Tiết Đình cũng chẳng nói chuyện với ai, ánh mắt thất thần cứ nhìn mãi về một nơi mờ lung nào đó. Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn vội vàng hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, Tiết Hạo kể lại sự tình, khi vừa nhắc đến ba chữ Quốc Tử Giám, Tiết Đình bỗng hét lên: “Vì sao lại bất công đến như thế! Ông trời đúng là không có mắt.” Nói xong, cậu bé đập vỡ ly trà đang đặt trên bàn.

Tiết Minh Viễn thở dài một tiếng rồi nói: “Ta biết, thế nhưng chúng ta không quen biết rộng ở kinh thành, tốn ít tiền không thành vấn đề, cái chính là phải chi ở đâu. Thôi thì để ta đi hỏi thăm xem sao.” Thấm Mộ Uyên thấy vẫn còn hy vọng, Tiết Đình lại đang kích động nên thị ta lặng lẽ đưa cậu bé về phòng.

Tiết Minh Viễn bất đắc dĩ nói: “Lần này vào kinh lại có việc phải làm. Tiết Đình dù gì cũng là đứa lớn nhất, coi như là cho nó đi trước dò đường. Bây giờ bọn chúng có thể coi thường Đình nhi, sau này cũng có thể sẽ coi thường cả Tuấn nhi. Nguyên nhân cũng vì họ không coi trọng Tiết gia, nếu như ta là một đại thương nhân ảnh hưởng một vùng thì đã khác, bọn họ sẽ không khinh thường đám nhỏ như thế.”

Nhược Thủy nắm tay Tiết Minh Viễn, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Chàng đã rất cố gắng rồi.”

Tiết Minh Viễn lắc đầu nói: “Vẫn chưa đủ, ta muốn sau này Tuấn nhi lớn lên có thể thuận buồm xuôi gió. Trước đây ta thấy việc vào kinh làm ăn là mạo hiểm, thật ra là ta đang trốn tránh cuộc chiến kinh thương tàn khốc mà thôi. Nhưng nếu ta không đối mặt với những thứ ấy, thì sau này con ta vẫn sẽ vấp phải. Cho nên hãy để ta, ta sẽ không trốn tránh nữa, dù có là thất bại tồi tệ nhất ta cũng bằng lòng ném trái, việc gì phải sợ chứ. Lần này lên kinh ta sẽ mở cửa hàng, ta muốn chính thức đưa tiệm thuốc của Tiết gia ra ngoài vùng Giang Chiết, mở rộng việc làm ăn!”

Tiết Minh Viễn nói rất đúng, có những thứ muốn tránh cũng tránh không được. Chớ nên chỉ biết ngưỡng mộ người ta giàu có hai đời, so với bản thân thì phụ thân nhà người còn lấm vất vả hơn. Nếu có bản lĩnh thì nên khiến gia đình sung túc một đời, con cái không khổ sở, đây mới thật sự là có khả năng.

Nhược Thủy vẫn dịu dàng nắm tay Tiết Minh Viễn mà rằng: “Được, thiếp ủng hộ chàng, đâu phải chúng ta chưa từng chịu khổ. Thiếp tin tưởng rằng với những điều như cam kết với chương quỹ, bán thuốc pha sẵn sẽ khiến tiệm ta ở kinh thành thêm hưng thịnh. Chàng nhất định sẽ thành công.”

Tiết Minh Viễn cũng nắm lấy tay nàng: “Ta cũng mong được nhận may mắn như lời nương tử nói.” Y lại suy ngẫm sâu xa: “Thế nhưng trước mắt còn phải giải quyết một chuyện, lần này kết quả của Đình nhi không tệ, thằng bé vẫn rất muốn được vào học ở Quốc Tử Giám. Ngày mai ta phải ra ngoài tìm xem có cách gì không.”

Nhược Thủy vừa cười vừa nói: “Sao chàng lại nói nhà chúng ta không có ai ở kinh thành, nhà mẹ thiếp chẳng phải ở trong kinh đó sao. Việc này chàng không cần nhờ người khác, đợi đến khi chúng ta đưa bọn trẻ vào kinh rồi, chàng cứ xin với nhạc gia là được!” Tiết Minh Viễn cười ha hả, phải, y đã quên mất chuyện này, xin Diêu gia nâng đỡ để vào Quốc Tử Giám là cách chu toàn nhất!

63. Chương 63: Hồi Kinh

Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy cảm thấy việc này coi như đã được giải quyết, hai người định nói với Tiết Đình để cậu bé không cần lo lắng, khi nào vào kinh sẽ bàn kĩ lại sau, tạm thời trong nhà biết vậy là được. Rạng sáng hôm sau khi sai người đi gọi Tiết Đình đến thì nghe hạ nhân báo lại rằng Tiết Đình đã ra ngoài cho khuây khỏa. Tiết Minh Viễn nhún mày: “Mới sáng sớm đã ra ngoài rồi sao?”

Hạ nhân bẩm lại: “Dạ phải, sớm tinh mơ thiếu gia đã ra ngoài, còn nói là đến tìm mấy bạn học nói chuyện.”

Nhược Thủy mỉm cười nói: “Trẻ con ra ngoài cho khuây khỏa cũng tốt, có những chuyện chúng không thể nói với trưởng bối chúng ta, tìm bạn cùng lứa tâm sự sẽ dễ dàng hơn, dễ đồng cảm hơn.”

Tiết Minh Viễn quay về chính phòng cùng Nhược Thủy, hai người bắt đầu thu dọn đồ đạc cần để lên kinh. Chẳng mấy mà đã đến trưa, hạ nhân hỏi thăm rằng Tiết Đình đã về. Nhược Thủy cứ nghĩ rằng sau khi ra ngoài giải tỏa tinh thần, tâm trạng Tiết Đình sẽ khá hơn, nàng và Tiết Minh Viễn sẽ cùng nói chuyện với thằng bé. Quả nhiên là sau khi trở về tâm trạng Tiết Đình đã tốt hơn hẳn, thế nhưng Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn thì trái ngược hoàn toàn.

Sau khi về nhà, Tiết Đình đến thẳng phòng Nhược Thủy, nét buồn bã đã không còn trên mặt cậu bé mà dường như còn phần chán hơn, khí thế hăng hái. Cậu bé chấp tay thi lễ rồi cất tiếng: “Con xin thỉnh an phụ thân, mẫu thân.”

Tiết Minh Viễn thấy con trai mình vui vẻ bèn cười bảo: “Thoải mái hơn là tốt, con và các bạn nói chuyện gì mà tươi tỉnh lên nhanh vậy?”

Tiết Đình đứng thẳng người, nghiêm nghị thưa: “Khi nãy con đến nhà tìm các bạn, ai cũng nói các bạn đều đến trường cả rồi. Khi con đến trường thì cũng là lúc bọn họ đang bàn bạc về việc này. Chúng con đều cảm thấy Phủ đài đại nhân làm việc không công bằng liêm chính, chúng con quyết định cùng nhau ký tên, kiện việc này lên trên, đòi lại công bằng. Chúng con đã thảo một bức thuật lại tình huống, ký tên, đến khi con vào kinh sẽ đem giao cho Ngự sử!”

Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy không khỏi giật mình, đứa trẻ này rốt cuộc đã học những thứ gì. Lần trước thì lên tiếng phê bình chuyện của Tiết Minh Viễn, bây giờ thì cùng ký tên. Tiết Đình quá mù mờ chuyện bên ngoài, chỉ chú tâm đọc sách thánh hiền, ngay đến chuyện nhỏ nhặt bình thường nhất cũng không hiểu. Không ngờ Thẩm Mộ Yên có đã tâm tranh quyền đoạt thế mà chưa từng chỉ bảo những chuyện ngoài sách vở cho Tiết Đình. Tiết Minh Viễn lạnh lùng hỏi: “Giấy kia đâu?”

Tiết Đình ngẩn người đáp: “Ở chỗ con.” Nói xong cậu bé chìa bức văn tự kia ra.

Tiết Minh Viễn giật lấy, mở ra cùng đọc với Nhược Thủy, bên trong viết lại chuyện lần này, sau đó liệt kê tên họ những người đứng đầu kì thi viện lần này, rồi đến danh sách những sĩ tử được cử đến Quốc Tử Giám. Đoạn tiếp theo chỉ thẳng ra những bất công trong chuyện tiến cử, có chuyện mờ ám, Phủ đài đại nhân nhận hối lộ. Bên dưới là danh sách ký tên của các sĩ tử, tên của Tiết Đình xuất hiện đầu tiên.

Sau khi đọc xong, Tiết Minh Viễn giận run người, lạnh lùng hỏi: “Hôm qua người đâu có ý định này, hôm nay là đứa nào chỉ điểm?”

“Dạ là Đồng Thành.”

Tiết Minh Viễn lại hỏi: “Ta thấy chữ viết này cũng không phải của người, là do ai viết?”

“Dạ là do Văn Hiên viết.” Tiết Đình đáp lại dù vẫn chưa hiểu gì.

Tiết Minh Viễn nổi trận lôi đình, lại vừa thấy nực cười: “Chủ ý do người khác đưa ra, văn tự do người khác viết, vì sao tên của người lại ở đầu?”

Tiết Đình đáp: “Là vì con đạt thứ hạng cao nhất, cho nên đương nhiên phải ở đầu tiên rồi.”

Kể ra mặt là kẻ chết trước, người ta coi người như con tốt thí mạng mà người cứ ngốc nghếch cho rằng kẻ khác coi trọng mình. Tiết Minh Viễn thấy Tiết Đình thường ngày luôn sáng dạ, thông minh, sao những lúc thế này đầu óc thằng bé lại quá ngây ngô. Nếu là do Tiết Đình bày đầu, coi như nó dám làm dám chịu. Bây giờ là người ta đưa nó ra làm lá chắn, chuyện xấu thì nó chịu, giả như biến thành tốt thì người ta sẽ đứng ra nhận mình để ý tưởng, nhận mình thảo văn tự, Tiết Đình chỉ thay mặt đưa lên mà thôi. Đến tận bây giờ Tiết Đình vẫn còn đặc ý nghĩ rằng mình là trung tâm!

Tiết Minh Viễn tức giận quát: “Gọi người đưa ra chủ ý này đến đây, bảo người ta cầm văn tự về, chuyện này người không được tham gia vào, sau khi vào kinh cũng không được giúp bọn họ gửi đơn này đi.”

Tiết Đình không đồng ý hỏi ngược lại: “Vì sao ạ?”

Tiết Minh Viễn lại quát lên: “Bởi vì ta và mẫu thân người đã tìm được chỗ học chongười, sau khi vào kinh người sẽ không có thời gian đi ung tung. Người về phòng suy nghĩ cho kĩ, vì sao khi người đi tìm bọn chúng thì tất cả đều đã đến trường, chỉ một mình người không biết tin. Vì sao chuyện người ta vạch ra lại bảo

người kí tên đầu tiên. Còn nữa, từ giờ cho đến khi chúng ta khởi hành lên kinh không được rời khỏi nhà trong nửa bước, người dùng cái đầu này suy nghĩ thật kĩ cho ta!”

Tiết Đình vẫn cãi lại theo bản năng: “Vì sao ạ?”

Tiết Minh Viễn suýt nữa đã đánh cho cậu bé một cái, y quát to: “Bởi vì ta là cha người!” Tiết Đình sợ hãi chạy về phòng.

Nhược Thủy vuốt lưng giúp Tiết Minh Viễn bình tĩnh lại: “Chàng đừng nóng giận, thằng bé còn nhỏ, chưa nghĩ được sâu xa như thế.”

Tiết Minh Viễn thở dài nói: “Ta cho nó đi học, không ngờ rằng ngoài việc học thì chuyện gì cũng không biết. Chi bằng ta cho nó học việc làm ăn.”

Nhược Thủy cười nói: “Chàng đang giận nên nói lấy vậy thôi, chàng xem, Đình nhi sẽ thấy thích thú với chuyện kinh thương sao? Học tốt thì sau này chúng ta sẽ cho thằng bé chuyên tâm nghiên cứu thi thư, có thể làm thầy dạy học ở huyện nhà giống như Tam thúc, như thế thằng bé cũng có thể tự nuôi lấy mình.”

Tiết Minh Viễn bất đắc dĩ nói: “Chúng ta vào kinh rồi, nàng thì phải chăm nom Tuấn nhi, ta thì bận rộn tới lui xem có thể mở cửa hàng ở kinh thành hay không. Nàng nói xem nếu chúng ta không biết chuyện hôm nay, chẳng phải nó đã gây đại họa rồi sao. Đến lúc vào kinh chúng ta cũng sẽ không có thời gian để mắt đến nó, mà con trai cũng chẳng nên nhốt ở nhà. Ta nghĩ lần này nên đưa Thẩm thị theo cùng, để nàng ấy trông chừng Đình nhi.”

Nhược Thủy chỉ mong sao có thể để Thẩm Mộ Yên coi sóc Tiết Đình, bản thân nàng không có khả năng đảm nhận việc này, có thêm di nương thân sinh thì tốt rồi, không cần lo chuyện quan tâm quá nhiều hay thiếu thốn. Mấy năm nay Nhược Thủy và Thẩm Mộ Yên nước sông không phạm nước giếng, nếu người không gây chuyện, chỉ chuyên tâm lo cho Tiết Đình thì êm đẹp rồi, mẫu tử hai người có yêu cầu hợp lý thì tôi đây sẽ vui vẻ đồng tình, Nhược Thủy dễ dàng lấy được tiếng thơm vợ kế đối đãi tốt với con chồng. Dịp này Tiết Minh Viễn lại mở lời muốn Thẩm Mộ Yên đi theo chăm sóc Tiết Đình, đương nhiên là Nhược Thủy hơn hớ đồng ý.

Vào đêm trước ngày lên đường, Tiết Minh Viễn nói với Nhược Thủy: “May mà nàng chưa biên thư cho nhạc phụ nhạc mẫu biết chúng ta sẽ lên kinh, cứ dời đi hoãn lại thế này cũng khó mà mở lời. Cuối cùng chúng ta cũng có thể khởi hành rồi.” Tiết Minh Viễn xuất phát từ Đài Châu lên kinh vào độ cuối tháng chín, Tiết Minh Viễn cố tình đóng một chiếc thuyền lớn, mang theo bốn đứa trẻ, một kho hàng chứa lễ vật, thông thả dong buồm hồi kinh.

Nhược Thủy ngồi trong gian thuyền, mở cửa sổ ngắm cảnh quan hai bên bờ, cảnh vật vừa lạ lại vừa quen. Mới đó thôi mà đã tám năm trôi qua, cảnh vật còn đây nhưng người nơi đâu. Năm xưa xuôi thuyền về phương Nam, tương lai mịt mờ, trong lòng đã cam chịu số phận, bản thân nàng tuyệt vọng đến độ thuốc thái y kê cũng không màng, nhưng tuyệt nhiên không biểu lộ ra ngoài, không thể vì mình đau lòng mà khiến phụ mẫu buồn lo.

Giờ đây nàng có một vị phu quân rất quan tâm, đưa nàng và đám trẻ ngược về phương Bắc, cảm giác hiện tại của Nhược Thủy cũng là chấp nhận. Khi ấy nàng thỏa hiệp, giờ thì nàng đã rõ, ngắm nhìn Tuấn nhi đang chơi đùa bên cạnh, Nhược Thủy đã nguyện rằng dù cho gia tộc có làm gì sau khi biết chuyện, nàng vẫn sẽ vui vẻ chấp nhận, và cũng vĩnh viễn biết ơn tấm lòng phụ mẫu.

Nhược Thủy ngăn người thân thờ khiến Tiết Minh Viễn nghĩ rằng nàng ngắm cảnh nhớ nhà, bèn bước đến đóng cửa sổ lại, vừa cười vừa nói: “Đã vào cuối thu rồi, tiết trời chuyển lạnh, nàng đừng ngồi gần cửa quá kéo trúng phong hàn. Lại đây nào, ta cho nàng xem thứ này.” Tiết Minh Viễn nắm tay Nhược Thủy, ra về bí ẩn đưa Nhược Thủy cùng về phòng, y lấy ra hai hộp gỗ đàn xem chừng rất quý giá.

Tiết Minh Viễn mở hộp thứ nhất ra, bên trong đựng một bộ trang sức bằng hồng ngọc được chế tác tinh xảo, hình thức cầu kì. Trước khi lên thuyền, Nhược Thủy chưa từng thấy qua thứ này, Nhược Thủy vuốt nhẹ, nàng hỏi: “Vật này là?” Tiết Minh Viễn cười đáp: “Đây là ta dùng tiền riêng mua, bộ này là ầu thân nàng, tỏ lòng hiếu thảo của chúng ta.”

Nhược Thủy cười rồi sáng giọng nói: “Một thuyền lễ vật còn chưa đủ tỏ lòng hiếu thảo sao. Chàng lại còn giữ tiền riêng với thiếp, chàng có ý gì đây!”

Tiết Minh Viễn vội vàng xin tha: “Nương tử, ta cũng vì muốn khiến nàng bất ngờ thôi. Còn có một bộ nữa.” Nói đoạn, Tiết Minh Viễn mở hộp gỗ thứ hai ra, bên trong là một bộ trang sức bằng phỉ thúy, chế tác còn hoàn hảo hơn bộ thứ nhất, một đỏ một xanh khó phân hơn kém.

Nhược Thủy ngạc nhiên cười nói: “Chà, còn có bộ này nữa sao, quả là rất đẹp.” Nàng rất thích phỉ thúy.

Tiết Minh Viễn vòng ra phía sau Nhược Thủy, ôm chặt lấy nàng, Nhược Thủy dựa vào người Tiết Minh Viễn, thoải mái để phu quân ôm. Tiết Minh Viễn nhẹ nhàng bảo: “Bộ này là dành tặng di nương nàng.” Nhược Thủy mỉm cười nhưng nét mặt có vẻ ngỡ ngàng, nàng ngẫm đến hai vị di nương không ra gì nhà mình, ạch, chàng bỏ công chuẩn bị lễ vật cho họ để làm gì? Mà lại có mỗi một bộ.

Tiết Minh Viễn ôm Nhược Thủy, dịu dàng nói: “Ta luôn muốn nói với nàng, bất kể xuất thân của nàng có ra sao thì trong mắt ta nàng là bảo vật vô giá. Nàng là thê tử của Tiết Minh Viễn ta, từ nay về sau sẽ không có ai coi thường nàng, ức hiếp nàng. Giống như hai bộ trang sức này vậy, người ta thường nói hồng chính lục phó, nhưng ta muốn cho họ thấy, ánh sáng xanh cũng có thể lấn áp ánh đỏ. Dù nàng là thứ nữ thì vẫn có tư cách có cuộc sống của riêng mình, chúng ta quay về lần này cũng sẽ khiến di nương nàng yên tâm, con gái của người rất ổn, còn có một phu quân hết lòng thương yêu nàng. Tuy là thứ nữ nhưng so ra không thua kém đích nữ!”

Tiết Minh Viễn nói ra suy nghĩ trong lòng, không để ý đến Nhược Thủy trong lòng y đã hóa đá, nàng nghe được chuyện kì lạ gì thế này, sống bao năm tự nhiên biến thành thứ nữ. Không đúng, sao lại lộn xộn thế này! Nhược Thủy cảm thấy hình như giữa hai người đã có hiểu lầm.

Nhược Thủy cố xoay người lại, nhẹ nhàng hỏi: “Thiếp là thứ nữ?” Tiết Minh Viễn gật đầu, câu nghi vấn khi đến tai Tiết Minh Viễn đã biến thành câu cảm thán, Tiết Minh Viễn nhẹ nhàng đáp: “Không sao đâu, nàng là con gái của Thái phó đại nhân cũng tốt rồi, hôn sự này thực ra ta không với tới, nên là đích hay thứ cũng không hề gì.”

Nhược Thủy cắt ngang hỏi lại: “Ai nói cho chàng biết?”

Tiết Minh Viễn nói: “Là ta tự đoán, nàng xem, từ lúc kết hôn...” Tiết Minh Viễn muốn lựa lời cho khéo.

Nhược Thủy lại đột ngột chen vào: “Vậy chàng không nghĩ mình có thể sai sao! Sao chàng không hỏi thiếp, chàng hiểu lầm, hiểu lầm rồi. Thiếp nhớ là khi nói với chàng phụ thân thiếp là Diêu thái phó... Ôi trời, thiếp quên không nói mình là con vợ cả!” Nhược Thủy vỗ trán, đúng là hiểu lầm rồi.

Đôi phu phụ Tiết Minh Viễn - Nhược Thủy nhìn nhau, mắt thì mở to mắt lại ngây ngẩn. Tiết Minh Viễn dè dặt lên tiếng: “Nàng muốn nói, nàng là đích nữ của Thái phó đại nhân?”

Nhược Thủy gật đầu đáp: “Phụ thân thiếp có hai vị di nương, nhưng họ không sinh được con cái. Cả ba vị ca ca và thiếp đều là con chính thất.” Tin này quá bất ngờ, Tiết Minh Viễn nhất thời chưa thể chấp nhận, ngây ngô cười ha hả rồi nhìn hai bộ trang sức mà rằng: “Vậy thì cả hai đều tặng cho nhạc mẫu là được rồi.” Sau đó Tiết Minh Viễn ngồi ngẩn ra ngắm Nhược Thủy... Y đã cưới một vị nương tử có thân thể hiền hách đến thế nào đây!

64. Chương 64: Đối Phương Là Người Của Hoàng Gia

Nhược Thủy thấy Tiết Minh Viễn ngẩn ra, thật sự nàng không biết nên phản ứng thế nào mới phải, hiểu lầm lớn này nhất thời khó chấp nhận. Nhược Thủy nở nụ cười, trông nàng lúc này cũng ngốc nghếch chẳng kém: “Không sao đâu, bây giờ chàng biết cũng được mà, ừm... Cũng may là ở Đài Châu không xảy ra chuyện gì, bây giờ chúng ta nói rõ với nhau là tốt rồi.”

Nhược Thủy ngẫm thấy việc này có một ít có hai, thôi thì làm rõ luôn mọi nghi vấn, triệt tiêu mọi hiểu lầm ngay từ lúc này. Nàng cất tiếng: “Này, chàng có gì muốn hỏi thiếp không?” Tiết Minh Viễn vẫn còn đang suy nghĩ về câu nói ban nãy, bản thân y đã cưới đích nữ của Thái phó đại nhân, thì đã nghe thấy Nhược

Thủy hỏi câu khác, y cố gắng bình tĩnh lại, xác nhận lại một lần nữa với nàng: “Nàng thật sự là đích nữ của Thái phó đại nhân?”

Nhược Thủy thở dài một tiếng, nàng đáp: “Phải.”

Tiết Minh Viễn chăm chú nhìn nàng, hỏi tiếp: “Vậy thì vì sao nhà nàng đuổi nàng ra chứ? Nàng làm gì khiến họ không vui sao?”

Nhược Thủy cười đáp: “Lúc gả cho chàng, Chu phu nhân chỉ không kể rõ tình hình nhà thiếp lúc ấy, những chuyện còn lại đều là thật. Thật sự thiếp... có gia thế hơn người, nhưng thương thế trên người thiếp là thật, lúc ấy đại phu đã nói thiếp không thể sinh con. Người nhà thiếp sợ rằng vì nguyên do ấy mà cuộc sống sau khi xuất giá sẽ gặp nhiều đau khổ, nên đã khấn trương đưa thiếp rời kinh.”

Tiết Minh Viễn nhìn Nhược Thủy, y trầm tư một lát rồi mới lên tiếng: “Buộc Thái phó đại nhân phải chọn cách trốn tránh để giải quyết, xem ra nhà trai không phải tầm thường.” Nhược Thủy thấy Tiết Minh Viễn ngập ngừng mãi bèn cười bảo: “Đối phương là người của hoàng gia, có lẽ cả đời này thiếp cũng không thể gặp lại người ấy nữa. Chàng muốn nghe tường tận sao?” Người ta đã đăng cơ làm hoàng đế, mình nay đã là thiếu phụ có chồng, hai người vốn đã không ở cùng một thế giới.

Tiết Minh Viễn nghiêm túc nói: “Nếu sau này không thể gặp mặt thì không cần nhắc đến, nàng thấy đấy, ta cũng chưa từng nói rõ với nàng về chuyện của Viên thị năm xưa. Thế nhưng nàng bị thương, hẳn cũng không đến an ủi nàng, ấy đã tỏ rõ thái độ rồi, lại còn cứ để nàng ra đi như thế, trong lòng hẳn chưa chắc đã có nàng, thế nên chỉ có ta là người tốt nhất thôi!” Tiết Minh Viễn cảm thấy mình bị uy hiếp, y lập tức lờ ra những khuyết điểm của đôi phương để tôn lên ưu điểm của mình.

Nhược Thủy cười vui vẻ rồi ôm lấy Tiết Minh Viễn: “Tướng công của thiếp hiển nhiên là tốt nhất!” Trong lòng chàng chỉ có thiếp, có con của chúng ta; trong lòng hẳn là cả thiên hạ. Tiết Minh Viễn lại nhìn hai bộ trang sức: “Nếu đã vậy thì biểu nhạc mẫu cả hai bộ.” Nói xong, y lại nhìn Nhược Thủy với vẻ khổ sở: “Thôi xong rồi, chuyện ta nghĩ đều là hiểu lầm, như vậy những chuyện tốt cũng thay đổi.”

Nhược Thủy tò mò hỏi: “Chàng đang nói đến chuyện tốt gì?”

“Vốn là ta nghĩ nhạc phụ đại nhân đối xử với nàng không tốt, đã thế thì dù người có là thái phó sau này chúng ta cũng sẽ không dựa vào. Cho nên ta đã nghĩ nàng không cần phải dè chừng người, chỉ cần cung kính với nhạc phụ đại nhân là được rồi, nhạc phụ có thích ta hay không cũng chẳng quan trọng. Nàng không thấy sao, cũng vì thế mà ta không hề hỏi thăm kỹ càng xem nhạc phụ và nhạc mẫu thích người thế nào, ngờ rằng cứ thế là ổn, nàng cũng không cần phải làm họ vui lòng. Nhưng ta đã nhầm mất rồi, quá sai lầm luôn rồi, bây giờ nào có thể làm thế chứ!” Tiết Minh Viễn sầm sập ôm đầu nói.

Sau đó Tiết Minh Viễn nắm lấy cánh tay Nhược Thủy: “Nương tử, nàng mau nói cho ta biết nhạc phụ, nhạc mẫu đại nhân thích người như thế nào, họ thích mẫu con rể hào phóng hay hào hoa phong nhã? Nhạc phụ thích đàm đạo về đề tài gì? Mau mau nói cho ta biết rõ.” Nhược Thủy buồn cười nói: “Chàng lo cái gì thế, chàng cứ làm một chàng rể có thể cho con gái họ một cuộc sống vui vẻ là đủ rồi.”

Tiết Minh Viễn lập tức lắc đầu: “Không đủ không đủ được đâu, ta nghe nói Thái phó đại nhân là thầy dạy của Hoàng tử, mỗi ngày đều tham chính với Hoàng thượng, ngay đến Hoàng thượng cũng phải hỏi ý kiến của Thái phó đại nhân. Nàng mau giúp ta đi nương tử, nếu nhạc phụ hỏi câu gì ta đáp không được, có khi nào người sẽ đuổi ta ra ngoài không? Nương tử, nàng nhất định phải giúp ta!”

Nhược Thủy bị Tiết Minh Viễn xoay như chong chóng, giờ đây nàng mới phát hiện, suy nghĩ của Tiết Minh Viễn sẽ mở rộng từ một chuyện ra vô số chuyện, quá trình triển khai cũng khá ly kỳ. Giống như lúc này đây, trước nay chàng chưa từng nói, nay cứ thế tuôn ra! Nhược Thủy dở khóc dở cười, nàng nói: “Chàng đừng nghĩ nhiều, đâu phải chúng ta đến diện thánh, một câu cũng không được nói sai. Chỉ là con rể gặp nhạc phụ bình thường thôi mà, chàng thả lỏng một chút đi. Chàng nhớ lại khi đại ca gặp phụ mẫu của đại tẩu mà xem, cư xử tự nhiên một chút là được rồi.”

Tiết Minh Viễn lắc đầu như đánh trống bỏi: “Nàng đâu thể nói thế, đâu phải lúc nào nhạc phụ cũng đàm luận với Hoàng thượng. Hầy, nàng mau nói cho ta biết nhạc phụ nhạc mẫu thích gì đi chứ.” Nhược Thủy nói thế nào Tiết Minh Viễn cũng bảo không không, nàng hơi mỉm cười, thôi thì nói cho chàng nghe về chuyện

nhà mình cũng không tệ. Thế là suốt quãng đường còn lại, Tiết Minh Viễn cứ quẩn quít lấy Nhược Thủy, nghe nàng kể chuyện nhà họ Diêu.

Cuối cùng cũng đến kinh thành, bến tàu nơi đây lớn gấp hai lần so với ở Đài Châu, có trên trăm chiếc thuyền lớn nhỏ neo đậu, trên bờ dù huyên náo nhưng vẫn rất ngay ngắn, theo trình tự. Tiết Minh Viễn thăm cảm thán, quả không hổ là dưới chân thiên tử. Y xoay sang bảo với mấy đứa trẻ: “Một lát nữa chúng ta sẽ về nhà ông bà ngoại, các con phải nhớ kỹ những gì ta đã dặn trên thuyền, nhà ngoại tổ không giống những nơi khác, không được ham vui mà quên phép tắc.” Nhược Thủy cười nói: “Bọn trẻ rất ngoan, chẳng đừng lo lắng quá. Nói là về nhà ngoại tổ mà, còn không mau lên xe ngựa.”

Do gia đình Nhược Thủy trì hoãn mãi không định được ngày về, nên Nhược Thủy chưa biên thư báo tin cho nhà rằng họ sẽ lên kinh. Tiết Minh Viễn phái Đông Thành đi dò hỏi chuyện mở tiệm trước, bây giờ mới mượn vài chiếc xe đến đón cả nhà. Tiết Minh Viễn tự vác đồ xếp lên xe trước, sau đó đích thân xuống đưa Nhược Thủy lên chiếc xe đầu tiên, rồi hai người cùng nhau uống trà.

Bên kia, đám hạ nhân đang khuân những thứ còn lại chất cả lên xe, đằng xa là Đông Thành đang dẫn ông chủ bãi xe đi về phía họ.

Hắn vừa cười vừa giới thiệu: “Ông chủ Lý, đây là Đông gia nhà chúng tôi. Đông gia, đây là ông chủ Lý, chủ của bãi xe.” Tiết Minh Viễn vội vã xuống xe chấp tay cười nói: “Ông chủ Lý, sau này chúng tôi dự định sẽ mở tiệm ở kinh thành, còn phải trông vào các vị đại gia nhiều. Coi như chúng ta đã quen biết, sau này xin được thường xuyên lui tới.”

Ông chủ Lý cười đáp: “Ông chủ Tiết khách khí rồi, nhà xe chúng tôi phân bố từ nam chí bắc, nếu ngài muốn vận chuyển hàng hóa cứ việc tìm chúng tôi. Sau này đều là bằng hữu cả, nhà xe chúng tôi mỗi ngày đều giao hàng đi khắp các nơi, nếu ngài muốn gửi thứ gì xin cứ đặt vấn đề, như thế càng thuận lợi hơn.” Ông chủ Lý vừa mở rộng việc làm ăn của nhà, vừa không ngại ngần chỉ về phía xa khoe bãi xe tấp nập với Tiết Minh Viễn.

Tiết Minh Viễn cũng pha trò vui, ông chủ Lý tiện thể hỏi thêm: “Ta nghe nói lần này ngài cũng đưa phu nhân về nhà mẹ, vậy bây giờ chúng ta đến nhà mẹ phu nhân trước chứ?” Tiết Minh Viễn gật đầu. Ông chủ Lý lại cười nói: “Vậy ngài muốn đến đâu, trong kinh thành có những con đường hẹp, xe ngựa lớn của chúng ta khó mà vào. Để tôi tìm lối vào thuận tiện, lúc đỡ đồ xuống cũng đỡ vất vả.”

Tiết Minh Viễn mỉm cười nói: “À, chuyện này ngài không cần lo lắng, chúng tôi muốn đến phường Thanh Hà.” Phường Thanh Hà gần hoàng thành, là nơi ở của hoàng thất và trọng thần, ở khu ấy một con đường chỉ có hai nhà, cũng có khi chỉ có một nhà, có thể tưởng tượng ra được quy mô các phủ rộng lớn đến như thế nào. Ông chủ Lý sưng sốt, gượng gạo cười nói: “Chúng ta đến phường Thanh Hà sao?”

“Là Diêu gia ở đường Hắc Châu, phường Thanh Hà.” Giọng Tiết Minh Viễn rất nhẹ nhưng lại như búa tạ giáng lên người ông chủ Lý.

Ông chủ Lý nhìn vào trong xe, bên trong được che chắn cẩn thận, khó mà thấy được nữ chủ nhân. Thái độ của ông chủ Lý lập tức thay đổi, cung kính cười nói: “Vậy thì tốt rồi, chúng ta không cần lo lắng. Nhanh chân lên nào, lên xe, lên xe.” Ông chủ Lý dứt lời là bắt đầu khởi hành.

Tiết Minh Viễn ngồi trong xe ngắm cảnh bên ngoài. Xe ngựa chạy thẳng từ bến tàu đến phường Thanh Hà, phố xá phồn hoa dân cư náo nhiệt, nhưng càng đến gần hoàng thành thì mọi tiếng động lẫn âm thanh đều giảm dần, quan binh tuần tra thì tăng lên, tường gạch cũng cao hơn, những cánh cổng lớn màu đỏ chói, hai cánh nay đã thành bốn cánh.

Tiết Minh Viễn cũng lo lắng theo, không ngừng hỏi han Nhược Thủy về mọi thứ, chắc chỉ còn thiếu mỗi việc là nên bước chân trái vào trước hay chân phải vào trước thôi. Xe ngựa chạy chậm dần, Tiết Minh Viễn vén rèm lên, đập vào mắt y là hai con sư tử đá ngồi chắn ngay ngắn trước cổng lớn trang nghiêm, trên tấm biển lớn viết hai chữ Diêu phủ theo lối chữ thảo, cửa lớn đỏ thẫm đóng kín.

Tên tiểu tư nhìn tấm biển lớn, hít một hơi thật sâu rồi nhanh chóng chạy đến gõ cửa. Một thiếu niên từ trong chạy ra, vừa mở cửa lớn vừa mỉm cười nói: “Tiểu nhân xin thỉnh an các vị. Các vị đây là?” Tên tiểu tư ngoảnh lại nhìn Tiết Minh Viễn, Tiết Minh Viễn bước đến cười bảo: “Cô nương nhà các người về thăm nhà mẹ, mau vào trong thông báo đi chứ.”

Thiếu niên kia ngạc nhiên lắm, cậu ta xoay người lại nói với người bên trong rằng: “Hoa thúc, người vừa đến nói là tiểu thư nhà chúng ta.”

Tiết Minh Viễn nghe thấy tiếng ly trà rơi vỡ, có tiếng người va chạm không rõ là của ai, tiếng bước chân chạy vội, sau một hồi não loạn thì có một lão nhân gia lách ra, neho mắt quan sát bên ngoài.

Nhược Thủy bước đến đứng cạnh Tiết Minh Viễn, mắt nàng nhoe đi, giọng nói nghẹn ngào: “Hoa thúc, là con đây, con đã về.”

Hoa thúc tròn mắt nhìn, không dám tin là Nhược Thủy đang đứng trước mặt ông: “Tiểu thư, đúng là tiểu thư rồi, tiểu thư của ta đã về!” Sau đó ông cất tiếng gọi vọng vào bên trong: “Mau bẩm với đại nhân và lão phu nhân là tiểu thư đã về! Mau lên!”

Tiết Minh Viễn chợt nghe có tiếng người vừa chạy vào trong vừa hô lớn: “Đại nhân lão phu nhân, tiểu thư, tiểu thư đã về!” Tiết Minh Viễn mỉm cười đỡ dành Nhược Thủy: “Nàng vui vẻ lên, lát nữa là được gặp nhạc phụ nhạc mẫu rồi, chúng ta không thể để nhạc phụ nhạc mẫu ra nghênh đón được, mau vào thôi.” Nhược Thủy gật đầu, Hoa thúc hô to: “Mở cửa chính!”

65. Chương 65: Gặp Mặt

Cánh cửa lớn đỏ thẫm dần hé mở, Tiết Minh Viễn đưa Nhược Thủy bước vào đại môn nhà họ Diêu. Vừa vào đến sân trong, họ đã nhìn thấy vài người vội vàng chạy ra từ phía nhà trong, người chạy nhanh nhất chính là Diêu Nhược Táp.

Diêu Nhược Táp vừa nhìn thấy Nhược Thủy đã xúc động hét lên: “Muội muội!” Rồi chạy đến trước mặt Nhược Thủy, muốn ôm chầm lấy nhưng như thế lại không hợp quy củ, Nhược Táp rất xúc động nhưng không biết phải biểu đạt ra sao, thế là y cứ luôn miệng lẩm bẩm: “Muội muội, muội muội...” Chẳng những thế còn ngậm đi ngậm lại từ trên xuống dưới xem muội muội giờ đây như thế nào.

Nhược Thủy vừa định lên tiếng thì chợt nghe thấy giọng một lão phu nhân thống thiết gọi: “Con gái ta, nương nhớ con đến chết mất, con gái!” Tiết Minh Viễn nhìn về phía sau thì thấy rất nhiều người đang đến, trong đó có hai vị lão nhân gia băng băng bước đến. Nhạc phụ thân vận hoa phục màu sẫm, tóc tuy đã bạc nhiều nhưng ánh mắt vẫn tinh anh, nhất là khuôn mặt dù không gợn nhưng vẫn rất uy nghiêm. Khuôn mặt nhạc mẫu hiền hòa, giàn dụa nước mắt, không ngớt lời gọi tên Nhược Thủy.

Nhược Thủy vội bước đến, nhào vào lòng lão phu nhân, khóc nức lên: “Phụ thân mẫu thân, con gái đã về! Nhược Thủy đưa phu quân về thăm hai người đây. Mẫu thân!” Lão phu nhân ôm lấy Nhược Thủy khóc lóc không thôi, mọi người vòng quanh cũng chấm nước mắt. Vành mắt Diêu thái phó cũng hoe lên, thỉnh thoảng lại cố chớp mắt. Một lát sau, ba người phụ nhân vận áo hoa mới lại khuyên nhủ: “Mẫu thân, muội muội vất vả lắm mới quay về, người nên vui vẻ mới phải chứ.”

Diêu thái phó đứng bên cạnh cũng lên tiếng: “Phu nhân đừng khóc nữa, định không cho con gái nói gì sao. Lại còn định để mấy người chúng tôi ngấm phu nhân ôm Nhược Thủy mà khóc à, phu nhân không phát hiện Nhược Thủy còn đưa rất nhiều người theo về sao.” Diêu lão phu nhân lau nước mắt nói: “Không khóc, không khóc nữa.” Thế nhưng vừa lau đây thôi mà nước mắt đã lại rơi rồi. Cô con gái duy nhất này một lần từ biệt là chia xa tám năm ròng, bây giờ dù ngấm lâu bao nhiêu cũng không đủ.

Mọi người khuyên nhủ mãi, cho đến khi Tam tẩu lên tiếng Diêu lão phu nhân mới thôi khóc. Tam tẩu vừa cười duyên dáng vừa nói: “Mẫu thân, người thấy muội muội quay về vui mừng quá đã quên rằng muội muội còn đưa về cho người một chàng rể tốt sao, người mau mau nhìn xem kìa.”

Lúc này, Diêu lão phu nhân mới vội cười: “Trông ta kìa trông ta kìa, hồ đồ quá rồi. Nhược Thủy à, mau đưa phu quân ra đây ầu thân xem nào.”

Nhược Thủy vừa khóc vừa cười bảo: “Người đứng bên cạnh con không phải phu quân con thì là ai.” Nói đoạn, nàng kéo tay Tiết Minh Viễn, Tiết Minh Viễn biết ý bèn nhanh chóng tiến lên hành lễ: “Tiểu tể xin ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân.”

Diêu lão phu nhân quan sát Tiết Minh Viễn rồi nở nụ cười, sắc mặt lần lần nói đều thể hiện rằng: “Tốt, tốt lắm.” Có câu nói mẹ vợ gặp chàng rể, càng nhìn càng thuận mắt. Thế nhưng cha vợ gặp con rể lại không hề thấy dễ chịu, nam nhân này là người cướp đi tiểu công chúa của nhà ta. Muốn thái phó đánh giá Tiết Minh Viễn ư, vừa trắng lại vừa béo, tuy phúc hậu nhưng vẫn là một thương nhân, chuyện không học thức quả là đáng sợ... Dù nhìn thế nào Diêu thái phó cũng thấy Tiết Minh Viễn không xứng với Nhược Thủy nhà mình, ông giận dữ quắc mắt nhìn Diêu Nhược Táp, nghịch tử, may quay về nói người họ đáng đáp không tệ, thế này mà bảo không tệ à! Diêu thái phó “ừ” một tiếng, coi như thay câu đáp với Tiết Minh Viễn.

Nhược Thủy vừa dẫn đám nhỏ lên thì Đại tẩu đã cười bảo: “Chúng ta vui quá nên quên mất này giờ vẫn còn đứng ngoài sân. Mau vào nhà ngồi đi, mọi người đến cũng được một lúc rồi đấy. Vào rồi muối muối và muối phu còn phải kính trà cho phụ thân và mẫu thân kia mà, nhanh chân lên nào.” Nói rồi mọi người tấp nập kéo nhau vào chính đường. Lão phu nhân nắm chặt tay Nhược Thủy, một giây một phút cũng không rời.

Sau khi vào chính đường, dưới sự điều khiển của Đại tẩu, đám hạ nhân đem gối đệm và bưng trà lên, đây là lần đầu tiên Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn kính trà Diêu thái phó và Diêu lão phu nhân kể từ khi thành thân. Uống xong ly trà của Tiết Minh Viễn, Diêu lão phu nhân xúc động nói: “Ôi kìa, ta quên không chuẩn bị thứ gì rồi, giờ phải làm sao đây.” Sau đó bà đảo mắt nhìn, lọt vào mắt là miếng ngọc bội hình con li (*con rồng không sừng trong truyền thuyết) của triều Hán bên hông Diêu thái phó, bà bèn khẽ nói với Diêu thái phó: “Phu quân, phu quân.”

Diêu thái phó làm bộ như không nghe thấy, lão phu nhân lại gọi tiếp: “Phu nhân!” Diêu thái phó bất đắc dĩ nghiêng đầu, lão phu nhân chỉ vào ngọc bội, Diêu thái phó nhìn miếng ngọc bội, ông hiểu ý tháo ra đưa cho lão phu nhân. Lão phu nhân trao ngọc bội cho Tiết Minh Viễn, bà cười bảo: “Đây là ngọc bội cổ, trừ tà tốt lắm. Con làm ăn buôn bán, nó sẽ phù hộ con không bị tiểu nhân quấy rối, thuận lợi cả đời.”

Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy dâng trà xong thì đến lượt bọn trẻ. Quả không hổ là đã trở thành chủ mẫu đương gia, lúc này Đại tẩu đã chuẩn bị xong quà tặng cho đám nhỏ, bọn hạ nhân đang bưng khay đựng đứng phía sau lão phu nhân.

Nhược Thủy tươi cười gọi: “Hạo nhi, mau lại đây chào ngoại tổ mẫu đi. Mẫu thân, đây là đứa nhỏ tỷ tỷ để lại cho phu quân, bài hành lão Nhị.” Tiết Hạo bước lên cung kính hành lễ, lão phu nhân cười hiền hòa, cất tiếng bảo: “Đứa bé ngoan, vừa nhìn đã biết tính nết rồi, đáng đáp cũng không tệ, năm nay con bao nhiêu tuổi rồi?” Tiết Hạo đáp: “Năm nay tôn nhi mười ba tuổi.” Lão phu nhân hỏi thêm vài câu rồi chớp mắt ra dấu, Đại tẩu lập tức bưng khay quà đầu tiên đến chỗ lão phu nhân. Bên trong là tứ bảo (*bút, mực, giấy, nghiên), tất cả đều là cống phẩm, ngoài ra còn có một ít đồ chơi bằng ngọc và san hô trang trí nhỏ nhỏ.

Sau đó Tiết Hạo là Tiết Đình, Nhược Thủy vừa cười vừa nói: “Đây là đứa lớn nhất trong nhà, Tiết Đình, di nương thẳng bé cũng theo chúng con vào kinh. Năm nay ba đứa lớn trong nhà đều tham dự kì thi viện, cả ba cùng đỗ tú tài, Đình nhi càng đặc biệt hơn, đứng thứ hai bảng vàng.” Diêu lão phu nhân cười đáp: “Học vẫn không tệ.” Sau đó Đại tẩu cũng giao tứ bảo cho lão phu nhân, lão phu nhân đem thưởng cho Tiết Đình. Kế tiếp là đến Tiết Uyên trắng trẻo mập mạp, Nhược Thủy tiếp tục giới thiệu: “Lúc di nương Uyên nhi mang thai thẳng bé hình như để con mình bị đói, nó là tiểu quỷ tham ăn của nhà đấy.” Tiết Uyên cũng nhận được quà giống như của Tiết Đình.

Cuối cùng là Tiết Tuấn ba tuổi, cậu bé lon ton chạy lên phía trước, bắt chước các ca ca hành lễ. Sau đó cũng chẳng đợi ai gọi đứng lên, cậu bé tự chạy lại chỗ Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy ngồi, kéo váy Nhược Thủy rồi đứng yên, gương đôi mắt to tròn long lanh nhìn mọi người.

Lão phu nhân thấy đứa bé con lẫm chẫm bèn “ồ” lên một tiếng, Nhược Thủy nhìn Diêu thái phó và lão phu nhân, nàng thận trọng nói từng chữ: “Phụ thân, mẫu thân, đây là đứa nhỏ Nhược Thủy sinh cho phu quân, thẳng bé tên là Tuấn nhi, năm nay ba tuổi. Tuấn nhi ngoan, gọi ông bà ngoại đi con.” Nhược Thủy nhẹ nhàng vỗ vai Tuấn nhi, Tuấn nhi non nớt gọi: “Ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu.”

Một tiếng ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu này chẳng khác gì tiếng sấm vang giữa chính đường đối với người nhà họ Diêu. Diêu lão phu nhân cất giọng run run hỏi: “Đứa nhỏ ba tuổi, ba năm trước con hạ sinh thẳng bé mà không báo cho nhà một tiếng?” Nhược Thủy cúi đầu nói: “Con gái bất hiếu.” Lúc này đây, chẳng những người nhà họ Diêu sững sờ mà Tiết Minh Viễn cũng ngạc nhiên, Diêu gia không biết chuyện Nhược Thủy

hạ sinh Tuấn nhi sao?

Diêu thái phó nhìn Tiết Tuấn không chớp mắt, sau đó chỉ vào cậu bé, run rẩy mà rằng: “Mau ôm thằng bé lại đây để ta ngắm, để ta ngắm một chút.” Đại tẩu vội vàng bước đến, ngồi xuống dịu dàng nói: “Tuấn nhi, đại cữu mẫu ôm con đến chỗ ngoại tổ phụ nhé, được không?” Tiết Tuấn nhìn Nhược Thủy, thấy mẫu thân gật đầu, thằng bé mới nhẹ nhàng đứng đưa đầu nhỏ.

Diêu thái phó đón lấy Tiết Tuấn, vành mắt ông đỏ lên, sau đó cười ha hả: “Giống lắm, đôi mắt này hệt như Nhược Thủy, khi còn bé Nhược Thủy cũng thế, đôi mắt lúc nào cũng long lanh khiến người ta yêu thương, không nỡ oan ức con bé.” Diêu thái phó ôm Tiết Tuấn thật chặt, dụ dỗ cậu bé gọi mình là ông ngoại. Diêu lão phu nhân ngồi bên cạnh nóng lòng nói: “Mau để tôi ngắm thằng bé nào.”

Cuối cùng Diêu lão phu nhân cũng giành được Tiết Tuấn từ tay Diêu thái phó, bà ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiết Tuấn, rồi ôm thằng bé, yêu thương gọi Tiết Tuấn là bảo bối. Các ca ca và tẩu tẩu của Nhược Thủy thì nhìn Tiết Tuấn với vẻ ngạc nhiên quá đỗi, sao đột nhiên lại xuất hiện một đứa cháu ngoại thế này. Tiết Tuấn thấy các ca ca ai cũng được quà, đến phiên mình lên thì không có, đợi mãi mà chẳng thấy ai cho cậu bé thứ gì. Thế là Tiết Tuấn nhỏ bé không ngoan ngoãn ngồi yên nữa mà bắt đầu uốn éo.

Lão phu nhân cười bảo: “Bé con không cho ôm sao, con định đi đâu thế?” Vừa đặt Tiết Tuấn xuống đất, cậu bé đã chạy nhanh đến bên cạnh Tiết Hạo, kéo tay Tiết Hạo nói: “Ca ca, đệ muốn chơi cái màu xanh kia kìa, ca ca cho đệ mượn chơi một tí đi.” Ai nấy nghe xong đều cười ha hả, Nhược Thủy cũng cười bảo: “Con lại vói vĩnh ca ca gì thế, mau lại đây.”

Tiết Tuấn dẫu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Ca ca thương con lắm, ca ca sẽ cho con chơi.”

Tiết Hạo nói nhỏ dụ dỗ: “Lát nữa về phòng ca ca sẽ cho đệ chơi cái be bé này nhé, bây giờ phải ngoan nghe lời.”

Lão phu nhân thấy vậy bèn mỉm cười khen ngợi Tiết Hạo: “Đứa bé ngoan, đúng là một ca ca tốt.”

“Mẫu thân không biết đó thôi, Tuấn nhi bị mấy ca ca của nó chiều hư mất rồi, lúc nào cũng ý mình có ca ca hết.” Nhược Thủy bất đắc dĩ nói.

Nhị tẩu bên cạnh nói: “Tuấn nhi, lát nữa đến chỗ Nhị cữu mẫu nhé, Nhị cữu mẫu lấy đồ cho con chơi chịu không.” Tam tẩu cười nói tranh vào: “Tam cữu mẫu không chỉ có đồ chơi mà còn có đồ ăn ngon nhé. Con muốn đi đâu?” Mọi người cùng đùa với đứa trẻ.

Từ đầu đến cuối ánh mắt Diêu thái phó chưa từng rời khỏi người Tiết Tuấn, đứa trẻ này đến quá đột ngột. Sau khi mọi người gặp mặt nhau, Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy đến tiểu viện của Nhược Thủy, tiểu viện kia khá lớn, cả bốn đứa bé ở chung cũng không hề gì. Lão phu nhân cứ nắm chặt tay Nhược Thủy không buông, Tiết Minh Viễn để Nhược Thủy theo hầu chuyện nhạc mẫu thêm một lát, y nói muốn thay y phục rồi đưa hài tử về viện trước.

Khi Tiết Minh Viễn bước vào tiểu viện, đám hạ nhân lập tức đến chào hỏi. Hai vị ma ma, tám nha đầu nhất đẳng hầu hạ trong phòng, tám nha hoàn nhị đẳng hầu hạ ngoài phòng, ngoài ra còn có mười sáu người làm việc nặng khác. Trong phòng đã được quét tước cẩn thận, Tiết Minh Viễn vừa bước vào đã ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng. Cách bày biện không gắt mắt, tất cả đều là đồ cổ hiếm có, hành lang phía ngoài tô điểm bằng những loại cây loại hoa quý, Tiết Minh Viễn nâng ly trà lên, vừa nhìn đã biết đều là đồ sứ Quan Diêu Nhữ (*nơi sản xuất đồ sứ ngự dụng trong cung đình).

Tiết Minh Viễn thở dài, hóa ra cuộc sống trước kia của Nhược Thủy là như thế này đây. Tiết Minh Viễn còn đang nghĩ ngợi thì hạ nhân đã đến báo rằng Nhị phu nhân phái người đến đưa Tiết Đình sang viện của nàng chơi một lát. Tiết Minh Viễn dặn hạ nhân gọi vú em cùng đi theo Tiết Tuấn.

Nhược Thủy bên kia cũng đã đến phòng lão phu nhân, lúc này trong phòng chỉ có Diêu thái phó, lão phu nhân và Nhược Thủy. Diêu thái phó thở dài, khẽ nói: “Nhược Thủy, Diêu gia thật có lỗi với con.”

66. Chương 66: Hòa Ly

Diêu thái phó thở dài, nhẹ nhàng nói: “Nhược Thủy, Diêu gia có lỗi với con.” Thân là nguyên lão mấy triều, ngay sau khi nhìn thấy Tiết Tuấn ông đã lập tức nhìn ra tường tận sự tình bên trong.

Nhược Thủy lại mỉm cười nói: “Con gái ở Diêu gia hưởng phúc nhiều năm nên vẫn giữ được phúc phần này. Thế nên con gái không biết phụ nhân người xin lỗi vì chuyện gì.” Không tiếc thân mình hi sinh vì vinh quang của gia tộc, chỉ phần này thôi đã đánh đổi biết bao nhiêu nước mắt, biết bao nhiêu muộn phiền. Khi nghe Nhược Thủy nói vậy, Diêu thái phó thấy trên gương mặt con gái mình không có vẻ gì trái lương tâm hay bị ép buộc, trái lại còn rất bình tĩnh. Nhược Thủy đã chấp nhận hết thấy vinh quang lẫn bất hạnh mà gia tộc gây ra cho nàng.

Diêu thái phó nhìn Nhược Thủy, ông lại thở dài. Xin lỗi con, con gái à, Diêu gia dù có quyền thế cũng vô phương chống lại hoàng gia. Phụ thân dù có thương con cách mấy cũng không thể nào đặt chuyện này lên trên. Hoàng mệnh trời ban, hoàng quyền ngút trời. Đây chỉ là tám chữ đơn giản, nhưng sâu thẳm bên trong nhuộm thắm máu đào, biểu thị đại quyền sinh sát trong tay, chỉ một câu nói cũng đủ khiến trời long đất lở.

Cuộc chiến quyền lực giữa thế gia và hoàng gia nối tiếp muôn đời, tùy lúc tùy nơi mà đôi bên đưa ra những thỏa hiệp khác nhau, ví dụ như hoàng đế phải bảo vệ các đặc quyền của thế gia để nhận được sự ủng hộ từ bọn họ. Có những chuyện thấy mà phải làm như không thấy, để bặt con em nhà thế gia, cùng lúc đó hoàng đế cũng phải lợi dụng thế gia để củng cố địa vị của mình. Đổi lại, thế gia ủng hộ hoàng quyền là để bảo vệ quyền lợi, địa vị của gia tộc.

Đây chính là màn kịch đen tối nhớp nhúa đằng sau, giống như một con công kiêu ngạo xòe đuôi khoe vẻ hoa lệ vậy. Nhìn từ đằng trước thì đẹp đẽ không gì sánh bằng, thế nhưng phía sau cũng chỉ là cái mông ghê tởm mà thôi. Ngoài mặt thì hoàng gia và thế gia ra vẻ vui vẻ thuận hòa, nhưng phía sau cũng chỉ là sự trao đổi dưới nhiều hình thức mà thôi.

Liệu có một ngày nào đó Diêu gia dốc toàn lực chống lại hoàng quyền không, có khả năng, nhưng tuyệt nhiên không phải vì chuyện hoàng gia tính kế với con gái mình. Nhược Thủy rất quan trọng đối với Diêu thái phó, nhưng trên chiếc chiến xa giành quyền vị này trọng lượng của nàng rất nhỏ, rất nhẹ, lợi ích của gia tộc mới là thứ bất khả xâm phạm. Vì lẽ ấy, khi những người trong gia tộc họ Diêu biết tin Nhược Thủy đưa con mình trở về, phản ứng đầu tiên của bọn họ hoàn toàn không giống Diêu thái phó, không hề đặt tâm trạng của Nhược Thủy ở vị trí đầu tiên.

Vì sao năm xưa cả gia tộc lựa chọn cách im lặng khi Diêu thái phó vội vàng lập gia thất cho Nhược Thủy, nguyên nhân chủ yếu là vì một cô gái không thể sinh nở đương nhiên không thể trở thành hoàng hậu, làm một trắc phi chỉ có thể dựa vào sự sủng ái của hoàng đế, trong cung cấm kia, nếu không có con cái làm hậu thuẫn thì khó mà trụ vững. Nhận một đứa trẻ về nuôi ư, đứa bé kia bị được với con của hoàng hậu sao?

Đến khi ấy, nếu Diêu gia muốn hưởng lợi, chẳng những phải đối chọi với nhà mẹ đẻ của hoàng hậu, còn phải chống cọi với những thứ lễ pháp lưu truyền qua hàng ngàn năm. Hơn nữa, sao họ có thể dựa vào tình cảm hư vô như có như không của đẳng quân vương, tình cảm của người tọa ngôi cửu ngũ chí tôn kéo dài được bao lâu, tin cậy được bao nhiêu, câu hỏi này khó có ai trả lời được. Ngay như đến ân tình cứu mạng, thứ ân tình ai nấy đều rõ ràng nhưng người không thừa nhận, cũng chính vì người biết quá nhiều, và từ xưa đến nay để vương vốn dĩ vô tình bạc nhất. Cho nên cái phần thắng quá nhỏ bé, giả như chống lại tất chuốc lấy thất bại, cái giá mà Diêu gia phải trả lại quá lớn. Bọn họ không dám mạo hiểm, thế nên người trong gia tộc đều giữ im lặng trước việc Diêu thái phó vội vàng tìm người gả Nhược Thủy đi.

Toàn Diêu gia đều hồi hộp sau khi hay được nguyên nhân sâu xa này, họ lo lắng không phải vì chuyện hoàng đế tính kế với nhi nữ nhà mình, mà họ sợ rằng nhà mình thua kém nhà mẹ hoàng hậu trong mắt hoàng đế, qua một thời gian sẽ vứt bỏ Diêu gia, đây chính là điều đầu tiên khiến người nhà họ Diêu đau đầu. Vì thế, người nhà họ Diêu đã bắt đầu điều tra xem rốt cuộc là kẻ nào ra tay. Nếu như suy nghĩ của họ là vì Nhược Thủy thì tốt biết mấy, nhưng sự thật là họ chỉ quan tâm xem vì lý do gì mà trong thời khắc ấy hoàng gia lại chọn cách bỏ qua nhà họ.

Đêm đó Diêu gia cử hành gia yến đón Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy về nhà. Tiết Minh Viễn đứng ngồi không yên, trong lòng vừa hồi hộp lại vừa lo lắng, Nhược Thủy lén nắm tay Tiết Minh Viễn động viên tinh

thần cho phu quân. Điều lão phu nhân cố ý sai người đưa Tiết Tuấn đến ngồi cạnh mình, tự mình gấp đồ ăn cho cậu bé. Điều thái phó âm thầm quan sát Tiết Minh Viễn vài lần đều lắc đầu, trong đầu ông nảy ra một suy nghĩ kinh thiên động địa.

Điều thái phó cảm thấy Tiết Minh Viễn không xứng với Nhược Thủy, trước kia con gái ông phải gả vội nên người nhà trong kinh thành không có ý kiến gì. Hiện tại sóng gió đã qua, Nhược Thủy lại có thể mang thai, thái độ của mọi người trong kinh thành cũng coi chuyện của Nhược Thủy lẫn chuyện Lệ vương ám sát huynh đệ như chưa từng xảy ra, chưa từng tồn tại. Chính vì thế Điều thái phó cảm thấy ông có thể bù đắp cho Nhược Thủy một chút, vậy thì bù đắp bằng cách nào đây?

Điều thái phó nhớ năm xưa, trước khi Đại Ung đánh chiếm Nam Sở đã đưa Trưởng công chúa đi hòa thân nhằm tạm bình ổn cục diện, sau khi đánh Nam Sở xong, lấy danh nghĩa hoàng đế nhớ thương Trưởng công chúa nên đã mời Trưởng công chúa - Hoàng hậu Nam Sở và Quốc chủ Nam Sở về kinh. Sau đó hoàng đế giữ công chúa lại, ép Quốc chủ về Nam Sở một mình, và không nằm ngoài dự đoán của mọi người, Quốc chủ Nam Sở cuối cùng đã chết trên đường về. Về sau hoàng đế công cáo chọn rể cho Trưởng công chúa, thành ra Trưởng công chúa - một quả phụ - được gả cho An Nhạc hầu, sinh ra một tiểu thế tử.

Từ chuyện này, Điều thái phó nghĩ, tấm gương Trưởng công chúa có thể gả hai lần năm xưa vẫn còn đấy, con gái mình đương nhiên cũng có thể. Thế nhưng Điều thái phó không định giết Tiết Minh Viễn, ông sẽ tìm cách để hấn ta và Nhược Thủy hòa ly! Năm ấy, khi Trưởng công chúa gả cho Hầu gia, nàng ta đã hai mươi bảy, như thế thì con gái mình hai mươi tám tái giá cũng bình thường. Còn chuyện gái ngoan không gả hai người, xùy xùy, rõ là vớ vẩn! Hạnh phúc của con gái mình không nằm trong miệng lưỡi kẻ khước! Điều thái phó vuốt râu mỉm cười.

Trong lúc Điều thái phó đang suy nghĩ mông lung, Thẩm Mộ Yên đã kinh ngạc đến không thốt nên lời vì cảnh tượng diễn ra trước mắt. Điều thị là con gái của Thái phó đại nhân, lại còn là đích nữ, tại sao năm xưa nàng ta lại gả cho Tiết Minh Viễn chứ? Nhưng những điều này đều không quan trọng, quan trọng là khắp thiên hạ đều biết nhà ngoại của Tiết Đình là Điều gia, bây giờ ông ngoại của Tiết Đình đã là Thái phó đại nhân. Vậy sau này Tiết Đình nào còn phải lo lắng gì, Thẩm Mộ Yên được sắp xếp ở tại một sương phòng nhỏ, nhưng điều ấy cũng chẳng mấy may ảnh hưởng đến tâm trạng phấn chấn của thị lúc này.

Thẩm Mộ Yên nhìn một vòng quanh tiểu viện, thị ta vui đến không chớp mắt được, mới ngày đầu tiên đến đây đã mất ngủ. Rạng sáng hôm sau, thị ta đã ăn vận chỉnh tề đến thỉnh an Nhược Thủy, thái độ cung kính đến mức Nhược Thủy suýt chút nữa đã nhận không ra đây là Thẩm Mộ Yên, vì đã lâu không gặp lão phu nhân, một ngày trò chuyện e còn chưa đủ, cho nên nàng khẩn trương đuổi thị ta đi rồi đến chỗ mẫu thân. Bị Nhược Thủy đuổi đi, Thẩm Mộ Yên chẳng những không ý kiến gì mà còn rất vui vẻ mà rằng: “Tỷ tỷ đang bận, thôi thì khi nào tỷ tỷ rảnh rồi muội muội lại đến hầu chuyện tỷ tỷ.”

Bước ra khỏi phòng Nhược Thủy, Thẩm Mộ Yên bắt gặp Tam phu nhân đang phái người đi gọi Tiết Tuấn đến viện của nàng ta chơi. Thẩm Mộ Yên bước đến chào hỏi với nụ cười trên môi: “Tiểu công tử ra ngoài chơi à, tiết trời vẫn còn giá, các người nhớ mang theo áo khoác đấy.” Sau khi về phòng, thị ta gọi Tiết Đình đến và bảo: “Con đừng có ở lì trong phòng học mãi, về nhà ngoại tổ rồi, mỗi ngày phải đến chỗ các cữu cữu, cữu mẫu thỉnh an mới phải chứ.”

Tiết Đình nhú mồm nói: “Chẳng phải trước đây di nương luôn dặn con phải chăm chỉ đọc sách sao?”

Thẩm Mộ Yên hung hăng dí ngón tay vào trán Tiết Đình: “Dốt lắm, bây giờ mấy vị cữu cữu, cữu mẫu này lên tiếng cất nhắc con một chút thôi còn hơn đọc sách mười năm đấy. Không phải con rất ngoan, rất biết nghe lời sao, bây giờ mau qua chỗ họ thỉnh an đi. Tốt nhất là đến trò chuyện với người ta, đó là cữu cữu, cữu mẫu của con mà, người thân phải hiểu nhau, thương mến nhau mới tốt.”

Thật lòng Tiết Đình muốn ở trong phòng đọc sách, thế nhưng cậu bé không chịu nổi dáng vẻ nếu người không đi ta sẽ chết cho người xem của Thẩm Mộ Yên, cậu chàng đành đứng dậy bước ra khỏi cửa. Thẩm Mộ Yên ở phía sau nói với theo: “Con đến thỉnh an Tam cữu mẫu trước đi, vừa hay Tứ đệ đệ cũng ở đấy, hai đứa chơi với nhau một lát.”

Tiết Đình đã đến viện của Tam phu nhân, vừa nhìn vào đã thấy Tam phu nhân đang ôm Tiết Tuấn ngồi trên kháng chơi đồ chơi. Tiết Đình thỉnh an, muốn nói chuyện nhưng không biết phải mở lời thế nào, muốn nói là cùng chơi với Tiết Tuấn, nhưng trước nay hai đứa chưa từng chơi chung với nhau. Tam phu nhân

khách khí nói vài câu rồi bảo: “Bên kia có điểm tâm đấy, con tự lấy ăn đi.” Sau đó tuy không đuổi người nhưng chỉ chăm chú chơi với Tiết Tuấn.

Tiết Tuấn thấy Tiết Đình ngồi phía dưới, cậu bé chớp mắt, muốn gọi ca ca đến chơi cùng, nhưng bình thường Đại ca rất ít chơi với cậu bé thế nên cũng thôi, chỉ ngồi chơi với Tam phu nhân. Tiết Đình ngồi được một lát rồi lúng túng đứng dậy nói mình phải về đọc sách rồi bỏ đi. Chẳng bao lâu sau thì Nhị phu nhân đến đón Tiết Tuấn đi, nói là có món ngon muốn cho Tiết Tuấn nếm thử.

Đợi Tiết Tuấn đi rồi, nha hoàn mới thủ thủ với Tam phu nhân: “Vị thiếu gia kia còn vọng tưởng có thể bì được với con trai ruột của cô nãi nãi, cứ làm như đây là nhà mình vậy.” Tam phu nhân cười bảo: “Trước đây khi cô nãi nãi còn ở kinh thành quen biết không nhiều, nhưng không nhà nào có gia thế tầm thường cả. Bây giờ mới quay về thôi, đợi vài hôm nữa sẽ tự có người đưa quà tặng Tuấn nhi đến tận cửa.”

Tiết Đình quay về tiểu viện sau khi bị người ta ghẻ lạnh bên kia, cậu bé bèn nói với Thẩm Mộ Yên mong được dỗ dành, an ủi. Nào ngờ thái độ của Thẩm Mộ Yên không giống ngày thường, không chửi bới những người kia mà chớ khinh rẻ người khác, mà quay sang quở mắng Tiết Đình: “Người ta không nói với người thì người không biết mở mồm ra nói với người ta sao. Chẳng phải ta đã dẫn người đến chơi cùng với Tiết Tuấn đó sao, không lẽ đến chơi người cũng không biết? Cứ đến lúc quan trọng là lại làm hỏng việc. Mỗi ngày người đều phải đi cho ta, càng đi nhiều càng có lợi cho người.”

Đây là lần đầu tiên Tiết Đình thấy ác cảm với cách nói năng của Thẩm Mộ Yên, cậu bé đã lớn, đã biết có ý kiến riêng của mình. Hơn nữa tuổi này là tuổi rất nhạy cảm, cậu bé luôn mang trong lòng chuyện mình thân là con vợ kế, Thẩm Mộ Yên luôn bắt cậu bé đối mặt mỗi ngày. Tiết Đình phất tay áo bỏ đi ngay trước mặt Thẩm Mộ Yên, thị ta đứng lặng trong phòng, ngẩn người không biết làm sao. Con trai mình như thế là thế nào?

Lúc này, Tiết Minh Viễn đang bận rộn với việc mở cửa hàng ở kinh thành, quả nhiên thân phận con rể Diêu gia không tồi, mọi người ai nấy đều coi trọng thân phận này hơn một chút. Thế nhưng trên phương diện làm ăn buôn bán, tiến hành thuận lợi chưa chắc sẽ không xảy ra chuyện gì khác. Tiết Minh Viễn phát hiện ra rằng, mỗi lần y về đến Diêu gia, Nhược Thủy luôn bị đám người đến thăm hỏi Diêu thái phó quẩn lầy, dù ở đây có rất nhiều người nhưng thái độ của bọn họ với Nhược Thủy khiến y rất không vui. Nàng là mẫu thân của con ta, các người mau thu ánh mắt trần tục ban nãy lại!

Hơn nữa những kẻ kia còn dám ngang nhiên âm ỉ trước mặt Tiết Minh Viễn, dám ở trên địa bàn của Diêu kiều khích cô gia của Diêu gia là thế nào?

67. Chương 67: Thái Độ Của Ta

Dưới tình huống này, Diêu thái phó hoàn toàn không có động thái gì, không phải ông không có can đảm như tiên đế, không có khả năng giống trống khua chiêng chọn hôn phu cho con gái. Thế nhưng trùng hợp ở chỗ năm sau là năm thi đấu, lúc này đây có rất nhiều người đưa con em hoặc đệ tử đến bài thiếp Diêu gia nhằm tạo quan hệ, hy vọng có thể nhận được sự hậu thuẫn của Diêu thái phó. Hiếm có ai được Diêu thái phó mở lời giúp, những người này chỉ cần Diêu thái phó có ấn tượng về nhà họ mà bất chấp thể diện. Và ấn tượng mà Diêu thái phó để lại ọi người không phải là hạng quan bồi nhọ tiếng thanh liêm, ông đối xử với ai cũng rất khách khí.

Khi tâm trạng Diêu thái phó tốt sẽ cùng các sinh đồ bình luận văn chương. Không biết có phải vì sinh thần của Thái phó đại nhân sắp đến hay không, mọi người đều thấy tâm trạng ông rất tốt, trước là đến bài phỏng trao đổi một chút, không riêng gì đám sinh đồ mà những người trong quan trường cũng không bỏ qua cơ hội, những người hay tin tranh nhau đến thăm viếng.

Diêu thái phó vuốt ria mép xem, hỏi đám hạ nhân tình hình trong nhà. Quả thật có vài người vì lý do nào đó chưa có hôn phối hoặc chưa có thê tử, Diêu thái phó tỉ mỉ hỏi thăm một chút về gia thế của họ. Diêu thái phó neho mắt nhìn tướng mạo của những người kia, tức thì lên tiếng: “Cuối thu phong cảnh tịch liêu, sao chúng ta không đến Thủy các nhà ta ngồi một lát, cảnh vật nơi ấy cũng không tồi.”

Diêu thái phó nói tốt thì có kẻ nào dám bảo không, ai nấy đều phụ họa theo. Diêu thái phó xoay người dặn dò hạ nhân: “Bảo với tiểu thư đem chút điểm tâm tiểu thư tự làm đến, à, cả trà tiểu thư pha nữa, rồi bảo

tiểu thư thông thả sang đây.” Nhược Thủy thấy tâm tình Diêu thái phó rất tốt, vừa triệu tập chúng sinh đồ ngâm thơ đối câu, lại vừa muốn ngắm cảnh thưởng trà. Nàng sai nha đầu bưng trà và điểm tâm đi cùng, vui vẻ đi đến chỗ Diêu thái phó.

Nhược Thủy phần chần quay về khiến song thân đều hài lòng, nay thấy được Diêu thái phó sống an nhàn nhàn này, Nhược Thủy cũng vui lây. Phụ mẫu đều bình an nàng cũng an tâm phần nào. Diêu thái phó giới thiệu những người có điều kiện tốt mà ông chọn được cho Nhược Thủy, đương nhiên cũng chú ý hơn đến những người tốt nhất. Nhược Thủy chẳng hay biết điều này nên nàng mỉm cười hành lễ. Diêu thái phó mượn cơ hội Nhược Thủy pha trà để khen ngợi nàng, ông còn đưa ra đề tài mùa thu ọi người làm thơ, để Nhược Thủy làm trước một bài, coi như thả con tép bắt con tôm.

Nhược Thủy đã khiến ai nấy đều kinh ngạc, tuy nhiên phần nhiều không phải vì tài hoa kinh thế tuyệt diệu của nàng, mà bởi trong lòng họ nàng là một cô nương rất được, gia thế cao quý, dung mạo xinh đẹp, tính tình dịu dàng lại tài hoa, đúng là hoàn mỹ. Những người ngồi đây không phải kẻ ngốc, Diêu thái phó nghĩ gì bọn họ đều lờ mờ đoán được phần nào. Chẳng qua bọn họ vốn tưởng Nhược Thủy là góa phụ nên khi Tiết Minh Viễn trở về đã khiến không ít người sửng sốt, thế nhưng từ thái độ lạnh nhạt mà Diêu thái phó dành cho Tiết Minh Viễn, ai nấy đều hiểu thấu nội tình chỉ trong chớp mắt.

Phần đông bọn họ thấy Nhược Thủy có phu quân nên chù lòng, nhưng một số người vẫn nguyên ý. Lý do của họ cũng rất đơn giản, tình yêu không phân bì trước sau! Sau khi biết Tiết Minh Viễn chỉ là một tiểu thương, bọn họ chẳng hề khách khí, cứ yên tâm rằng chuyện mình cướp thiên kim nhà Thái phó đại nhân từ tay người ta chỉ là chuyện nhỏ. Những lần sau đã có người bắt đầu dùng ngôn từ, thẳng thừng công kích Tiết Minh Viễn.

Tiết Minh Viễn cũng nhận ra điều này, vì sao lần nào y quay về Nhược Thủy cũng đang tiếp đãi kẻ khác, dù rằng có rất đông người ở đấy. Y bỗng nhớ đến những ngày còn ở Đài Châu, sau một ngày dài bận rộn, về nhà được nghe tiếng nói dịu dàng của Nhược Thủy, khiến mọi mệt mỏi trong y đều tan biến. Chứ không như bây giờ, bản thân y còn phải lên tinh thần xã giao với những vị khách kia.

Chẳng những thế, Tiết Minh Viễn cảm thấy thái độ của những người kia đối với y càng ngày càng kỳ lạ, những lần sau đó bọn họ còn nói thẳng trước mặt Nhược Thủy rằng khuôn mặt ba ngày không đọc sách trông thật khó coi, rồi thì cái gì mà suốt ngày tiếp xúc với vàng bạc, cuối cùng còn kết luận là hạng người thấp kém. Mỗi ngày Tiết Minh Viễn quay về đều nghe đi nghe lại những lời này, một kẻ còn chấp tay sau đít mà buông lời càn rỡ: “Sắc thu có đẹp cũng cần người biết thưởng thức chứ, Tiết phu nhân tài hoa hơn người nhưng trong cuộc sống lại không có ai biết thưởng thức, thật là đáng tiếc.”

Người khác bồi thêm: “Phải đấy, người và dã thú khác nhau ở chỗ chúng ta có thể viết văn làm thơ, có thể dùng ngôn từ diễn đạt tình cảm trong lòng đến thế nhân, nếu mỗi ngày đều bắt nàng làm bạn với những thứ vật chết như vàng bạc kia, thật khiến ta tự hỏi cuộc sống như thế có khác nào loài dã thú bốn chân chứ?” Những lời này đã chọc giận Nhược Thủy, đến nhà ta còn đả kích phu quân ta, thế này còn gì là thiên lý! Dù Tiết Minh Viễn không tốt cũng không đến lượt các người lên tiếng, các người có tư cách gì nói này nói nọ phu quân ta.

Nhược Thủy cười lạnh nói: “Nam nhi đại trượng phu quan trọng nhất chính là nuôi nấng thê tử, con cái, cúi đầu không thẹn với đất giữa đầu không thẹn với trời. Chứ không phải dựa vào người nhà sống qua ngày, giữa tay cầm tiền của người khác và úp tay lấy tiền từ trong túi mình ra, hai loại người này tuy khác nhau nhưng thế há chẳng phải mới là cách làm của người đàn ông chân chính hay sao? Hơn nữa con người có nhất thiết phải so sánh với dã thú? Một số kẻ vì theo đuổi ảo tưởng danh vọng và quyền lực đã hi sinh tất cả những thứ quý giá nhất của bản thân chẳng hề hối tiếc, việc làm đáng sợ như thế, e là đến một con thú cũng biết sợ mà đi đường vòng.” Nhược Thủy nói xong lập tức đứng dậy cáo từ, kéo Tiết Minh Viễn bỏ đi.

Tiết Minh Viễn thấy Nhược Thủy tức giận, nỗi lo lắng trong lòng y bỗng lan ra, y biết nhạc phụ đại nhân không thích mình, nên hẳn muốn tận dụng thời gian này lập thành tích để nhạc phụ thấy rằng bản thân có thể cho Nhược Thủy một cuộc sống tốt. Nhưng Tiết Minh Viễn đã học được từ những chuyện đã qua rằng muốn hiểu rõ phải hỏi Nhược Thủy, có những chuyện không như y nghĩ, y bèn nhẹ nhàng hỏi: “Nương tử, có phải nhạc phụ đại nhân không thích ta?”

Nhược Thủy suy nghĩ một lát rồi mỉm cười bảo: ”Không phải phụ thân không thích chàng, người chỉ chưa

hiếu chàng thôi. Thiếp nghĩ nếu mẹ chồng còn sống, lúc thiếp mới gả vào Tiết gia hẳn cũng không dễ dàng, tất sẽ bị nghi ngờ. Bởi vì thiếp bước chân vào cuộc sống của con trai người, sau này còn đóng một phần quan trọng. Thế nên dù thiếp có là tiên nữ đi nữa, mẹ chồng cũng lo lắng như vậy thôi.

Phụ thân thiếp cũng vậy, dù chàng cười mây ngũ sắc đến đón thiếp, phụ thân cũng sẽ sẫm soi rằng vì sao đằng sau chàng không có hào quang ngũ sắc lấp lánh. Trong tim người, trong mắt người sẽ không thấy ai xứng với nữ nhi bảo bối cả. Nhưng thiếp tin rằng sau khi phụ thân hiểu chàng, người sẽ yêu mến người đàn ông khiến cuộc sống của con gái người ngập tràn ánh nắng. Chàng cho phụ thân chút thời gian có được không?” Nhược Thủy dịu dàng nhìn Tiết Minh Viễn.

Tiết Minh Viễn ôm Nhược Thủy vào lòng, gật đầu bảo: “Ta sẽ cố gắng chứng minh bản thân mình. Nhưng nương tử à, lòng ta tổn thương lắm, đêm nay nàng phải bù đắp cho ta. Ta nghĩ nếu nàng sinh thêm một bé gái, nhạc phụ đại nhân nhìn khuôn mặt con gái mình chắc sẽ thích ta hơn một chút. Nào, đi thôi, chúng ta cùng nhau cố gắng!” Nói đoạn, y ôm Nhược Thủy quay về tiểu viện, thực hiện cách làm khiến Diêu thái phó thích mình.

Sáng hôm sau, sau khi tiễn Tiết Minh Viễn ra ngoài, Nhược Thủy thấy nàng cần phải nói chuyện nghiêm túc với phụ thân. Diêu thái phó đang ngồi trong thư phòng thưởng thức những bức thư họa mà đám sinh đồ đưa đến, Nhược Thủy mỉm cười nói vài câu với Diêu thái phó rồi nũng nịu thưa: “Phụ thân, con gái có chuyện muốn nói với người, lần sau khi gặp phu quân con người có thể cười một cái được không? Mỗi lần người gặp phu quân đều quá nghiêm nghị, chúng con thấy rất đáng sợ đó.”

Nhược Thủy vừa cười vừa nói, nhưng Diêu thái phó lại nghiêm túc đáp trả: “Con đến rồi à, ta cũng có chuyện này muốn nói rõ với con. Ở đây chỉ có hai phụ tử chúng ta, ta cũng nói thẳng, trước đây buộc phải gả con vì tình thế bức bách, Tam ca con giải quyết quá lộn xộn. Bây giờ con đã về rồi, ta không định để con đi nữa.”

Nhược Thủy vội nói: “Bây giờ vẫn chưa được, nếu chuyện làm ăn ở kinh thành ổn định rồi mới tính đến chuyện chuyển đến đây, thế nhưng bây giờ việc làm ăn ở Hàng Châu đang tốt đẹp, sao có thể nói chuyển là chuyển chứ.”

Diêu thái phó vuốt ria mà rằng: “Ý ta là muốn con hòa ly!”

Những lời này khiến Nhược Thủy hoảng sợ, kinh ngạc kêu lên hai tiếng “Phụ thân!” rồi chợt nghe tiếng rơi vỡ vang lên ngoài cửa. Nhược Thủy vội vàng mở cửa ra, vừa mở ra đã thấy Tiết Minh Viễn ở bên ngoài, chai thuốc pha sẵn cầm trên tay rơi xuống đất vỡ nát. Tiết Minh Viễn trợn mắt há mồm nhìn người trong phòng, Nhược Thủy nhẹ nhàng nói: “Phu quân.”

Khóe miệng Tiết Minh Viễn hơi cong lên, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy được đó là nụ cười, y nói: “Ta nghe nói nhạc phụ bị thấp khớp, cái này là bí phương của nhà đã chế thành thuốc pha sẵn, chuyện trị thứ này. Thuốc này dùng rất tiện, ta sai người mang từ Đài Châu lên, vừa vào đến kinh sáng nay. Khi này ta ra cửa hàng thì thấy nên định đem về.” Tiết Minh Viễn còn định nói gì, nhưng há miệng mãi cũng không biết phải bắt đầu từ đâu, hóa ra là vậy...

Sau khi nghe Tiết Minh Viễn nói xong, Diêu thái phó an vị mà rằng: “Người nghe thấy cả rồi cũng tốt. Lời ta nói cũng chính là ý của ta, nếu như chấp nhận hòa ly, người vẫn có thể dựa vào danh tiếng của Diêu gia để mở tiệm ở kinh thành, người muốn trở thành đại thương gia cũng không phải chuyện không thể. Cái chính là chuyện buông tha cho Nhược Thủy, dù không có mối quan hệ này người vẫn có thể dựa vào Diêu gia. Người suy nghĩ cho thật kỹ.”

Tiết Minh Viễn nghe xong bỗng nở nụ cười, y đáp: “Nhạc phụ đại nhân, người có biết không, khi Nhược Thủy vừa cả cho tiểu tể, tiểu tể vẫn luôn nghĩ nàng là con gái phòng ngoài, suốt tám năm tiểu tể vẫn luôn hiểu lầm như thế, người xem có buồn cười không. Lý do tiểu tể muốn mở tiệm ở kinh thành cũng vì Nhược Thủy nói nàng nhớ nhà, dù cho nàng không quan trọng với mọi người nhưng lại là bảo bối trong lòng tiểu tể. Tiểu tể đã tự nói với mình rằng, nàng là nương tử của tiểu tể, tiểu tể quyết không để bất kỳ ai khinh thường nàng.”

Chuyện hòa ly này không cần suy nghĩ nữa, hai từ này vĩnh viễn không xuất hiện giữa tiểu tể và Nhược Thủy. Tiểu tể cũng chưa từng muốn dựa vào thế lực của Diêu gia, bởi lẽ đối với tiểu tể mà nói Nhược Thủy

chỉ là nường tử mà thôi. Chỉ cần Nhược Thủy không rời xa tiểu tể, tiểu tể vĩnh viễn không hòa ly!” Tiết Minh Viễn nói một mạch không chút do dự, trong lòng y trong mắt y, hai chữ hòa ly vốn dĩ chỉ là một trò đùa.

Nói xong, Nhược Thủy nhìn Tiết Minh Viễn nói: “Nói vậy, ai muốn bỏ chàng chứ.” Nhược Thủy thở dài một tiếng, không hẳn là nàng tức giận, nhưng có đôi khi lão nhân chẳng chịu nói lý. “Phụ thân, thấy người khỏe mạnh như vậy con gái rất mừng. Thế nhưng nếu người không chào đón con gái đưa bọn trẻ về đây ở vài ngày thì chúng con xin đi trước. Cũng vừa lúc cửa hàng bên kia sắp khai trương, chúng con không phải không có chỗ ở. Phụ thân, con gái gả ra ngoài như bát nước tát đi, người muốn lấy lại e là chuyện không thể, hơn nữa nước này cũng không bằng lòng rời xa đất.”

Nói rồi Nhược Thủy nắm tay kéo Tiết Minh Viễn ra khỏi thư phòng, tâm trạng hai người trên đường về không mất nhuệ khí như người khác nghĩ. Suy giảm thì có, nhưng không phải hai người chưa từng bị những thứ phát sinh trong cuộc sống chia rẽ uyên ương, con cái cũng đã có, các người không đồng ý thì làm được gì đây. Mà người lên tiếng không hài lòng lại là Diêu thái phó, Nhược Thủy bỗng nhớ ra chuyện gì, nàng cười nói với Tiết Minh Viễn: “Thiếp nhớ chàng từng nói nếu có ai dám nhắc đến chuyện hòa ly, tuy võ công chàng không cao nhưng cũng dám xông lên giơ tay đánh người mà. Chẳng lẽ thiếp nhớ nhầm.”

Tiết Minh Viễn bất đắc dĩ nói: “Nường tử.”

“Vâng?”

“Người đó là phụ thân của nàng...”

Nhược Thủy che miệng cười duyên dáng: “Cũng may người là phụ thân của thiếp, nếu là người khác e rằng thiếp đã sớm phóng ly trà bay ngang!”

68. Chương 68: Thọ Thần

Sau khi trở về phòng, Nhược Thủy ngồi bên bàn trang điểm thu dọn đồ đạc, Tiết Minh Viễn hơi bất ngờ, y vội hỏi khẽ: “Chúng ta phải đi thật sao?”

Nhược Thủy chỉ cười, lắc đầu bảo: “Không, thiếp thu dọn đồ đạc chút thôi. Đi làm sao được chứ, chàng cũng nói người là phụ thân của thiếp mà, chúng ta vừa quay về sao người nữ đuổi ra khỏi cửa. Ông cụ đang sĩ diện đấy thôi, thiếp phải để phụ thân hiểu rõ mới được.”

Quả nhiên chỉ một lát sau, lão phu nhân đã dẫn hạ nhân đến. Lão phu nhân mỉm cười bước vào, chân đến ngang cửa đã hỏi ngay: “Con bé này, lại tranh cãi với phụ thân phải không?”

Nhược Thủy mỉm cười gật đầu, lão phu nhân bất đắc dĩ nói: “Phụ thân con bảo ta đến đây, ông ấy bảo tuy rằng con không nghe lời nhưng nếu sau này không gần bằng nữa thì thôi cứ để yên vậy. Dù gì các con cũng vất vả lắm mới về được kinh thành, trong nhà không thiếu thứ gì, các con không cần phải dọn ra ngoài ở.”

Nhược Thủy cố nhịn cười, nàng bảo: “Dạ, mẫu thân về nói lại với phụ thân rằng con gái biết sai rồi, sau này sẽ không ương bướng với phụ thân nữa.”

Lão phu nhân gật đầu, đưa ánh mắt hiền hòa nhìn về phía Tiết Minh Viễn, bà mỉm cười nói: “Minh Viễn à, thấy con đưa Nhược Thủy về khiến ta rất vui, nhất là hôm nay lại được nghe Nhược Thủy nói ra suy nghĩ trong lòng, biết được con bé sống rất tốt ở Đài Châu. Chuyện hôm nay con đừng để trong lòng, không phải nhạc phụ ghét bỏ gì con, ông ấy đang giận chính bản thân mình đó thôi. Ông ấy khiến cuộc sống của Nhược Thủy va vấp nhiều, nhưng lại không có cách nào đòi công bằng cho con bé, thế nên mới cá giận trút lên con, không thích con. Nhìn thấy con, ông ấy cảm thấy như đang nhìn thấy thất bại của chính mình. Dù thế cũng không phải là ghét bỏ con, con cho ông ấy chút thời gian có được không?”

Tiết Minh Viễn mỉm cười đáp: “Nhạc mẫu yên tâm, con đã hiểu.”

“Con đừng để bụng ông ấy, cứ như hôm nay là tốt rồi.” Lão phu nhân nhìn Tiết Minh Viễn, trong lòng ngập tràn niềm vui, chỉ cần Tiết Minh Viễn khiến Nhược Thủy hạnh phúc là đủ, gia thế có ra sao cũng chỉ là đẹt hoa trên gấm mà thôi. Bản thân bà cũng là phụ nữ, bà biết thứ phụ nữ cần nhất là gì.

Lão phu nhân đi rồi, Nhược Thủy ôm Tiết Minh Viễn nói rằng: “Nhất định rồi phụ thân sẽ hiểu tấm lòng của chàng. Chàng đừng giận người nhé.”

Tiết Minh Viễn lắc đầu nói: “Sao ta lại giận chứ, ông ấy là phụ thân của nàng mà. Nàng phải nói tốt giúp ta trước mặt phụ thân nhiều vào nhé. Ôi ôi, tiêu chuẩn hiền tề của phụ thân cách ta còn xa lắm. Ta phải nỗ lực nhiều.” Tiết Minh Viễn làm bộ đáng thương khiến Nhược Thủy cười vui vẻ.

Tối hôm ấy, Nhược Thủy đến nhà chính với lão phu nhân và Diêu thái phó, ba người trò chuyện cả đêm, lúc về đến phòng mất nàng vẫn còn phiếm hồng. Tiết Minh Viễn nghĩ rằng Diêu thái phó lại làm khó Nhược Thủy, nhưng Nhược Thủy lại nói không phải, Tiết Minh Viễn đành ôm nàng vào lòng an ủi. Và sau hôm ấy, Tiết Minh Viễn chợt phát hiện những người thường đến bái phỏng Diêu gia không còn như trước, họ chỉ kịp nói mấy câu đã bị đưa đi ngay, cũng chẳng có cơ hội gặp gỡ Nhược Thủy.

Không những thế, thái độ của Diêu thái phó với Tiết Minh Viễn cũng đã tốt hơn, chưa thể nói là hòa ái dễ gần nhưng đã bắt đầu chuyện trò, Tiết Minh Viễn cảm nhận được rằng Diêu thái phó đang dần dần hiểu y hơn. Y vui vẻ kể những chuyện về bản thân cho Diêu thái phó nghe. Thật không biết hôm trước Nhược Thủy đã nói gì với hai cụ thân sinh mà khiến thái độ của Diêu thái phó thay đổi đến lạ, Tiết Minh Viễn rất tò mò.

Song, Nhược Thủy chẳng hề nhắc gì đến chuyện hôm ấy, Tiết Minh Viễn thử đủ mọi cách, từ cưỡng ép đến dụ dỗ, cuối cùng Nhược Thủy chỉ đỏ mặt thuật lại một câu, nàng đã nói với Diêu thái phó rằng: “Phụ thân, con gái cuối cùng cũng gặp được chân mệnh của mình, chàng khiến con gái cảm thấy mọi khổ cực trước đây phải chịu đều đáng giá, xin người hãy cảm kích chàng giống như con gái vậy có được không?” Chỉ một câu nói đơn giản như vậy đấy.

Diêu thái phó hỏi thật khế: “Hắn sẽ là phu quân của con sao?” Nhược Thủy gật đầu dứt khoát. “Được rồi, con về hỏi nó xem chuyện chuẩn bị cửa hàng trong kinh thể nào, có chuyện gì phiền toái không. Mau về đi.” Diêu thái phó ngồi trên cao nhìn khuôn mặt đầm lệ của Nhược Thủy, chẳng phải mục đích ban đầu ông lựa chọn cách làm này là vì muốn con gái được vui vẻ sao, hà cớ gì đến lúc này người khiến con gái khóc thầm cũng là mình chứ. Cuối cùng Diêu thái phó cũng thỏa hiệp, có lẽ phải chấp nhận rằng có một số việc vĩnh viễn không thể vãn hồi, thôi thì nên cảm kích vì cuộc sống hiện tại của Nhược Thủy hạnh phúc đến thế. Và cứ như vậy, Diêu thái phó bắt đầu chấp nhận Tiết Minh Viễn.

Một đêm nọ, màn đêm thăm thẳm khiến con đường sâu hút hút, ngay đến chốn thâm cung uy nghi cũng quanh quệ lạ thường. Hoàng hậu Quan thị ngồi bên cửa sổ, mặc cho từng cơn gió lạnh thổi vào điện. Ma ma đứng sau lưng bước đến nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Nương nương, đêm đã khuya, người nên nghỉ ngơi thôi. Ban đêm lạnh lẽo, cửa sổ cũng nên khép vào mới phải.”

Hoàng hậu phóng tầm mắt về phía khoảnh sân không một bóng người, cảnh đêm tịch liêu, nàng ta thở dài, tiếng nói rất khế: “Trong phòng không có hơi người, làm sao không lạnh lẽo cho được. Dầu có đốt đuốc cũng không sưởi ấm nổi gian phòng trống không rộng lớn này.”

Nói đoạn, Hoàng hậu quay lại hỏi ma ma đứng phía sau: “Đêm nay Hoàng thượng lại đến Vị Ương cung nghỉ ngơi?”

Ma ma đáp lời: “Dạ không, đêm nay ngài lật thẻ bài của Dĩnh tần, vốn là từ cung Vị Ương đến thẳng chỗ Dĩnh tần, nhưng Hoàn Quý phi nói sức khỏe tiểu hoàng tử không được tốt nên đã mời Hoàng thượng sang bên ấy. Hoàng thượng vào điện rồi không thấy trở ra, chắc là sẽ qua đêm ở đấy.”

Hoàng hậu cười khỏ: “Những năm gần đây Dĩnh tần ngày càng được sủng ái, nhưng có ai không từng trải qua tuổi hoa ấy, nào biết rằng hoa cũng đến lúc tàn, khi ấy liệu có ai vì nàng ta mà sinh lòng thương cảm? Hoàng tử của Hoàn quý phi chỉ khó chịu Hoàng thượng đã hạ giá sang bên ấy, thế mà khi Cẩm Dương của bốn cung khó ở, Hoàng thượng chỉ phái thái y đến. Ai không biết chắc còn tướng bên ấy là trưởng tử trong cung!” Hoàng hậu càng nói càng giận, giọng cũng lớn hơn, ma ma đứng phía sau không an lòng bèn lên kêu lên hai tiếng “Nương nương!”

Hoàng hậu cố nén cảm xúc trong lòng, lấy lại vẻ đoan trang dịu dàng, mỉm cười nói: “Bốn cung sẽ không gục ngã, vì Cẩm Dương, vì Quan gia, bốn cung không thể gục ngã.” Nói đoạn, Hoàng hậu bước đến bên bàn trang điểm, cầm món đồ trang sức mà Quan đại nhân đưa vào hôm nay lên, loay hoay mở chốt, khay

hộp dưới cùng có một ngăn ẩn. Hoàng hậu lấy lá thư bên trong ra, xem thật kỹ càng, sắc mặt nàng ta khê biến, nhưng chỉ lát sau đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Sau khi xem xong, lá thư được tiêu hủy bằng lửa nền, Hoàng hậu vừa nhìn đốm lửa lập lòe vừa lẩm bẩm: “Chẳng phải khi ấy bên nhà nói đã giải quyết êm đẹp rồi sao, xem ra đã diệt cỏ chưa hết gốc. Nhưng không sao, ngày hôm nay ván đã đóng thuyền, nàng ta cũng chẳng thay đổi được gì.”

“Phải rồi, lão thái y được phái đến Diêu gia năm xưa?” Hoàng hậu khê hỏi.

Ma ma thì thầm đáp: “Khi Hoàng thượng vừa đăng cơ đã để Vu thái y cáo lão hồi hương rồi ạ, nhà ta đã giải quyết ông ta.” Từng câu từng chữ rành rọt lọt vào tai Hoàng hậu. Hoàng hậu gật đầu: “Chuyện năm xưa nào có ai ngờ Diêu gia cam đảm như thế, lập tức gả con gái mình ra ngoài, hôm nay quay về mới biết đã thành gia lập thất với một thương nhân.”

Ma ma lấy làm kinh hãi: “Diêu Nhược Thủy đã quay về?” Hoàng hậu gật đầu, miệng vẫn lẩm bẩm: “Đã quay về...”

Hoàng hậu nhớ lại năm xưa, nàng ta toàn tâm toàn ý yêu mến Thái tử, thế nhưng Thái tử đã có người trong lòng từ lâu. Đối tượng của ngài chính là cô nương nhà Diêu gia danh tiếng, hoàn mỹ tựa tiên nữ. Nhà họ Quan theo vó ngựa tiên đế chinh chiến sa trường mới có được ngày hôm nay, không giống Diêu gia kia từng từng trăm năm chẳng hề lay chuyển, bản thân nàng ta khi ấy cao lắm cũng chỉ làm đến trắc phi. Thế nhưng trời xui đất khiến, Diêu Nhược Thủy bị thương, Quan gia có công cứu giá nên quyền thế tăng mạnh, trong tay lại nắm binh quyền, phụ thân nàng ta đã dốc lòng tiến thêm bước nữa.

Thế là họ Quan cho người đến mua chuộc thái y, tuy không thể khiến Diêu Nhược Thủy vong mạng, bản thân thái y cũng không dám, nhưng khi kê thuốc cho thêm vài thứ vào thì tuyệt đối có thể. Tất cả chỉ vì nỗi đau đầu gối bấu hoàng hậu mà thôi, mọi chuyện cũng được tiến hành thuận lợi. Khi bọn họ hỏi thăm tin tức thì mới hay Diêu Nhược Thủy đã rời kinh, ai nấy đều kinh hãi, tuy thế nhưng lý do Diêu Nhược Thủy bị thương là bí mật hoàng gia muốn giấu kín, ai cũng không dám mở miệng. Chuyện Diêu cô nương kia rời kinh cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của nàng ta, và cứ thế, nàng ta trở thành Thái tử phi, rồi Hoàng hậu như ngày hôm nay.

Dẫu họ Diêu kia có quay về thì sao chứ, mọi sự cũng đã rồi. Hoàng hậu lại thở dài, thật ra nàng ta và Nhược Thủy chẳng có thâm thù đại hận gì. Tuy năm xưa nàng ta ngưỡng mộ Thái tử, nhưng không hề ghét bỏ Nhược Thủy, chỉ đơn thuần là ngưỡng mộ mà thôi. Về sau phải hại Nhược Thủy âu cũng vì nguyên nhân chính trị, không phải do nàng ta rắp tâm sắp đặt, nàng ta nào đâu muốn, thậm chí khi ấy còn luôn tự trách mình.

Hoàng hậu nhìn xuống đôi bàn tay, trước kia, dù trước kia không phải tự nàng ta xuống tay, nhưng nỗi băn khoăn vẫn luôn đeo bám trong lòng. Thế nhưng hôm nay đây, vì muốn bảo toàn vị trí cho con trai nàng ta còn làm nhiều điều hơn thế, dẫu vậy cũng chưa từng nghĩ ngờ quyết định của bản thân lấy một lần. Tám năm trôi, con người cũng thay đổi. Không biết Diêu cô nương kia gả ột thương nhân cuộc sống sẽ thế nào, có vui vẻ không? Bản thân nàng ta lúc này đây, có mãn nguyện không? Hoàng hậu chẳng thể tìm được câu trả lời.

Đến tháng mười hai, cửa hàng của Tiết Minh Viễn cuối cùng cũng khai trương. Nhờ có Diêu gia hậu thuẫn và nỗ lực của bản thân, tuy mới khai trương nhưng việc làm ăn của cửa hàng khá thuận lợi. Những ngày này đã có tuyết, bông tuyết bay trắng trời, như nhuộm cả thế gian thành màu trắng bạc. Nhà họ Diêu giăng đèn kết hoa vô cùng náo nhiệt, hôm nay là ngày mừng thọ thần sáu mươi lăm của Diêu thái phó, Diêu gia hào phóng đã hơn mười bàn tiệc rượu, mời mọi người đến phủ ăn mừng.

Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn rời giường từ sớm tinh mơ, thay y phục hợp lễ rồi đưa bọn nhỏ đến chúc thọ Diêu thái phó. Diêu thái phó ngồi trên cao ngắm con cháu đứng khắp chính đường, ông vui mừng đến nỗi cười luôn hiện hiện trên môi. Tâm trạng Diêu thái phó vô cùng tốt, nghe đám Tiết Đình ba người chúc thọ xong bèn bảo rằng: “Hôm nay người bên Quốc Tử Giám cũng đến. Khi ấy ta sẽ nói với người ta về chuyện của mấy đứa, ừm, qua xuân này mấy đứa cùng nhau vào Quốc Tử Giám học tập kinh thư chứ nhỉ.”

Kể đó Tiết Tuấn cũng chạy lại chúc thọ, Diêu thái phó nghe xong bèn cười bảo: “Hôm nay nhiều người đến

chơi, Tuấn nhi cũng phải nhìn cho kỹ đấy.” Sau đó ông nhìn về phía Tiết Minh Viễn rồi bảo: “Hôm nay Minh Viễn và các Đại cữu ca cùng tiếp đón mọi người, ta mừng thọ thần khiến các con vất vả rồi.” Tiết Minh Viễn biết đây là dịp chính thức giới thiệu mình với người ngoài, giới thiệu rằng đây là cô gia nhà họ Diêu, y phần chần lo ngược lo xuôi. Nhược Thủy cũng vui mừng chẳng kém, nàng dẫn Tiết Tuấn sang hầu chuyện các nữ quyền khác.

Đến buổi chiều, yến hội chính thức bắt đầu, Diêu gia đã mời gánh hát trứ danh đến biểu diễn. Khi tiểu sinh (*vai nam trẻ trong hí khúc) vừa bước lên đài diễn đoạn khắc họa tâm tư của nhân vật, đang lúc ca trào đặc sắc nhất thì hạ nhân Diêu gia vội vàng chạy vào, khẽ thì thầm bên tai Diêu thái phó mấy câu. Diêu thái phó lập tức nhìn về phía đài diễn phất tay, mọi tiếng động âm ỉ lập tức ngừng lại. Diêu thái phó nói với mấy vị quyền thần ngồi ở ghế chủ rằng: “Hoàng thượng giá lâm, chư vị mau theo lão phu đi nghênh giá.”

69. Chương 69: Hoàng Đế

Mọi người trong viện đều hay tin Hoàng đế giá lâm, nhưng không phải ai cũng đủ tư cách đi tiếp giá, bọn họ đứng cả dậy, tranh thủ xì xào to nhỏ trong lúc chờ đợi. Đoàn người do Diêu thái phó dẫn đầu tiến về phía cửa chính, xếp thành hai hàng ngay ngắn, cửa lớn rộng mở nghênh giá.

Chẳng bao lâu sau, Hoàng đế vận vì phục ngồi xe ngựa đến, quân không tới một mình mà còn đưa ba hoàng nhi theo, chính là con trai thân sinh của Hoàng hậu và Hoàn Quý phi, năm nay độ chừng sáu bảy tuổi. Trương Thụy Dương cưỡi ngựa, dẫn theo ba mươi cấm vệ quân hộ giá. Mọi người quỳ xuống hành lễ nghênh đón thánh giá. Sau khi xuống xe ngựa, Hoàng đế bước lên phía trước, đích thân đỡ Diêu thái phó dậy, vừa cười vừa bảo: “Ái khanh mau đứng lên đi. Hôm nay là thọ thần của ái khanh, trẫm đến mừng thọ ái khanh đây.”

Kể đến mấy tiểu hoàng tử hồ hởi chúc thọ Diêu thái phó. Diêu thái phó miệng cười không ngớt: “Lão thần tạ thiên ân của Hoàng thượng, tạ ơn chư vị hoàng tử.” Sau đó Diêu thái phó đứng dậy theo Hoàng đế vào Diêu phủ. Hoàng đế bước vào đại sảnh, sau khi mọi người hành lễ, Hoàng đế nói vài lời chúc mừng, tán dương Diêu thái phó là trung thần vì nước vì dân, là rường cột nước nhà, nhân đây ban thưởng nhiều vô số kể.

Trong chốn quan trường, tín hiệu này cho thấy Diêu thái phó có vị trí vô cùng quan trọng trong triều đình, thậm chí cả Hoàng thượng cũng đích thân dự thọ yến, những năm sau này phông chừng vị thế của Diêu gia vẫn vững như bàn thạch. Có người còn nhìn ra nhiều điều hơn, ví dụ như việc Hoàng đế đưa Hoàng tử, nhìn qua có lẽ cũng chỉ là chuyện bình thường, con cháu hoàng gia đương nhiên cần bồi dưỡng năng lực từ nhỏ. Thế nhưng hôm nay đến thọ yến không chỉ có trưởng tử trong cung, còn có con trai của Uyển Quý phi, hai người đều đến ầu là điểm đáng để cân nhắc. Hoàn Quý phi cũng là con gái nhà thế gia, phụ thân là Lễ bộ Thượng thư, hơn nữa có người bảo Hoàn Quý phi rất được Hoàng thượng sủng ái, tất cả đều dừng ở ba chữ “có khả năng”.

Hoàng đế xem hí kịch một lát, trò chuyện một hồi bèn đứng dậy bước ra ngoài, để lại ba vị tiểu hoàng tử coi như đại diện cho hoàng gia. Sau khi quỳ tiễn Hoàng đế đi giá, ai nấy đều vui mừng vô ngần, nhủ thầm trong bụng rằng đến đây một chuyến quả không sai. Bên dưới người người xì xào bàn tán, đánh giá tình hình, tìm tương tri bàn luận, trao đổi tin tức.

Tất cả mọi người cứ nghĩ Hoàng đế đã đi rồi, thật ra quân vương lại bước đến cổng trong nhà họ Diêu. Lý do của Hoàng đế rất quang minh chính đại, gần đây phải xử lý nhiều tấu sớ, gân cốt nhức mỏi, nhọc công ra ngoài tiêu sấu một chuyến nên không muốn hồi cung quá sớm. Vừa hay Diêu gia lại có một rừng mai nhỏ, độ thảng chạp này là thời gian hoa nở đẹp nhất, nên muốn đến đây dạo một vòng.

Diêu thái phó theo sau hầu Hoàng đế tản bộ, Hoàng đế vừa cười vừa nói: “Ngoài trước còn đông quan khách, ái khanh mau trở về đi. Trẫm biết mình ở đây khiến các người không thoải mái, uống phí kịch vui rượu ngon, trẫm không muốn chuốc thêm ghét bỏ về mình. À, hơn nữa đây cũng không phải lần đầu tiên trẫm đến phủ ái khanh, ái khanh không cần lưu lại dẫn đường, có Nhược Táp và Thụy Dương theo trẫm là đủ rồi.”

Điều thái phó không cự tuyệt, dù sao cũng còn nhiều người đợi ông ở nhà trên, hơn nữa Hoàng đế nói không sao, nếu quá lâu không quay lại e cũng khó ăn nói. Điều thái phó cười tạ ơn, dặn dò Nhược Táp ở lại hầu giá chu đáo rồi về lại nhà trước. Phủ đệ nhà họ Diêu đã có lịch sử mấy thập niên, không ngừng xây dựng, trùng tu cứ thế lặp đi lặp lại. Bên trong phủ đệ không chỉ rộng lớn mà cảnh vật, phong cảnh cũng rất đặc biệt.

Hoàng đế lặng lẽ dạo quanh vườn mai, chẳng nói lấy một câu. Hai người kia thì liếc nhau, hy vọng đối phương có thể khơi gợi ra được đề tài gì. Trò chuyện với quân vương là một nghệ thuật, không được quá nông hay quá sâu, hay nhất là phải hợp thời hợp cảnh. Thụy Dương mỉm cười nói: “Hoàng thượng, vì thần nhớ Diêu gia có một noãn đình bên cạnh hồ nước, chỉ bằng để đám hạ nhân dọn dẹp chỗ ấy cho người đến nghỉ ngơi?”

Hoàng thượng mỉm cười bước về phía hồ, không nói tốt cũng chẳng bảo không được, muốn đi đâu ngài nào cần mở lời. Nhược Táp dứt khoát phất tay lệnh cho đám hạ nhân đi chuẩn bị, dù có lãng phí nếu thánh giá không tới cũng còn hơn ngài giá lâm mà không có sự chuẩn bị gì. Phía sau cánh cổng lớn này là nơi ở của người nhà họ Diêu, đám hạ nhân đều đã lên nhà trên phụ giúp. Vì thế cho nên nhà trước hôm nay rất náo nhiệt, trái lại phía sau vô cùng yên tĩnh.

Hoàng đế dẫn người đi ngang qua đình, chậm chậm tiến bước vào sâu bên trong, Nhược Táp và Thụy Dương nhìn nhau với vẻ khó xử, phía bên này chỉ có khuê phòng của cô nương Diêu gia, hiện tại là Phong Vân các - nơi Nhược Thủy và cô gia ngụ lại. Hoàng đế chẳng nói nửa lời đã cất bước đi tới, lúc này đây nào ai dám lên tiếng can ngăn, đành lặng lẽ hộ giá. Hoàng đế đứng bên ngoài bờ rào bao quanh Phong Vân các, nhìn vào bên trong. Tám năm qua, ta chưa từng có lý do gì đặt chân lại nơi đây, bởi lẽ bên trong không một bóng người, quạnh quẽ tịch liêu, bây giờ đây sinh khí tràn ngập, đúng là nàng đã về thật rồi.

Hoàng đế đang chìm trong suy nghĩ, bất chợt tầm rèm được xóc lên, một cô gái trẻ vận quần dài màu đỏ tía, trên lớp vải thêu bông mẫu đơn màu vàng tượng trưng cho phú quý giáo sang, ngang hông nàng thắt tấm đai lưng bách phúc màu xanh thẫm, đồ trang sức bằng trân châu tỏa ra ánh sáng dịu dàng. Cô gái nọ dặt tay một đứa bé, vừa cười vừa nói: “Chẳng phải ta đã dặn con khi ăn cơm phải tập trung sao, đánh đổ canh lên người làm bẩn y phục đã đành, nếu như bị bỏng thì phải làm sao đây.”

Đứa bé kia tủi thân nói: “Nhưng mẫu thân à, người kia rất lợi hại, có thể biến ra một con chim nhỏ trong bàn tay nữa kìa. Con chỉ muốn lại gần xem người ta làm như thế nào thôi.” Nhược Thủy bất đắc dĩ nở nụ cười, cất tiếng bảo: “Bây giờ ở nhà trên đang có khách, chúng ta đi dạo một lát trước đã.” Tiết Tuấn muốn quay lại xem trò vui, cậu bé dẫu cái miệng nhỏ, mũi chân thì đi qua đi lại trên nền đất. Nhược Thủy vừa nói xong đã cảm thấy như có ai đó đang nhìn nàng, nàng dời ánh mắt khỏi người Tiết Tuấn, vừa ngẩng lên đã thấy một đám người đứng ngoài viện quan sát nàng, mà người dẫn đầu là Thái tử Cơ Thoan. Không, hiện tại đã là Hoàng thượng.

Ánh mắt Nhược Thủy và Hoàng đế chạm nhau, dường như có rất nhiều điều muốn nói, rất nhiều câu muốn hỏi, thế nhưng đã là chuyện quá khứ, chẳng thể vãn hồi. Nhược Thủy thu ánh mắt lại, nàng nắm tay Tuấn nhi dẫn cậu bé bước ra ngoài viện, quỳ xuống hành lễ. Cơ Thoan vội nắm lấy tay Nhược Thủy, kéo nàng đứng thẳng dậy. Tuy thế, Nhược Thủy lại cố giằng tay ra khỏi bàn tay của Cơ Thoan, kính cẩn hành đại lễ.

Cơ Thoan ngơ ngẩn nhìn Nhược Thủy hành lễ, xong xuôi mới nắm tay Nhược Thủy mà rằng: “Bây giờ đứng lên được rồi nhĩ.” Nhược Thủy muốn kéo tay lại nhưng Cơ Thoan đã nắm chặt, Cơ Thoan đỡ Nhược Thủy dậy, bàn tay vẫn nắm chặt không buông, ánh mắt chứa chan kia đang nhìn Nhược Thủy. Nhược Táp đứng bên cạnh rất muốn quát lên rằng “buông tay muội muội ta ra”, nhưng lại nghĩ đến đối phương là Hoàng thượng, dẫu có là nắm tay Diêu Nhược Táp người không buông cũng không được nhiều lời. Bản thân người có thể tự tìm chết, nhưng tuyệt nhiên không thể quát tháo rằng “con bà nó buông tay cho ông”, trừ phi người muốn khiến long nhan giận dữ, họa sát toàn tộc giáng xuống đầu. Đây chính là thứ chuyện vô lý nhưng không thể phản kháng.

Tiết Tuấn còn nhỏ, cậu bé bị bầu không khí đáng sợ này hù dọa, vội vàng nắm chặt lấy tay Nhược Thủy không chịu buông. Bên cạnh Hoàng đế còn có cấm vệ quân, đến cả những nơi không nhìn thấy cũng có người đứng gác hộ giá. Nhược Thủy thở dài, nhẹ nhàng nói: “Hoàng thượng, còn có con trẻ ở đây.” Lúc này Hoàng đế mới rời long tay, thẳng thừng hạ lệnh chẳng buồn nhìn Tiết Tuấn lấy một cái: “Nhược Táp,

người và Thụy Dương đưa thằng bé đến noãn đình chơi một lát đi, chúng ta vào vườn mai một lát.” Hai chữ “chúng ta” này ngụ ý chỉ Cơ Thoan hấn và Nhược Thủy.

Thụy Dương và Nhược Táp lập tức biến thành vú em theo lệnh của Hoàng đế, may mà bên noãn đình kia đã được chuẩn bị kỹ càng, không khéo đã khiến thằng bé bị lạnh. Nhược Táp cười nói với Tuấn nhi: “Tuấn nhi ngoan, con ở đây chơi với Tam cữu cữu một lúc nhé.” Tiết Tuấn ngoan ngoãn gật đầu, Thụy Dương chỉ vào cậu bé hỏi xem là con ai nhà ai. Nhược Táp mới bảo rằng đây là con trai do Nhược Thủy thân sinh, người trong gia đình khi hay biết chuyện ngoài dự đoán này đều khiếp sợ. Thế nhưng khi Nhược Táp thuật lại đầu đuôi cho Thụy Dương nghe, y đã lo lắng nhìn về phía vườn mai, liệu hai người kia ổn cả chứ?

Hoàng đế đưa Nhược Thủy vào vườn mai, đám cấm vệ quân thức thời đứng cách một khoảng khá xa, sau đó chia ra tìm chỗ canh gác. Hai người lặng lẽ sóng bước bên nhau, Cơ Thoan lên tiếng trước: “Vì sao trước đây nàng không tin tưởng ta? Nàng chưa hỏi ta lấy một câu đã bỏ đi không lời từ biệt.”

Nhược Thủy không lo lắng cũng không kích động, lời nàng rất nhẹ, tựa như đang thuật lại một chuyện rất đời bình thường: “Dân phụ không tin vào bản thân, không dám tin tưởng rằng với người, dân phụ quan trọng hơn cả giang sơn.”

Cơ Thoan trầm ngâm đáp: “Vì thế bây giờ nàng oán hận ta?” Nhược Thủy lắc đầu nói: “Không, chuyện năm xưa vốn dĩ là một mục tiêu đã định sẵn.”

Cơ Thoan nhìn Nhược Thủy, chân thành nói: “Sau khi đăng cơ, ta đã cố ý xây Vị Ương cung, bên trong chứa đựng tất cả những hồi ức của đôi ta, trang trí cũng theo sở thích của nàng, còn treo cả bức tranh thập lý đào hoa của ta và nàng. Ta vẫn nhớ nàng muốn gả cho ta vào mùa xuân, chính vì khi ấy linh hồn hoa đào có thể ban phúc ới lương duyên của đôi ta. Ta chưa bao giờ quên. Khi ấy chúng ta không thể làm gì ngoài thỏa hiệp, nhưng nay giang sơn đã định, chúng ta có thể hoàn thành mộng ước năm xưa, không một ai có thể ngăn cản chúng ta nữa.”

Sự kích động hiện rõ trong lời nói của Cơ Thoan, hấn đã hy sinh bao nhiêu vì ngôi vị hoàng đế này liệu có ai biết, vào thời khắc quan trọng thì một câu nói, một hành động cũng đều là cơ hội tốt. Không còn là vì bản thân mình, mà là vì Thái tử, khi ấy không còn Cơ Thoan nữa, chỉ còn Thái tử mà thôi! Giờ đây hấn đã ngồi trên thiên hạ, nhưng thật sự không có ai cùng hấn chia sẻ niềm vui này. Không một ai, không một nữ nhân nào trong hậu cung, tất cả đều không phải, chỉ riêng riêng Nhược Thủy, người đã ở bên cạnh hấn, cùng hấn trải qua quãng thời gian đau khổ phải kim hấn bản thân mới là hồng nhan tri kỷ.

Nhược Thủy nhìn Cơ Thoan, nàng nhẹ nhàng đáp: “Thái tử ca ca, Tuấn nhi là đứa trẻ muối hạ sinh cho phụ quân, năm nay thằng bé đã lên ba rồi. Có một số việc giống như Vu thái y đã vong mạng vậy, không thể quay lại nữa rồi.” Nếu không phải vì ngài ngầm đồng ý, bọn họ dám xuống tay ư? Giả như không phải chủ ý của ngài, vậy tiên đế ngầm đồng ý chẳng lẽ ngài không lên tiếng ngăn cản? Ngài vì ngôi vị hoàng đế, vì binh quyền nên thuận nước đẩy thuyền lựa chọn cách im lặng sao? Trước đây ngài ngầm ngầm cho phép bọn họ xuống tay với ta, gạt ta sang một bên chọn quyền lực, phủ nhận công lao của Diêu gia, bấy nhiêu đã đủ khiến ta không thể tha thứ cho ngài. Nếu thứ tha, e là cả đời này ta cũng không tha thứ cho bản thân mình.

Cơ Thoan bỗng thấy hổ thẹn, họ đều là người thông minh, có những chuyện không cần nói cũng hiểu rõ ràng. Cơ Thoan toan giải thích: “Khi ấy bốn phía đều là địch, chuyện phụ hoàng đã y chuẩn ta không thể ngăn cản, ta...” Không, là vì ngài không muốn mà thôi, bởi lẽ ngài cũng biết những chuyện tiên hoàng làm đều là vì ngài. Người cảm thấy có lỗi với thái tử ngài nên đã tìm những kẻ đủ khả năng lột đường sẵn, tìm một vị thái tử phi nhà nắm binh quyền cho ngài cũng vì thế. Khi ấy thái tử nho nhả yếu đuối nên có chỗ đứng không nhỏ trong hàng ngũ thế gia quan văn, thứ ngài thiếu chính là binh quyền. Trương gia không có con gái, như thế Quan gia là lựa chọn tốt nhất.

Trong quãng thời gian ấy, tiên hoàng đã đoán được mưu đồ của nhà họ Quan, người cười nhạo Quan gia ngu xuẩn lại vừa vui mừng vì bọn họ lựa chọn rất đúng thời điểm, chỉ cần tiên đế ngầm đồng ý chuyện sắp xảy ra là mọi mục đích đều đạt thành. Thế nhưng tiên hoàng không nói ngay với Thái tử, người muốn xem rốt cuộc Thái tử có thích hợp với ngôi vị hoàng đế hay không. Kết quả cuối cùng khiến người rất hài lòng, lúc nào cũng rất lý trí, vô tình, đó là tất cả những tố chất cần có ở một vị hoàng đế tốt.

Nhược Thủy mỉm cười, nàng cắt ngang lời Cơ Thoan: “Nhược Thủy không có năng lực lớn đến vậy, khiến

Thái tử có hậu cung ba ngàn giai tần vẫn mãi nhưng nhớ không quên. Thứ Thái tử ca ca hoài niệm có lẽ chỉ là quãng thời gian nỗ lực trước đây, tuy rất khổ cực nhưng đáng để trả giá, đó là quá trình thuận lợi dẫn bước cho Thái tử ca ca đạt được vị trí ngày hôm nay, đứng trên vạn người. Đó là khoảng thời gian quý giá mà Thái tử ca ca nhìn lại để tự hào đến hết đời, những năm tháng đắng cay ngọt bùi mới chính là giấc mộng của Thái tử ca ca, hoàn toàn không phải là vì người bên cạnh là Nhược Thủy đây.”

Cơ Thoan nắm đôi tay lạnh lẽo của Nhược Thủy, nhìn nàng với ánh mắt khẩn cầu: “Nàng xem, tay nàng lạnh thế này, để ta giúp nàng sưởi ấm không được sao? Cứ để những ký ức lạnh lẽo kia chìm vào quên lãng không được sao?”

Nhược Thủy lắc đầu nói: “Thái tử ca ca, tay đã lạnh, không còn ấm được nữa rồi.” Trái tim nàng cũng đã nguội lạnh.

Ngay lúc này có người bước đến từ phía Nguyệt Lương môn, nhưng đã bị cấm vệ quân cản lại ngay. Cơ Thoan chau mày nhìn sang, người kia là kẻ mãi không thấy Nhược Thủy và Tuấn quay lại nhà trên nên nóng lòng đi tìm, sau đó lại nhìn thấy một người đàn ông khác đang nắm tay nương tử mình - Tiết Minh Viễn.

70. Chương 70: Hà Tất Phải Làm Khổ Mình

Tiết Minh Viễn từ nhà trước vòng ra viện sau tìm Nhược Thủy, ấy vậy mà lại thấy có người đang nắm tay nàng. Lúc này, Nhược Thủy nghe thấy động, nàng ngẩng đầu lên thì thấy Tiết Minh Viễn đang tròn mắt nhìn mình, nàng lập tức rút tay lại theo bản năng. Song, Hoàng đế đã bị nàng vùng ra một lần, khi vừa thấy nàng toan vùng ra y đã siết chặt hơn, cảnh tượng này trong mắt Tiết Minh Viễn chính là một gã đàn ông xa lạ có ý đồ bất chính với Nhược Thủy.

Người hôm nay đến Diêu gia đều là khách quý, không ít người đưa theo kẻ hầu, thế nên những tên cấm vệ quân đang ngăn cản kia bị Tiết Minh Viễn coi là những hạ nhân bình thường, y cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều. Có lẽ vốn dĩ y đã chẳng buồn nghĩ đến, trong tâm trí y lúc này chỉ biết có người đang chèo ghẹo nương tử mình, dù cho người có là thiên hoàng lão tử ta cũng không để yên. Thế là Tiết Minh Viễn lớn tiếng quát: “Khốn kiếp! Mau buông tay cho ông!”

Một câu nói này có thể nói đã khiến kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, nó là nguyên nhân khiến mọi người chết lặng, mặt ai nấy cũng đều biến sắc. Đám cấm vệ quân gần đấy nhanh chóng tập hợp lại, quát mắng: “To gan!” Họ rút đao đeo bên hông ra, chẳng mấy chốc đã chế ngự được Tiết Minh Viễn, chẳng biết đám hộ vệ từ đâu ra đã vây vòng quanh, giương mắt nhìn Tiết Minh Viễn chằm chằm.

Nhược Thủy kinh ngạc hét lên: “Phu quân!” Diêu Nhược Táp vội vàng chạy ra khỏi noãn đình, phóng như bay đến trước mặt Hoàng đế cung kính hành lễ nói: “Hoàng thượng, kẻ không biết không có tội, xin người tha thứ cho muội tể vô tri đã lỡ lời.”

Hai tiếng “hoàng thượng” kia khiến Tiết Minh Viễn ngỡ ngàng, lúc này y mới quan sát kỹ càng nam nhân đang đứng đằng kia. Dáng vẻ người này dong dỏng cao, mày dài mắt phượng, đôi môi mỏng mím chặt, cằm thon hơn ghech lên, chỉ cần đứng đó thôi đã toát ra khí thế ngạo nghễ áp đảo chúng sinh. Thân vận trường bào màu lam đậm, ngang hông là chiếc đai lưng minh hoàng thêu hoa văn phi long tại thiên biểu trưng cho thân phận hoàng tộc.

Cấm vệ quân đứng phía sau nhanh chóng đè y xuống, miệng quát lớn: “Quy xuống!” Cả người Tiết Minh Viễn quy xuống nền tuyết, lưng con run rẩy vì khiếp sợ. Dù gì Tiết Minh Viễn cũng chỉ là một bách tính bình thường, có thể nói là một người sống dưới đáy thấp ở triều Đại Ung này, vậy mà lúc này đây y đang đứng trước mặt người thống trị quốc gia này, vì quá sợ hãi nên chẳng thể suy nghĩ được gì.

Cơ Thoan chẳng nói một lời, y đứng nguyên vị đánh giá Tiết Minh Viễn, một gã đàn ông tầm thường mà có được Nhược Thủy, hẳn ta có tài đức gì, dựa vào cái gì mà có được nàng! Tiết Minh Viễn quỳ đằng kia đã dần thoát khỏi nỗi sợ hãi ban đầu, dần dần có phản ứng. Tại sao mình lại quỳ ở đây? À phải, là do mình dám mắng Hoàng đế. Bản thân ăn gan hùm mật gấu gì mà lại dám mắng nhiếc thiên tử? Bởi vì hẳn dám nắm tay Nhược Thủy không chịu buông lời.

Suy nghĩ rõ ràng xong, Tiết Minh Viễn vẫn quỳ nhưng lưng thẳng dần, nghiêm trang mài gối trên nền tuyết giá. May mà người có dẫn theo cấm vệ quân đấy, bằng không ông đây không chỉ nói vài câu đơn giản như thế, ông sẽ lao lên dần cho người một trận. Bản thân y không có quyền thế ngút trời, nhưng vì bảo vệ Nhược Thủy y có thể hi sinh tất cả, bất kể phải trả giá thế nào. Dù cho đối phương là hoàng đế, Tiết Minh Viễn cũng không hối hận.

Tiết Minh Viễn hơi ngẩng đầu lên, vừa vịn chạm phải ánh mắt của Cơ Thoan. Hai người đàn ông nhìn nhau, Cơ Thoan bỗng mỉm cười, y nhìn Tiết Minh Viễn với ánh mắt chế giễu, ngạo mạn. Nhược Thủy, nàng nhìn rõ chưa, ta của hiện tại có thể khiến bất cứ kẻ nào cũng phải quỳ rạp dưới chân, đây chính là sức hấp dẫn của quyền lực. Gã đàn ông không quyền không thế này có gì tốt chứ, hần thậm chí còn không thể bảo vệ nàng.

Tiết Minh Viễn đáp trả ánh mắt từ Cơ Thoan bằng một nụ cười nhạt, lẩn khuất bên trong ý cười là sự chán ghét lẫn thương hại. Tiết Minh Viễn cho là mình đã biết vị hôn phu xuất thân từ hoàng tộc của Nhược Thủy trước đây là ai. Tiết Minh Viễn không thỉnh tội, không xin tha, y chỉ hơi cúi đầu, tư thế quỳ thẳng thớm vẫn giữ nguyên. Ta buộc phải quỳ trước hoàng quyền ngút trời, không phải vì Hoàng đế Cơ Thoan người. Ta không làm gì sai, ta không có tội!

Cơ Thoan nheo mắt nhìn Tiết Minh Viễn rất bình tĩnh đằng kia, không nói lấy một lời, mọi người xung quanh cũng chỉ lặng lẽ đứng đấy nhìn hai người họ. Thời gian cứ thế trôi đi, chẳng mấy chốc đã đủ thời gian uống cạn hai ly trà, ai nấy đều cảm thấy lạnh lẽo, hướng chỉ là Tiết Minh Viễn đang quỳ dưới nền tuyết giá. Chẳng những thế, Tiết Minh Viễn đã nghĩ y tìm Nhược Thủy rồi quay về ngay nên không choàng thêm áo khoác ngoài.

Thế nhưng Tiết Minh Viễn vẫn quỳ nơi ấy, hơn nữa còn khẽ mỉm cười, tựa như lúc này đây đang là tiết xuân ấm áp, bản thân y cũng không thuộc về nơi này. Không giải thích, không cầu xin, dùng thái độ trầm mặc phản kháng. Nhược Thủy thở dài một tiếng, nàng xoay người quỳ xuống bên cạnh Tiết Minh Viễn, nhẹ nhàng nói: “Xin Hoàng thượng bớt giận, phu quân mạo phạm thánh giá, xin Hoàng thượng đừng trách kẻ vô tri, tha thứ cho phu quân.” Nói xong, nàng khấu đầu thật thấp.

Tiết Minh Viễn muốn quay sang kéo Nhược Thủy dậy, nhưng toàn thân y đã đông cứng. Cơ Thoan nhìn Nhược Thủy dập đầu, y chau mày hỏi: “Nàng hà tất phải làm khổ mình như thế?” Hà có gì nàng lại đánh đổi vinh hoa phú quý quyền thế ngút trời này để khúm núm bên cạnh hắn. Lẽ nào theo ta, cùng ta bắt đầu lại không tốt hơn sao?

Nược Thủy mỉm cười nhìn Cơ Thoan, hỏi ngược lại: “Phải, hà tất gì phải làm khổ mình như thế chứ?” Kiêu quy kiêu lộ quy lộ (*đường là đường, cầu là cầu, không thể vì tình cảm riêng tư mà bỏ lỡ đại sự; gần nghĩa với câu: nước sông không phạm nước giếng), hà có gì ngài lại đến quấy rầy cuộc sống của ta. Việc gì ngài cứ mãi dây dưa không dứt, sao không để quá khứ ngủ yên mà sống thật nhẹ nhàng.

Cơ Thoan như con thú bị thương giãy dụa đến phút cuối cùng, y nhìn Nhược Thủy bằng ánh mắt bi thương, thống thiết hỏi: “Cung Vị Ương còn thiếu một nữ chủ nhân, ta dám đảm bảo rằng nàng sẽ là người con gái hạnh phúc nhất trên thế gian này! Nàng sẽ có một cuộc sống độc nhất vô nhị tại Vị Ương cung, tất cả những hắc ám chốn này sẽ không chạm vào nàng, ta sẽ để con trai nàng nàng kế thừa giang sơn vạn dặm này, cả thiên hạ sẽ phủ phục dưới chân nàng.”

Nược Thủy không vì thế mà dao động, nàng vẫn dịu dàng cười nói: “Hoàng thượng, thiên thu bắc đẩu giữa chốn cung cấm lạnh lẽo khổ sở sao bì được với trăm năm phiêu bạt giang hồ sống cuộc sống thân tiên quyền lữ. Dân phụ mong Hoàng thượng sớm tìm được người này.” Nàng vẫn nhẹ nhàng cự tuyệt, không hề do dự. Tôn nghiêm của đấng quân vương bất dung sự nín kéo này của y. Cơ Thoan lập tức khôi phục lại mỹ mạo tôn quý, khẽ nói: “Đứng lên đi, kẻ không biết không có tội.”

Nội đoạn y xoay người bỏ đi, chẳng ngoái đầu lại, bóng lưng trên nền tuyết trắng trông thật thê lương, quạnh quẽ.

Đêm ấy Hoàng đế đến nghỉ tại điện của Hoàn quý phi. Hoàn quý phi xuất thân thân danh môn, cảm kỳ thi họa hết thấy đều tinh thông. Nàng ta cười nói với Hoàng đế, thăm hỏi chuyện hằng ngày, rồi bảo hai người con trai của bọn họ đã lớn, hôm nay đã có thể thay mặt hoàng gia, nhất định là đủ khả năng giúp phụ hoàng chúng phân ưu, thay Hoàng thượng lo liệu mọi việc.

Cơ Thoan nghe Hoàn quý phi nói vậy bèn mỉm cười, tiếp đó bất ngờ nói: “Đã lâu lắm chưa nghe nàng hát, hôm nay hát một bài đi.”

Hoàn quý phi quá đỗi vui mừng, bản thân nàng ta có thể khiến Hoàng thượng nhớ nhung chính là chuyện tốt. Nàng ta lập tức sai người dâng đàn lên, còn mình đi đổi y phục. Kế đó nàng ta ngồi trước đàn, cười hỏi: “Hôm nay Hoàng thượng muốn nghe khúc gì? Lan nhược tử, hay là Bạch điệu, thần thiếp vừa mới học được...”

Cơ Thoan chưa nghe xong đã ngắt lời: “Nàng có thể hát một đoạn Phương hoa khúc không?”

Hoàn quý phi hơi ngạc nhiên, sau cũng gật đầu, Cơ Thoan vừa cười vừa nói: “Vây hát bài này đi.”

Tiếng ca lanh lảnh như chuông bạc hòa cùng tiếng đàn, Cơ Thoan không ngắm mỹ nhân biểu diễn mà tự ôm bầu rượu vào lòng, nghiêng người ngồi trên miên tháp xa hoa, y phục xốc xếch, mỗi một tiếng ca cất lên là một ngụm rượu nuốt vào tim. Đôi mắt Cơ Thoan miên man vô định.

” . . .

Khung trời biếc trải khắp chín vạn dặm, làn gió kia rong ruổi tìm kiếm bóng hình ai?

Thiên thu bắc đẩu, cung ngọc lạnh lẽo đắng cay, chẳng bằng thần tiên quyến lữ, trăm năm phiêu bạt chốn giang hồ.”

Khung trời biếc chín vạn dặm kia, ai ngắm cùng ta? Được thiên hạ, mất nàng. Cơ Thoan ôm bầu rượu bằng bạc ngửa cổ nốc, chén cũng chẳng cần. Chẳng mấy đã cạn vài bầu, Hoàn quý phi nhìn ra được tâm trạng Hoàng đế không tốt, nàng ta cứ ngồi đấy hát đi hát lại mãi một khúc ca.

Cơ Thoan đã ngà ngà say lại nốc thêm một bầu rượu nữa, chẳng mấy đã ho sặc sụa. Y đặt bầu rượu xuống, ôm ngực mà ho, sau cùng còn ho đến trào lệ, Cơ Thoan bụm miệng khổ sở, mặc cho những giọt nước mắt từ từ lăn trên khuôn mặt. Thần tiên quyến lữ ư, được, Cơ Thoan ta buông tay, thành toàn nàng một đời phiêu bạt bốn phương!

Giữa đêm khuya, có kẻ dùng rượu Đỗ Khang giải sầu, say đến quên cả đất trời. Đàng kia cũng có người hoa lê đắm mưa, đau lòng mà rơi lệ.

Nhược Thủy vắt chiếc khăn tay vừa được lấy ra từ thau nước ấm, cố gắng vắt kiệt, rồi đắp lên đầu gối Tiết Minh Viễn. Nhược Thủy tận mắt chứng kiến Tiết Minh Viễn quỳ dưới nền tuyết giá quá lâu khiến đầu gối bị thương, đôi mắt nàng phấp nước, hẳn là chàng đau lắm. Nàng cẩn thận đặt chiếc khăn ấm lên trên, Tiết Minh Viễn nửa nằm nửa ngồi trên giường, ngắm nhìn từng động tác của Nhược Thủy, y cười rất thần nhiên: “Hắn ta đúng là dọa người, ta không đau, nương tử đừng lo lắng.”

Trong thoáng chốc, sự yêu thương của Nhược Thủy tan thành mây khói, nàng lại nhúng chiếc khăn vào thau nước, khuấy cho nổi bọt, tức giận nói: “Ai bảo chàng thiếp lo lắng cho chàng, thiếp chỉ lo con thiếp không có cha thôi! Người đó là Hoàng thượng đấy chàng có biết không, bình thường thấy chàng thông minh, gặp đại quan biết mở lời nịnh nọt, sao hôm nay mồm mép đi đâu hết cả rồi. Cúi đầu nhận sai thôi mà sao cũng không thể chứ.”

Tiết Minh Viễn tủi thân lí nhí phản bác: “Hắn là Hoàng đế cũng không thể ngang ngược thế chứ, hơn nữa ta không sai, nếu hắn không phải Hoàng đế ta đã chặt chân hắn!” Nói đoạn, y làm ra vẻ đáng thương lần tìm bàn tay Nhược Thủy hồng an ủi bản thân.

Nhược Thủy trừng mắt nhìn Tiết Minh Viễn: “Chàng giỏi chịu đựng lắm cơ mà!” Tiết Minh Viễn vẫn giữ nguyên bộ mặt ý như nói ta không sai, y nhìn Nhược Thủy nhẹ nhàng nói: “Ta vừa thấy vị hôn phu trước đây của nàng, bỗng chốc cả người đầy bản lĩnh...”

Nhược Thủy lặng thinh nhìn Tiết Minh Viễn, môi nàng mỉm cười nhưng ánh mắt rất hung dữ. Tiết Minh Viễn vừa cười hề hề vừa nói: “Nương tử thật hung dữ, chẳng trách người ta không cần nàng. Nhưng chẳng hề gì, phu quân rất thích đáng về hung tợn của nàng.” Một câu đùa đã khiến hai người thoải mái hơn, chuyện cũ đã qua cũng có thể đem ra pha trò.

Chuyện lần này với Nhược Thủy là đau thương, đối với Tiết Minh Viễn cũng chẳng thích thú gì. Nó nhắc nhở Tiết Minh Viễn rằng y còn chưa đủ mạnh, tình địch là người nắm hoàng quyền, không nói lý chỉ lấy

hoàng quyền ra uy hiếp. Thế nhưng giờ đây hai người là đã phu thê, phu thê đồng tâm chẳng điều gì có thể khiến họ e ngại.

Thọ thần của Diêu thái phó vừa qua đã đến lễ mừng năm mới. Tiết Minh Viễn cùng Nhược Thủy và đám trẻ cùng đón năm mới ở Diêu gia. Lễ Tết vô cùng náo nhiệt, rất nhiều người đến nhà họ Diêu chúc Tết, qua mừng năm, bốn gia cử hành một ngày họp mặt. Đương gia các nhà thuộc họ Diêu cùng tề tựu lại một chỗ, lấy danh nghĩa mừng năm mới để gặp mặt bàn luận về chuyện của Nhược Thủy, chính xác mà nói thì là qua chuyện của Nhược Thủy để tìm ra vấn đề mà Diêu gia gặp phải.

Quá trình cụ thể ra sao không ai biết rõ, nhưng Tết vừa qua, Diêu thái phó đã đứng đầu các văn thần, lấy lý do con trai trưởng do Hoàng hậu thân sinh đã tròn tám tuổi, dâng tấu lên Hoàng đế yêu cầu Hoàng thượng sắc phong con trưởng làm thái tử, lập người kế thừa trước, giữ vững nền tảng quốc gia. Một bản tấu chương đã làm dấy lên ngàn đợt sóng, khiến triều đình vốn gió yên biển lặng một lấy nữa dấy lên ngọn lửa tranh đoạt hừng hực.

71. Chương 71: Nghĩa Phụ

Năm mới vừa sang, Diêu gia đã thảo một bản tấu chương làm dấy lên hàng ngàn đợt sóng trào. Diêu thái phó đương triều tuyên đọc bản tấu sớ, con trai trưởng trong cung nay đã tròn tám tuổi, khẩn cầu Hoàng đế lập Hoàng thái tử, xác lập người nối dõi, giữ vững nền móng quốc gia, nhằm cho thấy sự trường tồn của nước nhà. Trong triều đình có một bộ phận văn thần được cho là vây cánh của Diêu thái phó cũng không quá, nhiều đời hoàng đế đều mạnh mẽ phản đối việc kết bè kéo cánh, thế nhưng đây là chuyện không thể tránh khỏi, bất kể Diêu thái phó nói gì, phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là: “Hoàng thượng, Thái phó đại nhân nói rất phải, xin Hoàng thượng chuẩn tấu.”

Diêu thái phó cung kính đứng ở nơi ấy, dáng vẻ hiên ngang một lòng vì thiên hạ, bất chấp ánh mắt của những kẻ khác, Diêu thái phó uy nghiêm, dùng nụ cười mỉm đáp trả lại những con mắt soi mói kia. Diêu thái phó rất bình thản, không hề e ngại điều gì, vốn dĩ lập thái tử luôn lập trưởng, con trưởng trong cung mỗi người chiếm một vị thế khác nhau, nhưng lại chẳng có bất kì quan hệ máu mủ gì với Diêu gia. Thế nên Diêu thái phó lấy cương vị là đệ nhất văn thần đương triều, chuyện lớn thế này để Thái phó đại nhân lên tiếng mới hợp lẽ.

Bản tấu này khiến lắm kẻ dấy lên toan tính, tự hỏi mình nên làm thế nào đây. Quan gia trước tiên là khiếp sợ, Quan đại nhân cố giữ vẻ khiêm nhường nhã nhặn, nhưng lại không che giấu được sự vui mừng trong tâm qua khóe môi nhếch lên kia. Phụ thân của Hoàn quý phi vốn là Lại bộ Văn Uyên các Đại học sĩ - Hoàng đại nhân, ban đầu ông ta nhú mày, sau đó cúi đầu chẳng nói câu gì.

Dẫu vậy, lúc này đây không chỉ các vị đại thần mang trong tâm trí những suy tư, Hoàng đế chí tôn cũng không ngoại lệ. Hoàng đế khê chau mày, thái tử đương nhiên phải lập, nhưng hiện tại không phải là thời điểm tốt. Thậm chí quân còn có thể bồi dưỡng một vị thái tử bí mật nào đó khác, tuy nhiên đằng sau chuyện xác lập danh vị thái tử không phải đơn giản, Lệ Vương án trước đây chính là một bài học xương máu đắt giá. Huống chi chuyện sẽ lập ai, trong cung đã có con trưởng không lý gì lại lập người khác, nhưng gia tộc của thân mẫu thái tử lại mạnh như thế, chuyện thái tử toan đoạt triều soạn vị không phải chưa từng xảy ra.

Thế nên Cơ Thoan ho khê một tiếng, đại thần thị vệ đại nội lập tức hiểu ý, bước ra khỏi hàng cất cao giọng: “Hoàng thượng, vì thấy thấy đây là chuyện trọng đại, nên thương nghị kỹ càng rồi mới quyết định.” Phụ thân của Hoàn quý phi nháy mắt một cái, lập tức có người nữa bước ra: “Vi thần cũng tán thành.” Bất kể xuất phát điểm của bọn họ là gì thì cũng đã theo đúng mục đích của Hoàng đế, Hoàng thượng mỉm cười nói: “Lập thái tử không phải chuyện đùa, đợi bàn bạc lại đã. Ngoài ra chúng ái khanh còn có chuyện gì cần tấu trình nữa không?” Một chuyện này thôi đã đủ sức chiếm trọn sự chú ý của cả triều thần, mọi người không một ai đưa ra chuyện gì khác.

Sau khi Hoàng đế bãi triều cũng không cho đòi Diêu thái phó tiến cung, suy nghĩ trong lòng quân vương dâu thế tùy tiện nói cho bất kì kẻ nào. Hoàng đế phải suy nghĩ kĩ về chuyện này, nó không chỉ ảnh hưởng đến tiền triều, mà chúng nữ nhân trong hậu cung cũng bắt đầu đứng ngồi không yên. Trong đó rõ ràng nhất

chính là Hoàng hậu và Hoàn quý phi, cả hai đều cho rằng vị trí này chỉ có con trai mình mới đủ tư cách ngồi vào!

Nhắc đến chuyện này, những kẻ có lòng dạ hắc nhiên không thể ngồi yên. Dần dần trong chiều chia làm ba phe, phe thứ nhất do Diêu thái phó đứng đầu, chỉ mong chóng lập thái tử giữ yên nước nhà, về việc chọn ai bỏ ai không hề nhắc đến, quân yêu thích ai thì lập vị đó. Phe thứ hai do Quan gia nắm đầu, danh chính ngôn thuận mà rằng trước nay lập thái tử luôn lập trước, không lý nào có thể chọn hai người, lập phải lập đích lập trưởng mới làm gương sáng cho thiên hạ, không nên hỗn loạn khiến lòng người khó thần phục. Phe thứ ba do phụ thân của Hoàn quý phi chủ trì thì nói vị trí thái tử liên quan đến huyết mạch quốc gia nên phải thận trọng, ứng với ý lập thái tử phải lập người hiền, người có tài, hoàng tử vẫn còn nhỏ nên lúc này là quá sớm.

Trên triều dưới triều, ai ai cũng đều bàn luận về việc này, xưa nay có câu kinh - sử - tử - tập (*cách phân loại sách thời xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập), mỗi ngày lên triều có không ít kẻ hao hơi, Hoàng đế cười lạnh lùng nhìn đám thần tử mạnh miệng lên tiếng vì lợi ích của bản thân, nhưng quân chẳng làm gì hơn ngoài việc mỉm cười lắng nghe. Lúc quay về hậu cung cũng chẳng được nghỉ ngơi, mấy vị cung phi tìm đủ cách mời Hoàng đế đến gặp con trai mình.

Trong lúc Hoàng đế bị chuyện lập thái tử vây khốn, ở Diêu gia, Nhược Thủy và Tiết Minh Viễn đang chơi đùa với con trẻ. Tiết Tuấn vào kinh như cá gặp nước, đứa trẻ này khiến ai ai cũng đều cảm thấy cậu chính là bảo vật trời ban, không một ai không yêu chiều, Diêu thái phó còn đặc biệt làm quá, chắc chỉ thiếu mỗi việc hái trứng xuống cho cậu cháu cưng. Khoảng thời gian ở nhà trôi đi đảo lộn, giờ đây Tiết Tuấn chẳng khác gì cái đuôi nhỏ leo theo sau Diêu thái phó không rời.

Hôm nay Trương Thụy Dương đến phủ, tiện đường ghé lại thăm hỏi, hàn huyên với Tiết Minh Viễn và Nhược Thủy, không dễ gì bắt gặp cảnh Tiết Tuấn đang vui đùa bên song thân. Tiết Minh Viễn vừa trông chừng Tiết Tuấn đang chơi đùa, vừa cười nói: “Huynh không biết thằng bé nghịch ngợm đến thế nào đâu, ta chỉ lo mọi người quá cưng chiều sẽ biến thằng bé thành tiểu bá vương.” Trương Thụy Dương chạm nhẹ vào má Tiết Tuấn, mỉm cười nói: “Huynh đừng lo lắng, ta thấy thằng bé khá lắm. Dù sao đời này ta cũng không thể có con trai, chi bằng để ta làm nghĩa phụ của nó, huynh thấy thế nào?”

Nói xong, tự bản thân Trương Thụy Dương cũng thấy ý tưởng bột phát này rất hay, y nhìn sang Nhược Thủy, hùng hồn nói với nàng: “Để ta làm nghĩa phụ của thằng bé cũng không phải vô ích, sau này nếu có kẻ nào dám gây sự với Tuấn nhi, bảo hấn đến gặp thằng Trương gia! Mấy chuyện giúp người thân bất kể đạo lý ấy nào phải chúng ta chưa từng làm chứ!”

Nược Thủy thở dài, bất đắc dĩ nói: “Thụy Dương ca ca không cần lời chuyện thuở bé của huynh ra nói đâu. Đó là do Trương thúc thúc nuông chiều huynh, huynh xem có nhà nào mà nuông chiều con trẻ đến thế không.”

Thụy Dương càng nhìn Tiết Tuấn càng yêu, vừa khỏe mạnh lại vừa khá khỉnh. Bản thân y không quan tâm đến chuyện có con nối dõi, thế nhưng Thất Sát cứ luôn bận lòng. Chi bằng bọn họ nhận nghĩa tử, sau này cũng có người chăm sóc lúc lâm chung, thế này hẳn Thất Sát sẽ hài lòng lắm đây. Cũng phải nói Tiết Minh Viễn kia rất sùng bái Trương Thụy Dương, hôm nay Trương Thụy Dương còn chủ động mở lời muốn làm nghĩa tử của con y, đương nhiên là y vui vẻ ra mặt. Thế nên chuyện này được thân phụ và nghĩa phụ của Tiết Tuấn cùng bắt tay, nhanh chóng thành toàn. Trương Thụy Dương lập tức đỡ ngọt Tiết Tuấn gọi mình là nghĩa phụ.

Giọng nói trẻ con non nớt của Tiết Tuấn khiến ai ai cũng đều yêu thương, Trương Thụy Dương ôm Tiết Tuấn vào lòng bảo: “Ta đưa thằng bé về nhà ra mắt phụ mẫu, họ cũng muốn có một cậu cháu trai mập mập trắng trẻo thế này lắm. Tuấn nhi, chúng ta cưới ngựa lớn đến nhà nghĩa phụ có được không nào.” Chẳng đợi Tiết Tuấn đồng ý, Tiết Minh Viễn ở bên cạnh đã nói ngay: “Đi đi con trai, nam nhi phải xông xáo một chút mới tốt.” Và cứ thế, thân phụ “bán” con trai ruột cho nghĩa phụ, Trương Thụy Dương hồ hởi ôm Tiết Tuấn, phần chân quay về, trước lúc đi còn bảo: “Buổi tối ta sẽ đưa thằng bé về.”

Tiết Minh Viễn cố né tránh ánh mắt trêu ghẹo của Nhược Thủy, y cười ha hả nói: “Chẳng phải đây cũng là cách để con trai chúng ta theo đại anh hùng học hỏi sao, cha nó không phải anh hùng, nhưng cha có thể tìm cho nó một gương anh hùng để học tập nhé. Khả năng của phụ thân nó đâu có tệ, phải không nương

tử.” Nhược Thủy cười đáp: “Chàng nói ít đi một chút, đợi đến khi chàng bé lật cả ngói nhà chính lên, lúc ấy chàng chớ có mà sầu não.” Tiết Minh Viễn cao giọng: “Cha nó kiếm tiền cốt cũng là để dành vào những lúc như thế!” Nhược Thủy ngấm khí khái hào hứng hiềm thấy ở Tiết Minh Viễn, nụ cười trên môi nàng rực rỡ đến lạ thường.

Chẳng mấy chốc cả nhà Tiết Minh Viễn đã lên kinh được nửa năm, lợi nhuận kiếm được từ việc buôn bán không ít, hiện tại đang chuẩn bị khai trương cửa hàng thứ ba. Nhưng dù thế nào thì ở Đại Châu vẫn còn một gian tiệm lớn cần chăm nom, không thể cứ ở mãi trong kinh thành, vì thế Tiết Minh Viễn đã quyết định đưa cả gia đình về Đài Châu sau khi khai trương xong tiệm mới này.

Việc học tập của đám Tiết Đình ở Quốc Tử Giám cũng rất thuận lợi, lại có Diêu gia chiếu cố nên mỗi ngày đều rất yên bình. Quốc Tử Giám có quy định sinh đồ phải ở lại, mỗi tháng chỉ được về thăm người thân hai ngày. Tiết Đình tách khỏi Thẩm Mộ Yên là một lối đi đúng đắn, cuối cùng cậu bé cũng có chỗ yên tĩnh chuyên tâm đọc sách. Vào kì sát hạch giữa tháng, Tiết Đình đạt thành tích khá tốt, xếp hạng thứ năm toàn viện.

Hôm nay, con trai trưởng tám tuổi của Hoàng hậu - Cơ Nguyên Thành đến tham quan Quốc Tử Giám theo lệnh của Hoàng hậu, gần đây vì chuyện lập thái tử, các hoàng tử phải cang đáng không ít chuyện dưới sự chỉ thị của nhà mẫu thân, hy vọng giành được càng nhiều hậu thuẫn càng tốt. Chuyến đi đến Quốc Tử Giám của Đại hoàng tử hôm nay không chỉ thể hiện sự hiếu học, mà còn là sự quan tâm đến nhân tài trong thiên hạ, tốt hơn nữa là tìm được người hữu dụng với mình. Dù đứa trẻ tám tuổi có là thiên tài cũng không có khả năng ấy, thế nên Hoàng hậu đã cố ý phái người theo giúp Đại hoàng tử.

Đối với học trò của Quốc Tử Giám, việc nhìn thấy hoàng tử chẳng phải chuyện đáng ngạc nhiên, thậm chí bọn họ còn được diện kiến hoàng thượng. Vì thế cho nên ai nấy đều chỉ hơi háng hái, cung kính đáp lại tất cả những câu hỏi đặt ra. Hoàng hậu cũng biết học trò ở đây vừa thi xong kỳ sát hạch giữa tháng, nên đã liệt ra những câu hỏi cần thiết cho Cơ Nguyên Thành. Đương nhiên là do Hoàng tử hỏi, người phía sau chỉ lắng nghe rồi về thuật lại cho Hoàng hậu.

Cơ Nguyên Thành tỏ khí phách hoàng tử, cậu bé đứng ở đấy cho gọi hai mươi người đứng đầu kỳ sát hạch đến, mỉm cười đọc một đoạn văn, đại khái để biểu dương sự hiếu học của các sinh đồ, sau đó lại kích lệ, cổ vũ thêm. Kế đến, Cơ Nguyên Thành tỏ vẻ thân thiết, hỏi han những câu đại loại như cuộc sống của học trò nơi đây thế nào, có quen với nếp học tập trong kinh thành không, là con cái nhà ai, phụ thân làm gì, gia đình có phải hàng thư hương hay không, mẫu thân thuộc gia tộc nào, ...

Khi hỏi đến Tiết Đình, cậu bé tự hào nói rằng mình là cháu ngoại của Diêu thái phó. Con mắt mấy tên theo hầu phía sau Cơ Nguyên Thành sáng rực lên, thì ra ở đây cũng có con cá to!

72. Chương 72: Đại Kết Cục

Sau buổi trò chuyện thân mật với các sinh đồ của Quốc Tử Giám, Cơ Nguyên Thành hồi cung. Về đến cung cấm, Cơ Nguyên Thành báo lại với Hoàng hậu về hành trình ngày hôm nay. Hoàng hậu thấy Cơ Nguyên Thành tuổi còn nhỏ mà đã có thể thuật lại rõ ràng rành mạch mọi chuyện, nàng ta lấy làm hài lòng lắm. Tuy thế, sự vui mừng không hề biểu lộ trên khuôn mặt, Hoàng hậu chỉ khẽ mỉm cười, buông một câu “không tệ”.

Hoàng hậu dò hỏi Cơ Nguyên Thành: “Con biết tiếp theo phải làm gì chứ?”

Cơ Nguyên Thành suy nghĩ một lát rồi đáp: “Mẫu hậu từng nói con phải tìm hai thư đồng (*bạn cùng học) có tài, nếu có gia thế tốt thì càng hay, như vậy nhất cử lưỡng tiện, để người ta biết rằng hoàng gia chú trọng thực học, hơn nữa còn giúp tích cho tương lai của nhi thần sau này.” Cơ Nguyên Thành vừa nói vừa quan sát sắc mặt Hoàng hậu, thấy Hoàng hậu hài lòng cậu bé biết mình đã nói trúng ý, bèn lên tiếng hỏi: “Mẫu hậu, có phải người con cần tìm chính là người giống như Tiết Đình không?”

Hoàng hậu liếc nhìn Cơ Nguyên Thành nói: “Thứ con phải học còn nhiều lắm, không thể chỉ nghe nói người ta là cháu ngoại của Diêu thái phó đã vội kết luận.”

Cơ Nguyên Thành cúi đầu đáp: “Xin mẫu hậu chỉ dạy cho nhi thần.”

Hoàng hậu gạt đầu ra chiều vừa lòng lắm, nàng ta cất tiếng: “Người ta chỉ là cháu ngoại của Diêu thái phó, phụ thân chỉ là một tiểu thương, quan trọng nhất là thân phận con vợ kế, những điểm này gộp lại thì Tiết Đình kia không nằm trong phạm vi, chúng ta không cần phí tâm. Nếu nói như con thì hẳn khắp thiên hạ này đều là thân thích của hoàng đế.”

Cơ Nguyên Thành lí nhí nói: “Vậy tức là ngày hôm nay nhi thần không thu được gì, phải không ạ?”

Hoàng hậu xoa đầu Cơ Nguyên Thành, vừa cười vừa bảo: “Không, mỗi lần rèn dũa đều rất quan trọng, hơn nữa Tiết Đình kia còn là một con cá. Con hãy nghe cho kỹ những lời mẫu hậu sắp nói ra đây, Diêu gia có một đứa cháu ngoại là con của chính thất tên là Tiết Tuấn, điểm quan trọng nhất là đứa bé này đã được Trương Thụy Dương nhận làm nghĩa tử. Một bé trai vừa là người của Trương gia vừa là người của Diêu gia như thế mới xứng đáng làm thư đồng của con. Và Tiết Đình kia chính là cái cớ giúp chúng ta có thể danh chính ngôn thuận đưa Tiết Tuấn vào cung.”

Hoàng hậu bấm với Hoàng đế rằng nàng ta muốn tìm thư đồng cho con trai mình, tuy nhiên lại khéo léo giữ kín chuyện người được chọn là người nhà họ Diêu. Nàng ta chỉ bấm rằng người phù hợp là học trò của Quốc Tử Giám, nhưng vì tuổi tác hơn kém Cơ Nguyên Thành khá nhiều nên cho đưa cả đệ đệ tiến cung cùng làm thư đồng. Hoàng đế biết hiện tại các cung tần đều muốn lung lạc chúng nhân, một hoàng tử có đến tận tám thư đồng hẳn là đang muốn thể hiện tư thái hiếu học của Đại hoàng tử. Hoàng đế không hỏi han gì thêm đã đồng ý.

Sau khi được Hoàng đế chấp thuận, Hoàng hậu lập tức hạ chỉ gọi Tiết Tuấn tiến cung làm thư đồng của Cơ Nguyên Thành. Trong ý chỉ viết rõ, Tiết Đình có tài học xuất sắc, nền nếp gia giáo của Tiết gia hẳn là xuất chúng hơn người, vì lẽ ấy đệ đệ Tiết Tuấn nhất định cũng là người ưu tú, hơn nữa tuổi tác lại tương đương với Cơ Nguyên Thành, rất thích hợp cùng làm văn đọc sách với hoàng tử.

Nhược Thủy chau mày lĩnh chỉ, sau khi trở về viện tử, Tiết Đình đã tự hào nói: “Đây đúng là chuyện tốt, chúng ta mau thu dọn hành trang, khẩn trương đưa đệ đệ tiến cung. Người làm ca ca ta đây coi như đã làm được chút chuyện cho đệ đệ.” Nhược Thủy càng nhíu chặt đôi mày liễu, Tiết Đình quả nhiên chỉ biết đọc sách, ngoài ra chuyện gì cũng mù mờ.

Tiết Minh Viễn thấy sắc mặt Nhược Thủy có vẻ không ổn, bèn phát tay bảo Tiết Đình quay về trước. Sau y mới lên tiếng: “Ta không muốn để con trai mình tiến cung hầu hạ kẻ khác, con chúng ta cũng là kim tôn ngọc quý, dựa vào cái gì mà bắt nó phải hầu hạ hoàng tử, ta cũng không cần cái danh hão ấy.” Nhược Thủy thở dài đáp: “Thiếp cũng nghĩ giống phu quân, nhất là vào thời điểm này những người kia đang tranh giành sống chết vì ngôi vị thái tử, thiếp không thể đẩy con mình vào vũng bùn.”

Tiết Minh Viễn gạt đầu, hỏi tiếp: “Vậy chúng ta từ chối thế nào đây? Hay là nói sức khỏe Tuấn nhi không được tốt?”

“Sức khỏe không tốt sẽ có thái y đến thăm khám, cái cớ này không dùng được. Chi bằng để thiếp tiến cung, mang thiếp canh đến gặp Hoàng hậu, nói với Hoàng hậu rằng con chúng ta không phù hợp với cuộc sống trong cung, sau đó để phụ thân đứng ra từ chối, không lý nào bọn họ không nể mặt phụ thân. Tiên lễ hậu binh, chắc chỉ có thể dùng cách này.”

Tiết Minh Viễn vừa nghe Nhược Thủy nói muốn vào cung cấm, nơi rất dễ chạm mặt Hoàng thượng kia bèn nói ngay: “Không thể chuyện gì cũng để nàng giải quyết, để ta đi cũng được.” Nhược Thủy trấn an Tiết Minh Viễn: “Việc này là do Hoàng hậu nương nương hạ chỉ, phải gặp mặt Hoàng hậu thưa chuyện mới xong, nữ quyến gặp Hoàng hậu dễ dàng hơn một nam nhân xa lạ như chàng. Chàng yên tâm, thiếp chỉ gặp Hoàng hậu thôi, sẽ không gặp thêm bất kì ai khác.”

Tiết Minh Viễn lí nhí nói: “Nàng nói đấy nhé, chỉ gặp Hoàng hậu thôi đấy, lỡ như lại có người kì quặc nào đó quần lầy nàng, nàng phải chạy thật nhanh cho ta.” Nhược Thủy mỉm cười đồng ý.

Nhược Thủy thưa chuyện này lại với Diêu thái phó, đồng thời nói ra kế hoạch của mình. Trước động thái này của Hoàng hậu, Diêu thái phó chỉ cười nhạt, rồi để tùy Nhược Thủy làm theo ý nàng. Thẻ bài tiến cung chẳng mấy đã được phê chuẩn, ngày hôm sau Nhược Thủy sắc phục đoan trang, đích thân tiến cung.

Người có duyên luôn chạm mặt nhau vào những lúc không ngờ đến, tuy thế nhưng duyên phận này là nhân duyên hay nghiệt duyên còn phải xem xem đối phương là ai. Sau khi tiến cung, Nhược Thủy chậm rãi bước

theo sau vị công công nọ. Vừa vặn lúc ấy cũng đến giờ bãi triều, Hoàng đế định về cung nghỉ ngơi đã bắt gặp bóng dáng thướt tha của Nhược Thủy. Cơ Thoan thẳng thốt trong giây lát, tưởng tượng của y lẽ nào đang tồn tại trước mắt, nàng chính là người nên trở trong cung cấm này, là người đáng lẽ nên thành hoàng hậu của y.

Cơ Thoan thấy chẳng bao lâu nữa Nhược Thủy sẽ khuất khỏi tầm mắt, đi sâu vào trong cánh cửa lớn, y buột miệng gọi theo: “Khoan đã.”

Một câu nói của Hoàng đế khiến tất cả đều dừng chân, xoay người quỳ xuống. Nhược Thủy chợt thấy mũi giày màu minh hoàng xuất hiện trước mặt mình, nàng thầm cười khổ, cái miệng của Tiết Minh Viễn đúng là xui xẻo, người kỳ quặc kia quả nhiên đã xuất hiện.

Cơ Thoan ho khan rồi hô bình thân, sau đó nhìn Nhược Thủy dịu dàng hỏi: “Sao nàng lại tiến cung?”

Nược Thủy cúi đầu thuật lại sự tình, đương nhiên cuối cùng nàng bồi thêm rằng bản thân thấy con trai còn quá nhỏ, không thể giúp đỡ hoàng tử nên muốn đến thưa rõ với Hoàng hậu. Cơ Thoan nghe xong có hơi ngạc nhiên: “Thư đồng được vào vào cung là con của nàng?” Nhược Thủy gật đầu. “Ta thật sự không biết chuyện này.” Cơ Thoan nói như thay lời giải thích. Nhược Thủy nhẹ nhàng đáp: “Dân phụ biết.”

Cơ Thoan lại nói: “Vừa đúng lúc ta muốn đến thăm Hoàng hậu, chúng ta cùng đi chứ.” Hiển nhiên Nhược Thủy không thể cự tuyệt, nàng đi theo sau Hoàng đế tiến vào cung Hoàng hậu. Hoàng hậu bên này đang ngắm nghía thiếp canh xin tiến cung thỉnh an của Nhược Thủy, nàng ta thật không ngờ Nhược Thủy lại chấp nhận đặt chân vào hoàng cung vì con trai mình, thế này xem ra là muốn cự tuyệt, Hoàng hậu trấn trở nghĩ xem lát nữa nên làm thế nào để bảo toàn ý đồ. Khổ một nỗi, nàng ta không ngờ rằng người đến không chỉ có Nhược Thủy, mà còn có cả Hoàng thượng.

Nược Thủy hành lễ với Hoàng hậu, Cơ Thoan chẳng đợi Hoàng hậu lên tiếng đã gọi Nhược Thủy đứng dậy ban tọa. Đám cung nhân thấy Hoàng đế chẳng nề nang Hoàng hậu, ai nấy đều lấy làm ngạc nhiên nhưng vẫn phải theo ý của Hoàng đế. Thế là ba người họ ngồi ở đó, bầu không khí trong cung Hoàng hậu lúc này quỷ dị lạ thường. Bọn họ cứ ngồi như thế, mãi một lúc lâu mà chẳng có ai lên tiếng.

Sau cùng, Nhược Thủy nhỏ nhẹ thuật lại sự tình, lời nàng vừa dứt Cơ Thoan đã nói ngay: “Trẻ con thơ dại nên ở bên cạnh phụ mẫu mới phải, hơn nữa tuổi tác còn quá nhỏ, không thể làm bạn với Hoàng tử, chuyện này cứ quyết định như vậy đi.” Nói xong y nhìn sang phía Hoàng hậu: “Bảo Nguyên Thành tìm một thư đồng khác phù hợp hơn đi, phải rồi, tuổi tác nên ngang nhau, tốt nhất là nên lớn hơn Nguyên Thành một chút.”

Hoàng hậu buộc phải đáp dạ, nàng ta nhìn ánh mắt không giấu giếm mà Hoàng đế dành cho Nhược Thủy, sau lại nhìn hoàng phục trên người mình và Hoàng đế, thật quá mỉa mai! Ta mới là thê tử của ngài, chẳng phải là vậy sao? Nhiều năm trước đây, có chẳng ta đã từng nắm được chân tình của ngài? Hoàng hậu của bây giờ không thể tự dối gạt bản thân nữa, tâm trí Cơ Thoan đang hướng về nữ nhân trước mặt đây, dường như vẫn luôn là như thế. Như vậy bản thân nàng ta ở đâu, bao năm qua nàng ta nhúng chàm là vì cái gì? Con trai! Nàng ta vì con trai của mình, ta vẫn còn có Nguyên Thành!

Nghĩ đến đây, Hoàng hậu lập tức chuyển sang ý cười, nàng ta nói: “Chúng ta quen biết từ nhỏ, mới mấy năm không gặp thôi đã thành người xa lạ rồi sao. Để ta đi chuẩn bị ít điểm tâm, chúng ta cùng hàn huyên.” Hoàng hậu sai người chuẩn bị vài món ăn, bày biện trong vườn hoa phía sau điện của mình, Hoàng đế rào bước về phía sau, Nhược Thủy chẳng thể làm gì khác hơn là theo chân hầu giá.

Thế nhưng hàn huyên cái gì đây, chuyện trước kia không có phần của Hoàng hậu, ký ức kia không nên khơi ra, Nhược Thủy không tham gia, Hoàng đế cũng chẳng muốn nhắc đến. Ba người họ cùng ở một nơi đã đủ kỳ quái, sao còn hết lần này đến lần khác muốn cùng hàn huyên kia chứ. Hoàng hậu nói những chuyện trên trời dưới đất, vừa nói vừa mời Nhược Thủy dùng những món ăn đã được đưa lên. Hoàng đế chẳng nói gì nhiều, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh thưởng trà.

Hoàng hậu mời Nhược Thủy ném điểm tâm trong cung, nàng ta nói: “Đây là điểm tâm bát bảo ta thích nhất, người ném thử xem.”

“Đây là điểm tâm đặc biệt của Hoàn quý phi muội muội, được làm từ thịt, ta bảo muội ấy làm cho ta một ít, nhưng nàng ta lười biếng nên giao cả cách làm cho ta.”

Hoàng hậu mời Nhược Thủy hết món này đến món khác, món nào cũng tự cắn một miếng trước rồi mới mỉm cười nhìn Nhược Thủy. Nhược Thủy biết hành động này là tỏ ý thức ăn không có độc, nàng cúi đầu mỉm cười bất đắc dĩ, sống mà phải sống như thế này họ không thấy mệt mỏi sao.

Thế nhưng vừa nghĩ không có độc, Nhược Thủy lại đột ngột cảm thấy bụng nàng đau thắt, sắc mặt tái nhợt, toàn thân đầm đìa mồ hôi, nhìn sang cũng thấy Hoàng hậu ôm bụng kêu than. Hoàng đế lập tức lao đến bên cạnh Nhược Thủy, ôm lấy nàng rồi hô hoán sai người gọi thái y. Trước khi bất tỉnh, cảnh cuối cùng Nhược Thủy thấy được là Hoàng hậu ôm bụng tựa vào người một ả cung nữ, thị ta nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng.

Ngày hôm sau, khi Nhược Thủy tỉnh lại, thứ đầu tiên đập vào mắt nàng chính là khuôn mặt mập mạp của Tiết Minh Viễn. Thấy Nhược Thủy tỉnh lại, Tiết Minh Viễn mỉm cười nói: “Nàng chịu tỉnh rồi à, nàng dùng thức ăn trong cung sao không chịu chú ý một chút, sao lại ăn những thứ xung khắc với nhau vậy. Nhạc phụ đại nhân phải tiến cung đưa nàng về, ta ở nhà thì lo lắng, may mà nàng không ăn nhiều đấy.” Nhược Thủy nhìn Tiết Minh Viễn luyên thuyên không dứt, nàng nhẹ nhàng đặt tay lên mặt phụ quân mình, khẽ khàng nói: “Minh Viễn, thiếp muốn về nhà.”

Tiết Minh Viễn ngẩn ra một lát, sau đó liền cười tươi, y nói: “Được, đợi nàng bình phục hẳn chúng ta sẽ đưa Tuấn nhi về Đài Châu.”

Chuyện trúng độc lần này còn có cả Hoàng hậu, thứ điểm tâm mà Hoàn quý phi chỉ cho Hoàng hậu có nguyên liệu tương khắc với món điểm tâm Hoàng hậu thích ăn nhất. Hoàng hậu giải thích với Hoàng đế rằng đây là chuyện ngoài ý muốn, sau cùng Hoàng đế quyết định xử lý chuyện này như thế. Thế nhưng rốt cuộc là Hoàn quý phi một lòng muốn hại chết Hoàng hậu, hay chính Hoàng hậu muốn hãm hại Hoàn quý phi, chuyện này không ai biết được. Mọi người chỉ biết rằng chuyện kia không phải xảy ra lần đầu tiên, cũng không phải là lần cuối cùng, bọn họ vì ngôi vị thái tử mà không từ thủ đoạn, không chết không tha.

Sau chuyện này, Hoàng đế bắt đầu tỏ rõ ý chèn ép Quan gia và Đại hoàng tử, chuyên chú bồi dưỡng cho Nhị hoàng tử, không ít lần khen ngợi tài năng của Nhị hoàng tử trước mọi người, thậm chí còn nói con trai thứ hai mới thật sự giống mình. Càng ngày càng nhiều người theo ủng hộ Nhị hoàng tử, ngay cả Diêu thái phó cũng nói Nhị hoàng tử có phong phạm của đáng hiền vương, tương lai sẽ không có phụ kỳ vọng của Hoàng đế. Thế nhưng chữ “vương” này thật sự có ý nghĩa gì, là vương gia hay là đế vương, mọi người bắt đầu xì xào suy đoán.

Chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, Quan gia từ vị thế mạnh bị ép xuống hàng bị động, chủ trương lập trường lập đích chỉ mang lại lợi ích cho nhà họ Quan. Trái lại, cách chọn người hiền, người có tài mới mở ra cơ hội cho tất cả các vị hoàng tử. Bây giờ đã có không ít người đồng lòng chống lại Quan gia, tình thế ngày càng bất lợi, cuộc sống trong cung cấm của Hoàng hậu và Đại hoàng tử chỉ toàn những khổ sở, tranh đấu. Trước tình cảnh này, Quan đại nhân lại nhớ đến Lệ Vương án trước đây, có nên chăng nhà mình cũng phải thử liều một phen.

Nếu như người thượng vị trong tương lai không phải là Đại hoàng tử, khẳng định rằng tân hoàng sẽ tiến hành chèn ép người nhà họ Quan không buông tha, cho nên chuyện lần này mang ý nghĩa không thành công thì cũng thành thân. Quan đại nhân thấy binh quyền trong tay dòng họ mình ngày càng suy yếu, liệu gia tộc này có còn chống trụ được thêm hai mươi năm nữa không, đến khi ấy tình hình sẽ ra sao, nếu Hoàng đế không truyền ngôi cho Đại hoàng tử, liệu họ Quan ông có còn khả năng phản kháng. Quan đại nhân suy đi tính lại, có những việc thành do Tiêu Hà, mà bại cũng do Tiêu Hà. Nhà họ Quan lập gia nhờ quân công, nhưng cũng chính vì quân công mà chịu nghi kỵ. Như thế có phải chăng Hoàng đế nhờ họ Quan mà leo lên ngôi vị ngày hôm nay, cuối cùng cũng chính vì tay họ Quan mà phải thoái lui.

Năm thứ hai, Quan đại nhân lấy danh nghĩa thanh trừng quân vương phát động binh biến, thế nhưng lần này còn khô hạn hơn cả Lệ Vương án năm xưa, binh biến chưa kịp thành hình đã bị Trương Thụy Dương dẫn quân trấn áp. Dường như Cơ Thoan không thoát khỏi kiếp mệnh này, lần này người cầm đao lao về phía y lại là Hoàng hậu, một người phụ nữ chìm đắm trong tuyệt vọng, tuy nhiên lần này không còn ai thấy Cơ Thoan y gánh lấy kiếp nạn này.

Hoàng đế trọng thương bất tỉnh ba ngày, mọi người đều cho rằng Hoàn quý phi sẽ nhân cơ hội tiến cử tân đế. Trước tình hình này, Diêu thái phó đã đứng ra, ông tỏ rõ quan điểm rằng một nước không thể hai vua,

các người muốn tạo phản cũng không thành, Trương gia hậu thuẫn cho Diêu thái phó, giúp ổn định triều cương, giữ lấy đại cuộc. Sau ba ngày hôn mê, Hoàng đế đương triều tỉnh lại, nhờ hai họ Trương - Diêu mà thế cục bất biến. Kể từ dạo ấy, thanh thế của Diêu gia và Trương gia đạt đến một đỉnh ới.

Nhược Thủy đọc những dòng thư từ Nhược Táp, nụ cười khê nở trên môi. Nàng ngẩng đầu ngắm Tiết Tuấn đứng luyện công giữa sân, Tiết Minh Viễn thì đứng một bên “hầu hạ” nhi tử, làm người cha nhị thập tứ hiếu (*Hai mươi bốn người con hiếu thảo nhất trong lịch sử Trung Quốc). Nhược Thủy đứng dậy ném lá thư vào hồ nước, vừa cười vừa bước đến bên cạnh hai phụ tử kia, tờ giấy trắng bị nước ao thấm ướt, chìm dần xuống đáy, giống như những chuyện đã qua của Nhược Thủy vậy.

Trong cuộc sống có vô số những đổi thay nho nhỏ, chính những đổi thay ấy là nguyên nhân khiến nhân sinh rẽ sang một bước ngoặt khác. Ban đầu nàng nguyện ý đỡ một đao thay thái tử, nguyện ý rời kinh đến Đài Châu, rồi lại nguyện ý gả cho Tiết Minh Viễn.

Một quyết định ngu xuẩn, một quyết định khiến ta chán chường. Chỉ vì một quyết định, những chuyện tưởng chừng như vốn dĩ phải thế, đều đã thay đổi. Thật cảm ơn một quyết định kia, đã khiến ta không thẹn với đời này.

(Hết)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-kim-lam-vo-ke>